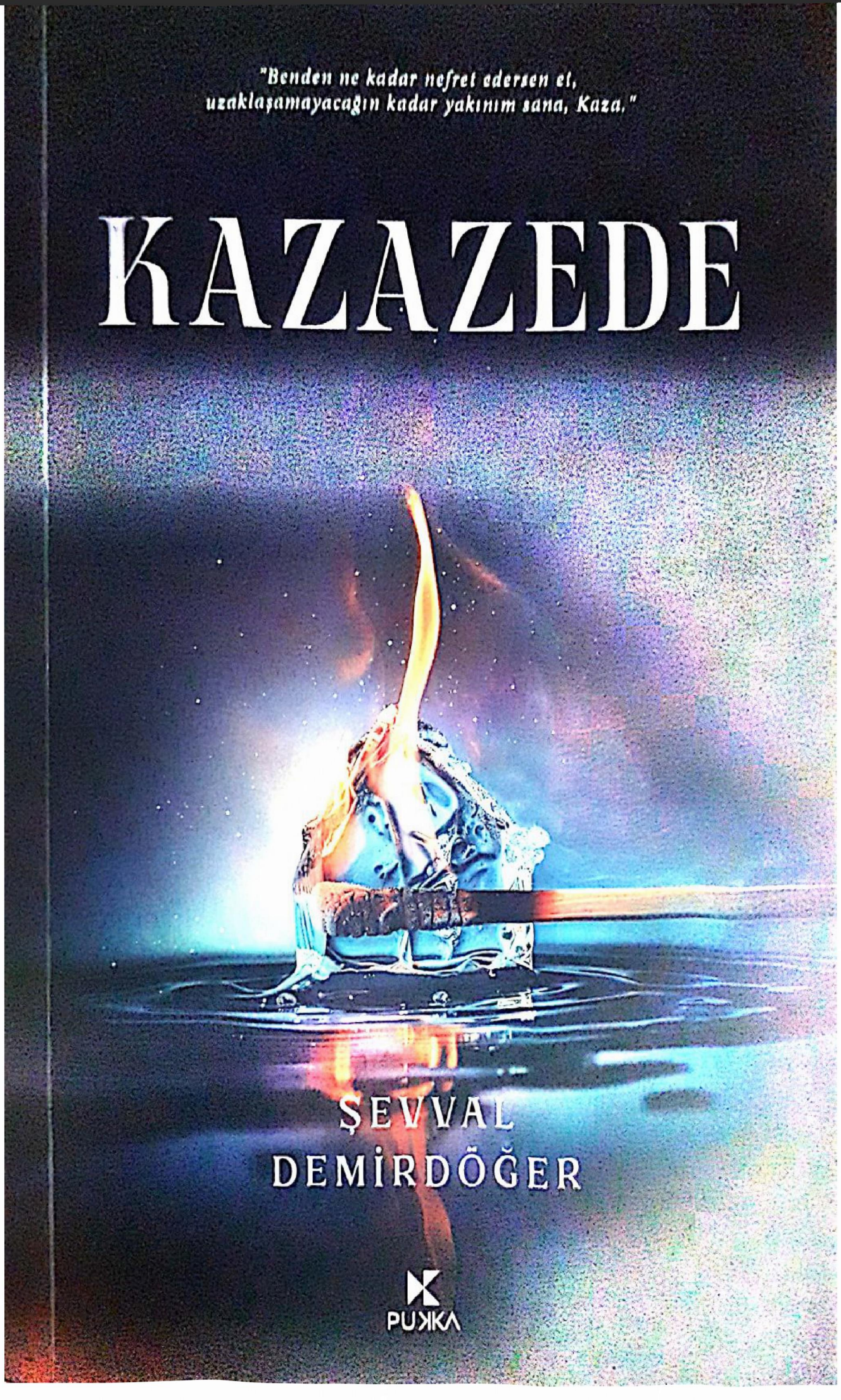
"Benden ne kadar nefret edersen et,
uzaklaşamayacağın kadar yakınım sana, Kaza."

KAZAZEDE

ŞEVVAL
DEMİRDÖĞER

PUKKA

CamScanner ile tarandı

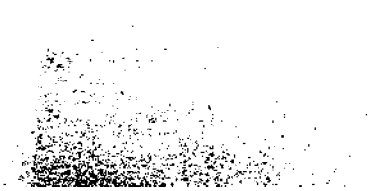
CamScanner ile tarandı

KAZAZEDE

ŞEVVAL
DEMİRDÖĞER

CamScanner ile tarandı

UYARI: Bu kitaptaki kişi ve kurumlar tamamen hayal ürünüdür. Gerçek kişi ve kurumlarla hiçbir ilgisi yoktur. Bu hususta yapılacak herhangi bir benzetme ancak tesadüf olarak nitelendirilir.

CamScanner ile tarandı

Vatan için can alan, can veren ve milletini koruyan tüm askerlere ithaf edilmiştir.

CamScanner ile tarandı

Umarım çok iyisindir, değilsen de umarım bu kitap yüzünde bir gülümseme oluşturur. Ne kadar yaran varsa hepsi kapansın diye yazıyorum, unutma.

CamScanner ile tarandı

"Vatan için ölmek haktır," demişti dedem. Altı yaşımda, vatanı bir onun ağzından şevkle dinlerdim. "Toprak can almaz, can olur. Bunu sakın unutma, ay parçam."

Yıllar geçti, sesi silindi hafızamdan fakat küçücük aklımla onu dinlerken bana hissettirdiği vatan aşkı altımda, on altımda ve yirmi altımda aynı etkiyi yaşattı.

Ben, Sezin Kaza. Vatan için kan dökmeye yemin ettim. Çünkü toprak can almaz, can olurdu. Bunu öğrendim, bunu bildim, bunu yaşattım.

Ben gökteki kartal, toprağın altındaki tabutum. Düşmanın kaçtığı toprakların gizli koruyucusuyum. Şanlı bayraktaki ay ve yıldızın ardına saklanmış, kırmızısına kan olmuş o canım.

Kendimi bildim bileli bir gözüm yere, bir gözüm bayrağa bakar. Ne için neye bastığımı çok iyi bilirim.

Sense bu ülkenin evladısın. Uğruna can verdiklerimizden, can olduklarımızdansın. Senin bir nefesin için, bizler nefeslerimizi feda ettik.

Unutma, ben saklı olanım fakat senin beni görmene gerek yok. Beni hisset. Ben senin her gece uyuduğun huzurlu uykun, aldığın her rahat nefesim.

Her şeyi unut, beni unutma.

CamScanner ile tarandı

1. HATANIN CEZASI

Nisan, 2021. Kuzey Irak.

Şehadet için attığım adımlardan birinin, şeytanın çukurunun önüne denk gelmesi; şüphesiz bir bebek gibi korunması gereken şanlı vatanın adi düşmanlarına hak ettikleri cezayı vermem içindi.

O çukuru kurşuna boğacaktım. Şüphesiz. Hep yaptığım gibi.

Vatan yoluna baş koymaya karar verdiğim zaman yüreğimde bir kalp kırığı, hevesimde can kırığı, zihnimde inat kırıkları vardı. Kaldırdım başımı, gözlerimden dökülen yaşlarla yatağımın karşısındaki duvarımla yüz yüze geldim. Orada asılı olan Türk bayrağına baktım, baktım, baktım.

Sonra karar verdim. 'Biz Türkler, ölmeyi severiz," diyen dedemin lafını dinledim, sevdiğim iş için her şeyi sildim.

Dedem haklıydı. Biz Türkler ölmeyi severdik çünkü sonunda şehadet vardı.

"Komutanım, kusura bakmayın. Bir maruzatım vardı," diye konuşan Nizami'ye karşı derin bir nefes aldım. Gözlerim, ilerideki derme çatma evin etrafında bulunan adamları saymaktan yorulmuştu. Yedi kişilerdi işte. Yürüyüş tiplerine kadar her şeyleri farklıydı. Yedi farklı kişi vardı evin etrafında, evin içinde de kırılmış camlardan sayabildiğim kadarıyla on yedi kişi.

"Söyle, asker."

"Komutanım, sadece sormak istiyorum, yanlış anlamayın. Ben kadın karşıtı bir insan değilim. Kadını sever, sayarım. Kadın dediğin masaya yumruğunu vurmalı, höyt dedi mi oturtmalıdır. Erkeklerden de nefret ederim. Kadınlar başımızın tacıdır."

Her seferinde bunun altını çizerek bana duyduğu saygıyı belirten Nizami'yi dinlemeye devam ettim. O kadar çok kadına duyduğu saygıyı dile getiriyordu ki onun önceden kadınlara karşı önyargılı biri olduğunu geçmişini bilmeden de anlamıştım. Onu ilk gördüğüm an benimle dalga geçecek gibi olsa da verdiğim ilk *hazır ol* emrinden sonra Nizami'nin dilinden kadına duyduğu aşk düşmemişti.

"Gazeteci hanım bayan kadını neden yanımızda? Yani, bu zaten haftalardır planlanan bir operasyon. Elinde defteriyle, kamerasıyla biz bu kadını neden yanımıza aldık? Sadece sormak istedim, efendim."

CamScanner ile tarandı

"Efendim ne lan?" dedi sert sesiyle Serkan. "Allah'ın dırzosu. Efendini eşekler kovaladı, oğlum. Komutanım diyeceksin demedim mi ben sana, amına koyayım?"

"Hanım bayan kadını ne hem, Allah aşkına? Tüm tuşlara basarak level mi atlamaya çalışıyorsun, pezevenk?" dedi Kubat da ters ters.

Nizami gerginee, "Oğlum, sussanıza la. Soru sorduk," dedi Ankaralı damarını konuşturmaktan çekinmeden.

Üzerimdeki kamuflajla konumlanarak dürbünden tek gözümle baktığım, yüzünü maskeyle kapatmış kıvırcık saçlı adamdan bakışlarımı ayırdım. Kafamı kaldırarak hafif sağ arkamda kalan kadına baktım.

Gizem Artcan. Yirmi dört yaşında, genç gazeteci.

Hikâyesini bilmesem de Albay Serdar Köktür'den aldığım emirle birlikte, kendisini sınırda yanımıza almış bulunuyordum.

Emir netti. "Sivili koru, asker."

Cevap netti. "Emredersiniz, komutanım."

Bir sivili ülke toprakları dışında korumak da görevimizdi fakat bu genç kadının halen daha burada ne aradığını çözmüş değildim. Çözmeye meyilli de değildim. Ne işi varsa vardı. Emir büyük yerdendi, sorgulanmazdı. Bu yüzden o ne yaparsa yapsın canını korumaktan başka bir şey yapmıyordum. Gözleri fıldır fıldır etrafta dönüyor, arada kamerasını çıkarıp gözlemlediğimiz yeri çekiyordu. Bazen de defterini çıkarıp notlar alıyordu. Çok takmıyordum açıkçası.

Bakışlarımı Gizem'den almadım. "Emir bu, Nizami."

"Komutanım, benim de hiç hoşuma gitmiyor bu durum. Serdar Albay'ım da sanki ceza verir gibi başımıza verdi hanımefendiyi. Hiç hoş değil. Özel operasyonda sivilin ne işi var, benim kafam ermiyor," dedi Özgür. Gizem'de kulaklık yoktu, o konuşulanları duymuyordu.

"Sende kafa mı var da erecek ulan?" dedim sert sesimle. Özgür'ün sesi kesilse de Serkan ve Nizami kıkırdadı kalın sesleriyle. Pek iç açıcı bir ses çıkmamıştı. Gizem'deki bakışlarımı tekrar dürbünüme indirip, konumumu geri kazanırken kısık ve kontrollü bir sesle, "Ne zamandır emir sorgular oldunuz, Keleş? Silkelen, bir kendine gel. Yoksa silkeleyen ben olurum," diye fısıldadım.

Gizem'in bana baktığını hissetsem de aşağıda gördüğüm kıpırtıdan dolayı ona dönmedim. Kıpırtı çoğaldı, dudaklarımda bir sırıtış doğdu. Adamlara bir haber gelmiş olmalı ki dışarıdakilerin arasına iki kişi daha katıldı. Etrafa bakınmaları arttı.

CamScanner ile tarandı

Bulunduğumuz tepe, yerleşim yerinden çok uzak sayılmayan bir yerdeydi. Aylardır peşinde olduğumuz Yassou Kamar, bugün Irak sınırlarındaki bu yerleşim yerini işgal etmesiyle kendi yerini belli etmişti. Onun kendini belli ettiğinden haberi yoktu.

İstihbarattan gelen habere göre, Türkiye'deki terör yanlılarını harekete geçirmek için buradaki gençleri toplayıp plan yapıyordu köpekoğlu köpekler. Yassou ellerindeki kitabı büyükbaş Tahrir'e, kendine Kurtuluş lakabı takan şerefsize götürmekle görevliydi. Bir çeşit onun müridi gibi bir şeydi.

Yüz sayfalık bir kitaptı ve içeriğinde de birkaç yıl içinde ülkeye yapılacak her hareketin tarihi ve eylemi bulunuyordu.

Kitap, Kuzey Irak'a getirildiği için biz de bugün buradaydık. Türkiye'ye geri gitmeden kitabı biz almalı, Yassou'yu da tutuklamalıydık. Çünkü bizi Tahrir'e götürecekti. Fakat plana sadık olsak da planda olmayan tek kişi bu gazeteci kızdı. Üniversiteden ne zaman mezun olduğunu ve şehit isimlerini dahi anmayacak bir gazetede başlık atıp atmadığını bilmiyordum. Merak etmiyordum.

Tek umursadığım Tahrir denen adi şerefsizi fık fıkladığı yerde kana boğmaktı. O eylemleri ve planlarını canlı canlı ona yedirmekti.

Yer mi ulan Anadolu çocuğu, demek isterdim fakat üniversiteli gençleri kandırabiliyorlardı. Çoğu örgüt üyeleri üniversiteye bit yavrusu gibi dağılıyorlardı ve gencecik zihinleri kandırıp örgütlerine alıyorlardı. Genç yaşta buna kanan çok öğrenci vardı.

Olsun, Seziş. Yine de... yer mi ulan Anadolu çocuğu?

Özgür'ün, "Emredersiniz, komutanım," diyen sesine cevap verecektim ki ince, mırın kırın bir ses doldu kulağıma.

"Pardon," dedi ses. Dürbünden çekildim fakat arkamı dönmeden ileri baktım. Güneş doğalı birkaç saat olmuştu. Güneşin kızıllığına baksam da onu dinlediğimi anlayan kız konuştu. "Bende neden kamuflaj yok? Ya beni görüyorlarsa? Kafam falan görünmüyor mudur, Sezin Hanım?"

"Doğru mu duydum lan?" dedi *sıçışmalı gülüşmem* adını verdiği gülüşünü sergileyeceğini belli eden Göktuğ. "Menzilden yaklaşık yedi yüz metre uzağız. Adamlar birbirlerini bile zor görüyorlar, oğlum."

"Sizi görmeleri imkânsız, Gizem Hanım," dedim sert sesimle, Göktuğ'un sıçışmalı gülüşmesini kulaklıktan dinlerken. Gerçekten sıçışarak gülüyordu şerefsiz. "Ama siz yine de her ihtimale karşı benim size belirlediğim yerden kafanızı çok çıkarmayın."

"Komutanım içinizden *kamuflajını da kafanı da sikeceğim, dur durduğun yerde* demiyorsanız, benim adım Şeker Şükrü değil."

CamScanner ile tarandı

"Şeker, çok laga luga yapıyorsun bugün. Dönüşte Sezin Komutan seni yine donundan demir tellere asacak," dedi Serkan.

Bu tarz hareketlerim olmuştu.

"Maziyi hatırlatmaya gerek var mıydı, Direk? Sokacağım götüne direk, uzayacaksın bir iki metre daha, Direk."

Serkan soy ismi Direk olduğu için atalarına sövmeye başlarken sert bir ses doldu kulaklarıma.

"Oğlum zevzekliği kesin, amına koyayım. Albay emri verdi, biz de aldık. Yine boktan konulara girdiniziz. Ayıp diye bir şey bilmiyor mu lan sizin lügatiniz, lügatini siktiklerim?" diye konuşan Fırat abi ile birlikte gözlerimi kapattım. "Kusura bakma, Sezin Komutan'ım," diye de ekledi ama Gizem yine konuştu. Tatlı Gizem. Güzel, minik Gizem yine konuştu.

"Ama şimdi her yer sarı, kum. Ben de simsiyah giyindim böyle, dağa çıkacağız diye de... Ben nereden bileyim buranın topraklarını? Burada belli oluyorumdur kesin. Sizde yedek kamuflaj yok mu ki?"

Evet var. Pembe renk, Hello Kitty'li hatta. Ecili bücülü. İster misin, Gizem? Çok iyi kamufle eder.

Sabırlı sesimle, "Gizem," dedim ağzımın üzerini kapatan puşiyi indirip.

Ne yedek kamuflajı, Gizem? Üzerimdekine benzer kamuflajı boyumuz kadar olan çantanın neresine sokalım, Allah aşkına?

"Aha, geliyor. Vallahi geliyor. Hadi, komutanım. Şöyle okkalı şekilde sabrınızı konuşturun," dedi Göktuğ.

"Küfredecek," dedi Şükrü.

"Etmeyecek aga," dedi Nizami.

Benim ona verdiğim puşinin altında kalan yeşil gözleri ile beni dikkatle dinleyen Gizem'e, "Sen yine de kafanı oradan çok çıkarma," dedim kulaklığımdan tartışan Şükrü ile Nizami'yi takmadan.

"Edecek aga, dinle. Sezin Komutan'ın küfürsüz yaşam süresi sadece üç dakika. Ve biz on beş dakikadır komutanımın küfrünü duymadık. Bu işte bir *vay anasını avradını, ölmedi mi lan* sorgusu var. Bilmem anlatabi-"

"Anladın mı, Gizem? O güzel kafan..." dedim tane tane.

"Etmeyecek, Şeker Şükrü."

"Edecek. Dinle Nizami, kuzuların sessizliği. Dinle. Birazdan komutanım *me*leyerek salacak içindeki sabrı."

"O tatlı kafan benim dediğim yerden çok dikilmesin. Kalaşnikofla delmesinler o güzel beynini," dedim kulaklığımdaki kalabalığa rağmen boş bir sesle.

Sabırlı bir insandım, evet. Şükrü ile Nizami haksızdı çünkü ben çok sabır-

CamScanner ile tarandı

"Ama ya görürlerse?"

"Bismillahirrahmanirrahim," dedi Serkan ciddi çıkarmaya çalıştığı sesiyle. O bile gülecek gibiyse bir mesele vardı, ben haksız değildim yani.

Gözlerimi kapattım. *Estağfurullah el Azim, el Kerim, el Rahim.*

"O zaman tabutuna bir omuz atarım, Gizemciğim. O kafanı oraya bir koy, seni görürlerse de gel sik beni. Öyle çatırından çuturundan..." Şükrü kahkahasını salarken Kubat ile Serkan da dayanamamış gülmeye başlamıştı. Kulağımdan gelen sesleri dinlerken bana da ister istemez bir gülme geldi. "Olur mu, Gizem?"

Korkuyla geriye sinen Gizem'e bakarken puşimi geri taktım ve gözümdeki gözlüğü burun kemerimde daha da itip dürbüne geri döndüm. Puşimin altından gülmemek için dudaklarımı ısırırken, "Komutanım, vallahi çok bile dayandınız," diyen Kubat'ı duymazlıktan geldim.

Sahi, biz kim miydik? Üstlerin talebiyle oluşturulmuş ve bir kadın askeri personele komutası verilmiş ilk özel kuvvetler timi olan Keleş Timi. Anlamı *yiğit* olan Keleş ismimizle, ülkenin en batısından en doğusuna kadar ismimizin geçtiği yerde titreyen insanlardan bilirdik biz düşmanı. Türk'ün göğsünü gururla kabartan nefesi, hainin yüreğindeki korkunun bıçağı olandık biz.

Akademiden çıktıktan yıllar sonra üsteğmenliği icra ederken, bundan bir yıl öncesinde, Albay Serdar Köktür'ün emriyle yanına gitmiştim.

"Tahrir kod adlı terörist geçen aylarda büyük bir terör saldırısı gerçekleştirdi bildiğin üzere. Bir sürü sivil kaybımız oldu. Şimdi senden Tahrir'i indirmek için kuracağım timin başında olmanı istiyorum. Eğitimlerin ve birikimin normalden üst seviyede. Teklifimi kabul edersen vatan için gizli olmayı ve ölmeyi, ne olursa olsun kabul etmiş olacaksın."

Bu, kaçırılmayacak bir teklifti.

"Benden özel kuvvet askeri olmamı mı talep ediyorsunuz?"

Net bir şekilde cevap vermişti. "Senden olduğun kişiye yaraşacak görevlere katılmanı istiyorum."

Vaktiyle *sen kadınsın, timlerde bulunamazsın* diye caka satan eğitim arkadaşlarıma sadece bakmakla yetinip, bunun yanlış olduğunu düşünen herkese, yıllar sonra bir timin başına geçerek en büyük cevabı vermiştim.

Sessizlik en büyük cevap değildi, başarı en büyük cevaptı.

Kendi timim dahi, başımdaki bordo berem ile karşılarına dikildiğimde beni ciddiye almasalar da ismim ve rütbemi bağırarak söyleyip ilk emri verdiğimde her biri put kesilmişti. O gün bugündür, bir kez dahi çizgilerini aşmamışlardı. Benim onlar için çizdiğim çizgiyi kaçırmamışlardı.

CamScanner ile tarandı

"Ne zaman dalacağız acaba, komutanım? Yassou soysuzu görünmüyor ortalıkta. Dışarıda yedi saydık da dokuz oldular. Bunlar içeride de vardır."

"İçeride on beş kaldı," dedi Fırat abi. "Siz yine de dikkatli olun. Daha fazla olabilir bu gavur tohumları."

"Fırat abi, biz aşağıdaki eve konumlanalım mı?" diye sordu Serkan. "Ben, Nizami, Özgür."

"Sezin Komutan'ım?" diye sorar gibi konuştu Fırat abi.

Yüzümdeki puşiyi indirip sıcaktan terleyen yüzümü sildim, avuç içimle gözlüğü de kaldırıp nefeslendim. Gizem yanıma oturduğunda kaşlarımı çatarak ona baktım. Zaten zor durmuştu yerinde. Yanıma gelmesine bir şey demedim. Benden cevap bekleyen Fırat abiye, "Hayır," dedim, o üçünün orada zevzeklikten başka bir şey yapmayacağını bildiğimden. "Göktuğ, Kubat ve Nizami gitsin aşağı."

"Emredersiniz, komutanım."

Askerler, konumlandıkları yerden kamuflajlarını taşıyan heybetleriyle kalkıp ilerlediklerinde Gizem aralıklarla konumlandığımız tepedeki askerlere şaşkınca baktı ve kamerasını kaldırıp çekti. Açık ağzını kapatamadan kamerayı indirecekken kamerayla göz göze geldim. Deklanşörün kısık sesi, mercek benim yüzümdeyken duyuldu.

Kaşlarım çatıldı. O az önce benim düşündüğüm şeyi mi yapmıştı?

Sert ve rahatsız bir sesle, "Silin onu, Gizem Hanım," dedim. Aşağı doğru inen Göktuğ, Kubat ve Nizami gözden kaybolmuşlardı. Aşağıdaki, Yassou piçinin bulunduğu eve bakan evlerden birine yerleşmişlerdi.

"Anlamadım?" diye sordu Gizem şaşkınca.

"Yüzümü çektiniz. Fotoğrafı silmeniz gerekiyor."

Şaşkınca elindeki kameraya baktı fakat şaşkınlığının yalan olduğunu anladım. Bilerek çekmişti. Puşiyle de pekâlâ çekebilirdi ama çekmemişti. "Hayır, çekmemişim," diyerek kameranın ekranına bakarken, "Gizem Hanım, yüzlerimizin gizli kalması gerek. O fotoğrafı silmeniz sizin için de iyi olacak," dedim sabırla.

"Beni canımla mı tehdit ediyorsunuz?" diye şaşkınca soran Gizem'i duyan tim sessizleşti. Ben de kaşlarımı çatmış, Gizem'e bakıyordum. Baştan beri olan asi tavırları, sürekli üstelemesi, istekleri, soruları sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Neden tim tanka bindi de biz arabaya bindik, Sezin Hanım? Bu dağa çıksak daha iyi olur, Sezin Hanım. Bana da kafanızdakinden verir misiniz? Çok güzel duruyor, Sezin Hanım. Hayır, arka koltuğa geçmem, Sezin Hanım. Bana da bir silah verirseniz iyi olur, Sezin Hanım.

CamScanner ile tarandı

Sezin Hanım. Sezin Hanım olalı böyle Sezin Hanım görmemişti. Çünkü sakince her sorusunu ve isteğini cevaplamıştım.

Sakindim, ta ki bundan yirmi dakika önce, "Yalnız ben Kubat Bey'in yanına geçseydim iyi olurdu. Beni oraya alır mısınız, Sezin Hanım?" dediğinde, "Kubat Bey'in götüne bomba girmiş. Siz burada durun, bomba patlayınca yollayacağım sizi," diye karşılık verene kadar. Kubat da, "Ayıplar oldu ama neyse, komutanım," diye karşılık vermişti ama ben cidden dayanamamıştım. Kız sürekli ama sürekli konuşuyordu.

Oysa beş dakika önce tekrar bir derdini söylemeseydi ben küfür orucuma devam ediyordum.

Sonra susmuştu ama yine bir derdi vardı. Hep derdi vardı. Onun yüzünden dikkatim dağılıyordu ve bizden böyle bir şeyin istenme sebebini anlamıyordum. Albaya da emir üstten gelmiş olmalıydı. O böyle bir düşüncesizlik yapmazdı. Gizli görevde habercinin ne işi vardı? Duraksadım. *Gazeteci mi oluyorlardı?* Her neyse işte. Bilmiyordum. O her türlü bir sivildi.

Özgür'ün, "Albayım, sizi seviyoruz albayım ama bu bir cezaydı, değil mi albayım?" diyen sesi duyuldu.

"Albay vermemiştir emri," dedi Kubat sakince. "Belli ki haber yapılacak operasyon. Ondan yolladır hanımefendiyi."

"Canınızı korumak isterken niye sizi canınızla tehdit edeyim, Gizem Hanım?" dedim kontrol altına aldığım sinirimin kırıntısıyla. Gizem sesimin tonundan ürktü.

"Beni tehdit ettiniz."

"Cidden bu kadınlar çok garip varlıklar," dedi Nizami. Sonra telaşla ekledi. "Pardon, Sezin Komutan'ım. Kadınların başımızın üzerinde yeri vardır. Ben kadın düşmanı değilim, saygı duyarım kadınlara ama bazen anlaşılması zor varlı- canl- ay pardon, komutanım, elim ayağım birbirine dolaştı, insan diyecektim, komutanım."

"Yirmi altı yaşında, 1.85 boyunda, 90 kilodaki adam utanmasa altına işeyecek. Sağ olun, komutanım. Varlığınıza şükürler olsun. Yoksa bu kitapsızı kimse sesini dahi çıkarmadan böyle dize getiremezdi valla," dedi Serkan gülerek.

Onları umursamadım. "Gizem Hanım. TCK madde 136 der ki; *Kişisel verileri, hukuka aykırı olarak bir başkasına veren, yayan veya ele geçiren kişi, iki yıldan dört yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.* Bunu ben demem, hukuk der." Gözlerimi ona çevirdim. Gözlerim nasıl bir duygu taşıyordu bilmiyordum fakat Gizem yutkundu. "Ki ben gizli bir askerim. Sizin benim fotoğrafımı kullanmanız, benim zarar görmem demek. Bu da

CamScanner ile tarandı

ekip arkadaşlarımı, mesleğimi ve hatta ailemi, çevremi, yoldan geçerken selamlaştığım insanı bile tehlikeye atar."

"Ama ben-"

"Yüzümü mü *blur*layacaktınız, Gizem Hanım?" Gözlüğümü burun kemerime takmadan önce kahverengilerimi ona diktim. "İşte bunu da ben istemediğim için silmenizi istedim. Kişisel bir mesele diye bilin."

Gizem kafasını sallayıp fotoğrafı silmeye başlarken, puşimi ve gözlüğümü geri takıp dürbüne dönecektim ki duyduğum kurşun sesiyle tüm bedenim dikkat kesildi.

Her şey saniyeler içinde gerçekleşti. Çatışma hızlı bir şekilde başlarken ağzımdan bir küfür kaçtı fakat ileride olan iki soysuzu indirmekten geri kalmadım. Etrafta uçuşan kurşunlara karşı ifadesiz kalarak şarjörü boşaltmaya başladım. Adamlar bu tarafa doğru ateş açmış, kurşunları üzerimize yağdırırken, "Buradan sizi öldürmeden çıkan namerttir, amına koyayım," diye konuşan Fırat abiye hak verdim. Nizami, Göktuğ ve Kubat aşağıdaki evden ateş edince onları fark edenler eve doğru yönelmeye başladı.

"Fırat Demir, aşağıya inin."

Fırat abi, "Emredersin, komutanım," diyerek aşağı inerken Gizem'in çığlıklarına kulaklarımı kapatmak ister gibi üçüncü adamı da kolundan vurdum.

Bu sırada kulaklıktan Albay Serdar'ın sesi yükseldi. "Keleş 1, derhal sivili bölgeden çıkart. Buluşma noktasına helikopteri yönelttim. Çatışmadan uzaklaş."

Dişlerimi sıktım. Keleş 1, kod adımdı. Emir banaydı. Bir bakıcı olmadığım kalmıştı.

Burada olan insanlar çatışmayı duyduğu an Yassou'nun işgal alanının etrafına yaklaşabilirdi. Buradan ayrılmam doğru olmayacaktı fakat sivil de bu çatışmada duramazdı. Zaten sürekli çığlık atıyordu. Yerimizi belli etmeseydi iyiydi. Time, "Sivili bölgeden çıkartacağım. Buluşma noktasına Yassou'yu almadan gelmeyin," dediğim gibi ayağa kalktım ve kurşunlar arasında ağlamaya başlayan Gizem'i kolundan tutup kaldırmaya çalıştım.

"Kalk, hadi. Buraya da gelecekler. Çabuk." Sözlerim anlamsızdı. Gizem uzandığı yerde korkudan gerine gerine iki metre olmuştu. "Hay sikeyim," diyerek birden Gizem'i tutup omzuma attım ve onu tepenin arkasındaki iki küçük evin arasına konumlandırdığım Irak plakalı arabaya doğru götürmeye başladım. Ben koştukça Gizem ağlıyor, içli içli sallanıyordu omzumun üzerinden.

CamScanner ile tarandı

Onu arabanın arka koltuğuna tabiri caizse fırlatıp üzerimdeki kamuflajı çıkardım ve üzerime arabadaki yeşil atlet ile kirli beyaz gömleği geçirdim. Buraya geldiğimde arabadaydı bu kıyafetler. Altımdaki kamuflaj pantolonu çıkarıp haki yeşili kargo pantolonu geçirdikten sonra asker kamuflajlarını arabanın yanında duran boş evin kırık camından içeri attım. Yüzümdeki puşiyi de iyice yüzüme ve saçlarıma sardım, güneş gözlüğümle ise gözlerimi gizledim.

Gizem arka koltukta ağlarken, "Komutanım, dışarısı tamam. İçeriye intikal ediyoruz," diyen Serkan'a onayı verdim ve sürücü koltuğuna geçtim.

Arabayı çalıştırıp çatışmadan uzaklaşmaya başladığımda arkamda ağlayan Gizem'e, "Ne olursa olsun, o kafanı sakın oradan kaldırma! Duydun mu beni?" diye bağırdım hızı artırırken. "İleride iki üç soysuz tanıdık araba görmeyince çevirecektir. O kafanı oradan kaldırdığın an işin biter, gazeteci! Anladın mı?"

"An-anladım. Anladım!"

"Fırat abi, arkası tamam," dedi Şükrü. Fırat abi, "Kubat?" diye sordu. "Sağ taraf temiz, komutanım," diye cevap verdi Kubat.

Harabelerin arasında hızımı düşürüp ilerlerken dişlerimi sıktım ve toz toprak içinde ileride gördüğüm kasalı jeepe baktım. Kırmızı renkti ve motorunun har sesi buradan duyuluyordu.

"İHAlar çevrende, Kaza. İlerideki çevirmede sana verilen kimliği göster ve sakın Türkçe konuşma." Albayın bildiklerimi tekrar eden sesine karşı yüzüm ifadesizdi. Büyük ihtimalle sadece benim kulaklığımdaydı sesi, beni yönlendiriyorlardı. "Ne olursa olsun sivili koru. Ve..." Bir sessizlik oluştu. Albayın daha sakin olan sesi kulağıma ulaştı. "Sakin ol, asker. Ne olursa olsun sakin ol."

"Emredersiniz, komutanım," diyerek arkama bir bakış attım. Gizem koltuk boşluğuna sıkışmış ağlarken, "Ağlama, sorun yok," dedim ama kız bunu umursamıyor gibi görünüyordu. "Koltuğun üzerindeki ceketi üzerine ört. Bacaklarını koltuğun altına sıkıştır. Ve ben diyene kadar da sakın oradan çıkma."

"Öleceğim," dedi titrek sesiyle.

Cevap vermeden, ilerideki kırmızı jeepin kasasından elinde silahlarla inen soysuzlara baktım. Gizem dediklerimi yaptığı için arabayı usulca durdurdum ve şoför camına doğru yaklaşan sakallı dağ ayısına baktım. Camın yanına gelip parmağını vurunca camı indirmeyi seçtim.

Arkada bir sivil var, Seziş. Sakin ol. Yoksa sivili tehlikeye atarsın. Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.

CamScanner ile tarandı

Diğer dört kişi çatık kaşları ile bana bakarken burada bir kadının araba sürmesini garipseyen yüzlerini gördüm. Cevap vermeden onlara bakarken bir tanesi davar gibi kapımı açtı. Elindeki silahla inmemi işaret etti. Diğerlerinden ses çıkmıyordu.

Puşinin altındaki yüz ifademi bozmadan aşağı indiğimde üçü birden silahlarının ucunu bana doğrulttu. Ellerimi sakince yukarı kaldırdım.

"Çok iyisin. İyi gidiyorsun. Onlara saldıramazsın. Senin hayatın tehlikede olsa sorun değil, sen bir askersin ama şu an yanında sivil var. Sakinsin, Keleş 1." Albay beni tanıyordu. Şimdiye hepsini darmaduman etmem gerekirken sivili düşündüğümü anlamıştı.

"Kimlik göster," dedi biri sert sesiyle, Arapça bağırarak. Gözlerimi bana bağıranın kirli yüzüne diktim ve, "Her hafta salı günü geçerim buradan," dedim Arapça. "Kimlik gösterme derler bana. Yassou söylemedi mi size?"

"Yassou mu?" diye sordu arkasındaki sarışın, şaşırmıştı ama diğeri benim sözlerimi takmadan öfkeyle, "Çok konuşma, çıkar kimliği!" diye bağırdı. Attığım yemi yememişti.

Yüzümü sabit tutarak beyaz gömleğin küçük üst cebinden kimliği çıkarıp ona gösterdiğimde kimliğe baktı. Gözleri bana döndü ve kimlikteki fotoğraftakinin ben olduğuna kanaat getirememiş gibi, "İndir yüzündekini!" diye bağırdı. Puşinin altından kaşlarım çatıldı.

Adi köpek.

"Bağırma," dedim kaşlarımı çatarak puşimi indirirken. "Buradayım işte. İşim gücüm var. Yassou'dan kesin emir var. Sınırdan alınacaklar varmış," diye devam ettim.

Silahını alnıma doğrultup, "Bagajı aç," deyince ters ters baktım. Bagajda bir şey yoktu ama onların da bagaj arama hakkı yoktu.

"Gizlilik esas," dedim ama o silahıyla bagaja ateş edince arabanın içinden minik bir çığlık çıktı.

Siktir.

Dişlerimi sıkarken içimden Gizem'e kızmakla meşguldüm fakat soğukkanlılığımı korumak adına sadece başımı kaldırdım. "O neydi?" diye sordu az önceki sarışın. Kürtçe konuştu. "Bir kadın sesi geldi."

"Bendim," desem de, "Bagajı aç dedim!" diye bağırınca kafama yöneltilmiş silahlar eşliğinde bagaja yürüdüm. "Biri bağırdı, duydum."

"Bendim diyorum sana!" dedim bagajın düğmesini elimle bulmaya çalışırken. "Burada benden başka kadın mı var?"

"Hayır, ince bir kadın sesiydi," diye konuşana dönmeden somurttum. Benim sesim kalın mıydı yani?

Bugün de yamana atıldık, Seziş. Kadın olsak suç, olmasak suç.

CamScanner ile tarandı

Bagajı açmaya çalıştım. Sıkışmış gibi yapıp zorladım ama açılmadı. Türkçe konuşan sanki kadın sesini tekrar duymak ister gibi bagaja ateş edince ses çıkmadı. Ben de gözlerimi ona çevirmiş, düz düz bakıyordum.

Gizem sesini çıkardığın an yanığı yersin, kızım. Sakın ola sesin çıkmasın. Bu bir rica değil, emir.

Aralarından üçü beni silahlarının ucuyla arkaya doğru ittirince birkaç geri adım atmak zorunda kaldım. Sonra hepsi birden silahlarına abanıp bagajı kurşuna boğmaya başladıklarında sesimi çıkarmadan onları izledim. Kurşunlar bagajı delik deşik etmişti.

Yüzümü ifadesizce onlara çevirince, kimlik soran öfkeyle bana döndü ve kafasıyla bagajı işaret ettikten sonra, "Aç!" diye bağırdı. O köpeğe bakarak bagaja yürüyüp açtım. Bagajın boş olduğunu gören kansız orospu çocukları birbirlerine baksalar da ben kafam dik bir şekilde dimdik ileri bakıyordum.

"Tamam. Gidebilirsin şimdi. Sorun yok."

"İşimden alıkoydunuz," dedikten sonra bagajı sertçe kapattım. "Her gün geçtiğim yerde sıkıştırdınız."

"Çok konuşma hele," dedi sarışın. "Ağzın laf yapmasın. Tamam dedik. Git şimdi."

Arabaya binecekken birden, arka koltuktan bir ses duydum. *Bir mıyıklama.* Ve yoğun bir koku; sidik kokusu.

Dudaklarımı yalayıp gözlüğümü ve puşimi geçirecektim ki, "O ses ne?" dedi kimliğimi soran. Mıyıklama sesi devam ediyordu ve şimdi daha da artmıştı.

Gizem, ağzının yayına küfür etmeyeceğim. Sen bir sivilsin ama kendini tutamadın mı be kızım? Mıyıklama be kızım. Sus be kızım. Dayan be kızım.

"Bendendir," deyip arabaya binecekken sarışının yanında duran silahını gövdeme yanlamasına koyup beni geri ittirdi. Birkaçı daha beni geri iteklerken kulaklığımdan gelen, "Sakin ol. Sivil yanında. Yanlış bir hareket yapma," diyen başka bir ses duydum. İstihbaratçılardan biri olmalıydı. Büyük ihtimalle Serdar Albay onunla birlikteydi.

Dişlerimi sıkarak kafama tabanca dayayan şerefsize ters ters baktım. Aptalın gözleri arabanın etrafındaki iki kişideydi. Biri arkadaydı, diğeri de bana silah doğrultanın yanındaydı. Sabırla bekledim. Çok sabırlıydım hatta. Bekledim, bekledim, bekledim. Arabanın içindeki mıyıklama ve hıçkırık sesleri artarken artık benden başka birinin olduğundan eminlerdi.

Kimliğimi soran arka kapıya elini uzatacakken, "Benden günah gitti, komutanım," diyerek birden kafama silah dayayanın elinden silahını alıp göğsüne tekmemi geçirdim.

CamScanner ile tarandı

Kanı bozuk arkaya doğru uçarken, tabancayı elini kapıya uzatanın şakağına sıktım ve diğerleri silahını kaldırınca da yakınımda olanı önüme siper ettim. Arabadan Gizem'in çığlığı koptu ve kapı açılma sesi duydum.

Kansızlardan biri önümdeyken onun koltuk altına dayadığım silahı konumlandırıp ateş ettim ve çıkan kurşun da karşıdakinin göğsüne saplandı. Yan dönüp bana silahını doğrultarak sıkacak olanın da alnından vurdum. Onlar henüz ne olduğunu anlamadan saniyeler içinde beşini indirdim... diyecektim ki bunun dört olduğunu kavrayan zihnim aceleyle etrafa döndü. Gizem'in çığlığını duydu kulaklarım. O sırada kaçmaya çalışan Gizem'i saçlarından tutmuş, sürükleyerek getiren adamı gördüm. Sarışın olandı bu.

Gözlerim anlık, sertçe kapandı. *Ah, Gizem. Yapma, Gizem. Etme, Gizem.*

"Asker, yanında sivil varken sana sakin olmanı söyledim!" diye bağıran istihbaratçıya cevap vermeden Gizem'e baktım. Yüzü başı ter, gözyaşı ve sümük içindeydi. Saçları dağılmıştı. Ağzından sık sık hıçkırıklar kaçıyordu. Sarı köpek, Gizem'in şakağına dayadığı silahla karşıma geçince dişlerimi sıktım.

En küçük davranışımda sivil zarar görürdü. Mantıklı düşünmeliydim. Huyuna gitmeliydim. Bana kulaklıktan bağırılan da buydu. *Mantıklı davran, asker.*

"Askersin ha?" dedi bozuk Türkçesi ile gülerek. "Bir de Yassou'nun adamıyam dersin. Yassou'nun senden haberi vardır, ha asker?"

Olacaktı. Bizzat tanıtacaktım kendimi o orospu çırağına.

"Bırak kızı," dedim donuk bir yüzle, ben de Türkçe karşılık vermiştim. "Beni al. O suçsuz."

"Aaa, cık cık cık. Size teslim olmak yakışır mı, asker?" Çirkin çirkin güldü. "Siz Türk askerleri böylesinizdir işte. Ölüm gelmişken bile o salak cesaretlerinizle konuşursunuz." Burnunu Gizem'in boynuna dayayınca Gizem iğrenerek çığlık attı. "Bu yüzden ben bunu isterim."

Bakışlarımı Gizem'e çevirdim. Soysuz, Gizem'in saçından çekince, "Sakin ol," dedim. "Sakin ol, sorun yok." Sadece sakin olmasını söyledim fakat Gizem çığlık atarak adamın kolları arasında çırpınıyordu. Sorun vardı. Kız çok korkuyordu ve herif bundan keyif alıyordu. O korktukça silah kafasından kayıyordu. Bir boşluk yakalayabilsem... gebertebilirdim herifi.

"Bunun tadına bakmak isterim, komitan."

Soğukkanlılığımı koruyarak kulağımdaki bağırışları, emirleri göz ardı ettim. "Al beni," dedim soğukkanlılıkla. "Kızı bırak. Beni öldürebilirsin."

"Hayır!" diye bağırdı bir ses kulaklığımdan. Albaydı. "Düzgün düşün. Askerler geliyor, sakin ol! Oyala."

CamScanner ile tarandı

"He, sonra beni öldür, değil, komitan?" Güldü. "Yok, ben daha yeni yedim. Bu laflara karnım tok."

Yanığımı ye, demek istedim.

"Beni alabilirsin. Öldürmeyeceğim seni. Sivili bırak, beni al. Ne yaparsan bana yap ama mazlum olmaz."

Gizem başını salladı. "Onu al," dedi ağlayarak. "Onu al, o asker. O dayanır. Ben dayanamam!"

Elimde tuttuğum silahı yanı başımda sımsıkı tutuyordum fakat hedefinde, ayağımın altındaki zemin vardı sadece. Silahı kaldırmak için bir hareket yapacakken terörist Gizem'in şakağına daha da bastırdı silahı. Gizem çığlık attı.

"Tim Yassou'yu elden kaçırmış, komutanım. Örgütlerden biri baskın yapmış. Halletseler de kaçırmışlar Yassou'yu," diyen sesi duyunca dişlerimi sıktım. Albaya verilen bilgiyi ben de duydum. "Üsteğmen Sezin'e doğru gidiyorlar fakat en az on beş dakikada varırlar oraya." Yalnızdım burada. Kızı benim kurtarmam gerekiyordu.

"Masum o," diyebildim teröriste. "Bırak onu."

"Olmaz, asker," dedi sarı dişleriyle gülerek. "Benim canım masum öldürmek ister."

Ve sonra iki silah sesi yükseldi. Kuşlar uçuştu, Azrail geldi. Tırpanı iki ölümü yakaladı.

Aynı anda, teröristin silahından çıkan kurşun Gizem'in şakağına, benim silahımdan çıkan kurşun teröristin alnına girdi.

İkisi de aynı anda yere yığıldı.

2021, Eylül, Tunceli.

"Vurulmuş tertemiz alnından, uzanmış yatıyor.
Bir hilal uğruna, ya Rab, ne güneşler batıyor!
Ey, bu topraklar için toprağa düşmüş, asker!
Gökten ecdat inerek öpse o pak alnı değer."

Aynaya bakarken mırıldandığım şiirle kirpiklerime sürdüğüm maskarayı kenara bıraktım. Mehmet Akif'in her şiirine, en başta ulu marşına âşıktım fakat bu şiir bir başkaydı. İçimi doldurup taşırıyordu.

Geceyi kâbuslarla bitirmiş, irkilerek uyanmıştım. Sabahın beş buçuğundan beri odanın içinde dört dönüyordum. Odamda tek kalırdım. Alaydaki tek kadın olduğum için tim haricinde pek insanlarla muhatap olmuyordum. Başka kadın yoktu. Bir ara bir kadın teğmen gelmişti fakat

CamScanner ile tarandı

eş durumundan tayinini başka yere aldırmıştı. Bir yıldır da alaya atanma yoktu.

Açıkçası artık olur muydu bilmiyordum çünkü buraya atanan çoğu asker erkekti; bu alaya atanmış yüzbaşı da dahil. Yüzbaşının haberi bugün kulağımıza gelmişti fakat duyduğumuza göre alaya yarın gelecekmiş. Adamın ismini duymamıştım. Serkan ile Özgür'den öğrendiğim üzere hangi time verileceği de kesin değildi. Zaten alayda iki timdik. İkisinde de en üst rütbe üsteğmen olduğu için onun hangi time atanacağını kestiremiyordum.

Tahrir adlı piçi indirmek için kurulan tim, Keleş Timi, bir buçuk yıldır bir sonuca varamamıştı çünkü ne zaman Tahrir'e yaklaşsak elimizden kaçırıyorduk. Ona en yaklaştığımız an müridi olan Yassou'ydu. Onu da elimizden kaçırmıştık; benim yüzümden.

Aylar önce şehit olmasına sebep olduğum gazeteci Gizem'den sonra albaydan ağır ağır yemiştim azarı. Tek suçum, oradaki teröristlere saldırmaktı fakat saldırmasaydım da zaten arabadaki kızı göreceklerdi. Her türlü çıkmazda olmama rağmen her ne hikmetse insanların gözünde suçlu ben seçilmiştim.

Sivil arabadan kaçmasaydı belki yine idare ederdim ama o dövüş anında arabadan kaçması hiç hoş olmamıştı. *Biraz bekleseydi ne olurdu,* diye düşünüyordum hâlâ. Gece yarılarından koşa koşa uzaklaşma sebebimdi bu düşünce.

Onu yaşatabilirdim. Onu yaşatabilirdim. O kaçtığında da yaşatabilirdim. Neden? Neden yapamadım?

Kafayı yiyecektim. Her gece kâbuslarımda ona sakin olmasını fısıldıyordum. O bana *lütfen* diyerek ağlıyordu. O teröristi defalarca kez öldürüyor, teröristin elinden Gizem'i alıyordum. Sonra... kâbusum benim silahımın Gizem'in şakağında patlamasıyla bitiyordu. Kendimi suçlamıyordum. Yani en azından ayık zihnimle.

Albaya olan biteni anlatmamdan sonra soruşturma açılmıştı. Görevden uzaklaştırılmam talep edilmişti fakat birkaç kişinin soruşturmayı askıya alması ile mesleğim tehlikeye girmemişti. Döndüğümüzde Albay Serdar Köktür, merakla bize bakan herkese tek cümle kurmuş, herkesin laflarını kesmişti.

"Üsteğmen Sezin Kaza, suçlu değildir."

Sadece hataydı. Adamı oyalamamıştım, timi beklememiştim. Gizem'i ben öldürmemiştim.

O zaman kâbuslarında neden tetiğe sen basıyorsun, Seziş?

"Ne büyüksün ki kanın kurtarıyor tevhidi...

CamScanner ile tarandı

Bedr'in arslanları ancak, bu kadar şanlı idi.
Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın?
'Gömelim gel seni tarihe' desem, sığmazsın."

Üniformamı düzelttikten sonra botlarıma da göz ucuyla bakıp kontrol ettim. Hazırdım. Ayna karşısında dikildiğimde aynadaki kadına baktım. Şehadetin çanlarını zihninde müzik eylemiş, geçmişini buruşturup çöpe atmış, ailesinin karşısına sırf vatan uğruna gireceği yol için dikilmiş, yıllarca akademide sırf kadın diye yemediği laf, söz kalmamış, üsteğmen olduktan sonra onunla dalga geçenlere dahi kulak asmayıp neyi ne için yaptığını her daim kendine hatırlatmış bir kadındı aynadaki.

Omuzlarımı yükselttim. "Hazırsın, Seziş," dedim başımı dikerek. "Hep hazırdın. Her şeye."

Başımı iki yana yatırıp kapıyı açtıktan sonra ağır adımlarla koridora geçtim. Adımlarım sertçe koridoru dövmeye başladığında kulaklarımda yankılanan botumun emir eri seslerine karşılık dudaklarımda bir sırıtış doğdu. Şerefti bu ses. Bana huzur veriyordu.

Yemekhaneye girip yemeğimi aldıktan sonra kendi masamıza doğru yürümeye başladım. Normalde *kendi masamız* diye bir şey yoktu fakat Tunceli'ye atandığımın ilk günü bu masaya oturmuştum ve o gün bugündür bu masaya ben ve Keleş Timi'nden başka kimse oturmamıştı. Biz de bizim masamız ilan etmiştik bu masayı.

"Bana diyor ki *oğlum, sırtına bez koymayı unutma. Şaziment'in oğlu da üniforma içinde çok terlemiş. Bir de ayaz vurunca hasta olmuş çocukcağız.*" diyen Özgür ağzına tıktığı ekmekle konuştu. "Şaziment'in oğlu İzmir'de bedelli yapmasaydı ciddiye alacaktım anacağımı."

Hepsinden bir kahkaha koptuğunda Göktuğ zar zor kendini durdurup, "Ulan çok da zor geçmiştir askerliği. Şaziment meraktan ölmüştür ha," diye konuşunca hepsi bir kahkaha daha attı. Keyifleri yerindeydi paşaların.

"*Ay anne, komutan üç gün istirahat verdi.* Ne oldu oğlum? *Başparmağım ranzanın kenarına takıldı, yaralandım,*" deyip hayvanca gülen Nizami'ye karşılık elimdeki tabldotu masaya bıraktım. Ses gereğinden fazla çıkınca Nizami'nin şakasına gülemediler. Hepsinin kahkahası kesilince sırıtarak başa oturdum. Tabldotlarına gömülmüş sessiz sessiz yemeklerini yemeye başlamışlardı.

Dirseklerimi masaya yaslayıp ellerimi üst üste kavuşturdum. Şükrü, Özgür, Nizami, Göktuğ alttan bana bakışlar atıp benimle göz göze geliyor, hızla bakışlarını kaçırıyorlardı.

Eşek gibi sırıttım, "İzmir'de ne ayazı vurmuş lan herife?" diye birden konuşunca hepsinin kafası kalktı. Rahatlamış gibi gülmeye başladılar

CamScanner ile tarandı

tekrardan. Fırat abi, Serkan ve Kubat ise diğerlerinin bu haline gülmekle meşguldü. Onlar benim sert hallerimden etkilenmiyorlardı fakat çok saygı duyuyorlardı. Haklarını yiyemezdim. Onların saygısını kazandığım için çavuşlar da daha bir ciddiydi bana karşı.

"Komutanım, bir eşyorsunuz, pir eşyorsunuz yav." Şükrü'ye gülerek ekmeğimden bir parça aldım ve peynire batırdım. Peynirli ekmeği ağzıma atıp çiğnerken Özgür konuştu. "Değil mi komutanım? İzmir'in dağlarında çiçekler açar, bedelli Şanzimen'in oğlan ayazı hangi taşın altından buldu da yedi bilmiyorum. Anacığım da garibim bana bez öneriyor. Migros'ta satılıyormuş o bezlerden."

"Sarı bez mi önerecekti lan anacığım?" dedi Fırat abi gülerek. "Oğlum, Sevil ablana söyleyelim de sana adamakıllı bez getirsin. Uğraşma Migros'la."

Hepsi güldü Fırat abinin sözlerine.

"Valla onu bunu bilmem ama Migros'taki kasiyer kızı gördünüz mü?" diye girdi Serkan. Herkes birden ciddileşti ve Nizami'nin göz ucuyla bana baktığını gördüm.

Ağzımdan bir gülüş çıkarken, "Nizami, kadınlara saygı duyduğunu biliyorum da kız hakkında bir fikrin var sanırım," deyince Nizami utana sıkıla masadakilerin her birine tek tek baktı.

"Yok, komutanım. Ne fikri? Yani eğer kızın 85 beden takığı, basenlerinin tatlı durduğu, 1.62 boyunda olduğu gerçekleri fikirden sayılmıyorsa bir fikrim yok açıkçası."

Hepsinden şaşkın bir gülüş çıkarken ben gülerek *hasbinallah* gibi bir baş hareketi yaptım. "Allah akıl fikir versin, Nizami."

"Emredersiniz, komutanım."

"Fırat abi," dedi Şükrü araya girerek. "Benim bir istirh-"

"Soru de geç, yorma, amına koyayım ya," dedi Fırat abi gergince. "Boş beleş adamlarsınız. Kafamı attırıyorsunuz ha."

"Benim bir sorum olacaktı, komutanım."

"Abi de."

"Abi."

"De hele."

"Abi."

Fırat abi kaşlarını çatarak, "De bakayım," dedi yine.

"Abi!" dedi Şükrü; coşkuyla, şevkle, heyecanla.

"Desene oğlum," dedi Fırat abi kaşlarını daha da çatarak.

Şükrü bir yanlış sezip etrafına bakınırken, hepsi güldüklerini saklamak için işaretparmağını ağzının önüne koymuş olsa da güldükleri belli oluyordu. Ben hâlâ eşek gibi sırıtıyordum. "Abi?"

CamScanner ile tarandı

"Lan sorunu desene, amına koyacağım abinin şimdi ha! Söylediğime, söyleyeceğime pişman ettin lan!"

"Ya abi," dedi Şükrü isyanla. "Soruya sor denir, sen *de* deyince ben-"

"Şeker Şükrü, zorlama kardeşim," dedi Kubat araya girerek. Kubat zaten çok konuşkan biri değildi. Varı yoğu bebeği gibi sevdiği silahları ve bizimkilerden duyduğum kadarıyla dolabına astığı bir kız fotoğrafıydı. Eski yavuklusuymuş kız. Kubat'ın en yakın arkadaşıyla evlenmiş. Buna rağmen Kubat yıllardır dolabından çıkarmazmış o fotoğrafı. Ben de çocukların aralarındaki muhabbetten duymuştum.

Bakışlarım tabldotuma dönecekken ilerideki masada oturan biri ile göz göze geldim. Aramızda tahmini dört masa olmasına rağmen adamın bakışları bela gibi üzerime dikilmişti. Bakışlarımı birkaç saniye ondan alamadım çünkü bana çok dikkatli bakıyordu. Karşısında Serdar Albay oturuyor, yemeğini yiyordu. Onunla aynı masaya oturmasına bakılırsa albayın bir misafiri olmalıydı. Adamın ela gözlerinin hedefi direkt ben olduğum için başta garipsedim ama Nizami gülünce önüme döndüm.

Şükrü, Fırat abiye döndü. "Ya Fırat abi, Sevil abla demişken aklıma geldi... Hani şu Sevil ablanın bir kuzeni vardı ya. İlayda-"

Fırat abi gergin gergin, "Siktir lan oradan," diye patladı birden. Şükrü pıstı. "Pezevenk miyim oğlum ben? Bak," dedi Fırat abi ve dayanamaz gibi ellerini şakaklarına götürdü. "Bak, ben dini bütün adamım, beni yoldan çıkarıyor bunlar, bak! Beni küfürbaz bir adam ettiniz, oğlum ben bu değildim. Kızın yanında bana neler söyletiyorsunuz. Bak! Geliyorlar, vallahi geldiler!"

Göktuğ en sonunda sıçışmalı gülüşmesini tutamayınca hepsi koyuverdi ve masadan bir kahkaha koptu. Bense kaşlarımı kaldırmış, gülerek onları izliyordum.

İki yıldır, gerçek aileyi, dostu, kardeşi ben onlarla öğrenmiştim. Yüzümdeki gülümseme, elimdeki yumruk, gözümdeki yaş olmuşlardı. Birimiz dahi darda olsak, diğerimiz iki eli kanda da olsa kalkar gelirdi. Dostluk bu değil miydi? Ben, yirmi dokuz yıllık hayatımda kimseden görmediğim sevgiyi de saygıyı da bu yedi koca adamdan görüyordum. Asıl sevgiyi onlarla tatmıştım. Arada benden çekinirler, korkarlardı ama... olurdu o kadar.

Masadaki kahkahalar bitene kadar sohbet edildi. Ben arada onlara katıldım, arada susup onları gülerek dinledim. En sonunda tabldotu alıp ayağa kalktığımda Serkan, "Sezin Komutan'ım," diye seslendi bana. İlerleyecekken ona dönünce, "Serdar Albay'ım kahvaltı sonrası alayın arka bahçesinde toplanmamızı emretti. Size de söylememizi istedi," deyince kaşlarım çatıldı.

"Tamam, birazdan görüşürüz."

CamScanner ile tarandı

Hepsi, "Emredersiniz, komutanım," derken ben arkamı dönüp tabl dotumu bıraktım. Gözlerim etrafta gezerken ileride gördüğüm yüze çi kısa bir an baktım. Ayağa kalkmama rağmen gözlerini benden almamış Alaydaki tek kadın oluşum göze batsa da meslekte tek kadın personel be değildim sonuçta, askerliği boyunca bir sürü kadın askeri personel görmüş olmalıydı. Neydi bu bakışın sebebi? Bakışlarımı alıp yemekhanenin dışın yürümeye başladım. Yabancı yüzün bana döndüğünü hissetsem de tekra ona dönmedim.

Adımlarımı alayın dışına yönelttim. Gözlerim eylül ayının Tunceli'd ki hükmünü seyretti. Hava soğuktu. Güneş vardı fakat biz dağın başında olduğumuz için soğuk, kendi krallığının burası olduğunu gösterir gibi üşü tüyordu iliklerimizi.

Soğuğa alışkındım. Gerektiğinde aylarca dağda, kar içinde bata çıka da yaşamıştım. Zaten kendimi bildim bileli de soğuğu dostu gören bir insandım. Sıcakta herkes göz önünde olurdu. Herkesin omuzları dik durur du. Kar, kış, kıyamet; insanı kaplumbağa gibi kabuğuna iterdi.

Asıl insan, soğukta gösterirdi yüzünü. Başını kabanına gömmeyip dik omuzlarla yürüyen kimse, benim gözümde asıl insan oydu. Soğukta başını bile eğmezse o insana güvenebilirdiniz. Asıl saklanmayan o olurdu çünkü.

Cebimden sigaramı çıkarıp bir banka çöktüm ve sigarayı kibritle ateşleyip dudaklarımın arasına aldım. Çakmak kullanamazdım. İçinde bulunan gazla birlikte resmen bir silahtı. Bu yüzden genel olarak kibrit kullanırdım. Sigaramdan bir nefes çektim. Duman ağzımın içinde dans ederken onu içime çekip ciğerlerime yolladım.

Küçükken tek tük kaçamaklarım olsa da sigara içmeye akademiye girdikten sonra başlamıştım. Eğitimler insanı o kadar zorluyor ve geriyordu ki bir gün akademideki arkadaşlardan bir topluluk sigara için dışarı çıkarken beni çağırmışlardı. Akademide verilen o küçük arada içtiğim sigaradan beri bu elimdeki bilmem kaçıncı sigaramdı. O günden beri içiyordum. Rahatlatıyordu. Bağımlı değilim derdim kendime, ta ki son altı ayda haddinden fazla sigara paketini bitirdiğimi fark edene kadar.

Bu övünülecek bir şey değil. Sigara iğrenç bir şey, Seziş.

"Kibritin var mı?" diye soran sesi duyunca kaşlarım çatıldı. İlerideki ağaçtan bakışlarımı çektim ve gözlerimi başımda dikilen adama çevirdim.

Başımda dikilen kişiye, yüzüme vuran güneş yüzünden gözlerimi kısarak baktım. Yüzünü göremediğimden gözlerim daha da kısıldı fakat bu çözüm değildi.

CamScanner ile tarandı

"Literatürde çakmak istenmiyor muydu?" diye sordum elimi kaşlarım üzerinde kalkan yapıp, adamın yüzünü görebileceğim konforu kendime sağlarken. Fakat yine de yüzünü göremedim çünkü başımda dikiliyordu.

"Sende çakmak yok diye biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" dedim ve etrafıma bakındım. Birkaç asker ileride koşuyordu, diğerleri halen yemekhanede olmalıydı.

"Sigaranı kibritle yaktın."

İkinci çoğulu ısrarla kullanan bana, ikinci tekille seslenmesi rahatsız edince, "Gördüysen ne diye soruyorsun?" diye ters ters konuştum. Bir kibrit için tatava yapacak değildim. Ona kibriti uzattığımda elini uzatıp kibrit kutusunu aldı ve dudakları arasına sigarasını yerleştirip kibritle yaktı.

Kibriti bana geri uzatıp, içine derince bir nefes çekerken yüzünü daha net gördüm. Bu yüzü hatırlıyordum. Yemekhanede beni ısrarla izleyen yabancıydı bu.

Tertemiz, sakalsız yüzü; ela gözleri, kalın kaşları, yüzündeki soluk çilleri, çene kası ve elmacıkkemiklerine bakarken kaşlarım daha da çatıldı. Yakışıklı bir adam olduğunu inkâr edemezdim fakat gözüme biraz yapmacık gelmişti.

Jawline estetiği var kesin bu adamda. O anam babam çizgi doğuştan olamaz, Seziş.*

Umursamaz gözlerim çenesinden göğsünün üzerine kaydı ve bu, oturduğum yerden hızla doğrulmama sebep oldu. Gördüğüm üç yıldızın biri, benim göğsümün sağ tarafındaki rütbede duran iki yıldızı ezdi, ezdi, tükürdü.

Elimi alnıma götürüp karşımdaki yüzbaşıya, "Komutanım," derken dudağımdaki sigara zaten çoktan yeri boylamıştı.

Senin kara talihini sikeyim, Seziş. Önüne gelene diklenirsen sonun bu işte. Adam yeni yüzbaşı çıktı, kızım.

"Kusura bakmayın," diye ekledim ondan bir ses gelmeyince. Ben yüzbaşı yarın gelecek sanırken sabahtan beri beni izleyen adam alayın yeni yüzbaşısı çıkmıştı. İleri bakan suratı bana dönmedi. Ciddi duruşu, sağ tarafındaki üç yıldızını gözümde daha da parlatıyordu. İçimden şansıma küfürler de etsem yüzbaşının suratında gördüğüm ifadesizlik beni daha da şüpheye düşürüyordu.

Gözleri, ondan oldukça kısa kalan bana döndü. Timde de en kısa ben olduğum için benden uzun erkeklere alışkındım. Nizami ile boylarımız yakındı fakat o benden biraz daha uzundu. Bizim timde en uzun asker

*Çene hattı dolgusu olarak bilinir. Çene hattının daha çıkıntılı ve keskin bir görünüme sahip olması amacıyla uygulanır.

CamScanner ile tarandı

Kubat'tı. O da sanıyordum ki iki metre falandı. Uzundu. *Helal koçuma. Tü tü tü, nazar değmesin.*

Yüzbaşının ise maşallahı vardı... öyle ki estağfurullah yani...

Büyük ihtimalle iki metreyi geçen boyu vardı çünkü Kubat'a bakarken ağrımayan boynum, yüzbaşıya bakarken hafiften yorulmuştu. Ben de bir seksen boyundaydım fakat aramızdaki yirmi santim de az buz değildi.

"Rahat ol, üsteğmen," dedi düz suratıyla. "Sorun yok." Sorun yoktu zaten, sadece üstümdü. Saygı duymak mecburdu. Rahat halime geçerken, "Kaza," dedi göğsümün üzerinde duran soyadımı okurken. Gözlerim hemen onun göğsünün üzerine kaydı; soy ismini defalarca kez taradı.

Akkurt. Yüzbaşı Akkurt.

"İsmin neydi?"

"Sezin." Gür sesimle düzelttim. "Üsteğmen Sezin Kaza."

"Sezin Kaza." Sigarasından bir duman çekerken gözlerini bana indirdi. "Nisan ayındaki-"

"Evet," diye kestim birden. Yüzbaşı gözlerini kısıp bana baktıktan sonra bitmemiş olan sigarasını yere atıp postalıyla üzerine bastı. Yüzü tekrar bana çevrildi. Gözlerim arasında mekik dokudu elaları. Bakışlarımı gözlerinden çekmeden ona bakarken ifadesiz suratını bozmadı.

Bu bakışma hiç iyi yerlere gitmiyordu fakat benim ezelden beri bildiğim bir şey vardı; karşındaki insan gözlerinin içine bakıyorsa, sen de o bakışlara karşılık vermeliydin. Sorgusuzca ve korkusuzca.

"Nisan ayında şehit olan gazetecinin de bulunduğu görevden sorumlu olan Keleş Timi'nin komutanısın yani?"

Her gece kâbusumdaki ağlayan yüzü gören zihnim gerçekle yüzleştirilince içimdeki öfke parladı. Zihnim çaresizliğe sarıldı, suçluluk genzime doldu. Geceleri yatmadan önceki *suçlu sen değilsin* fısıltılarım kulaklarımı sağır etti. Kâbuslardan nefes nefese uyanan gözlerim titreşti. İçimdekilere çözüm bulamadan gözlerimi ondan çektim.

Unutmam gerekse de o gün üzerimde nasıl bir etki bırakmışsa her gün kâbusumum oluyordu. "Evet," dedim etrafa bakarken. "Keleş Timi'nin komutanıyım."

"Bir sivilin ölümünden sorumlu olduğunu kabul ediyor musun?" Ne yapmaya çalışıyordu? Cevap vermeyince, "Bana bak, üsteğmen," dediğinde çatık kaşlarımla ona döndüm. Yüzümdeki memnuniyetsizlik alanı karmaşadan geçilmiyordu. "Sana soru sordum."

Acaba burnunun tam üzerine bir yumruk yedirsem albay yine beni savunur mu?

CamScanner ile tarandı

"Hayır, sivilin ölümünden sorumlu olan ben değilim. Ben korumakla yükümlüydüm. Sivilin kendi hatası onun ölümüne sebep oldu."

"Yani sen korumadığın için sivil öldü."

"Sivilin hatasıydı."

"Sivilin hatası senin hatandır, asker. Haksız mıyım?"

"Haksızsınız," dedim dişlerimi sıkarak. "Sivil, verdiğim emre uymadı ve bu onun ölümüne sebep oldu."

"Fakat korumakla yükümlü olduğun sivil öldürüldü. Üstelik bu bir kadındı." Bu kaşlarımı daha da çattırdı. *Ne saçmalıyor ulan bu?* "Bunun bir yaptırımı olmadı mı?"

Yaptırımının tam karşımda durduğunu biliyordum. Acımasızlığıyla yüz yüzeydim. Timimin başına gelecekti. Beni sorguluyordu çünkü Keleş elimden alınmıştı. Onun sorgusunda yüzüne bakarken bunu çok iyi biliyordum. Başımı eğmedim. Henüz komutanım olarak tanıtılmayan bu adamın önünü, içimdeki kızgın istekle bastırmak istedim. Beni kulaktan dolma bilgilerle yargılayamazdı, bunu ona da göstermek istedim.

"Kadın, erkek, çocuk, yaşlı diye bir ayrım yoktur bizim mesleğimizde, yüzbaşım. Bizler Türk milletini korumakla yükümlüyüz ve ben yükümlülüğümü sonuna kadar yerine getirdim. Tam olarak bilmediğiniz konular hakkında konuşmamanızı talep ederim."

Ne olduğunu bilen adamdan rahatsız olduğumu iliklerime kadar hissettim. Bu rahatsızlık tüm bedenimi sarınca dayanamadım. "Şimdi... müsaadenizle. Serdar Komutan ve Keleş Timi beni bekliyordu," dedikten sonra yanından geçerek, ileriden gelen tim ile birlikte albayın söylediği yere ilerledim.

Gelecek olanı biliyordum. Yine de bekledim. Dakikalar önce hatamın sonucuyla tanışmıştım, onunla yüzleşmeyi bekledim. Şu an resmen ve fiilen tim komutanı ben olduğum için asla küçük hissedemezdim. Bitmişti. Buraya kadardı. Bunu bilerek diktim omuzlarımı. Hata, hataydı fakat askeriyede *hata mı yaptın, tamam affedelim, çiçeğim* gibi bir mantık yoktu. Hatan varsa, cezan da vardı. Her şeyin bir karşılığı olurdu ve zaten albaydan yediğim azarın sadece bir günde bitmesine anlam verememiştim. Şimdi anlıyordum.

Keleş Timi'nin komutası resmen elimden alınmıştı, sivili koruyamayışım cezasız kalmamıştı. Operasyonda yaptığım bu hata başarısızlık olarak geçiyordu ve yüzbaşı da bu hatamın cezasıydı.

Sıraya geçen askerlerin önünde dikildiğimde albay ile yürüyen yüzbaşının bedenine tekrar dönmedim. Saniyeler sonra önüme dikildiklerinde gözlerimi yüzbaşının elalarına diktim. O da gözlerini hiç kaçırmadan bana

CamScanner ile tarandı

bakıyordu. Gözlerimiz arasında öfkeler, acılar ve acımasızlıklar yatarken ondan gözümü ayırmamamla dudaklarında minik, samimiyetsiz, alaycı bir tebessüm cereyan etti.

Ondan bakışlarımı kaçırmıştım. İkinci kez.

Hazır ol pozisyonunda, elim alnımdayken önümde dikilen ikiliye baktıktan sonra albay elini alnına götürünce, "Keleş Timi, üç subay, dört astsubay ile emir ve görüşlerinize hazırdır, komutanım!" diye gür bir sesle bağırdım.

"Merhaba, Keleş!" diye bağırdı Serdar Albay.

"Sağ ol!" diye bağırdık her birimiz bir ağızdan.

Gür seslerimiz ilerideki ağaçlarda tüneyen kuşları kondukları dallarında titretip onları gökyüzü tutsağına iterken kuş sesleri ile bana dönen albay, "Yerine geçebilirsin," deyince hızla timin ortasındaki yerimi aldım. "İleri bak!" diye bağırdı albay. Ellerimizi alınlarımızdan indirince gözlerim albaydan çözülüp ileri döndü.

"Keleş Timi; yaklaşık iki yıldır her görevi eksiksiz yerine getiren, ismini çoğu yere duyurup korku salan bir timdir. Her türlü göreve tam ve eksiksiz bir biçimde hazır, her türlü şart ve arazide asabi dikkat ve gayretle görevlerini yerine getirir. Getirmeye de devam edecektir şüphesiz," diyerek kendi timimi tanıtırken albay kafasıyla bana onay verdi. O sırada yüzbaşıya bakmadım.

"Keleş Timi, bundan sonra görevlerinize yüzbaşı ile beraber devam edeceksiniz."

Türkiye'de ilk kez askeri kadın personel komutasına verilmiş olan Keleş Timi'nin komutanı artık ben değildim. Derin bir nefes aldım, dişlerimi sıkmadan duramadım. Nisan ayında yaşadığım şey bir hataydı ve bu hatayı iliklerime kadar hissediyordum.

"Emredersiniz, komutanım!" diye bağırdık aynı ağızdan.

Albay kafasını bize çevirip, "Kendinizi tanıtın," dedi.

Keleş Timi rütbe sıralarına göre kendisini tanıtmaya başladı. Her tanıtışlarından sonra bir adım geri gidip yerlerine döndüler.

Albayın gözleri bana döndü. Öne çıktım; sert, soğuk, metalik sesimle bağırdım. "Üsteğmen Sezin Kaza. Emret, komutanım!"

Yanıma doğru yürüyen yüzbaşıyı hissettim ama bakışlarımı ileriden ayırmadım. Yüzbaşı yanımda dikildi ve elini alnına götürerek selama durdu. "Yüzbaşı Turan Akkurt. Emret, komutanım!"

Turan Akkurt.

"Keleş Timi," diye normal ses tonunda bize seslenen albaya, "Emret, komutanım!" diye bağırdık ve bu iki kez daha tekrar etti.

CamScanner ile tarandı

Keleş Timi, iki yılın ardından kendisine bir isim daha katarak çoğalırken, sanki seslerimizin yankısı dağlarda iki katı çoğaldı.

Yüzbaşı Turan Akkurt.

Üsteğmen Sezin Kaza.

Teğmen Fırat Demir.

Asteğmen Kubat Yürek.

Astsubay Kıdemli Başçavuş Şükrü Zekeriya Şeker.

Astsubay Başçavuş Nizami Yıldırım.

Astsubay Kıdemli Üstçavuş Serkan Direk.

Astsubay Kıdemli Üstçavuş Göktuğ Alacak.

Astsubay Üstçavuş Özgür Toklu.

Albay daha sonra rahat emri verince her birimiz rahata geçtik. "Bu zamana kadar beni bir kez olsun utandırmadınız. Bundan sonrasında da Allah utandırmasın, gençler," dedi albay başını dikerek. "Yeni komutanınız da hayırlı olsun." Albay yüzbaşıya döndü. "Hayırlı olsun, Akkurt."

"Sağ olun, komutanım."

Albay benimle göz göze geldi. Yüzümde ne gördü bilmem ama sadece hafifçe gülümsedi. Bu timin komutanı olabilmek için bir sürü zorluğa göğüs gerdiğimi herkesten daha iyi biliyordu. Timin komutasının elimden alınması benim için azımsanacak bir kaybetmişlik duygusu değildi. En büyük gururumu ve başarımı kaybetmiştim. Halen bir bordo bereli olduğumu kendime hatırlatarak yaşadığım bu kaybı sindirmeye çalışıyordum. Albay son kez diğerlerine de bakıp, "Dağılabilirsiniz," dedikten sonra yanımızdan ayrıldı. O gözden kaybolur kaybolmaz tim dağılmaya başladı.

Ben de yanımda dikilen yüzbaşıdan uzaklaşacaktım ki, "Mutsuz görünüyorsunuz, üsteğmenim," deyince gözlerimi ona çevirdim.

Kızıl kahvesi gözlerimde hissettiğim yangını ona çevirmekten çekinmedim. "Mutsuz değilim, komutanım."

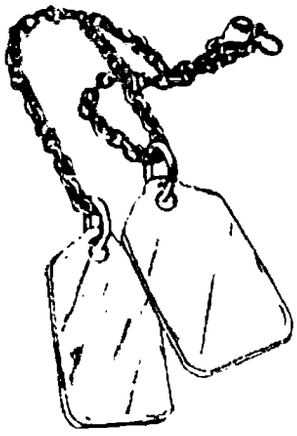
"Yüzünüz neden sirke satıyor öyleyse?"

Neyin ne olduğunu bildiğim için yüz ifademi hiç bozmadım. "Hatamızın cezası neyse başımız gözümüz üstüne, komutanım," dedim soğuk bir sesle. "Bu hatanın cezasını da..." diyerek ona benim cezam olduğunu belli eder gibi baktım. Yüzbaşının yüzünde soğuk rüzgârlar esiyordu. "Çekmeye hazırım ben. Şüpheniz olmasın."

Yanından geçip giderken ardımda bıraktığım adamın beni anlamak ister gibi bana bakan gözlerinden uzak kaldım.

Ben her türlü cezanın altından kalkmıştım. Bir yüzbaşının altından mı kalkamayacaktım?

CamScanner ile tarandı

2. SA'R

Eylül 2021, Tunceli.

Hiçbir zaman direnci düşük bir insan olmamıştım. Konu üç derecelik havada, saatlerce koşturmaksa ona da raziydım.

Zorlanıyor muydum? Evet, biraz. Soğuk havada, ısınmadan koşuya başlamıştım. Bu da bir önceki operasyondan aldığım bıçak yarasını zorlamaya başlamıştı. Bu koşuyu kendi isteğimle kabul etmiştim, şimdi de yaram zorlanıyordu, ben de gurura bok sürülmesin diye devam ediyordum.

En son bordo bereli kabulünden sonra Albay Serdar, bizi antrenmana alıp hiç durmaksızın beş saat boyunca idman yaptırmıştı. Hiç durmaksızın. Askeriyede vicdan yoktu. Acıma yoktu. Düşman dediğin senin on dakika nefeslenmeni beklemezdi. Karnın mı acıkmıştı? Sen hambugerini, lahmacununu, pideni, ekmeğini ye diye, *e iyi, sen ye, ben beklerim* demezdi. Su uyurdu, düşman uyumazdı.

Bugün tekrar o günü yaşıyormuş gibi hissediyordum.

Aslında buraya gelişimin arka planı farklıydı.

Sabahın erken saatlerinde kahvaltımı etmiş, sigara için her zamanki bankıma geçmişken kibritimin yanmayışıyla öfkeden kudurur hale gelmiştim. Kibrite olan öfkem her an lav olup burnumdan akacak ve dudaklarımdaki sigarayı o lavlarla ateşleyecekti.

"Kibrit mi çakmak mı?" sorusunu duyduğumda kafamı kaldırdım ve yüzbaşının yine, bir gün önceki gibi başımda dikildiğini gördüm. Herifin bisiklet koltuğu yüzü gereğinden fazla canımı sıkıyordu. Bir tane çaksam rahatlayacaktım.

Üstümdü, eyvallah ama sınırlarımı daha ilk saniyeden zorlayan bir insan olmuştu.

Bir kere... daha tanışmadan benden eksiyi almıştı. Zihnimdeki tahtaya her tanıştığım ismi yazar; eksiyi, artıyı oraya çizerdim. Eğer ki bir insanın eksisi artısından fazlaysa o insandan uzak durur, iş dışında asla muhatap olmazdım.

Yüzbaşı daha şimdiden muhatabımda eksilerdeydi.

Evet, askeriyede hata yüze vurulurdu fakat yüzbaşı neyin ne olduğunu bilerek, benim suçsuz olduğumun gayet de farkında olarak daha gelir gelmez bunu yapmıştı. Sivilin ölümünden sorumlu olmadığımı biliyordu.

CamScanner ile tarandı

Dahası, benim üzerime gelerek görevi sorgulamıştı. Ben ki şimdiye kadar hiçbir görevde hata yapmamış, hiçbir üstümün başını eğdirmemişken, düşmana oldukça yaklaştığım o görevde başarısız olmuştum. Zaten olanları yediremiyordum, bir de bu herifin caka satışlarına göz yummak zorunda kalacaktım.

Emirse başım gözüm üstüneydi fakat yüzbaşı sebebiyle sabır kotam çoktan yerle bir olmuştu. Turan Yüzbaşı, üst rütbemdi ve komutan olarak timimin başına öyle ya da böyle geçmişti. Emir büyük yerdendi, sorgulanmazdı.

Ama şöyle herifin yüzünü parçalara ayırmak da içimizden gelmiyor değil, Seziş.

Konu sigaramın ucunun alevlenmesiyse gurur ya da atar yapmayacaktım.

"Kibrit kullanıyorum," dedim sakin bir sesle. Cebinden çıkarıp bana uzattığı, henüz hiç kullanılmadığını fark ettiğim kibrit kutusuna kısık gözlerle bakmaya başladım.

İlk gün benden kibrit istemesinden sonra cebinde kibrit mi taşıyordu yoksa ben götüm patlayana kadar güleceğim bir malzeme konusu mu arıyordum? Eğer benim için kibrit taşıyorsa birkaç gün gülerdim.

Kibrite uzanıp aldıktan sonra kutunun kenarına ilk darbeyi attım ve alev alan kibritimle sigaramı yaktım. Yüzbaşı Turan yüzünü hafifçe eğdiğinde oturduğum yerde gerildim ve sırtım hafifçe arkaya doğru kavislendi.

Gözlerine şaşkın şaşkın baktığımda yüzbaşı da dibime girmiş, gözlerim arasında mekik dokumaya başlamıştı. Elimdeki kibrite, dudaklarımda yeni tutuşturduğum sigaraya büyük bir aptalmışım gibi beş saniye baktıktan sonra onun ne istediğini anlayıp elimi uzatarak kibriti onun sigarasının ucuna tuttum.

Herif yüzümüze eğilip davar gibi beklemeseydi şaşırmazdık, Seziş. Suç bizde değil zaten, bu iki metrelik zarganada. Tamam, gıcık olduk falan ama Allah var, herif yakışıklı.

Bisiklet koltuğu gibi yüzü var.

Sigarasını yakmamdan sonra içine bir nefes çekip dumanı derince dışarı saldı. Elimdeki kibritin boynunun büküldüğünü anlayınca, "Teşekkürler," dedim kibritin ucuna üfleyip yere atarken.

"Aynısından," dedi umursamadan. Kibrit boşa gitmesin diye kendi sigarasını da yaktırmıştı. Bu baştan böyleyse işimiz vardı. Evet, yeni komutanın gelişiyle asta düşmüş olabilirdim fakat en azından timin bir önceki komutanı oluşumu göz önünde bulunduramaz mıydı? Bu şekilde davranması ikimizi de sıkıntıya sokardı. Sabırlı biriydim aslında. Evet. Tim benim sabrımı

CamScanner ile tarandı

zorladığı için sabırsız hallerime aşinalardı fakat hayır, ben çok sabırlı bir insandım.

Kahvaltıda sürekli gözlerinin üzerimde olmasını ve sanki o soğuk elâ gözleriyle bana her şeyi yaptıracakmış gibi gözlerini çekmemesi tüm enerjimi alıp götürmüştü. Kahvaltıdan kaçıp bir sigara keyfi yapacaktım, onu da mahvetmek için başımda bitmişti.

"Ekibi tanımak istiyorum, üsteğmen."

Onları uzun uzun anlatabilirdim fakat tek bir cümlem vardı ki her uzun cümlemin üzerine koskocaman asker botlarıyla basar, toz ederdi cümlelerimi.

Aile. Keleş'ti.

Uzun süre cevap vermediğimi onun sözleriyle anladım. "Bu kadar düşünmeni gerektirecek bir cümle kurmadım, Kaza."

Düşüncelerim sert sesiyle kesilince sigaramdan üçüncü dumanımı çekip, "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordum, bu sorumun altında binlerce anlam vardı.

"Ekibini tanıt."

"İşlerinin bilincinde, kuvvetli, mert, çevik ve emre amadedirler, yüzbaşım." Gözlerimi ona çevirdim. "İyi insanlardır. Sözünüzü ikiletmez-"

"Sana lise yıllıklarına metin yazar gibi anlat demedim, Kaza. İyi insanlarsa cennete gitsinler. Senden asıl istediğim avantaj ve dezavantajları."

Al bankı, kopar demirinden, geçir kafasına.

"Neden kendiniz tanımıyorsunuz, komutanım?" Dudaklarımda tatlı bir gülümseme oluştu. Tatlı göründüğü kısımı, kişiden kişiye değişirdi. "Yaptığınız hazıra konmak olur. Ne dilerseniz yapın. Benim laflarımla değil, kendi yöntemlerinizle tanıyın Keleş'i."

Ve buradaydım.

Ekibini tanıması için kendi yöntemlerini uygulamasını önerdiğim adama kendi ellerimle birkaç saatlik infaz emanet etmiş, sonra da ekibimi yalnız bırakmayayım diye o infaza kendi ayaklarımla yürümüştüm. Başta ekip koşmaya başladığında yüzbaşı ile onları izlemeyi seçmiştim fakat bir yerden sonra onlara katılıp yüzbaşıya komutan göstermek gibi bir hırsın ağına yakalanmıştım.

Tunceli'de eylül aylarının sonları zorlu geçiyordu. Kış, erkenden dağları yakalıyor, dağların eteklerine beyaz gelinlikler gibi salınıyordu. Dağın gelini karlar, kırmızı kuşağı da döktüğümüz kanlardı ve ben bu dağları kırmızı kuşakla korumaya bayılıyordum.

Yüzbaşı, koşan Keleş Timi'nin yavaşladığını hissedince gür sesiyle bağırdı. "Dağın başında terörist ordusu seni köşeye sıkıştırdığında üstlerine

CamScanner ile tarandı

yürüyeceksin, asker! Ananın babanın kapısına baş sağlığı için gitmelerini ister misin? Asıl hedefin bu mu?"

"Evet, komutanım!" diye hep bir ağızdan bağırdılar.

Yüzümde küçük bir gülümseme oluştu, kafamı eğerek gizledim.

"Allah'ın takdiri neyse, o komutanım! Bizde geri adım atmak olmaz!" diye bağıran Serkan derin nefesler vererek belirli tempoda hızını artırdı. "Gerekirse şehit de oluruz evelallah. Zaten bu yola vatanımız uğruna ölmeye girdik!"

"Vatan için ölmek de var fakat borcun yaşamaktır, asker. Amacın ne?"

"İntikam!"

"Ne yapacaksın?"

"Kanlarında boğacağım!" diye her birinden aynı ses, senkronize şekilde yükselince göğsüm gururla kabardı.

"Böyle soğukta koşarken sızlanarak mı boğacaksın?" Sesi gür, tavrı çok netti. Üzerlerinde kısa kollu tişörtlerle koşan Keleş hızlandı. Engellerle birlikte lastikler de koymuş, tam bir parkur havası yaratmışlardı. Her biri yüzbaşıya kendilerini tanıtacağını biliyordu. Dikkatli davranmaya çalışıyorlardı.

"Komutanım, bu hava neymiş ki?" diye bağırdı Nizami. "Biz ne soğuklar gördük. Bu hava tam deniz havası! Deniz olsa cumburlop atlayacağım."

Özgür, "Harbiden, komutanım. Az önce kenara kokteylimi koymuştum. Nerede benim ananaslı kokteylim?" diye katıldı ona.

"Ben de simidimi kenara koymuştum. Sahi..." dedi Şükrü. "Simidim nerede benim?"

Serkan, "Yediler senin simidi, Şeker Şükrü," diye takıldı ona. "Önündeki poğaçalara bakarsın artık."

"Bu herif Facebook kullanmayı bırakmadı mı hâlâ?" diye soran Kubat, memnuniyetsizdi. Yüzünde yine *hepinizden nefret ediyorum* ifadesi vardı. "Kırk yaş üstü adamların arasında mizah seviyesi de düşmüş."

"Yalnız Fırat abinin kalbini kırdın, abi. Biliyorsun ki kendisi kırk yaş üstü," dedi Göktuğ sırıtarak.

Açık olan ve omzumun aşağısına uzanan saçlarım ensemi yaktığı için topuz yapıp üzerimdeki ceketin fermuarını aşağı indirdim. Hava sıcaklamıştı gerçekten. Benim güneş kremim neredeydi yahu?

"Göktuğ, hepsinin fişi çekilecek, oğlum. Sen rahat ol. Bir gece *mık mık* kemirecekler duvarları. Bozacağım hepsinin ayarını," diyen Fırat abiye tırsarak baktılar.

CamScanner ile tarandı

"Komutanım, ben demedim valla," dedi Şükrü adımlarını hızlandırıp Fırat abinin hızına yetişirken. "Bu hadsiz heriflerin huyunu biliyorsun. Allah Allah derler, beş vakit namazı bilmezler."

Fırat abinin damarı, diniydi. Her birimiz dinine inanan insanlar olsak da Fırat abi, İslam'ın şartlarının her birini yerine getiren bir adamdı. Din konusundaki şakaya gelemez, dinsiz insanla da kolay kolay konuşmazdı. Herkesi sevip saysa da saygısızlığa tahammülü yoktu.

"Kitapsız oğlum bunlar," dedi Fırat abi, Şükrü'ye. "Sen adam gibi adamsın. Oku bakayım Felak suresini."

"Kul euzu birabbil felak, arkamdaki salak, cüzdanımı bırak. Bırakmazsan yersin da-" Lafı, ciddiye alıp dinleyen Fırat abinin onun kafasına geçirdiği şaplakla kesildi. "Abi ya!" dese de Fırat abi onun peşinden koşmaya başlayınca bu işi koşuşturmaya çevirdiler.

Nizami, Serkan, Özgür ve Gökrüğ koşmayı bırakıp durmuş, ellerini dizlerine yaslamış nefeslenerek gülüyorlardı. Gülsem de koşmayı kesmedim.

"Abi, vallahi şaka ya!" diyen Şükrü ve Fırat abinin koşuşturması diğerlerinin hızını geçti. "Abi götünü ısırayım ki şaka ya!"

"Götümü niye ısırıyorsun? Bak oğlum, benim ağzımı açtırma ha!"

"Abi, şaka işte ya! Ben öylesine söyledim. Elini ayağını öpeyim, bırak peşimi."

"Dinle şaka mı olur, pezevenk? Hiç mi Allah korkun yok lan?"

"Abi, abi, kafam olmaz. Abi kafama vurma, gözünü seveyim! Bu yakışıklı sıfata zarar verirken hiç mi vicdanın sızlamıyor ya, gözünü sevdiğim?"

"Vicdan mı bıraktın lan bende? Sinir hastası oldum senin yüzünden!"

Fırat abi tam Şükrü'yü ensesinden yakalamışken, "Keleş!" diye bağıran yüzbaşı ile ensenin peşini bıraktı, durduğu gibi hazır ol pozisyonuna geçti. Diğerleri de mum gibi oldukları yerde dururken yüzbaşı kenarda, sert yüzü ile onlara bakıyordu. "Siz bu zevzeklikle mi görevlere çıkıyorsunuz? Başınızda ben varken bu laubalilik nereden geliyor?"

Tim, birbirine o kadar alışmıştı ki aralarındaki şakalar, meseleler ve olaylar hiçbir zaman sonu gelmeyen bir duruma dönmüştü. Buna ben de karışmıyordum çünkü onlar birbirlerine alıştıkça ben de alışmıştım. Ailede bir şeylerin muhabbeti olmazdı ve timde de muhabbeti olmayan şeyler bu atışmalardı. Bunu bilenler, Keleş Timi'yle görev dışı pek muhatap olmaz seviyelerini aşmazlardı.

"Hayır, komutanım!" diye bağırdılar.

"Öyleyse ne bekliyorsunuz? Devam edin!"

CamScanner ile tarandı

"Komutanım, inanın bir helikopter bir de benim göt pır pır döner de uçurur vallahi," dedi Nizami soğuğa rağmen üzerindeki tişörtü çıkartıp kenara fırlatırken. Goril gibi iki yana kükreyerek yumruklarını göğüslerine vurdu ve tabana kuvvet koşmaya başladı. O sırada da bağırışlarıyla kuvvetini kanıtlamaya çalışıyordu.

Hafifçe hızımı azaltıp belirli bir tempoya düştüm ve lastiklerin ortasına basarak geri koşu yoluna döndüm. Tempom bu sefer daha yavaştı. Yorulmamıştım, sadece sıcaklayan bedenim soğuğun arasında garip tepkimeler veriyordu; kolumun kasılıp gevşemesi gibi. Karnımdaki bıçak yarası işi zorlaştırıyordu. Üzerimdeki ceketi çıkartmalıydım fakat altımda da askılım vardı.

"Yoruldunuz mu, üsteğmen?" Kafam direkt iki metrelik, üzerindeki montunun ceplerine ellerini sokmuş, üniformalı adama kaydı. Üstten bakan bakışlarının bu soğukta dahi vücudumu öfkeden alev topu yapabilmesi mucizeydi. "Ekibimi yalnız bırakmam diyerek koşmaya başlayan sizdiniz oysaki."

"Siz de alışın, komutanım. İleride ekibinizi bırakmak istemeyip onlarla koşmaya çalıştığınızda aynı soruyu ben de size soracağım."

Kaşları alayla kalktı. "Bazen ekip ekiptir, üsteğmen. Duygusal davranmaya gerek yok."

"Ona ne şüphe."

"Asker de askerdir. Büyük düşünmeye gerek yok."

"Öyle diyorsanız," diyerek başımı eğdim ve ilerideki engelin altından geçip terden alnıma yapışan saçlarımı arkaya ittim.

Yanıma gelen Göktuğ, kafasını önüme getirip elini sallayarak, "Komutanım," deyince ona dönmedim. O ise benim onu görmediğimden emin bir şekilde elini gözümün önüne getirip sallayınca derince ofladım. Onu görmediğimi mi düşünüyordu cidden?

"Efendim, Alacak?"

"Komutanım, bir garip değil mi?" Neyin garip olduğunu anlamayıp ona döndüğümde sağımdan da başka bir kafa çıktı. Şükrü'ydü.

"Sezin Komutan'ım, biz size sabırsız dedik ama sizdeki peygamber sabrıymış," diyen Şükrü'ye, "Ne saçmalıyorsun, Şeker Şükrü?" dedim sertçe. Şükrü derince yutkundu. Korkusunu gördüm fakat yüz ifademi bozmadım.

Mırın kırın ederek konuştu. "Nasıl sabrediyorsunuz yüzbaşıya diyecektim ben, komutanım."

CamScanner ile tarandı

Orada duracaktı. Ben içimden her şeyi diyebilirdim fakat bunu dışarı yansıtıp saygısızlık edemezdim. Her şey yerindeydi. Yüzbaşı yüzbaşıydı. Çıcık herifti ama ben de yerimi biliyordum. En azından şimdilik.

"O nasıl söz, Zekeriya?" dediğimde Şükrü'nün yüzü utançla kasıldı. Zekeriya ismini sadece ölü annesinin kullandığını biliyordum ve ciddi olduğumu hissettirmek istiyordum. O ciddiyeti bazen anlayamıyordu. "Yüzbaşı senin komutanın. Bu şekilde hadsiz bir üslupla, özellikle benimle nasıl konuşursun?"

"Kusura bakmayın, komutanım. Ben-"

"Sen ne?" dedim koşuş hızımı kesmeden. "Yerini mi unuttun, Şükrü? Burası askeriye. Unuttuysan hatırlatan bizzat ben olurum."

"Haklısınız, komutanım. Amacım hadsizlik etmek değil tabii ki."

Onlarla dedikodu yapmazdım. Her şeyin yeri, zamanı vardı ve ben timimin zevzek olarak tanınmasını da istemiyordum. Onlar gerçekten yetenekli insanlardı, sırf eğlenceleri yüzünden de gözden düşmemelilerdi.

"Bir diyeceğin mi var, Şeker?" diye soran yüzbaşı ile Şükrü birden buz kesildi ve kafasını kaldırdı. "Bir şikâyetin varsa bileyim."

"Hayır, yüzbaşım. Bayılıyoruz size." Bana baktı ve sonra gerilerek yüzbaşıya döndü. "Vallahi, çok sevdik sizi." Göktuğ ağzının içinden sıçışmalı gülüşmesine başlamamak için kendisini sıkarken Şükrü ters ters ona baktı ama hızla, yine yüzbaşıya döndü. "Siz böyle karlara falan basıyorsunuz. Ayaklarınız da üşüyordur. Elimden gelse omuzlarımda taşırım yemin billah."

"E taşı o zaman," dedi yüzbaşı düz bir sesle.

Şükrü'nün adımlar yavaşladı. "Efendim, komutanım?"

"Efendini eşekler, seni yüzbaşılar kovalayacak, Şeker Şükrü," diyen Serkan da hafiften gülmeye başladı ama yanımızdan koşup geçmeyi seçti. "Allah'ım bu ne güzel gün. Tam şehit olmalık."

"Lan oğlum ağzını hayra aç, amına koyayım. Durduk yere ölüm mü çekti canın?" diye soran Fırat abi gerilmişti.

"Taşı," dedi Turan Komutan, Fırat abi ve Serkan'ın fısıldaşmasına şahitlik etmeden Şükrü'den bir cevap beklerken.

"Komutanım yolumuz belli, hedefimiz belli. Hava da güzelken şehadete varsak ne olur sanki? Çok şerefli iş, yemin ederim," dedi o sırada Serkan.

Fırat abi fısıldayarak cevapladı. "Orası öyle ama daha genceciksin be oğlum. Kafanın içini sikeyim, bir sakin ol." Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve kafasını yukarı kaldırdı. "Kurban olduğum yüce Rabbim, canım küfretmek istemiyor. Ben bu heriflerle kala kala yolundan çıkmış, küfürbaz herifin teki oldum. Beni yoluma geri sok, Allah'ım!"

CamScanner ile tarandı

"Âmin," dedik bir ağızdan. Ters ters bize baktı.

Bizi duymayan Yüzbaşı Turan ve Şükrü karşı karşıyaydı. "Taşıyayım?" dedi Şükrü ama hem soru sormuyor hem de cevaptan korkuyordu. "Taşı işte," dedi Turan Komutan Şükrü'ye. Yüzündeki ifade bozulmamıştı ve üstelik ciddiyeti öyle sahiciydi ki Şükrü ancak o yüz ifadesiyle ne dediğini kavramıştı.

"Omuzlarımda mı taşıyayım sizi, komutanım?"

Nizami bana eşlik ederek ilerlerken, "Çelme yüzbaşının aklını, osurtur aheste aheste," diye fısıldadı.

"Evet. Sen demedin mi ulan? Ayaklarım üşüdü işte. Omuzlarına al beni."

"Şey..." Bakışlarını etrafta gezdirdi. Benimle göz göze gelince canı yanarmış gibi baktı bana. Küçük Emrah gibiydi. *Beni onlara verme, abi,* repliğindeki gibi bir bakıştı. Olurdu öyle, kendi kaşınmıştı. Yüzbaşı Turan'a geri döndü. "Taşıyayım tabii, komutanım."

Turan, "Alacak," deyince Göktuğ, "Emredin, komutanım!" diyerek nizama uygun selama geçti.

"Termosumda sıcak su vardı. Koş, bir kupaya kahve koy, gel."

"Emredersiniz, komutanım!"

"Köpüklü olsun, asker."

Köpüklü kahveyi hazır kahve tozlarıyla nasıl yapacağını bilmediğim Göktuğ, "Emredersiniz!" deyip koşarak eşyalarımızı koyduğumuz yere ilerlemeye başladı.

Kaşlarım çatık halde koşmayı kestim ve Şükrü, yüzbaşının önünde diz çöküp onu omuzlarına alırken kollarımı göğsümde kavuşturdum. Su gibi olan sırtıma vuran soğuğu hissediyordum. Hasta olmazdım, bağışıklığım yüksekti ama yorulmuştum. Bir de karnımdaki yara hafiften sızlıyordu.

Turan Komutan, "Nizami, Özgür," dedi yavaşlamış çocuklara. "Siz de Şükrü'ye yardım edin de alsın beni sırtına. Aslanım benim, çok sevmiş beni. Taşısın bakalım omuzlarında."

"Komutanım, ayaklarınızı her halükârda yerden keserim tabii ki," dedi Şükrü, Turan Yüzbaşı bacaklarını onun omzuna attırınca dişlerini sıkarak. "Siz yerlerde sürünmeye değil, göklerde yükselmeye layıksınız."

Umarım içinden sövmüyordur. Zira ben zaten onun yapmaması gerekeni yaparak yüzbaşıya hafiften giydirmeye başlamıştım. Tamam, Şeker Şükrü de hak etmişti ama yazıktı da.

CamScanner ile tarandı

Şükrü, yüzbaşıyı taşıyamazdı. İmkânsız değildi ama zorlanacaktı. Bir kere yüzbaşıdan santimlerce kısaydı. Ayağa kalktığı an göğüs kafesindeki kemikler çarpık çarpık birbirine girerdi.

Nizami ile Özgür, Şükrü'nün kollarından tutup kaldırırken Şükrü, sıçan gibi morarmıştı ama zar zor da olsa ayağa kalkmayı becerebilmişti. Nizami ile Özgür onun kendi başına ayakta durabileceğine kanaat getirince hafifçe geri çekildiler.

Serkan, Fırat abi ve Kubat acıyarak Şükrü'ye baktılar ama koşmayı da bırakmadan hızlarını artırdılar. Göktuğ elinde kupayla geldiğinde Turan, "Şükrü, sana zahmet kahvemi de tutuver," deyince Şükrü dudakları arasından titrek bir nefes bıraktı.

Göktuğ her an bulunduğu yere oturup sıçışmalı gülüşmesini salabilirdi. "Osurturlar aheste aheste derken bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum ama oh olsun," dedi Nizami sırıtarak. "İki metrelik adamın arkasından konuşmak neymiş, anlasın eşek."

"Hesabını yapmayan çavuşlar..." dedi Kubat usulca yanımdan geçerken.

"Yarın döner, götünü avuçlar," diye Özgür de onu tamamlayarak yanımdan geçip gitti.

Şükrü titreyen elleriyle kahve kupasını alıp elinde tuttu. Evet, titriyordu. Tek eliyle de Turan Yüzbaşı'nın bir bacağını tutuyordu. Turan elini uzatmadan bir süre onun omzunda, "Göster bana kendini, Keleş!" diye bağırdı.

Üzerimdeki ceketi çıkarmadan önce elimi karnımdaki yaraya attım ve dikişlerimin açılmaya yüz tuttuğu zorlamalarıma rağmen durmadım. Geçen haftaki küçük görevde aldığım bıçak yarasına ise kendi çabalarımla gelişigüzel bir dikiş atmıştım. Bir haftadır da ne yarayla ilgilenebiliyor ne de evime dönebiliyordum.

Sutyensiz olmamı umursamadan ceketi kenara fırlatarak koşmaya başladım. Sıcak olmuştu ve benim soğuğa ihtiyacım vardı. Üzerimdeki atletin sırtı su gibiydi fakat umursamadım. Timden yavaşlayanlar olsa da her biri gözlerini üzerimden çekip Turan'a döndüler.

Şükrü'nün omuzlarındaki Turan'ın bana bakıp bakmadığını sert ve korumacı bakışları ile kontrol etseler de ben biliyordum, yüzbaşının benimle o şekilde ilgilenmediğine emindim.

Çünkü işimizde cinsiyet olmazdı. Ne var ki Nizami tişörtünü çıkarıp koşabiliyordu, ben de ceketimi çıkarabilirdim. Fazlasını yapamazdım, o kadarı mahremiyete girerdi. Gerek yoktu.

"Yoruldun mu, tim? Neye bakıyorsun?" diye bağırdım koşarken. Arkamı dönüp geri geri giderek tempomu yakaladım ve onlara alayla baktım.

CamScanner ile tarandı

Turan'ı yüzbaşı falan dinlemeden dövecek gibi duruyorlardı. Olur da yüzbaşının gözü bana kaysa, hepsinin askerliği yanardı.

Onların bu haline güldüm.

Ne Turan Akkurt ne de ben birbirimizle o şekilde ilgilenirdik. İmkânsızdı.

"Yüzbaşın haklı. Sen yorulunca düşman sana izin vermeyecek. Gerekirse sekiz saat dağlarda koşacak, düşmanı parmağında oynatacaksın!" Sert sesimle onların üzerinde göz gezdirdim. Her biri bana döndü ve ciddiyetimi gördü. "Hızlı ol ki gözle görülemeyecek şekilde saklan. Unutma, sen görünmeyensin! Bordo bereli eğitiminde sana bağırılanları tek tek ben de mi bağırayım?"

"Hayır, komutanım!"

"Öyleyse yüzbaşının istediğini yerine getir, asker! Uğraştırma bizi!"

"Emredersiniz, komutanım!"

Her biri geri koşuşuna döndüğünde ben de önüme dönmüştüm. Turan Komutan'ın Şükrü'den aldığı kahveyi onun omuzlarında yudumladığını gördüm. Ben hızımı artırdıkça tim de ardımdan hızını artırdı. Onlara, "Sizler, düşman karşınızdayken ne yapacaksınız?" diye sordum.

"Gördüğü son yüz olacağız!"

Turan Komutan devraldı sözü. "Eli silaha davranırsa ne yapacaksınız?"

"Elini keseceğiz!"

"Gözü milletine dönerse ne yapacaksınız?" diye sordum, koşsam da bağıran sesimden vazgeçmeden. Soğuk kollarımı ısırıyordu fakat dinç hissettiriyordu. Soğuğu severdim, her türlüsüne razıydım.

Asıl insan, bu soğukta belli olurdu. Ayağın üşüdü diye askerin sırtına çıkmak, montunla kahve içmeye benzemezdi. Şükrü aslında biraz keyif kurbanı olmuştu. Acımıyordum şerefsize. Daha ağırını yaşasın, umurumda değildi. Benim sinirlendiğim yüzbaşının tavrıydı. Turan Akkurt, biraz insan görmeliydi.

"Gözlerini oyacağız!"

"Hedef neresi?" diye bağırdı Turan Komutan.

"Cennet!"

"Hedef neresi?" diye sordum, Turan Komutan ile bir sistemin içine girişirken. Bir o, bir ben soruyorduk artık soruları.

"Kızıl elma!"

"Söyle bana asker, tarihin neyden ibaret?"

"Türk'ten!"

"Tarihin neyden ibaret?"

CamScanner ile tarandı

"Mete Han'dan, Attila'dan, Alparslan'dan, Fatih Sultan Mehmet'ten, Mustafa Kemal'den!"

Adımları gökte yükseliyor, bağırışları dağları inletiyordu. Benim ardımdan koşuyorlar, memleketin kurban olması dağlarına yemin gibi çıkan seslerini kazıyorlardı. Bir gün, bir düşman bu dağa saklandığında, kuytularına kaydettiğimiz seslerimiz kâbuslarına girecekti. Seslerimizi mağaralara doldurmuyor, onların bizden kaçıp yer buldukları sığınaklarında korkuları olmaya devam etmek için yol çiziyorduk.

"Onlar tarih mi oldular?"

"Tarih yazdılar!"

"Sen ne yapacaksın?"

"Tarih yazacağım!"

"Nesin sen?"

"Türk evladı!"

"Nesin sen?!"

"Türk askeri!"

Durdum.

Büyük bir hızla koşan, soğuğa aldırmadan duraksamayan, engelleri ustalıkla aşan askerlerime baktım. Kastettiğim buydu. Onların alay dolu sözleri olabilirdi. Birbirlerine takılır, alay eder, dalga geçerlerdi fakat ne için nerede durduklarını da çok iyi bilirlerdi. Her biri, Türk bayrağı için kan dökmeye hazırlardı ve ben, dönemin en karanlık virajında böyle bir ekiple çalıştığım için gurur doluydum.

Turan, "İndir, Şeker," deyince Şükrü az önce zorlansa da ekip bağırmaya başladığı anda sırtına kırk fili de dayasan gıkı çıkmadan taşırdı. Önünde vatan meselesi vardı, bir yüzbaşıyı taşımakta hiçbir şey yoktu.

"Asker," dedi elinde kupasıyla Turan Komutan. "Atış talimi için düzenekleri ayarlayın. Akşam olmadan alaya geri döneceğiz."

"Emredersiniz, komutanım!"

Hepsi, deli dana gibi üzerlerini çıkarıp çıplak vücutlarıyla çantalarımızı koyduğumuz yere koştular. Kâğıtları alıp silahları da çıkardıktan sonra bazıları kâğıtları menzile göre ayarlarken birkaçı da hedef mankenlerini taşımaya başladı.

"Afiyet olsun, yüzbaşım," diyerek yanında dikildim ve kollarımı bağladım. Soğuk, yaramın uyuşmasını sağlamıştı. Şimdi daha rahattım.

"Size de kahve koyalım, üsteğmenim," dedi alayla çocukları izlerken. "İçiniz ısınır." Gözlerini bana çevirip çıplak omuzlarıma baktı. "Gerçi, ihtiyacınız yok gibi görünüyor."

CamScanner ile tarandı

"Soğuk benim için karakter testi gibi bir şeydir, komutanım. Bence bir askeri soğukta tanırsınız." Gözlerimi ona dokundurmadan üstü çıplak askerlerime baktım. "Soğukta bir ceketin altına sığınan askeriniz varsa bir şeyleri tekrar gözden geçirmelisiniz." Gözlerim bu sefer ona döndü, üzerindeki ceket ve beresine baktım. Sığındığı kahvesine de değdi bakışlarım. "Gerçi... dediğiniz gibi. Bazen asker sadece askerdir, komutanım. Çok da büyük düşünmeye gerek yok."

Turan Komutan ardımda kalırken ben, yeşil atletimin çıplak bıraktığı dik omuzlarımla birlikte timin yanına doğru yürüdüm. Yanlarına vardığımda kulağıma Şükrü'nün sesi doldu. "Fırat abi, herif çiğ etle beslenmiyorsa ben de Şeker Şükrü değilim. Kesin eti pişirmeden yiyor bu adam çünkü bu ağırlığın başka anlamı olamaz. Hayır, biz de yapılı adamlarız ama her şeyin bir adabı var be, abi."

"Sen kaşınmışsın, oğlum. Duymuş adam seni demek ki verdi cezanı işte," dedi Serkan şişeleri taşların üzerine koyarken. "Amcık ağzın bir durmuyor ki. Durmadan, vira car car konuşuyorsun. Ağzının yayını sikeyim be, kardeşim."

Özgür kenardan, "Sikme konusunda değil de ağzımızın yayı konusunda sizden eğitim almak isterim," deyince Serkan, "Seni bir sikersem diğer eğitime ihtiyacın kalmaz, Toklu," diye sert çıkıştı. Özgür ağzına görünmez bir fermuar çekti.

"Komutanım," diyerek omzuma dokunan Nizami'ye, "Hayır, Nizami," dedim. "Seni dövemem. Biliyorum, çok istiyorsun ama benim kaslar şu an soğuktan dolayı canlı haldeyken sana vurursam üç seksen uzatırım Tunceli'nin kurban olduğum dağlarına."

Kubat kâğıdı tahta düzeneğe yerleştirirken sırıttı ve, "Yapar," diye ekledi. *Sağ olsun.*

"Komutanım, kusura kalmayın ama biz zaten bu eğitimin üstünden geçtik. Şimdi bu bir antrenman, evet, biliyorum fakat biz yeni öğrencilere eğitim verdiğimiz yerden ne ara dağ başında beş saatlik koşmaya kadar düştük? Bir de şimdi atış talimi yaptıracak Turan Komutan. Biz bilmem kaç tane göreve çıktık ya. Ne talimi?"

"Çok soru soranın bebesi götün götün doğarmış, Yıldırım. Bilmem anlatabildim mi?" Nizami saygıyla başını eğerken ne demek istediğimi anlamıştı.

"Kimin sözü, komutanım?" diye sordu Göktuğ.

"Ben uydurdum. Başka sorusu olan var mı?"

"Estağfurullah, komutanım," dediler *yok daha neler* der gibi.

CamScanner ile tarandı

"Komutanım ya," dedi Şükrü. "Benim var ya."

"Ne," dedim kenardaki tabancalardan birini alıp şarjör kontrolü yapar ken. Şükrü bana doğru yürümeye başladı ama bir ayağı karların arasında bir tutmuş su birikintisine gelince ayağı kaydı. Yanındaki Göktuğ onu düzelt meseydi tepe üstü düşecekti. Nizami götü yırtılacak gibi gülmeye başladı.

Az önce düşecek olan Şükrü değilmiş gibi rahat rahat yanıma geldi ve kulağıma eğilerek, "Hazır tesise akşam döneceğiz ya, komutanım," dedi. Ona yalnızca devam etmesini ister gibi baktım. "İt haliyle biz Türk kanı taşıyoruz, komutanım. Atalarımız almış ellerine mızrağı, oku, bıçağı; haydi bismillah diyerek hayvan avlamışlar. Bizim bu boğaz da *et, et, et, hayvan, hayvan, hayvan, sığır, sığır, sığır* diye bağırır."

"Bu konu nereye gidecek acaba diye sormak istemiyorum ama merak da ediyorum, Şeker."

"Komutanım şöyle toplanıp bir kuzu tandır mı gömsek?" Gözlerini büyütüp kırpıştırınca kaşlarım çatıldı. Birkaç saniye birbirimize baktık. Şükrü birden panik yaptı. "Vallahi, benim suçum değil, atalarımızın suçu. Onlar dağ başında ot falan kesseydi de hayvan kesmeseydi. Yani benim köküm hayvan diye bağırır. Ben istemez miydim ıspanağı, buğdayı, baklagili yemek?" Etrafında bizi gülerek dinleyenlere döndü ve onay ister gibi onlara baktı. Diğerleri de dünden hazırmış gibi kafa salladı. Şükrü bana geri döndü. "Vallahi isterdim, komutanım."

Gözlerim diğerlerine düştü. Fırat abi, *bir kuzu da iyi gömülür ha* der gibi karnını sıvazladı. Serkan melül melül bana bakıyordu. Özgür ile Göktuğ, önüne çiğ hayvan koysam dişlerini geçirecek gibilerdi. Kubat kenarda silahını okşuyordu, ortamla alakası yoktu. Nizami ile Şükrü'ye geri döndüm.

"Bakarız," dedim.

Hepsi derin bir *oh* çekti. Kubat'ın derin *oh* sesi, silahını öptükten sonra gelen şevktendi. O etle ilgilenmiyordu.

"Valla babamın lisedeyken asla yapmayacağı şeye sırf başından gidelim diye bakarız demesi gibi hissettirdi ama olsun, gerçekleşeceğini düşünmek bile güzel," dedi Nizami ellerini birbirine sürterek. "Babam da elbet bir gün bakıyordu o meselelere."

"Ellerinden öperim babanın," dedi Fırat abi. "Geçen bana mesaj atmış ama bakamadım. En kısa zamanda arayacağımı söyle koçum, tamam mı? Canını severim babanın."

Nizami garip garip Fırat abiye baktı. "Abi, babamı ben de severim ama hatırlatayım; birincisi sen evlisin, ikincisi de o benim babam."

"Lan oğlum-"

CamScanner ile tarandı

"Keleş!" diye bağıran ses ile Fırat abinin alnında çıkan damarlar daha da arttı. Fırat abi dudaklarını kıpırdatarak Nizami'ye sövmeye başladı. Bu hayatta en çok Nizami'ye sövüyordu. Adamı cehenneme bir tek Nizami'ye ve timin geri kalanına ettiği küfürler düşürecekti.

"Yerlerinize geçin."

"Emredersiniz, komutanım!"

Postalları ile karları ezerek talimin yapılacağı yere geldiler. Her biri silahlarını alıp toparlanırken ben de koşu yaptığımız parkurdan ceketimi ve bordo beremi aldım. Postallarımın açılan bağcıklarını bağlayıp çantama ilerledim. Dürbünümü de alıp boynuma astım.

Gözlerim ileride ellerini arkasında bağlamış, önünde put gibi dikilip emir bekleyen timi izleyen yüzbaşıya kaydı. Yüzbaşı elindeki kupayla askerlerime bakıyordu. Diğerleri de kafalarını dikmiş, karşıya bakarak bir söz bekliyordu. Yüzbaşının yanında dikildiğimde göz ucuyla bana baktı. "Ne dersin, üsteğmen? Askerlerin atış konusunda iyiler midir?"

"Öylelerdir," dedim her birine bakıp. "Yürek, elli metre kuzeydoğu. Emrimi bekle," dediğimde Kubat başıyla sertçe onayladı ve ağzına puşisini geçirip dediğim konuma doğru, kayalıklar arasından koşmaya başladı.

Yerine yerleştiğinde Turan Yüzbaşı'ya dönüp baktım. Kafası ile onay verdiğinde, "Asteğmen, yüz elli metre!" diye bağırdım gür sesimle. Kubat konumlandığı yerden tek gözünü kırptı ve bizden uzakta kalan hedefe atış yaptı. Dürbünümle vurduğu yeri kontrol ettim.

Hedef mankeninin tam alnından vurmuştu.

Turan Komutan da dürbünüyle kontrol etti. Yüz ifadesine dönmedim. Ben zaten timime güveniyordum. Onlara güvenim sonsuzdu. Bu herif ne istiyorsa yapabilirdi.

Ama güç gösterisi yapmak istiyorsun, Seziş. Senin ekibini kontrol eder gibi testten geçirmesi hoşuna gitmiyor. Bu herifin sürekli dediğim dedik çaldığım düdük tavırlarıy!a çoktan yumruğu yedirmemiz lazımdı.

Seni susturdum ben bilmem kaç saat önce.

"Başçavuş Nizami Yıldırım," diye seslendi Turan Yüzbaşı. "Yirmi metre kuzeydoğu. Mevzi al." Nizami koşarak Turan Yüzbaşı'nın dediği yere gitti. "İki yüz elli metre. Gövde." Nizami konumunu aldı, silahın dürbünüyle hedefini seçti ve sonra ateş etti. Havadaki kuşlar sesin yükselişiyle bağırarak dağıldılar. Dürbünümle hedefi kontrol ettiğimde mankenin gövdesindeki kâğıtta açılmış deliği gördüm.

Özgür, "Nizami abinin eline üç silah ver. İkisi ellerinde biri de..." deyip sustuktan sonra güldü. "Neyse söylemeyeyim."

CamScanner ile tarandı

"Söyle söyle, çekinme. Ne diyecektin? Yabancı mı var lan, söyle," dedi Göktuğ ısrarla.

"Yılanbalığı," dedi Özgür, sonra direkt bana dönüp, "Komutanım, ağzımdan kaçtı," diye ekledi acelesle. Serkan ile Göktuğ birbirine vura vura gülüyordu. En nihayetinde onların da akılları bacak aralarındaydı. Bir grup erkeği bir arada tutarsanız çitkinleşebiliyorlardı. Üstelik bunu eğlenceli bulıyorlardı.

Turan, "Keleş 7, Keleş 8, Keleş 9!" diye gür bir sesle bağırınca gülmeyi kesip derhal kendilerine geldiler fakat bu sefer duran ben oldum.

Pardon? Keleş 9 mu? Bu durumda Keleş 1 olan ben Keleş 2 mi oluyordum? Hayır, hayır, hayır! Allah'ım bu nasıl bir acıydı?

"Niye garipsedin, üsteğmen?" Bana bir şey demesini ve hatta beni kontrol ettiğini bile bilmiyordum. Sadece ona baktım.

Sus, Seziş. Tamam, adama kanımız ısınmadı ama ikinci günden bu kadar yükselme. Sakin ol. Senin silahın, sakinliğin olsun.

"Bir an garip geldi, komutanım."

Vücudu yavaşça bana döndü. "Bunu gurur meselesi yapmadığına emin misin, Kaza?" Kaşlarını kaldırarak beni aşağılar gibi süzdü. "Hatanın cezası olduğumu belirttikten sonra cezana karşı mı çıkıyorsun? Hatanın büyüklüğünü tekrar hatırlatmamı ister misin?"

Siktir et sakinliği. Çenesinden tutup tek bir hareketle boynunu mu kırsak, Seziş? Tim de hiç çaktırmaz. Düştü, boynunu kırdı deriz.

"Hayır, komutanım."

Siktiğimin bir yıldızı bunu yaptırıyordu işte. Haklıydı. Keleş 2 oldum diye ağlayacak değildim ama herifin dün gelip her şeyin üstüne konması da hoşuma gitmiyordu. Ben bu time her şeyimi vermiştim. Şimdiyse öylece kaybetmiştim işte.

"Üstçavuş Özgür Toklu, hazır ol!" diye bağırdığında Özgür toparlandı ve eli alnında, selam duruşuna geçti. "Kıdemli Çavuş Şükrü Şeker ile hünerlerinizi gösterin."

Şükrü de konumlandı ve birbirlerine döndüler. "Kurtar kendini benden, Özgür Kız Nil."

"Abi, onu da demezsin."

"Dedim bile, aslanım. Hadi, görelim uçuşunu."

Özgür yumruğu ile hamle yaptığında Şükrü onun yumruğunu elinin içiyle yakaladı fakat Özgür bu sefer diğer eli ile Şükrü'nün kol altındaki boşluğa vurdu. Sert vuruşu ile Şeker Şükrü geriye doğru gitti ve öksürerek güldü.

CamScanner ile tarandı

"Üç aş, uğurböceği. Annen sana terlik, pabuç..." Biden ilerledi ve Özgür'ün kafasına vuracakmış gibi yapıp karın boşluğuna yumruğunu geçirdi. "Alacak," diye bitirdi yarım kalan sözünü. Özgür belindeki bıçağı çektiğinde Şükrü artık hareketlerle Özgür'ün bıçak darbelerinden kaçıyordu.

Yüzbaşı hepsini birbiri ile eşleştirdi. Boşta kalan Göktuğ oldu, ona da el değiştirerek dövüşmesini söyledi. Kubat, Serkan'ın karşısına geçtiğinde, sırıtarak adım atarken onları izliyordum.

Kubat'ı boş ver. Yüzbaşıya düello teklif et.

"Üsteğmen Sezin Kaza."

Ona doğru dönüp gözlerimi ona diktim. Kafasındaki beresini ve üzerindeki montunu çıkardıktan sonra kenara koydu. Gözlerimi ona çevirdim. "Hayır, komutanım," dedim fakat sesimden *ısrar et de o alayla kalkan kaşını patlatayım* imaları yükseliyordu.

Yüzbaşı sırıttı. "Hadi ama üsteğmen, bunu yapmak istediğini sen de ben de biliyoruz."

"Size vurmamı istediğinizin farkındasınızdır umarım."

"Alayda herkesin karşısına çıkmaya korktuğu, ismi geçince düşmanın titrediği üsteğmeni tanımak istiyorum diyelim."

"Bu şekilde tanışmak istediğimi nereden çıkardınız, yüzbaşım?" Alayla güldüm fakat bordo beremi kafamdan indirip elime almayı da ihmal etmedim. Saçlarımdaki topuzu sağlamlaştırıp ona baktım. "Belki ben insancıl yolları tercih ediyorumdur."

"Düşmana insancıl yolların yoktur diye umuyorum."

Evet. İşte böyle konuş. Dövelim seni.

"Düşmanım olduğunuzu düşünüyorsanız evet, insancıl yollarımı çürütebilirim," dedikten sonra ceketimin fermuarını indirip çıkardım ve kenara fırlattım. "Her şeyin fazlası zarardır, yüzbaşı. Fazla özgüven bir yerden sonra zehirler." Başımı iki yana yatırdım ve olduğum yerde dikilip ona baktım.

"Kendine fazla güveniyorsun, üsteğmen. Senin zehrin bulaşıcı sanırım. Bana da geçti."

Alayla güldükten sonra ona baktım. Hiçbir zaman ilk hamleyi yapmazdım. İlk önce karşıdan beklerdim çünkü her şeyin başlangıcı insanın huyunu anlatırdı. Yüzbaşı ile yaptığımız tatsız başlangıç, onun çekilmeyen bir adam olduğunu anında bana anlatmıştı.

"Dua edelim de sadece sizi zehirlesin," dedim sırıtarak. "Etki alanımın çok geniş olduğunu söylerler."

"Yaşayalım, görelim," diyerek yumruğunu bana savurduğunda geri çekilip yumruktan kaçındım.

CamScanner ile tarandı

Yüzbaşı kendini toparladığında yumruklarımı kaldırıp, "Kaç yaşındaydınız, yüzbaşım?" diye sordum gözlerimi kırpıştırarak.

Yüzündeki alay bitmiş, ciddiyete bürünmüştü. Lakin onun aksine ben alaycı, muzip bir gülümseme ile onun ataklarını savuşturuyordum. Bu gülümsemenin onu aşağılamak için olduğunun farkındaydı. Ben de onu sinirlendirdiğimin farkındaydım. "Dikkatimi mi dağıtmaya çalışıyorsun?"

"Belki de sadece flört etmeye çalışıyorumdur," dedim. Bana yumruğunu tekrar geçirecekken elinden tutup kendime çektim ve omzuna dirseğimi geçirip onu arkaya doğru ittim. Yüzbaşı geriye doğru savrulmadı. Onun diğer yumruğunun benim göğüskafesime birkaç santim uzakta olduğunu fark ettim. Vurmamıştı fakat vursa çok basit bir şekilde nefes sıkıntısı yaşardım.

Durmuştu. Vurmamıştı.

Öfkeyle kafamı ona çevirip, "Dalga mı geçiyorsunuz benimle?" diye hırıldadım.

Eğer benimle dövüşmeyi kabul ettiyse adamakıllı dövüşecekti. Sırf kadınım diye bana attığı yumrukları acıyarak sakınacaksa ölürdüm daha iyi!

"Çok dikkatsizsin, üsteğmen. Zayıfsın, dikkatin dağınık."

Siktir oradan.

Dirseğimi onun bana doğru eğilmiş yüzüne geçirdikten sonra ondan uzaklaşıp tekmemi dizinin kenarına yedirdim. Yüzbaşı yıkılmayıp bana hamle yapacakken dizinin arkasına ayağımı geçirip hızla onu kendime çektim. Ayağımı çevik bir şekilde geriye aldım. Yüzbaşı hızıma ve direncime dayanamayıp tek dizini yere düşürerek önümde diz çökünce kaşının kenarına, şakağına tüm gücümle yumruğumu geçirdim.

Aldığı darbe karşısında yere düşecekken, elini karların arasına yaslayıp tek dizinin üzerindeki duruşunu korumayı başardı. Ancak yüzü hızla yana savruldu. Elimi uzatıp çenesinden tutarak onu kendime çevirdim ve baştan beri istediğim şeyi gördüm. Yüzbaşının kaşından akan bir damlalık kan içimdeki yangına adeta buz kütleleri fırlattı.

"Ov, siktir," diye bir fısıldayış duydum dağın arasından. "Gerçekten kızdırdı Sezin Komutan'ı."

"Çok güçsüzsün, yüzbaşı," dedim onun çenesinden elimi çekerken. İçimde yanan öfkenin aksine dudaklarımda hâlâ alaycı bir kıvrım vardı. Lakin kahve irislerimi aydınlatan alevlere şahit olduğuna emindim. Yüzündeki soğuk iklimlerin ortasında bir yanardağ patlattım. Elimden akan sıcak lavlar onun soğuk yüzünden ayrılınca benden geriye sadece küller kaldı.

Diz çökünce bile kafası göğüslerime geliyordu. Bu herifin boyu kaçtı cidden?

CamScanner ile tarandı

"Ders bir, Kaza," diyerek elini birden gün boyunca dikişlerini zorladığım yarama uzatıp bastırınca ağzımdan bir inleme kaçtı. Parmaklarını yarama doğru soktu. Belim büküldü ve Turan Yüzbaşı iri eli ile kavradığı belimi kendine çekerek ona doğru bir adım atmamı sağladı. Saçlarımdan yüzüme düşen birkaç tutam onun harelerini gölgeledi. "Her zaman ilk hamleyi sen yap fakat asla düşmana kendini tanıtma."

Yüzlerimizin arasındaki kısacık mesafede ılık nefesi tenimi okşuyor, soğuğun içime ne kadar derin işlediğini hissettiriyordu.

Dişlerimi sıkarak geriye doğru adımlar attım fakat dikişlerimin açıldığını hissetmiştim. Elimi yarama götürdüm, atletimdeki kızıllığını ellerimde de hissettim. Dudaklarımı yalayarak kafamı kaldırdıktan sonra ağzımdan bir gülüş kaçtı.

Kafamı dikerek ona baktığımda onun yer yer üzerinde kan damlaları olan atletini çıkarıp karşımda dikildiğini gördüm. Elindeki atleti ile ensesini ve yüzünü sildi.

"Ölmezsin, Kaza," derken atleti karnına götürdü, terlerini sildi. Düzeltiyorum, sırayla dizilmiş altı tane karın kasının üzerine çiğ gibi dağılan ter damlalarını atleti ile kuruladı.

İçime çektiğim derin nefes ile düşüncelerimi savuşturdum. Karın kası daha önce binlerce kez gördüğüm bir şeydi. Kastan etkilenecek yaşı geçeli çok olmuştu. Etkilenmiyordum. Bu adam benden nasibini alacaktı. Ben Kaza'ysam o *Kazazede* olup altımda kalacaktı. Yemin ederim, bunu yapacaktım.

"Niyetim bir yüzbaşının hamlesiyle ölmek değil, komutanım. Rahat olun. Böyle hamlelerle ölecek kadar zayıf bir kadın değilim," diyerek benden yüksekte kalan adama gülümsedim. "Aklınızdan çıkarmayın bunu. Benim hakkımda önemli bir bilgidir bu."

Dudağında minik bir sırıtışla bana ilerleyip sağ yumruğunu kaldırdığında kolumun teki ile onu kestim. Vakit kaybetmeden diğer yumruğunu kaldırdı, onun da önünü kestikten sonra dizimi bacak arasına geçirdim. Yüzbaşı inleyerek hafifçe öne eğilince de dirseğimi sırtına geçirerek onu yere düşürdüm.

Acımasızlıksa acımasızdım. Ben Türk'tüm. Benim tarihimde *göze göz, dişe diş* diye bas bas bağıran kanun vardı.

"Abi, çok ciddiler. Adamın gitti geleceği," diye fısıldayan korku dolu Göktuğ'a kimse cevap vermedi. "Sezin Komutan'ın da karnındaki yara açılmış."

CamScanner ile tarandı

"Ölümcül değil," dedi Turan Komutan kafasını ona çevirip. Sesindeki acıyı hissettim. Aynı acıyı karnımdaki yarada hissediyordum. Ben de kafamı Göktuğ'a çevirdim. Her biri tek tek dizilmiş, korku dolu gözlerle bizi izliyordu. Göktuğ'un sıçışmalı gülüşmesi, sıçışmalı korkuya dönüşüp yeni bir soluk kazanmıştı. "Hem onun zehri, onu yaşatır. Merak etmeyin."

Yüzbaşı yerdeyken takip edemeyeceğim bir çeviklikle ayağını uzatıp bana çelme taktı, karların arasına dizüstü düştüm. Yaramın sızısı beynime vurdu. Saçlarımı toplayan toka karların arasına düşüp saçlarımı yüzüme serdi. Yüzüm saçlarım tarafından gizlenirken arkamdan yaklaşan yüzbaşıya dönmeden dirseğimi burnuna geçirdim.

Yüzbaşı bu darbeyle yere oturmuş oldu, "Of, lan kasa da kırıldı galiba," diyen Nizami'ye Fırat abi, "Ölümcül değil," dedi. "Yüzbaşı kendini iyileştirir. Merak etmeyin."

"Ortam çok gergin," diye fısıldadı Göktuğ. "Her an sıçabilirim."

"O koku senden mi geliyor amcık? Her an sıçabilirim değil, sıçtım de artık." dedi Serkan sertçe. "Bok herif. İçim ekşidi kokudan, amına kokayım."

Yüzbaşı yattığı yerden bana bakmayı kesip kalktıktan sonra ayağıyla tekrardan yarama vurunca geriye doğru sendeledim. Acımasızca bana yaklaşıp yumruğu yüzüme geçirdiğinde burnumdan akan kanın sıcaklığını hissettim. Bu sefer aldığı darbe ile yere savrulan bendim.

Dirseklerimin üzerine sırtüstü düştüğüm an tepemde beliren gölge Turan Akkurt'a aitti. Ve siktiğimin Yüzbaşı Turan Akkurt'u iri postalının sadece uç kısmını yarama bastırdı. Nefesimi kesmekle kalmadı, bir de yüzüme doğru eğilerek sırıttı. Kesik bir nefes ile parmaklarımı can havliyle ayak bileğine sardım.

Şeker'in bu herif hakkında ne anlatmak istediğini şu an çok net bir şekilde anlıyordum.

"Pes mi?" dedi Turan Yüzbaşı. Sorduğu soru ile aklım aniden başıma geldi.

"Çocuk mu kandırıyorsunuz?" dedim alaycı bir gülümseme ile ancak bu gülümseme maalesef acıma maske olacak kadar büyük değildi.

Çektiğim acının, tenimi aşan çatlaklardan sızan sancının tüm vücuduma yayılmasını umursamadım. Diğer elimi de ayak bileğine yaslayıp çekiştirdim, adamın geriye doğru sendelemesine neden oldum. Kulağıma gelen acı dolu inilti ile kalkmaya çalıştım.

Özgür, "Siktir, çok ciddileşti olay. Abi müdahale edelim," dese de topallamayı kesen ve arkama doğru geçip ben kalkamadan kolunu boğazıma yaslayan yüzbaşı ile, "Sakın," diye aynı anda hırıldadık.

CamScanner ile tarandı

Kulağıma yaklaşan nefes, "Pes mi, üsteğmen?" diye fısıldadı.

"Asla," diyerek kafamın arkasını onun burnuna geçirdim ve uzaklaşmadan kolunu tuttum. Dizi hafifçe kıvrılmışken, dizine basarak ayaklandım ve bacaklarımı boynuna sararak onu yere serdim.

O sırada ilk önce boynuma dolanan atleti, daha sonra o atletin boğazıma yapışıp nefes borumun üzerinden uyguladığı baskıyı hissettim. O benim boğazımı atlet ile sıkarken ben bacaklarımı onu öldürecekmiş gibi sarmış, tehdit ediyordum.

Altta kalmayacaktı. Altta kalmayacaktım.

Kaşından ve burnundan süzülen kanlar teriyle yüzüne yayılmıştı ve suratında gördüğüm üzere herifin inadı inattı. İlk önce benim çekilmemi bekler gibi suratıma bakıyordu.

Çekilmezdim.

"Komutanım, komutanım öldüreceksiniz birbirinizi," diyerek olaya müdahale etmeye çalışan sesler bize doğru koşarken ikimiz de birbirimize tehditkâr ve üstten bakışlar atıyorduk.

Zaten dövüşten ve karnımdaki açık yaradan kaybettiğim kanla birlikte nefesim sıklaşmışken, birden nefesimin kesilmesi kalp atışlarımı gereğinden fazla artırıyordu. Artık nefessizlikten gözlerimin kaydığını hissetmeye başlamıştım.

Yüzbaşı da kan kaybediyordu. Gözleri inatla bana bakıyordu, bakışlarını benden asla çekmeden benimle alay ediyordu. İlk benim pes etmemi bekliyordu. Bacaklarımı daha da sıktım. Alnında beliren damarlarda yankı bulan kan, sertçe tenine hücum ediyor gibiydi. Oksijen için yalvaran ciğerlerimin onun ciğerlerinden pek de bir farkı yoktu.

Geçen ayki zamlardan sonra tütüne geçmeyecektik, Seziş.

Aynı anda pes ettik.

Atleti boynumdan çektiği an ben de boğazındaki bacaklarımı çözdüm ve ikimiz de deli gibi öksürerek birbirimizden uzaklaşmaya başladık. Karların arasında ellerimi yere dayayıp nefeslenmeye başladığımda yanıma koşan timin endişesini iliklerimde hissettim.

"Komutanım, yemin ederim Azrail'le bir bakıştık. Sizin için gelmişti," diyen Şükrü endişeyle yüzüme eğildi.

"Komutanım inadınızı biliyoruz ama bu kadarı fazla değil mi?" diye soran Serkan'a dönmedim. "Çok ileri gittiniz. İkiniz de." Fırat abi, Kubat ve Nizami, yüzbaşıyı kontrol ediyordu.

Öksüre öksüre nefes çektikten sonra derince yutkundum. Saçlarım ıslanmıştı. Üzerimdeki atlet kan ve kar sularından dolayı ıpıslak olmuştu.

CamScanner ile tarandı

Göğüs uçlarım soğuktan dikleşmiş, ıslaklıkla birlikte sızlamaya başlamış lardı. Başım ağrıyordu, ciğerlerim hâlâ karıncalanmaya devam ediyordu.

"Siktiğimin katırı..." diye hırıldadım öksürüklerim arasından fısıldayarak. "Pes etmedi, amına koyduğum."

"Ne deli kadın ya. Dedikleri gibi keçi inadı varmış!" diye fısıldayan yüzbaşının sesi kulaklarıma doldu. "İnsan bir vazgeçer, amına koyayım."

"Göktuğ." Nefesim artık daha sakindi fakat damarlarımda akan adrenalin söndükçe acı daha da hissedilirdi. Yaram canımı sikiyordu resmen. Sızı göğsüme kadar yayılıyor, kulaklarım uğulduyordu. "Git, bana bir poşet buz doldurup getir."

Buz bize iyi gelecek, yaralarımızı saracak, Seziş.

"Emredersiniz, komutanım."

Kafamı diğerlerine çevirdim. Yüzbaşı konuştu. "Alaya dönüyoruz artık. Toparlanın siz de." Emir veren kişinin ben olmadığımı hatırlatmak istercesine bana bakarak söylemişti bunu. Baktığının farkında olsam da öne dönmemiştim. Artık emri veren değil, diğerleri gibi emir alan taraftım.

"Emredersiniz, komutanım!" diyerek bana döndüler, gariban garibana baktılar. Kafamı salladığımda içleri el vermese de koşmaya başladılar.

Yattığım yerde oturup toparlanmaya çalıştım. "Revire haber verelim mi komutanım?" dedi Fırat abi, gözleri bana döndü lakin bunu kabul etmeyeceğimi bildiği için tekrar Turan Yüzbaşı'ya baktı. "Kaşınız kötü durumda görünüyor."

"Gerek yok asker," dedi sert ve soğuk bir sesle Turan Akkurt. Elini kaşına götürüp parmakları ile yokladı, sanki yaranın farkına ancak varıyordu. "Ciddi değil. Ufak bir yara işte."

"Yine de-"

"Burada olanları başka birinden duyarsam sizi tavandan sallandırarak bir avuç suda boğarım." Ardından ekledi. "Nerenizden asacağımı siz hayal gücünüz ile tamamlarsınız."

Tim ip gibi dimdik bir şekilde bana döndüğünde yüzbaşının sözlerini destekleyen bakışlarımla onlara baktım. "Asla Keleş," dediğimde derince yutkundular. "Bugün böyle bir şey yaşanmadı, siz de böyle bir şey izlemediniz."

Bunu duyan Şeker Şükrü sertçe yutkunduğunda kenarda poşete buz doldurmaya çalışan Göktuğ'a baktım. O da hafiften ufak ufak işeyecekmiş gibi korkuyordu. Eğer burada olanlar duyulursa yüzbaşıdan önce benim başım belaya girerdi. Ve eğer başım belaya girerse time, yüzbaşıdan çok daha yaratıcı yaptırımlar uygulardım.

CamScanner ile tarandı

Yüzbaşı ayağa kalkıp büyük postallarıyla bir dev gibi bana doğru yürümeye başladı. Adımlarının büyüklüğüne gözlerimi sabitledim. Her an onu eşekler cennetine yollayabilirmişim gibi dikizlemeye başladığımda dev gibi boyuyla önümde dikildi.

Az önce o devi iki seksen uzattık, Seziş. Bozma kızım duruşunu. Aslanın dişisi de aslandır derken ciddiydik!

Elini bana uzattığında gözlerimi ilk önce eline diktim. Büyük elleri bana barış mı uzatıyordu yoksa kendisinin benden yüksekte olduğunu belli etmek ister gibi başımda mı dikilmeyi seçmişti? Umarım ikisi de değildir.

Gözlerim yüzüne döndü. Saçları ıslaktı, yine birkaç tutam alnındaydı. Gözleri elanın en otoriter koyusunda kahverengi topraklarımı kazıyordu. O topraklara bir şey dayatmaya çalışıyordu.

"Barış eli mi uzatıyorsunuz, yüzbaşı?"

"Ne anlam yüklersen."

"Teşekkürler," diyerek elimi karların içine dayayıp ayağa kalktım. "Ayağa kalkmak için bir ele ihtiyacım yok."

Göktuğ ayaklarını cici kız gibi iki yana savura savura koşup elime karla dolu poşeti verince atletimi pantolonumun içinden kurtarıp açtım ve çıplak karnıma poşeti bastırdım. Uyuşması gerekiyordu, soğuk yardım ederdi.

"Ben kaldırıyorum diye düşün, üsteğmen."

"Siz de birini ayağa kaldırmak zorunda değilsiniz. Asker askerse, yüzbaşı yüzbaşıdır. Duygusal davranmaya gerek yok," diyerek arkamı döndüm ve kenardan ceketimi alıp omuzlarıma attım. Son kez ona baktım. "Aslanın dişisi de aslandır. Bir daha kadın olduğum için bana karşı atacağınız adımları sakınırsanız bunu karakterime, rütbeme ve kendime bir hakaret olarak sayarım, komutanım."

Kimse galip değildi fakat kaybettiğimizi de söyleyemezdik, öyle değil mi?

Alayın koridorunda herkes odalarına geçecekken Fırat abi, "Yarana dikkat et," deyince gözlerimi ona çevirdim. "Henüz doğru düzgün müdahale edilmemişken açılması iyi değil."

"Komutanım söylemeden geçemeyeceğim, müthiştiniz. Kadın olmanıza rağmen iki metrelik herifi haşat ettiniz yemin ederim," diyen Nizami'ye kaşlarımı kaldırarak bakarken Nizami ne dediğini fark edip gözlerini büyüttü. "Yani kadın olmanıza rağmen derken..."

"Buradan kurtaramazsın," dedi Kubat düz bir sesle.

CamScanner ile tarandı

"Yani komutanım, kadınlara değer vermediğim falan anlaşılmasın. Cennet annelerin ayakları altındadır. Ben var ya... bu dilimin ayarını keyim, gerçekten, sizi kadınsınız diye küçük görüyorum falan sanıyorsanız asın beni demirliklere. Donumdan asın hem de."

"Olur," deyince, "İki gözüm önüme sakız gibi uzasın ki size duyduğum saygıyı kimseye duymuyorum, komutanım. Kadınlar suratıma otursun, sesimi çıkarmam," dedi.

"Ben de," dedi Şükrü.

"Ben de," dedi Serkan.

"Biz de," dedi Göktuğ ile Özgür.

"Allah'ın pislik mahlukları," dedi Fırat abi. "Sapkın varlıklar." Ters ters onlara baktı. "Akşam namazında kurban olduğum Rabbim'den sizin için akıl ihsan eylemesini dileyeceğim."

"Yanlış anlama, Fırat abi," dedi Nizami açıklamak istercesine. Ancak bu noktadan bu olayı nasıl çevireceklerdi ben bile bilmiyordum. Çevirebilirse helal olsun. "İnsan iki bacak arasından doğduğu gibi büyüdüğünde de iki bacak arasına girmek istiyor. Sonuçta ev gibisi yoktur."

Onlara alıştıkça bu muhabbetler normal geliyordu. Özgür daha da batıklarının farkına varmış gibi Nizami'nin ağzını kapatıp geriye doğru çekti ve o an Şeker öne atıldı.

"Abi, detaylı dua çok önemliymiş. Acaba bana şöyle 1.70 boylarında-" Şükrü kafasına yediği tokatla, "Ya abi," dese de Fırat abi onun götüne tekmeyi çaktı.

Timle birlikte, söverken bir yandan da döverek onu odasına kadar götüren Fırat abiyi izledik.

"Siz yemeğe geçin, ben ilk önce revire uğrayıp ardından temiz bir duş alırım. Sonra görüşürüz," diyerek timin yanından ayrılırken, hepsi kafasını sallayıp sanki çok anlamlı bir tablo izliyormuş gibi Fırat abi ile Şükrü'yü izlemeye devam etti.

Çantamı bırakmadan revire vardıktan sonra içeriye bakındım. "Hande Hemşire?" diye sorarak perdelerin ardına baksam da içeride hemşire falan yoktu. "Ulan bir kere de askerlerin peşinde dolaşmayı kesip işinizin başında durun be."

Hemşirelerin hepsi öyle değildi, hakkıyla görev yerinde duran da vardı fakat bu hafta burada nöbette olan hemşire pek bir aklı havada hanım kızımızdı. Buradan ona ekmek çıkmazdı ama o da bunu kendisine huy edinmişti. Yine de onu hazzettiğim anlamına gelmiyordu bu.

CamScanner ile tarandı

Dişlerimi sıka sıka çantamı sedyeye bıraktım. Ellerimi yıkayıp gerekli eşyaları yanıma aldım. Yarayı özenle temizledikten sonra kenardan aldığım batikonla yaranın etrafını dikkatlice geçip yaranın üzerinde kalan ipleri de aldım. Daha sonra iğneyi yarama geçire geçire yaranın açık ağzını kapatmaya başladım.

Dudaklarımdan titrek nefesler çıkara çıkara, gözlerimin önü bulansa da yarayı dikmeyi başarabildim.

Su geçirmez bandajlardan bir tanesini yapıştırıp kıyafetimi indirdiğim sırada kapı sorgusuz sualsiz aralandı. Kaba postalları, üzerindeki asker yeşili tişörtü ile içeri giren kişi Turan Akkurt'tu.

Gözüme yine ilk çarpan şey uzun boyuydu. Herif vücut yapısı ve aklı ile devleri anımsatıyordu. Sinirlediği an ayağını yere vurması ile zemin yarılacak ve tüm alay dibe gömülecek gibi duruyordu. Bu görüntünün altını, yaptığı başarılı ve bir o kadar zorlu görevler dolduruyordu. Boş bir adam olmadığını düşünüyordum çünkü o gelmeden önce zaten onun hakkında bilinenleri herkesten dinlemiştim. Adam resmen belaydı.

"Yüzbaşım?" dedim sorarcasına olduğum yerden kalkarak. "Hayırdır, bir problem mi var?"

Gözlerini üzerimden kaçırıp etrafta dolandırdı. "Hemşire yok mu?" dedi sert bir ses tonuyla.

Gergin yüz ifadesi ile tek kaşımı kaldırdım, "Muhtemelen tıbbi teçhizat nakliyatı ile ilgileniyorlardır," diye bir yalan uydurdum.

Kendisi şimdiden başımıza yeterince bela açmıştı. Bir de orada burada oynaşan hemşirelerin Turan Akkurt gazabına uğramasını istemiyordum. Sırf gıcıklık olsun diye antrenman adı altında tüm alayın içinden geçecek kapasitedeydi.

Ayağa kalkıp botlarımı giymek için eğildiğim sırada karnımın gerilip hareketimi zorlamasından dolayı kısa bir an duraksadım. Anlık boşluğumu görmezden gelip durumu toparlamak için botları hızlıca giyerken yüzbaşı söze girdi. "Yaran nasıl?"

"Bu ciddi bir soru mu?" dedim alayla. Daha fazla böyle duramayacağım için bağcıkları bağlamadan ayaklandım.

"Belki de sadece flört etmeye çalışıyorumdur," dedi benden alıntı yaparak.

Sesi alaycı olsa da yere diz çöküp ayağımı kendine çekti, postalını dizine yasladı. Ciddi bir iş yaparcasına bağcıklarımı bağlarken, şaşkınlığımı ele vermemek için düz bir surat ifadesi ile ayağımı çekmeye çalıştım ama o ayağımı tutup dizine sabitledi.

CamScanner ile tarandı

"Asla kendi isteğiyle diz çökecek bir adama benzemiyorsunuz," dedim gerginlikten kıvma gibi otuza bölünecek gibi çıkan sesimle.

"Neden?" Diğer ayağımı dizine yasladı. "Kendini önünde diz çökülmeyecek kadar değersiz mi görüyorsun yoksa gözünde cidden de acınası bir imaj mı çizdim?"

Herif yaranızı ayağıyla oydu, Sezin. Sakın kanıma diyeceğim de... şu ufak kanmayacaksın da kime kanacaksın?

Sorusuna cevap vermedim. Acımasız bir adamdı, kimse beni kandırmazdı. Benim adım Sezin Kaza ise bu adamın akıl oyunlarına gelmezdim. Böyle olmazdı. Bir saat iyi, alaycı, çekilebilir bir adamken diğer saat yaralayıp burnumu kanatan biri olamazdı.

İki iki daha dörttü, ben bir Kaza'ydım. Herkese inanamazdım. İşte denklem bu kadar basitti.

Zihnimden geçen düşünceleri dindirmek için boğazımı temizlediğim sırada yüzbaşı sinsi bir sırıtış ile işini bitirip ayağa kalktı ve sedyenin yanında duran dikişi setini gözüyle işaret etti. "Dosyanda sağlık meslekten mezun olduğun yazıyor," dedi, benden ne istediğini şimdi anlamıştım.

"On parmağımda on marifet olduğu doğrudur," dedim kendimi beğenmiş bir şekilde. Ayağa kalktım, kapıya yöneldim. "Lakin yaranızın mühim olmadığını söyleyip koştura koştura revire gelmeniz, bana tüm bildiklerimi unutturdu."

Ve işten kaytarmaya çalışarak isteğini görmezden gelip kapıya uzandım.

"Üsteğmen Sezin Kaza."

Sert ses tonu odada yankılanıp duvarlara çarparak kulağıma ulaştığında iç sesim küfürler savuruyordu. Elimi alnıma götürüp nizama uygun bir selamla topuklarımın üzerinde yarım tur döndüm. Şimdi yüz yüzeydik. Hangi ara dibimde bitmişti?

"Komutanım."

Gözlerindeki keyifli kıvılcım ile ellerini belinin arkasında birleştirip gözlerimin içine kısa bir süre dikkat kesildi. Duygularımı çözmeye çalışan sarmaşıkları benim gövdesi olduğum ağacı sarıp da yeşile boğmak istemiş gibi bir çabaya girişti. Köklerime sarıldım, kendimi sakladım.

"Kaşıma gerekli olan cerrahi müdahaleyi derhal yapmanı istiyorum." Sesinde aramızdaki rütbe farkını kullanmanın verdiği keyif vardı. Lakin ben kolay pes eden biri değildim.

"Cerrahi müdahale yapabilecek teknik bilgiye sahip değilim, komutanım."

CamScanner ile tarandı

Bir adım daha attığında artık üstten bakan gözlerini daha net hissediyordum. Ayrıca yüzüme vuran ılık nefesi tüm midemi altüst ediyordu. Herifin gıcıklığı o kadar sinirlerimi bozuyordu ki her an üstüne kusabilirdim.

"Sana bilgini sormadım, asker!" dedi aynı buyurucu ses tonu ile. "Bu bir emirdir! Emrime itaatsizlik ederek hanene bir eksi rapor daha mı yazdıracaksın?"

Onun üçüncü yıldızı, benim iki yıldızımı tekrar çiğnedi, çiğnedi yere tükürdü. Bir yıldız insana bu hakkı veriyordu işte. Elimi alnımdan indirip yanağımın içini ısıra ısıra onu soğuk bir ses tonu ile cevapladım. "Emredersiniz, yüzbaşım!"

Sen de benim Seziş'imsen onu bunu istediğine pişman etmez misin, kızım?

Ederdim valla.

Turan Yüzbaşı sedyeye otururken çekmeceden çıkardığım paketi dişim ile açarak ona döndüm. Elime eldiven geçirip yarasını temizleyecektim ki bir anda yüzüne uzanan bileğimi tuttu, beni durdurdu.

"Önce yarayı uyuşturmalısın, asker," dediğinde, "Burada işi ben yapmıyor muyum, komutanım? Bilginiz varsa kendiniz gerçekleştirebilirsiniz," diyerek sakince karşılık verdim. Yüzümdeki ifade sözlerimin iğneleyici olmadığını düşündürtebilirdi. Sakindim, meraklıydım. Fakat gözlerimdeki yırtıcı aslan, pusuda bekliyordu.

"Önce yarayı uyuşturmanı emrediyorum."

Dilimi ısıra ısıra, "Emredersiniz, yüzbaşım," diyerek lokal anestezi için kullanılan son cam tüpünü raftan aldım. Son tüp olduğunu gören Turan Yüzbaşı büyük bir dikkatle beni izliyordu.

Enjektörün kapağını ağzımla açarken, "Fazla hijyeniksin, Üsteğmen Kaza," diye beni uyardı lakin bunu söylerken gözleri iğnenin ucundaki yeşil kapağı çıkarmaya çalışan dişlerimdeydi.

Onun sözleri ile elimdeki son tüpü elimden kaydırarak yere düşürdüm. Turan Yüzbaşı büyük bir çeviklik göstergesi ile yakalamaya çalışsa da çok geçti. Tüp, tiz bir sesle yere düşüp bin parçaya ayrıldı ve içindeki sıvı son hızla zeminde dağıldı.

Turan Yüzbaşı'nın ela irisleri alttan bir şekilde bana bakarken, altdudağımı ısırarak çekingen ve korku dolu bir şekilde ona döndüm. Yüzünde öfke uzanıyordu. Gözleri bana döndüğünde ne olduğunu anlamış şekilde düşmancıl tozlarını elalarına sermişti.

"Affedersiniz, yüzbaşım." Ardından kışkırtıcı bir ses tonu ile ekledim. "Elimden kaydı bir anda, tutamadım."

Sen de az şeytan değilsin, Seziş. Kabul edelim.

CamScanner ile tarandı

"Sorun değil, devam et," dedi lakin bunun büyük bir sorun olduğunu titreşen gözbebeklerinden anlayabiliyordum. Sorun tüp değil, tavrımdı. Bir yüzbaşı kaşındaki dikiş acısına mı dayanamayacaktı? Bu herif yıllardır korkusuzluğun ve eminliğin eğitimini almış, vermişti.

Yarasını gazlı bez yardımı ile bastıra bastıra silerken Turan Yüzbaşı ilk hamlemde gözlerini bana dikmiş, beni yerden yere vuran bakışlarıyla o nefret kafesinin içine almıştı. Eğer ben bir kuş olsaydım, Turan Akkurt beni gün sonunda yiyecek o avcı olabilirdi.

"Canımı yakarak intikamını almaya çalışıyorsan avucunu yalarsın, üsteğmen," dedi Turan Komutan.

Dudağımın kenarı havaya kalktı. "Ben avuç yalamam, yüzbaşım. Tercihlerim daha farklı," dedim üstü kapalı bir şekilde.

Benden bu cümleyi beklemediği belliydi. Benimle alay edercesine flörtleşiyor muydu? Onunla daha büyük oynardım.

Onun yapabileceği her şeyi, ondan çok daha iyi yapabileceğini gösterelim ona, Seziş!

Hijyen uyarısını umursamadan dikiş paketini dişlerim ile açtım. Sütür iğnesini elime aldım. Turan gözlerini kapattığında alayla nefeslenmeden edemedim. "Bir soldunuz sanki? Renginiz attı."

."Aksine," dediği sırada iğneyi teninden geçirdim. Duraksadı. "Çok keyifliyim." Sesi sonlara doğru kısılmıştı.

Piçlikse piçlik, yüzbaşı.

"Duyamadım," dedim birinci attığım dikişi makas ile keserken.

"Sorun yok, üsteğmen. Devam et."

"Durmamı ister misiniz diye sormadım zaten, yüzbaşı," diyerek ikinci dikişe geçtim.

Tenini bilerek çekiştiriyor, dikişlerini bilerek eğri büğrü atıyordum fakat herif, put gibi kasılmış; ne yaptığımın farkında bir şekilde tek bir tepki vermiyordu.

Yüzbaşının dağda dediği gibi minik bir yaraydı. Dikişe gerek dahi yoktu. Muhtemelen izi kalmasın diye dikiş attırmak istemişti ancak attığım dikişler onda kalıcı bir iz bırakacaktı. *Benden hatıra olsun.* Kaşındaki minik izi de dert etmezdi herhalde.

Attığım eğri dikişleri son bir kez temizledim ve üzerini minik bir bandaj ile kapattım. "İki hafta sonra hemşirelerden dikişi almasını isteyin. Küçük bir yara, dilerseniz bir hafta sonra da aldırabilirsiniz."

"Senin almanı istiyorsam, Kaza?"

CamScanner ile tarandı

Çantamı fırlattığım yerden aldıktan sonra alayla güldüm. "O bir kez olur, komutanım," dedim ve son bir asker selamı verdikten sonra, "İyi geceler dilerim," diye de noktayı koyup revirden çıktım.

Kapının önünde göz devire devire bir hal oldum ama yine de adımlarıma devam ettim. Odama geçip çantamı kenara koyduktan sonra aldığım eşyalar ile çıktım. Maalesef odada duş yoktu ve aksi gibi kadınlar banyosunun su vanalarında sıkıntı çıkmıştı. Zaten alaydaki tek kadın ben olduğum için vanaları da yaptıracaklarını düşünmüyordum.

Duşa girdim. Henüz kabin yapmayı gerekli görmeyen üstler yüzünden herkesin en büyük dertlerinden biri olan perdeyi çektim. Duvarda asılı olan askılığa havlumu astıktan sonra üzerimdeki şeylerden kurtuldum ve iç çamaşırımı çıkarmadan suyu açtım.

Erkekler banyosuydu. Bir tane davar içeri girip otuz bire başlayabilirdi. Burası askeriyeydi, her şey olabilirdi. Henüz üç ay önce, karısının onu aldattığını öğrenen bir asker kendisini banyoda kesip biçtiği ve tüm koridoru kan gölü yaptığı için uzaklaştırılmıştı. Bunlar olabilirken, her şeyin olabileceğinden bahsediyordum.

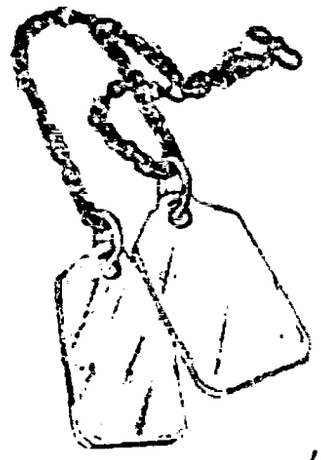
Kafama şampuanı sıktıktan sonra çitileyerek birkaç saat önceki kar sularını saçlarımdan akıtmaya çalıştım. Duş başlığının altına geçtim. Köpükler yüzümden kayıp giderken ellerimi saçlarıma götürüp saçımdaki suları sıktım. Derin bir nefes alıp gözlerimi açacaktım ki tahmin dahi etmeyeceğim bir şey gerçekleşti.

Boğazımda hissettiğim bıçağın keskin yüzeyi şahdamarımın üzerinde bir tehdidin kanlı mektubunu yazdı.

Gözlerim yavaşça açıldığında, fayansın yansımasından arkamdaki cüsseli, üniformalı askeri gördüm. Kafasındaki şapkaya bakılacak olursa bizden değildi. Arkasında, perdeyi tutan da bizden olamazdı.

Boynuma bıçağının dilini değdiren asker fısıldadı. "Tahrir'in sana selamı var, üsteğmen."

CamScanner ile tarandı

3. BİRAZ KÜL BİRAZ DUMAN

"*Eğer boynun eğikse, dik tut, kızım. Sen Türk kadınısın. Senin geçmişinde Tomris Hatun, Terken Hatun, Altun Can Hatun, Begüm Sultan gibi kadın hükümdarlar var. Senin kanında pes etmek yok,*" derdi dedem.

Allah yukarıda, her şeyi unuturdum da dedemin tek bir virgülü bile aklımda yer edinirdi.

Küçüktüm, henüz güç hakkında bildiğim tek şey ilkokuldaki, disiplin dosyalarımın nedeninden ibaretti. Güç, benim sınıfımdaki erkeklerin ensesine tokat atmamdı. Kızlara zarar veriyorlar diye kafalarını duvara geçirmemdi. Ne bileyim... öğretmene saygısızlık yaptılar diye suratlarına kitap çarpmamdı. Güç, dedemin benimle sürekli gizli gizli konuştuğu zamanlarda, buydu.

Bugün ise odamın penceresinden baktığımda gördüğüm Türk bayrağıydı. Bastığım topraktı. Elimden tutan şehadetti. Elimde tuttuğum silahımdı. Pimini çekip düşmanın inine fırlattığım bombamdı. Ben, bu vatan için varımı yoğumu ortaya koyduktan sonra kansızın tekinin benim topraklarıma ayak basan asker aracılığıyla, bana zarar vermesine göz yummayacaktım.

"Tahrir mi?" dedim gülerek. Boynumdaki bıçak yokmuş gibi davranmayı seçtim. Benim kursağımda zamansız göçmüş şehitlerim yatıyordu, bir bıçaktan korkacak değildim. "Yapmayın. Devir teknoloji devri, görüntülü arayıp selamını kendisi söylemek zor mu gelmiş? Böyle asker falan-"

Boğazıma dayanan bıçak, uzaklaştığı yerden tekrar sertçe şahdamarımın üzerine denk gelince sesimi kestim. "Zevzekliği kes," dedi bıçaklı.

Nerede ne zaman konuşacağını iyi bilmeliydin. Şimdi konuşmayı kessem bir dert olacaktı, kesmesem bir dert...

İç çamaşırımı çıkarmamıştım, üzerimde sutyenim olmadığı için arkamı dönersem ne olurdu diye düşünüyordum. Sahi... ne olurdu ki? Teröristlerin baş domuzuna çalışan herifin son gördüğü şeyler göğüslerim olurdu. Öldürmeliydim. Yapmam gereken bu olmalıydı fakat onlardan bilgi almamız lazımdı. Dikkatli davranmalıydım. Elimizde Tahrir'e ulaşabilecek tek bilgi bu adamlarda yatıyordu çünkü dört aydır elle tutulur bir bilgimiz yoktu.

"Tahrir, fişinin çekilmesi gerektiğini düşünüyor," dedi perdeyi tutan.

CamScanner ile tarandı

Yasso'nun işgal bölgesini bastırmamın üzerinden geçen beş ayda neler olmuştu da benim aklıma yeni geliyordu? Neden şimdi?

"Bunun için geç kalmış, asker ama bir sormak geldi içimden," dedim dikkatli bir şekilde duş başlığından onların yansımasına bakarken. Başımdan aşağı dökülen sularla zar zor seçiyordum. Bir şey yapmalıydım.

Veya, hiçbir engelleri görmemeleri diye plan yapma. Gözü gönlü açılan başlamış. Ölmeden önce bir çift güzellik görmüş olurlar.

Sorun şuydu ki... öldüremezdim.

"Beni öldürmeniz için size para mı verdi?" diye sordum. "Ölmeden önce şu kadına bir cevap ver. Beni az çok tanırsın, gerçekten merak etmesem sormam."

Konuştukça boğazımı sıyıran bıçağın keskin yüzeyi işleri zorlaştırıyordu. Çok yakınımdaydı. Hangi hareketi yaparsam yapayım şahdamarımın delineceği gibi görünüyordu. Bir dikkati dağılsa, müthiş olurdu.

Güldü perdeyi tutan dürzü. Çevresine bakmıyordu, kontrol etmiyordu fakat bir asker girse... bunların ne yaptığını anlasa, bir fark etse...

"Para mı?" dedi gülmeye devam eden asker. Perdeyi tutmaya devam ediyordu fakat o kadar gülüyordu ki dikkati dağılıyordu. Sinirleri bozulmuş gibiydi. Durmuyordu. Daha da gülüyordu. "Para ne, üsteğmen? Biz orospu muyuz da parayla çalışalım?"

"Çok cinsiyetçi bir yaklaşım oldu ve biliyor musun asker, benim bu hayatta en sevmediğim şey cinsiyetçiliktir," dedim üzgünce. "Bacak arandaki fazlalığının beyninden eksildiğini kanıtlaman çok hoş fakat bil ki kime çalışırsan çalış şerefsizsin." Bıçak boğazıma dayandıkça konuşmam aksıyordu ama dikkat ederek devam ettim. Gülmeye devam ediyordu. "Bir üsteğmeni bıçakla tehdit-"

"Sesini kes," diyerek boğazımda minik bir sıyrık açan herif duş başlığının altında benimle birlikte ıslanıyordu. Benden daha az etkileniyordu sadece.

Dikkatini kaybedip, arkasında götü yırtılacak gibi gülene döndü ve, "Kapıyı kontrol e-" demek istedi. Dikkati dağılmıştı, sadece demek isteyebilirdi artık.

Kafamın üzerinden su akıtan duş başlığının borusuna uzanıp, yukarı itirdiğimde duş başlığı elime düştü. Arkamda duran askerin yüzüne başlığı çevirdiğimde boynumdaki bıçak hafif sıyrığın üzerinden kayıp geçti ve askerin elinden düştü.

"Siktir, tut şunu!" diye bağıran, perde tutan orospuya da başlığı çevirirken geri geri gittim ve bıçak tutanın göğsüne çıplak sırtımı dayayıp boynuna

CamScanner ile tarandı

duş başlığının borusunu doldurdum. Tüm gücümle boruyu sıkmaya başladım. Sırtım, onun gövdesine yaslıydı. Bir dayanağım olmasının rahatlığıyla ayaklarımı musluğa yasladım ve kansızın boğazını daha da sıkmaya devam ettim. Sırtım onun gövdesinde, ayaklarım musluktaydı ve boynunu sıktığım adam bir adım bile geri gidemiyordu. Olduğu yerde can çekişiyordu.

İyice boruyu sıkarak onun nefesini kesmeye yemin etmiştim. Arkadaş ise yüzündeki sulardan arınıp bana doğru gelmeye başladığında, boruyu derhal diğerinden çekip ayaklarımı yere yasladım. Diğeri zaten nefessizlikten yere doğru eğilerek kusa kusa öksürmeye başlamıştı. Öteki orospuya çevirdim başlığı. O yüzüne gelen sularla bağırarak geri giderken kapının açılma sesi duyuldu.

"Ne oluyor lan burada!" diye bağıran ses sadece birkaç dakika önce kaşını acımasızca diktiğim yüzbaşıya aitti. Yüzbaşının postallarının sert sesi duyulduktan sonra kuvvetli bir yumruk sesi kulaklarıma doldu. "Siz yürek mi soktunuz lan götünüze?"

Yaratıcı küfürler, Seziş.

Arkamı dönüp yüzbaşıya baktığımda onun gözleri de yüzüme çevrildi fakat o an refleksle ellerimi göğüslerimin üzerine bağladım. Yüzbaşının elle gözleri göğüslerimin üzerindeki ellerime düştüğünde zaten küçük olan göğüslerimi sakladığımdan sakınmadım. Oraya bakarken yüzbaşının kaşları çatıldı.

Ellerimle kapattığım çıplaklığımla dumur oldu.

"Ne bakıyorsunuz? Hiç mi meme görmediniz?" diyerek onu terslediğimde yüzbaşı gözlerime dönmeden bakışlarını üzerimden çekti ve önündeki dürzüye dönüp, bu sefer o kadar kuvvetli bir yumruk attı ki adamın çenesinin çıktığına emin oldum. Acıyla ağlıyordu.

"Emin ol, üsteğmen," dedi bir yumruk sesi kulaklarıma dolarken. Dişleri arasından konuşuyordu. "Bu alayda dikkatimi çekecek son şey sensin."

Cevap vermeden sadece alayla güldüm. Alayla gülmek de bir cevaptı. Havlumu askıdan alıp ıslak demeden üzerime sardım. Gözlerimi, adamı elinde bez bebekmiş gibi savurarak uçuran yüzbaşıya çevirdim. Geniş cüssesi yerdeki herife yürürken ondan duymayı beklemediğim küfürler dudaklarından dökülüyordu.

Askerin ilkokul öğretmenine niye küfrediyor, Seziş?

Okumayı öğretti diye herhalde.

Suyu kapatıp saçlarımı sıkmaya başladım. Yaylana yaylana kabinden çıkıp askeri karşı duvara tabiri caizse fırlatan yüzbaşıya baktım. Yerde *mık mık* sesler çıkaran az önce boğduğum fare beyinliydi. O can çekişirken,

CamScanner ile tarandı

ulaşabileceği uzaklıkta duran bıçağı ayağımın ucuyla ileriye doğru savurdum. Bıçak döne döne yerde kayarak ileri fırladı. Saçlarımı sıktıktan sonra omzumu geçen saçlarımı kafamın üzerinde topuz yaptım.

"Kalk orospu çocuğu, kalk!" diyerek askeri yakasından tutup kaldıran yüzbaşı herife vuruyor, yere düşünce kaldırıp tekrar vuruyordu. *Yine vurdu.* Artık güçten kesilmişti ve bayık gözlerle bakıyordu. Kollarımı göğsümde bağlayıp *şovmen* yüzbaşıya baktım.

İki metreyi geçik olan, ela gözlü, hafifinden kumral, kaslı, farklı auralı, yakışıklı ve çekici beyefendiye şovmen demen hoş olmadı, Seziş.

Bebek mezarı gibi ayakları vardı.

Yüzbaşı yakasından tuttuğu herifin ayaklarını yerden kesip elinde zorlanmadan taşımaya başlayınca ondan santimlerce kısa askerin, havada uçar gibi durmasına boş gözlerle bakmaya başladım.

Yanıma doğru attığı adımlarına karşılık dayandığım yerde ifademi bozmamaya çalıştım ama gözüm bir an havluma takıldı. Havlumun ön kısmı, kırmızı olmaya başlamıştı. Elimi boğazıma götürüp ellerime bulaşan kana değişik değişik baktım. Kan kaybediyordum. Çok güzel. Daha bir yaramı yeni dikmişken diğeri kanıyordu. Müthiş.

"Kimlermiş?" diye sordu yüzbaşı. Tek soru. Onların bizden olmadığına emindi.

"Tahrir'in köpekleri." Yerde yatana uzanıp onu da tek eliyle tuttu, ikisini de ellerinde tutarak yüzünü bana çevirdi. Gözleri ilk önce boynuma kaydı fakat kendini tuttuğunu hissettim. Göğüslerime bakmadan gözlerime döndü, havluyu sıkıştırdığım yere, omzumun hemen altına bir kez bakmaktan geri kalmamıştı.

"Üzerini giyin, gel, üsteğmen," dedi sert sesiyle. Bir etkilenme dahi olmayan sesindeki sert tonla kaşlarım düzeldi. Tamam, etkilenseydi benden bir ton sopa daha yerdi fakat etkilenmemiş olması da çok garipti. Hayır, umurumda değildi ama umursamıyormuş gibiydi.

İki eliyle tuttuğu heriflerin ayaklarını yerden kesip yürütürken, "Biraz köpek havlatalım. Hasret kalmışlardır," diye ekledi.

"Hay hay," dedim sadece.

Saçlarımı taradıktan sonra giyinmiştim. Kapıyı açıp ifadesiz suratımla koridora çıktım. Ayak seslerimle koridoru dövmeye başladığımda, "Sezin Komutan'ım!" diye bağıran sesi duydum.

CamScanner ile tarandı

Fırat abi ve arkadaşları tüm koşarak arkamdan gelirken adımlarını duy-muştu. Sorgu odasına doğru emin adımlarla yürümeye devam ettiğim sırada bana yetiştiler. Yedek birden yan başımda görüldüğünde, "Komutanım, iyi misiniz? Bir şeyler konuşuluyor," dedi Özgür.

"Haber ne ona ulaştı?" diye sordum ve sola döndüm. Hepsi benimle birlikte döndü ve aynı adımlarla koridordaki yankılarımızı yükseltti. Önlerinde yürüyen ben, arkamdan bana laf yetiştirmeye çalışan bir tim görünce, Hepsinin uzun boylu arasında, uzun boyumla yürümek bana meşgulün emniyetle alakası olmadığını hatırlatıyordu. Ben bir özel kuvvetçi, askeriydim ve bunun emniyetimle değil, memleketimle alakası vardı.

"Bir ey geldi, *Allayda saldırı oldu, herkes yatakhanelerine dönün* dedi. Ortalıkta sen olmayınca senin olduğunu anladık," dedi Serkan.

"Endişeden mor topu gibi bebek doğurdum, hem de üç kilo," dedi Şükrü dudaklarını dişleyerek. "Bir şeyiniz var mı, komutanım? Kim o densiz piçler?"

"Bir şey yok," dedim fakat Nizami, "Komutanım, boynunuz-" deyip dişlerini sıktı. Gözleriyle boynuma kaplara bakıp birden kafasını kaldırdı ve, "Nerede o amcık beyinliler? Lan, ne demek o lan? Boynunu delmişler komutanımın!" diye deli dana gibi bağırdı. Kimse onu tutmuyordu, her an harekete geçecekmiş gibi göründüğü için kolunu ben tuttum. Nizami sakinleşip kolunu çekti.

"Sezin," diyen Fırat abi, "Komutanım," diye ekledi ve endişeyle koluma dokundu. Gözlerim ona dönünce yüzümde hangi ifade vardı bilmiyordum ama Fırat abinin eli boşluğa düştü. "Bir şeyin var mı? Dur bir, boynuna bakalım be, kızım."

"Yatakhanenize dönün dendiyse emir sorgulamayın, Keleş," dedim ve sorgu odasının önünde durup onlara döndüm. Hepsi alışverişten sonra eve gelindiğinde poşet karıştıran çocuklar gibi bakıyorlardı bana. Kıyamadım öyle baktıklarında. Endişelenmişlerdi işte. "Haber vereceğim. Ciddi bir şey yok. Sonra konuşalım. Şimdi yatakhanenize."

Sorgu odasının önündeki iki asker, kapı önünden çekilip bana yer açtılar ve duruşlarını bozmadan karşıya bakmaya devam ettiler. "Komutanım, bana birkaç saniye verir misiniz onlarla?" dedi Kubat kızaran gözleriyle. Ne zaman sinirlense gözlerinin beyazları ve çevresi kızarırdı. Ve Kubat'ı bir şeyi pek de umursarken göremezdiniz. "Kaç kurşun isabet ettirebilirmişim, onu deneyeceğim. Sadece merak. Yemin ederim. Deney deney." Doğru kelime buymuş gibi başını salladı. Dudaklarında ürkütücü bir gülümseme vardı. Korkutucu görünüyordu. "Deney, evet."

CamScanner ile tarandı

"Yatakhane," dedim gözlerimi devirerek. Nasıl görünürse görünsün, bana sökmezdi Kubat'ın dikişi.

"Asla," dedi Özgür ve Göktuğ.

"Derhal," dedim onlara dönerek. İkiz dingiller gibi yan yana dikilmiş, kızgınca bana bakıyorlardı. Onları ikinci kez böyle görüyordum. İlkinde, on ay önceki operasyonda bir teröristle aynı mağarada kırk beş dakika mahsur kaldıktan sonra bulunduğumda böyle bakmışlardı. Kızgın ve endişeli.

Şükrü ağzını açtı. "Kusura bakmayın ama yatakhanesini de sikerler, komutanım. Siz saldırıya uğramışsanız; o yatakhanede nefes yok bize."

Gözlerimi onların arasında gezdirdim fakat bunun emirden çıkıp aile meselesine döndüğünü fark etmiştim. Emir versem de şu an askerlerim gibi bakmıyorlardı. Kardeşlerim ve abilerim gibi bakıyorlardı. Böyle olmazdı.

"Sezin!" diye bağıran Albay Serdar'ın sesi ile hepimiz selam duruşuna geçip albaya döndük. Albayın orta boyu ve üzerindeki üniforması koridorda gözlerimizi doldurduğunda ona duyduğum saygının ipi zihnimi sıktı. Albay, soğuk görünüyordu. "Kulağıma gelenler doğru mu?"

"Evet, komutanım," dedim kulağına doğru şeylerin gittiğini umarak. Umuyordum ki sadece iki asker tarafından savunmasız anımda saldırıya uğradığım anlatılmıştı. Umuyordum ki detaylar hakkında bir bilgisi yoktu.

"İyi misin sen?" diye soran Serdar Albay'a, "Evet, komutanım," diye yüksek sesle cevap verdim. Albay herkese karşı tam bir otorite olsa da askerlerini sever, sayardı. "Yaran var mı? Revire ziyarete git," dese de, "Hayır, komutanım. Yaram ciddi değil," dedim ona bakarken.

"Kaç kişilerdi?" diye sordu albay.

"İki, komutanım."

"Kimin?"

"Tahrir'in köpekleri, komutanım."

Albayın gözlerinden nefret ve öfke dökülüyordu çünkü bugünkü olay kırk yılda bir başımıza gelebilirdi. O kırk yılın kritik noktasında olduğumuzu hepimiz biliyorduk. Tahrir artık gereğinden fazla ciddi bir tehlikeydi ve bu şu demek oluyordu; bundan sonra yattığımız yatakta bile gözümüz açık olacaktı. Elimizden gelenin fazlası olacaktı. Onu ne kadar zorlarsak o kadar iyi olacaktı.

"Tamam," dedi albay kafasını sallayarak. Benim yanımda duran yedi uzun boylu adama baktı, onları her an dövebilirmiş gibiydi. "Odana geri dönebilirsin, Kaza," dediğinde kasıldım. Hayatta olmazdı.

"Yüzbaşı, askerleri birlikte sorgulamamızı söyledi, komutanım," dedim tekdüze bir sesle. Tekrar kafasını salladı ve time döndü. Duruşlarını

CamScanner ile tarandı

bırakmadan ileri bakıyorlardı. Albay ne derse yapacak gibi görünseler de öyle değildi.

Albay selam durumunda bizi izleyen askerlere, "Emri duymadınız mı? Hemen yatakhanenize," diye sertçe konuştuğunda seslerini çıkarmadılar. "Ne duracaksınız ula oğlu? Hemle! Yataklara!"

Bir damarı ağır basmış gerçekten sinirlenmiş demekti fakat onun bu moralini veremedim kışkırtmadı.

"Komutanımız bu haldeyken bizden yatmamızı beklemeyin, komutanım. Kışla bir saldırı olduğu belli. Artık kime güveneceğiz?" dedi Serkan. "Gerekirse sabaha kadar buradayız."

Emre karşı geldiklerinin farkında mıydı bunlar? Abartıyorlardı. Aile bir yere kadardı.

Albay önce bana, sonra onlara baktı. Katır gibi dikilmişlerdi. Hiçbiri geri dönmeyecek gibi görünüyorlardı. Albay da bunu fark etti. "Ne halt-iniz varsa görün eşeğoğlu eşekler sizi," diyerek kapıyı açtı ve içeri girdi. Arkasından da ben girdim.

Gözlerim içeride, yan yana oturmuş askerlere ve karşılarındaki duvarı dayanmış onları izleyen yüzbaşıya kaydı. Serdar Albay, onların karşısındaki sandalyeye oturmuştu. Kapıyı arkamdan kapattım. Yavaşça yüzbaşının yanına ilerleyip ellerimi arkamda birleştirdim ve rahat pozisyonda, yaralı olan dikkatsizi izledim.

"Konuşmayacaklarmış, komutanım," dedi yüzbaşı sert ve sabırsız bir sesle. "Konuşturmak için sizi bekleyeyim dedim." Göz ucuyla bana baktığında burnumu dikmeyi seçtim ama yüzbaşının boynuma dikkat kesildiğini göz ucuyla da olsa fark ettim.

Cüceklerden etkilenmeyen adam biraderimizdir, Seziş. Biz onun bacısıyız o da biraderimiz evelallah.

"Konuştururuz," dedi albay. "Önce çaylarını, kahvelerini getirdik mi? Rahat ettirelim aslanlarımıza. Biz bunlara beresini, üniformasını, postalını veriyoruz ama onlar yine de düşmana çalışıyorlar, ha? Bir de çay, kahve verelim belki azıcık utanırlar."

İkisi de çıklarını çıkarmıyorlardı fakat dikili başlarından pişman olmadıklarını anlıyordum. Üzerlerindeki üniforma için canını veren askerlerim vardı benim. Kimse, kimse ama kimse o yoluna kanlar döktüğümüz bayrağın olduğu ceketle vatana ihanet edemezdi.

"Sana ne dediler, Kaza?" diye sordu yüzbaşı.

Sesindeki ciddiyete ait urganların, karşımızdaki iki askeri boyunlarından yakalayıp asmasını dilerdim. "Tahrir'in bana selamı varmış, komutanım."

CamScanner ile tarandı

dedim kafamı ona çevirmeden, boynumda bıçak yarası bırakan soysuza bakarken. Benim askerimin üniformasını giyiyordu. Giyemezdi. Hakkı değildi.

"Aleykümselam," dedi yüzbaşı. "Biz de mi selam göndersek acaba? İki kafa, Tahrir'in bok çukuruna. Nasıl fikir, komutanım?"

Dayanamadım. İleri adım attım. Bunun da mı bir yaptırımı olacaktı? Umurumda değildi.

İki soysuzun önünde dikildim ve sıkılı yumruğumun teki soldakinin kaşında patladı. Kafası yana savrulduğunda sertçe eğilip üniformalarındaki cırt cırtlı Türk bayrağını söküp kollarının üzerinden aldım. Yakışmazdı benim bayrağım soysuzlara. Bırak kollarında, başlarının üzerinde bile taşımalarını istemezdim artık. Kirletirlerdi.

İkisine de nefretle bakarken, "Her şey oldunuz," dedim sıkılı dişlerimin arasından. Boynunu duş başlığıyla morarttığım, gözlerini bana dikip hiç utanmadan baktı. "Türk olamadınız. Yazıklar olsun size."

Bayrakları alıp kendi cebime koydum ve yerime geri geçtim. Yüzbaşı gözlerini bana dikmiş bakarken gözlerimi ona çevirdim, hiç çekinmeden ona bakmaya başladım. Kaşlarını kaldırdı *bu mudur* der gibi. Kafamı eğdim *aynen öyle* der gibi.

Turan Komutan, yüzümdeki ifadeye beş saniye daha bakıp önüne döndü. İleri adım atarak, "Neden selam göndermiş?" diye sordu askerlere. Cevap vermediklerinde, "Komutanım?" diye sordu yüzbaşı. Albay kafasıyla onay verdiğinde, sağdaki yüzüne yediği yumrukla geriye savruldu. Sandalyeden düştüğünde soldaki korkuyla yüzbaşıya baktı.

Yapıyorsa korkmayacaktı.

"Neden selam gönderdi?" diye bağırdı yüzbaşı.

"B-bilmiyorum," dedi diğeri, korkudan altına işeyecekmiş gibiydi.

"Titreme lan!" Elinin tersiyle tokat attı yüzbaşı. Yüzüne gelen tokatla irkildi. "Titreme, benim asabımı bozma." Yerdekine döndü. "Söyle! Ne dedi size?" Titriyorlardı. Bir tokat daha attı. "Adam gibi dur," dedi dişlerinin arasından. "Adam gibi dur, amına koyduğumun çocuğu. Seni çatımızın altında adamsın diye tuttuk, rolüne devam et."

Yerdeki gerilemeye başlayınca, "Gel buraya," dedi normal bir ses tonuyla. O yine de sırtını duvara yaslamış korkuyla albay, ben ve yüzbaşı arasında gözlerini gezdiriyordu. "Buraya gel dedim!"

Titreyerek, yerde sürüne sürüne gelip yerine oturdu ama gözü zaten görünmüyordu. Yüzbaşı banyoda fena pataklamıştı. "Üsteğmeni öldürmemizi söyledi sadece," dedi yüzbaşının patakladığı. Gözleri açılmıyordu bile.

CamScanner ile tarandı

"Bir de selamını iletmemizi, Sezin Komutan'ın yakın zamanda yatacak yerinin tabut olduğunu söylememizi istedi."

Güldü Turan Yüzbaşı. Bu, onu ilk kez böyle gülerken görüşümdü, bu gülüşün samimiyet içermediğini söylemeliydim. Yüzbaşıdan agresiflik akıyordu. "Benim askerimi," dedi tane tane. Askerler korkudan alnına sıçacaklardı. "Tabuta mı yatıracakmış?" Soldaki, yüzbaşının demir gibi yumruğundan nasibini aldı. Asker yere düşecekken, yüzbaşı onu yakasından tutup çocuk gibi geri oturttu. Yüzünü, askerin yüzüne yaklaştırdı ve keyle. "Siktirsin oradan o orospu çocuğu!"

Ne çabuk benimsemiş o bizi öyle... Pamuk gibi olduk değil mi, Seziş?

Taş gibiyim. Hayatımda bir şey değişmedi. Hem onun kulakları... ne ki... büyük müydü? Sanki yani...

Değil, Seziş. Değil! Maşallahı var, dalyan gibi herif.

"Sizin gibi kansızlar ülkeyi ele geçirmesin diye o tabutu hazırlayarak çıktık zaten bu yola. Ama Tahrir yüzünden mi girecekmişim tabuta? Hiç niyetim yok," dedim sert bir sesle ama albay boğazını temizleyince susmak zorunda kaldım.

"Neden beş ay sonra öldürmeye teşebbüs etti Tahrir?" diye sordu albay. "Gizem öleli beş ay oldu, altı aydır ortalıkta yoktu."

Cevap vermediler. Turan Yüzbaşı sağdakine bir yumruk geçirdiğinde koca cüssesinden çıkan yumruğun normal olmadığını, herif ağzındaki dişi tükürdüğünde anladım. Kontrollü fakat bitirici bir güç kullanıyordu. Ölümüne dövüyordu.

Benimle böyle dövüşmemişti. Sikerlerdi ama... Gerçek gücünü kullanmamıştı!

Çünkü beklemiyordu, Seziş. Senin darbelerini beklemiyordu ve tüm darbelerini görmek istedi. Ne demişti sahi? Ders bir, her zaman ilk darbeyi sen yap ama asla kendini tanıtma.

"Yassuo'dan haber alamıyor sanırım," dedi biri ağlayarak. "Bilmiyoruz. Bize bilgi vermediler. Ailelerimizle tehdit ettiler. Yapmamızı istediler, yaptık."

"Ağlama çocuk gibi," dedi yüzbaşı öfkeyle. "Ağlama, yedireceğim şimdi sümsüğü. Ağlama!"

Tahrir şerefsizi bir açık yakalamıştı ve peşini bırakmamıştı belli ki. Böyle zaaflara oynardı. Benim zaafıma oynayacağı kim vardı? Sanıyorum ki kimseye eyvallahım yoktu. Aileme dokunacağını söylese dahi, vatanımın aleyhine bir adım atmazdım. Yapmazdım. Vatan aşkıysa vatan aşkı, meslek

CamScanner ile tarandı

aşkıysa meslek aşkıydı. Ben bu yolda duygularla yürüseydim zaten bu rütbeyi hak edemezdim.

Bu yüzden karşıma çıkmıyordu Tahrir şerefsizi. Beni vuracağı hiçbir şey yoktu. Gerçi... ben de onun karşısına çıkmıyordum. O soysuza yüzümü göstereceğime ölürdüm daha iyi.

Onun benim hakkımda bildiği iki şey vardı. İsmim Sezin'di ve üsteğmendim. Sezin, erkek ismi de olduğu için beni herkes ilk önce erkek sanırdı. Hem asker hem üsteğmen hem de Sezin olan biri kadın olamazdı, değil mi? Time gelene kadar olan fısıldaşmalar, "Adam nasıl biri acaba?" gibi sorulardan oluşuyordu. Ben karşılarına dikildiğimde her şey bambaşka bir hal almıştı. Mesela kadın düşmanı Nizami, kadına duyduğu saygıyı ağzından düşüremez olmuştu.

"Ne dersin, üsteğmen?" diye soran yüzbaşının sesine şaşırdım ama gözlerimi askerlerden çekmedim. Fikrimi soracak kadar nazik bir adam mıydı? Gerçi, postallarımın bağcıklarını bağlamıştı daha bir saat önce.

Her ayının içinde bir kuzu yatar dedikleri bu mu oluyordu?

Bana karşı nazik olmamasını tercih ederdim. Yoksa sınırlarımızı aşardık. İlk günden sınırımızı belirlemiştim. Yüzbaşımdı, askeriydim. Fazlası olmamalıydı. *Olmamalıydı, değil mi?*

Gözlerim yüzbaşıya döndü ve, "Temiz bir dayak iyi gelir bunlara, komutanım," dedim duygusuz bir sesle.

Duygusuz olan sesimi duyunca onun da gözleri bana döndü. Bakışları bana döner dönmez, gözlerimi kaçırma isteği ilk günkü gibi içime doğdu. Ben, hayatım boyunca kimseden göz kaçırmazken bu herif bana baktığında gözlerimi kaçıracak delik aramak istiyordum. Yine de gözlerimi onun elalarından çekmedim.

"Haklısın, üsteğmen. Dışarıda kimler bekliyordu?"

"Kubat ve Serkan," dedim seçerek. En iyi onlar verirdi bunlara cezasını.

"Komutanım," dedi biri. "Yalvarırım yapmayın. Biz ne yaptıysak-"

"Islak ıslak," diyerek onu takmadan bana hitaben konuştu yüzbaşı. "Şöyle kaynar sularla ıslatılsalar, iyi gelir onlara. Hazır kış da geldi. Isınsın içleri. Isınarak yesinler dayaklarını. Hatta biz bu askerlerimizin sularını bayağı sıcak tutalım da bir daha hiç üşümesinler."

Zevkten beş, altı köşe olmuştum. O kaynar suyla dövme işini ben isterdim ama dışarıda sinirden kuduran iki askerimin bunu istediğini biliyordum.

"Emredersiniz," dedim ve ben dışarıya ilerlerken albay ayağa kalkıp ellerini masaya dayadı.

CamScanner ile tarandı

"Hiçbir şey, vatandan önemli değildir," dediğinde adımlarım durd Bu laf, benim hayatımın özetiydi. "Vatan için ailenizden vazgeçin dem ama," diyerek kafasını bana çevirdi. Ona bakmadım fakat neyden bahsed ceğini anladım. Yüreğim, içim, kursağım sızladı. "Ailesinden vazgeçenl tanırım."

Albayın yüzüne dönmemek işkenceydi. Sanki geçmiş ardımdaydı, be ensemden yakalayıp içine çekecekti. Albay, geçmişimin beni ne hale ge tirdiğini bilmezdi. Neler olduğunu bile bilmezdi. Tek tük bildikleri var Ailemi arkamda bıraktığım ve yıllardır onlarla konuşmadığımı bilirdi. B kadarını bilmesine rağmen ailemin beni ne kadar yaraladıklarını tahmi dahi edemezdi.

Dişlerimi sıkarak kapıyı açtıktan sonra kendimi hızla dışarı attım, "Ku bat, Serkan," dedim yere bakarken. Zihnim sarsılsa da kafamı kaldırabil dim. O bataklığın içinden kendimi kurtardım. "İçeridekiler size emanet"

Kafamı kaldırıp kapıda dikilen diğer iki askere, "Siz de kaynar suları v sopaları getirin. Kansızlara ziyafet olsun," diye emir verdim. "Bir de diğe askerlere söyleyin. Askerlerin ailelerini güvenli bir yere alsınlar."

"Emredersiniz, komutanım!" diyerek kapı önünden ayrıldılar.

"Kaynar su..." Kubat daha başlamadan zevkten dört köşeydi. Yanındak duvara elini dayayıp ayakta kalamıyormuş gibi diğer elini de kalbine yasla dı. "Sopa..." Yutkundu. "Aslanlarımıza ziyafet..." Dayanamıyordu. "Kalbim duracak, komutanım."

"Allah'ım, rüya mı bu? Böyle güzel bir hediye ancak senin katından ge lir," dedi Serkan yukarı bakarken. "Özgür, tansiyonum mu çıktı? Duyduk larım halis mi?" diye sordu.

Özgür parmaklarını uzatıp Serkan'ın nabzını kontrol ettiğinde, Serka halen yukarı bakarken derince yutkundu. "Yok yok, Özgür cimcikle sa beni. Uyandır bu rüyadan." Bunun gerçek olmadığından emindi.

Özgür, Serkan'ın etini tutup birden büktüğünde adam kalın sesiyle ba ğırıp Özgür'ün kafasına tokadı geçirdi. "Etimi kopar demedim, eşek sıkı Cimcik dedim."

"Kopardım m-" Bir daha vurdu kafasına.

"Sus, Özgür. Ak alnını sikeyim. Bulgur beynini-" Sustu ve bana döndü Gözlerimi ona dikmiş, dümdüz bakıyordum. "Kusura bakmayın, komutanım," dedi. "Gerilince böyle ayarsız bir adam oluyorum ben."

"Bilmez miyim?" dedim alayla ama aklım halen içerideydi. Derin bir şe kilde ofladım. Önümde kırk dağ dikilse, kırkını da hizaya dizerdi nefesim Öyle bir sıkıntı kanatlanıp konmuştu göğsüme.

CamScanner ile tarandı

"Revirdeki Fırıldak Hande'yi çağıral-" diyen Şükrü'nün lafını kestim.

"Biraz uyuyacağım," diye sertçe dikildim. "Siz de yatın uyuyun, deli etmeyin insanı. Başımda çıtır kuşu gibi dikilmeyin. Kapımı çalanın tüm gününü rezil ederim."

Arkamı dönüp yürümeye başladığımda hiçbirisinden çıt çıkmadı. Odama girdikten sonra kapıyı arkamdan kapattım ve adımlarımı aynanın tam önüne ilerlettim. Başımdaki beremi yavaşça indirdikten sonra ıslak saçlarımla, soğuk odamın kenarındaki aynaya baktım.

"Her acı gidiyor da bir acıyı silemiyorsun ya... ona çok üzülüyorum, Sezin." Aynadaki kadına gülümsedim. Gülümsememde bastırılmışlıklar vardı. "Bir gün gelecek, artık üzülemediğine üzüleceksin. Yemin ederim, bu olacak."

Saatlerce o odada, yatağımın üzerinde, elime aldığım kitabı okumaya çalıştım. Artık bunun katlanılmaz bir şey olduğunu fark ettiğimde elimdeki kitabı kenara koyup üzerime aldığım ceketle birlikte odamdan çıktım. Kapıyı açar açmaz hiç beklemediğim bir manzara ile karşılaştım.

Timin hepsi, odamın önünde uyuyakalmıştı.

Şükrü, Nizami'nin omzuna kafasını koymuşken Nizami de onun kafasının üzerine dayamıştı başını. Özgür ve Serkan birbirlerinin kollarına girmiş, uyuyorlardı. Fırat abi, kapımın hemen yanında kollarını göğsünde kavuşturmuş, kafasını duvara yaslamıştı. Kubat ve Göktuğ, onlardan uzak olan kısımda batak oynuyorlardı.

Kapıyı açtığım gibi sıçrayarak uyanan Fırat abi, "Komutanım, bir sorun mu vardı?" diye fısıldayarak ayaklandı. Diğer askerler de refleksle gözlerini açmışlardı fakat onlar sadece gözlerini bana çevirmekle yetinmişti.

"Ne işiniz var burada, Demir?" dedim sert bir sesle. Zaten gözümden uyku akıyordu, bir de bununla mı karşılaşacaktım? Beni de geçtim, onlara yazıktı. Eylül ayı Tunceli'de katlanır bir soğuk yoktu ve onlar sert mermer üzerinde uyumuşlardı.

"Valla, kusura bakmayın," dedi Nizami kısık fakat net bir sesle. "Siz henüz birkaç saat önce tehdit altındayken götümüzü dönüp yatağımıza gitmeyecektik."

"Senin çenen bugün fazla yoruldu sanki, Nizami?" diye sorduğumda Nizami omzunu silkip Şükrü'yü omzundan düşürdü. "Bugün sana bir görev vereyim ben, o çenen bir daha açılmasın. Ne dersin?"

CamScanner ile tarandı

"Ne görevi?" diye sordu bu sefer tedirgin bir şekilde. Çok yaratıcı görevlerim olurdu.

"Sen şimdi bir koşu gidip Lazkiye'yi yürüyüşe çıkart," dediğimde ilerideki Göktuğ, kahkahaya benzer bir ses çıkarıp kendisini zorla susturdu. Ya da onu susturan Kubat'tı. Sıçışmalı gülüşmenin başı çıkmış, sonu çıkamamıştı. "Lazkiye'nin tasması albayın odasının yanındaki dolapta duruyor. Yerini biliyorsun."

"Ama komu-"

"Çenen," dedim kısa fakat onu susturacak bir tonlamayla. "Çok yoruluyor, dedim Nizami. Duydun mu az önce beni? Çenenden bahsettim."

"Emredersiniz, komutanım," dedi sözümü üçletmeden. "Ben gideyim de Lazkiye Hanım'ı gezdireyim. Dün biraz morali bozuktu zaten."

Lazkiye Hanım, dokuz ay önce başka bir timin Suriye'nin Lazkiye ilçesinden getirdiği, yanık tüylü bir kediydi. Ölmek üzere olduğu için onu orada bırakmayı gönülleri el vermeyip almış, her türlü bakımını üstlenmişlerdi. Sağlığı yerine gelince de hayvanın barınağa gitmesine askerler razı olmamış, Lazkiye'yi alayın bahçesine getirmişlerdi. Hepimiz de onu kabullenmiştik ama Lazkiye maalesef ki çok sinir bozucu bir kediydi.

Çok özgüvenliydi. Bazen alayın içine girip kıvırta kıvırta yürüdüğü bile oluyordu. Yemekhanede onu ortalıkta koştururken görüyorduk ya da bahçede eğitim gören askerleri, albayın omzunda izlediği oluyordu. Askerlere sataşıyordu. Birkaç asker, bu yüzden Lazkiye'den şikâyetçi olmuştu.

Bir kere de albayın odasının kapısına girmek için kapıyı tırmaladı diye albay tarafından tutanak yemişti. Evet, alayın tutanaklı kedisi vardı. Belalıydı ama onu dışarı da atmıyorduk.

"Siz de odanıza geçin. Bunu bugün içinde kaç kere söyledim, Allah bilir!" dedim geriye kalanlara. "Ayrıca o kartları bir daha görürsem elinizden alırım," diye de ekledim Kubat ile Göktuğ'a parmağımı doğrultarak.

İkisi de oturdukları yerden hızla doğrulup, "Emredersiniz!" diye bağırdılar.

Arkamı dönüp ilerlerken, Şükrü'nün, "Allah'tan kabak Nizami'ye patladı. Lazkiye delisiyle uğraşsın dursun tüm gün. Bize de Allah bilir yarın diğer manyak ne yapar, biz de onu düşünüp tırsalım," diye eklediğini duydum.

"Ne tırsacağız ulan ondan? Biz Sezin Komutan'ın elinden geçmiş insanlarız, bir yüzbaşıya mı tav olacağız?" dedi Serkan. "Hadi oradan."

Dudaklarımda bir gülümseme doğmuşken, alaydan çıkıp her zamanki yerime, kutsal sigara içme mekânıma yürümeye başladım. Banka oturduğumda gözlerim ileride Lazkiye'ye tasma takmak için peşinden koşturan

CamScanner ile tarandı

Nizami'ye takıldı. Sigaramı çıkardım. Kibritimi de çıkarıp dudaklarıma yaklaştırınca kibritin ucundaki yanan ateş, sigaramın ölü canına değdi. Biri öldü, biri yaşadı.

Duman, dudaklarımın arasından çıktığında kibriti yanıma koyup burnumu çektim ve şafağın sökmeye yüz tutmuş aydınlığında etrafa bakındım. Babaannemi özlediğimi hissediyordum. Lojmana döndüğümde onu arayıp iyi olduğumu anlatmalı ve ondan hayır duaları almalıydım. Birkaç gündür içimde olan bu sıkıntı bir tek onun dualarıyla geçecekti. Belki üzerimde nazar vardı ya da ne bileyim, kötü enerjiyi çektiğimden başımdaki belalar bir türlü bitmiyordu.

Güzel yüzlüm iki dua okuyup her şeyi hallederdi. Emindim bundan. Onun Allah aşkı, içime huzur veriyordu. Ne zaman bana dokunsa ne zaman "Sez'im," diye seslense çocukluğumu hatırlatırdı. Dua okuyup, *"Güzel Sez'imden şeytan uzak dursun,"* der ve ellerine üfleyip, yüzüme sürerdi. Onun kınalı parmaklarından dökülen dua ruhuma işlerdi.

Babaanneme ihtiyacım olduğunu en son beş ay önce, bir kâbusun ortasından kalkınca hissetmiştim ve onu aradığım gibi iki üç gün kâbussuz uyumuştum. Onun melekleri sanki başımda gardiyan gibi dikilip, kâbuslarımda her şeyin benim yüzümden olduğunu söyleyen gazeteci kızdan korumuşlardı beni.

"En hayırlı vakit, tan vakti derlerdi de inanmazdım, Kaza," diyen yüzbaşıyı duyduğumda bakışlarım ilerideki çimenleri süzüyordu. Göz devirdim ister istemez. İstemediğin ot burnunun dibinde biterdi. "Seni tan vaktinde bulmam hayra mı vesile dersin?"

"Beni mi arıyordunuz?" diye sordum ona kafamı çevirip gözlerimi kısarken. "Bu devirde kimse telefon denilen meretin icat edildiğini umursamıyor sanırım. Beni arasaydınız yanınıza gelirdim."

"Öyle mi?" Dudaklarında minik bir gülümseme doğdu. Koca cüssesiyle yanıma oturduğunda, karnıma da bir şey oturdu. "O zaman," diyerek cebinden bir şey çıkardı ve bana uzattı. Telefonumdu. "Yanından ayırma da yerini bileyim, asker."

"Odama mı girdiniz?" diyerek hızla askeriye içinde kullandığım telefonu aldım. Kızgınca ona döndüm. "Mahremiyet denilen şeyden haberiniz yok sanırım?"

"Telefonun revirdeydi, üsteğmen." Sigarasını çıkarıp benim az önce yanıma bıraktığım ve o banka oturunca aramızda kalmış olan kibrit kutusunu alıp sigarasını ateşledi. "Zehrini geri çek. Sana dedim. Bu alayda ilgileneceğim son şey sensin."

CamScanner ile tarandı

"Anlaşıldı, komutanım," dedim sesime hoşnutsuzluğumu yansıtmama çalışırken. Sigarama geri dönüp telefonumu cebime geri koydum. Bir süre, sessizce sigaralarımızı içtik. Ben, bir daha sigara yakmayı seçmemişken o ikinciyi yaktı. Ne çilgetsiz herifti. Bir de ağır sigara içiyordu.

Sen tütün içiyorsun, Seziş. Kırk yıllık içici gibi burıldadığın zamanlar oluyor.

"Tehdit edilen bir askere göre çok rahatsın," dedi ileride Lazkiye'yi tasmasından tutmuş, koşturmaya çalışan Nizami'yi izlerken. Lazkiye bir prenses olduğu için ilerlemiyor, Nizami koşup kediyi boynundan çekiştirmiş oluyordu. Lazkiye ona çığırınca da eğilip kediden özür diliyordu.

"İlk tehdidimiz değil, komutanım. Askeriz. Her daim düşmanlarımız olur," dedikten sonra ona döndüm. "Duyduğuma göre sizin de çok düşmanınız varmış."

"Desene, hırslı insanlar her daim çekilemez olur. İkimiz de huysuz, vatandan başka ilgi alanı olmayan, sade poğaça gibi insanlarız." Kaşlarımı kaldırıp güldüm ve kafamı *sen iflah olmazsın* der gibi iki yana sallayıp ona baktım.

Gerçekten bu sefer gülebiliyor olduğumdan kendime şaşıracak aralığı bulamamışken, "Güldüğünü görmek güzel, Kaza," dediği an tüm neşem götüme kaçtı. "Ciddi ve çatık kaşlı bir kadın olduğunu herkese inandırmışsın. Güzel gülüşlü biri olduğunu kimsenin bilmemesi çok büyük bir kayıp."

Ayaktayım ama değilim. Yaşıyorum ama aslında ölüyüm, Seziş.

"Öyle bir insanım," dedim neşesiz bir şekilde. Neşem yoktu çünkü meşleğim dışındaki iltifatlardan oldum olası nefret ederdim. "Neşeli bir insan değilim. Sinirlerim fazla bozuldu sadece."

"Neden?" diye sorarak kafasını bana eğdi. "Neden kimsenin seni gerçekten tanımaması bana komik geliyor?" Yüzüne bakarken damarlarımda başlayan nefret normal değildi. Olmayacaktı da. Bu nefret her geçen gün büyüyecekti. "Senin en uçlarını gören tek kişiymişim gibi hissetmem normal mi?"

"Beni tanıyorsunuz. Ben, altı ay önce bir sivilin ölümüne sebep olup tüm yaptıklarını insanların gözünden silen askerden fazlası değilim. Siz de benim cezamsınız. Bunu unutmayalım, komutanım." Banktaki eline ters ters baktım. "Ne bunun bir adım ötesi ne de bir adım gerisi."

"Yine de," diyerek geriye yaslandı. Özel alanımdan eksilen varlığı önümdeki nefesim olmuştu. Bunu o uzaklaştığında derin fakat kısık bir nefesi dudaklarımdan salarak sindirdim. Bu kadar yakınımda olması hoş değildi. "İhtiyacın varsa..."

CamScanner ile tarandı

Lafı nereye çekmeye çalışıyordu bu herif?

"Dertleşmek isteyen birisi gibi mi duruyorum oradan, komutanım? Gidin, uyuyun lütfen."

"Bana emir mi veriyorsun, Kaza? "

"Estağfurullah, komutanım. Ben yalnızca..." Sertçe ayağa kalktım. Bir sigara içecektim, boğazıma dizmişti. Artık, kuytu köşede içip saklanacaktım. Sinirlerim bozulmuştu. En azından önceden bir tim komutanı olarak bu uyarıyı yapmak istedim. "Görev dışında bana karşı olan tavırlarınızı düzeltmenizi öneririm."

"Yoksa ne olur? Karakterine, rütbene ve kendine hakaret mi sayarsın?" Alayla ayağa kalkıp, önümde boyunu sergilediğinde kafamı daha da diktim. Yüzbaşı, tahminen yirmi beş santim yukarıdan yüzünü buruşturarak bana baktı. "Beni hafife alma, Kaza. Sana ağır gelirim."

Onu hafife aldığını mı düşünüyordu? Tamam, biraz alıyor olabilirdim ama o *biraz* kadı kızında bile olurdu. "Beni hafife almayın, komutanım," dedim karşısında dikilirken. "Beni hafife alan herkes altımda ezildi."

Gözlerine parıltılar ekildiğinde kaşlarım çatıldı. Bana doğru bir adım attı, aramızdaki mesafe sıfıra indi. Büyük bir hata yaptığımı fark ettim ama geç kalmıştım. "Seni hafife almayayım mı?" diye sordu gözleri gözlerime dönünce. "Seni hafife almamam için hatasız birisi olmalıydın."

"Her insan hatalı doğar," dedim gözlerimi ısrarla gözlerinden ayırmadan. "Hatasız kul olmaz."

"Hiçbir suçu olmayan, korunması gereken sivilin ölümüne sebep olmak, vicdanında bir şarkı sözü kadar basit mi?" Büyük bir vurgun yedim topraklarıma. "Bu iş, vicdandan önce vatan meselesidir, üsteğmen. Vatanına-"

"Hayır," dedim lafını keserek. Kaşları çatıldı. "Her şeyden bahsedin, bana istediğiniz her şeyi söyleyin ama vatanım kırmızı çizgimdir. Basmamanız gereken tek damarım orası." Gözlerini yanaklarıma, burnuma, çeneme ve dudaklarıma değdirip beni cevapsız bıraktığında o sigarayı götüme sokup odamda kalmam gerektiğini anladım. "Herkes yerini bilsin, komutanım. Aksi takdirde yerinizi öğreten ben olmak istemiyorum," diyerek yanından geçecekken kolumu tutması ile ondan uzaklaşamadım.

"Bir sonraki hafta olan ilk Tahrir operasyonundan ihraçsın. Alayda nöbet tutacaksın."

Nöbet mi? Kaç yıldır nöbet tutan ast değiliz, Seziş? Bu olamaz!

"Tahrir en başından beri benim alanım-"

CamScanner ile tarandı

"Senin alanın diye bir şey kalmadı. Senin tüm alanların, artık benim." Kafasını bana çevirdi. "Bu benim lafımı ikinci çiğneyişin ve üçüncüsünd cezan, nöbet ya da operasyon ihracı kadar hafif olmayacak."

Durdum. Kendime bu herifin benim üstüm olduğunu hatırlattım. Na sıl ki albay bana görev verdiğinde sorgulamıyorsam bunu da sorgulayamaz dım ama ben Sezin Kaza'ydım ve en iyi bildiğim şey istediğimi söke söke al maktı. O operasyona gidecektim ve yüzbaşı henüz bunun farkında değildi

Tüm nefretimle ona baktım. Yüzündeki o sert ifadenin büyüyüşü, be nim kanımdaki o mahvetme hazzını daha da büyüttü. "Neyse ki," dedim dudaklarımı saniyeler sonra aralayarak. Biraz daha ona bakarsam, aramız daki o enerjiye ufak bir kibrit çakacak ve tüm alayı havaya uçuracaktım "Aramızda bir yıldız var," diyerek kolumu çektim. Eli, hızımdan dolayı ya nına doğru salındı. "Emredersiniz, komutanım."

Gülüşündeki alayı baskındı, üzerime basıp beni dümdüz etmek isti yordu. "Emrettim, Kaza." Gözleri boynuma kaydı ve sonra tekrar yukarı kahverengi nefretin hüküm sürdüğü gözlerime çıktı. "Yollar ve tercihler, üsteğmen. İkisinde de yaptığın hatalara çok dikkat et. Dikkatsizsin."

Hiçbir bok bildiği yok, Seziş. Bu herifin ve dünyadaki geriye kalan herkesin bizim hakkımızda hiçbir şey bildiği yok.

"Alayda nöbet," dedim onun gözlerine gözlerimi dikerek. "Ve ilk operas yondan ihraç." Tepkisizce yüzüne baktım. "Hepsi anlaşıldı, komutanım," dedikten sonra, "Size hayırlı sabahlar dilerim," diyerek yanından geçtim ve hızla orayı terk ettim. Bu sefer tutmadı. Onu ardımda bırakabildim.

Lazkiye'yi ilerideki çimenlere işeten Nizami, elinde kedinin tasmasıyla ağzı açık bir şekilde yüzüme bakarken, "Lazkiye kahvaltıya kadar senden sorumlu, Yıldırım!" diye bağırdım onun ağzını kapatabilmek için.

Neye bu kadar şaşırarak bakıyordu, bilmiyordum.

Ben biliyorum. Kesin bizi izledi, Seziş. Yüzbaşı ile nasıl deli gibi ateşli bir çift olduğunuzu o da gördü. Alev, alev!

"Em-emred..." Sustu, başını eğdi ve kendini toparlayarak, "Tabii, ko mutanım," dedi. Kafasını kaldırmadı, Lazkiye'nin çişini yaptığı çimenlere bakmaya devam etti.

Alaydan içeri girmeden önce dayanamayıp, kenardaki ağaca bir tekme atıp dudaklarım arasından kalın bağırışımı saldım. "Gıcık piç," diye hırıl dayarak içeri girdim.

Arkamda ise Lazkiye'ye, "Aile kavgasına karışılmaz, Lazkiye'm. Öğrene medin," diyen Nizami'yi bıraktım.

CamScanner ile tarandı

Yemekhanedeki masamızda oturmuş, timin laflarını dinlerken yaptığım şey, beni uzaktan izleyen ela gözlü hayırsız adama gözlerimi dikip onun içindekileri sorgulamaktı.

Artık aramızdaki şey, kişisel bir duruma dönüşmüştü. Bunu görebiliyordum. Bana gıcık olmuştu ve zorlayacaktı. Madem öyle, zorluk ne demek o da görecekti. Cezaysa çekerdim ama sıra benim sınırlarıma adım atmaya gelince içimde yanan ateş, tüm sinir hatlarımı kül ediyordu.

Bitiz kül, bitiz duman. İçimde üstünü toprakla kapattığım küllerin yükseldiği dumana birisi kibritin ucuyla yaklaşmıştı. Dumana değen ateş, külümü tekrar canlandırmıştı. Söndürüyordum fakat bu ela gözlü herif, daha üç gün olmasına rağmen tüm sinirimi tekrar alevlendiriyordu.

Neredeydi benim psikolojik eğitimlerim? Bu adam da düşmandı. Peki neden bu düşmana karşı ifadesiz kalamıyordum?

"Anneannem aradı," dedi Göktuğ ağzındaki ekmeği yutmadan. "Hepinizin elini yüzünü öpüyor. Bir dualar etti size, vallahi rüyanızda melek falan görünür artık. Öyle temiz kalbiyle etti işte. Rabbim yiğitlerimin alınlarındaki teri toprağıma akıtsın da zarzavatlarıma can olsun, dedi."

"Gülten anneanneyi yemek yasal olmalı," dedi Şükrü. "Evet, hepimiz bir ısırık aldığımızda bunun cezai bir yaptırımı olmamalı. Bak, duasını duyunca bile içim rahatladı. Nasıl müthiş bir insan ya. Sen de söyleseydin elini yüzünü öptüğümüzü." Sonra yutkundu ve korkuyla ekledi. "Isırmak istediğimi falan söyleme sonra bana sapık deyip ekmek küreğiyle girişir."

"Yok abi," dedi Göktuğ gülerek. "Bu arada sana bir mesajı var," diyerek ortalarındaki Özgür'ün üzerinden onun kulağına eğildi. Fısır fısır bir şeyler söyledi. Şükrü'nün kanı çekildi, gözleri kocaman oldu.

"Ne demiş, ne demiş?" diye soran Özgür'ün kulağına da söyleyince Özgür elini dudaklarına kapatıp, "Yok artık," dedi şok içinde. Fırat abi ile Serkan göz kırparken, Göktuğ kalkıp onların da kulağına fısıldayınca Fırat abi, "Tövbe estağfurullah. Allah yolundaki kadını bile yoldan çıkardı bu herif," diyerek hasbinallah da çekti. "Tövbe tövbe ya. Tövbe tövbe."

Kubat ile ben hiç merak etmezken Nizami zaten uyukluyordu. Ne konuşulduğu hakkında bir fikri yoktu. "Şey," dedi Şükrü bizim ona baktığımızı görüp. "Bir şey değil aslında. Eğer bir daha onun yeğenine mesaj atarsam anamın şeyine gireyimmiş de sonradan çıkmalarım dışarıda kalsınmış."

Sonradan çıkmalar bacakları oluyordu sanırım. Kaşlarımı kaldırırken Kubat, "Yaratıcı," diyerek yorumunu yaptı ve çayından bir yudum aldı. Ben de tebrik ettim Gülten anneanneyi, dudaklarımı büküp kafamı sallarken. Kimse bu ürkütücü tehdide yorum yapmadı.

CamScanner ile tarandı

"Tahrir'in içeri adam sokmasından daha önemli olaylar var. Yakında göreve ayrılacağız. Yakın zamandaki izinleriniz falan yalan olacak yani. Aile lerinizle vedalaşın şimdiden."

"Olsun olsun," dedi Fırat abi. "Şimdi sıktım o maymun Tahrir'i. Gözü nü paralayacağım, bu sefer elimde inleyecek. Tövbe estağfurullah ama o ka cidden aşırı haddini. Yemin ederim, Sevil'e bile ben gelmem eve, dikkat dedim. O kadar hazırım her şeye."

"Heyecanlıyım," dedi Kubat sadece.

Kubat her görev için heyecanlı olurdu çünkü silahlarıyla temas etmek bu dünyada haz duyduğu tek şeydi. Ve bombaları alyansı gibi parmağına takmaya bayılırdı. Onun heyecanını hepimiz anlıyorduk.

Nizami elini kafasına yaslamış, tabağındaki peyniri eşelerken kafası ka yıp gidiyordu. Dün gece kapımda beklerken hiç uyuyamamış, kahvaltıy kadar da Lazkiye'yle ilgilenmişti. Uykusuzluktan geberecek gibiydi. O sıra da Fırat abi el işareti yapınca hepimiz ona döndük. Nizami bizi fark etme den kafasını geri koydu eline ve dudakları açık, gözleri kapalı uyuklamaya başladı.

Fırat abi elini kaldırdı, kaldırdı, kaldırdı ve sonra Nizami'nin kafasını öyle kuvvetli geçirdi ki Nizami oturduğu yerde sarsılıp, düşecekken yanın daki Kubat tuttu onu.

"Nol-nolmuş? Lazkiye... Kızım," diyerek etrafa bakan Nizami'yle masa dan kopan kahkahalar girlaydı. Yüzümdeki küçük tebessümle Nizami'nin şaşkınlığını izlerken olayı fark etti. Ağlar gibi yaptı kendisini. "Kusura bak mayın da ben orospu çocuğu muyum? Neden bu kadar heder ediyorsunuz beni?"

"Yatağın yok mu ulan senin?"

"Yatak..." dedi Nizami. Bakışlarını etrafta gezdirirken beyazları kan çe muş gözleri, "Yatağım," diyerek yatak arıyordu.

"Benim de kalbim, abi," dedi Özgür üzgünce. "Kalbim..."

"Valla senin kalbini bilmem, Özgür Kız Nil'im ama benim kalp yine kapıldı bir derya güzele." Âşık âşık kafasını eline dayayan Şükrü uzaklara daldı. "Ah, İlayda ah."

Fırat abi, "Oğlum sen benim sabrımın çözülmesi için Allah tarafından bana yollanmış şeytan mısın lan? Bak, zikrimi çektim de geldim, küfretmiş hepsini bozduruyorsunuz bana," diyerek Şükrü'ye döndü. "O kızın adını bir daha ağzına alırsan... bak, yemin billah sana donsuz bir şekilde, kot pantolonla tüm Tunceli'yi gezdiririm. Senin aklın alıyor mu bunu?"

CamScanner ile tarandı

"Aldı abi," dedi Şükrü korkuyla. "Canım abim. Aldı. Yemin ederim ki aldı, abi."

"Aferin," dedi kafasını sallayarak. "Aferin. Şimdi içinden üç Kulhuvallah, bir Elham okuyup ölmüşlerimizin ruhuna bağışla bakalım."

Şükrü ellerini açıp duasına başlayınca Fırat abi zevkle yemeğine devam etti. Şükrü usul usul duasını okuyorken fark ettiğim gerçekle gülümsemem soldu. Tüm yemekhane bize bakıyordu. Gözlerimi onlara çevirdiğimde bize bakmayan tek kişi Albay Serdar'dı.

Yüzbaşı gözleri ile bana sözsüz uyarılar yazarken, kaşlarımı kaldırıp dudağımın kenarıyla güldüm. Diğer askerlerin cidden utanmadan bize baktığını fark edince, "Ne bakıyorsunuz, açıkta bir şey mi var? Eğleniyorlar işte," diye patlamayı uygun gördüm.

Sabahtan beri alaydaki bakışlarla, saldırıya uğrayanın ben olduğumu öğrendiklerini anlamıştım. Zaten anlamamaları imkânsızdı. Boğazımdaki bıçak yarasına sadece bir yara bandı müdahalesi yapmıştım. İlla ki anlayacaklardı.

"Dönün ulan önünüze," diyerek bana arka çıkan Fırat abiyle, askerlerin bazıları dönse de bazıları dik dik bize bakmaya devam ediyordu.

"Ne bakıyorsunuz, kardeşim? Ayı mı oynatıyoruz?" diyen Kubat'ın ardından birkaç asker titreyerek tabldotlarını alıp kalktı. Diğerlerine dik bakışlı askerlerim karşılık verse de tüm tadım tuzum kaçtığı için tabldotu alıp, sıkkın bir şekilde ayağa kalktım. "Size afiyet olsun," dedim gülümseyerek. "Doydum ben. Siz de bitirip bahçeye gelin."

"Emredersiniz," diyerek ağızları içinden konuştuklarında arkamı dönüp çoktan masadan ayrılmıştım. Tabldotumu boşalttım ve bulaşıkçı ablaya uzattım.

Yemekhanenin çıkışına doğru dik omuzlarımla yürürken, "Kaza," diye seslenen yüzbaşıya sakince kafamı çevirdim. Adımlarını, kapının hemen yanında kalan masadaki yüzbaşının yanında durmuştu.

Seziş, yüzbaşıdan bir round daha isteyip diğer kaşını da patlatsak mı ki? Bu sefer ona daha çirkin bir dikiş atar, herifin yüzünü bakılmayacak hale getiririz. Nasıl fikir?

*Afgan*dan bal damlıyor.

Yüzbaşı, gözleri ile hemen önünde yemek yiyen albayı işaret etti. Gözlerim bu sefer albaya döndü. "Yemek sonrasında," dedi albay, yüzbaşıdan lafı alıp. "Toplantı salonuna gelin, Kaza. Şu konuyu boylu boyunca konuşalım."

"Emredersiniz, komutanım," diyerek gidecekken, "Yüzbaşının dediğine göre nöbet tutmak istiyormuşsun," deyince yüzümde sinir bozucu bir

CamScanner ile tarandı

gülümseme doğdu. Albaydan, yüzbaşıya döndüm ve sanki onu çok seviyormuşum gibi bakmaya başladım.

Tüm kâinat senin bu adamdan etinle kemiğinle nefret ettiğini biliyor. Sezdiş. Hepsi hissediyor o nefreti, emin ol.

"Evet, komutanım. Yüzbaşı nöbetten bahsedince heyecandan kalbim ağzıma geldi sandım. İlle de ben tutayım nöbeti, uzun zaman oldu tutmayalı diye dört döndüm. Sağ olsun kendisi de bana verdi. İnanın öyle bir şevk," diyerek güzelce yüzbaşıya gülünce, yüzbaşı da gözleri kaybolana kadar samimiyetsiz bir şekilde gülümsedi.

"Hayır dediysem de illa ki ben istiyorum, dedi. Ben de askerlerimin isteklerine kulak asan bir adamım, eh ne diyeyim, al senin olsun dedim," diyerek albaya döndü Turan. "Maşallah, böyle de hevesli askerlerimiz var. Düşünün, alayı korumak için operasyondan vazgeçti, komutanım."

Albayın kaşları çatılarak yüzü iyice kararırken inanmadığına emindim. "Öyle mi?" diye sordu. Tahrir için her boku göz ardı eden bana dönerken. Yüzümdeki gülümseme donunca albay, "Kurtuluş Operasyonu'ndan vazgeçmek ve sen?" diye sordu.

"Hıhı," deyince, albay dikkatini ikimiz arasına paylaştırdı. Ondan sonra, "Konuşalım bakalım," diyerek ayaklandığında ben de, "Emredersiniz komutanım. Timi toplayıp toplantı odasında olacağım," dedikten sonra koşa koşa ayrıldım yanlarından.

Bahçede yanıma gelen timi toparlayıp toplantı odasına geçebildiğimde Nizami halen daha içine dert olmuş o şeyden bahsediyordu. Benim ise gözlerim kapının üstünde yazan yazıdaydı: *Geceler ve Dağlar Bizimdir!* İçimi kan kızılına boyayan bir sözdü. "Komutanım, bizim şu yemek işi ne olacak gözünüzü seveyim? Boğazım kuzu tandır diye bağırıyor şerefsizim. Allah aşkına bu akşam gidelim."

Serkan, "Bu sefer Nizami'ye katılıyorum," dediğinde onlara döndüm. "Tamam, eyvallah buranın yemekleri de güzel ama Remzi abinin yerine biraz daha gitmezsek benim beden yokluktan krizlere girecek."

"Şöyle yetmişlik açtırsak," dedi Göktuğ.

"Mezeler, salatalar gani zaten," dedi Özgür.

"Ben bile tav oldum," dedi Kubat. Kabul eder gibi kafasını salladı. Çok makul gelmişti teklif. "Ben varım."

"Ben de varım," dedi Fırat abi. "Zaten şimdi görevler başladığında dağlarda olacağız. Nerede bir daha kuzu kafes, tandır kaburga, şah pilavı-"

CamScanner ile tarandı

"Abi dur Allah aşkına, aşermekten karnım oluştu," dedi Şükrü elini karnına koyarak. Karnını şişirmişti ve eliyle karnını okşuyordu. "Sezin Komutan'ım, bakamadınız mı hâlâ o meseleye?"

"Babam gibi," dedi Nizami.

"Neye bakıyoruz?" diye sorarak odaya giren yüzbaşı ile tim sessizliğe gömüldü. Cevap vermeden gözlerimi ona dikmişken hepsine göz kırptı. "Hayırdır?"

Bakıyoruz derken? Bu herif, ne ara benimle kendisini bir tutmaya başlamıştı yahu?

Göktuğ bir anda, "Komutanım bizim bir geleneğimiz var. Remzi abimiz vardır bir tane. Dünya tatlısı. İki yıldır daimi müşterisiyiz kendisinin," diye açıklamaya başladı. "Her görev dönüşü bir kez gideriz ama maalesef altı aydır hiç gitmedik. E siz gelmeden de biz görevden geldik bildiğiniz üzere, henüz Remzi abimize uğrayamadık."

"Ee, sorun ne?"

"İşte, Sezin Komutan'ıma onu söylüyoruz," dedi Özgür de. "Bu görev dönüşünde Sezin Komutan'ımdandı hesaplar ama malumunuz yaşanılan olaylar falan derken..."

Yüzbaşı kafasını bana çevirdi. "Askerlerini bir yemeğe çıkarmayacak mısın, Kaza?" diye sorunca cevap vermedim.

Seziş, bu herifin yakışıklılığı çok başka, fark ettin mi? Kirpiklerine bak, upuzun sanki. Hele o karın kaslarını hatırlıyor musun? Altı tanelerdi.

Örümcek gibi görünüyor gözleri. Nefret ederim örümcekten.

"Yani bir olay yaşandı diye kırk yıl bunun yasını mı tutacaksın? Ekibini bir yemeğe çıkaramayacak kadar-"

"Komutanım, sizin amacınız ne?" diye çıkıştım birden. Çok çıkıştığımı fark edince gözlerim kocaman oldu. Keleş'e baktım gerilerek. "Benim timimle kendi aramda olan şeyler bunlar."

Turan Akkurt kaşlarını kaldırarak omzunu duvara yaslarken, "Senin timin?" diye sordu. "Hangi timin?"

Senin timin yok ki, Seziş. Senin timin diye bir şey kalmadı!

"Siz gelmeden önce mutlu mesut vakit geçirdiğim timim," dedim ve bir adım öne gidecekken albay, "Evet," diyerek içeri girince Fırat abi, "Albay anlarsa hoş olmaz, Sezin Komutan'ım," deyince sadece ona baktım.

Yüzbaşı halen alay eden bakışlar attığı sırada, ona dönmeyip en baştaki sandalyeme ilerledim. Oturmak için harekete geçtim. O sırada yüzbaşı da aynı sandalyeye davrandı. Ellerimiz çarpışınca ateşe değmiş gibi hemen elimi çektim. Yüzbaşı sandalyeme kuruldu.

CamScanner ile tarandı

Ben de onun bir yanındaki yere oturmakta olan Göktuğ'un altında sandalyeyi çektim. Göktuğ, altından sandalyenin çekilmesiyle az kalsın yere düşecekti. Özgür onu tutunca, "Hasi-" diyerek kendini toparladı.

O sırada masanın başında, albayın tam karşısında oturan yüzbaşının yanına konuldum. İkimiz de birbirimize değil, albaya bakıyorduk. Albay ise aramızdakinin ne olduğunu anlamadan birimizin kaşına, diğerimizin boynuna baktı.

"Senin kaşına ne oldu, yüzbaşı?" diye sordu yeni fark etmişçesine. Tam oturduğu yerde diken üstündeymiş gibi dikleşince albay garip garip onlara baktı.

Her şeyi açık edeceklerdi. Kimse öğrenmeyecek demiştik, resmen kendileri açık veriyorlardı. "Aptallar," diye dişlerim arasından sessizce söylendim. Kubat gülmemek için dudaklarının üzerini kaşıdı ama yaptığı tek şey güldüğünü daha çok belli etmekti.

"Kedinin biri tırmaladı, komutanım," dedi yüzbaşı gözlerini bana çevirerek. "Kedi işte, ne yaparsınız?"

Yumruğumdan bir çıt bile çıkmazken, "Dikkat edin o kediye, komutanım. Tırmalamaktan daha tehlikeli marifetleri var," dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Maazallah. Genç yaşınızda mahvolmayın..." Biraz durduktan sonra devam ettim. "Kaç yaşındaydınız sahi?"

"Otuz iki," dedi yüzbaşı, albayın bizi izlediğini bilerek. Cevap vermekten kaçınmadı.

"Çok da genç değilmişsiniz tabii." Gözlerim bir an onun dudaklarına kayınca yüzbaşı boğazını temizledi. Hemen gözlerine geri döndüm. "Lazkiye yaşa da bakmaz ama olsun," diyerek albaya dönüp gülümseyince Serdar Albay da ellerini önünde birleştirdi. Albayın gözüne batmamanı için yüzbaşının *kedi* diyerek bana laf getirdiği yerde, Lazkiye'yi kullanmıştım.

Lazkiye olmuştum az önce!

"Kediye göre büyük kalırım, yalnızca tırnaklarını batırır bana. Civcivler durun," deyince kafamı direkt ona çevirdim.

O kedi ona bir girerdi, asıl cıyaklayan o olurdu. Bu herif ne densin ne hayırsız bir şeydi yahu! *Laubaliliğin de bu kadarı.* Kalıbına bakan da bunun akıllı biri olduğunu sanacaktı.

"Aslan da bir kedigildir, komutanım. Siz yine de her kediyi hafife almayın. Biri tırmalarken diğeri parçalıyor. Dikkat edin de tırmalanmayı umdeğiniz kedi tarafından parçalanmayın."

"Kedinin türüne göre değişir," dedi yüzbaşı.

CamScanner ile tarandı

"Hiçbir şey kaçırmam..." Kastettiğimin ne olduğunu kimse anlamadı fakat o çok iyi anlamıştı. Onun bir yerlerini koparacaktım. Yüzbaşı etrafından kıkırdamaya başladı. "Dediğim dedik bir kez, Yaşasınız."

Odasından yüzbaşının yüzüne döndüğümde yüz kasları resmen dirilmişti. Masanın üzerinde kenetlediği elleri olmaktan çıkmış yazı olmuştu. Bu sinirle masayı tutup kafasında parçalayabilecekmiş gibi bakıyordu.

Albayın odada olduğunu hatırlayınca tüm vücudumun kanları kesildi şimdi, beynimin cayır cayır yandığını hissettim. Yaptığım hata, çok büyüktü.

"Herhâlde sizliğinizin sınırını tartıyorum," diyerek sert bir sesle konuşan albay da ikimiz de bakışlarımızı derhal birbirimizden çekip, "Kusura bakmayın, komutanım," dedik bir ağızdan.

"Burada ben varken bu çocukça tartışma da ne böyle? Siz nerede olduğunuzu mu unuttunuz?" Konuşmayı unuttuğumu söyleyebilirdim. "Sezin, karşındaki senin üstün. Silkelen ve artık bir komutan olmadığını kendine hatırlat." Son cümlesi tokat gibiydi. Bu zaten kendime yedirmeye çalıştığım bir konuydu. "İkiniz de birbirinize karşı anlayışlı olacaksınız. Biriniz bu time iki yıl boyunca komutanlık yapmış bir üsteğmen, diğeriniz yeni atanmış ve timi tanımayan bir yüzbaşı. Bu timi el ele, birbirinizden bir şeyler öğrenerek yöneteceksiniz."

"Evet, komutanım. Emredersiniz."

Albay bir şeyler söylerken ben yüzbaşının masanın üzerindeki eline dokunup, "Pard-" diyecektim ki sertçe elini çekti. Bu hareketi ile haddimi fazlasıyla aştığımı anladığım için kendimi durdurdum.

"Sesini kes, Kaza." Sert sesi yüzümde parladı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi susturdum. Ne olursa olsun saygıda kusur etmeyip sesimi kestim. Kafasını önüne çevirince ben de gözlerimi diğerlerine çevirdim. Gözlerim timde gezinirken hepsinin bana şaşkınca baktığını fark ettim. İçimden koca bir küfür geçirdim. *Sikeyim.* Benim ifadesizlik abidesi olan tavırlarım az önce tim önünde paramparça olmuştu. Ben ki münakaşaya girmeyip icraatı ile ortalıkta konuşulurken, bu herife atıp savuruyordum.

Onlar bu herifle senin geçirdiğin on dakikayı geçirseler saçını başını yolarlar adamın, Seziş. Senin sabır kimsede yok, güzel kızım. Bozma duruşunu. Tilkiler ortada geziniyor diye aslan yerini bırakmaz!

"Tahrir'in hâlâ ülke sınırları içinde olduğunuzu biliyorsunuz. Hakkâri Dilekli Hisar Dağı bölgesinde saklandığı bilgisi gelmişti kulaklarımıza. En son iki hafta önce oradaymış, şimdi nerede olduğunu bilmiyoruz."

CamScanner ile tarandı

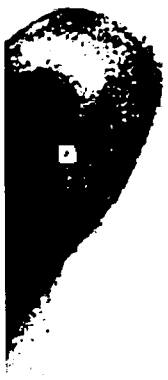
Kubat, "Soysuz it," dedi ağzının içinden tükürür gibi. Albay [illegible] "Pardon," dedi ve kafasını eğdi ama öfkesinde değişen bir şey yoktu.

"Yassuo'nun Irak'ta kaçarken kimden yardım aldığını bilmecek d[illegible] minlerimiz vardı," dedi albay. "Altı ay boyunca ortada olmamasını yüz[illegible] bu sabah bir şeye bağladı."

Aydınlandım. Birden kafamın üzerine gerçekler döküldü. Dudakl[illegible] aralandı. "Yassuo kaçmadı," dedim gözlerim masaya kilitlenmişken. Ayla[illegible] dır bunu düşünemediğime inanamıyordum. Gerçi düşünmeme [illegible] tamamen kendi kaçışımdı fakat şu an her şey yerine oturmuştu. Bakışla[illegible] yüzbaşı ve albay arasında gezdirdim. "Yassuo, o gün kaçırıldı."

Albay ve yüzbaşı sessizce, onaylar gözlerle bana baktı. "Yani tahla[illegible] yordu," dedi Kubat da. "Esir haldeydi. Bu yüzden sabah işkence yapılı[illegible] askerler hiçbir şey bilmiyordu."

Albay, "Ortalıkta Yassuo'yu arıyormuş. Birkaç askerimiz Tahrir'in [illegible] esir düştü," deyince, "Çünkü Yassuo'yu Türk askerlerinin esir aldığını [illegible] şünüyor," dedi Fırat abi.

Albay onaylarcasına başını salladıktan sonra yüzbaşı konuya dahil [illegible] "Sizi arıyor. Keleş Timi'ni." Ünlüydük. İlla ki bir kez bizi duymuş[illegible] ülke. "Yassuo'nun bizim elimizde olduğunu düşünüyor ama..."

"Ama bizde değil," dedi albay. "Yassuo ile Tahrir'in buluşamadığı[illegible] kerlerden öğrendik. Adamın kaçırıldığı düşüncesi ise ilk kez mantıklı [illegible] di. Tahrir'in durumu hakkında aylar sonra ilk kez haber alabildik. O [illegible] Sezin'e olan nefreti sayesinde," dedi albay bana dönüp. "Bizim, Yassuo[illegible] Tahrir'den önce bulmamız gerek."

"Bir hafta sonra Hakkâri bölgesine intikal edeceğiz," dedi yüzbaşı bi[illegible] dönerek.

Albay lafa girip, "Hakkâri Bölge Müdürlüğü ile konuşuldu. Her şey [illegible] ayarlanacak ama bir haftalık bir gecikme söz konusu. Teçhizatlarınız ora[illegible] halledilecek," deyince kafamızı salladık. "Bu hafta içinde ne yapıyorsa[illegible] yapın. Evinize mi gideceksiniz, ailelerinize veda mı edeceksiniz, ne yapa[illegible] caksanız artık."

Bu, şu demekti: *Gidişiniz olacak. Her yiğit askerimiz gibi siz de gidecek[illegible] siniz ama dönüşünüz şehadetle de olabilir. Belki içinizden birisi, aranızda[illegible] bir kayıp için ailelerin kapısını çalacak. O kapı, ölmeden önce sizin eller[illegible] tarafından çalınsın.*

"Ve Sezin," diyerek bana dönen albaya baktım. Gözlerim, yaşlı adam[illegible] çatık kaşları altındaki renkli gözleriyle buluşunca, "Nöbeti çok istediğ[illegible] biliyorum ama bu operasyonda eksik olmanı istemiyorum," dedi kesin[illegible]

CamScanner ile tarandı

sesiyle. "Bu operasyonu senin yönetmeni ve yüzbaşıya yol göstermeni istiyorum. Yüzbaşı da timi tanısın, anlaşın."

Turan'a dönüp *ne oldu lan düdük* diye bağırmamak için büyük bir çaba harcayarak, "Emredersiniz, komutanım," dedim ciddi bir ifadeyle. "Başka bir zaman nöbet tutarım artık," desem de fısıldayarak ekledim. "Ya da otuz iki yaşında bir yüzbaşının başında nöbet tutarım. Birbirimizden öğreneceğimiz çok şey var... veya onun benden öğreneceği şeyler mi desem?"

Beni duyan yüzbaşı yumruklarını sıkmaya başladı. *Oyle potaya böyle sıvaç.*

"Komutanım, şimdi bir haftalık izindeyiz, değil mi?" diye sordu Şükrü. "Kusura bakmayın, eğer burada kalmak zorunda değilsek yapılacaklar listem çok kabarık da."

"Evet, Şeker," dedi albay. "Artık listende ne kadar hanımefendi varsa onlarla izdivaç edebilirsin."

"Estağfurullah, komutanım. Ne hanımefendisi ne izdivacı?" diyerek utanır gibi yaptı ama hiç de utandığı yoktu. Nizami alttan ona ortaparmağını gösterince o da Nizami'ye nah yapmıştı. Albayın onu görmediğini düşünüyordu fakat albay çoktan masanın üzerinden işareti görmüş olmalıydı. Yaşlı kurttan bir şey kaçırmak imkânsızdı.

"Çıkabilirsiniz," dedi albay. "Bir hafta sonra, burada son kontrolleri yapacağız. Şimdilik yeterli."

"Emredersiniz, komutanım," diyerek hep birlikte ayaklandık.

Albay, "Sezin ve Turan, siz ikiniz kalın," deyince gerisingeri yerimize oturduk. Tim odadan çıkınca, "Söylediklerim harfiyen anlaşıldı mı?" diye soran albay ile ikimiz de başımızı salladık.

"Anlaşıldı, komutanım," dedik ikimiz de.

"Artık bu iş, sadece devletle ilgili değil, kişisel bir mesele. Sezin açık bir hedef ve bu sırada içeride, bizim aramızda karışıklık olmayacak." Kafamızı çocuk gibi aşağı yukarı salladık. "Aranızdaki her neyse çözün, ortak bir yol bulun, haftaya yanıma öyle gelin. Turan, Sezin'den timi öğren ve Sezin, sen de yerini bil. Sizin çocukluklarınızın operasyonları ve timi mahvetmesine izin veremem."

"Emredersiniz, komutanım," dedik kısık bir sesle.

"Şimdi çıkın, haftaya kadar gözüm görmesin sizi."

İkimiz de aynı anda ayağa kalkıp odadan çıktık. Kapı arkamdan kapandığı gibi dudağımdaki sırıtışla odama yürümek için bir adım atmıştım ki ilerleyemedim.

CamScanner ile tarandı

"Ders iki," diye fısıldadı Turan. Adımlarını sertçe kesilmişti ve olduğum yere mıhlanmıştım. "Hiçbir şey için erkenden sevinme çünkü düşmanın ne yapacağı belli olmaz, Kaza. Mutluluğun erkenci hayırsızdır."

Asıl hayırsız bu herifti de neyse dedim kendi kendime.

"Ben sizin emrinizin dışına çıkmadım, yüzbaşım. Emri verdiniz. Fiyaskoyu başımı, kabul ettim," diyerek birden yüzümü ona döndürdüm. Dikkatimi çekmesini beklemiyordum. O yüzden geriye bir adım attım ama ayağım bir şeye birine dolanınca az kalsın düşecektim. Yüzbaşı refleksle elimden tutup beni düzeltince yine burun buruna geldik. Dudakları birkaç santim ötemdeydi ken, bu yakınlığın gereksiz olduğunu iliklerimde hissettim. Sanki yüzüme değen, şeytanın alev kokan nefesiymiş gibi hızla ondan uzaklaştım.

Zar zor yutkunarak, "Sizin yaşadığınız ilahi adaletten başkası değil ve bizler Allah neyi takdir ederse onu yaşarız," dedikten sonra dikkatli bir şekilde bir adım geriye gittim. "Yaşayalım, görelim."

"Yaşayalım ve görelim, Kaza."

Elimdeki bavulu kenara fırlatıp, üzerimdeki ceketi zar zor kollarımdan çıkararak yere düşürdüm. Tişörtüm ve pantolonum da salondaki yerini bulduğunda hızla mutfağa geçtim. Buzdolabımın üzerine koyduğum telefona uzanıp, kapalı olduğu için açtım.

Sonunda evimdeydim. Alay da benim evim sayılırdı. Vatanımın herhangi bir köşesinde olan çirkin oda bile benim evimdi. Benim memleketim diye bir şey yoktu.

Memleketim yoktur benim. Aslen Rizeliyim ama Bursa'nın yerlisiyim. İstanbulluyum. Diyarbakırlıyım. Hataylıyım. İzmirliyim. Çanakkaleliyim.

"İşte benim ben. Ben Anadolu'yum. Ben Türk'üm, Kürt'üm, Zaza'yım, Laz'ım, Çerkez'im, Dadaş'ım. Dedik ya; bir babanın oğluyum, yedi gardaşım,"* diyerek keyifle buzdolabını açtım.

Buzdolabını açıp kapakta dizili şişelerime baktım. Başım ağrıyordu. Kendime kahve yapmak istedim ama canım istemiyordu. Ağrı kesici alsam olmazdı. Uyku ilacı üç günümü bok ederdi. Bir bira alıp kapağı kapattım. Her ne kadar hoşlanmasam da biranın kapağını dişimle açıp birkaç yudum aldım.

"Ben Karadeniz'de Laz'ım, Hazar Denizi'nde Abhaz'ım. Bir elimde kemençe, bir elimde sazım. İşte benim ben, ben Anadolu'yum!"

*Ozan Hacı Gürhan'ın Ben Anadoluyum adlı şiirinden.

CamScanner ile tarandı

Islık çalarak telefonu elime aldım. Aramalar tek tek düşerken en baştaki aramaya geldim. Görüntülü kısmına bastığımda daha şimdiden içim huzurla dolmuştu. "Sez'im!" diye bağıran sesi ile babaannemin tüm nuru içime doldu. Güzel yüzü ekranda göründüğü an kalbim yerinden çıkacak sandım. Beyaz örtüsünün içinde yüzü aynı nur topu gibiydi.

"Babaanne," dediğim an gözleri ekranda beni buldu. Çoktan ağlamaya başlamıştı.

"Ah, benum güzel yavrum. Ha o sesuni, yüzünü, gözleruni nasil özlemişum. Nerelerdesin gözünü seveyum sen? Ha burada endişeden ne hallere düştüm? Ben aramadan beni arama dedun ama kaç gün oldu be, Sez'im. Aklım sende kaliy, neden yapaysın böyle sen bana?" Arada gözyaşlarını beyaz örtüsüne siliyor, hıçkırıklarını tutmaya çalışıyordu. Ağlarken Rize ağzını düzeltemedi. Öyle birden patlak veriyordu alışkanlıktan. "Ah benim güzelumin güzel yüzüne bak sen. Güzel Allah'um senin yureğuni ferah tutsun, güzel kizum benim. Ah, şu nefes alışini bile nasıl özlemişum. Neredeydin sen? Ölsem kalsam nereden duyacaktın? Gözlerindeki parıltını hiç söndürmesin, Allah'ım. Rabbim düşmanın kötüsünden dostun nanköründen korusun seni. Canım. Canım benim," diye yakarmaya başladı. Ağlayışları arasından duaları eksik olmuyordu.

"Ama böyle yaparsan çok üzülürüm, biliyorsun, değil mi?" diyerek mutfağıma geri girdim. Meyve sepetinde çürümüş meyveler arasında sağlam kalabilmiş bir armut aldım ve yıkadım. "Ölüm falan hiç hoş değil, Fahriye'm."

"Biliyorum ama çok üzülüyorum be, Sez'im." Burnunu çektiğinde kızarmış yüzü gözüme çok tatlı geldi. Yüzünü mıncırıp öpe öpe koklasaydım keşke onun gül kokusunu. "Yoksa hasta mı oldun bakayum sen? Boynunda ne var senin? Yara bandi mi o?" Ağlayarak gözlerini sildi ve kendinden uzakta tuttuğu telefona gözlerini kısarak baktı.

"Küçük bir sıyrık."

Eli kenara uzandıktan sonra gözlüğünü gözlerine geçirdi. "Terörist kancıklar mi yapti? Elleri kırılsun hepsinin. Bana bak. Bak bana, Sez'im. Sen üzgün müsün? Yüzün de pek solgun görüniy. Hasta mısın nenesi kurban sen?"

"Hayır, babaanne sadece çok yorgunum."

"Geleyum mi? Söyle bana güzel yüzlum. Çok hastaysan hemen söylerim Sezgin abine, getirur beni sana," deyince yüzüm düştü.

"Babaanne ama sürekli konuşuyoruz bunları," dedim sadece. "Bak, eve geleyim de şu nur yüzünü göreyim dedim, yine canım sıkıldı. Her seferinde böyle yapıyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Tamam, tamam. Kızma hemen. Dedesi kılıklı sen." Kıkır kıkır gülüyordu ama burnunun ucu hâlâ kırmızıydı. "Hasta görünüyorsun. Ha oralara gidiyim de düzelteyim sen, he, ne dersin?"

"Hayır, babaanne. İyiyim ben sadece yorgunum. Biraz uyursam geçer şimdi," diyerek koltuğa oturdum ve kolunkta bacaklarımı uzattım. "Sen nasılsın? Kendini anlat bana."

"Babaannesinin kuzusu. Şu güzelliğe bak. Biliyorum, yüreğim ağzımda bekliyordum. Birisi kapıma gelecek, telefonumdan arayacak da senin hakkında kötü bir şey diyecek diye çok korkuyorum. Annenle baban-"

"Babaanne," diyerek uyarınca, "Ama çok üzüldüler," dese de, "Tamam," dedim. "Biliyorum her şeyi. Şimdi açma konusunu. Zamanla unuturlar onlar da."

"He sen unutur yani? Öyle mi, kuzum?"

"Öyle babaanne," dedim. O sırada kapım çaldı. Sıkkın sıkkın ayağa kalkıp, "Bu sıra uyuyamıyorum babaanne. Biraz okusam olur mu? Yine yalarına giriyor," dedim kısık sesle ve kapımın yanındaki ekrana baktım. Aşağıdaki beden umarım gözümün yanılmasıydı.

"Tabii ki okursun. Ah, şu kız bir çıkmadı ruyalarından. Nasıl bir kız bırakmadı senin peşini," dedi bıkkınca. "Neydi ismi?"

"Gizem," dedim dijital ekranlı kapı dürbününden uzun boylu benizsiz lerken. "Gizem Arıcan ismi."

Turan Akkurt'un benim kapımın önünde ne işi vardı, avıptır sormadı

"O kızın ruhuna da okuyorum ben, Sez'im. Çok üzüldüm, biliyor musun? Güzel kız gencecik yaşta şehit oldu. Adeta mahvolmuş." Benim ses bakmadığımı anlayınca, "Kim geldi? Sakın açma kapıyı. Bak bu dönemde kimin ne olduğunu bilemezsin. Çok dikkat et. Evde yokum de," dedi bana dikkatle bakarken.

"Babaanne evde yokum dersem evde olduğumu anlamayacak mı ki?" dedim ama yine de dürbünün ses kısmına basıp, "Evde değilim. Başka zaman gelin," diye konuştum.

Babaannem kükürdarken ona, "Gülme," dedim ama o, "Kimmuş o Sez'im? Tanımadığın insanları açma sakın," dedi. Tontiğim, binlerce kilometre öteden bile endişeleniyordu işte.

"Beni kapından mı kovuyorsun, Kaza?" diye soran yüzbaşı kameranın tam ortasına baktı. Üzerindeki kıyafetlerle alaydaki adamdan bambaşka biriydi.

"Evde değilim," dedim tekrar düğmeye basarak.

CamScanner ile tarandı

"Kaza," deyince, "Bu bir sesli mesajdır. Evde yokum," desem de bıkkınca kapıyı açma düğmesine bastım. Ne diye gelmişti şimdi?

"Erkek sesi mi o? Sezin, soy ismini nereden biliyor o, kuzum?" diye beni soru yağmuruna tutacak babaanneme, "Babaanne, ben seni sonra arasam olur mu? Benim için dua etmeyi unutma, lütfen. Seni çok seviyorum," diye hızlı hızlı konuştum. "Kapatmalıyım, sonra konuşuruz," diyerek suratına kapattığım gibi telefonu da tamamen kapattım ve kapımın yanındaki sepetin içine atarak yerdeki pantolonumu ve tişörtümü geri giydim.

"Huzur bulayım diye evime geliyorum, herif burada bile rahatsız etmenin yolunu buluyor anasını satayım ya. Gelme, kardeşim. Gelme. Bir kere de peşimden gelme."

Kapımın önüne gelen adama söylene söylene kapımı açtım. Asansörden inip bana doğru yürüdüğünü görünce, "Yaz ayında başımızın üstünde dört dönen sinekler vardır, komutanım," dedim dayanamayarak. Zorla gülümsedim. "Ne kanımızı emerler ne de rahat bırakırlar. Tek bildikleri peşimizde vızıldamaktır."

Bir eli arkasında bana doğru yürümeye başladı. Düz gözlerle onu izledim. "Kanını emmemi istersen yapabilirim, Kaza."

"He peşimi bırakmayacaksınız yani?" dedim ama o kapının önüne gelince arkasında tuttuğu elini önüne getirdi. Elindeki şeyin bir şarap şişesi olduğunu gördüm.

"Benim için bir kadehin var mı?"

Şaka yapıyor olmalıydı.

"Kusura bakmayın da siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Yüzünde bir değişim ya da en azından bir ifade görmek istesem de yoktu. Hiçbir şey yoktu. Kapının kirişine dayanıp kollarımı göğsümde bağladım. "İzin günümde evime sığınıyorum, bu sefer de evime gelip rahatsız ediyorsunuz. Bu mesele iş konusunu geçti sanki, komutanım?" Üzerine baktım. Deri ceketi, beyaz tişörtü, ıslanmış saçları ve sapsarı görünen ela gözleri ile bambaşkaydı. "Ayrıca hiç mi utanmanız yok? Ben bekâr bir kadınım ve gecenin bir yarısı benim size adresimi vermememe rağmen evime geliyorsunuz. Bu yapılan şey sapıklık, biliyorsunuz, değil mi?"

Elini cebine soktu. Gözlerimin içine baka baka cebinden bir şey çıkardı. Bana uzattığı şeyi fark ettim. Onun, alayda bıraktığım telefonum olduğunu saniyeler sonra anladım. Uzanıp telefonu çektiğim gibi, "Ama," diyerek hızla telefonun kapatma düğmesine bastım. "Siz, haddinizi aşıyorsunuz! Telefonumun sizde ne işi var?"

CamScanner ile tarandı

"Had aştığım yok, Kaza. Güvenlikte duran çocuk telefonunu yemek hanede unuttuğunu fark etmiş, bana verdi. Ben de davar gibi gelmeyeyim diye bir şişe şarap getirdim." Sakince eğildi ve elinde tuttuğu şişeyi kapının önüne koydu. "Hata etmişim. Bana sapık etiketi yapıştırmana gerek yok. Senin evinin yakınlarında oturuyorum diye getirdim. Amacım hiçbir zaman *bekâr bir kadına* rahatsız hissettirmek değil, olmaz da. He ama bana hadidimi aştığımı söylüyorsan... eyvallah. Kusura bakma."

Kafasını eğerek selam verdi ve arkasını döndü.

Seziş, adam ayağımıza geldi. Bu iki metreyi geçik adamı, pardon afeti, bovacak mısın?

Kendisi gidiyor, ne yapacağım? Gitme diye serenat mı okuyacağım?

Adam onca yol gelip, senin bilerek alayda bıraktığın telefonu bilmeden sana getirmiş, üstüne üstlük şarap bile getirmiş ama sen herifi kapından kovuyorsun. E bu da biraz görgüsüzlük yani.

İlk önce yerdeki şişeye, sonra elimdeki telefona baktım. Dudaklarımı dişlerken kapının kirişinden omzumu ayırdım ve parmaklarımı kaşıyarak kapıyı kapatmak için hamle yaptım. Asansör geldiğinde binecekken kendime lanet ede ede kapıyı sonuna kadar açtım. "Var, komutanım," dedim. Kafası bana döndü. Asansöre binmek üzereydi ve hiç de alınmış görünmüyordu ama ben bir aptaldım. "Sizin için bir kadehim var. Ağlamayın, gelin hadi."

Doğru olan bu. Ne dedi albay? Aranızı düzeltin dedi. Birkaç kadeh şarap sizi arkadaş yapabilir belki.

"Bana sapık damgası yapıştıran kadının evine girip tacizci mi olacağım bir de? Sağ ol, Kaza. Yat, uyu sen."

Evimize girdikten sonra tacizcinin kimliği değişebilir çünkü kusura bakma da ben bu adamın üstüne atlamak istiyorum, Seziş.

"Kusura bakmayın," dedim yine de. "Öyle demek değildi amacım. Bu aralar sinirim bozuk sadece."

"Onun farkındayım ama bu sadece bana özel. Onun da farkındayım."

"Aramızdaki ilişki sağlıklı değil sonuçta," dedim elimi öylesine havada sallayıp. "Ne demiştiniz? Sade poğaçayız biz. Bayat hayatlı insanlarız. İkimizin anlaşması imkânsız gibi bir şey."

Kafasını eğip, sabalı benim ona güldüğüm gibi gülünce eğildim ve şarap şişesine yerden alıp sırıtarak, "Gelin hadi," dedim. "Ben davet ediyorum. Sapık ya da tacizci olmayacaksınız. Bu gece, bir arkadaşsınız benim için."

"Bir arkadaş?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Kafamı salladım. "Bir arkadaş, komutanım."

CamScanner ile tarandı

Bir asansöre bir de bana baktı. Ardından yeniden asansöre baktı. Sonra ayaklarına düştü bakışları. Bir süre bekledikten sonra mırıldanarak kendine bir şeyler fısıldayıp, daireme doğru yürümeye başladı. Kapı önünden çekilip içeri girmesini sağladım.

"Ayakkabılarınızı kapının kenarındaki ayakkabılığa bırakabilirsiniz," diyerek mutfağa doğru yürümeye başladım. Arkama doğru dönüp, "Portmantonun arasındaki cam kâseye anahtarlarınızı ve silahınızı bırakırsanız memnun olurum," dediğimde, "Yok artık," dedi.

"Silahınız olduğunu biliyorum. Evime bir tacizci almasam bile topraklarıma düşman davet ettim. Silahınız, varsa kesici aletiniz ve anahtarlarınız, komutanım... Kâsenin içine bırakın, lütfen."

"Saçmaladın," dediğinde arkamı döndüm ama o yine de beline sıkıştırdığı silahını çıkarmaya koyulmuştu.

Teni göründü, Seziş. Bana fenalaşmalar geliyor. Hatırlıyorsun. Six pack, Seziş. Altı tane!

"Aynı odanın içinde üç dakikadan fazla durunca birbirimize saldırma potansiyelimiz var. En azından adil bir dövüş olsun diyorum."

"Seni dövmeye gelmedim, üsteğmenim. Bana çok yanlış damgalar yapıştırıyorsun." Kâsenin içine bırakılan anahtarların tıngırtısı ve silahın derin, kaba sesi duyuldu.

"Salonda oturun, rahatınıza bakın. Geliyorum." Mutfağa girdim.

Arkamdan seslendi. "Emin misin, Kaza? Başka damga yapıştırmadan seni mi beklesem?"

Ben ona bir yapıştıracaktım, o olacaktı.

Göz devirerek, "Hayır, oturun lütfen," diye seslenip dolabımdan iki kadeh çıkardım. Şarap seven bir yapım yoktu ama madem herifle aramız düzeltilecekti, düzeltirdik o zaman.

Alayda bıraktığım ve yüzbaşının getirdiği ikinci telefonumu buzdolabının üzerine bıraktım. Kadehlere şarabı koydum ve dolu kadehleri alıp salona döndüm. Salonda, televizyon ünitesindeki fotoğraflara bakan Turan Komutan'ı görünce adımlarım durdu. Ceketini çıkarmıştı ve beyaz tişörtü pazılarının üzerini kapatamıyordu.

Heybetli vücudu, saldırıda bulunuyordu. *Özel hayata saldırı.* Gerçi... bu evde özel hayatım hakkında pek bir şey bulamazdı ama yola çıkarak çoğu şeyi anlardı. Çekinmedim. *Anlasın.* Ne olursa olsun geçmişi bilecek kadar bağ kurabilecek diye bir kaide yoktu.

"Ders üç," dedim ona yürümeyi seçmeden hemen önce. Adımlarım ona yaklaşırken Turan arkasını dönmüş, elalarını bana çevirmişti. "Düşmanın

CamScanner ile tarandı

ininde düşmanı gör, o seni görmeden önce. Değil mi? Bu mudur üçüncü dersiniz?"

Onun derslerinden birini söylememle, "Dikkatimi çekti," diye açıklamaya çalıştı. "Özel hayata saygım var ama bu kadar fotoğraf olmasını garipsedim sanırım bir an." Televizyon ünitem dışında yatak odamda ve buzdolabımın üzerinde de fotoğraflar vardı.

"Fazla merak iyi değildir," diyerek ona uzattığımda kadehi eline aldı. Büyük eli, benim elime büyük gelen kadehi tutarken, sıksa parçalayacak gibi duruyordu. Çok büyüktü. Evimin ortasında bir dev vardı.

"Seninle flört edebilmem için konuya ihtiyacım var, öyle değil mi?" Gözleri etrafta gezindi. "Senin hakkında fikir sahibi olmak istedim. Derslerden, alaydan ve timden tamamen bağımsız bir şekilde." Elindeki kadehi televizyon ünitesinin rafına koydu.

"Benimle flört mü etmeye çalışıyorsun?" diye sordum dan diye.

"Bu seni rahatsız mı eder?"

Bu sesi, bağcıklarımı bağlarken kullandığı muzip sesiydi. Dengesiz tavırları ile benim de dengemi bozuyor, neyi seçeceğime karar vermemi zorlaştırıyordu. "Etmeli mi?" diye sordum. "Sen söyle."

Ona sesleniş şeklime takılmadı. "Önemli olan yollar ve tercihler," dediğinde, "Ben sınırları olmayan bir kadınım," dedim. "Yollarım tonlarcadır ama bir tanesini seçerim."

"Bu yüzden bunu dillendiriyorum, Kaza. Yolların sınırsız ama seçimlerinde sınırların var. Keskin sınırlar. O sınırların ötesine bir adım atmak imkânsız."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözleri dudaklarıma kaydı.

Siktir, Seziş, siktir. Çok yanlış kıyılarda yüzüyorsun. Bu kıyılarda yerler biz ama... kıyılar da nasıl güzel.

Hayır. Bisiklet koltuğu yüzü. Zargana boyu. *Hayır.* Örümcek gibi duran gözleri. Bebek mezarı ayakları. *Hayır.* Bir kere adamın karakteri boktan. *Hayır, hayır, hayır!*

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Hiçbir şey."

"Güzel."

"Değil, senin yüzünden," dedi gözleri yüzümde dolaşırken.

Saç telimin ucundan, ayak parmaklarımın ucuna kadar bir elektrik akımı geçti. O akımda olan bir nefret mi olmalıydı yoksa utanç mı? Ne demek istiyordu?

Hiçbir şey güzel değil senin yüzünden.

CamScanner ile tarandı

Senin yüzünden derken because of you mu demek istiyor, yoksa more than your face mi, Seziş?

Gözlerimizin ortasından birbirine uzanan eller birbirleriyle savaşmak istiyordu fakat bu savaşın konusu çok farklıydı. Adil bir savaş olmayacaktı. Kanlı bir savaş olmayacaktı. Bir kazanan olması ise tamamen imkânsızdı.

Bu adam benim nasıl bir savaşım olacaktı?

Aramızdaki atmosferi dağıtmak için bir adım geri gidip, "Ailen olmalı?" diyerek ünitenin üstünde, ortada kalan fotoğrafı gösterdi.

Annem, babam, abilerim ve ben vardık. Ben tahminen sekiz yaşlarındaydım. Dedem ile birlikte bayramdan önce onun tıraşı için berbere gittiğimizde ben de ağlayarak yalvardığım için dedem benim saçımı da kestirmişti. Erkek çocuğu gibi görünüyordum o fotoğrafta. Gözlerim kızarıktı ve burnumun ucu kıpkırmızıydı. Annem saçlarımı ondan habersiz kestirdiğim için beni sopaladıktan sonra çekilmişti bu fotoğraf. Üzerimdeki pembe fiyonklu elbisem beni erkek çocuğu sıfatından kurtarabilmişti. O elbisenin altındaki popom annem tokatladığı için kıpkırmızıydı. Ağlama sebebim götümün acısıydı açıkçası.

"Evet," dedim fotoğrafa bakmayı kesip şaraptan bir yudum alırken. Cidden bu üzüm sirkesi tadı olan şeyi nasıl seviyorlardı?

"Ailen nerede?"

"Her şeyi merak mı edeceksin?" diyerek kafamı ona çevirdim. Sınırlar, sınırlar, sınırlar...

Yüzüme bakarken eliyle sanki yerini ezbere biliyormuş gibi asla oraya dönmeden fotoğrafı gösterdi. "Bu kim?" diye sorduğunda gözlerim oraya döndü.

Fotoğraftaki adamın yüzüne bakarken bir şey hissetmeyi bekledim. Öfke? Özlem? Sevgi? Merak? Garip olan şuydu ki hiçbirini hissetmiyordum ve bu benim için çok yeni değildi. Yine de o fotoğraf ben onun hatırasına acımayana kadar orada durmuştu. Bazı geceler o fotoğrafın bulunduğu çerçeve paramparça olsa bile yine de o fotoğrafı yeniden evimin en üst köşesini koymuştum. O fotoğraf benim içimi delip geçmeyecek kadar önemsizleşene kadar gözümün önündeydi.

"Ölünün biri," dedim duygusuzca.

Bedeni bana döndüğünde ben de ona döndüm. O tarafa doğru kafasını dahi çevirmemişti. Gözleri, gözlerimdeydi. Tüm dikkati yüzümde oluşacak değişimdeydi fakat o değişim asla yüzümün durağından geçmeyecekti.

CamScanner ile tarandı

"Eline attığın her şeyi kurutan bir zehirsin, değil mi?" diye fısıldadığında, gözlerimi kapatarak elimdeki kadehi kenara koyacaktım ki, "Onu iç," dedi sessizce. "Sana iyi geleceğini biliyorum. İç onu, Kaza."

"Benim evimdeyiz. Bana emir verme."

"Onu içer misin?"

Ah, siktir. Bu sesiyle bana rica ederek konuşması hiç ama hiç sağlıklı olmadı. Bu sesiyle konuşması yasaklanmalı ve o bu sesiyle konuştuğunda ağır ceza mahkemesinde yargılanmalıydı. Ona, bu sesiyle konuştuğu için müebbet vermeliydiler.

Kaşında benim attığım dikiş varken bu şekilde, bu sesle, bu bedenle bana kök söktürmeye yemin etmiş halinden farklıyken karşımda dikilmesi çok... yanlış. Hele ki o rica eden sesi... *Yanlış bu adam!*

Kadehi dudaklarıma götürürken gözleri gözlerimden ayrılmadı. Şu an onun buradaki varlığının beni rahatsız etmemesi çok rahatsız ediciydi. Dudaklarım şarabı yudumlarken o, sanki gözlerimdeki duyguları çalıyordu. Bu hırsızdan memnun değildim. Onun bana dayattığı mutlak hâkimiyet üzerimden eksilmeyecekti fakat ben ondan kendisini çalmak istiyordum.

Bu hiç doğru değildi. Onu evime almam hiç doğru değildi.

Hepsini bilerek, her nedene göz yumarak almadık mı, Seziş?

"Ben zehir değilim," dedim elimin tersi ile dudaklarımı silerken. Kadehimi kenara koyduğumda kafamı tekrar ona çevirdim ve Turan'ın bana biraz daha yakın olduğunu gördüm.

Seziş, buz dolu bir kovaya ihtiyacımız var. Acil durum. Yanıyoruz ve bu hiç normal değil. Hem de hiç.

Devrelerim yanıyordu. Şaraptan bu yüzden nefret ediyordum işte. Beni ısıtıyor, uyuşturuyordu. O ilk yudumu dahi almamalıydım.

"Sen zehirsin. Elini attığın şeyi kurutan bir zehir."

Bir gün önceki Turan'dan alıntı yaptım. "Senin zehrin seni iyileştirir, yüzbaşı."

Gülümsemedi. Eğer gülümseseydi kaçardım. Eli yavaşça havaya kalktı. "Sana dokunursam beni kurutur musun, Kaza?" diye sordu kısık, çok kısık bir sesle.

"Seni önce kurutur, sonra elimde toz ederim, Akkurt." Gözlerimi yüzünden çekmeden alnında gezdirdim. Gözlerinde. Kirpiklerinde, kaşlarında. Şakaklarında. Onun topraklarındayken bir düşmanı alt etmenin zaferini yaşamam doğal mıydı?

"Beni kuruturken vicdanın hiç sızlamaz," diyerek bana yaklaştı. Yanağıma doğru yaklaşan eli bir gün önce yaramı oyan parmaklarını taşımıyordu.

CamScanner ile tarandı

Bana yumruk atan acımasızlığı yoktu. Nefesimi kesmek için yemin etmiş hırsı da yoktu. "Ama toz edersen toz; kül edersen kül ederim, Kaza."

"Elinden geleni ardına koyma, *Kazazede*," dediğimde ikimiz de durakladık. Ne dediğimi fark etti ve bir dudağı kıvrıldı. Bu sinir dolu bir gülümsemeydi. Yerimden kıpırdamadan ona bakarken kafası bana doğru eğilmeye başladı.

"Kazazede?"

"Kazazede."

Sinirlendi. Ona, benim *zedem* olduğunu ima etmiştim. Kazazede, kazaya uğramış kişi demekti ve o, bana öyle bir çarpmıştı ki kurtuluşu olmayacaktı. Bunu belirttim, dayattım ve onun kaderine yazdım.

Gözlerimiz arasındaki nefret kıvılcımı yeniden doğarken o elalarını benim topraklarımdan çekmedi. Onun fidanları topraklarıma ekildi. Büyümek istediler ama onları içimde büyütmedim. Hiçbir zaman benim için bir çınar olamayacak, sadece ekilip büyüyemeyen ve sonra çürümeye mahkûm olan bir fidan kalacaktı.

Büyük eli, yanağıma ev kurdu ve teni tenime değdiğinde ikimiz de gözlerimizi birbirimizden çekemedik. Onun evine ateşler düşürdüm. Yanağım cayır cayır yanıyordu. Kafası bana yakındı, beni darmadağın etmek istiyordu; bense o eli ve dibimde duran zihnini yakıp kavurmak.

"Ders dört," dedi kafasını bana doğru daha da eğerken. Dudakları dudaklarımın üzerine değmeden geri çekilmeyi seçti. "Düşmanın seni zaafından vurmasına izin verme."

Kaşlarım çatıldığında çarpıldığımı hissettim.

Oyun, oyun, oyun. Seninle oyun oynadı. Oyun oynadı. Senin ondan etkilenmeni sağladı ve sana oyun oynadı. Siktir, Seziş. İşte bunu affetmeyiz.

Düşünme payım, iki saniyeden ibaretti. Onu yakasından tutup aşırı hızlı bir şekilde kendime çektiğimde diğer elim kalktı ve avucum göğsüne tutundu. Tam solunda olan avucuma çarpan atışları toz etmek ister gibi iyice bastırdım.

Dudakları bir santimden de kısa bir mesafe ötemdeyken, "Hadi, söyle bana," dedim ve ona biraz daha yaklaştım. "Elimin altındaki organın da derslerinin farkında mı, Akkurt?"

Ne olduğunu anladı ama geri çekilmeden dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Var oluşuma bir tehditsin ve ben tehditten hiç ama hiç hoşlanmayan bir adamım, Kaza."

"Var oluşuna bir tehdit olmaya devam edeceğim, *Kazazede* ve sen bu tehdit için varını yoğunu ortaya koyacaksın."

CamScanner ile tarandı

Dilim altdudağının çizgisini takip ederken elimin altındaki adamın d dakları şaşkınlık ile aralandı. Islaklığım, dudaklarımın üzerinde bir urga ucunda asılı kalan beden gibi asılı kaldı. Altdudağını dişlerimin arasına tanıştığımız anlardan itibaren bana çektirdiklerinin acısını çıkartırcası sertçe çekiştirdim. Turan, yanağımdaki elini kaydırıp, uzun parmaklar ensemdeki kısa tutamlara ulaştırdı. Aralıklı dudaklarıma uzandığında alaylı bir gülümseme ile gözlerine bakıp geri çekildim.

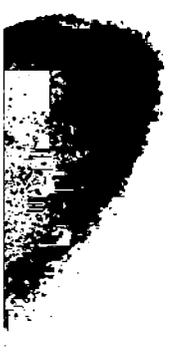
Yüzbaşının ağzımın içine dağılmak için can atan nefesi, kendi ağzın içinde intihar etti.

Elimin altında, kül oldu çaresizce çırpınan kalbi.

Biraz kül, biraz duman. Bu sefer kibritlerin hepsinin bedeni çöpten ibaretti. Hiçbiri dumanı alevlendirip külü harlayamayacaktı.

Hayır.

"Hayır, Akkurt. Ders dört, düşmana seni zaafından vurduğunu hissettir. Çünkü bazen her şeyin farkında olarak rol yapmak, sahip olduğun en büyük silahtır."

CamScanner ile tarandı

4. BUZ YANIĞI

*Şiddetle başlayan hazlar, şiddetle son bulurlar. Ölümleri olur zaferleri, öpüşürken yok olan ateşle barut gibi.**

Birimiz ateşsek diğerimiz baruttuk fakat ortada yanan tek şey inatlarımızdı. Bu, bir çekim dahi değildi. Onun inadı beni tetikliyor ve benim inadım şüphesiz onu da hiç tanıyamadığı bir adama dönüştürüyordu..

Elinize birisi ateş verdiğinde her yeri yakmak için istekli olmamalıydınız. Ben, elime ateş verilirse doğru zamanı beklerdim. Fevrilik mayamda yoktu fakat bu adam... bu adamdı işte. Üç günde beni deli edebilen, düşüncesizce davranmama sebep olan boktan herifin tekiydi. Benim suçum bu adamın beni tahrik etmesine izin vermekti.

Geriye doğru kocaman bir adım attığımda yüzbaşı gözlerini dudaklarımdan çekti. Ben de hemen ondan kaçındım. Gerçekten bana bakar gibi baktı. Öylesine değildi bakışları. Ben ise hemen gözlerimi etrafa çevirdim.

"Bazen..." diyerek gözlerini etrafta gezdirdi. Gözleri, duvarımdaki saate ve sonra yerdeki halılara kaydı. "Kim olduğumu hiç düşünmüyorsun, Kaza."

Kahverengi topraklarım ona döndü. Bu sefer, dik başlı bir şekilde değil de karşımdaki adam gerçekten üstümmüş gibi, "Siz de öyle," dedim. Sözlerim ve davranışlarım uyuşmasa da kenardaki şarap bardağını alarak, "Büyük oynarsanız büyük oynarım," demeyi seçtim.

"Ben büyük oynarım," dedi ve benim kendimi geri çekmeme keyifle baktı. "Ama sen sınırları zorlarsan ikimiz de yanarız."

Kelimeleri, benzini döktüğünü söylüyordu. Kibritin benim elimde olduğunu ise o söyleyene kadar fark etmemiştim. Oysa onu yakarken kendimi de yaktığımı biliyordum. Bu değişimle birlikte bir sayfa tutuşuyordu ve o yangın büyüdükçe benim bildiklerimi kül ederek yeniden, sıfırdan yaratıyordu.

Her yıkım sadece yıkım değildi, aynı zamanda yeni bir başlangıçtı. Bu başlangıçların temeli hazır olsa da ileriki adımlarımızı biz ve kararlarımız belirleyecekti.

"Gerek yok yanmaya. Bırakın birlikte yakalım, komutanım."

*William Shakespeare – Romeo ve Juliet.

CamScanner ile tarandı

Buz yanığı gibi üşüterek yakan bir gazapla... Aynı tarafta olalım ve birbirimizi üşütürken başkalarını yakalım. Tahrir'i, ülkeyi mahvetmeye ant içmiş her bir canı.

"Bıraksam yakacaksın zaten."

Bıraksa mı?

Gerçekten bizi dizginlediğini mi düşünüyor, Seziş?

"Bırakmasanız da yakacak gibiyim," diye söylendim ağzımın içinden. Beni sınırsız bir kadın haline getiriyordu ve ben, ne olursa olsun, benden bir yıldız üst olan bir adama karşı bu şekilde davranmamalıydım. "İş prosedürü tamamen göz önünde bulundurulmalı belki de. Albayın dediği gibi, birbirimizi ne kadar sevmesek de aramızda bir karışıklık olmamalı. Düşmanın eline koz vermemeliyiz. Sen yüzbaşısın ve ben de üsteğmenim. Birbirimize yardımcı olmalıyız. Bu şey-"

İşaretparmağımı ikimiz arasında gösterirken amacım aramızdaki o ilişkiyi sözsüz bir biçimde belirtmekti. Yüzbaşı işaretparmağımı kocaman elinin içine alınca, bunu beklemediğim için kalbim sertçe göğsüme vurdu. Gözlerim ona kalkmadan önce avucunun içinde küçük kalan parmağımda kalakaldı. Kulaklarımda oluşan uğultu ile kaşlarımın istemsizce çatılmasını engelleyemedim. Bana böyle ansızın, sorgusuz sualsiz dokunmayı huy edinmemeliydi. Yoksa işin sonu kötü olacaktı.

Onun yanında küçüktüm. Küçücük kalmıştı parmağım. Elleri çok büyüktü.

Eli büyük olanın, Seziş-

"Üzerimizde üniformalarımız olmadığı sürece sen, sadece Sezin'sin ve ben de sadece Turan'ım, Kaza." Bakışlarım onun gözlerine döndüğünde, sonbaharda yollara dökülen sarıları da gözlerime değdi. Yağmurlar, gözlerimizin arasında yağmaya başladı. "Kastettiğim benim bir yüzbaşı olduğum değildi. Kastettiğim şey, benim Turan olduğumdu. Benim kim olduğumu unutuyorsun değil, benim kim olduğumu bilmiyorsun."

"Siz biliyor musunuz ki?" dedim parmağımı çekmezken. Benim kim olduğumu bilemezdi. Ben de bilemezdim. "Sezin Kaza, kim?"

"Senin hakkında bir şeyler bildiğim doğru," dedi. Kafasını yavaşça kenara çevirdi ama gözleri benden ayrılmadı. Kafasıyla benim için pek bir değeri olmayan resimleri gösterdi. "Hatta belki de çok şey biliyorum."

"Düşmanın beni zaafımdan vurmasına izin mi veriyorum dersiniz?"

"Bence seni zaafından vurduğunu hissettiriyorsun düşmana," diyerek dudaklarıma baktı ve sonra parmağımı yavaşça avucunun içinden kurtarmama izin verdi. "İyi bir oyuncusun, Kaza. Ama benim kurduğum bir

CamScanner ile tarandı

oyunda oynuyorsun. Bu senin her daim bir adım geride olacağın anlarına geliyor."

"Bu bir oyun değil," dedim sertçe. Ardından kendimden emin bir ton ile ekledim. "Bir oyun olsa bile ben asla geride kalmam. Lakin burası gerçek hayat, komutanım. Hatırlatan kişi hep benmişim gibi hissettirmeye başladınız."

"Belli ki hatırlatmana ihtiyacım var," diye ağzının içinden söylenince onun önünden tamamen ayrılmayı seçtim. Koltuğuma kurulduktan sonra bakışlarını ona çevrildi. Göz temasını kesmeden ona bakışım, onun da benimle olan temasını kesmeden karşıma geçmesine sebebiyet verdi.

Ne ben çektim kahvelerimi ne de o çekti sarı sarmaşıklarını. Renkli gözden kendimi bildim bileli uzak dururdum. Küçüklükten beri beni korkuturdu renkli gözlü insanlar. Mesela abim ve babam renkli gözlüydü. Küçükken onlara bakarken hep kaşlarım çatık olurdu. Ya da renkli gözlü biri benimle konuşacaksa birkaç adım uzağında dururdum. Dibime girilmesine izin vermezdim.

Ben buradan tek bir şey anlarım, Seziş.

"Ee?" dedim ısrarla. "Beni tanımak istiyorsanız bana sorular sormalısınız."

"Yoksa sadece flört mü etmek istiyorsun?"

"Bunu isteyen sizdiniz."

"Fakat başlatan sendin."

"Karınız nasıl?"

Öksürmeye başladığında tükürükleri burnundan çıkacakmış gibi kocaman eliyle ağzını ve burnunu kapattı.

Yok artık, Seziş! Konuşuyoruz ama enişte kızmasın muhabbetine döndürdün olayı!

"Özlemden herhalde, tıkandınız. Sırtınıza vurmamı ister misiniz?" Ayağa kalkmaya meylettiğimde diğer eliyle beni durdurup kendine gelmeye çalıştı.

"Aman yaklaşma. Yengen kızmasın."

Böyle de iğrenç oldu durum.

Güldüm sadece. Yüzbaşının ağzındaki eli yavaşça inerken gözleri dişlerimdeydi. Yine de kendimi tutmadan gözlerimi kapattım ve durumumuza güldüm. Bana baktığını biliyordum, bunu umursamıyordum. Yetişkin bir kadındım. Benden hoşlanması olasıydı fakat onun gibi ketum bir adamla aramdaki tek şey nefretken bu durum uzak geliyordu. Şayet mantıklı insanlarsak ki Turan Akkurt, kesinlikle yakışıklı bir adam olsa da benim yüzeceğim sığ sularda tehlikeliydi.

CamScanner ile tarandı

Onunla o şekilde ilgilenmek boyumu aşardı.

"Desene, yanlış sularda yüzme diye." Gözlerimi açtığımda sırıtıyordum. "Yengem yoksa eniştem mi var?"

"Bu iş sanırım hiç hoş bir yere gitmiyor."

"En azından reddetmedin," diyerek omuz silktim ve sonra, "Onuz iki yaşındasın," diye ekledim. "Hayatında vatanın önce geliyorsa, buradaysan, daha önce evlenmedin."

"Fırat Demir de evli fakat onun da vatanı önde geliyor."

Kaşlarımı alaycı tavrımı gizlemek için kullandığım sahte bir şaşkınlıkla kaldırdım. "Yani evlisin?" Onunla terbiyesiz bir şekilde oynamıştım ve şu anda bu ihtimal beni manyak derece utandırıyordu!

"Böyle söylemedim."

"Yani evli değilsin?"

"Bunu da söylemedim." Dudaklarımı yalayıp gözlerimi yere indirdim. Kıçına tekmeyi basmak ve sohbeti ilerletmek arasında gidip geliyordum. Ona çok fazla yaklaşıp, sonra da evimden kovmak terbiyesizlik olurdu.

"Nasıl yüzbaşı oldun? Senin gibi birisi nasıl başardı bunu?"

"Herkes gibi."

Vay canına, Seziş. Çok güzel cevaplar. Hem de hepsi bıkkınca söylenince çok heyecan verici oluyor.

"Ailen?"

"Neden görücü usulüyle bir araya getirilmişiz gibi sorular soruyorsun?"

Çünkü öyleydi! Albay, ikimizi zorla bir araya getirmek istiyordu. Lakin ne Turan Akkurt ne de ben buna razıydık.

"Gelecek planların neler? Kendini on yıl içinde nerede görüyorsun?"

Göz devirdi. "İşte devam ediyorsun."

"Araban var mı?" dedim ona uzun uzun bakarken. "O boyunu nasıl sığdırıyorsun bir arabaya? Kesin kamyonun falan vardır."

Televizyon ünitesinde olan gözleri omzunun üzerinden uzanıp koltukta oturan bana ulaştı. Kısa, üç belki de beş saniye kadar olan göz temasımızda ısınan boynum ile istemsizce parmaklarım ensemi ovuşturdu. Dilim ile sızlayan dudaklarımın üzerinden geçerken, Akkurt dudaklarında oluşan çarpık gülümseme ile gözlerini üzerimden çekti.

Sanırım ilk defa onun gülümsediğine şahit olmuştum ve bu hayra alamet değildi. Kıyamet alameti bile sayılabilirdi. İkimiz de biliyorduk. Bu kısacık bakışmanın bana kazandırdığı kelimeler fazlasıyla edepsiz ve kirliydi.

CamScanner ile tarandı

Açıkçası yakışıklı bir adam olduğunu kabullenebiliyordum da boyu çok uzundu. Bir de Allah aşkına, kirpikleri çok sıktı ve örümceği anımsatıyordu. Iyy.

Bu kerife kulp bulman çok özel, Sezin. Herkes başaramaz bunu.

Yanıma oturdu. Israrla, görücü usulü bir kafede limonata içmeye gelmişiz gibi sorduğum sorulara asla cevap vermedi.

"Hangi üniversiteden mezunsun? Hangi şanssız üniversite o? Gençlere önermeyeceğim hangi üniversiteyi okudun? Çocuk düşünüyor musun? İnsanları seven bir yapın yok gibi. Zaten çocuğun olsaydı bu dünyaya bir kötülük yapardın. Ya senin gibi somurtkan olursa? Cimri misin? Kesin öylesindir. Saçına limon ve jöle sürmediğine eminim. Bu cimrilik göstergesi. Bir hastalığın var mı? Ben tahmin ediyor gibiyim. Kesin insanları kudurtma hastalığın var. Üç saniye insanları kudurtmasan bedenin kasılıyordur."

Oturduğu koltukta dirseklerini dizlerine yaslamış yere bakarken birden gözleri bana dönünce sesimi kestim. Bakışına karşılık versem de dudaklarım mühürlenmişti. Bana baktı ve bir şeyler hissettirdi. Nefret gibi... değişik bir soğukluk gibi. Gözlerinde duygu yoktu.

"Flört kültüründen asla haberin yok, değil mi?" diye sordu en sonunda. "Flörtleşme hakkında bildiğin tek şey bunlar." Sinirlenmişti. Bunu anladım. "Mesela hayatını ikiye bölme sebebin de bu olmalı. Düşünsene askeriye ve sivil hayatının bir olduğunu. Sivil hayatındaki insanlar senin gerçekte nasıl soğuk ve beceriksiz biri olduğunu anlamasınlar diye ayırıyorsun hayatını. Gerçi bir işe yaramamış olmalı."

Sustum. Sinirlendiğimi hissettim. Tam göğsümün ortasında yanan bir ateş vardı ve o ateş tüm enerjimi almaya yemin etmiş gibiydi. O ateş, midemi yakıyordu fakat göğsümde cereyan etmişti.

"Böyle bir insansın, Kaza ama karşındakinin nasıl bir insan olduğunu asla kavrayamıyorsun. Fevrilik, senin yaratılışında var. Patavatsızlık. Öngörüsüzlük."

Hayır, hayır, hayır. İşte oluyordu. Karşımdaki insana göre şekillendirdiğim davranışlarımı karakterim olarak algılayan bir insanı dinliyordum. Hayır. Bu oluyordu fakat olmamalıydı. İleri gitmemesini diledim.

"O çocuğu da böyle kaybetmiş olmalısın," dedi televizyon ünitemdeki fotoğrafı gösterirken.

"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedim ayağa kalkarken. Tamam, ben de sorular sorarken ileri gidip yorumlarda bulunmuştum. O da bana aynı şekilde karşılık vermişti fakat ben boş boş yorum belirtirken o bana saldırmayı tercih etmişti. "Gerçekten. Albayı dinlemek hataydı demek. Seni o asansörden

CamScanner ile tarandı

döndürmemeliydim. Seni tekrardan kollarımla boğacak kadar sıkmalı, ondan sonra da kenara fırlatmalıydım."

"Bana olan sevgin yürek kabartıcı, Kaza." Alaycı sesiyle ayağa kalktı. İstediğini almıştı. Beni yine son raddeme getirmişti.

"Sana olan nefretim baş ağrıtıcı."

"Asansöre binecekken yarı yoldan döndüren de karşıma geçip benimle oynayan da sendin." Bir an... laflarında boğulduğumu düşündüm. "Cesur bir kadınsın ama yaptıklarına karşılık verilince böyle celalleniyorsun. Kudurtma hastalığına sahip olan ben miyim yoksa onu arayan sen mi?"

"Celallendiren senken konunun bir değeri kalmıyor. Her zaman sınırlarını aşmanın bir yolunu buluyorsun."

"Sınırlar," dedi gözlerini bana çevirmeden. "Eğer sınırlarımız olsaydı ne sen az önceki hareketini yapardın ne de ben ondan sonra burada kalırdım."

"Sınırlarımız olmalı."

"Sınırlarımız zaten var," dedi. "İmaların, alttan küçük bir kız gibi laf sokuşturmaların olmasa o sınırlar zaten var fakat sen aynı babasından şeker isteyen bir kız çocuğu gibi başının dikine gidiyorsun. O şeker diş çürütür, Kaza."

Sus, dedim kendime.

"Sana emir vermememi mi emrediyorsun? Ne hakla?" diye sorunca birden durdum. "Bana soğuk aylarda giydiğim ceketle laf sokuşturmak mı? Ne hakla, Kaza? Hangi hakla?" Birden sarsıldım. Hızlıydı, beklenmedikti. Tokat gibiydi. Babanın küçükken sana kızdığında hiç beklemediğin anda attığı tokat ve annenin senin önüne geçerken yediği azar gibiydi. Şok ediciydi. "Hiçbir astım benimle bu şekilde konuşamaz. Ben bir şey söylüyorsam astım bana *emredersiniz komutanım* dışında bir şeyler ima ediyorsa bu benim için sıkıntı çıkarmam gerektiğinin sinyalidir."

Buraya benimle flört etmeye falan değil, zaten bildiğim şeyleri ben bir salakmışım gibi yüzüme vurmaya gelmişti.

*Madde 6 - Resmî veya hususi bir iş sebebiyle bir âmir veya üst ile münasebette bulunacak her ast, her zaman askerî usullere ve askerî terbiyeye tamamiyle uymağa ve onlara karşı yüksek bir saygı göstermeğe mecburdur.**

"Hatalısın. İki iki daha senin bir sivilin ölümüne yol açtığına çıkıyor. Kimse senin o sivili korumaya çalıştığını sikine takmayacak. Ben de dahil." Konuşmaya devam ederken dibimdeydi. "Çünkü o sınırda, koruman gereken tek bir kız vardı. Masumdu. Evde ailesi vardı. Hayalleri vardı ama o gün her ne olduysa o kız öldürüldü. Senin gözünün önünde. İHA'ların

*Türk Silahlı Kuvvetleri İç Hizmet Yönetmeliği.

CamScanner ile tarandı

da çektiği gibi, sen karşıdaydın, o an o silahı ateşleyip kızı kurtarabilirdin. Yapmadın, Sezin Kaza. Sen bir seçim yaptın ve seçimin o kızı kurtarmak değildi."

Gerçekler can yakar mıydı, hiç umurumda değildi. Vicdanıma oynuyordu... haksız mıydı; tartışılırdı. Bunun konuyla alakası olmadığını düşünebilirsiniz fakat Turan Akkurt konuyla olan alakasını bana hissettirmişti.

"O kızın hata yapması da önemli değil. Albay seni istediği kadar korusun, istediği kadar suçlu olmadığını savunsun. Eğer ki inek uçamıyor, sinek yüzemiyorsa şu bir gerçektir ki sen, devletin gizli askeri, gökteki kartal yerdeki kurdu, senden saklanmayıp onları bulmanı bekleyecek kadar korkan insanlar bile ne kadar yetenekli olduğunu bilirken, öylece dikildiysen kabullen; o gün, kişisel çıkarların öndeydi. Tıpkı, bu üç günde nasıl ki bir yüzbaşı olmama rağmen beni düşman belledin; o kıza da aynı o şekilde bir his besledin."

"Beni itham ettiğiniz şey ağır," dedim derhal saygıya geçiş yaparken. Ne olursa olsun karşımda konuşan, yüzbaşımdı. Ve beni, bencillikle suçluyordu. Tehlikeli bir bencillikle hem de. Birisini öldürebilen bir bencillikle. Haksızdı. Haklı olamazdı. "Ne kadar ağır olduğunu fark edemeyeceğiniz kadar ağır hem de. Beni katil olmakla itham ediyorsunuz."

"Seni itham etmek mi? Bu konu neden bu kadar canını yakıyor, Kaza? Zeden olarak soruyorum." Çarpıldım. Rüyamda kızın şakağında patlayan silahı tutan elim; yerinden ayrılmak, kopmak, yerlere gömülmek istedi. Alay etmiyordu, gerçekten yüzüme vuruyordu. "Sana çarptığımı ima ettiğin zeden olarak soruyorum. Neden bir şeyler açıkça söylendiğinde bacak aramı ima edecek cesaretini yitiriyorsun?"

Aman Allah'ım, o tahmin edemeyeceğim kadar birikmişti. *Benim gibi.* Ben her fırsatta ona tekmemi geçirirken o beklemişti. Fakat şimdi bu ses tonu ve bu üstten bakışla birlikte bana asıl Sezin'i hatırlatmaya başlamıştı. Saygılı, ne yaptığını bilen, dik duruşlu Sezin.

"Ben sadece..."

"Sen sadece kazanmayı seven bir kadınsın ve başkalarının asıl amaçları hiçbir zaman umurunda olmuyor. O gün sen, kızı korumak gibi küçük bir göreve tabi tutuldun ve Yassou'yla arkada çatışırlarken aklında olan tek şey, önemli bir operasyonun sensiz yürütülmeyeceğini göstermendi. Yassou'yu bastıklarında seni oradan çıkardılar ve sivili korumanı istediler, Kaza. Askerlerinin değil. *Senin.* Yani o kız önemli biriydi ve sen sırf hırsların uğruna o kızı orada harcadın."

CamScanner ile tarandı

"Ben onu harcamadım." Siktiğimin sesi kısık çıkıyordu çünkü kâbuslarımda o silah, Gizem'i öldüren silah, benim elimde olup da onun şakağında patlıyordu. "O sessiz olsaydı her şey basitçe hallolacaktı ama o-"

"Ölen bir sivili suçlayacak birisi olduğun için timinin başına atandım belli ki, Kaza."

Bu gerçek birden ağır geldi. Ne sik döndüğünü bağırarak sormak istedim.

"İlk anda yüzüne hatanı vurmam beni gözünde düşman yaptı. İnsan hatasının maktulüdür, Kaza. Sana dövüş teklif ettiğimde hırsların yüzünden kabul ettin. Nöbet tutmanı söylediğimde kabullenip de daha sonra albaya senin nöbet tutmaman gerektiğini fakat teste ihtiyacın olduğunu söylediğimde Serdar Albay senden bir inkâr bekledi. Bunu istemiyordun fakat sen öyle hırslısın ki benim karşımda bana yenilmemek için kabullendin. Alayla veya değil, kabullendin."

Artık durma vakti, Seziş. Sanırım gerçekten de onun kurduğu oyunun içindeyiz.

Asla.

"Hırsların, Kaza. Onlara hep yenileceksin. Hırsların uğruna herkesi harcarsın. Karşındaki ben değil, bir başkası da olsa. Şimdi, tekrar ediyorum. Sen beni asla tanımayacaksın fakat ben senin tek bir nefesinin kısıklığından bile ne olduğunu anlayacağım çünkü senin yüzbaşınım ve her emrime itaat etmek zorundasın. Sınırları zorlarsan büyük oynarım. Bunu bir oturup düşün. Ne kadar ileri gidebilecek bir adamla karşı karşıyasın, bunu düşün. Bu adamın emri altında olduğunu düşün. Artık timin komutasının sende olmadığını ve üstün olarak benim geldiğimi düşün. Ve lütfen," gözlerini dudaklarıma indirdi. "Bir daha o sınırlarda doğru bir şekilde yürü. Ben sana yaklaştığımda beni geçmeye çalışma. Ben zaten hep bir adım önde olacağım."

Arkasını dönüp gitmesine karşılık ağzımı açmadan onu izledim. Hakkını izledim. Onun buraya, tam da albayın dediğini gerçekleştirmek için geldiği gerçeğini anlayıp, istediğini alışını izledim. Buraya aramızdaki sorunları çözmeye gelmişti. Hem de nasıl çözeceğini çok iyi biliyordu.

Açıkçası, artık yerimi bildiğime seviniyordum.

Ben artık ne bir adım geri ne de bir adım öteye giderdim.

Bir adım ötesi diye bir şey yoktu. Bir adım ötesi, her zaman Turan Akkurt olacaktı.

CamScanner ile tarandı

"Öncelikle bu zat-ı güzel masa-i şerifiye-i müthişlikuye muhterem donatımı yaptığı için Üsteğmen Sezin'imiz Kaza'mız, gözümüzün nurunu alkışlıyoruz," diyerek şımaran Şükrü herkesi alkış yapmaya teşvik etmek ister gibi ellerini şaklatıyordu.

Ardından gözleri Serkan'ın yanında oturan yüzbaşıya kaydı. Gözlerinin hedefi olan adama bakmak yerine Şeker'in sözlerini merakla bekledim. "Ve yoğun programından vakit ayırıp aramıza katılan yüzbaşımız, yeni ve bir tanecik komutanımız..." Şeker Şükrü kısa bir an masadakilere göz gezdirip, tekrar yüzbaşıya dönecekti ki bana baktığı an boğazını temizleyerek kısa kesti. "Turan Akkurt'a teşekkür ederiz."

Saçlarını kestirmişti ve bok gibi görünüyordu. Normal uzunluktaki saçlarının kenarlarını kazıtmıştı ve üstü kalmıştı. O çirkin kesimli kafasını abartılı bir şekilde herkese sallarken Nizami, Özgür ve Göktuğ ile birlikte Fırat abi de gülerek onlara katılmıştı.

"Müthiş bir kadın olan ve kadın olduğu için ona ayrı bir saygı duymama-"

Nizami'yi kesen Kubat, "Tamam," deyince herkes alkışlamayı kesti. Bense Kubat'a baktım. Bana dönüp göz kırpmasıyla ben de ona göz kırptım.

"Yine hevesimizi götümüze ağaç kavuğu gibi sokan Kubat abimizi de alkışlıyoruz," diyerek tekrar abartılı bir şekilde alkış merasimini başlatan Şükrü'ye Nizami ıslık çalarak, Özgür elini dik tutup şaklatarak, Göktuğ masaya ellerini vurarak, Serkan da Kubat'ın kulağına doğru *voo* diye bağırarak, Fırat abi ise tüm neşesini yitirip dik dik onlara bakarak eşlik etti.

Ben ve gelmesini içimden bir saniye bile geçirmediğim yüzbaşı, onları sakin gözlerle izliyorduk.

Dün geceden sonra evimden çıkıp gitmesi bir nebze iyiydi fakat bir sonraki akşam onun tam da karşımda yalı kazığı gibi dikilmesi, hayır, iyi değildi. Onu bu kadar erken görmek istememiştim. En azından bir hafta sonraki operasyonda ona ve emirlerine göz yumabilirdim ama hemen, götü başı dağıtmaktan korkmadığım masada onu görmeme gerek var mıydı? Yoktu.

Şöyle ki bu masa ne zaman kurulsa Fırat abi, hepimizi toparlar, önce herkesi evine götürürdü. Sonra, sokak köpeği diye adlandırdığı evsiz Nizami ve Göktuğ'u enik gibi ensesinden tutar ve evinde ağırlardı. Uyutur, yıkatır, paklar, giydirir sonra da sokağa geri bırakırdı. Kimlerin evinde sabahladıklarını da asla bilemezdiniz. Kısaca burada götü başı dağıtmaktan hiçbirimiz çekinmiyorduk.

CamScanner ile tarandı

"O hevesi değil direkt ağaç kavuğunu götüne tıkarım, pıs pıs ses çıkararak ortada gezersin, Şeker," diyen Kubat'la bu sefer ellerimi kaldırıp ben alkış yaptım. Herkes susmuşken -ve özellikle belirtmek istiyordum ki kıçının yüzbaşısı yaprak sarısı gözlerini üzerime dikmişken- alkışım bu geceye özel, askerlere -bize- kapatılmış mekânı inletti. Hepsi bir süre bana baktı. Bense üzerimdeki gözleri umursamadan alkışlamaya devam ettim.

Ettim, ettim, ettim ve sonra tamamen sessiz kalacaklarını anlayıp alkışı kestim. Masadaki sessiz gerginlik hafiften hepsinin yüzünü yaladıktan sonra, "Bu kadını seviyorum," diyen Kubat önündeki bardağına uzanıp rakıyı kafaya dikti. "Sizden daha taşaklı olduğu için." Ardından şalgamından bir yudum aldı.

"Haklısın valla, abi. Gerçekten de hepimizden taşaklı kadın. Kilo kilo taşak taşıyor maşallah ama taşak demişken..." diyen Nizami, Şükrü'ye dönüp, "Oğlum ne yaptın lan kendine?" diye sordu. "Götüme benzemiş kafan."

Özgür ve Göktuğ birbirlerine vurup kahkaha attılar. Gerçekten de öyle bir şeylere benziyordu. Ben de kafamı önüme eğip yavaşça, gülmemek için iki yana salladım. Üzerimde bir çift sonbahar asılıydı. Onun sert ayazının beni izlediğini biliyordum. Gözlerini buraya geldiğimizden beri üzerimden kmemişti. Bense asla ona bakmamıştım.

#yerinibilensezin
#götününüstüneşapdiyeoturmuşüsteğmen
#inadındanbirşeykaybetmeyensezinkaza

"Götün bu kadar güzelse münakaşaya girmek isterim," dedi Şükrü onu asla umursamadan. Öndeki ete tandır ekmeğini bandırıp kocaman ağzına attı. "Mmm, lezzet arası."

"İyi ki geldik," dedi Göktuğ da dudaklarındaki yağı yalamaya çalışıp burnuna kadar et yağını bulaştırırken. "Vallahi ne zamandır böyle yemek yemiyorduk."

Özgür de ona katılıp aynı keyif sesini çıkarınca diğerleri de şımardı ve hepsi birden aldıkları lezzeti çıkardıkları sesle duyurmaya başladı. Fırat abi, Kubat, ben ve tabii ki mahkeme duvarı suratlı yüzbaşı hariç.

Fırat abi önündeki pilavdan koca bir kaşık alıp ağzına doldurduktan sonra şalgamına uzandı. Asla alkol kullanmazdı, bu masaların olduğu etkinliğe de zar zor katılmıştı zaten. Remzi abinin yeri güzel yemekleri olsa da alkollüydü ve Fırat abi *ben gelmem siz takılın gençler* deyip kendini geri çekmişti. Ama sonra eşi Sevil abla ısrar edince *haramın yanında sevap görün* deyip şalgamını uslu uslu içmeyi seçmişti. Ayrıca mekânın sahibi olan

CamScanner ile tarandı

Remzi abiyle de iyi anlaşmıştı. İlk başta alkollü mekân diye uzak durmaya çalışsa da sonradan Remzi abi ile sohbet muhabbeti sarmıştı.

Bu masada içmeyen ikinci kişi ise Yüzbaşı Akkurt'tu. Dün şaraba dokunmaması gözüme batmıştı, bugün de yayık ayran içmeyi seçmişti. Alkol kullanmıyordu demek ki. Ee, o zaman ne diye bana şarap getirmişti?

Rakımdan bir yudum aldım. "Komutanım, siz beğendiniz mi burayı?" diye sordu Özgür.

Yüzbaşı, ayran içmek istediğini söylemesinden beri ilk kez duyduğum o sert sesiyle, "Beğendim," dedi. "Samimi bir ortam gibi."

O ortamı samimi yapan Keleş'ti. Bunu ona söylemek için dudaklarım aralandı ama geri kapattım. Laf sokmayacaktım.

"Vallahi komutanım Remzi abi gelsin, bakın ne çalgılar döndüreceğiz. Burası var ya, yuva yuva. Home home," dedi Nizami, üç gramlık İngilizcesiyle. "O da birkaç dakikaya gelir zaten. Tanısanız bayılırsınız."

"Kesin," dedim kısık bir sesle ama dudaklarımı anında kapattım. O görgüsüz aygırın bir boka bayılacağı yoktu. Yine de sessiz kalmak istedim.

"Bir şey mi dedin, üsteğmen?" diye soran yüzbaşı ile gözlerim yavaşça kalktı ama ona bakmadım. Yüzüm ondan tarafa döndü ama gözlerimle onu cezalandırmadım. Bakmadım işte. Onun yüzünü görmek istemediğimden. Cevap vermeden çatalıma ortadaki mezeden aldım ve ağzıma tıktım.

Ortamda birden gerginlik bulutu yükseldi, başımızdan aşağı tansiyonu yüksek yağmurlar yağdı. Tim, olduğu yerde kasıldı. Serkan bir yüzbaşıya bir bana baktıktan sonra, "Oyun oynayalım," dedi. "Hem içerken kafamız dağılır."

"Neymiş o oyun?" diye sordu yüzbaşı.

"Bir kelime söyleriz, diğer herkes de ona o kelimeyi çağrıştıran başka bir kelime söyler. Nasıl? Bakalım kimlerin zihni günah torbası? Kesin Şükrü ile Nizami ifşa olur ama anladık artık onları."

"Çocuk muyuz biz, amına koyayım?" dedi Kubat sıkkın sıkkın. "O ağzından hiç hayırlı şeyler çıkmıyor, Direk."

"Sokacağım direk, uzayacak direkt," dedi Şükrü ve kıkırdadı. "Bunu söylemek huy oldu bende." Sonra Serkan'a dönüp öpücük attı. "Serkan huydur bende."

"Şerefsiz," diyerek sırıtan Serkan göz devirdi. "Ee? Evet deyin." Kimse evet demeyince, "Evet desenize lan," dedi sertçe. Sonra bana dönüp, "Komutanım, size lan yok." Durdu biraz. Yüzbaşıya döndü. "Size de, komutanım."

CamScanner ile tarandı

Yüzbaşı sadece başını eğdi. Tam çaprazımdaki kafasına baktığım sırada gözlerini bana çevirecekken hızla gözlerimi bardağıma diktim. Kubat yanı başına takladığı şişeden kendine doldurup, "İyi," dedi.

Diğerleri de onaylayınca Serkan, "Keleş," dedi.

"Aile," dedik hep bir ağızdan. Biz, yani Keleş olarak.

Yüzbaşının ağzından, "Kurtuluş," çıktı.

"Ulan ya, yerim lan sizi," dedi Serkan. "Şapşallar."

"Aşko sakin," dedi Nizami ve sonra Serkan sinirlenmeden, "Göt," deyip direkt, "Şükrü'nün saçı," deyince birkaçı güldü ama Şükrü ona dik dik bakınca, "Serdar," dedi.

"Abi."

"Baba."

"Albay."

"Dost."

"Adam."

Kelimeler aramızda dolaştı. Gülümseyerek bardağımı Kubat'a uzatınca sorgulamadan azıcık doldurdu. Gözlerini uyarır gibi bana diktikten sonra da bol bol su koydu. Bu, *fazla içme* demekti. Bense ona sadece başımı eğdim.

Gözlerimi yanlışlıkla -altını çizerek belirtmek isterim ki asla iradem dahilinde olmayan şekilde- yüzbaşıya değdirince onun Kubat'la aramızdaki sessiz iletişimi izlediğini gördüm. Gözlerimi yüzbaşıdan çekmeden yavaşça bardağımı öne çektikten sonra yine aynı sakinlikte, "Nefret," dedim.

"Terör," dedi Kubat, Serkan, Şükrü ve Nizami.

"Aşk," dedi Fırat abi ve yüzbaşı ile gözlerimiz hızlı ve sert bir şekilde Fırat abiye döndü. Fırat abi ise onda olan iğne gibi bakışları umursamadan höpürdeterek şalgamını içti.

İçimden bir tören kalktı. Bir cenaze töreniydi ve iki tabut vardı. Yan yana gömülecek iki duyguydu. Tıpkı birlikte doğdukları gibi birlikte ölüyorlardı. Nefret çok güçlü bir duyguydu, fazlası aşka yelken açardı. Aşk, ondan daha tehlikeliydi çünkü zamanla nefretin iradesi olurdu. Fırat abi haklıydı.

"Abi, nokta atışı diye buna derim. Ben artı birledim," dedi Özgür. Göktuğ, "Artı iki," dedi.

"Zehir," dedi yüzbaşı nefret kelimeme karşılık.

"Bakın kelime geliyor," diyen Fırat abi, "Vicdan," deyince hepimiz suskunlaştık.

CamScanner ile tarandı

Yüzbaşı bir şey fısıldadı, anlamadım. Benim dudaklarım arasından, "Nisan," çıktı. Nisan ayında bir sivilin benim yüzümden şehit olmasının vicdanı halen daha boynuma asılıydı.

Kubat'ın bakışları sertçe bana döndükten sonra, "Vatan," dedi ve hızla ekledi. "Can."

"Toprak," dediler hep bir ağızdan.

Yüzbaşı durdu, durdu, durdu. "Kan," dedi sonra. Her birimiz sessizleşirken üzerimize bir çarşaf gibi dökülen o canları düşündüm. Verilen ve alınan canları. Vatan uğruna, vatanda, vatan için.

"Amına koyayım," diyerek yüzünü sertçe sıvazlayan Kubat sıkkınca ofladı. "Of ulan! Of!"

"Of," dedi yüzbaşı başını sallayarak. "Of, Yürek."

Elimdeki bardağı döndürürken, "Geçen ay," dedi Fırat abi. "Mardin'de bir çatışma olmuş."

Biliyorduk. Duyduğumuz üzere yedi şehit verilmişti toprağa. Haberlerde ise sadece baş harfleri yazılarak iki şehit göstermişlerdi. Ailelerin yürek yakan bağırışlarını dinleyen kişilerin anlattıklarına göre sadece tek bir baba vardı ağlamayan.

Gözünü seveyim, demiş. *Ağlamasınlar. Bir oğlum daha olsa onu da yollarım. Başımız değil, vatan sağ olsun.*

O adamın ayaklarına kapanmak istiyordum. Söylemek istediklerim vardı.

Yalvarırım, dik dur çünkü her birinin kökünü kurutacağım. Bir oğlun daha olsa onu da feda edeceğin toprakların intikamını alacağım. Yeminim olsun, bu dilim yaralayacak, elimdeki silahım öldürecek. Senin gibiler dik durmazsa bizim boynumuz eğilir. Halk benim halkım, toprak benim toprağım. Damarlarımda akan kanın geçmişi intikama dayanırken nasıl olur da sağ kalmasını dilediğimiz vatan için canımı ortaya koymam? Sen bir oğlun daha olsa onu da bu ülkenin canına kurban olduğum toprakları için yollarsın da ben nasıl öldürmeden dururum?

Rabbim, bu güzel topraklardaki her kötü canı kurutsun isterdim ama toprağım canlı kalsın.

"Hepsinin iliğini sökeceğim," dedi Kubat, öfkeyle gözlerini masaya diktiği yerde.

"Amına koyduğumun dünyasında masumlar can verirken nasıl oluyor da soysuz it sürüleri yaşıyor?" diye sordu Serkan. "Abi bana söyleyin ya. Gencecik çocuklar onlar için savaşırken nasıl benim şehidimi önemsemiyor bu insanlar?"

CamScanner ile tarandı

"Vicdan işte oğlum," dedi Fırat abi. "Herkeste bulunuyor mu lan? Gün demi takip ediyor Sevil ablan. Yazmışlar; kendi vatandaşım, öz dilimle, uğ. runa savaş verdiğim ülkenin sınırları içerisinde *gebersin Türk askeri* yazmış. Ulan ben... bazen... ne desem bilmiyorum lan."

"Onlar da terörist abi benim gözümde," dedi Özgür. "Kendi askerini hatırlamayan, saymayan, görmeyen insan benim gözümde çok değersiz."

Küçükken, iki oğlunu da vatan için feda etmiş ve dimdik başıyla, "Benim iki oğlum artık yoksa da binlerce evladım bu vatan için baş koydu. Her biriniz benim evladımsınız. Vatan ayakta kalsın," diyen dedemi dolu gözlerimle izlediğimi hatırlıyordum.

Her gece, bir Ali Kınık türküsü odanın içinde dağılırken, ikiz amcalarımın odasındaki yataklara bakan masanın başında olurdu. Elindeki rakı bardağıyla, amcalarımın fotoğraflarının yan yana koyulduğu ve üniformalarının, eşyalarının, zincirlerinin, rütbelerinin olduğu o yataklara bakarak çocuk gibi hıçkırarak ağladığını hatırlıyordum. Kapının arkasından izlerken benim de minicik aklımla ne olduğunu anlayıp yere çöktüğüm gibi ağlaya ağlaya uyuyakaldığımı... Her gece dedemi o masadan, beni ikiz amcalarımın odasının kapısının önünden aldıklarını halen dün gibi hatırlıyordum.

Dilinden askeri, vatanı için dualarını eksik etmeyen milletin içinde bile vardı böyle vicdansızlar. Ne derdim ne söylerdim, bilmiyordum.

"Allah şahit," dedi yüzbaşı katı sesiyle. "Bir gün hepsini bu topraklardan temizleyeceğiz. Geriye bir kişi de kalsak, on kişi de kalsak biliyorum ki askerim bu toprağı pis bırakmayacak."

"Bırakmayacağız," diye yineledik onu.

"Sizin de var bir kesiğiniz," dedi Şükrü. "Yaranız değil. Yara dediğiniz kanar. Sizinkisi durmuş ama kapatmamışsınız da."

Yüzbaşının gözleri Şükrü'ye döndü. Duygusuz, cansız, soğuk ela gözler her birini yerinde diken gibi dikleştirdi. "Herkesin yarası vardır, Şeker. Dediğin gibi, yara dediğin ya kanar ya da kabuk tutar ama o kan hep oradadır. Ben bu vatan için kanımı akıttım, intikamıma sarıldım. Ben o kanın hepsini intikamım için tükettim, kuruttum orayı. Artık, geriye açık bir kesik kaldı. Ne yaşandığını ve neden yaşandığını hatırlatacak, ağzı açık bir kesik."

"Kapanmaz," dedi Fırat abi. "Konu vatansa hiçbir şey kapanmaz. Ne yara ne defter ne sayfa ne mezar ne de konu."

"Öyle, Demir," dedi yüzbaşı. Sonra sessizleşti ve bir daha konuşmadı.

"Sevil abla nerede gözünü seveyim ya, bir türküsüne ihtiyacım var. Hani ya hani? Neden bu kadını evde kukumav kuşu gibi bekletiyorsun, abi? Bak valla başlayacağım senin erkekliğine ha," diyerek birden yükselen

CamScanner ile tarandı

Şükrü ile o atmosfer dağıldı. "Nerede İlayda'nın akrabası, nur yüzlü ceylan ablam ya?"

"Oğlum, Şükrü gelmişine geçmişine-"

"Of, abi sıkmadı mı ya? Sezin Komutan'ım senden daha yaratıcı bu konuda," dedi Şükrü burun kıvırarak. Bana döndü. "Komutanım şöyle bir yaratıcılığınıza dans ettirin de Fırat abi yaratıcılık görsün. Asena gibi kıvırtın şu küfür sanatınızı."

"Kes zevzekliği, Şeker."

Nizami birden kafası hafiften uçmuş gibi, "Bakın, tandır kaburga da şahit olmak istiyor," dedi ve eğildi. Kaburgaya bir fiske çaktı.

"Ben duydum, ille de Sezin komutan der bu lanet olası kaburga bea. Bak encek encek bağrınır," dedi Şükrü. Trakya şivesini ya çok sinirliyken ya da alkol alıp mayıştığında ortaya koyuyordu. "Büzük ağızlı Serkan ne bakınır oradan bana? Ne dersin Serkan bana ayvan ayvan?"

"Şu herifin ağzını kapatmayanın da dil kıvrımını sikeyim," dedi birkaç saniye sonra Fırat abi. Bana döndü. "Sezin sen hariç, kardeşim." Yüzbaşıya baktı. "Siz de komutanım."

Yüzbaşı yalnızca gözünü kapattı anlamış gibi. Sakindi. Çok karışmıyordu onların arasındaki muhabbete. Bense, "Biliyorum, abi. Rahat ol." dedim ve minik bir gülümseme ile *o iş bende* der gibi sol avucumu göğsüme bastırdım.

"Kafan," dedi Serkan. Şükrü direkt, "Suscan Serkan. Erkesin içinde konuşana vereyen derler," deyince Serkan göz devirerek güldü.

"Bu herifi şu saçıyla ciddiye alanın zaten..." dedi Serkan.

"Vereyen Serkan," dedi Şükrü ve sonra Nizami'ye eğilip onu öpmeye kalkıştı. İki eli ile yanaklarını kavradığı Nizami, Şükrü'yü iterken dehşete düşmüş görünüyordu.

"Lan, uza şuradan!"

"Bir öpücük," dese de Nizami şokla irileşen gözleri ile onu itiyordu. "Lan bir tane!"

"Siktir git, lan."

"İlayda'nın numarasını buldum ben. Çok mutluyum. Öpeceğim işte seni," dedi Şükrü dudaklarını Nizami'ye uzatırken. "Bu gece yazacağım ona." Fırat abinin gözleri sakince Şükrü'ye döndü. "Diyeceğim *bak bir toprağım var ki sonum orası, başlangıcım senin yüreğin olsun mu, tatlı kız? Hani derler ya, ya benimsin ya kara toprağın. Ben toprağın olayım, sen benim.*"

CamScanner ile tarandı

Yüzbaşı sebebiyle olan gerginliğin beni sessizleştirdiğini fark edince olayları üçüncü bir göz olarak izlemek yerine merakla dahil oldum. "Neden sen toprak oluyorsun mesela?"

Şükrü bir an durdu. Böyle bir soru beklemediğine emindim. Sanırım masada birinin bu sözleri ciddiye alıp akıl yoracağını zannetmemişti. "Şöyle ikimizden birimiz toprak olacaksa," dedi hüzünlü bir ses tonu ile, ardından gözleri uzaklara daldı. "Ben olurum. Kıyamam ona. O yeter ki mutlu olsun."

"Toprağam," diye imayla bağırdı Özgür'le Göktuğ ve gülerek birbirlerine vurdular. "Kıza toprağım diyeceksen baştan sana tekmeyi koyar, abi. Hani bilmiyorsan diye söyleyeyim dedim," dedi Göktuğ.

"Toprağım demeyeceğim de ne diyeceğim?" dedi Şükrü kaşlarını çatarak. "Benim toprağımdan başka neyim var?"

Kubat sırıttı. "Sarhoş da olsa asla ne için neye baş koyduğunu unutmuyor ya, işte bu götü de ondan seviyorum."

Şükrü düşünceliydi. "Benim toprağımdan başka neyim var lan?" diye sordu ciddi ciddi. Sonra bulmuş gibi parmaklarını şıklattı. "Bayrağım var lan tabii. Neyim olacak? Tamam, kıza bayrağım diyeyim."

Yüzbaşı sessizdi ama konu hoşuna gidiyormuş gibi yüzü rahatlamıştı. Sanki sıçıyormuş gibi takındığı o ifadesi yoktu.

Seziş, bu herifin o ifadesiyle bile aşırı yakışıklı olduğunu inkâr mı edeceksin?

"O bayrağın bir de direği var biliyorsun, değil mi Şükrü?"

Serkan'ın sözlerine Şükrü'den cevap gecikmedi. "O direk sana boydan..." Ardından Şükrü durdu ve bir şeyi son anda hatırladı. "Olan olmuş zaten, Serkan Direk."

Eğer yüzbaşı ile aynı masada olmasaydık buna gülebilirdim ama şu an sadece dudaklarımı belli belirsiz birbirine bastırmakla yetindim.

"Bayrağım, toprağım..." Cimilli İbo gibi güldü Özgür. "Kız her yerden engeli basacak. O topraktan bile."

"Yazacağım ama..." dedi onu dikkatle dinleyen Fırat abiyi gözü görmez gibi. "Ama onun için Ayşe, Zeynep, Nur, Sevda ve Yağmur'la konuşmayı kesmem lazım."

Fırat abi gözlerini kapattı. Şükrü'nün bir süredir konuşmaya çalıştığı İlayda, eşinin akrabasıydı ve ailesi Fırat abi ile Sevil ablaya emanet etmişti kızı. Sabırlı birkaç nefesten sonra gözlerini araladı ve, "Şükrü senin götünü sikerim," dedi. Şükrü bayık bakan gözlerini araladı.

"Efendim, abi?"

"Götünü," dedi Fırat abi.

"N'olmuş abi götüme?"

CamScanner ile tarandı

"Siktim."

"Kimi, abi?"

Fırat abi göz devirerek önüne döndü. Şükrü gözlerini kırpıştırarak Nizami'ye döndü. Çok yakınında olduğu için bir an dudakları değecekti ki Nizami sakince kendini geri çekti. Şükrü bayık bayık, "Bu adam ne der ben anlamam bea. Epten böyle lafları var. Küçükken caminin imamı da böyle şeyler diyordu bana. Taş falan atıyordu yolda beni gördükçe. Napsın adam, yanına çağırıyordu eralde," dedi sık sık kirpiklerini kırpıştırarak.

"Şeytan sanıyordur kanka seni. Ondan taşlamıştır," dedi Nizami ciddiyetle. Şükrü bir süre düşündü ve sonra aydınlandı.

"Arbi lan." Bir an durup elini çenesinin altına koydu ve şaşkınlıkla mırıldandı. "Bu benim aklıma neden gelmez be?"

Yüzbaşı, onların zevzekliklerini izleyen suratına döndüğümü görünce gözlerini bana çevirdi. Bir süre sadece onun tepkisini anlamaya çalıştım. Bizi tanımak için gelmiş olmalıydı. Kendisini buraya ait kılmak için. Keleş Timi kuvvetli bir şekilde bağlandığından dolayı sizi aranıza koyduğu an kendinizi onlardan sanırdınız. Yüzbaşı Akkurt kendisini yabancı hissetmezdi bu ortamda. Fakat ben, onun yabancı olduğunu sürekli kendime hatırlatıyordum.

Seziş, bu kaçıncı bardağın?

Bu saymamız gereken bir şey miydi ki?

"Peki, Fırat abi ne diyordu?" dedi Şükrü sakin sakin.

"Göt sikecek kanka," dedi Nizami de onun gibi bayık bayık. "Sanırım senin götünden bahsediyordu. Orayı ben de kaçırdım."

Uçmuşlardı.

"Abi biraz yaratıcılık ya. Sezin Komutan'ım sizden daha yaratıcı kesinlikle."

Fırat abi sinirle ona döndü. "Beş gram düşünen üç gramlık beyin odacıklarının içinde, seni kırk beş farklı pozisyonda, gözünün önünden geçen tüm hayatının gösteriminde, arkada çalan *Mustafa Beşikçi Yala Beni Yut Beni* şarkısı çalarken sikeyim, Şükrü." Hepimizin sesi soluğu kesildi. Şükrü derince yutkundu. "Nasıldır, yaratıcı mı?"

"Kırk beş pozisyonu teker teker sayarsan altına imzamı atarım, Fırat abiciğim."

Şükrü'nün arsızlığına kadehimden bir yudum alarak şahit oldum. Korkusu ses tonundan belli olsa da kelimeleri hâlâ cesurdu. "Çok iyiydi," dedi Özgür. Nefesi hayranlıkla kesilmiş gibi baktı. "Abi, çok iyiydi."

Fırat abi yine sabırla nefes çekti. "Hasbinallah ya."

CamScanner ile tarandı

"Komutanım," dedi Özgür, gözleri her içtiğinde olduğu gibi seğirerek bakınıyordu. Göz odağında kim vardı bilemezdiniz. Çünkü bir gözü yüzbaşının yanındaki Serkan'a, diğer gözü arkadaki ağaca bakıyordu. "Siz bugün içmediniz. Niyetli misiniz ki?" diye sordu. Sorunun muhatabını anlayabilmiştik, yüzbaşıydı.

"Alkol kullanmıyorum. Abdestliyim," dedi bana bakmadan.

Rahatsızlığı ben miydim yoksa alkol almamasına rağmen benim evime şarap getirmesi mi? Şayet bensem bu hoşuma giderdi.

Fırat abi, "Namaz kılan insan yüzünden belli olur. Bugün daha bir aydınlık yüzünüz," dedi sevinçle. "Bu kitapsızların arasında kendimi kötü hissediyordum. Yalnız değilmişim meğer." Bir tek sevinçten gidip yüzbaşıyı öpmediği kalmıştı. "Kıldınız mı akşamı?"

"Kıldım, Fırat Demir," dedi yüzbaşı gülümseyerek.

"Allah kabul etsin," dedi ve biraz tiksinerek masaya baktı. "Bu masaya da oturduk ama içimizdeki belli. Sohbet muhabbet olsun yani. Görev öncesi, bir de evde her şey sıkıntıdayken iki gönlümüz güzelleşsin, bir lezzet arası yapalım dedik," deyince de Kubat, Fırat abiye döndü.

"Sevil ablayı niye getirmedin sen gerçekten?" diye sakince sordu. Her masaya Sevil abla da katılır, üstelik içerek Fırat abiyi kudurturdu ama bugün burada değildi. Benim de gözüme batmıştı.

"Hep aynı şeyler," dedi Fırat abi sakince.

"Abi-" Kubat devam edemedi.

"Yapamam," dedi Fırat abi. "Bir çocuğu, bu hayata getiremem, Kubat."

Yüzbaşı, "Çocuk mu istiyordu?" diye sordu gür sesiyle. Bağırmadı ama sanki kulağımın dibinde böğürmüştü. Öyle bir etki bıraktı.

"İstiyor," dedi. "Ben daha biz gencecikken, *asker olacağım, beni bırak, git evlen, çocuğun olsun* dediğimde düştüğü hastanelerden topladım onu. Ayaklarıma kapandı. Şimdi yanlış anlamayın, komutanım, ayağıma kapandı diye söz edip gerinmiyorum. Ayaklarına ben de kapanmışımdır eşimin vaktiyle. Hiç de övünmem bu konularda. Hatta o durumda, o dünya üzerinde en rahatsız insan bendim. İnsan, sevdiği kadını ayaklarına kapandırmak ister mi? Ben istemedim. Sevil, *senden başkası olmaz, beni bırakma, sen ne istersen o* diyerek kapanınca ayaklarıma, evlenelim diye kabul ettim ama... evlendikten beş sene sonra başladı *çocuk yapalım* demeye."

Kendini yüzbaşıya anlatıyordu. Çekinmiyordu. Yüzbaşıyı sevmeye mi başlamışlardı? Tabii ki öyleydi! Yüzbaşı zararsızdı onlar için. Kıskanmadım desem... yalan olacaktı.

"Yapın, abi. Sen de istemiyor musun sanki?" diye sordu Serkan.

CamScanner ile tarandı

"İstemez olur muyum lan?"

"Abi sen bizim babamızsın. Valla şimdi inanmayacaksın ama senden çok güzel baba olur be."

Fırat abi durgunlaştı. "Serkan'ım," dedi. "Askerim ben. Bugün var, yakın yokum. Evde iki can bekletemem. Bir çocuğun babasız büyümesine nasıl göz yumarım? Birini evde bekletmek zaten zorken minicik yavrucağı nasıl babasız bir şekilde bekleteyim? Sevil'e bile bunu yaşatmayı istemedim. Beni kimse anlamıyor mu?"

"Anlıyor," dedi Yüzbaşı. "Sen kimseyi anlamıyorsun. Bir ilişkide sadece kendini düşünmemelisin. Bu, bir evlilik. O bir evlat istiyorsa ben evde iki kişi bekletemem diye düşünmemelisin. Onları düşünüyorum dersen, yalandır bu, Demir."

"Komutanım, Sevil bile ben göreve çıkınca yüreği ağzında bekliyor evde. Kıyamıyorum. Bir çocuğa nasıl yaşatayım bunu?"

"O çocuk ileride vatanı koruyan babasıyla övünecek. Öyle büyüteceksin ki babasını beklemeyecek, babası için dualar edecek. Asıl sen bir çocuğa bu gururu yaşatmalısın."

Bu konuyu defalarca konuşan biz, izleyiciydik. Fırat abi nuh diyor peygamber demiyordu. O çocuğu bu dünyaya getirmek istemiyordu. Sevil abla bayılıp hastanelere düşse de Şükrü'nün ablası Ziyafet onu her seferinde toparlasa da Fırat abi hayırcıydı. Kesinlikle hayır diyordu.

"Minik Fırat'ı düşünsene, abi. Senin yanına geçmiş, senden öğreniyor her şeyi."

"Başka minik Fırat düşün, Şeker. Babasının fotoğrafını herkese *bu benim babam, şehit oldu* diye gösteren," dediğinde sustuk. "Yapamam."

"Bu konuyu eşini dinleyerek konuşmalısın, Demir," dedi yüzbaşı. "Onunla, kendi doğrularınla değil. Bir minik Fırat'ı sen düşünmüyorsun ama o kadın, bu hayatta çürüyemez."

"Çürümesin diye istemiyorum zaten," dedi Fırat abi sessizce. Sonra kafasını kaldırdı. Şalgamını dikti kafasına, öksürdü.

"Yazılmış olanı bir Allah bilir," dedi yüzbaşı. "Fakat o yazılmış olandan önce, doğru ve yanlış yollar koyar önüne." Fırat abi put kesilmiş, yüzbaşıyı dinliyordu. Yüzbaşı geriye yaslanmış rahatça konuşmasına devam etti. "Senin elindedir doğruyu seçmek. Yanlışı seçmenin de senin avuçlarında olduğu gibi."

"Şüphesiz," dedi Fırat abi.

CamScanner ile tarandı

"Doğru yolu bulurken kendini yalnız bırakma," deyince Fırat abi v... nunda onun ne demek istediğini anlamış gibi kafasını salladı. "Ona ken... doğrularını dayatma. Bu bir imtihan."

"Öyle," dedi Fırat abi. "Annesinin yanına döndü. Ben Hakkâri'den d... nünce geri gelecekmiş ama gelmemesini söyledim. Kavga büyüdü tabii. A... tık ne zaman gelir, Allah kerim."

Güldü Göktuğ. "Sevil ablayı evden mi kovdun yani, abi?"

"O kendini kovdu oğlum, bana ne." Güldü birden. "Şu kahrolasıca a... olmasa, şu solumdaki yürek olmasa ne yapardım bilmem. Onu üzen be... nim, yüzüne her şeyi vuran benim ama o bir geri adım atıyor, benim yü... reğim devriliyor. Ağlayarak çıktı kapıdan ama gördüm, yüreğim de sürüne sürüne çıktı arkasından." Elini göğsüne koydu. "Boş kaldık."

"Bunu da atlatırsın, abim," dedi Nizami buğulu buğulu. "Siz neleri at... lattınız. Bunu da atlatırsınız. Biz de hep buradayız. Şükrü ve yarağıma ben... zeyen kafası da burada." Göz ucuyla Şükrü'nün çirkin saç kesimine baktı. "Amına koyayım ya," diye isyanla önüne dönüp yüzünü sıvazladı. "Tövbe tövbe."

Şükrü gülerek ona döndü ve sonra işaretparmağını ağzına götürüp lo... lipop yalar gibi yaladı. Umursamadan parmağını bize doğru doğrulttu ve saymaya başladı. "Ooo, enene menene koyayım nenene. Nenen pekmez kaynatmış, deden sikini oynatmış. İki miki, tilki siki. Allah rahmet eylesin, götün sakız çiğ, ne, sin," diyerek tekerlemeyle birlikte parmağı yüzbaşının üstünde durdu. Sonra bir süre -kafasının içindekinin ne olduğunu çöze... meyeceğimiz kadar kısa bir süre- parmağını yüzbaşının yanındaki Serkan'a çevirdi. "Serkan'ımın kafası yarağa benziyormuş." Sanki az önce parmağı yüzbaşının üzerinde durmamış gibi güldü. "Evet Serkan, kafan Nizami'nin yarağına benziyor. Küçücük."

Göktuğ sıçışmalı gülüşmesini patlatıp, hepimizin kulaklarının pasını güzelce silerken ben de kafamı eğdim ama gülmemek çok zordu. Serkan, kızarmaktan bozarmaya geçmiş; yüzbaşı az önce kafasına yanlışlıkla laf ge... leceğini anlamış gibi kaşlarını çatmış, Nizami de kafasını eğip bacak arasına bakmaya başlamıştı.

"Neresi küçük lan?"

"Ulan masada kız var, adabını siktiklerim. Ahlak denen şey hiç mi yü... zünüzü öpmedi lan?" diye sertçe sordu Fırat abi. Bu sohbetlere alışkın olan ben, hiç bozuntuya vermeden bardağıma uzandım. "Şöyle bir öpücük değil de burnunu değdirseydi bari."

CamScanner ile tarandı

"İlayda mı abi?" diye sordu Şükrü üzerine atlayacak olan Nizami ve Serkan'ı umursamadan. "İlayda mı öpecekmiş beni?"

"Şükrü-"

"Benim tuvalete gitmem lazım," dedi Nizami aceleyle kalkarken. Özgür gözlerini kapatmış, masaya yumruğunu vurarak gülmeye başlamıştı.

Bakışlarım yüzbaşının bir şeyler fısıldayan dudaklarına düştü. "Alışkın bu ortama," gibi bir şey söyledi kendi kendine.

Kendince böyle olmasını beklese de karşılaştığı manzara hoşuna gitmemiş gibiydi. Yüzbaşının gözleri direkt bana kalkınca dudaklarında olan topraklarım hızla ona döndü. Suratında ne olduğu okunmayan bir ifade ile bana bakarken, kafamı saygıyla eğmeyi seçtim. Bu gece, ona attığım ilk adım bu olunca yüzbaşı da şaşırmadan kafasını saygıyla eğdi.

Elim zar zor bardağıma ulaştı. Kadehi kafama diktiğimde birkaç gülüş duydu kulaklarım. Dilime gelmeyen içki ile kaşlarım çatıldı ve bardağı kendimden uzaklaştırdım.

"Yok komutanım, siz de sömürmüşsünüz valla rakıyı," dedi Şükrü dudaklarını ıslatarak. "Valla siz de bizim kafası bozuk İkmet abi gibi durma vira dikiyosunuz kafaya. Ben, beşten sonra bardakları saymayı bıraktım."

"Lokmalarımı mı sayıyorsun, Şeker?" diye sordum. "Ayıp."

"Yok komutanım estağfurullah," dedi Şükrü. "Değil mi lan, Özgür Kız Nil?"

Özgür cevap veremeden bize doğru gelen Remzi abi ve Nizami'yi gördük. Nizami, 160 santimlik adamın koluna girmişti. Eğilerek geliyordu ama Remzi abi de elini cebine sokmuş haldeyken hiç rahatsız görünmüyordu.

"Lan Şükrü, kontrol ettim. Evet, cidden saçınla çok benziyor."

"Küçük kafalıyım, evet," dedi Şükrü dudaklarını yalayarak.

"Hayır, koca kafalısın," dedi Nizami ciddi ciddi.

Yüzümü buruşturdum. Niye hâlâ rakım yoktu?

Yanımdaki Kubat beni duymuş gibi bardağımı doldururken, "Terbiyesizlik etme lan. Kız var masada," dedi Fırat abi. O kız masadayken diğerlerinin ırzına kadar küfreden kendisi olmasına rağmen bana dönüp babacan bir tavırla baktı ve sonra Şükrü'ye döndü. Baktı, baktı, baktı. "Şükrü siktir git, kes şu saçı oğlum."

"Abi benimkine benziyor, değil mi?" dedi Nizami kenardan.

"Komutanım, Fırat abi senin şeyine benzeyip benzemediğini nereden bilsin?" dedi Göktuğ garip garip bakarken.

Fırat abi kafasını kaldırıp gözlerini kapattı. "Bu cibiliyetini siktiklerimi benim başıma veren güzel Rabbim, bunlara dayanma sabrını eksik mi

CamScanner ile tarandı

bıraktın? İsyan değil, olmasın da ama yemin ederim sabretmekte çok zor lanıyorum!"

"Abi nasıl ya? İlayda beğenm-"

"O kafanı tek lokmada mideme indiririm," dedi Fırat abi, gözleri küçükken çocuğuna kızan baba gibi büyüterek. "Çiğneye çiğneye kıratın kafanı. O beyninin suyunu lakır lakır içerim. Anlıyor musun beni, Şükrü? Uzak duracaksın o kızdan."

"Anlıyorum, abi," dedi Şükrü yutkunarak. "Canım abim. Bal ağzından öpeyim-"

"Lan!" diye ayağa kalkan Fırat abiyle birlikte Remzi abi, "Fırat'ım!" diye bağırdı neşeyle. Şükrü korkuyla ayağa fırlayınca yüzbaşının arkasına saklanmıştı.

Ona güveniyor, Seziş. Onu sevdiler.

Bir an durdum. Onu sevmeleri çok güzeldi. Onu benimsemezlerse içerisi karışırdı. Fakat çok ama çok bencilce bir hisle benimsemelerini istemedim. Onu umursamasınlar, onu sevmesinler istedim. Bir an, kısa bir an, yüzbaşıdan hazzetmemelerini diledim.

Ama geç kalmıştım. Üç günlük yüzbaşıya karşılık çekinmemeleri, devam etmeleri, ona kendilerini anlatmaları -bunu yapan Fırat abiydi ve bu çok imkânsızken konuyu konuşan da oydu- ona güvenmeye başladıklarını gösteriyordu.

Herifin bu temiz suratına bakarken nasıl ondan nefret edebilirsin ki? O yüze boylu boyunca oturduğumuzu düşünsene, Seziş.

Allah kahretsin!

Yüzbaşı da benimle aynı şeyi düşünmüş gibi bana dönerken ikimiz de birbirimize gerginlikle bakıyorduk. *Seni sevdiler fakat ben senden gram hoşlanmıyorum,* diye bağırıyordu kahverengi gözlerim. *Beni sevdiler fakat ben de seni gram hazzetmiyorum,* diye bağırıyordu ela bilyeleri.

"Bana beni sinirlendirecek bir şey söyle," dedim Kubat'a doğru eğilerek.

Kubat kafasını bana çevirmeden, "Şükrü'nün saçı," dedi tekdüze sesiyle.

"Hayır, ona bir saat önce sinirlenmiştim. Başka bir şey."

"Turan Yüzbaşı'nın masada oturması."

"Ona zaten sinirliyim. Başka bir şey söyle!" diyerek kısık sesle bastırdım. Sesim boğuk ve boğuluyormuş gibi çıkmıştı.

"Senin sinirleneceğin bir şey bulamamam?" diye sordu, beni sinirlendirecek şeyin bu olduğunu düşünerek.

CamScanner ile tarandı

Birden Kubat, beni sinirlendirecek bir şey bulamadı diye sinirlendim ve onun kolunu çimdikleyip, "Evet," dedim boğazdan gelen hırıltıyla. "İşte oldu."

Aniden ayağa kalkıp elimi masaya vurdum. "Yeter!" diye bağırdım. "Bir ağız tadıyla..." Durdum. Sinirli hissetmediğim için geri oturdum. Hepsi şaşkın şaşkın bana bakarken mayışarak sandalyeme yayıldım. Alkol çok mayıştırmıştı. "Devam edin, sinirli değilmişim."

Yüzbaşının sırıttığını gören gözlerim ona çevrildi fakat o sırada Remzi abiyi öpe koklaya selamlayan Fırat abi, "Bu da yüzbaşımız, abi," dedi pek bilgi vermeden gösterirken. "Kendisi yeni geldi ama kardeşimiz gibidir. O da bizden yani."

Ne?

Kardeş deme Fırat abi, bize lazım olacak gibi-

"Hoş geldin, kardeşim."

"Hoş bulduk," dedi yüzbaşı arkasındaki kazık gibi dikilmiş Şükrü'yü umursamayarak.

"Ne zamandır uğramıyorlardı, bizimkiler. Seni de getirdiler he yanlarında."

"Öyle oldu. İyi ki de getirdiler. Çok beğendim mekânı, elinize sağlık."

Nezaket bu beyefendide de varmış, Seziş.

Beyefendi deme şu ayı bozuntusuna. Bisiklet koltuğu. Bebek mezarı ayaklı zırtapoz.

"Sağ olasın, kardeşim benim. Asıl senin, sizlerin eline sağlık. Biz burada bu mekânda gülüyorsak, sizin gibi yiğitler sayesinde." Hepimiz Remzi abiye gülümsedik. "Onların yanında ya da değil, sen de benim kudretli misafirimsin artık. Var mı bir isteğin?" diye sordu Remzi abi cana yakın bir tavırla.

"Canının sağlığı," dedi yüzbaşı, mesafeli fakat hoş bir tavırla.

Remzi abi saygıyla başını eğdi. Yüzbaşı da neden olduğunu bilmediğim bir şekilde gözlerini kısa bir an bana çevirdi. Onun yüzüne bakarken içimden bir duygu geçmiyordu.

"Abi!" diye bağırarak Remzi abinin kolundan tuttu Nizami. Sesi kayıyordu. "Abim!" Remzi abinin ensesine elini koyunca bira göbekli Remzi abi, "Lan oğlum! Dur!" dese de Nizami çoktan onu güreş pozisyonuna sokmuştu. "Ulan dağ ayısı, ben senin gibi dağda beş ay geçiren asker miyim? Dur, fıtığım var benim!"

"Abi güreş!" dedi Nizami çocuk gibi.

CamScanner ile tarandı

Remzi abi yüzü morarsa bile Nizami'ye güldü. "Heyt, aslanım benim, Fıtıklı abisinden güreş de istermiş. Kırar mıyım lan seni, göt bozan?" diyerek ona uydu.

Fırat abi şalgamını sessizce yudumlarken biz de bardakları çarpıştırdık. "Vatana," dedi Kubat.

"Bize," dedim yutkunarak.

"Aynı şey," dedi yüzbaşı. "Ha biz ha vatan."

Gülümsedi Serkan, "Varlığım..." dedi. Bardağını sertçe çarptı. "Türk varlığına armağan olsun!" Kafasına diktiği rakı bardağından sonra nefes verip başını hızla iki yana salladı. Çarpmıştı.

Hep bir ağızdan, "Varlığım, Türk varlığına armağan olsun!" diye bağırıp kafamıza diktik bardakları. O sırada Remzi abinin sesi duyuldu.

"Lan, Nizami pantolon yırtıldı. Siktir git şuradan, deve!" Götünü tutarak içeri dönen Remzi abiyi gülerek izledik. "Eşek sıpası, bu pantolonu da yırttı. Geliyorum ben birazdan, bakın keyfinize."

Sonrası, gece boyunca kahkahalar yükselen masamızdı. Bir ara, başım bayağı dönmüştü. Kubat'a yaslanmıştım ama bana, "Bana yaslanma, ben de leylayım. Yeri öperiz," deyince yanımdaki diğer kişiye yaslanmıştım. Sanırım Özgür'dü. Bilemedim ama bir ara Özgür'ün kalkıp Remzi abinin kravatını kafasına bağlayıp göbek attığını izlerken hıçkırarak alkışladığımı hatırlıyordum.

Bir kişi kalktı. Kafam oradan oraya savrulduktan sonra oturduğum masada alkış tutarak onları gaza getirdim. Islık çaldım. Yanıma biri oturdu, bayağı da heybetliydi. Kim olduğunu bilsem de ismini dilimden silmeye karar vermiştim. Ona da dönmedim. Hiç de dönemezdim o bisiklet koltuğuna.

Bir süre sonra Nizami, Remzi abi, Şükrü ve Fırat abi omuz omuza vermiş, bağırarak şarkı söylemeye başladı.

Sen bu kurtlar sofrasından
Çıkamazsan ona yanarım
Sen bu kurtlar sofrasından
*Çıkamazsan ona yanarım**

"Çok dağıldın, Kaza," diye bir fısıltı doldu kulağıma. "O kadar da dayanaklı bir kadın değilsin, ha?"

Tüm tüylerimin dikildiğini ve iğne iğne tenime battığını hissettim. Yanımdaki adama dönmeden derin bir iç çekişle ona cevap vermemeyi seçtim.

"Yeni çözümün bu mu? Hiç konuşmamak?"

Şerefli bayrağı burca

*Ali Kınık – Kurtlar Sofrası.

CamScanner ile tarandı

Dikemezsen ona yanarım
Şerefli bayrağı burca
Dikemezsen ona yanarım

"Konuşunca ağlamaya başlıyorsunuz," dedim ama hemen dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi dizginledim. *Durmuyor bu dil, durmuyor. Durma vira ona saldırmak istiyor!* "Sınırlarımı aşmamaya çalışıyorum," dedim bu sefer daha soğuk bir sesle. "Benden istediğiniz gibi. Size karşı sınırım budur. Benim için yüzbaşımdan fazlası değilsiniz."

"Ama sana dedim ki üniformalarımız yokken-"

Sen sadece Sezin'sin ben de sadece Turan.

"Sezin sizi tanımıyor, Turan Bey," dedim sertçe. Adı, dilimi yaktı. Ya da yakan ismi değildi. "Üsteğmen Sezin Kaza ise her daim emirlerinize hazır, komutanım."

"Güzel," dedi inatla. "Ben de senden bunu istemiştim zaten."

"Aferin size." *Tutamadığım dilim...*

Oy yiğidim oy civanım
Tüketme umutlarını
Oy yiğidim oy civanım
Tüketme umutlarını

Kocaman olan adam -gerçekten kocamandı- kolunu masaya dayadı. Dirseğini masaya yaslayıp bedenini kollarına eğdi. Kubat, ayrı masaya geçmiş, gözlerini kapatarak karnını sıvazlıyordu. Onu kontrol ettikten sonra birine yakalanmayacağıma emin olup yüzbaşının şişen pazılarına göz ucuyla baktım. Ne kadar da... güçlü görünüyordu. Oysa eli bana uzanırken düşünmeden diş kıran adam gibi davranmamıştı. Nazik de değildi. Karşısındaki kadının kim olduğunu bilerek dövüşmüştü.

"Bugün çok içmenin sebebini sorabilirim sanırım. Turan olarak değil, yüzbaşın olarak."

Zalimlerin tahtlarını
Yıkamazsan ona yanarım
Hainlerin tahtlarını
Yıkamazsan ona yanarım

"Üniformanız yokken siz sadece Turan'sınız," dedim ve yutkundum. "Ama meraksa topraklarınıza ekilen, belki televizyon ünitemde beni terk eden o adama içmişimdir."

Ne? Hayır, bunu yapmadın.

Turan Yüzbaşı'nın yüzünde asla çözemeyeceğim bir ifade patlasa da hemen gizledi. O bir askerdi, kamufle olmak onun işiydi. "Ya da daha geçen

CamScanner ile tarandı

aylarda şehit olan askerlerimize içmişimdir. Elimde tuttuğum silaha, topu gümün bastığı toprağa içmişimdir. Bir gün şehit olacağım ihtimaline, yol olacak dostlarıma içmişimdir."

Zihnim kayarken derince yutkundum ve görüş açımda, alnının yarı karanlık kalan ve gözlerimi açıp da o pak alnını göremediğim yüzünüze baktım. Hıçkırdım. "Belki de yalanlara takla attırıp hayatımın amına koyan öz abime ya da hiçbir zaman arkamda olmayı seçmeyen aileme içmişimdir."

Siktir, dilin susmuyor, Seziş! Bu planda yoktu.

"Pekâlâ," dedi Turan tekrar yüzüne çöken sakinlikle. Şaşırmış mıydı? "Bunu beklemiyordum."

Yeniden hıçkırdım. "Ben de seni hiçbir zaman beklemiyorum ama hiç bitmeyen tüy gibi burnumun dibinde bitiyorsun." Göz devirerek Remzi abinin göbeğini davul gibi kullanan Şükrü'ye baktım. Elini pat pat vuruyordu.

Bu bir halkın davasıdır
Mazlumların duasıdır
Bu bir halkın davasıdır
Mazlumların duasıdır

"Sarhoşsun, Kaza. Ayıkken benimle paylaşmayacağın şeyleri dillendirmemelisin."

"Neyi dillendirmeyeyim?" Dudaklarımı yalayıp hıçkırdım ve gözlerimi masaya çevirdim. Etler, pilavlar, kaburgalar, mezeler birbirine girmişti.

"Sırlarını."

"Niye, çok mu korkutuyor?" diye fısıldadım. "Senin bir fanusun içinde herkesten uzak bir şekilde kendi sorunlarıyla uğraşan, suçu her seferinde başkasına yükleyen bencil bir adam olduğunu görebiliyorum. Seni görüyorum. Kaçmana gerek yok."

"Kaçıyor muyum? Kaçan sensin, Kaza."

"İşte yine yaptın," dedim kısık bir sesle. "Suçu her seferinde başkasına yükleyen bencil bir adam olduğunu gösterdin."

"Sınırlar," diye fısıldadı.

"Senin bana ağzına geleni söylediğin ama ben söyleyince birden yoktan var olan sınırlar mı?"

Yüzümü ona çevirince yüzlerimiz arasında çok ufak bir mesafe olduğunu fark ettim. Onun sıcaklığı yüzüme vuruyordu ya da yüzüme vuran sıcaklık başka bir şeyden kaynaklıydı. Yüzüm yanıyordu. Kulaklarım da yanıyordu. Acaba havale mi geçiriyordum?

"Ben sana ağzıma geleni söylemedim."

CamScanner ile tarandı

"Bana katil olduğumu söyledin, Akkurt. Her şeyi değiştirebilirsin ama bir katil olduğumu yüzüme vuruşunu asla." Gözlerimi saçlarına diktim. Çok uzun olmasa da alnına düşecek tutamları vardı. Doğal bir görünümü vardı. O saça vakit harcıyor gibi görünmüyordu.

"Sana katil demedim."

"Sana beni katil olmakla itham ediyorsun dediğimde, inkâr etmedin."

"Seni ne diye katil olmakla itham etmemeliyim?"

"Yine yaptın," dedim dişlerimi sıkarak.

"Hayır, yapmadım. Bana bir neden ver. Henüz seni bir şeyle itham etmiyorum ama seni itham etmemeye devam etmem için bana bir şey sun. Bana kendini kanıtla."

"Sana bir şey sunmak, kendimi kanıtlamak zorunda değilim."

"O zaman zoruna giden ne?" dedi sertçe.

"Zoruma giden bir şey yok."

"İnadını da..." Dişleri arasından konuşunca sesi kısık çıktı. "Zorun ne, Kaza?"

Zorumuz sensin belli ki. Bayağı zorsun hatta.

"Yanımdan kalkmalısınız."

"İlk önce kim olduğuma karar ver. Sen miyim, siz mi?" dedi ona seslendiğim özneyi soruşturarak.

"Komutanımsınız."

"Kaza-"

"Çok uykum geldi!" diye birden bağırarak gerindim. Sözü kesildi. "Gitme vakti!" Birden ayaklanınca tüm dengem altüst oldu ve tıpkı bir uçağın çakılma ânı gibi Turan Akkurt'un üzerine doğru devrildim. Kocaman elleriyle belimi kavrayan adam birden beni tutunca gözlerim direkt onun ellerine ve sonra dibimde olan yüzüne kaydı.

Bedenimi karınca gibi işgal eden bir his sardı. Didik didik kanımı arıyormuş gibiydi fakat belimdeki eller o karıncalardan beni korumak için sarılmış gibi kocamandı. Oysa o karıncaları bedenime yollayan da oydu.

Hafızam dün geceye yuvarlanınca onun dudaklarının hissini hatırladım. Yüzüme vuran nefesini, bedeninden gelen sıcaklığın kendisi gibi kocaman olup vücudumu sarışını, sarı gözleri bana döndüğünde kendimi açıklayamayacağım şekilde farklı hissettirişini...

Allah'ım, bu adamın bana ne yaşattığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Üç günlük adam, Seziş.

#üçgünlükadamdanbeşgündürnefretedensezinkaza

CamScanner ile tarandı

"Ellerin..." dedim yutkunarak. Müzik sesi yoktu. Çığlık atan, bağıran, zılgıt çeken de yoktu. Sadece biz vardık. Onun sakin nefes sesi vardı. Bana bir pençe atıp soluğuma dayanan elleri vardı. Yüzü vardı. O vardı. Bir an... sadece o vardı.

"Ellerim?" dedi ve beni ayakta tutmaya çalıştı. Elleri halen belimdeydi.

"Belimde," dedim sanki o bunun farkında değilmiş gibi.

"Düşecektin," dedi, gözbebeklerinin titreştiğine şahit oldum.

Hava kaç derece, Seziş? Bin üç yüz derece mi?

"Sen her düşecek olanı tutar mısın?" Kaşları çatıldı. Devam ettim. "Her ayağı takılanı kaldırır mısın, yüzbaşı?"

"Görünüşe göre, hayır," dedi çatık kaşlarıyla belimdeki ellerine bakarken.

O lanet olası ellerini neden hâlâ çekmemişti?

O lanet elleri üzerinden çekmesini söylersen kâbuslarında seni öldürürüm, seziş. Defalarca kez. Tekrar ve tekrar.

"Sen yalnızca centilmen bir komutansın," diyerek bir adım geri gittim. Başım dönünce o bana tekrar uzanacakken elimi masaya dayadım. "Öyle de kalmalısın. İleri gitmemelisin," dediğimde yavaşça, çok ama çok yavaşça ellerini indirdi.

"Ben centilmen bir erkeğim ve öyle kalmalıyım da..." Gözlerini kalabalığa çevirdi. "Eve dönme vakti geldi."

Eve dönme vaktiydi. Artık siktiğimin evine dönüp geriye kalan beş günümü bu herifsiz geçirmeliydim.

Ben, "Hesabı ödeyeyim," diyerek uzaklaşacakken yüzbaşı elini -evet o kocaman olan elini- koluma koydu.

"Ben öderim, Kaza."

"Bir de saçmalayın isterseniz, komutanım," dedikten sonra yutkundum. "Ben hallediyorum hemen."

Yüzbaşı, "Remzi abi," derken ben de peşine takılmış, "Abi adisyon nerede, adisyon?" diye bağırarak hızlı adımlar atmaya başlamıştım.

"Bugün benden," dedi yüzbaşı.

"Hayatta olmaz. Ayranınızın parasını ödeyin, çekilin."

"Hesap benden. Ayık bile değilsin, bu kafada ne yapacağın belli olmaz. Bir defaki sefer sende olur." Konuşmama izin vermedi. "Konuşmayı bitirdik, üsteğmen." Arkasını döndü ve Remzi abinin omzuna elini koyup herifin yanında direk gibi dikilerek kasaya yürütmeye başladı.

CamScanner ile tarandı

Çıkışta Kubat beni kolumdan tutarken duvara yaslanmış, gözlerimi kısarak ileriye bakıyordum. İleride ne vardı bilmiyordum fakat vakit hafiften aydınlıktı. Sokak lambaları açıktı. Yüzüme vuran o soğuk rüzgârı hissediyordum.

"Zaten deliydim, nerden çıktı diğeri? Söylüyorum bak sonumuz çok tehlikeli!"* diye bağıran Özgür, Serkan'ın sırtındaydı.

Nizami, Şükrü'nün kucağında olabilirdi. Havadaydı ve Şükrü'nün yüzü görünmüyordu. Şükrü, "Oldum olası sevmişimdir sorunu. Yerin hazırdı, hoş geldin aşk çocuğu!" diye bağırdı. Nizami havada hoplayınca kıkırdadı, şarkıyı söylemeye başladılar. Kubat onlara katılmadan yere oturmuş, yüzbaşı ve Fırat abinin, Remzi abiyle konuşmasının bitmesini bekliyordu. Suçlu çocuklar gibiydik. Özgür ile Göktuğ serçeparmaklarını karşılaştırıyordu.

"Benimki daha büyük," dedi Göktuğ.

"Hayır, benimki," dedi Özgür.

Serkan kafasını yerden kaldırmadan. "Benimkisi daha büyüktür, eminim," dedi.

"Ondan bahsetmiyorlar, ahlaksız Serkan," dedim hıçkırarak. Gün boyunca terbiyesiz muhabbet dinlemiştim fakat Allah kahretsin ki bu muhabbetlere, erkek muhabbetlerine o kadar alışkındım ki bunu garipsemiyordum. Bu herifler oturup da karı kız konuşmuyorlardı. Nizami'nin aletinin boyunu falan konuşuyorlardı.

"Pardon," dedi. Bir süre uyuklar gibi horladı. "Ama yine de en büyük benimkisidir, eminim."

"Sidik yarışı mı yapıyorsunuz? Benimkisi daha büyük," dedim ben de.

"Sizden sonra ben," dedi Serkan hızla.

"Ayır, ben," dedi Şükrü hıçkırarak. "Upuzun bea. Kelav Serkan. Sen yannış biliyon. Süleyim ben sana. Benimkinin boyu vardır senin direk kadar. Uzun."

"Ne uzun?" diye sordu Kubat.

"Benim alet."

"Yüzbaşınınki daha uzundur," dedi Nizami. "Kadınların hası Sezin Komutan'ımdan sonra."

"İğrençsiniz," dedi Özgür, Serkan'ın sırtından inip yere uzanırken.

"Enene menene koyayım nenene," dedi Şükrü ve esnedi. "Uykum geldi. Hadi Fırat, buraya gel ve evimize götü beni! Bu rakı benim kafayı sikertti. Düzgün düşünemiyorum."

*Hande Yener – Hani Bana

Özgür burnunu çekti. "Ben en uzağa çöğdürürüm," dedi ve sonra hıçkırdı. "Yani ben daha uzağa işerim." Ağlamaya başladı Özgür. "Ben en uzağa işerdim."

"Hayır, ben," dedi Nizami de burnunu çekerek. "Saçmalama."

"Kubat abi de işerdi," dedi Özgür gözleri dolu dolu. "İşerdin değil mi, abi?"

Aramıza yeni katılan Fırat abi, "Ne konuşuyorsunuz lan siz?" diye söylendi. "Allah belanızı vermesin, gusülsüz herifler. Bu haliniz ne?" diyerek onun kolundan tuttu. "Kalk! Sokak köpekleri nerede?"

"Buradayız, abi," dedi Göktuğ'la Nizami, Fırat abinin kendilerini çağırdıklarını bilir gibi.

"Buraya gelin lan," dese de biraz bekledi, bana baktı. Ben de hıçkırdım. "Ben nasıl götüreceğim lan sizi tek başıma?"

"Sezin Komutan'ımın -kusura bakmayın da- ayakta düzdüğü yüzbaşı yardım etsin sana, abi," dedi hıçkırarak Nizami.

"Lan o nasıl laf?" diye bağırdı Fırat abi ama sonra sesi Remzi abiyle konuşan yüzbaşıya gitti mi diye kontrol etti.

"O da beni ayakta düzdü," dedim hıçkırarak. Dün gece ağır konuşmuştu.

"O nasıl laf öyle?" diye sordu Fırat abi şok içinde. "Ne diyorsun kızım sen?"

"Laflarıyla," dedim. Fırat abi kaşları çatıkken rahatladı resmen. "Düzdü abi beni."

"Kız sus."

"Hayır, düzmedi," dedi Kubat. "Sen düzdün."

"Ben bir tane komutan istiyorum, o da Sezin Kaza."

"Hiih, Serkan o nasıl laf öyle?" dedi Fırat abi, Nizami'yi bırakıp Serkan'ın ağzını kapatmaya koşarken.

"Eyvallah, Serkan," diyerek *o iş bende* dercesine avucumu göğsüme bastırdım.

"Komutanım, asıl size eyvallah," dedi. "Ben sizden başkasını istemem."

"Şefimiz sensin," dedi Şükrü hıçkırarak.

"Ama böyle olmaz. Sizin ağzınız durmuyor." Fırat abi hangi birine koşacağını şaşırmıştı.

"Başka şef istemem, Sezin Kaza dururken," dedi Nizami. "Haddini bilecek o Tura-" Ağzını kapatan Fırat abiyle birlikte boğuk boğuk şeyler söyledi.

Ne bahsettiklerinden az buçuk haberim vardı. Yüzbaşının berbat bir herif olduğundan ve ayaklarının bebek mezarı olduğundan bahsediyorlardı sanırım.

CamScanner ile tarandı

"Sorun mu var, Fırat Demir?" diye sordu yüzbaşı, yere yığılmış olan time bakarken. Gözlerimi ondan çekip beni çağıran ışığa baktım. Sokak lambası beni çağırıyordu.

"Efendim?" dedim lambaya bakarken.

"Sorun yok," dedi Fırat abi. Işığa bir adım atmak için duvardan ayrıldım. "Sezin. Sezin gel buraya, kardeşim," dedi Fırat abi.

"Abi ışık," diyerek kafamı kaldırdım ve ışığa, "Efendim?" dedim tekrar. Bir şey diyordu sanki.

"Sezin kime efendim diyorsun kızım sen? Gelsene şuraya!"

"Abi, ışık bir şey diyor. Işık bir şey-" Bir adım daha attım ışığa, Nizami'nin kısık çığlığı duyuldu. Fırat abi kolumu tutana kadar iki adım atmıştım. "Sezin, ışık sana bir şey diyemez, güzelim."

"Abi ışığa bir şey desene! Evire çevire döveceğim şimdi. Bir şeyler söylüyor."

"Kaza-" diyen sese dönmedim.

Elimi sertçe havaya kaldırıp ona bakmadan durmasını işaret ettim. "Sen sus, sesini sevmiyorum."

"Ben götürebilirim," dedi Turan, sözlerime aldırış etmeden.

"Üsteğmenimizi mi?" diye birden ayaklandılar; Göktuğ, Kubat, Serkan ve Özgür.

Yüzbaşı ve Fırat abi şokla çocuklara döndüler. Turan, "Sezin'i götürürüm ben. Evim onun evine yakın," dedi.

Devam edecekti ki Fırat abi, "Ne münasebet?" diye sertçe çıkıştığında Turan da ben de Fırat abiye baktık. "Ne demek Sezin'i ben götürürüm?"

"Turan mı? Kimmiş be o? Ben götürürüm. Ziyafet'im bakar ona," dedi Şükrü.

"Ziyafet mi?" diye sordu Kubat. Sonra kafasını geri koydu. "Şükrü'nün deli ablasından mı bahsediyorsunuz?"

"Deli abl- pardon?" diye sesini yükselten Şükrü'ye tekrar kafasını kaldırmadı.

"Turan mı?" diyerek boğazını temizledi Fırat abi. Sonra yüzbaşıya dönmeden sertçe bana fısıldadı. "Sezin, bunların ağzı durmaz. Hepimizi görevden atarlar, kızım. Seni bırakamam ama bunları da veremem herifin eline."

"At beni aslanın önüne!" dedim bağırarak. "At, tabii. Sezin'i yesinler, Fırat Demir!"

"Saçmalama, Sezin. Ben seni bırakmam ama biraz kendine gel diye söylüyorum," dese de kolumu kurtardım.

CamScanner ile tarandı

"Abi ışık belki anama söyüyor, sen gelmişsin kendine gel diyorsun." Elimle sokak lambasını gösterdim. "Bak ben meydan dayağı atacağım buna, sen diyorsun ki Sezin, kendine gel!"

"Bende o iş, Fırat Demir," dedi Turan o kocaman elini koluma koyarken. Beni ayakta tutmaya çalıştı. "O ışığa girişmeden yatırsam iyi olacak."

"Yatırsam mı?" dedi Kubat, olayı çok farklı yerlerden algılamıştı.

"Kimi?" dedi Özgür doğrulamak istercesine.

Bayık bakan gözleri bir bana bir de kolumdaki ele düştüğünde yüzbaşı onlara göz gezdirdikten sonra başını hafifçe geri attı. Gökyüzüne çevirdiği altın hareleri sabır dilenircesine kapanırken derin bir nefesi ciğerlerine doldurdu.

Göktuğ fitili ateşledi. "Nereye yatıracaksınız?"

"Bu fayko ne diyor, Kubat?" Faykonun kevaşe anlamına geldiğini bir gece Şükrü çok sinirli bir anında bir askere saldırdığında öğrenmiştik. Bu yüzden tam o an, Fırat abinin ne demek istediğini, bu kafayla bil anlayabildim. Eğer Fırat abi beni götürürse -ki kafam o kadar dağınıktı ki asla tek başıma eve gidemezdim- timden birkaçı Turan Yüzbaşı'ya kalırdı. Ve timin ağzı durmuyordu. Yüzbaşıya sarhoş kafayla salak saçma şeyler söyleyebilirlerdi ve bu da hepimizin mesleğini de rütbesini de tehlikeye atardı. En nihayetinde, albaydan sonraki en yetkili kişi Turan Akkurt'tu.

Fırat abi gözlerini bana çevirdi. Perperişan ve çaresiz görünüyordu. Başka şansı yokmuş gibiydi. "Götür beni," dedim Turan'a dönerek. Turan beni götürmezse timin açık ağzı yüzünden uyarı, tutanak; her ne varsa hepsini yerdik. "Al beni, hadi."

"Ne?" dedi Turan kaskatı kesilmişken. Kolumdaki eli sıkılaşınca koluma baktım.

Kaşlarım çatıldı. "Götür beni işte."

Turan, gözlerini Fırat abiye dikmişti. "Sezin, içim rahat-"

"Sezin Başkomutan'ın yanında o kimmiş? O Tur-" Fırat abi Nizami'nin ağzını kapattı. "Şey," dedi Fırat abi. "Siz gidin madem ben de bu dangalakları bir şekilde eve götüreyim."

"Baş edebilecek misin?" diye sordu Turan Yüzbaşı.

"Evet, evet," dedi acele ile Fırat abi. "Oho, hem de nasıl baş ederim var ya. Mum gibi dizer, tek üflemede söndürürüm ben bunları, komutanım. Hiç kafanıza takılmasın. Var ya, nasıl hallederim inanamazsınız."

Arkasını döndüğü gibi Kubat'ı dürtünce Kubat ayağa kalktı ve hiç zorlanmadan yerdeki Özgür'ü sırtlandı.

CamScanner ile tarandı

"Hadi," dedi el sallayarak, "Kalın sağlıcakla. Haydi." Yerdeki Nizamî'nin kolundan tutup omzuma attıktan sonra Şükrü'yü kaldırdı. "Sezin, eve gidince beni ara, abisi."

Tabii, abi. İki metrelik beriflin önüne bisi at, biz ararız seni kesin. Hem de nasıl ararız.

Düz gözlerle ona bakmayı kesip arkamı döndüm ve ışığa baktım. "Yüzbaşı, duyuyor musun?"

"Efendim?"

Bir şey söylememi bekleyen yüzbaşıya ufak bir baş hareketi ile arkamı işaret ettim. "Işığı." Arkamı dönüp tekrar ışığa bakacaktım ki omuzlarımdan tutan adam bana bir adım atarak durdurdu. "Küfrediyor sanki?" dedim emin olmak istercesine ama Turan Akkurt omzumdaki ellerini gözlerime kapatıp ışığa bakmamı engelledi.

"Sen uyma ona," dedi sakinleştirmek ister gibi. "Elinden bir kaza çıkar şimdi, uğraştırma beni gece gece polisiydi, hastanesiydi."

"Ama ışık..." diye söze girmek istesem de, "Hadi, Kaza. Bu gece gerçekten fena dağıttın," diyerek kolumdan tutup sürüklemeye başladı. "Yürü," diyerek beni önüne aldığında yalpaladım.

"Ben bir taksiye mi binseydim? Tek başıma giderim."

"Yemeyeceğim seni, Kaza."

"Yalancı," dedim burun kıvırarak.

Kafasını eğdi ve düz suratıyla ciddi miyim değil miyim diye kontrol etti. Ciddiydim.

"İyi, taksiyle gitmek istiyorsan şuradan sağa döndüğünde bir taksi durağı var." Arkasını döndü. Adımlarını ileriye doğru atmaya başladığında bulanık gözlerimle onun kendisi gibi kocaman adımlarını izledim. "İyi geceler, asker," dediğinde sağıma, soluma ve sonra tekrar sağıma baktım. Fırat abi, üç yıl önce aldığını bildiğimiz Doblo markalı arabasına çocukları sıkıştırmış ve sürücü koltuğuna geçiyordu.

Sarhoşuz. Seçim şansımız yok.

"Nerede kamyonun?" diye sordum. Adımları durdu. Geniş omzunun rahatladığını gördüm. "Gecenin bir köründe eve rahat bir koltukta gitmek varken taksiyi seçmeyeceğim." Adımlarım hızlandı ve ona yetişti. "Üç metre boyunu nereye- pardon. Cidden. Ama yani- sığabileceğin bir araba var mı, merak ediyorum, o kadar. Tabii yanlış anlamazsanız." O bana omzunun üzerinden bakarken kafamı kaldırmış ona laf yetiştirmeye çalışıyordum.

"Kaza-"

Elimi havada salladım. "Her neyse işte."

CamScanner ile tarandı

"Yürü, Kaza. Yürü."

"Uyan," diyen sesi duyunca kafamı diğer yana çevirip rüyamda duran o kayalığa odaklanmaya çalıştım. Bir dağdaydım ve kayalığın ardında bir terörist olduğundan emindim. Oysa o terörist çok tanıdıktı. Sanki bir adım atsam, iki yılımı verdiğim davayı bitirecektim. "Uyansana." Omzumu dürten parmağı hissedince gözlerim titreşti ve kayalıkla dağ kayboldu. "Evine çık hadi. Yoksa kucağıma almak zorunda kalacağım. Ve bunu istemediğine eminim."

Gözlerim tamamen açıldı ve karşıya, kıvrıldığım koltuğun yanındaki cama baktım. *Ne?* Gözlerim ilk önce nerede olduğumu kavramak ister gibi etrafı taradı. Bir arabadaydım, burası tamamdı fakat sorun, gereksiz bir şekilde lüks olan arabada olmamdı. Benim lüks arabalı tanıdığım...

Kafamı kenara çevirdim ve o an o lüks arabanın sahibini yüzümün tam dibinde buldum. Yüz yüze gelince ikimiz de sertçe yutkunduk ve ben, kıvrıldığım koltukta bir milim dahi kıpırdamadan ona baktım. O da yüzünü çekmedi.

Belirli bir kokusu var mıydı seçemiyordum, kokusu hakkında söyleyebileceğim tek şey ferah ve nefes verici olurdu.

Nefes verici mi, nefes kesici mi, Seziş?

"Uyandım," dedim fakat sesim aynı bir borazan gibi çıktığı için boğazımı temizledim. "Uyandım, komutanım."

"Görüyorum."

"Gideyim," dedim sanki bunun bir sonraki adım olduğunu ona hissettirmek ister gibi.

"Git," dedi. Yüzlerimiz bu kadar yakınken ne dediğini anlıyor gibi değildim. Zaten zihnim bulanıktı. O koca örümcek kirpikleriyle bana baktığında ona diyecek bir şeyim kalmıyordu.

"Gidiyorum," dedim ve elimle arkamdaki kapının kolunu aramaya başladım. "Sağ olun, getirdiğiniz için." Kapı kolunu bulunca elimi oraya taktım fakat açmadan önce karanlıkta bana bakan o merceklere odaklandım. Ne diyordu mercekleri? *Defol git* mi? *Sen nasıl ev sahibisin* mi? *Arabamı kirlettin* mi?

"Prosedür gereği seni eve çağırmam gerekiyor mu yoksa..." diyerek elimle arkamda duran lojmanı gösterdiğimde Turan kendini geri çekti ve koltuğuna yaslandı. Nefes almaya başlayabildim. Oysa almadığımın farkında bile değildim.

CamScanner ile tarandı

"Kahve yapabili-"

Kontaktaki anahtarı çevirdiğinde gürleyen motorla sesim kesildi. "Evine çık, Kaza," dedi tok bir sesle. "İyi geceler." Kapı kolunu çektiğimde kapı açıldı. Dışarıya bir adım attım. "Ve perdeni kapat. Dördüncü katta olmana rağmen, lambalarını açtığında evinin içi görünüyor."

"Evimi mi gözlüyorsun?" diye tabiri caizse hırıldayarak geri döndüğümde, "Senin gizli hayranın değilim. *Askerime*, perdesini kapatmasını *iyiliği* için söyledim. Başında Tahrir gibi her yere yavşağını bırakmış bir bit belası varken ve henüz yeni suikasta uğramışken ortalıkta çok görünmemelisin," dedikten sonra el frenini indirdi. "Ayrıca dışarı çıkarken çelik yelek giymeyi unutma. Artık teröristler sadece dağda değil, şehrin sokaklarında da geziyor."

Daha düşüncelerimi toparlayıp dudaklarımı zar zor aralamaya başlamıştım ki sözlerimi bölüp kovarcasına konuştu. "Tekrardan... iyi geceler."

Kendimi dışarı attım ve kapıyı tüm gücümle kapattım. Çıkan ses gecede yankılandı. Ben kapıyı kapatır kapatmaz gaza basarak toz olan Turan Akkurt'un plakasında, *06 TAA 274* yazıyordu.

"Amına koyduğumun gıcığı," diye söylene söylene evime geçtim. "Gavur tohumu. Baban gezsin sokaklarda çelik yelekle. Göt."

Bu herife katlanamıyordum.

Alayın koridorunda tamamen dinç bir şekilde, üzerimde üniformalarım ve jilet gibi sımsıkı bağladığım saçlarım, üzerine taktığım bordo berem ve postallarımla ilerliyordum. Adımlarım yeri dövüyordu.

Koridoru döndükten sonra, beş gün dinlenmiş şekilde etraftaki değişikliğe bakıyordum. O beş günü İzmir, Çeşme'de geçirmiştim. Yalnız başıma yaptığım tatillerin tadı hiçbir yerde yoktu.

Koridorda duvarları kulak çubuğu ile boyayan çocukları görünce kaşlarım çatıldı. Yandan, "Komutanım," diyerek çıkan Bahri, eskiden eğittiğim çaylaklardan biriydi. Selam durduğunda minik bir baş işaretiyle kabul ettim. "Kubat Komutan'ım sizi sordu," dedi direkt. Bahri alaydaki her şeyi bilir, bana çıtlatırdı fakat ona hiç kimse kolay kolay bir şey sormaz, danışmazdı.

"Hayırdır?" dedim başımı hafifçe sallayıp elime telefonumu aldım. Cevapsız bir arama yoktu. "Bir sorun mu var?"

Kısa bir an dursa da hemen kendini toparladı. "Sebebini söylemedi, komutanım. Sadece gelip gelmediğinizi sordu," dediğinde başımla onayladım.

CamScanner ile tarandı

"Sağ ol haber verdiğin için. Ben bulurum Kubat Komutan'ını," diyerek yanından geçecektim ki aklıma gelen şeyle durdum. Bahri'nin de hareket edecekken durduğunu fark edince ona döndüm, "Bir şey mi var, Bahri?"

"Sorması ayıp..." dedi bir an ne diyeceğini unutup bocalayarak. "Tatile mi gittiniz?"

Eylül ayının soğuk ve sert geçtiği Tunceli'ye nazaran İzmir daha yumuşak ve çekilesiydi. Vücudumda ve yüzümde hafif bir bronzluk vardı. Cildimin tazelendiğini hissediyordum, tıpkı ruhumun tazelendiğini fark ettiğim gibi. Bu yüzden direkt yüzümden anlaşılacak bir gerçekti.

Keleş'in ya da Turan Akkurt'un, hiçbirinin sesini duymamış, yüzünü görmemiştim. Müthişti. Bu tatile resmen ihtiyacım olduğunu ve o ihtiyacı hemen karşıladığımı tüm dünya biliyor olmalıydı, hem yüzümden hem de gözlerimden.

"Evet?"

"Cildiniz." Sertçe yutkunup aynı gerginlik ile devam etti. "Bir güzellik gelmiş size."

Bahri'ye bir süre baktıktan sonra ciddiyetle kafamı eğdim. Ne güzelliğinden, cildinden bahsediyordu bu salak? Arkamı döndüm. Kulak çubuğu kutusu ellerinde, duvarı boyamaya çalışıyorlardı. Anlamıyordum. "Komutanım," diyen asker ile bu sefer ona dönmek yerine yürümeye başladım. Ne yazık ki o da benimle yürümeye başladı.

"Bahri, bu askerler neden duvarı boyuyor?" diyerek ileriden sola dönünce bu sefer karşıma yerdeki fayans aralarını kürdanlarla temizleyen askerleri gördüm. Kürdanın ucunu çamaşır suyuna batırıp tekrar fayans aralarına dönüyorlardı.

Bahri soruma cevap vermedi. "Bu arada Fırat Komutanım da sizi sordu, komutanım," dedi.

"Allah Allah. Neden sormuş?"

"Valla bilmiyorum, komutanım."

Tatilden geldim güzel güzel, alaya giriş yaptım. Sakinim, pozitifim, operasyona gitmeye hazırım. Bir sorun çıkarsa tüm alayı ateşe vermeyi düşünmüyorum. Evet, düşünmüyorum ama zorlarlarsa, zorlarım. Biliyorlar.

"Bunlar neden fayans aralarını kürdanla temizlemeye çalışıyorlar, Bahri?"

"Yaklaşık yarım saat önce de Nizami Komutan'ım geldi."

"O da beni sordu, değil mi?" Soğuk ve asabi bir tonla ekledim. "Sonra Şükrü gelmiştir. O da beni sormuştur."

CamScanner ile tarandı

Başıyla beni onayladı. "Hay bin yaşayın Sezin Komutan'ım ama Şükrü Komutan'ımın konuşması biraz garipti. Böyle... aşırı derecede ağzı kaymıştı. Ağız derken, şive yani."

Şükrü sinirliyse bir problem vardır. Sakin olmalıyım. Sakinlik benim damarlarımda akan-

"Hani Türkçede ağız deniyor ya... Yoksa ben Şükrü Komutan'ın ağzına laf-"

Elimi kaldırıp onu susturdum.

Şeker Şükrü neye sinirlenmiş olabilir ki acaba, Seziş?

Topuklarımın üzerinde dönüp ellerimi belimin arkasında bağlayarak Bahri'ye doğru bir adım attım. "Bahri," dedim durgun sesime özen göstererek. Sinirlenmeyecektim. "Biz seni bu alaya, kapıkulu askeri olarak mı aldık, oğlum?"

Bahri birden sesimdeki asabiyeti sezdi ve yine parmaklarını alnına hizalayarak hazır ola geçti. "Hayır, komutanım!"

"O zaman neden herkes sen sancaktan sorumluymuşsun, senin her şeyden haberin varmış gibi beni sana soruyor?" Başımı hafifçe yana eğip şüphe ile kıstığım gözlerimi dikkatle üzerinde gezdirdim. Bir şeyler saklıyordu. "Ve sen neden herkesin sorusuna yanıt verirken benim sorularımı yanıtsız bırakıyorsun?"

"Çünkü bana sizi neden aradıklarını söylemediler, komutanım!"

Derin bir nefes alıp sabır dilerken, "Sabah sabah, seni hiç dövesim yok," diye konuşup başımı iki yana yatırdım gergince. "Bu koridorlardaki çocuklar ne için bunları yapıyorlar?"

"Komutanım, sadece koridorlarda değiller. Bahçede biri el arabasıyla sarf malzemelerini alaya taşıyor. Birkaçı yerdeki sarı otları topluyor ve üstelik biz sonbahardayız. Ortada yeşil yaprak yok!" Bahri bana doğru eğildi. "Beş asker, alayın bahçesindeki büyük ağacın köklerine zarar vermeden ağacı başka yere taşımaya çalışıyor."

"Neden?"

"Turan Komutan ceza vermiş, komutanım."

"Ne için?" diye sordum ona çatık kaşlarla. "Bunu biliyorsun bence."

"Turan Komutan tüm alaya sabah geldiği gibi ceza verdi. Sizinle alakalı olduğunu biliyorum ama ne olduğunu bilmiyorum, komutanım."

Benimle alakalı mı?

Turan Komutan benim yüzümden askerlere ceza mı vermişti? Ama neden?.

CamScanner ile tarandı

5. ŞANSSIZ MÜCADELECİ

Perçem kesimli saçlarım anın gerginliğinden olsa gerek sabahları zar zor sabit tuttuğum topuzumun önünden fırlamıştı ve sallandıkları hissediliyordu. Tüm sinirimle sonuma yürüyor gibi hissediyordum.

Elini yanağına kapatmış ya da burnuna peçete tıkamış askerler Yüzbaşı Turan Akkurt'un odasından çıkıyordu.

O sırada diğerlerinden farklı olarak kulağını tutup çıkan askeri elimle durdurdum ama bir an askerin kulağını tutmasını garipsedim.

"Ne oluyor? Neden Turan Komutan'ın odasından bu şekilde çıkıyorsunuz?"

Çocuk bana çekinerek baktı. "Ben bir şey bilmiyorum, komutanım." Elini kulağından indirmeden, "Gerçekten, bir şeyden haberim de yok ama Turan Komutan bizi odasına çağırıp 'Sezin komutan hakkında konuşulanlarla ilgili ne biliyorsun?' diye soruyor. 'Bir şey bilmiyorum,' deyince bize kızıyor. Ağlayınca da dövüyor."

"Sen niye kulağını tutuyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Yüzbaşının ne dediğini anlamadım," dedi asker acıyan sesiyle. "'Duyamadım komutanım,' dedim. Kusura bakmayın ama, 'Kulağını patlatayım' da bahanen olsun, pezevenk,' deyip kulağıma vurdu," deyince dudaklarımı birbirine bastırdım. Gülmemek zor olsa da başardım. Askere burnumun ucuyla koridoru gösterdim. Başını eğip selam verdikten sonra sızlana sızlana geçti, gitti. Onun aralık bıraktığı kapının arasından ben sızdım.

"Dayak yiyeceğinizi bile bile nasıl hâlâ buraya inkâr etmeye geliyorsunuz, ben anlamıyorum," diyerek önündeki kâğıdı imzalayan Akkurt, kafasını kaldırdı. Beni gördüğünde yüzünde hiçbir şey değişmedi ama kâğıda yazdığı şeyi bıraktı, yavaşça sandalyesinde geriye yaslandı. "Hoş geldin."

"Teşekkür ederim," dediğimde yüzü sabitti.

"Ne için?"

Onu ben de bilmiyordum fakat ortada bir şey vardı. Turan Komutan benimle alakalı bir sorundan dolayı millete ceza veriyordu. Kötü bir şey olsa direkt bana ceza verirdi diye düşünüyordum. Demek ki beni bir şeyden koruyor ya da beni düşünüyordu.

"Buna gerek yoktu."

CamScanner ile tarandı

Neye, Seziş? Bir şey bilmiyoruz ki! Ortaya oka atıyor, Turan'ın bize yelmesini bekliyoruz.

"Neye, Kaza?" Kalem tutan elini masaya yaslayıp diğer eliyle kalemi çevirdi.

"Yaptıklarınız ve neden ceza verdiğiniz kulağıma geldi. Beni korumuşsunuz."

"Yaptığım seni korumak değildi."

Neydi o zaman be adam? Söylemiyordu, bir ipucu bile vermiyordu. Ortada bir şey dönüyordu ve ben bu şeyin dışında bırakılıyordum. Bakışlarım vücuduna döndü. Vücut dili de bir şey yansıtmıyordu. Gerilen omuz kasları gözüme batıyordu mesela, o omuzlar bana hiçbir şey vermiyordu. Özellikle üzerindeki üniforma ile o omuzların göze batmaması mucize olurdu.

O omuzlarda da nasıl uzanılır şimdi, Seziş...

"Neydi o zaman?"

"Ağzımdan laf mı almaya çalışıyorsun, asker?"

"Hayır, tabii ki," dedim boğazımı temizleyerek. "Beni korumuşsunuz. Bunu biliyorum." İyi bir şey yapıp yapmadığını da bilmiyordum, ne bok döndüğünü de. Açıkçası askerler neden cezalıydı ve bir ağacın köküne zarar vermeden neden ağacın yerini değiştiriyorlardı; merak ediyordum.

"Ben seni korumam, Kaza. Ortada yanlış bir şey varsa doğruyu söylerim."

Evet, bana bir şeyler ver! Lütfen. Ne oldu ve neden askerlere ceza verdin?

"Haklısınız ama arkamda durdunuz. Bunun için teşekkür ettim." Gıcıklığı karşısında kaşlarımı yukarı kaldırdım. Benim hanem tarafından artı bir şey yapacak diye herifin ödü kopuyordu.

Tamam ya sakin ol, aman bana bir yararın falan dokunur. Allah korusun.

"Arkanda da yanında da değilim," diyerek kendisini masaya doğru yaklaştırdı. O yılan gözleri gibi duran gözlerini benden çekmeden konuştu. "Senden her daim bir adım öndeyim." Eziyetime son verdi. Gözlerini önündeki kâğıtlara çevirdi. Bana bakarken gözlerimi ondan çekemiyordum. Bu yüzden bunu yapanın o olması güzel olmuştu. Bakışlarımı kaçırmaktan hoşlanmayan bir yapım vardı. "Kapıyı arkandan kapatarak çıkabilir, sıradaki askeri gönderebilirsin."

Dudaklarımı aralayacakken yine konuştu. "Ve hayır, askerlere ne için ceza verdiğimi söylemeyeceğim. Bunu sorgulamaya geldiysen çok yazık olur. Birkaç saat içerisinde Tunceli'den ayrılacağız. Hakkâri bölgesine geçip teçhizat ve konaklama işini halletmeliyiz. Hızlı ol ve Keleş'i topla."

"Emredersiniz," diyebildim göğsümde kocaman, kocaman ama kocaman bir ateş yanarken. O ateşin sebebi bu adama duyduğum nefretten mi

CamScanner ile tarandı

yoksa beni cevapsız bırakmasından mıydı bilmiyordum. "Bu görev ne kadar sürecek? Ön görüşünüz var mı?" Bana cevap vermedi. "Tahrir ve Yassou Hakkâri'de diye Hakkâri'ye gidiyoruz. Bu görev, kısa bir görev değil, değil mi?" Turan Komutan kendini bilmiş bir şekilde gülünce kaşlarım çatıldı.

"Kısa ya da uzun, fark etmez," dedi Turan Komutan.

Tek görevde Tahrir'i bitirmeyi mi düşünüyordu? Benim iki yılda zar zor yaklaştığım Tahrir'i? Bu muydu o kendini beğenmiş gülümsemenin sebebi?

"Tek seferde onları bitirmeyi mi düşünüyorsunuz?"

"Aferin, Kaza. Aydınlanman bittiyse kapıyı kapatıp-"

"Bu imkânsız," dedim gür bir sesle. "Ben iki yıldır Tahrir'i bitiremiyorum. Bir adım yaklaşsam on adım geri düşüyorum. Siz ise tek görevde bitirmeyi mi düşünüyorsunuz?"

"Tek görev diye bir şey çıkmadı ağzımdan, Kaza. Sadece uzun olacağını anlamanı tebrik ettim." Geriye yaslandı ve bu konuşmanın devam edeceğini anlamış gibi rahat bir pozisyona geçti. "Kapıyı kapat." Aceleyle kapıyı kapattım. Bu konuşmanın aydınlanmasına ihtiyacım vardı. "Senin yapamadığın şeyi senden daha kısa sürede bitirecek olmam mı zoruna gidiyor, Kaza?"

"Benim zoruma giden bir şey yok," dedim alayla. "Sürekli beni aşağılıyorsunuz. Burnunuzun bu kadar havada olması inanılacak iş değil." Kaşları çatılsa da susmadım. "Sizi hafife almıyorum. Namınızı duydum. Koskoca Dhib'siniz. Herkesin size dokunduğunda başına bela aldığını isminiz bile açıklıyor." Aralanan dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama düşmanı da hafife alıyorsunuz. Herifin Amerika'dan, İsrail'den, Filistin'den, Yunanistan'dan tonla destekçisi, yandaşı var. Yassou'ya yaklaştığımız an kitap da Yassou da kayboldu ve biz başa döndük. Tek görev gibi bir süreçte bitirmeyi düşünmeden önce bana, Tahrir'i bitirmek için yıllarını harcayan insana danışmanız, onu dikkate almanız doğru olmaz mı?"

"Sana ne diye danışacağım?"

Keşke dilim kopsaydı. Keşke ama keşke onun ağzına laf verecek sözleri söylemeseydim. Bunun pişmanlığı sadece birkaç salisede gerçekleştiğinde sertçe gözlerimi kapattım. Sandalyenin geriye itilme sesi kulaklarıma doldu.

"Hatan apaçık göz önündeyken ve iki yılda yaptığın her şeyi sadece bir günde silmişken..." Sesi yaklaşıyordu. Yürüdüğünü anlayabiliyordum. "Sana neyi danışacağım, Sezin Kaza?"

Gözlerimi açtığımda onun bu kadar yakınımda olduğunu biliyordum. Yine de hazırlıksız yakalanmış kadar gerildim. Bu kadar yakın çemberime girmesi ayarlarımla oynuyordu. Saatin akrep ve yelkovanı defalarca aynı

CamScanner ile tarandı

sayılar üzerinde dururdu. Fakat akrep bir günde aynı sayıyı iki kez gösterirken yelkovan yirmi dört kere gösterirdi.

Benim akrebim, hatamdı. Bir sivilin ölümüne açtığım o anki acemiliğimdi. Doğru olanı ise iki kez gösterirdim. İki kez, ona suçsuz olduğumu söylemiştim fakat Akkurt aynı bir yelkovan gibi defalarca kez hatamı gösteriyordu.

Ben, bir şeyin üzerinde iki kez dururdum. Defalarca kez dursam asıl o zaman yanlışa yol açardım.

O, istediği kadar dönüp dolaşıp aynı yere gelebilirdi. Haklılık payı olabilirdi ama beni ağır şeylerle itham ederek özgüvenimi kendi karşısında bitirmek onun hakkı değildi. O hakkı ona vermemiştim. Vermezdim. Vermeyecektim.

"Size suçsuzluğumu da haksızlığınızı da kanıtlamayacağım, komutanım. İstediğinize inanabilir, beni istediğinizle itham edebilirsiniz." Gözlerinde bağıran suçlayıcı her bağırış inzivaya çekildi. Yamuk yumuk diktiğim kaşındaki dikişler halen yerindeydi. Dikişlerini aldırmamıştı. "Ben, görevini yerine getiren bir askerden fazlası değilim karşınızda. Tahrir konusunda bana güvenmekten başka çareniz yok çünkü üsteğmenlik hayatım boyunca kendimi en çok bu davaya adadım. Bundan önceki her davamda nasıl sonuca ulaştıysam, bunda da ulaşırım."

Bakışları iki gözüm arasında seyahat etti. Turan Akkurt içimi okumakla kalmıyor, içimin altını üstüne getirip yeni kurallar sıkıştırmaya çalışıyordu. En azından böyle hissettiriyordu.

"Odamdan çıkmanı bir kez daha söylemeyeceğim, Kaza."

"İyi ki üstümsünüz," dedim işaretparmağımı kaldırırken. Daha sonra tiksinerek ona bakan suratımdaki duyguları, elim ayağım boşanıyormuş gibi hızlı bir şekilde bıraktım. Kaşları kalkmış, alayla benden cevap bekliyordu çünkü. Yerimi bana tekrar hatırlatmaya duyduğu heves bu kez yüzünden okunuyordu. Ona istediğini vermedim. "İyi ki," dedim ses tonumu ondan çok memnunmuşum gibi değiştirerek. "İyi ki benim üstümsünüz. Allah sizi başımdan eksik etmesin."

"Âmin, üsteğmen." Bana bir adım yaklaşınca hazırlıksız yakalanıp bir adım geri gittim. "Âmin. Cümlemize."

"Ben gidey-"

"İğneleyici konuşmaların da..." Bir adım daha attı, bir adımım daha geri düştü. "İğrenerek bakan o kızıl gözlerin de..." Bir adım daha atınca küçücük odanın içinde yerim yokmuş gibi hissetmeye başladım. "Bir şey söylememek için direnirken titreyen dudakların da..." Bir adım daha ve ondan kaçışım. "Hep çatık olan kaşların da..." Sırtım, kapının yanındaki

CamScanner ile tarandı

duvara değdi. "Beni sinirlendirecek detaylar değil. Hatta aksine, çok fazla hoşuma gidiyor. Yerini bilerek kendini dizginlemene neden olmak ve seni değiştiriyor olmak hoşuma gidiyor, Kaza."

Beni değiştirdiğini mi düşünüyordu? Götüm patlayana kadar gülerdim. Gülerdim de... kalbim göğsümün duvarlarına neden sertçe vuruyordu ve bu lanet olası zürafa neden bu kadar yakınımdaydı?

"Hoşunuza mı gidiyor?" Lanet! Niye fısıldıyordum?

"Hıhı," dedi. Nefesi suratıma vurunca, yutkunarak odanın içine bakındım. Bu oda hep mi küçüktü yoksa o çok mu üzerime gelmişti?

"Gitmemeli," dedim sancılı nefesler alırken.

"Hıhı," dedi kısık sesiyle. "Fakat..." Birden, sol eli yanıma uzandı ve sertçe açılan kapının sesini duydum. Aptallığımdan dolayı gözlerimi sertçe kapattım. Yüzümdeki her duygu pılısını pırtısını topladı, defolup gitti. "Sen gitmelisin. Hem de acilen."

Gözlerim açıldı. Koyu gözlerim ona çevrildiğinde Turan Akkurt'un yüzünde az önce beni kenara sıkıştırırken olan mahmurluğu değil, ciddiyeti vardı. Benimle oynamış, bundan da keyif almıştı. Bu yüzden göz devirdim. Vazgeçmedim. Lafımdan sakınan bir yapım olmamıştı.

İşaretparmağım göğsüne yaslandı. Her cümlemde, bir kez o göğsüne dokundum.

"Ne olursa olsun değiştiremeyeceğiniz bir şey var, komutanım. Bu operasyon benim hakkım ve inanın bana, benim olanın üzerine çökülmesine izin vermeyeceğim. Tahrir, benim. O it benim elimden ölecek ve kimse benim hiçbir meseleme öylece konamayacak." Dişlerimi sıkarak devam ettim. "İster yüzbaşı olsun, ister genel kurmay başkanı olsun. Ben görevimi her zaman tam anlamıyla yapacağıma yemin ediyorum."

Kolumu tutamadan ondan kaçtım ve hızlı adımlarla, tabiri caizse koşmaya başladım. Laflarım boşa gitseydi her gece ağlardım.

Adımlarım hızlıca her bir noktasını ezbere bildiğim koridorlarda ilerlerken içim içime sığmıyordu.

"Benim adım Kaza'ysa zedeme de neye çarptığını göstereceğim. Üstüne çökmeye çalıştığın her şeyi çiğ çiğ yedireceğim, Akkurt. Her şeyi." Dişlerimi sıkarak kaçan kahvaltı zevkimi yarım bıraktım. "Hoşaf." Hırsımı alamayıp, "Şerefsiz, haysiyetsiz," dedim. Küfür de edemiyordum. "Zıttırık."

"Komutanım."

Yanımdaki koridordan yürüyen Nizami ve Şükrü'yü gördüm ama onlara dönmedim. Dudaklarımı birbirine bastırıp yürümeyi kesmeden Nizami'ye, "Bir siktir git, Yıldırım. Yoksa üzerine gece gibi çökerim, götüne güneş girse sabahı göremezsin," diye patlayınca arkamdan fısıldayışı duyuldu.

CamScanner ile tarandı

"Aman aman hiç dokunulmaz. Çakmakla yaklaşsam tüm Tunceli'yi yakacak. Dön geri dön, kurtar götü."

"Ne olmuş, oğlum?" dedi Şükrü merakla.

"Ne olmuşsa olmuş. Saçını kes dedik, bıyık bırakmışsın. Tipini sikti̇ğim. Çık gözümün önünden. Göz zevkimin içine ettin. Yarak kafalı, Şükrü."

"Küçük değil benim kafam."

Yemekhaneye girdim. Yerime oturdum, kahvaltıdan sadece birkaç peynir ve zeytin atabildim ağzıma. Tunceli'nin göt yakan dediğimiz soğuğunda, o sıcacık çay boğazımdan geçmedi. Şekersiz içtiğim çaya şeker attım, öyle denedim. O da keyfimi yerine getirmedi. Tüm keyfim kaçmıştı.

Turan Akkurt kahvaltıya katılmamıştı.

En sonunda, "Size afiyet olsun," deyip kalkacakken yemeğini yiyen albay da ayağa kalktı ve kafasıyla dışarıyı işaret etti. Tüm bedenimi saran alev çemberini hissettim. Üzerimdeki üniformanın kalın ceketine rağmen buz gibi olan Tunceli dağında, bedenimin yanmaya başladığını hissettim.

Sızlanmadan dışarıya yöneldim. Banklara kadar yan yana yürüdük. Lazkiye de bir ara bize katılıp banklara doğru yürüdü ama oturmayı sevmeyen ve albaydan tutanak yiyen bir kedi olduğu için bizi terk edip, yerde sarı ot yolan askerlerin arasına kıvırtarak döndü. Bahri haklıydı, askerler sonbaharda sarı ot yoluyordu.

"Buradaki askerler neden cezalandırıldı, bir bilgin var mı?"

"Hayır, komutanım. Turan Komutan'a sordum fakat söylemeyeceğini belirtti."

Kafasını sallayarak onayladı beni. "Seninle bir alakası var mı sence?"

"Bir bilgim yok, komutanım. Alaya geldiğimde askerleri bu halde gördüm."

"Biri senin hakkında densizce bir laf yaymış, kimin başlattığı da belli değilmiş. Yüzbaşı Akkurt'un kulağına gitmiş bu sabah. O da alaydaki bütün askerlere ceza vermiş."

"Ben... bilmiyordum," dedim yutkunarak. Turan Komutan gerçekten de beni korumuştu, değil mi? Bu yüzden mi söylemek istememişti? "Ne söylenmiş, onu da bilmiyorum, komutanım."

"Bazı olayların ve hataların can sıkıcı bir hal almaya başladı. Her daim arkanda olmam sana gereksiz bir özgüven vermiyor, değil mi? Bu konuları *ne de olsa albay arkamda* diyerek hafife almıyorsun, değil mi, Sezin?"

"Hayır, asla. Size ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz. Potansiyelimi öğrettiniz, bende fazlası olduğuna inandırdınız, beni siz eğittiniz." Derin bir nefes aldım. Ben, arkamda birisinin olmasına güvenecek biri değildim. "Özür dilerim, komutanım ama ben asla arkamda biri var diye

CamScanner ile tarandı

gereksiz özgüvene düşecek insan değilim. Siz varsınız diye değil, sadece bu dönemde her şey çok hızlı bir şekilde üst üste geldi. Sanki..." Söyletmek istemesem de ekledim. "Sanki birisi her şeyi planlamış gibi her şey üst üste geliyor. Gazeteci kızın gözümün önünde ölmesi, yüzbaşının atanması, ardı da iki köstebek olması... Şimdi de benim hakkımda konuşmalar çıktığını öğreniyorum."

"Her şeyi başkası yapıyor yani? Biri senin üzerine oynuyor. Öyle mi Kaza?"

"Hayır, hayır," dedim aceleyle. "Öyle bir şey söylemedim, komutanım. Sadece... böyle hissettiriyor. Hepsini tek tek telafi edeceğim. Biri yapıyorsa ya da yapmıyorsa, bu işi halledeceğim."

"Senden telafi istemiyorum." Bana bakmıyordu. "Senden bu olayları, lafları, her şeyi bitirmeni istiyorum." Canı yanıyormuş gibi bize doğru bakan askerleri umursamadı. Kafasını eğdi ve fısıldadı. "Yoksa devreye ben girerim ve hiç iyi olmaz."

"Haklısınız."

"Olduğun kişiyi hatırla. Bu görevden elin dolu gel. Bu operasyonu *ben, sana verdim.* Hiç kimseye değil. Senin hak ettiğini düşündüm. Tahrir senin hakkındı. Sen bu operasyonu tırnaklarınla kazıya kazıya aldın üsteğmen."

"Evet," dedim kararlı bir sesle. Pes ettiğimi düşünsün istemedim. İki iki daha, Sezin Kaza'nın kafasına koyduğu şeyi yaptığına çıkardı. "Bu operasyon benim. Bu dava için canımı dişime taktım. Asla ama asla buraya nasıl ve ne için geldiğimi unutmuyorum, komutanım." Gözlerimi ona çevirdim. "Ben Sezin Kaza, Serdar Komutan'ım. Bir şeyi elde etmek için yolumdaki herkesi silerim. Beni tanıyorsunuz." Burnumu diktim. Göğsüm, vatana duyduğum borçla kabardı. "Ben görevime asla ihanet etmem. Asla. Hatalar, laflar gelip geçici şeylerdir. Bende gelecek ama geçmeyecek bir aşk var. Vatan aşkı." Albayın kaşları kalktı ve bana döndü. "Yüzbaşıyla aramdaki herhangi bir zıtlık, benim hakkımda söylenenler, başıma gelen musibetler... beni içimdeki intikamdan vazgeçiremez. Hiçbirisi, komutanım."

"Açık hedef olduğun için zaten tehlikedeyken bir de bu olaylarla kendini daha da tehlikeye sokma."

"Açık hedefim, evet ama..." Ellerimi iki yana açıp bedenimi gösterdim. "Buyursunlar, gelsinler, komutanım." Kaşlarımı kaldırarak çarpık bir şekilde gülümsedim. "Ne diyor Ulu Ata?"

"Geldikleri gibi giderler mi diyorsun, üsteğmen?" dedi Serdar Albay da gülerek.

CamScanner ile tarandı

"Ulu Ata öyle diyor tabii," dedim ve ellerimi indirdim. "Ben diyorum ki; gelirlerse onların canını almadan bırakmam, komutanım. O ruhları öbür tarafa bile yollamaz, ruhlarına dahi ölümü dar ederim. Beni tanıyorsunuz." Gözlerim bize doğru yürüyen Turan Akkurt'a takıldığında dudaklarım kıpırdandı. "Herkes beni tanıyacak."

Albay, yüzbaşının geldiğini anlamış gibi beklemeye başladı. Gözleri ilerideki askerlerdeyken bir yandan el arabasıyla tuğla taşıyan askerlere, "Dikkatli taşıyın," diye belirtti.

"Siz ikiniz, elinizle taşıyın," dedi Turan Komutan parmağıyla iki kişiyi gösterirken. Öndeki iki kişinin aksine arkadaki kendi arabasını zar zor taşıyordu. "Arkadaki, iki arabayı tek başına taşısın."

Çocuk elindeki arabayı bıraktı ve şokla Turan'a döndü. Gözleri bana kaydığında bir şey söyleyecek mi diye kaşlarımı kaldırdım. "Bir şey mi diyecektin, asker?" diye bağırdım.

Bu herifler arasından birisi benim hakkımda bir laf ortaya atmıştı. Yalan olduğunu anlıyordum çünkü Turan Komutan, "Seni korumam. Ortada yanlış bir şey varsa doğruyu söylerim," demişti.

"Hayır, komutanım," dedi ve arabayı eliyle tuttu. İki eliyle zar zor taşıdığı arabayı tek eliyle sabitledi. "Estağfurullah. Ben şimdi gerekirse dört kollu olur, hepsini taşırım."

"Aferin. Bir tuğlada dahi kırık görürsem o kırığın aynısını bir sanatçı gibi kafanda açarım."

Onu izlemeyi kestikten sonra yanımıza gelen Özgür'ü fark ettik. "Turan Komutan'ım, helikopteri ayarlıyorlar. Son kontrolleri de yapıp yola çıkmamız lazım. Hakkâri'de bekleniyormuşuz," diyerek konuştu ve albayı görünce biraz durduktan sonra bedenini Serdar Albay'a çevirdi. "Komutanım, helikopteri ayarlıyorlar. Son kontrolleri yapıp, yola çıkmamız lazım. Hakkâri'de bekleniyormuşuz," diye tekrar etti.

Albay varken yüzbaşıya danışmanın saçma olduğunu mu göstermişti benim askerim?

Yerdim ben o askeri.

Yüzbaşı kafasını önüne çevirip garip bir şekilde kaş çatarken, albay ellerini dizine yaslayıp kendini ayağa kaldırdı. "Oturalım da istişaremizi gerçekleştirelim. Sonra ayrılırsınız." Etrafa bakındı. "Sen bir şey mi diyecektin, yüzbaşı?"

"Kontrol etmeye çıkmıştım," dedi ve gözlerini bana çevirdi. Kontrol ettiğinin ben olduğumu hissettirdi. "Askerleri," diye ekledi gözlerini albaya geri çevirerek.

CamScanner ile tarandı

"Kim olduğunu öğrendin mi?" diye sorup etrafa bakındı Serdar Albay.

Yüzbaşı gözlerini benden çekmeden cevapladı. "Öğrendim, komutanım. Disiplin dosyası açıldı. Çocuk da Sezin Üsteğmen'e banyoda saldıranlardan duyduğunu ve yalnızca bir arkadaşına söylediğini, dağılacağını düşünmediğini söyledi."

"Ne demişti?" diye sordum merakla. "Komutanım rica ediyorum," dedim albaya. "Hakkında ne söylendiğini bilmek benim de hakkım değil mi?"

"Timin komutasını Turan Yüzbaşı'nın elinden alabilmek için onunla yakınlaştığın ve bir ilişkiniz varmış gibi gösterdiğin lafını çıkarmışlar," dediğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Bu ahlaksızlıktı. İftiraydı! Böyle bir şey imkânsızdı. Ben böyle bir şey yapmazdım. Böyle bir şeyin olması, bunu düşünmem dahi ordudan atılmama sebep olurdu. Ahlaksızlık yüzünden görevden uzaklaştırılırdım. Ordu, hayatımdı... vatan, kanımdı... bayrak, kefenimdi. Ben hiçbir zaman hırsım yüzünden hayattaki tek gayemi tehlikeye atmazdım.

"Bu gerçek değ-"

"Değil," dedi Turan Komutan sertçe. İmkânsızdı! Ben adamı kendimden kovuyordum asıl! "Ben doğru olanı bildiğim için kimsenin kulağına gitmeden müdahale ettim." Doğru olan benim ondan uzaklaşmaya çalıştığım, onunsa dibimde durduğu gerçeğiydi.

Albay önce ona, ardından bana, sonra da diken üstünde ip gibi dik duran Özgür'e baktı ve, "Doğru olmadığını herkes biliyor. Bu konu kapansın. Operasyona geçeceksiniz, çabuk toparlanın," diyerek yanımızdan ayrıldı. Arkasından onu izlemeyi kesen Özgür de eğilip, "Bu albayın karizması beni bitiriyor. Uzansam da beni s-" diyecekti ki Turan ile aynı anda kafamızı ona çevirince dudaklarını birbirine bastırdı.

Korkudan altına kaçıracakmış gibi duruyordu. "Bu kadar benzemek zorunda mıydınız ki?" diye fısıldayışı, çocuk cıyaklaması gibi çıktı.

"Defol, Özgür," diye ikimiz de boğazdan bir şekilde konuştuğumuzda aynı ton ve aynı kelime benzerliğinden birbirimize döndük. Kaşlarımız çatıktı. Özgür titreyerek hafifçe eğildi.

"Dizlerimin bağı-"

"Kaybol!" Yeniden aynı tonda iki ses.

"Ben bir kelebeğim," diyerek geri adım atan Özgür ellerini arkasında birleştirdi. "Uçmaya gideyim ben. Bir günlük hayatımı tehlikesiz şekilde geçireyim." Biz yine ona bir şey demeden arkasını döndüğü gibi koşmaya başladı.

CamScanner ile tarandı

Turan Yüzbaşı ile birbirimize döndüğümüzde ilk konuşan yüzbaşı oldu. "Dikişleri alacaksın."

Aynı sertlikle konuştum. "İşini yapan hemşireler revirde."

"Ben, senin almanı istiyorum."

"Ne zamandır sizin özel hemşirenizim?" Kaşlarımı kaldırıp iki elimin avuçlarını açtım ve *yok daha neler* der gibi göğsüme yasladım. "Tabii ya, yüzbaşıydınız. Ne haddimdi, değil mi?"

"Dikişleri almanı emrediyorum." Salakmışım gibi bana doğru eğildi. Elleri arkasındaydı. "Revirde. Derhal."

Gözlerim kısıldı. "Almazsam?"

"Bir disiplin de sen yersin. Sonuçta üste nezaketsizlik yapan sadece..." Gözlerini etrafa çevirip parmağıyla etrafta cılkı çıkan askerleri gösterdi. En son işaretparmağı bana çevrildi ve omzuma dokundu. "Onlar değil."

"Ben hemşirelik okumadım. Sağlık meslek mezunuyum, o kadar," dedim imzam gibi olan çatık kaşlarımla.

"Duyduğuma göre tıp okuyabilirmişsin, Kaza. Ve hepimiz biliyoruz ki sağlık meslek gibi orta dereceli bir okuldan kolay kolay yüksek sıralama yapan sayısalcı çıkmaz."

"Gençlerimizi hafife alıyorsunuz."

"Bence sen beni hafife alıyorsun." Doğruldu ve bana üstten bakmaya başladı. "O kadar staja rağmen tıp okuyabilecekken, buna kabiliyetin ve bilgin varken senin burada, böyle bir meslekte işin ne?"

Aklıma o akademide, sırf kadınım ve asker olmak istiyorum diye beni aşağılayan arkadaşlarım geldi. Zorbalıkta yer, zaman, mekân fark etmiyor muydu? Hayatımın farklı zamanlarından zorbalarımın sesleri yükseldi zihnimde.

Özel asker olamayacaksın, sen kadınsın.

Kadınsın, olduğun yerde dur işte. Asker olmak senin neyine?

Her zaman sahip olduğun tek şey bedenin olacak. Şişman, zayıf, uzun ya da kısa olman değil, bacak aranda bir vajinanın olması seni her zaman yükseğe taşır, kızım.

Yapman gereken yek şey evinde kocanı memnun etmek. Yemeğini yapmalı, çamaşırlarını yıkamalı, meyvesini hazırlamalı ve... anlarsın ya... yatakta onu zirveye ulaştırmalısın.

Unutma, Seziş, sen kadınsın ve erkeğine mecbursun. Bunu da ben mi söyleyeyim?

CamScanner ile tarandı

"Siz de mi kadının diye bu meslekte olmanın değmeyeceğini bilmeyin, komutanım. Onu da yapın." Elimle onu işaret ettim. "Demediğim kalmadı, bir de aşağılamanızı cinsiyetim üzerinden devam ettirin."

"Benim için insan, insandır, Kaza. Seni cinsiyetinden bağımsız, bir asker olarak eleştirdim. Ayrıca..." Başını eğdi. "Sadece bir meraktı. Tıp okuyabilirdin. Doktor olabilirdin. Okulda yaptığın stajlarında methedilen bir yerdin ama askeri akademiye girmeyi seçtin. Sadece soruyorum, Hekim."

Bu herif bizi kütüğüne mi aldıracak. Sezgi? Beni bir heyecan bastı. Ne istiyor bu adam bizden?

"Çok mu lazım size benim peçemişim?" Kaşlarımı çatarak ona doğru bir adım attım. Fısıldamaya başladım. "Komutanım, zaten asılsız ve çirkin bir dedikodu yayılmış-"

"Yayılmadı. Müdahale ettim. Bu doğru değil. Sen bana yaklaşmadan bile," dedi Turan Yüzbaşı sertçe. Fakat etrafta bana olan bakışların birkaçını seçebiliyordum. Büyük ihtimalle askerler arasında bu konu duyulmuştu. Beni tanıyor ve böyle bir şeyi yapmayacağımı biliyor olsalar da o garip ve sorgular bakışlarını hissediyordum.

Anlam veremeyerek derin bir nefes aldım. "Komutanım, hâlâ neden peşimdesiniz? Beni rahat bırakın dedikçe neden burnumun dibinde bitiyorsunuz?" Parmaklarımla bize bakan askerleri gösterdim. Onların bize bakması umurumda değildi. Çoğunun neler döndüğünü bilmediğinin farkındaydım. Turan Komutan dedikodu yayılmadan önünü kesmişti zaten. "Madem iki iki daha benim sivilin ölümüne yol açtığım beceriksiz, dengesiz, saygısız bir asker olmama çıkıyor; benimle iş dışında muhatap olmayın ve şu salak heriflere malzeme vermeyin." Göz ucuyla kaşını gösterdim. "Dikişinizi de hemşirelerimizden birine aldırın. Size, o işin bir kez olacağını açıkça belirtmiştim. Beni hiç dinlemiyorsunuz."

"Senin almanı istediğimi söylemiştim."

"Benim işim sizin dikişlerinizi almak değil. Benim işim, vatana hizmet etmek. Ve kaşımızdaki dikişi almak, benim işimin kıyısından bile geçmiyor."

Omzuna çarpacak kadar yakın bir şekilde yanından geçtim ama omzuna çarpmadım. Yerimi bildim fakat kendi sınırımı da ona gösterdim. *Ben buradayım, bir adım atarsam seni deviririm,* der gibi baktım. "Toplantı odasında görüşürüz." Tüm havamla yanından ayrıldım.

"Benim adım da Turan Akkurt'sa," dedi arkamdan. "Ben bu dikişleri sana aldırırım, kızım. Nasıl mahvettiysen öyle düzelteceksin. Sikerler inadını." Bir süre durdu. "Ne bakıyorsunuz lan? İşinize dönün, olmayan hadlerini siktiklerim!"

CamScanner ile tarandı

Benim adım Sezin Kaza'ysa o çirkin ötesi yüzüne bir iz daha bırakırdım. İzin üzerine de imzam olsun diye bir güzel tükürürdüm.

"Nah aldırırsın," dedim alaydan içeri girerken. "İnadımı sikermiş. Sen kimsin de- kim oluyorsun da- ulan sen-" Durdum. "Zırtapoz. Aptal eşek." Koridorda yürürken, "Karınca beyinli köpek," dedikten sonra derince bir nefes alıp timi bulmaya koyuldum.

Timi hiçbir yerde bulamayınca toplantı odasına girdim ve hepsinin burada olduğunu görüp, "Neredesiniz lan siz?" diye bağırdım. Birbiriyle şakalaşan Özgür ve Göktuğ, Şükrü'nün saçına ve iğrenç ötesi bıyığına bakıp göz deviren Nizami ile Fırat abi, fısıldaşan Serkan ve Kubat sesini keserek bana döndü. "Her yerde sizi arıyorum. Ananız mıyım da peşinizden koşacağım?" Durdum biraz. "Öyleyim, değil mi? Öyle bellediniz beni," diyerek yerime, en başa oturdum.

"Ne diye gerildin yine, dağ kaplanı?" dedi Kubat sandalyesine yaslanarak. "Yüzbaşı yine morartmış seni. Duydum sizin hakkınızda ne den-"

"Bak işine, Yürek. Benimle dedikodu yapamazsın," diyerek şakaklarıma masaj yapmaya başladım. "Çok meraklıysan seni de dışarıdakilerin yanına göndereyim. Bir disiplin de sen yersin ama korkma, her şeyi öğrenmiş olursun. Malum, yüzbaşı ve benim hakkımda daha çok şey biliyor askerler. Bizim bilmediklerimizi bile."

Olay hakkında bana hiçbir şey söylememişlerdi ve soracaklarını da sanmıyordum. Benim nasıl birisi olduğumu en iyi onlar bilirdi. Bu yüzden de beni en iyi onlar anlardı. Şu an bu konu, aile olarak gördüğüm timin içerisinde konuşulacak bir konu değildi. Yüzbaşı da müdahale etmişti zaten. Daha fazla düşünmek istemiyordum.

"Evi yanmış," dedi Şükrü eğilerek. "Böyle bir gergin bugün. Tutmasan üzerimize atlayacak diyeceğim ama tutmuyoruz da. O yüzden her an atlayabilir."

"Sen önce saçını, bıyığını kes, maymun," dedi Kubat onun yüzünü kendisinden uzaklaştırarak. "Bir de yaklaşıyor. Kâbusum olacak, amına koyayım."

"Neden öyle diyorsunuz lan? Yeni tarzım." Eliyle bıyığını taradı. "Kızlar hasta bana."

"Evet, kör olup yataklara düşüyorlar direkt. Bu çirkinliğe kimse dayanamıyor," dedi Göktuğ gergin bir şekilde.

"Bir şey mi dedin, aslanım?" diye sordu Şükrü.

"Yok, Şeker abim. Ne haddime. Tövbe hâşâ." Göktuğ korkuyla yutkundu. "Özgür bir şeyler diyordu."

CamScanner ile tarandı

"Bana ne atıyorsun lan?" dedi Özgür sessizce.

"Bir şey mi diyordum, Özgür Kız Nil?" dedi Şükrü eğlenerek.

"Yok, abi. Çok yakışmış, Hayda yenge bayılır diyecektim," deyince Fırat abi oturduğu yerden dikildi.

Şükrü göz ucuyla Fırat abiye bakıp gergince gülümseyince Fırat abi, "Tipini siktiğimi ciddiye alabilsem keşke," dedi ve sonra gözlerini sabırla kapatıp, "Tövbe tövbe. Daha sabah namazının sonunda bir daha küfretmemek için dua etmiştim. Yine bozduk bak bu tipsiz, nizamsız maymun yüzünden." Şükrü'ye baktı uzun uzun. "Allah canımı alsa da ölmüşlerini siksem."

"Oho abi, yavaş. Vallahi günah ama ya," dedi Nizami. "Yapma."

"Tövbe Allah'ım. Çıkardılar yolumdan. Vallahi ben çıkmadım. Vallahi," dedi ve sonra sessiz sessiz kenarda tövbe etmeye başladı. Şakaklarıma yaptığım masaj işe yaramayınca ellerimi indirip gözlerimi kapattım.

Nerede kalmıştı albay?

Yüzbaşı gelmesin istesem de gelecekti maalesef. Herife gün içinde mecburdum, onu kabullenmiştim. Fakat bir hafızamı resetleseydim de ondan sonra karşıma çıksaydı. İstenmeyen ot gibi saat başı burnumun dibinde bitiyordu.

Gelmesin, vallahi bunalıyordum.

Seziş, o kurban olduğum sıfat gelmezse nasıl gözümüz gönlümüz açılacak? Herifin suratı cennetten çıkmış gibi gözümüzü alıyor. Ben anlamıyorum, sen bu adamı nasıl sevmiyorsun? Cennet surat, cennet!

"Evet," diyerek giren sesi duyunca kulaklarımdaki uğultular sustu. Sahi, kaç dakikadır timi dinlemiyordum? Gözlerim aralandı, masanın üzerindeki ışık gözümü aldı. "Oturun, gençler. Ayağa kalkmanıza gerek yok," dedi albay. Ayağa bile kalkamayan ben kafamı zor toparlayıp doğrulttum. "Kısaca üzerinden geçeceğiz çünkü siz çoğu şeyi biliyorsunuz."

"Öncelikle Tahrir, yani kendisine Kurtuluş adını veren pezevenk, Hakkâri Dilekli Hisar Dağı civarında görülmüş. Oradaki askerlerden bilgi geldi," dedi yüzbaşı ciddiyetle. "Askerler, Tahrir'in Yassou'yu aramak için Hakkâri'ye geçtiğini biliyorlar. Yassou'dan en son Hakkâri'de haber alınmış."

Gözlerimi ona dikmiştim. Sanki gözlerimin ucunda bir kara delik vardı ve yüzbaşıyı yutacaktı. O da bunu bilir gibi ben onu yutmayayım diye bakışlarını bana çevirmiyordu.

Tim yanlış anlamasın diye sana çevirmiyor gözlerini, Seziş. Hem bu herif yanmış haliyle ne güzel görünüyor, fark ettin mi?

CamScanner ile tarandı

"Tahrir bulmadan Yassou'yu bulup kitabı ele geçirmeliyiz fakat Yassou'yu bundan beş ay önce Irak'ta kimin kaçırdığını bilmiyoruz. Karşımızda kimler var, belli değil," dedi Şükrü ciddiyetle. "Bodoslama olayın içine dalamayız. Bilmediğimiz dağlar, bilmediğimiz yerler. Savunmasız olacağız."

Kubat tiksinir gibi güldü. "Savunmasız falan olmayacağız."

"Olmayacaksınız," dedi albay bastıra bastıra. "Tahrir'i size verme sebebimiz bu. Sizin hiçbir zaman savunmasız olmamanız. Her zaman hazırlıklısınız. Nesin sen, Şeker?"

"Saklı olanım, komutanım," dedi Şükrü, sonra ekledi. "Kastettiğim o dağda Tahrir'i de Yassou'yu da arayan tonla grup, ekip olacak. Bazısı terörist, bazısı yabancı çeteler."

"Bak, hazırlıklısın işte," dedi albay. "Nelerle karşılaşacağını biliyorsun." Şükrü ciddiyetle kafasını salladı.

"Uzun bir görev olacak," dedi yüzbaşı.

"Yedi ay dağ başında taşın suyunu sıkıp da paylaştığımız zamanları bilmiyorsunuz tabii," dedi Nizami, gözlerini yüzbaşıya dikmişken. "Bize uzun olduğunu belirtmenize gerek yok. Bu ekiple ölüme gitmekten korkmayın, komutanım."

"Orasını göreceğiz, Niyazi," dedi Turan.

"Nizami."

"Tamam, Nizamettin," dedi Turan gözlerini kısarak.

Nizami ona bakarken sırıttı. "Sorun yok, Tural Komutan'ım."

"Sen yapamazsın," dedi yüzbaşı yüzündeki ifadeyi değiştirmeden. "Ben yapabilirim sadece."

"Emredersiniz, komutanım," dedi Nizami aceleyle. Geri çekildi ve oturduğu sandalyeye sindi. Saygıyla boğazını temizledi. "Nizamettin ben de. Memnun oldum."

Turan kafasını masaya doğru çevirdi ama göz göze geldik. Gözlerini acele ile kaçıran, sanki hiç görmemesi gereken bir şey görmüş gibi kaçan o oldu. "Yassou büyük ihtimalle yabancı terör örgütlerinin elinde. Tahrir'in seveni kadar sevmeyeni de çok. Bu yüzden Tahrir, müridini hâlâ Türk askerlerinin elinde diye düşünürken Yassou'yu almalıyız."

"Bizi arıyor," dedim gür sesimle. "O bizi ararken hedef şaşırtmalı ve Yassou'yu bulmalıyız."

"Ne öneritsin, Kaza?" dedi albay dikkatle.

"Anlaşma," dedim omuz silkerek. "Yassou'yu biz alacağız, Tahrir'i bir gruba vermeyi teklif edeceğiz. Çıkarı varsa, analarını bile satar o herifler."

CamScanner ile tarandı

"Ne diyeceksin, Kaza?" dedi alayla yüzbaşı. "Şey, biz Tahrir'i size vere-ceğiz ama Yassou'yu alabilir miyiz? Yani, rica..."

"Haha, Turan Komutan'ım ya. Kronik herhalde bu şakacılık sizde. Gül gül, öldüm." Albaya döndüm. "Komutanım, çeteler kitabın değil, Tahrir'in peşindeyse ne diye önümüzdekileri çekmeye çalışalım ki? Biz Tahrir'i değil, o kitaba ulaşılmasını önlemeliyiz ilk önce. Amaç Tahrir'in ölmesiyse şayet, kim öldürürse öldürsün. Gerçi o şerefsiz kesin ölmez, biz ilk önce kitabı ele geçirip Tahrir'i öldürürüz. Özellikle ben," dedim yüzbaşının suratına dönüp, bastıra bastıra. "Önceliğimiz kitap."

"Doğru söylüyor Sezin Komutan'ım," dedi Fırat abi. "Kitap başkalarının eline geçerse bu bizim düşman hanesine artı bir demek olur. Bizim kitabı ortadan kaldırmamız gerek."

"Ben de bunu anlamıyorum," dedi Şükrü. "Kitabı istedikleri için mi Yassou'yu aldılar yoksa Tahrir'i mi istiyorlardı? Ya istedikleri kitapsa ve-"

"Altı ay boyunca illa ki saldırılardan biri gerçekleşirdi," dedi Kubat.

"Tarihleriyle belli olan kitaptaki saldırıları niye önce gerçekleştirsinler ki?" dedi Serkan. "Heriflerin derdi ne, bilmiyoruz bile."

"Kitap demek Yassou demek," dedi albay. "Baştan beri göreviniz bu zaten; Yassou'yu o dağdan çıkarmak. Beraberinde kitabı da..."

Kafamızı salladık. "Anlaşma," dedim kısık sesle. "Serdar Komutan'ım, düşünün. O soysuzlar arasından muhbir bulursak..."

"Düşündüm," dedi albay. "Mantıklı ama güvenemezsiniz."

"Onlar da bize güvenemezler," dedim hızla. "Göze göz, dişe diş," diyerek çok kısa bir an Turan'a baktım. Turan gözlerini kısarak bana bakıyordu. "Öyle diyor kanunumuz. İhanet varsa, sırtlarını bıçağa doyururuz, komutanım."

"Turan?" dedi albay ondan bir cevap beklerken.

"Anlaşma demek uykusuz geceler, diken üstünde nöbetler demek, Kaza," dedi yüzbaşı. "Ne istediğini biliyorsun ama sonuçlarını düşünmüyorsun gibi geliyor."

"Sezin haklı. Kaosun ortasında başınıza ne geleceği belli olmaz. Stratejik ilerlemelisiniz."

Yüzbaşı ilerledi ve bilgisayar başına geçti. "Tek bir örgüt biliyorum. Dağda olanlardan yani..." dedi ve bazı tuşlara basmaya başladı. Bilgisayarda beliren kadın yüzüne bakarken gözlerimi kıstım. Bu kadını tanıyordum. Oxford Üniversitesi'nin İngiliz tarihi dersinin profesörü Hera Watson'du. İki hafta önce, Türkiye'ye özel bir seminer için gelmişti. Askerlerle televizyon odasında otururken görmüştük haberlerini.

CamScanner ile tarandı

"Hera Watson. Hepimiz tanıyoruz," dedi yüzbaşı ve bir resim daha açtı. "Aynı diğer Qero örgütünün demirbaşı."

"Ne?" fısıltıları dehşetle yükselirken yavaşça sandalyemde geriye yaslanıp kollarımı göğsümde bağladım. Gözlerim kısıldı.

Turan Akkurt. Qero gibi gizli bir örgütün başındaki kadını nereden biliyor ve kadın neden Hakkari'nin dağında olduğuna bu kadar emin, Sezin?

Tam olarak onu düşünüyordum: Turan Akkurt'un bu bilgiyi nereden edindiğini.

"Bu kadın mıymış demirbaş?" dedi Kubat dahi dehşetle. "Gençlerimize seminer veren..." Şokla geriledi. "Vay amına koyayım be."

"Bu kadın..." diye başladı Nizami. "Örgütün demirbaşı. Kadın yani. Ülkemiz hakkında kötü emelleri olan kadın, bir de-" Gözleri, ona dikkatle bakan bana çevrildi. "Kadınlara saygı duyarım. Cennet annelerin ayakları altındadır ama benim gireceğim cennet bu kadının ayağının altına saklandıysa bırakın cehennemde yanayım, komutanım," dedi katı bir sesle.

"Olaylara insan olarak bakarsan cinsiyetin anlamı kalmayacak," dedim düz bir şekilde. "Sonuçta çoğu terör örgütünün başındaki erkek diye ben bunu cinselleştirmiyorum. Erkeklerden nefret etmiyorum mesela."

"Gerçekten mi?" diye sordu yüzbaşı kenardan. "Erkeklerden nefret etmiyor musun?"

"Elbette etmiyorum," dedim kaşlarımı çatarak. "Tonla erkeğin arasında kalıyorum ben, hem de yıllardır. Onlardan nefret etseydim bu mesleği seçmezdim."

"Bana olan nefretinin spesifik olduğunu anlamış olduk," diyerek ekrana döndü. "Sağ ol."

Onu anlayabilmişti yani?

"Siz sağ olun, komutanım," diyerek albaya döndüm ve gülümsedim. "Bu kadın o dağdaysa ve Tahrir ile işi varsa bu kadından yürümeliyiz."

"Ben de onun için açtım zaten fotoğrafı," dedi Turan gülümsediği belli olan sesiyle. Ona bakmıyordum.

"Orasını anladık," dedim gülümsememi bozmadan albaya bakarken. "Ben açıklamasını yaptım."

"Senden açıklama isteyen olmuş muydu?"

"Ben, benden istenilmesini beklemedim zaten." Gülümsemem artık sinir ve gıcık dolu bir sırıtışa dönüyordu. "Açıklamasını yapmak istedim ve yaptım. Bazen her şey bu kadar kolaydır."

CamScanner ile tarandı

"İyi," dedi yüzbaşı gülümseyerek albaya dönüp. "Sezin Üsteğmen'imin dediği gibi anlaşma yapmamızı istiyorsanız Hera'ya yaklaşabiliriz, komutanım."

"Güzel," dedi albay elindeki kâğıtları masaya çarparak düzleştirip. "Başka soru var mı?" diyerek bana doğru göz gezdirdi. "Yüzbaşı, Sezin? Anlaşamadığınız nokta?"

"Yok, komutanım," dedik aynı anda birbirimize bakıp. Gözlerimizin ucunda bir nefret köprüsü vardı. İki taraftan ateş açılmıştı. İkimiz de pes edecek gibi durmuyorduk.

Özgür, "Aralarındaki elektriğe giren, Allah'ından bulup geri geliyor," diyerek Göktuğ'a fısıldadığını düşünüyordu.

"Sürekli aralarına girdiğinden dolayı senin Allah'ından bulmak istediğini düşünüyordum, kanka," dedi Göktuğ da.

"Allah'ımdan bulmak isteseydim Fırat abiye *ateistim* derdim."

"Efendim?" dedi Fırat abi kenardan. "Ne dedin, Özgür?" Özgür gözlerini Fırat abiye dikip dudaklarını kıpırdatmaya başladı. "Efendim?" dedi Fırat abi tekrar.

"Kul euzu birabbinnas-" diyerek sesini alçaltan Özgür ile Fırat abi gülümsedi ve başını salladı usul usul.

"Güzel çocuğum benim. Aferin. Ölmüşlere bağışla."

Albay, "Bittiyse kalkalım o zaman," dedi ve ayaklanıp kapıya yürümeye başladı.

"Bize katılacak askerler var mı?" diye sordum sakince albayı durduran sesimle. "Orada. O dağları bilmiyoruz. Şükrü haklı. Yanımıza asker almalıyız."

"Oraya gittiğinizde Binbaşı Korkmaz size yardımcı olacak. İhtiyacınız varsa askerler size katılacaklar," dedi albay. "Her şey hazır. Geriye sadece kendinizi göstermeniz kaldı."

"Keleş işin içine giriyorsa o dağlardan selalar değil, belalar yükselir," dedi Serkan. "Bela olmaya gidiyoruz."

Başımızı salladık.

Herkesi peşine takan Tahrir, Keleş'ten belasını bulacaktı.

"Kaza!" diyerek bağıran sesi duyunca adımlarımı hızlandırmaya çalıştım ama maalesef ki önümde iki doksan dikilen herif ile durmak zorunda kaldım.

"Komutanım?" dedim en şirin sesimle. "Buyurun. Ben de eşyalarımı toplayacaktım. Bana yardım mı edecektiniz? Sağ olun, var olun."

CamScanner ile tarandı

"Eşyalarını toplayabilirsin," dedi fakat önce burnunun ucuyla reviri gösterdi. "Kaşıma açtığın delik deşik dikişi aldıktan sonra."

"Çok güzel olmamış mı ama?" diyerek sırıttım. "Çok yakıştı size. Marjinallik kattı."

"Revire, Kaza."

"Komutanım-"

"Hazır disiplin dosyası açılmışken bir kınama da sana mı geçirsem, Kaza?"

Geçirsem falan... Ne oluyor, Seziş? Benim kulaklarım doğru mu duyuyor? Bu herif de niyeti bozdu benim gibi.

"Yani illa dikişlerinizi benim almamı mı istiyorsunuz?" diye sorup sırıttım. Ben hayatımda bu adam kadar kaşınan başka birini görmemiştim.

"Aynen öyle."

Dudaklarımı büzdüm ve onun önüne geçmeden önce başımı hafifçe eğerek, "Emredersiniz," dedim. Yürümeye başladığımda ardımda gölgem gibi yürüyen adamla birlikte revire girdik. Hemen arkamda duruyor olmasıyla birlikte derince yutkunup, revirin içinde tüpleri yerleştiren hemşireye döndüm.

Bir vakit Şükrü'nün peşinde *Şekerim* diye gezinen ve Şükrü'nün de bu yüzünden *Fırıldak Hande* dediği Hande vardı bugün.

"Sen çık," dediğimde elindeki tüp ile bize bakakaldı. Arkamda, upuzun boyuyla dikilen yüzbaşıya baktı ağzı hafifçe açılırken. Gözleri parladı. Yüzüne ışıltı geldi. "Yeni gelen yüzbaşı siz misiniz?" diye sorduğunda onun dünyadan bir haber olduğunu anladım.

"Evet," dedi Turan.

Fırıldak Hande'ye de karşılık vermezsin, yüzbaşı. Yürüyen flört Hande hariç herkes olurdu. Hanemizden bir eksi yedin.

"Ay, ben de Hande," dedi ve heyecanla elini yüzbaşıya uzattı. "Üç hemşireyiz. Her hafta birimiz bakarız buralara." Yüzü kızarmaya mı başlamıştı? "Ben de işte... arkadaşın yerini aldım. Sizi hiç görmemiştim. Lakabınızı çok duydum ama. Dhib diyormuş şerefsiz puştlar size. Bela demekmiş." Kıkırdadı. "Vallahi neden öyle dediklerini de anladım. Maşalla-"

"Hemşire, dışarı çık dedim. Duyulmadı mı sesim?" diye sert bir sesle giriş yaptığımda Hande iki saattir Turan'ın önünde tuttuğu fakat bir karşılık görmediği elini hafifçe indirip endişeyle bana döndü.

"Pardon, Sezin Komutan'ım. Tabii. Siz şey edin," diyerek hızlı hızlı revirden çıktı.

CamScanner ile tarandı

Kapıyı arkasından kapattığında, "Şey edin derken?" diye sordum onun az önce olduğu fakat şimdi boş kalan yere dümdüz bakarken.

Ne saçmalamıştı o fırıldak?

Kapı açıldı ve Hande, önüme geri dönüp, "Yani şey edin derken... hiç ipiniz varsa işte..." dedi. Elindeki tüpü yerine koyup, "Bunu unutmuşum da... ondan," diyerek yüzbaşıya güldü. Tüpü oldukça yavaş bir şekilde dişlerimin yanına yerleştirirken, "Sen devam et Sezin Komutan'ım, ben yokmuşum gibi," deyince göz devirerek Turan'a döndüm, *ne yaptığını bir gördün mü* der cesine. İşte böylelerinin ağzına laf veriyordu, suçlu da ne bilmem ben oluyordum.

Turan kalın sesiyle, "Sağ ol, hemşire. Sezin Üsteğmen de bana attığı dikişi alacak. Benim emrim," deyince kaşlarım kalktı. Beni mi koruyordu bu insanlıktan nasibini almamış nasipsiz? Bir de seni korumam demişti.

*Dedikoduların önünü kesiyor, evimizin mecazi anlamda olmayan iki metrelik direği, Sezi*ş. *Anlamadıysan her seferinde altyazı geçeyim.*

"Ama Sezin Komutan kendisinden başkasına dikiş atmaz ki..." dedi Hande kafası karışmış biçimde. Göz devirerek camdan dışarıya baktım. Bu bir rivayetti. Benim kendimden başka kimseyi umursamadığım konusu sadece ama sadece bir efsaneden ibaretti. Böyle bir şey yoktu. Olamazdı.

"Öyle mi?" diye keyifle bana dönen yüzbaşıya bakmadan ilerledim ve [redacted]ime eldivenleri geçirdim.

"Tabii. Siz bilmiyorsunuz, daha yeni geldiniz. Mesela bir gün görevden döndüler. Serkan abi vurulduğunda Sezin Komutan'ım kendisi dikiş atabilecekken başkasına dokunmayı sevmediği için alaya kadar bekletmişler açık yarayı. Oysa-"

"Hande, dışarı çık," diye tabiri caizse hırladığımda, Hande olduğu yerde titreyerek bana döndü. "Üsteğmenim..." Gözlerim ona dönünce yutkundu ve geriye doğru bir adım attı. Suratı mosmor olmuştu. "Tabii, üsteğmenim. Ben gideyim. Hiçbir şey görmedim. Yemin ederim, kimseye demeyeceğim," diyerek kayboldu. Neyse ki gerçekten de yeminine sadık olduğunu bildiğimiz hemşire beni yormamıştı.

"Herkesi korkutmayı beceren üsteğmen, kendisinden başkasına dikiş atmayacak ve askerinin ölümüne göz yumacak kadar bencil miymiş yani?" Turan sedyeye oturdu ve sağ postalını sol postalının üzerine atıp rahat pozisyona geçti. "Bir de bencil olan bendim."

"İlk müdahaleyi yapmıştım. Ölümcül değildi yarası, hallolmayacak da değildi," dedim ve pense ile bistüriyi elime aldım. Kafamdaki bordo berem ve üzerimdeki üniformam ile elime taktığım eldiven ve dikiş malzemeleri

CamScanner ile tarandı

sırıtıyordu. "Yanımızda dikiş malzemeleri olsa da eğer ki dikişe başlasaydım iltihap kapacaktı. Ayrıca kumlu dağın başında, ne dikişi?" dedikten sonra yüzbaşının bana dönük yüzünü inceledim. Tertemiz yüzünde sırıtan tek şey benim attığım dikişti. "Kafanızı hafifçe kaldırır mısınız?" diye sorduğumda gözleri kısıldı.

"Beni zehirleyecek misin yoksa şu uysal ses tonunla cidden sadece dikişleri mi alacaksın?"

"Ne fark edecek?" dedim omuz silkerek. "İkisine de razısınız."

"Doğru," dedi kaşlarını kaldırıp dudaklarını hak verir gibi büzerken. "Sana razıyım."

Göz göze düşmeseydik bu lafı öylesine geçiştirebilirdim ama göz göze düştükten sonra maalesef ki içimden geçmedi o laf. Sanki gözlerimizin arasında bir elektrik teli alev aldı.

O değil de gerçekten çok fena dikmişiz, Seziş. Bu herife yapılır mıydı bu?

İnce uçlu bistüriyi dikişlere dokundurup, dibinden aldığımda yüzbaşının gözleri halen suratımdaydı. "Basit işlemler için askerinizi neden meşgul edersiniz, anlamıyorum," diyerek bistüriyi ikinci dikişe soktum. "Gerçi, sizin tek amacınız beni uysal köpeğiniz yapmak. Bunu bazen unutuyorum."

"Çok asisin," dedi. "Seni köpek yapmaya falan çalışmıyorum, Kaza. Tek istediğim karşındaki insanı tanıman."

Cevap vermeden dikişi kenara koydum. Kurumuş yarayı gözlerimle yiyor, bitiriyordum. Ne kadar özensiz atmış olsam da açılan kaşı, sağlıklı görünüyordu. Silik bir iz kalırdı, onu da krem falan sürerek geçirebilirdi. Yanlışlıkla olmuş gibi bistüriyi kaşına batırdığımda yüzbaşının kaşları çatıldı. Yaradan çıkan ufak kanla, "Pardon," dedim hızla. "Elimden kaydı. Bilerek olmadı."

"Eminim," dedi yüzbaşı göz devirerek. Kan, çok inceydi. Can acıtmamıştı. İçimi soğutmakla kalmıştı. Bistüriyi ve penseyi kenara koydum. Yüzüne geri dönüp elimdeki eldivenleri dalgınlıkla çıkardıktan sonra elimi, tamamen bilinçsizce kaldırdığımı fark ettim ama kendimi durdurmak için çok geç kalmıştım.

Parmak uçlarım yüzbaşının kaşına değdiği an, tenimden yayılan enerji onu; ondan yayılan enerji de beni çarptı. İkimizin de nefesi kesildi. Gözlerimiz birbirine dönerken, çarpışan bakışmamızda bir darbe yatıyordu. Sanki içimizdeki her bir duygu bize ihanet etmişti ve biz de bunun son derece farkındaydık.

"Asla başka birisinin yarasını kontrol edecek bir kadına benzemiyorsun, Kaza."

CamScanner ile tarandı

"Neden?" diye sordum kaşındaki yarayı parmak uçlarımda hissederken. "Kendi yaranızın önemsenmemesi gerektiğini mi düşünüyorsunuz, yoksa gözünüzde cidden de acımasız bir imaj mı çizdim?"

Dejavu etrafımızı sarmaladığında Turan'ın eli, elimin üzerinden elimi yakaladı ve usulca aşağı indirdi. Küçükken büyük ve sert ellerim var diye ağlayan ben, nasırlı ve kocaman ellerim bu adamın avucunun içine düştüğünde kendimi minicik hissediyordum. Sanki, ben karşıdan karşıya geçerken eli tutulması gereken çocuktum ve o da bana yolu gösteren yabancıydı.

Oysa yabancılar tehlikeliydi. Onlarla konuşulmamalı, şeker verirlerse almamalı, onlara güvenmemeliydiniz. Tüm midem tepetaklak olmadan önce bu yabancıdan uzaklaşmış, asla anlamlandıramadığım kokusundan savrulmamı sağlamıştım.

"O yarayı açtıktan sonra kontrol etmen, bana tüm bildiklerimi unuttu rdu."

Cevap vermeden hızla elimi ondan uzaklaştırdım, eldivenleri çöpe atıp, sıcaklayan ensemi bir kez ovaladım. Koskoca Tunceli soğuğu artık bitmiş miydi yoksa ter mi döküyordum?

Titreyen ellerimle çöp kapağını kapatıp, "İstediğinizi yaptırdınız. İşim bittiyse gidebilirim," diyerek arkamı döndüğümde dibimde duran yüzbaşının göğsüne çarpmadan durabilmiştim. Ne ara dibime girmişti?

"Ders beş," diye fısıldadı yüzbaşı. "Sınırları aşmamak için uğraşırken o sınırların üzerinde olduğunu unutma. Her an o sınırda patlayabilirsin fakat geride kalan ceset yalnızca sen olmazsın."

"Kimseyi öldürmeye niyetim yok," diye fısıldadım. "Bana yakıştırdığınız sıfata ait değilim."

Ben katil değildim. Ben, göz göre göre bir masumun canına kıymamıştım.

"Elbette," diye konuştu. Sesinde yatan bir kütüphane vardı. Benimse anlamam gereken tek bir cümle. Onu anlayamıyordum, bulamıyordum... onu yakalayamıyordum. Çok fazla kitabı olan bir kütüphaneden tek bir cümle bulamazdım. "Fakat başkasını da kendinle birlikte havaya uçurmayacağının garantisini vermiyorsun."

"Konunun ne olduğuna bağlı," dediğimde Turan Yüzbaşı'nın gözlerindeki değişim yüzüne yansıdı. Ortamı yumuşatmak istedim. "Sonuçta bazı sınırlarda birilerini uçurmanız gerekir."

Tanrım, bu terbiyesiz bir yatak iması mıydı? Kızım, sen bu değildin!

"Benimle flört mü ediyorsun?" diye tehlikeli bir sesle mırıldandı.

O ses... Allah'ım bu adamın sesini kayıt yaptırıp gün boyunca dinlemek istiyorum, Seziş. Özellikle de boğazdan gelenleri.

CamScanner ile tarandı

"Bu sizi rahatsız mı eder?" diye cesurca fısıldadığımda bir *dejavu* daha çevremizi sardı.

"Etmeli mi?" diye sordu. "Sen söyle, Kaza."

Biz iki oyuncu, sürekli bir oyun kurup rollerimizi oynama heyecanıyla oyuna dalıyorduk. Gerçekler, oyunun ardında saklı kalanlardı. Benimle oyun oynuyordu, ben de oynamasına izin veriyordum. Onunla oyun oynuyordum, o da benim oynamama izin veriyordu. Ve kahretsin ki defolup gitmem gereken yerde, aramızda bir adımlık dahi mesafe yokken onunla burada kalmayı, o adrenalini tercih ediyordum.

Birisi itfaiyeyi arayabilir mi? Yanıyorum. Çok acilen. 155, 112, 156- hayır bunlar başka numaralar. İtfaiyenin numarasını bulsun biri. İmdat!

Yüzümü öne eğdiğimde boynumdaki sıcaklığın hafiften yüzüme vurduğunu hissetmeye başladım. "Bir şey mi diyorsun?" diye sordu.

"Hiç," dedim ve kafamı kaldırıp dibimdeki zargana boyuna baktım. Elektrik direkleri ile zaten meselem vardı. Beni sürekli çağırıyorlardı. Önümdeki elektrik direği benden ne istiyordu? "Hiçbir şey."

"Güzel," diye fısıldadı.

"Değil," dedim acele ile. Ne diye o ses tonuyla salak saçma kelimeler kullanıyordu?

Saçmalıyorsun, Seziş. Heyecanlı mısın yoksa bu herife tahammülün olmadığı için mi böylesin? Ben cevabı biliyorum.

"Senin yüzünden," diye fısıldadığında gözlerim ona döndü. Gözlerinin nasıl baktığını açıklayamazdım. Gerçekten. Bir tanımım yoktu. Ama onun bana kanlı bir masal anlatan sözlerine rağmen masum bir hikâye gibi hissettiren gözleri vardı.

Bu sefer more than your face dediğine kalıbımı basabilirim ama kalıbım yok, Seziş. Sen anla işte.

"Gideyim ben," diyerek yanından geçtiğimde Turan Akkurt arkasını dönmeden, az önce var olduğum fakat şimdi yok olmaya başladığım o yere bakmaya devam ediyordu. "Timi toplayıp helikoptere geleceğim, komutanım. Emretmenize gerek kalmadan anlıyorum artık sizi," diyerek somurttum.

"Aferin," dedi düzeltmeye çalıştığı sesiyle. Boğazını temizledi. "Aferin. İlerleme görüyorum sende. Beni tanımaya başlıyorsun."

"Garip herif," diye ağzımın içinden söylenip kapıyı açtıktan sonra, "Değişik kadın," diyen lafını duydum ama koşar adımlarla kayboldum.

Odama girdiğim gibi kapıyı ardımdan kapatıp nefeslendikten sonra, "O neydi lan?" dedim kocaman olmuş gözlerimle. "Hayır yani... o neydi? Öyle

CamScanner ile tarandı

dibime girmeler falan," diyerek yutkundum ve hızlı hızlı çantamı hazırlamaya başladım. "Yer mi yok, amına koyayım? Giriyor, burnumun dibine. Katil gibi yürüyor üzerime." Ofladım ve boynumu ellerimle yelledim. Terlemiştim. "Kafadan kontak diye bana derdi bir de annem, asıl kafadan kontak bu be."

Önüme taktığım koltukaltı silah kılıfları ve pantolonumdakiler ile çantamı da omzuma astım. Kafamda bandana vardı, onun üzerinde ise koruyucu kask. Tam takır kuru bakır misali odamdan çıktıktan sonra helikopter sahasına yürümeye başladım. O sırada yanımda beliren Kubat'a baktım.

"Hazırlanmışsın," dediğinde sertçe kafamı salladım. O sırada diğerleri de bize yetişmişti.

Albay ve yüzbaşının önünde beklediği helikoptere ulaştığımızda hepsi yan yana dizildi. Bu sefer, en başlarında dikilen ben oldum. Her birimiz selam durduğumuzda yüzbaşı da önümüze geçti. "Keleş Timi, Kurtuluş Operasyonu 1'e sizin emir ve gözetiminize uygun olarak hazırdır, komutanım!" diye bağırdı.

Yüzündeki sertlik zaman geçtikçe daha da arttı ve albay en sonunda, "Orada sizi yönlendirecek insanlar olacak. Benimle iletişimi koparmaksızın onlarla planın üzerinden geçin. İrtibatta olacağız," dedi.

"Emredersiniz, komutanım!"

Her birimiz eğile eğile helikoptere bindiğimizde bir yanıma Turan diğer yanıma Serkan oturdu. İlk önce iki devenin arasında kaldığım için sinirlensem de beni asıl çıldırtan Turan'ın bacağının çok fazla benim tarafımda olmasıydı. "Kapatır mısınız bacaklarınızı?" diyerek ona baktım. "Zaten beş metresiniz, iyice yayıldınız."

"Kaza, bir sürü yerin var," dedi sinirle. "Ne saçmalıyorsun? Otururken bacak bacak üzerine mi atayım?"

"En azından yer açın," dedim öfkeyle.

"Zaten yerin var," dedi sesli bir şekilde. "Bulaşmasana bana."

"Siz de ne diye benim yanıma oturuyorsunuz? Bakın, Fırat abinin yanı boş."

"Sezin yanımdaki yer, paraşüt çantalarının yeri," dedi Fırat abi.

"Sonuç olarak boş," dedim ve düşmanca bir ifadeyle Turan'a bakarak önüme döndüm. "Neyse," diyerek burun kıvırdım. Serkan'a döndüm. "En azından sen bacaklarını boğazıma sokmuyorsun. Eyvallah."

"Eyvallahınıza eyvallah, komutanım," dedi Serkan ve sonra bacağıyla bacağımı dürtüp kulağıma eğildi. "Komutanım, vallahi sizdeki de katır inadı ama ha. Herif ne yapsın, bacak bacak üzerine atıp şarkı mı söylesin?"

CamScanner ile tarandı

Ben kaşlarımı çatarken o geriye yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Kafasını arkasına yaslayıp ıslık çalarak olanları unutmaya çalıştı. Bir de minik minik bir şeyler mırıldanıyordu. Helikopter havalandığında ben de onun gibi kafamı arkama yasladım.

Hakkâri'ye indiğimizde bizi alan bir askeri, zırhlı bir araçla birlikte Hakkâri Alay Komutanlığı'na giderken yüzbaşı önde, arabayı süren askerin yanındaydı. Dirseğini arabanın koluna, başını eline yaslamış, sürekli konuşan çocuğu dinliyordu.

"Gerçek isminizi duymadım ama Dhib deyince tanımamak imkânsız. Bundan altı yıl önce, aynı dakika içerisinde üç terör örgütünü patlattığınızı duyduğumuzda biz akademideydik daha. Mardin'in dağlarında *kahrolsun Dhib* naraları yükselmiş. Halk dahi, o bağırışları duyduğunu söylemiş. Efsane gibi bir şeysiniz, komutanım."

Asker öyle heyecanlıydı ki ona yüzümü buruşturarak baktım. Ben de bir şeyler duymuştum. Çoğu teröristin korkulu rüyasıydı, Dhib. Tek bildiğim lakabını yaşatan bir bela olduğuydu. Yine de bu kadar heyecanlı olmaya gerek yoktu.

"Hele Keleş," dedi çocuk yine heyecanla. "Ülkede bir kadın komutasında olan tek tim. Öyle başarılı, öyle gurur kaynağı ki... Sizi avucum gibi bildiğim yollarda gezdirmek benim için çok büyük bir gurur. Koskoca Keleş ve Dhib... Hiç düşünmezdim."

"Ben diyorum pişik olmuşum, çocuk diyor ki Dhib'tir, Keleş'tir. Ne anlatıyor bu ya?" Nizami helikoptere binmeden evvel diğerlerine bu konuyla ilgili bir şeyler anlatmıştı fakat pek duymamıştım. Çocuğa doğru kafasını kaldırdı. "Kardeşim eyvallah, sağ olasın. Keleş bir markadır ama orada özel odalarımız var mı sen bir anlatsana bize onları. Çayır çimene karşı yapmam gereken şeyler var."

"Tabii ki, komutanım. Her birinize çift kişilik odalar ayarlandı," dedi ama sonra dikiz aynasından bana doğru döndü. "Siz hariç komutanım. Size özel oda ayarlandı."

"Eyvallah," dedim ve gözlerimi dışarı çevirdim.

"Sezin Komutan'ım," dedi Nizami sıkıntıyla. "Odaları değiştirsek..."

"Sen bir siktir git oradan," dedim öfkeyle. "Kal işte Şükrü'yle, çıldırtma insanı."

"Bir de Şükrü mü? Allah'ım ne günah işledim?" dedi isyanla. Şükrü çok gibi sırıttı.

CamScanner ile tarandı

Direksiyon başındaki çocuğa uzanıp, "İsmin neydi?" diye sordum.

"Erdi," dedi çocuk heyecanla. "Astsubay Erdi, komutanım."

"Erdi, sen şu ileride sağda dur da şu Nizami dangalağı Hakkâri dağlarında araya araya bulsun sizin komutanlığı," dediğimde Fırat abi güldü.

"Keyiflendim," dedi sonra bir de. "Hoşuma gidiyor Sezin Komutan'ın bu herifleri dize getirmesi."

Gözlerim, bu sabah beni dize getirmekten hoşlandığını belirten yüzbaşıya dönünce onun da dikiz aynasından bana baktığını fark edip dudaklarımı ısırdım. O ise elalarıyla yüzümü kurcaladı.

"Olmaz," dedi Serkan. "Nizami'yi indirirseniz ben de inerim. Çocuk pişik olmuş. Utanmanız da mı yok?"

"Yok," dedim. "Erdi sen kenara çek. Serkan Üstçavuş da inecekmiş."

Serkan oturduğu yerde dikleşti. Diğerleri gülmekle meşguldü. "Ya komutanım, Allah aş-"

Yüzbaşının robotik, duygusuz ve aceleci, "Durdur," sesini duyunca Erdi birden frene bastı. Refleksti ama çok doğru bir refleks gibi gelmişti. Her birimizin kaşları çatıldı ve herkes silahlarına uzandı. Yüzümden dökülen kararla Turan'a döndüm. Yüzbaşının kapıyı açtığında silahına davranmasıyla silah kılıfından çektiğim tabanca ile arabanın kapısını kaydırıp çıktım. Tim arkamdan geldi.

"Turan Komutan'ım?" diye sorduğumda onun elindeki silahıyla, ileride dumanlar yükselen yere baktığını gördüm.

"Hasiktir, yerleşim alanı," dedi Şükrü. "Bacalardan falan yükselmiyor. Sorun var."

Bunun hepimiz farkındaydık. Tek katlı, müstakil evlerin üzerinden dumanlar süzülüyordu. Bu, bir yuvayı ısıtan ocak dumanı değildi. Çay kaynatan ananın, aile ısıtan sobanın dumanı değildi. Daha küllüydü. Daha tozluydu. Duman, tehlikenin imzası gibi duruyordu.

"Gitmemiz gerek," dedi Erdi. "Komutanım, sizi sağ salim alaya götürmem-"

Erdi'yi ardımızda bırakıp dokuzumuz birden yürümeye başladık. Başta temkinli olan adımlarımız hızlandı, koşuşa döndü. Köyden içeri girdiğimiz an etraftaki cesetler, yerlere dağılmış betonlar, patlatılmış derme çatma evlerle birlikte ağızlarımızdan küfür döküldü.

Tehlike uğramıştı ve gidişi ağrılı bir iz bırakmıştı. Bu tehlike, buralardaydı.

"Kubat, Serkan, Nizami etrafı kontrol edin. Bunun sorumluları çok uzaklaşmış olamaz. Dumanlar devam ediyor. Acele edin," diyen yüzbaşı ile

CamScanner ile tarandı

acı içinde yerdekilerin üzerinden geçtim. Çok fazla ceset vardı. Yaşamadıklarını görüyor ama bunu göz ardı etmek istiyordum.

Bir kişi dahi yaşıyorsa toprağımın üstünü öpecektim.

"Emredersiniz, komutanım," diyerek ellerinde tüfekleri ile köyün içinde dağılmaya başladılar. Sokakta belki yirmiye yakın ceset bulunuyordu. Her yaştan insan vardı. Korkunçtu. Bu kadar insanı öldürmek, üstelik öyle basitmiş gibi yerde bırakmak... korkunçtu. Bu caniliği yıllardır görsem de içimdeki soğukkanlılıkla sokakları kontrol etmeye devam ettim. Ölmüşlerdi, bu yüzden öldürecektim ama önce sebebini bulmalıydım.

"Şükrü, Fırat, Özgür ve Göktuğ, evlerin içerisine girin. Yaşam belirtisi var mı kontrol edin," dedim onlara ileriyi gösterirken. "Her yerine bakın evlerin. Caminin, okulun ve kahvehanenin içlerini iyice gözden geçirin."

"Emredersiniz, komutanım," dediler ve onlar da silahlarına sarılıp koşmaya başladılar.

Bir kişi, bir kişiydi. Bir can, bir candı. Koskoca köy yağmalanmıştı. Her bir can bir yıldız patlayışı gibi sönmüştü ve yukarıdaki alay komutanlığının ruhu duymamıştı. Bu bizim, evrende patlayıp alev alan yıldızı gökyüzünde kaydı sanmamız ve ardından dilek tutup gülmemiz kadar uçarıydı. Nasıl fark etmezlerdi?

Daha kötüsü, kim böyle canice şeyi gözünü kırpmadan gerçekleştirmiş olabilirdi? Hangi piç evladıydı?

Çıt çıkarmadan, sokaktaki harabelerin içerisinden geçerken, "Bir şey geliyor, Kaza," diye fısıldadı yüzbaşı. "Büyük, çok büyük."

"Biz buradayız," dedim net sesimle. Ona güven vermek, onu yatıştırmak ya da sakinleştirmek değildi amacım. Bizim üzerimize düşenin altını çiziyordum. "Biz buradayız, komutanım. Ne kadar büyükse, onu da taşıyacak bu omuzlar. Bizim sözümüz var."

"Bizim sözümüz var," dedi yüzbaşı sessiz bir onayla. O önden, ben arkadan yürüyordum. Yüzbaşı da ben de silahlarımıza tüm nefretimizle sarılmıştık. "Bizim bu canlar için binlerce sözümüz var."

"Aynen ö-"

Bir öksürük sesi duyduğumuzda nefes seslerimiz bile kesildi. Aynı anda birbirimize baktık. Nefeslerimizi tutmuşken o tiz, kırılgan ses yine öksürdü. Bunun bir çocuk sesi olduğunu anlayınca aynı anda sesin geldiği yöne döndük ve koşmaya başladık. Ben önden koşarken yüzbaşı arkamdan silahıyla kontrol edip, dikkatli adımlar atıyordu. Koştum, koştum, koştum. Meydan gibi bir yere geldiğimde etrafıma bakındım. Kahvehanedeki canısız yüzlere, nefessiz bedenlere baktım.

CamScanner ile tarandı

Çıldıracak gibi hissediyordum. Sese ulaşmak istiyordum. Bağırmak istiyordum ama yaşayan bir canı ses çıkarıp, henüz etrafta neyin olup olmadığını bilmeden tehlikeye sokmak istemiyordum. Öksürük sesi tekrar yükselince ilerideki enkaz tarafından geldiğini anladığım gibi oraya yöneldim. Yüzbaşı büyük bir betonu kaldırdığında öksürük sesi daha net duyulmaya başlandı. "Çocuk," dedim ellerimle taşları bedeninin üzerinden çekerken. Nasırlı ellerim cana ulaşmaya çalıştı. "Çocuk bu. Yaşıyor!"

Çocuğun yüzünü gördüğümde onun bir erkek çocuğu olduğunu anladım. Kafasını tuttum ve dizlerim üzerine çöküp onun başını dizime yatırdım. "Konuş benimle. Beni anlıyor musun?" Yarı kapalı gözleri olan, başından alnına kanlar süzülen çocuk öksürdü. Bu kez Kürtçe konuşarak tekrar sordum. "Türkçe biliyor musun?"

Çocuk da aynı şekilde fısıldadı. "Su..." Öksürdü ve kısık sesiyle devam etmeye çalıştı. "Su istiyorum."

"Suya ihtiyacı var," dedim. "Su bulmalıyım. Turan Komutan'ım..." Ayağa kalkmadan yüzbaşıya baktım. Turan ileri doğru gidip birkaç yığını kaldırdı ve en sonunda bakkalın çevresinden bir pet şişe bulabildi.

Çocuğun dudaklarını ıslattım. Sonra ağzına dayadığım şişe ile kana kana suyu içmeye başladı. Kaç yaşındaydı sahi... en fazla dokuz gibiydi. Elimdeki suyu yıllardır susuzmuş gibi içiyordu. Gözleri kapanmıştı. Yüzündeki toz toprak onun güzelliğini saklayamıyordu. Görebildiğim en net şey bu küçük canın, yandığıydı.

Kanlı elleriyle pet şişeye sarıldı. Islak gözleri ile suyun dibini getirdiğinde yüzbaşı tek dizi üzerinde çöktü ve çocuğun yüzünü çenesinden tutup kendisine çevirdi. Çocuk korkuyla ona bakıp elini benim yakama yasladı. Korkuyla bana yaklaşırken yüzbaşı sakince anlayabileceği şekilde, "Burada ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Eve gidiyordum," dedi çocuk yutkunarak. "Sonra geldiler, meydana saldırdılar."

"Kimdi?" diye sordum gözlerimi ona dikerek. Çocuk, sanki güvendiği tek limanmışım ve benden başka herkes onu kül edermiş gibi yakamı tuttuğu eliyle kendisini bana yasladı.

"Tahrir'di. Buradaydı." Gözleri kolumdaki armaya ve soy isimim ile kan grubumun yazılı olduğu isimliğe baktı. "Sizin geldiğinizi biliyor. Keleş'in geldiğini biliyor."

CamScanner ile tarandı

6. AFUR

Ekim 2021, Hakkâri.

Şeytan, başlangıçta bir melekti derler. İnsanoğluna secde etmediği için sonradan şeytana dönüştürüldüğü rivayetler arasındadır. Fakat bir başka inanışa göre şeytan bir cinmiş. İçinde her daim kötülük bulundurur, kendisinin üstün olduğunu; her şeye hakkının olduğunu düşünürmüş. İnsanoğlu şeytanın vesvesesi ile tıpkı onun gibi zamanla, kendisinin üstün olduğunu ve her şeye hakkının olduğunu düşünmeye başladı. Tüm dünya başında bir kasırga gibi dönse dahi o, yenilmeyeceğini ve kasırganın kendisini deviremeyeceğini her daim mantıklı buldu. Masum canları almak, en üstte olmak ona göre kendi hakkıydı.

Tahrir gibi soysuz itler, bu ülkede hakkı olmayan her türlü acımasızlığı yollarında hak görüyorlardı.

Unuttukları şey ise başlarında dönüp onları yerle bir edecek kasırgaydı.

Keleş ve Dhib.

Ellerim kaşınıyordu; şeytanı ve ona itaat eden her bir canı yok etmek istiyordu. Sanki bu meslek için doğmuştum. Ne kadar ararsam arayayım bu mesleği bulacaktım.

Mesela hatırlıyorum, bir süre, uzun bir süre kaybolmuştum. Lise yıllarımda bir deli kara sevda sandığım adam yüzünden her şeyi yıkıp atmıştım. Tıp kazanabilecek puanımla, her şeyi geride bırakacak kadar körleşmiştim. Şimdi düşünüyorum da ben asker olmayı kafama koymasaydım, o küçücük çocuğu enkaz altından çıkarabilirler miydi? Ya da ben bu kansız köpekleri öldürmeden, haberlerde ölen askerlerimi, benim canımı koruyan gardiyanları öylece televizyonda izleyip geçecek miydim?

"O devletin askeri değil, güzel yüzlüm. O senin baban, amcan, dayın, abin. Senin kanından olmaması senden olmadığı anlamına mı gelir?" diyen dedeme, "Ama onları tanımıyorum," demiştim.

"Onlar senin her gece başını koyduğun rahat yastık, can suyum. Onları tanıyorsun. Onlar olmasa nerede yatacaktın?"

Ben varken şimdi hastanede yatan çocuk, ben olmasaydım o enkazın altında can verecekti belki de.

Elimdeki sigarayı dudaklarıma götürerek derin bir nefesle içime acıyı çektim. Acı, kursakta kalan bir falezdi fakat feryat içimdeki dehlizde

CamScanner ile tarandı

yüzen sahipsiz bir çığlıktı. Yanıma bir heybet çöktüğünde, Hakkâri Al... Komutanlığı'nın önünde oturduğum banktan doğruldum. Gözlerim ka... ka yayılmış olan vücudun halsizliğine döndü. Sigaramı yere attığımda, "Otur, üsteğmen," dedi sakince. Birkaç saatte birkaç yıl yaşlanmış gibi gel... gözüme. "Otur, ayakta duracak halin yok."

"Sorun değil," derken buldum kendimi. Bir avucumu sımsıkı sıkıştır... dum. Gözleri o avucuma kaydı. "Yalnız kalmak istiyor olabilirsiniz B... sürü cesedi sırtınızda taşıdınız."

Şu laflar dilimi yakarken Turan Akkurt'un da sanki hafızasında gerçek... leşen her bir anı yanmıştı. Dilimden keşke bıçaklar dökülseydi, dedim ilk önce. Sonra zaten, sözlerimin onun için bıçak olduğunu hatırladım.

"Sen de onlarca çocuğu hayata döndürmeye çalıştın, Kaza," dedi cansız... ca. "Düşmana karşı titremeyen ellerin, bir çocuğu annesine teslim ederken titredi. Yalnız kalacaksak eğer..." Yanını gösterdi. "Birlikte kalmalıyız."

Kalktığım yere tereddütle geri çöktüm. Yalnızlık benim için alışılmış bir şeydi. İki kişilik bir yalnızlığı hiçbir zaman tatmamıştım. Şimdi, bu adam yanımda otururken o yalnızlığa diken üstünde adım atıyordum.

Ellerimi sıkıp dizlerimin üzerine koydum. Zihnim, o köye intikal eden askerleri, yara bere içinde evlatları için ağıtlar yakan dilleri, ağlayarak anne babasını aramaya çalışan çocukları hatırladığında ensemden inen soğuk teri hissettim. Üzerimdeki üniforma, su içinde kaldı. Bense, zihin bataklığımdaki o pis toprağı yuta yuta birkaç saat önce yaşananları ağırladım kafamın tiyatrosunda.

"Öleceğim," demiştim o insanların acısını izlerken yanımda duran Kubat'a. Hastanenin koridorundaydık. Ortalık bir cümbüş halinde çalkalanıyordu. Bir bebek doğumhanede doğuyor, sekiz ceset morga kaldırılıyordu. Yaşam ve ölümün arasındaydık o an.

"Ölürsen geriye kalan canlar nasıl sağ salim çıkacak o mahşer yerinden?" diye sorduğunda, "Bizim yaşamamız lazım," demişti Şükrü. "Biz yaşamazsak onların canları alınacak."

Keleş hastanedeydi. Yüzbaşı ve ben bir sonraki görev planı için alaya dönmüştük. Binbaşıyı bekliyorduk. Öğlen vaktiydi. Sonrasında karanlık çökecekti ve biz de o caniler için ölüm alarmını kurmuş olacaktık.

"Nasıl bilebilir, yüzbaşı?" dedim sert bir sesle. Aklım almıyordu. "Söylesene. Bizim Hakkâri'ye, alay komutanlığına gideceğimizi nereden biliyordu da o insanlara zarar vererek bize gözdağı vermeye çalıştı? Nasıl bilebilir? Tahmin mi? Nasıl tahmin edebilir? Nasıl bu kadar iyi nokta atışı yapabilir?

CamScanner ile tarandı

Aklım almıyor!" Dirseklerimi dizime yaslayıp kafama vurdum sertçe. "Almıyor. Benim aklım bu herifin nasıl bizden haberdar olduğunu almıyor."

Yüzbaşı sessiz kaldı. Defalarca kez kafama vurdum, kendime acı çektirmek istedim. O ise hiçbir şey demedim. Zorlamadım. Çünkü cevap vermemenin üzerine gidecek gücü kendimde bulamıyordum.

"Çocuk iyi," dedi belki de dakikalar sonra. Belki de bir saati devirmiştik yan yana. Rahatsız etmemişti. Canımı sıkmamıştı. "Diğerleri de iyi. Az önce aradı Fırat Demir."

Dakikalar önceki isyanıma sesini çıkarmaması önemli değilmiş gibi, "Sevindim, komutanım," diyebildim. "Zaten iyi olacaklardı."

Sigarasını çıkardı cebinden. Kibritiyle yaktı sigarayı. Onu ne zaman sigara içerken görsem kibriti oluyordu. Kibriti benden sonra kullanmaya başlayıp başlamadığı konusunda kararsızdım. Derin bir nefes aldı ve kibriti birkaç saniye gözünün önünde tuttu. Dibine gelene kadar izledik. Sonra kibritin boynu büküldü. Yüzbaşı da onu yere attı.

Sigaranın dumanı dudakları arasından süzüldü. "Sen de iyi olacak mısın?" diye sordu. Yerdeki kibritten acele ile kalkan bakışlarım onun yüzünü sahiplendi. Tertemiz çehresine, ela gözlerine, minik burnuna ve alnına bel bükmüş saçlarına göz gezdirdim.

"Derken?" diye sordum.

"Kötü görünüyorsun. Göreve gelmek zorunda değilsin."

"Bunu söylememiş olduğunuzu farz ediyorum," dedim çatık kaşlarımla dikleşerek. "Böyle bir lafı asla kullanmadınız, komutanım. Aksi takdirde bunu hakaret sayarım."

"İyiliğini düşünüyorum."

"Sizden insafınızı istemedim. İki büklüm de kalsam ben o dağdaki şerefsizi damarlarında akan kanda boğacağım. Siz de bunu bilin. Keleş Timi yıkılmaz. Sezin Kaza hiç yıkılmaz." Vücudumu ona çevirdim. "Bana olan güvensizliğinizi biliyorum. Duygusal olarak hassas olduğumu düşündüğünüzü de biliyorum ama ben ve ekibim yıkılmayız. Sarsılırız çünkü bizim şahdamarımız milletimizdir. Milletimize gelen zeval, şahdamarımıza bir çentiktir."

Avucumda sımsıkı tuttuğum kurşunu, avucumu açarak ona gösterdim. Dokuz milimetre kalınlığındaydı, bir annenin göğsünden çıkarılmıştı. Sanki bu kurşunun sahibine bir nefes yakın olmak istercesine sımsıkı avucumda tutuyordum. Yüzbaşı kurşuna baktı. Bunu sakladığımı biliyormuş gibi gözlerini ileriye geri dikti.

CamScanner ile tarandı

"Ölmeyiz, komutanım. Daha da hırslanırız." Konuşmaya ihtiyacım varmış gibi devam ettim. "Bana olan güvensizliğiniz benim kim olduğumu unutturmasın."

"Senin kim olduğunu henüz bilmiyorum." Cesaretime göz ucuyla bakıp önüne döndü. Öylesine bir yabancı olduğumu hissettirdi.

"Öğreneceksiniz," dedim. Gözlerim onu delik deşik etmek ister gibi yüzünde geziniyordu. "Ben de sizi öğreneceğim. Yollarımız farklı fakat amacımız aynı. Beni, siz bilin."

O ne düşünüyorsa, ne istiyorsa, neyi diliyorsa bir asker olarak ben de aynı şeyleri istiyordum.

"Seni ben bileyim?" diyerek dudak ucuyla sırıttı. "Sen öyle diyorsan, Kaza." Başını eğdi, *öyle olsun* der gibi. Ben de kahverengi gözlerimi ileriden bize doğru gelen, ciddi bakışlı ve dik başlı askere çevirdim. Adımları sertçe basıyordu. Yaklaştıkça, üzerindeki üniformasından rütbesini gördüm; astsubaydı.

Önümüze gelince dimdik durup elini alnına götürdü. "Binbaşı Korkmaz, toplantı odasında sizi bekliyor, komutanım!" diye bağırdı yankılı sesiyle. Yüzündeki saygıya ve ciddiyete baktım.

"Rahat, asker," dedi yüzbaşı. Asker, bacaklarını aralayıp rahat pozisyona geçti. "Geliyoruz."

Sigarasını yere atıp postalıyla ezdikten sonra ayağa dikildi. Gözlerini sol omzunun üzerinden bana indirdi. "Geliyor musun benimle?"

İlk önce gözlerimi kısarak ona baktım ve sonra ayağa kalktım. "Her yere," dedim inatla.

Dudaklarını büzüp yürümeye başladığında hemen yanında onunla yürüyordum. Alaydan içeri girdiğimizde birkaç kişiden *hoş geldiniz* sözleri işittik. Hepsine baş sallayıp önümüzdeki askeri takip ettik. Asker bizi bir odanın içine doğru getirdiğinde, "Burası, komutanım!" diye bağırdı.

Yüzbaşı ile içeri girdim ve kapıyı da ardımdan kapattım. Masanın başında, tahmini otuzlarının ortasında olan bir adam vardı. İki yanında ikişer asker olmak üzere dört tane astsubay bulunuyordu. İki üstçavuş bir tane de kıdemli üstçavuş vardı.

"Hoş geldiniz," diyerek ayağa kalkan adamın ilk önce rütbesine sonra isimliğine baktım. *Binbaşı Korkmaz.* Çok yaşlı değildi fakat saçlarındaki beyazlar, siyahlarından daha fazlaydı. İnce kesim sakalıyla karizmatik duruyordu.

Beğenmedim, Seziş. Kusuruma kalma. Ben dibine kadar Turancıyım. Hatta ilk Türk Turancı Ziya Gökalp, ikinci ben.

CamScanner ile tarandı

"Bir sürü zayiatımız varmış. Başımız sağ olsun. Askerler halkla ilgileniyor. Bu mesele öylece havada kalmayacak, emin olun," dedi binbaşı.

"Biliyoruz, kalmayacak," dedim ona gözlerimi dikerek. Binbaşının gözleri bana döndüğünde ilk başta kaşları çatıldı ama sonra hafifçe yüzü rahatladı. Bana doğru bir adım attı ve elini uzattı.

"Siz Sezin Kaza olmalı-"

"Kaldırmayacağız," diyerek lafını kesen yüzbaşı, önüme geçip binbaşının uzattığı eli sıktı. Binbaşının gözleri Turan'a kaydı. Yüzünde bir değişim oldu ama o değişimi yorumlayamayacağım kadar hızla değiştirdi. "Yüzbaşı Turan Akkurt. Memnun oldum."

Binbaşı gülecek gibi oldu ancak Turan'ın suratından hiçbir şey okunmuyordu. "Binbaşı Erkan Korkmaz," dedi binbaşı yüz ifadesini toparlayıp. "Kaldırmayacağız, şüphesiz."

Yüzbaşı eli bıraktıktan sonra yavaşça masaya yürüdü ve binbaşının oturduğu yerin tam karşısına, masanın diğer ucuna yerleşti. "Siz bu meseleye geç kaldınız."

Ben de tam astsubaylardan birinin yanına kurulacakken yüzbaşının, "Yanıma, Kaza," diye fısıldayan sesini duyunca sandalyenin sırtlığını bırakıp onun sol yanına yerleştim. Yüzbaşı masadaki kalemi parmaklarının arasına alarak çevirmeye başladı. Gözlerini binbaşıya dikmiş, insanın karnını ağrıtan bir ciddiyetle ona bakıyordu.

Ne oluyor bu aşağılık yerde, Seziş?

"Hoş geldiniz tekrardan," dedi binbaşı. Başımızı salladıktan sonra, "Dilekli Hisar Dağı'nda büyük bir karmaşa var. Askerlerimiz karmaşanın ortasında birkaç çeteyle çatışsa da çetelere çok fazla destek var. Dağ ana baba günü, rezalet halde," dedi bir üstçavuş.

"Bizler Kurtuluş Operasyonu'nun size ait olduğunu öğrenmeden önce askerlerimizi gönderdik. Şehidimiz olmasa da yaralılarımız var. Mağaralar, yerleşim çadırları ve minik kulübelerin çoğu dolu. Tahrir hariç en fazla beş çete var."

Başımızı sallayarak onları dinliyorduk.

"Tahrir'in nerede olduğunu bilmiyoruz fakat müridi Yassou, dağın tam ortasında. Etrafında diğer örgütler var. Onu koruyanı da bulmak isteyeni de orada. Anlıyor musunuz?"

Başımı eğdim. Ne diye uzatıyorlardı? "Bize sadece silahımızı ve yakıtımızı verin, gerisi bizde."

"Dağın aşağısında köy var; Dilekli köyü," dedi binbaşı. Gözlerim ona döndü. "Köyü işgal ettiler. Yemekleri kadınlara yaptırıyorlar. Bir de

CamScanner ile tarandı

üstüne..." Susunca yüzümün kasıldığını hissettim. Devamını getirmemeliydi bu adam. "Kadınları zevkleri için kullanıyorlar. Gencecik çocukları yanlarına almışlar. Ellerinde silah var küçücük evlatların."

"Bunu durdurmak sizin elinizde değil miydi?" diye sordu sert bir sesle Turan. "Siz burada ne yapıyorsunuz, Allah aşkına? Haber gelince oturup öylece dinliyor musunuz, Binbaşı Korkmaz?"

Bu samimiyet nereden geliyor, Seziş?

"Biz hiçbir şeyi dinlemiyoruz. Bize emir verilmediği sürece adım atamayız, Turan Yüzbaşı. Sen de bilirsin. O namını *deli* yaparken tek başına değildin. Herkese her emir verilmez. Emri alanlar da o emri omzunda taşırsa yükselir. Biz emirsiz adım atamayız. Amire itaat, dinin emridir."

Turan dudaklarını birbirine bastırınca, "Siz dibinizde duran köyü nasıl duymadınız?" diye sordum. Binbaşı ve yüzbaşının gözleri bana döndü. "Bir yer talan edilirken oturup emir beklediğinizi mi söylüyorsunuz? Hem de öyle bir durumda?"

"Askerlerimizi oraya gönderdik. Burası Hakkâri, üsteğmen. Burası terörizmin can damarı. Burada kaç köy talan ediliyor haberin var mı?" Gözlerini Turan Yüzbaşı'ya çevirdi. "Sen bilmiyorsun ama yüzbaşın biliyor. Bizim de korumamız gereken tonla sivil var. O köyün içinde olması gereken dört askerimiz kayıp."

Yüzbaşı nasıl biliyordu?

Yüzüm şimdi durağanlaşmıştı. Öfkem söndü. "Köyün içinde askerler de mi vardı?" diye sorduğumda yüzbaşı, binbaşının cevabını beklemeden, "Bu gece Dilekli Hisar'a gireceğiz. Askerlerinizi istemiyoruz. Biliyorum, bizi düşünüyorsunuz ama sizden istediğim yakıt, cephanelik ve yiyecek," dediğinde bu sefer Turan'a dönen ben oldum.

Saçma salak konuşmasın bu herif, Seziş. Allah'ın dağında biz nereden bilelim yolumuzu?

"Komutanım," diye giriş yaptım ama Turan o kadar insanın arasında elini kaldırıp beni susturdu. Sinirden gözlerimin yandığını hissetmeye başladım. O. Beni. Bu. Kadar. İnsanın. Yanında. Susturamazdı! Niye susturuyordu ya?

Tamam sustursun da en azından bu anda, bu şekilde değil, Seziş.

"Askerleriniz köylere dağılsın tekrardan. Siz, işiniz neyse onu yapın. Biz de işimiz neyse onu yapacağız. Tek istediğim bizimle irtibatı kesmemeniz. Yardıma ihtiyacımız olacaktır. Asker desteği, gıda desteği ya da silah desteği isteyeceğiz."

CamScanner ile tarandı

"Siz nasıl istersenız," dedi binbaşı. "Zaten Albay Serdar da askerlere ihtiyacınız olmayacağını defalarca kez belirtti. *Keleş tek başına yeter,* dedi diyeli sizin hakkınızda daha çok meraklandım."

"Keleş, kendi namını çok yere duyurmuş bir ekip. Tek başımıza yeter miyiz, Allah'ın takdiri."

"Alayda yakıt olsa da sadece sizi dağa götürebilir. Kaplumbağa'da olan yakıtla birlikte dönüş yolunda kalabilirsiniz," dedi binbaşı. Kaplumbağa, yani Arma, çevik bir zırhlı araç olduğu için askerler arasında ismi Kaplumbağa olarak alaya dönmüştü. Arma, bir kaplumbağaya göre çok hızlıydı ama askerler kendi aralarında şakalaştıklarından beri bizlerin de ağzında böyle kalmıştı.

"Köylerden yakıt toplayabiliriz. Birkaç benzin desteği sağlayan el altı yerler var. Haberimiz var ama askere yardım ettiklerinden laf söz çıkmıyor bizden. İsterseniz sizi yönlendirebilirim."

"Çok iyi olur," dedi Turan. "Dağda ne durumda olacağımız belli değil. Uzun bir süre Kaplumbağa'yı saklamamız da gerek. Yol üzerinde saklayıp yayan devam edeceğiz, bu yüzden her ihtimale karşı siz haber salın. Yakıtsız ayrılmayalım buradan."

"Tamam," dedi binbaşı ve ayağa kalktı. İkisi karşılıklı durdular. Bir süre birbirlerine baktılar. O sırada havada garip bir atmosfer vardı. Gergin miydi yoksa yumuşak mıydı çözememiştim. Tam o esnada binbaşı gülümsedi. "Rabbim yolunuzu açık eylesin, kardeşim," diyerek elini uzatınca yüzbaşının yüzünde hafif bir gülümseme oluştu.

Tanışıyorlar mıydı? O zaman neden en baştan birbirlerine isimlerini- Turan Yüzbaşı tanımamış gibi davranmıştı. Tabii ya.

"Hepimizin, kardeşim," diyerek binbaşının elini sıktığında birbirlerine yaklaşıp sıkıca sarıldılar. Bunu beklemiyordum. "Görüşmeyeli daha da kalıplanmışsın. Düşman senden korksun, Erkan," deyince binbaşı güldü.

"Dinime söven Müslüman olsa. Oğlum, taş gibi şişmişsin. Ne yedirdiler sana, çiğ et mi?"

"Abartma lan." Birbirlerinden ayrıldılar. "Normal halim işte. Sen en son bıraktığımda sıskaydın, hiç laf söyleme bana."

"Ben mi sıskaydım lan? Peh!" diyen Erkan -yabancı sayılmazdı- Turan'ın omzunu sıktı. "Seni tekte yere seriyordum."

E yeter, Seziş. Biz de buradayız. Unuttular kızım herhalde bizi.

Sanki iç sesimi duymuş gibi binbaşı bana dönüp elini uzattı. "Kusura bakma, üsteğmen. Tanıştığıma memnun oldum tekrardan. Namını çok duydum, yolun açık olsun."

CamScanner ile tarandı

"Sağ olun, komutanım. Hepimiz bu vatanın askeriyiz, her birimizin yolu açık olsun," diyerek elini sıktım. Yüzbaşı yanımda boğazını temizleyene kadar el sıkışmamız devam etti fakat sonra yavaşça elini çeken ben oldum.

"Odama geçip birkaç görüşme yapmam gerek. Daha sonra konuşalım olur mu, Turan'ım?"

"Tamam, görüşelim," deyince astsubaylar da kafalarını eğip selam verdi ve binbaşının arkasından çıktı.

"Beni susturdunuz," dedim onlar çıkar çıkmaz. "Beni sürekli susturuyorsunuz. Orada bir şey diyeceğimi görmediniz mi? Konuşuyordum!"

Bıkkınca bana döndü. Sanki tüm enerjisini alıp götürmüşüm gibi, "Bağırtayım mı, Kaza? Onu mu istiyorsun?" diye sordu.

"Benimle böyle-" dedikten sonra duraksadım. "Benimle nasıl konuşuyorsunuz?"

"Nasıl konuşuyorum?" dedi bedenini benden uzak tutsa da sıcaklığını hissedeceğim bir yakınlıkla. İçimdeki her bir tilkinin kıkırdayarak içime dağıldığını hissediyordum. Hepsini kuyruklarından yakalayıp yakmalıydım. Evet, kesinlikle.

"Terbiyesizce."

"Ne anladın ki, Kaza?" Yüzündeki muzip ifadeye karşılık boynumun terlemeye başladığını hissettim. "Terbiyesizce anlayan sen olmayasın? Bilinçaltında neler dönüyor senin? Ben gayet normal konuştum."

Kesinlikle normal değildi. Kesinlikle.

Geriye bir adım attım. Oysa herif bana yakın dahi değildi. "Bilinçaltını suçlamadığınız kalmıştı, onu da yaptınız. Bir de beni salak yerine koymanız... İnanılmaz birisiniz. Bir bu eksikti." Başımı iki yana salladım. "Şimdi... gidiyorum. Lütfen," diyerek yutkundum. "Lütfen peşimden gelmeyin."

Gözleri kısıktı. Yüzü hafiften kızarıktı çünkü birlikte gittiğimiz iddia edilen tatilinde güneşin gazabına uğramıştı. Bal rengi elaları haliyle daha fazla parlıyordu. Yüzünde söylemek istedikleri asılı kalmıştı ama yine de eliyle reverans yapar gibi kapıyı gösterdi.

Hızlı adımlarla kendimi dışarı attığımda nefes dahi alamadığımı hissettim. Bunalıyordum ve bunun havayla alakası yoktu. Cebimden telefonumu çıkarıp Göktuğ'un numarasını tuşladım. Aralarında en müsait olanın o olabileceğini düşündüm ama cevap vermedi. Ben de Serkan'ı aradım. Üçüncü çalışta açtı.

CamScanner ile tarandı

"İyiler," dedi direkt. "Askerler geldi. Onlara devrettik nöbeti. Şimdi şu... Erdi mi ne boksa işte, onunla dönüyoruz alaya. Gece Dilekli Hisar'a giriş yapacakmışız."

"Öyle," dedim. "Çok fazla ölü var mıydı?"

"Ben diyeyim yirmi, sen de otuz, komutanım."

"Yapma," dedim acıyla. Sigaramı dudaklarıma sabitleyip telefonu omzumla başım arasına sıkıştırdım. Kibritin ucundan çıkan alevle yaktım o zehri. "Cenazeleri?"

"İkindi vaktinde gömülecek çoğu."

"Alaydayım, Serkan. Bekliyorum."

"Tamamdır, komutanım. Yaklaştık sayılır."

Telefonu kulağımda uzaklaştırıp elimle yüzümü sıvazladım ve telefonu kenara bıraktım. Serkan bir ara kapatırdı artık. Ondan dolayı sigarama dalmış, bir yandan da yere bakarak düşünürken orada, öylece saatleri geçirdim. Düşündüm; her şeyi bırakıp defolup gitmek istedim. Sonra yanıma yaklaşan askerler oldu. Bir şeyler dediler, yemek yemem gerektiğini anlattılar ama ben orada öylece, masumca evine giderken enkaz altında kalan çocuğu düşündüm.

İkiz amcalarım askerliklerini anlatırken hep güzel şeylerden bahsederlerdi. Mesela bir gün bir teröristi bombalayıp, başında keyifle yalancı sela okuduklarını anlatmışlardı. Ben, annem, babam, abilerim, halalarım, eniştelerim, kuzenlerim, dedem ve babaannemle birlikte onlar ayakta her anı taklit edip gerçekleştirirken keyifle dinlerdik. Kahkahalar, dedemin küçücük salonunda sıkış tepiş oturan bizi sarsardı.

İmrenerek dinlediğim anılarda, içimden şunu geçirirdim: *Onlar mutlular. Ne olursa olsun mutlular. Şehitlikten başka hiç kötü anıları yok.*

Akademide başlamıştı benim kötü anılarım. Sonrası atandığım taburda devam etmişti. Görevlere çıkmıştım, bir sürü yol arkadaşımı kaybetmiştim. Ondan sonra uzun süre kendime gelememiştim. Şehit arkadaşlarım olmuştu, şehit olan halka sadece bir dakika uzaklıkta olmuştum. Bunlar hep bu mesleğin kara yüzüydü. Aileye gidince anlatılan o mutlu askerlik anıları tıpkı üzerimize giydiğimiz kamuflajlar gibi gerçeği gizliyordu.

Bu meslekle gurur duyuyordum. Üzerimde taşıdığım üniformayla, başımda dalgalanan bayrağımla gurur duyuyordum ama bu mesleğin zor yanları, onlarca masum cana bir adım mesafe uzaklıkta olup el uzatamamakla başlıyordu.

"Komutanım, iyi misiniz?" diye soran Göktuğ'u duyunca başım ona çevrildi. Arkasında duran Fırat abi, Şükrü ve Nizami'ye baktım. Hepsi

CamScanner ile tarandı

halsiz görünse de kaşları aynı hizada çatıktı. "Atış talimi ve antrenman için Turan Yüzbaşı sahaya çağırdı."

"Tamam," diyerek yerimde esnerken, "İyi misiniz?" diye sordu Fırat abi.

"Kötü olmam için bir sebep mi var, Demir?" Alayla güldüm. Halsizdi gülüşüm. "Ne diye kötü olacağım? Benim halkım ölmüş mü de kötü olacağım?" Ayağa kalktım. "Şimdi değil," diyerek yüzümü düşürdüğümde her biri kafasını önüne eğdi. "Şimdi değil, Keleş. Şu an hal hatır sormanın sırası değil."

Sessizleştiler. Hepimiz aynı yerden kanıyorduk. Gözlerimi kapatıp derin bir nefesi dışarı üfledim. Tüm derdim havaya karıştı da o sıkıntı dağılıp havayı kirletti sanki.

"Gidelim bakalım," dedim ben de sakince. "Serkan, Özgür, Kubat? Onlar Turan Komutan'la mı?"

"Evet, bizi bekliyorlar," dedi Nizami.

Gözlerimi ona çevirdim. "Ne yaptın hastanede? Çayıra karşı yellendirdin mi senin miniği?" dediğimde Nizami kafasını kaldırdı ve bir an gülmemek için kendisini tutan Fırat abi ile Şükrü'ye baktı. Şaşkındı. Her birimiz olanlardan dolayı gerginken birden gülünmesi onu da gevşetti.

Gerginliğe ve üzüntüye gelemeyen bir yapısı vardı. Onu ağlarken görmek imkânsızdı. Hayat felsefesi gülümsemesiydi, mizahıydı, neşesiydi. Moralı bozukken sessiz bir adam olurdu.

Keleş, ölüme dahi gülümsemeyle giderdi. Bu yüzden onları özüne döndürmek istedim.

"Minik mi?" dedi rahatlayarak. "Daha iyi benim oğul. Rahatladı. Hastanede bir doktora göründüm o arada."

"Evet evet," dedi Göktuğ da biraz hevesle ortaya kendini atıp. "Özgür ile çocuklara balon falan getirmeye gitmiştik. Geri döndüğümüzde bir baktım Nizami abi ortadan kaybolmuş." Güldü ve gözlerini kapatarak dizine vurdu. "Meğerse yellenmeye gitmiş."

Gülerek Göktuğ'un ensesine çaktığımda, eline ensesine götürüp acıyla ofladı. "Nasıl konuşuyorsun lan sen öyle, yellenme falan? Edebin adabın kalmadı mı oğlum senin?"

Fırat abi, "Ne edebi ya, bunlar ne bilsin edebi, komutanım?" dedi gevşeyerek. Birlikte yürümeye başladık. "Bunların bildiği tek edep, kırda sürekli gördüğümüz edep çiçeği."

"Çok güzel çiçek ama abi," dedi Şükrü, Fırat abiye omuz atarak. Yandan yandan sırıttı. "İlayda'ya hediye mi etsem? Amaç gönlünü hoş etmek."

CamScanner ile tarandı

"Seni bir düşürürüm, üç yıl doğrulamazsın," dediğinde Şükrü dudaklarını birbirine bastırarak Göktuğ'un ensesine çaktı.

"Herkes çok gergin Göktuğ ya," deyince Göktuğ kaşlarını çatarak, "Abi ben ne yaptım? Bana niye vuruyorsunuz?" diye çıkıştı. Şükrü bir daha vurdu. "Bana karşı gelmeyeceksin demedim mi lan ben sana?"

"Uğraşmayın birbirinizle," dedim tekdüze bir tonla. "İşiniz gücünüz birbirinize sataşmak. Dağ başında dalaşan olursa hiç acımam, yediririm ağzına M4'ü."

"En azından ağzımıza veriyorsunuz, komutanım. Sağ olun," diyen Şükrü'ye göz ucuyla bakınca, "M4'ü yani," dedi gergin gergin.

Nizami, "Sen götüne yediklerini ağzına yiyeceğinle karıştırma da..." deyince Şükrü yüzünü buruşturdu.

"O kadar terbiyesizsin ki seni babana söyleyeceğim. Ne yapacak biliyor musun? Seni yetiştirme şekline sövecek adam. Boşu boşuna günaha sokacağım adamı yani."

"Baba demişken..." diye girdi lafa Fırat abi. Sahaya giriş yapmıştık. İkindi vaktinin güneşiyle birlikte gözlerimiz kısıldı. "Nizami, oğlum baban çok hastaymış. Geçmiş olsun demek için aradım ama açmadı. Sen ilet bir ara be, oğlum. Çok özledim babanı."

"Abi," dedi Nizami, Fırat abiden hafifçe uzaklaşırken. Kaşları çatıktı. Garipsediği yüzünden okunuyordu. "Babama olan ilgin beni korkutmaya başladı. Sevil ablayla istişareye oturup ilişkinizi gözden geçirmesini mi önersem, ne yapsam?" deyince Fırat abinin yüzündeki tüm sinir boşaldı. Öyle düz düz Nizami'ye baktı. Nizami sertçe yutkunup ıkınır gibi güldü. "Ben anladım, abi. Ayrıca terbiyesizliğini de Allah görüyor, söyleyeyim."

"Sen bana gönderilen bir imtihansın," dedi Fırat abi ileride konuşan Kubat, yüzbaşı, Özgür ve Serkan dörtlüsüne bakıp silahların olduğu masaya yürürken. "Sen bana imtihansın. Allah benim size olan sabrımı kontrol ediyor. Şeytansınız siz."

"Şeytan falan..." dedi fakat Fırat abi elindeki M4A1 ile ona dönüp silahın ucunu suratına doğrultunca Nizami ellerini havaya kaldırdı. Sıçacak gibi, "Abi, şeytan doldurur," dedi ve yutkundu. "Sen bırak bence silahı."

"Dolduruyorsun zaten beni. Bir gün bir patlayacağım, hepimize yazık olacak," dedi Fırat abi ve sonra silahını indirdi. "Neyse ki sabırlıyım lan. Sabırlı olmasam bir de topunuzu si-" Durdurdu kendisini. "Topunuzu seveceğim."

Elime silahlardan birini alıp şarjörünü doldurdum. Sertçe şarjörü yerleştikten sonra dürbünü kontrol etmek için gözümü dürbüne yaklaştırdım

CamScanner ile tarandı

ve silahımı kaldırdım. Tam o an, dürbünün ortasındaki hedefte görünen suratın direkt bana bakıyor olduğunu fark ettim.

Turan Akkurt, hedefimdeydi.

Bilediği bıçağı elinde bir kez elinde döndürdükten sonra kolunu uzattı ve dürbünden ona bakan bana, bıçağının ucunu gösterdi.

Dedi ki; *ben senin kurşununun hedefindeysem sen de benim bıçağımın hedefindesin. Yaralarsan, seni sağ çıkarmam.*

Ve ben de ona dedim ki; *her daim benim kurşunumun hedefindesin. Vurmak da seni hedef göstermek de yalnızca benim elimde.*

Bu sessiz tehditlerimiz, ikimiz de kuşandığımız silahlarımızı aynı anda indirince tarihe karıştı. Biz bir nefret kazıdık aramızda. Hiçbir silgi o nefreti silemedi. Yıllar da geçse bu nefret unutulmayacaktı. Bunu o an ikimiz de biliyorduk.

Elimdeki silahla birlikte ortaya doğru yürürken Kubat, gözümün önünde silahını öpüp, "O kadar özlemişim ki canını yediğimi, resmen elime almasaydım yoksunluk krizine girecektim," dedi. Silahı kaldırdı, şöyle bir göz gezdirdi. "Ama bir Korku etmiyor tabii," dedi. Korku, Kubat'ın ilk görev yerinden beri yanından ayırmadığı silahıydı. Üzerinde bir sürü kan taşımıştı. Çakıyla *Korku* kazılmıştı üzerine. Kubat her görevde Korku'yu yanına alırdı. Hatırı geçer bir abisiyle o silahı ölüm makinesine çevirmişti. "Neyse ki Korku'yu da getirdim. Karargâhta," diyerek göz kırptı Özgür'e.

Özgür ise ellerinin işaretparmaklarını birleştirip, "Bana göz kırptı," dedi ayaklarını da çapraz yaparken.

"Özgür Kız Nil," diyen Şükrü eline silahını alıp direkt Özgür'e doğrultu. "Düzgün dur, işetmeyeyim."

Özgür hemen düzelip, "Abi, beni salın ya!" diye bağırınca hep bir ağızdan güldük. Kubat ile göz göze gelince kan çanağı gözlerini benden kaçırdı. Üzgündü. Hastane ortamında benden daha uzun durmuştu. Bir de gece boyunca uyumadığı düşünülünce hiç iyi görünmüyordu.

"Başlayın," dedi Turan yanımıza gelip bıçağını bir kez daha elinde çevirirken. Bronzlaşmış olan suratına hediye ettiğim, kaşındaki dikiş yarasıyla gereğinden fazla estetik görünüyordu. Uzun kollu askeri kazak ve asker pantolonunu postallarıyla birlikte çok güzel taşıyordu.

Sen de mi Turancı'sın, Seziş? Neler oluyor?

Elindeki kronometreyi açtığında Şükrü, "İlk önce ben. İlk önce ben. Ben, ben, ben!" diyerek yavaşça fakat narince koşarak başlangıç çizgisine geçti. Parkurda tekerlekler ve variller vardı. Birkaç adım sonra başlayan hedef kâğıtları ve en sonunda bir hedef mankeniyle parkur tamamlanıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Hazır ol, Şeker," deyince, "Kıtır kıtır Şeker, herkesi ipe dizer," dedikten sonra, "Başlatın, komutanım!" diye bağırdı şevkle.

"Şarjörü yenile," diye uyarıda bulundum. Yeniledikten sonra düdüğü çalan Turan ile birlikte Şükrü koşmaya başladı. İlk önce tekerleğin arkasına saklanıp varilin üzerindeki hedef kâğıdını vurdu. Sonra ilerleyerek varilin arkasına saklandı. Varilin arkasından kafasını çıkarıp bir sonraki hedefi vurdu. On saniye sonra hedef mankeni yere düştüğünde Turan, "On dokuz," dedi ve kronometreyi kapattı. "Daha iyi olabilir."

Göktuğ ile Özgür mankeni düzeltirken, aralarında şakalaşarak mankenin ağzına parmaklarını sokuyorlardı. "Ot beyinli herifler. Mankeni rahat bırakın lan!" diye bağırdım, ikisi de küçük bir çocuk edasıyla yakalanmış gibi iki yana kaçıştı.

Şükrü, "Ben ne dedim?" diyerek havalı havalı silahıyla ilerledi ve Kubat'ın yanına yaklaştı. Silahının ucuyla Kubat'ın yanağına dokunup okşar gibi yaptı. "Gözyaşlarını önceden siliyorum, Kubat'ım. Malum, birazdan on dokuzu geçemediğinde ağlıyor olacaksın. Ön hazırlık diyelim."

Kubat yüzünü ondan kaçırdı, araya Nizami girdi. "Seni değil, asıl beni geçemediğinde ağlayacak çünkü hepinizi bebek gibi zırlatmaya ant içtim."

"Siktir oradan aptal herif," dedi Kubat. "Rüyanda beni geçtiğini gördüğün için kahvaltıda ağlayıp, gün boyu açım diye gezinen adamsın sen. Beni mi ağlatacaksın?"

"Kınıyorum," dedi Nizami ve havalı havalı ilerleyip başlangıç çizgisine geçti. "Şükrü'yü geçip yarak kafasına tıraş makinesini vuracağım. Bu da benim iddiam olsun."

"Şarjörü at," dedi Turan Yüzbaşı. "Yenile ve başla. Üç, iki-" dedi ve düdüğü çaldı. Nizami, her birini hızlı el alışkanlığı ile yaptıktan sonra koşarak başladı.

Elimi kaldırıp, ıslık çalan Göktuğ'un ensesine vurunca, "Beni bugün neden sevmiyorsunuz ya?" diye sızlandı. "Ben size ne yaptım? Gece kapı önünden ayakkabınızı mı çaldım? Yediğiniz kaba mı çömelip işedim? En mutlu gününüzde kafanızdan aşağı o çok ünlü korku filmindeki gibi kaynar mercimek çorbası mı döktüm, bu nefret nereden geliyor ya?"

"Off, ağladın da ağladın," dedi Nizami ve silahıyla yanımıza yaklaştı. Gözlerini Turan'a çevirdi ve heyecanla parladı. "Boş verin o gereksizi de... Kaç saniye, komutanım?"

Turan, "Yirmi bir," deyince Nizami'nin yüzü düştü, Şükrü ona nah çekti. "Hızlısın ama nişan alırken beden kontrolünü çok havada bırakıyorsun.

CamScanner ile tarandı

Bedenini konuşlandırırken adımlarının önünü gör, Nizami. Koşarken ayağın takıldı, orada üç saniyen boşa gitti."

Turan, "Fırat," deyince Fırat abi fırladı parkura. Aynı adımları yerine getirdi. "Yirmi. Eh işte... Tebrikler."

"Sağ olun, komutanım. Eski komutanımızın öğrettiklerinden üç beş bir şeyler işte," deyince dudaklarımı birbirine bastırdım gülmemek için. O ise bana dönüp göz kırptı.

Sıradaki kişi Özgür'dü. "Yirmi. Çok kötü!"

"Fırat abiye eh işte dedi," diyen Özgür, Serkan'ın yanına geçti. "Ben niye çok kötü?"

"Sen gençsin, daha hızlı ve atik olman lazım," dedi Serkan da.

Sonraki Göktuğ oldu. "On sekiz. Daha iyisi, Göktuğ! Daha iyisi!"

Serkan parkura geçti. "Yirmi bir. Nefes kontrolleri dengesiz, Direk. Yoğunlaş."

Kubat da çıktı. "On altı saniye," dedi yüzbaşı. Gözlerini Kubat'a çevirdiğinde yüzündeki ifade okunmuyordu. "Üstelik varilin arkasından dönerken şaşırdın. Şaşırmasaydın on iki saniye cepteydi."

"Eyvallah," dedi ve elindeki silahı öptü. "Bu kızımız iyi olmasa, nedir endeki marifet?"

"Şımardı," dedi Serkan. "Hemen şımarıyor."

"Sana bir koyarım o çenen üç yüz altmış derece kayıp yerine geri oturur. Asabımı bozma, bozulursa pis kokar," dedi Kubat fakat yüzündeki gülümsemesi değişmemişti. Silahıyla Serkan'a döndü. "Anladın mı, aşkım?"

"Anladım, bebeğim," dedi Serkan sırıtarak. "Senin anlattığını şarkı niyetine dinlerim ben. Özetini bile çıkarırım. Yeter ki kıpırdasın o dudakların." Dudağını büzünce Kubat ona dümdüz baktı.

"Azgın herif."

"He he," dedi Serkan. Kubat göz devirerek arkasını döndü. Silahların yanına giderken, "Kaza," diyen Turan ile Kubat da durdu ve keyifle arkasını döndü. Beklediği şey buymuş gibi gözleri parladı. Göz ucuyla ona bakıp, gülmemek için kendimi tuttum. "Sen parkura girmiyor musun?"

"Hayır," dedim gülümseyerek. "Ben idmanlıyım."

"İyi, artık giriyorsun." Başlangıç çizgisini gösterdi kronometre tutan eliyle. Bir an ona bakakaldım. "Hadi, üsteğmen. Seni mi bekleyeceğiz? Daha gidip Kaplumbağa'nın depoyu doldurmamız lazım."

Dişlerimi altdudağımın üzerine geçirip, sinirle derin bir nefes çektim. Turan Akkurt, elindeki kronometreye dönüp benden kaçırdı kendisini. Dudağımı bıraktım ve elimdeki silahım ile başlangıç çizgisine bastım.

CamScanner ile tarandı

"Bir!"

İkiyi beklemedim. O da bana inadına ikiyi söylemeden düdüğü çaldı.

Silahımın şarjörü zaten hazır olduğu için koşarak lastiğin arkasından hedefi vurdum. Kontrollü bir şekilde eğilerek varilin arkasına geçtim, sonraki hedefi de indirdim. Sırtımı lastiğe yasladım tekrar, bir sonraki varili vurdum. Koşarak yere düşmüş lastiklerin arasından geçip hedef mankenini vurduğumda hızla arkamı döndüm.

Islıklar, gülüşmeler kulaklarıma doldu. Kubat silahını yere dayamış, tek ayağını diğerinin üzerine atmış, sırıtıyordu. Özgür ile Göktuğ omuz omuza vermiş, gülüyorlardı. Şükrü ile Nizami ıslık çalıyordu. Fırat abi ve Serkan kollarını göğsünde birleştirmiş, beni izliyordu gülümseyerek. Hepsi benimle gurur duyuyordu. Bu, göğsümü daha da kabarttı.

"Işık hızı neymiş, Sezin hızının yanında?" dedi Şükrü.

"Yalakalar."

"Yalaka mı? Yoo," dedi Göktuğ. "Takip edeyim dedim, varilin arkasından ne ara tekerin arkasına geçtiniz anlamadım bile, komutanım. Şimdi, övünmek gibi olmasın diyeceğim ama sizinle övünmem lazım, Sezin Başkan."

"Hadi oradan be, gevşek," diyerek güldükten sonra yüzümdeki saf neşeyle Turan'a döndüm. Yüzümdeki gülümsemem bozulmamıştı. "Kaç saniye, komutanım?" diye sorduğumda Turan kronometreyi bana çevirdi. Batan güneşten dolayı tam olarak ekranı göremedim.

"On dört," dedi Turan Akkurt. Kronometreye bakarken kaşlarım kalktı. Turan'ın yüzündeki ifade, sıçmış ifadesiydi. Keyiften dört köşeydim.

Seziş, baban da mı şimşek komandoydu be kızım?

"Bir mıyk sesi geliyor, duyuyor musunuz?" dedi Şükrü ve toprağa eğilip dinliyormuş gibi yaptıktan sonra elini *aman be* der gibi salladı. "Sezin Komutan parkuru ağlatmış, bir şey yok."

Hepsi gülerken Turan Akkurt kronometreyi Fırat abiye uzattı. Fırat abi, şaşkınca ona bakarken yüzbaşı sigarasını yaktı ve duman ağzından büyük bir bulutla döküldü. İlerideki silah koyulmuş masaya ilerledi ağzındaki sigarayla. Şarjörü takıp sertçe üzerine vurdu, şarjörü yeniledi.

Parkurun başına geçtiğinde, "Çocuk gibi," dedim ağzımın içinden. "Yok artık."

Kudurtma makinesi gibiyiz, Seziş. Basıyorlar, kudurtuyoruz.

"Başlat, Demir," dedi yüzbaşı ağzındaki sigarayla. "Bir," deyip basan Fırat abiyle Turan koşarak lastiğin arkasından hedefi vurdu. Benim gibi eğilerek varile ulaştı ve diğer varilin üzerindeki hedefi koşmaya devam ederken

CamScanner ile tarandı

vurdu. Lastiğin arkasından tekrar varilin üzerindeki hedefi vurdu. Sigarası nı ağzından düşürmemişti. Gözleri kısıktı ve kararlıydı.

Resmen güç gösterisi yapıyordu. Ne gerek vardı şimdi buna?

En sondaki hedef mankenine iki kurşun sıktı. Biri hedefin alnına, diğeri göğsüne saplandığında silahını indirip sigarasını parmakları arasına aldı. Arkasını döndü. Yüzündeki serseri ifadesinden gözlerimi çekip Fırat abiye diktim. Fırat abi ilk önce endişeyle bana baktı, sonra da time.

Hepimiz diken üstünde beklerken, "Kaç?" dedi Turan.

"On dört saniye," dedi Fırat abi ve dudaklarını ısırdı. "Bir şey yapmadım vallahi. On dört saniye yani."

Turan elindeki sigaranın külünü yere silkeleyip, silahı bir avucunda tutarak ileri fırlattı. Silahı iki eliyle zar zor, Şükrü tuttu. Turan, Fırat abinin yanına gidip kronometreye baktı.

"Yok daha neler," dedim şokla fısıldayarak. Tamam, aynı yapmıştık işte.

"İyi," dedi Turan. "Salise farkıyla Sezin Komutan'ınızın benden daha atik olduğunu öğrenmiş oldunuz."

Göbek atmaya başlasak çok mu sırıtırdık? Vallahi atasım var. Sağdan soldan çevire çevire göbek atmam gerek, Seziş. Ben varım diyorsun, ben!

"Olur o kadar, salise hesaplayacak değiliz," dedim ama bıyık altından sırıtmamı durduramıyordum. Daha mutlu bir insandım artık. "Göz kırpma hızı bile değil. Olur öyle."

"Olmaz demedik," dedi Turan ve ileride, dağ arasına konumlandırılmış renkli hedef tahtalarını gösterdi time. "Keskin nişancıya başlayın. Yemek sonrası Kaplumbağa'ya geçeceğiz. Gece vakti Dilekli Hisar'da oluruz."

Yanımdan geçecek kadar yaklaştığında, "Tebrik ederim," dediğimde başını sertçe sallayıp sigarasıyla tebrik etti sanki beni. Yüzüm ifadesizdi. "Ama önemsiz yani. Dediğiniz gibi asker askerdir. Çok da gözde büyütmeye gerek yok saliseleri, komutanım."

"Yorum beklemedim, Kaza. Keskin nişancıyı eline al. Komutan değilsin, sen de başla."

Yanımdan geçip gidince yüzümü buruşturdum. "Meymenetsiz herif. Sen benim tırnağım olamazsın da dua et bu time komutan yaptılar seni."

"Bir şey mi dedin, Kaza?" diye seslendi yüksek bir tonda, yürürken. Arkasında kalmama rağmen, beni duyduğunu hissediyordum. Umuyordum ki duymamıştı.

"Yok yahu," dedim gülerek. Sıçıyormuş gibi güldüm zorla. "Ne diyeceğim? Keşke sizin gibi kudretli biri olsaydım diye dua ediyordum yüce Rabbime!"

CamScanner ile tarandı

"Keskin nişancıya geç."

"Onda da artistlik taslamayacaksanız, geçeyim!" dedim arkasından ama o bana doğru dönünce hemen arkamı dönüp masaya ilerledim. Vallahi laf edecekti de oturturdu yine laflarıyla. Elime silahı alırken söyleniyordum. "Ben sabırlı bir insanım. Ben nelere sabrettim, bir yüzbaşıya mı sabredemeyeceğim? Peh be!" Keskin nişancıyı ve dürbünü ayarladım. "Peh ya!"

Parmaklarımın arasında tuttuğum kaşıkla oynadığım pilavımı yemek içimden gelmiyordu. Bize hayranlıkla bakan birkaç askeri gördüm. Büyük ihtimalle özel kuvvetler askeri olduğumuzu biliyorlardı. Biz kimseye bir bilgi geçmemiştik.

"Kusura bakmayın ama götüm arşa çıkıyor böyle ortamlarda ya. Özür dilerim valla. Çok fena havalardayım. Tutmasak yüzümüzü yalayacak çocuklar," dedi Nizami. Sonra kenara döndü. "Len," dedi. "Yüzümü mü yalamak istiyorsun?"

"Efendim, komutanım?"

"Ne dedim ben?" diyerek önüne döndü ve havalı havalı güldü Nizami. Gözlerimi tekrar tabaklara indirip pilavı karıştırmaya devam ettim. Yemek yemek istemiyordum. Saatlerdir tek istediğim şey o dağa çabucak varmaktı. Saatler, dakikalar geçmiyordu. Zaman tersine akıyor, sürekli bana kötüyü yaşatıyordu. O çocuklara dönüyordum.

"Yemeğini ye, Kaza," diyen yüzbaşıya kafamı çevirdim. Diğer masada oturuyordu. Önündeki yemeğe hiç dokunmamıştı. Gözleri direkt beni hedef almıştı.

"Canım istemiyor," diyerek onun tabağına baktım. Önündeki yemek olduğu gibi duruyordu. "Siz yiyin, komutanım."

"Canının isteyip istememesi umurumda değil. O dağda açım diyeni kırk yıl ağlatırım," dedi Turan ve işaretparmağıyla önümüzdeki tabakları gösterdi. Onun masasında oturan Kubat, Özgür ve Göktuğ da öfkesinden nasiplenmişti. "Zorla da olsa bitecek o tabaklarınız."

"Ben yiyeyim mi?" diye sordu Şükrü bana eğilip. "Küçükken kız kardeşim yemeğini yiyemeyince annem sopalardı onu. O zaman ben yerdim yemeklerini anama görünmeden," diye başladı. Gözlerimi Turan'dan çekmiyordum, o da benden ayrılmıyordu. Şükrü ise konuşuyordu. "Daha sonra göbeğim şişerdi, annem yemekleri benim yediğimi anlardı. Bir kere o kadar çok yedim ki fenalaştım. Annem çok koymuş tabağa, ben de kardeşimi

CamScanner ile tarandı

kurtaracağım diye doldurmuşum mideyi. Sonra midemi zar zor boşaltık hastanede. Sıça sıça..."

Gözlerimi ona çevirip gülmemeye uğraştım. Yüzbaşıyı kendi haline bıraktım. Şükrü devam etti. "Siz alın benim tepsiyi, verin bana tabaklarınızı. Ben gider iki üç saat sıçarım görev öncesi. Yemeyecekseniz de yemeyin, zorla mı sanki?"

"Benim için bunu yapacaksın yani?" diye sorduğumda, "Oho, hem de nasıl yapacağım," dedi sırıtarak. "Siz isteyin, canımı vereyim ama ondan önce İlayda ile konuşmam gerekenler var. Yani bu görev sonrasında canımı isterseniz iyi olur."

"Sadece pilavı alman yeterli, kuru fasulyeyi yiyebilirim." Onun tabağını gösterdim. Kuru fasulyenin sularını ekmekle sömürmüştü. "Bir tabak daha kuru fasulye yersen boklu donlarını dağda temizleyemeyiz."

"Evet ya, biraz gaz yapıyor."

Kafamı kaldırdım ve yüzbaşının yemeğine döndüğünü fark edip yavaşça masa altından, pilavı Şükrü'ye verdim. O hemen yemeğine koyulurken ben de pilavdan bir kaşık aldım. Şükrü sadece üç saniyede tabaktaki pilavı bitirip geriye yaslandığında yüzbaşı kafasını kaldırıp kaşıktaki pilavıma baktı.

"Afiyet olsun," diyerek kaşığı ona gösterdim.

"Şifa olsun," dedi o da tek kaşını kaldırarak.

Yemekler bittikten sonra hepimiz televizyon odasına geçtik. Televizyon izleyen askerler bize iyi akşamlar dileyip çıkarken biz de koltuklara kurulduk. "Hastanedekilerden devamlı haber geliyor. Erkan Komutan *ben halledeceğim, siz rahatınıza bakın*, dedi," diye konuştu Serkan.

"Bakarsınız rahatınıza," dedi yüzbaşı. Elleriyle yüzünü sıvazladı.

"Neden peşlerinden gitmedik ki?" diye sordu Nizami. "Oralardalardı. Peşlerinden gidebilirdik. Yemin ederim, öylece geri dönmemizi yediremiyorum."

"Peşlerinden gitseydik halk tehlikede kalırdı," dedim sakince. "Saklambaç oynuyoruz. Sobelenen ölüyor, Direk. Bu hafife alınacak bir mesele değil."

"Orası öyle," dedi Özgür. "Sadece, onları öldürmek istediğimi bu kadar derinden hissettim. O gözyaşları, bize edilen dualar durdurdu beni."

"Ölecekler elbet. Allah bize onları öldürecek aralığı da verecek. Sadece sabırlı olalım, aslanım," dedi Fırat abi. Kafalarını salladılar. "Zaman geçmiyor," dedi Kubat. "Korku'nun bir yerlerde tir tir titrediğini hissediyorum."

"Korku bunu hissetmiyordur," dedim alayla.

CamScanner ile tarandı

"Korku her şeyi hisseder, onlar da korkuyu hisseder." İşte ismi buradan geliyordu. Onları korkuyla vuruyor, korkuyla öldürüyordu. Korku onun için bir silahtan fazlasıydı.

"Neymiş o Korku?" diye merakla bakındı Turan.

"Silahım," dedi Kubat en sevdiği konu gelmiş gibi. "Kaç hain şerefsizi öldürdüğümü yazarım üzerine. Şimdi iki yüz, bu operasyon sonrası iki yüz elliye çıkaracağım. Hedefim var."

"Nasıl yazıyorsun üstüne?" diye sordu Turan.

Kubat üniformasının cebinden bir sticker ve kalem çıkardı. Beyaz sticker ile kalemini gösterdi. "Üzerine kazıdım ilk on leşte ama dakika başı da yazılmıyor şimdi." Hepimiz keyifle güldük. "Ben de sticker götürüyorum artık. Etraf durulunca yapıştırıyorum üzerine."

Göktuğ girdi lafa. "Bir keresinde Lice'de terör operasyonundayız, Turan Komutan'ım. Herifler yirmi kişi sardı etrafımızı, biz de kaldık harabenin içinde. Başladık bir, iki, üç... indiriyoruz herifleri. Tam ortalık duruldu, komutanım. E tabii Kubat abi de çıkardı kalemle stickerı, başladı leşleri yazmaya. Herifler daha varmış meğer. O gün, belki Korku artı on leş daha verdi de Kubat abi yazamadı. O gün bugündür Lice'den nefret eder. Ne zaman Lice'ye yakın yerde olsak, *vereceğim Korku'nun hakkını* diye sayıklar durur."

"Veririz hakkını," dedi yüzbaşı da. "Benim de önceki timimde bir askerim vardı. Onun da bir silahı vardı. İsmini *Sikerten* koymuştu. Hizmet tüfeğiydi ama vurdu mu sarsıyordu herifleri." Yüzbaşı keyifle güldü. Onu bu şekilde gülerken ikinci görüşümdü. "*Nasıl sikerttik sizi* diyerek heriflerin başında marş söylerdi."

"Ee, nerede şimdi o?" dedi Nizami de gülerek. "Kubat'la tanışmaları gereken konular var."

"Şehit düştü," dedi yüzbaşı yüzündeki gülümsemeyi hüznüyle harmanlarken. "Afrin'de. Silahı elindeydi. Elinden alamadık, taş gibi sıkmıştı." Her birimizin elleri yumruk oldu. "Silahla birlikte gömüldü." Güldü yüzbaşı hüznü bırakıp. "Zaten hep derdi, *ölürsem Sikerten'le ölürüm* diye, onunla öldü yani."

"Başımız sağ olsun," dedi Şükrü.

"Vatan sağ olsun," dedik hep bir ağızdan.

Sessizlik odanın içine dağıldı. Geçmişte şehit olanlarımızı düşündük. Şehit olmaya çok yakınken kıl payı kurtulduğumuz anları. *öleceğiz ama şerefimizle öleceğiz* dediğimiz her andan sağ salim çıkışımızı düşündük. Dakikalar sonra, "Ben bir sigara içeyim," diyerek ellerini dizine yaslayıp kendini kaldırdı yüzbaşı. "Var mı gelecek?"

CamScanner ile tarandı

"Yok, komutanım," dedi Şükrü. "Biz kullanmıyoruz. Bir tek Sezin Komutan'ımla Kubat içiyor."

Yüzbaşı gözlerini bana dikince kafamı iki yana salladım. Televizyon odasından çıkarken onun kayboluşunu izlediler, ben de yayıldığım yerde ellerimle oynamaya başladım.

"Sırt sırta verdiğin arkadaşını toprağa gömmenin acısını tahmin edemiyorum," dedi Özgür. Kendisinin askerlikte üçüncü yılıydı. Göktuğ ve o aramızdaki en küçüklerdi. O yüzden her birimiz onlara hafifçe gülümseyerek baktık. Onları bozmamak adına sessiz kaldık. Yaşayarak o acıyı öğrenmemeleri için içimizden dua ettik. Her ne kadar işlerinde iyi çocuklar olsalar da henüz kaybı tatmamışlardı. Tatmamaları için yalvardım Allah'a.

"Hakkımızda hayırlısı olsun," dedi Serkan. "Ben de çıkayım da abimi arayayım. Geçen yanına gidememiştim. Görüşürüz Kaplumbağa'da," diyerek çıktı odadan. Özgür ile Göktuğ zıkkımlanmak için kalkarken Şükrü ile Nizami ikili koltukta uzandılar. İki koca herif sığamadılar ama zar zor biri ayağını diğerinin ağzına, diğeri elini ötekinin kıçına doğru sokarak yerleşebildiler koltuğa. "Çok uykum var," dedi Şükrü. "Biraz kestirsem kendime geleceğim. Rahatsız olur musunuz?"

"Horladığını duymayayım," dedim.

"Emredersiniz," diyerek Nizami'nin ayakkabılarını kendinden hafifçe itti. "Lazkiye'yi yürüyüşe çıkarttıktan sonra kediyi öldürüp ayakkabına mı soktun, amına koyayım ya?" dedi ve arkasını döndü. "Leş kokuyor ayağı. Satanist herif." Nizami ona cevap vermeden gözlerini kapatmış, kolunu da alnına koyarak uyumaya odaklanmıştı.

"Sevil abla döndü mü?" diye sordu Kubat, Fırat abiye.

"Yok," dedi Fırat abi ayağa kalkıp otomata ilerlerken. "Aradım, helallik istedim."

"Ağlamıştır," dedim sakince. "Her helallik konusunu geçirdiğinde ağlama tutuyor."

"Ağladı," dedi ve sonra çikolata alıp Kubat'ın yanına geri kuruldu. "Barıştık o ara derede. *İstemeyeceğim tekrar çocuk falan, tek istediğim sensin* deyince uçağa atlayıp gidecektim İzmir'e. Kendimi zor tuttum."

"Şöyle bir aşk..." dedi Nizami kapalı gözleriyle. "Allah'ım nasip et."

"Âmin," dedi Şükrü de yattığı koltuktan boğuk bir şekilde. "Başrolde İlayda ve ben olursak sevinirim. Detaylı dua önemli sonuçta."

Fırat abi sakin sakin çikolatasını yerken göz ucuyla Kubat'a baktım. Asla derdini anlatmazdı. Hep dertli duran bir yapısı vardı ama o derdi hiç

CamScanner ile tarandı

dillendirdiğini görmemiştim. Tim her şeyi bizimle paylaşırdı. Ama ben ve o, pek kendimizi açmama taraftarıydık.

Kubat da bana göz ucuyla bakıp önüne döndü. O da benim derdim olduğunu bilirdi ama sormazdı. Anlatsak anlatırdık. İki senede ne o ne de ben kendimize dair kolay kolay şeyler anlatmıştık. Benim ailemi arkamda bıraktığımı bilirlerdi; albay bunu birkaç kez belirttiğinden. Biz de Kubat'ın ailesinin olmadığını bilirdik; kendisi *kimsem yok* dediğinden.

"Bir şarkı aç da dinleyelim," diyen Şükrü'nün uyku mahmuru sesine karşılık televizyonu açtı Kubat. Bir müzik kanalında durduğunda odayı melodi sardı.

İstedim, hep istedim
Bu hislerim, karabatak

Odaya dönüp giyindikten sonra aynadan kendime baktım. Kahverengi gözlerim intikamla parlıyordu. Üzerimde kamuflajım vardı. Çelik yeleğim içimdeydi. Kulaklığa bağlı olan mikrofonu da yakamda tutuyordum. Kaskım ve içine giydiğim kar maskem ile kısa, kahverengi saçlarımı da ağız bölgemi de saklamıştım. Postallarımı kontrol ettikten sonra çantamı sırtıma geçirdim.

Derinlere batmış taştan kalp
Sesi çıkmaz, yapayalnız
Akşamüstü hep genciz
Gece gelir gemi batar
Viranelerde sofralar kurup çürük meyvelerle

Soyunma odasından çıktım. Kafam dik biçimde, silahımla birlikte alayın bahçesine ilerlemeye başladım. En sevdiğim sesi; postallarımın yere çarpınca çıkardığı tok sesi dinledim.

Aşkına bomba çay çorba
Başımızda krallar yolumuza tükürür
Yakalayıp bi ucunu sal boşluğa
Çözülmeye hasret düğümün

Tim bana katıldı. Kaplumbağa'ya, ilerlemeye başladık.

Ne kralın tacı
Ne kısa günün kazancı
Garibin harcı
Acının ilacı
Acının ilacı

Adamlar – Acının İlacı.

CamScanner ile tarandı

Yüzbaşının bizi beklediği araca vardığımızda aracın içini gösterdi. Hepimiz biri başlarını eğerek içeri geçtiler. Onunla göz göze geldiğimizde yüzbaşının bakışları içimdeki mezarları eşeliyordu. Her birinin altından bir ceset çıkarmaya mecbur gibi kilitlendi bana.

Kim kimin
Deli gözlerin
Bu iklimin sonu mu var
Zehir karışmış topraklar
Mühür vurmuşlar kalbine
Olancası bir tutam can
Dahası kof yarını yok
Garibin başında rüzgâr
Halimizden yanan anlar

Üzerinde kamuflajı vardı. Aynı benim gibi bir kar maskesi takmıştı ve üzerine geçirdiği kaskıyla her yerini kamufle etmişti. Çarpışan tek şey gözlerimiz ve ardındaki anlamlarımızdı. Ona kor gibi yanan topraklar fırlatıyordum, kül sanıyordu. Bana buz gibi sarmaşıklar uzatıyordu, beni boğacak sanıyordum.

Kaderime kederime razıyım ederime
Gönlünü duy söyle dileğini
Bahçemiz olsun dilimizi yutsun
Bilen çözer elbet bir gün düğümleri

Biz de Kaplumbağa'ya geçtik. Direksiyon başında Fırat abi vardı. Hepimiz yerleştikten sonra otomatik sistem olduğu için arka kapıyı da o kapattı. Ardından yola koyulduk.

Heyecanla birbirine dönen Göktuğ ve Özgür'e, "Neye heyecanlanıyorsunuz lan, eşek kafalılar? Hele şu sıfatlara bak. Nasıl sırıtıyorlar?" dedim gülerek. Yüzbaşı ile yan yana, silahlarımızdan ellerimizi çekmeden onları izliyorduk. "Hayırdır?"

"Savaşa gidiyoruz," dedi Özgür gülerek.

"Savaş, Türk'ün düğünüdür. Biz gülmeyeceğiz de kim gülecek, komutanım?" diye keyifle ekledi Göktuğ.

"Ulan," dedi Serkan gülerek. "Bak yine şehit olasım geldi. Ne mutlu lan. Hadi!" diye bağırdı. "Geberteceğiz ulan! Bitireceğiz!"

Nizami de iki yumruğuyla sertçe göğsüne vurdu. "Analarını sikeceğiz!" deyince yüzümdeki gülümseme kayboldu.

"Çok cinsiyetçi bir yaklaşım oldu, Yıldırım," dediğimde birden kendini toparladı.

CamScanner ile tarandı

"Özür dilerim amacım o değildi," dedikten sonra boğazını temizledi ve tekrar yumruklarıyla göğsüne vurdu. "Babalarını sikeceğiz!"

"Cık," dedi Turan. "O da cinsiyetçi oldu. Başka bir şey lazım. Alışılmadık bir şey."

Nizami durdu, düşündü ve tekrar göğsüne vurdu. "Tüm sülalelerini bir torbaya koyacağız, ilk kıpırdayanı da yorulana kadar sikeceğiz!"

Serkan gülerek bana bakınca onun bir şeyler anlatmak istediğini anlayarak onay verdim. Yüzbaşı timi tanımalıydı. Serkan anlatmaya başladı.

"Bir gün Nusaybin'deyiz, komutanım. Hepimiz aşırı gaza gelmişiz. Üç bir yandan sıkıştırıldık. Nefes alacak aralığımız yok, bir tek arkamız boş. Orada da götü kaptırmasak iyi diye düşünüyoruz. Neyse," dedi. Hepimiz güldük. "Şimdi siz bilmiyorsunuz, bunlar daha yeni geldiler. Özgür ile Göktuğ'un arasında iki ay var. En son gelen Özgür yani. Çömezimiz geleli şuradan baksanız bir yıl olmuştur. Dağıldım yine."

Turan elinde silahıyla ciddiyetle onu dinlerken anlatmaya devam etti. "Bir baktık, bu iki deli başladılar koşmaya. Bu ikisi bir artistlik yapacak, belli. Şimdi Özgür kendini göstermek istiyor, Göktuğ da aynısından. Birkaç kere götünü zor kurtardık Göktuğ'un. O biraz daha akıllı da biri gazı verince tutamıyorsunuz." Göktuğ ile Özgür utanmıyordu bile. Eşek gibi sırıtıyorlardı. "İkisinin de ilk görev yerleri Tunceli, adamlık sanıyorlar gösteriyi. Bir çıktılar meydana. Kurşunlar başımızdan aşağı yağmur misali yağıyor. Bu ikisi de koşturmaya başladılar Allahu ekber nidalarıyla."

"Alınlarından öptüm o günden sonra onları," dedi Fırat abi. "Sezin Komutan ortaya çıkmasaydı öleceklerdi. Sezin Komutan tankın üzerine çıktı, aldı eline PMT'yi*, bir başladı taramaya. Dağ başında belki yirmi beş kişi vardı, bir baktık geriye kaldılar üç kişi. Sonra bizim bu iki dangalak *savaş bizim düğünümüz* lafından dolayı bir güzel sopa yediler Sezin Komutan'dan."

"*Bir daha böyle bir şey yapan olursa, dağ başında dansöz gibi kıvırtırsınız. O zaman görürsünüz düğünü*, dedi diyeli elim ayağım titriyor taş arkasından çıkacağım diye," dedi Göktuğ.

"Her şey iyi güzel ama Sezin Komutan'ın dayağı hiç çekilmiyor. Üç gün şiş dudaktan gülemedim bile, çok zor günlerdi," dedi Özgür.

"Hak etmişlerdi," dedim ben de Turan'a dönerek.

Turan'ın gözleri yüzümde gezindikten sonra, "Götünüz kaşınmasın," dedi diğerlerine. "Artistlik yapanı görmeyeyim. Sezin Komutan'ınızdan daha acımasız yöntemlerim vardır."

*Bir makineli tüfek.

CamScanner ile tarandı

"Var," diye fısıldadı Şükrü. "Kendisini sırtımda taşıttırdı. Onun da acıması yok. Yüz kilo, çiğ etle beslenen adamı on beş dakika sırtımda taşıdım. İznimiz olan bir haftada ne çektiğimi bir ben bir Allah biliyor. Sırt ağrısından yüzüstü yattım beş gün."

"Kiminle?" diye sordu Serkan, Fırat abiye sinsi sinsi bakarken. Fırat abi de bize odaklandı.

"Orasını karıştı-" Durdu Şükrü. Gözlerini Fırat abiye çevirip, "Tek başıma," dedi. "Kiminle yatacağım ahlaksız Direk?"

"Kesin şamatayı," dedi yüzbaşı sarsıla sarsıla gittiğimiz yolda bedenini koruyarak. "Son kez söylüyorum. Dağ başında artistlik yapan postalımın ucunu yalıyor olur. Çamurlu, topraklı, taşlı postalı boğazınıza kadar sokarım."

"Emredersiniz," dediler.

"Asıl amacımız dağın ortasına kendimizi atmak. Fırat Demir, durum bildir."

"Yol boş, komutanım."

"Tamamdır." Yüzünü bize çevirdi. "İlk gece kenardan başlayacağız. Qero örgütüne varana kadar etrafta olup daha sonrasında ortaya geçeceğiz. Qero'yu anlaşmaya çekeceğiz, dediğimiz gibi ne istiyorlarsa kitap karşılığında alacağız."

"Yassou'yu isteyecekler," dedim sıkıntıyla. "Önceliğimiz kitap, biliyorum."

"Bu herifler de ne salak amına koyayım ya," dedi birden Kubat. "Lan kitabın niye kopyasını almazsınız apt-" Durdu Kubat. Benim de kaşlarım çatıldı. "Bu kadar önemli olanın kitap olduğuna emin miyiz?" diye sordu sakince. "Yoksa o kitapta hiçbir yerde bulunmayan bir şey mi var?"

"Mesela birkaç yıllık saldırıları sadece bir deftere mi? Daha önce yazdığınızdan değil, sadece merak," dedi Serkan.

"Ya da hiçbir kopyası olmayacak, sadece kalın bir kitaba saklayacağınız bir şeyi kitabın içine mi koyarsınız?" diye sordum sakince. "Bir kimlik ya da..."

"Ya da bir silah?" dedi yüzbaşı.

Alnımı kaşıma ihtiyacı hissettim. "Ben gerçekten..." dedim ve sonra gözlerimi etrafa çevirdim. "Son altı aydır ne iş döndüğünü anlayamıyorum."

"Qero, Yassou'yu istiyorsa vereceğiz, yapacak bir şey yok. O kitap ya da içinde ne olduğunu bilmediğimiz şeyi almalıyız," dedi yüzbaşı.

CamScanner ile tarandı

"Ayağımıza gelecek," dedim maskeyi yüzümden indirip Turan'a dönerken. "Tahrir, ayağımıza kendisi gelecek; kitabın ya da içindekinin bizde olduğunu anlayınca."

Kaplumbağa'yı dakikalar sonra yol kenarında bıraktık. Her birimiz Dilekli'ye beş kilometre kala tümseğe çıkıp etrafa bakındık. İlerideki bomboş dağın içinde bir sürü kaos dönüyordu. Ağır çantalarımızla birlikte dağa tırmanmaya başladık.

Bir ara yüzbaşının yanıma doğru yaklaştığını, timden uzakta, en arkalarında yürüyen bana katıldığını hissettim. "Nasıl gidiyor?" diye sorduğunda, "Binbaşıyla nereden tanışıyorsunuz?" diye sordum direkt. "Birbirinizi çok iyi tanıdığınız belli."

"İlk görev yerimde silah arkadaşımdı, aynı ekibe verildik. Hakkâri Çukurca Tabur Komutanlığı'na."

"Dağları biliyorsunuz," dedim şaşkınca. "Bunu neden söylemediniz?"

"Sormadın ki." Omuz silkti ve bir taşın üzerine atladıktan sonra taşın diğer tarafından bana elini uzattı. Eline bakıp alayla güldüm ve uzattığı eli tutmadan taşa atladım. Umursamadı. "İlk üç yıl Çukurca'da teğmenlik, altı yıl Hani'de üsteğmenlik yaptım. Çukurca'dayken o, kıdem almış üsteğmendi. Aramızda çok yaş yok ama o erken asker olmuş. Ben akademi çıkışlıyım, o lise terk."

"Son bir yıldır neredeydin?" dedim merakla. Boğazımı temizledim. "Neredeydiniz yani?"

"Ankara'daydım," dedi. "Orada görev yaptım. Sonra buraya atadılar."

"İstememiş miydiniz gelmeyi?" diye sordum. "Tamam, ben nefret ediyorum bu bariz de... siz de benden hoşlanıyor sayılmazsınız. Sizi buraya zorla getirmişler gibi bir haliniz var."

"Zorla diye bir şey yok, Kaza. Emir verildi mi? Verildi. Bana buraya gelmem söylendi, ben de geldim. Senin götünün isteğine bakmıyorlar biliyorsun ki."

"Özel kuvvetlere ne zaman katıldınız?" dedim. İnsan gibi sohbet ediyordu, bunu kaçırmadım. "Hangi operasyona çıktınız ilk?"

"İlk Afrin'e gittim bordo bereli olarak. İki bin on sekiz yani. Orada da timimden üç kişiyi kaybettim. Tim dağıtıldı. Üsteğmendim o sıra. Başarısız olduğum için elimden aldılar timi." Yutkunarak kafamı önüme eğdiğimde o da kafasını bana doğru eğdi. Bir ortak geçmişimiz vardı. "Bu konular bazen derindir, Kaza. Timimdeki diğer iki kişi asla bulunamadı ama bunun benim suçum olduğuna eminlerdi. O herifler, gözünün yaşına da canının

CamScanner ile tarandı

acısına da bakmaz. Dikkatli ol ve sözümü dinle. Ben senin kötülüğüne düşünmüyorum."

"Benim kötülüğüme düşünmüyor musunuz?" Güldüm çok komikmiş gibi. "Sizi tanımasam- pardon, tanımıyordum zaten ama çok güçlü kanıtlarım var elimde şu an. Beni boğana kadar yaralı halimle benimle dövüştünüz. Hiç gerçekçi değilsiniz."

Ne güzel konuşuyordunuz, Seziş. Niye yaptın böyle, kuzum?

"Beni öldürmeye kararlı gibi görünüyordun, Kaza. Düşman gibi yaklaşana çiçek mi uzatacağım?" İkimiz de yolun ortasında durduk. Tim önden ilerlemeye devam etti. Sinirli bakışlarımız birbirini buldu.

"Ben sizden çiçek mi istedim? Bırakın, çiçek miçek istemem. Ben sadece insani bir yaklaşım istedim."

"Sen benden durmadan çiçekli bahçeler istiyormuşsun gibi geliyor bana. Kusura bak, Kaza. Sana çiçekli bahçeler vaat edemem. Bak, elimde silahım var." Silahını gösterdikten sonra kemerindeki şarjörleri kaldırdı. "Kurşunlarım var benim. Bir vatanım, bir bayrağım, bir milletim var. Benim sonum Kızıl Elma, Kaza."

Ben anlamıyordum. Ne çiçeğinden bahsediyordu? Bana yaklaştı diye çiçekli bahçe mi isteyecektim? *Uzak dursun!*

"Aynı sona yürürken neyin altını çizmeye çalışıyorsunuz? Ben eline çiçek tutuşturulacak bir kadın mıyım? Ne diyorsunuz?"

"Sadece açıkladım. Kafanda kurduğun şeyler varsa-"

Onu ben kuruyorum. Seziş'in seni hazzettiğini söyleyemeyiz.

Bana âşık yaftası yapıştırıyordu bu bisiklet koltuğu yüzlü adam!

"Ben kafamda bir bok kurmuyorum. Emirse emrine başım eğik ama değişik değişik konuşup sinirimi bozarsan o sınırların üzerini tekte patlatırım. Unutma, bir zehrim var, herkesi kurutur. Boşuna yoluma çıkıp da kendini tüketme. Dikkat et sözlerine."

"Ben ve kendini tüketmek?" Bu sefer alayla gülen o oldu. "Kaza, senin zehrin etrafı kurutur da seni kül eden tek ben olurum, bunu unutma." Omzuma çarpıp ilerlemeye başladı. Arkasından çatık kaşlarla baktım. "İnsan gibi yaklaşırsan insan gibi karşılık görürsün. Bir silkelen, kendine gel. Orada görüşürüz!"

"Dedenle görüş orada, meymenetsiz köpek. Yine geldi, bozdu iki dakikada sinirlerimi. Zırtapoz. Sazanbalığı. Tipsiz zürafa."

Karanlıkta, taş toprakta yürümeye devam ettik. Telsizlerimiz hafif cızırdıyor, kulaklarımızdaki kulak içi kulaklıklarda yankılanıyordu. Bas konuş

CamScanner ile tarandı

kulaklıktan ses yükseldi. "Bu yolu kim uzatalım dedi? Neden Kaplumbağa'yı bu kadar uzakta bıraktık?"

"Ben," dedi Şükrü.

"Ağzına kuk üç numara ayağım girsin," dedi Nizami yarı yolda. "Pişik halimle beni yürüttüyorsunuz. Ben size hiçbir şey söylemiyorum."

"Orman 1," diyen cızırtılı ses kulaklarımıza ulaştı. Kubat'ın Telsizde her daim kullanılan isimdi. "İleride hareketlilik var. Dilekli'ye son iki kilometre. Orman 1 dikkatine, dağ yolunda hareketlilik var."

"Hazırlıklı olun. Sivil de olabilir," dedi yüzbaşı. "Sakin kalın. Sessizce ilerliyoruz."

Silahlarımıza sarıldık. Tek sıra halinde yürümeye başlarken yüzbaşı birkaç adım bekleyip beni önüne aldı. En arkaya kendisi geçerken hem arkayı kontrol ediyor hem de ileriden bir atak bekliyordu. Bense, önümdeki Nizami'nin sakince yürüyüşüne ve etraftaki bizim dışımızdaki bir sese kulak kesilmiştim.

"Bir topluluk var. Silahsızlar. Önlerinde silahlı üç kişi var," dedi Fırat abi. "Sivillerin ellerine silah verecekler sanırım."

"Hay or-" Turan, kendisini durdurdu. "Siviller kaç kişi?"

"Sekiz sivil. Erkek çocuğu hepsi. Boyları bir altmış bile değildir. On dört yaşının üzerinde olamazlar."

"İki cenaha ayrılın. Sezin, ben ve Nizami arkalarından geleceğiz. Bu işin sessizce hallolması gerek. Ses çıkardığımız an tepemize binerler. Tek unsuruz. Bizden başka kimse yok."

"Emredersiniz, komutanım," dediler ve eğilerek iki yana ayrıldılar. Turan omzuma dokununca gözlerimi ona çevirdim. Kendisini gösterip ileriyi gösterince onun önümden yürüyeceğini anladım. Ona izin verdim. Dikkatli adımlarımız yaklaştıkça sesler de arttı. Türkçe konuşmuyorlardı. "Zırlamayı kes de sıraya gir!"

"Ne yapaca-" Turan, Nizami'nin omzuna sertçe vurunca sesini kesti. Ona *sessiz* işareti yaparken Nizami ciddiyetle başını salladı.

Turan bana döndü, işaretparmağını dudaklarına yasladı. Kafamı salladığımda ilerlemeye devam ettik. Bir taşın arkasına konumlandık. O sırada Fırat abi, Serkan ve Özgür sağ cenahtan; Şükrü, Kubat ve Göktuğ sol cenahtan yaklaşırken Turan kafasını kaldırdı ve bir ıslık çaldı.

Silahlı olan üçünün de namluları bize dönerken Nizami ile ben de ayağa kalkmıştık. Tam o an sağdaki teröristin şakağına Serkan, soldakinin şakağına Şükrü silahlarını doğrultunca ikisinin de silahları yere düştü ve ellerini kaldırıp enselerinde birleştirdiler.

CamScanner ile tarandı

"Partilemeye geldik, bize de var mı kokteyl?" diye soran Şükrü'ye karşılık en öndeki adam silahını bana doğrultturken ben de silahımı karşımdaki piçe çevirdim.

Turan güldü. "Cık cık cık," diyerek yaklaştı bana silah doğrultana. Biri de yanında, namlumu yöneltmiş yaklaşırken terörist sırayla Turan'a, bana ve Nizami'ye çevirdi namlusunu. Korku, çoktan kursağına oturmuştu. O kursağı paramparça edecek kadar yerleşmişti oraya.

"Uzak durun. Allah'ıma vururum."

"Senin Allah'ın mı var, orospu çocuğu?" dedi Turan ve terörist elini tetiğe basamadan parmağını tetiğin arasına koydu. Silahın namlusunu da tuttuğu gibi sertçe elinden aldı. Herif rahat durmadı, bıçağını kaldırdı ve tam o an Turan da eliyle gelecek hamleyi engelleyince bıçak Turan Komutan'ın eline girdi. Silahlarımızı kaldırınca Turan diğer elini kaldırarak bizi durdurdu. "Sen benim askerime silah mı doğrulttun?" diye sordu. Avucunun içinden bıçaklanmıştı. Terörist korkuyla etrafına bakınırken Turan, "Benim askerime?" diye üsteledi.

"B-ben-"

"Şşş, cevap beklemedim. Bu bir soru değildi. Ben ne olduğunu gördüm." Kansız köpek bıçağı bırakıp yutkunarak Turan'a odaklandı. Turan'ın avucundaki bıçağa baktım ve yutkundum.

Siktir, bize silah doğrulttu diye sinirlenip kendini deldirdi bu deli.

"Söyle bakalım, kimin itisin?"

Arkalarındaki şerefsiz itler dizüstü çöküp Şükrü ve Serkan'ın insafına kalırken sivillere ulaşan Fırat abi, Kubat, Nizami ve Özgür onlara sakin olmalarını söylüyordu.

"Cevad," dedi adam yutkunarak. "Cevad yolladı."

"Cevad kim?" diye sordu yüzbaşı eline göz ucuyla dahi bakmazken. Oysa eldivenli elindeki bıçak benim umurumdaydı. Kafamı karıştırmamalıyken karıştırıyordu. "Şimdi sen benim kim olduğumu bildin mi?"

"Komitansın."

"Komitanım," dedi alay ederek. "Neyin komitanıyım?"

"Türk'ün komitanısın."

"Benim Türk tarihimde, mazluma merhamet..." dedikten sonra başını korkutucu bir sakinlikle yana eğdi Turan. Teröristin gözleri korkuyla orta kaydı. "Zalime azap duyulacak der. Şimdi sen bana Cevad'ın yerini söylediğinde şu arkamda duran kadın ne yapacak biliyor musun?"

"Ne yapacak?"

CamScanner ile tarandı

"Cevad'ın babasını sikecek," dedi Turan ve kafasını salladı. "Nasıl sikecek biliyor musun?"

"Nasıl sikecek?"

Oyun oynuyordu herifle.

"Görmek ister misin? İzletelim mi sana?"

"İzletelim bana," dedi ve aceleyle arkadaki sivilleri göstererek ekledi. "Ben zaten bu çocuklarla oyun oynuyordum. Cevad dediydi ki-"

"He," dedim gülerek. "Ne dediydi Cevad? Git çocuklara silahı öğret, oynasınlar mı dediydi? Ne dediydi?"

"Evet," dedi adi piç. "Öyle dediydi. Oyuncaktır, oynat dediydi."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun lan sik solucanı?" diye bağırdığımda atılmayarak geri adım atacaktı ki Turan onu yakasından tuttu. Geri gidemedi. "O kadar kolay mı göt bülbülü? Ben senin var ya tüm sülaleni-"

Beni tutan Nizami yüzünden ona atılamazken yüzbaşı teröriste kafasıyla beni gösterdi. "Çok acımasızdır," dedi. "Senin onun insafına bırakırsam vay haline. Ama gel seninle bir anlaşma yapalım, sen benim insafıma kal. Bak ben çok sakin bir adamımdır, biliyor musun? Bence sen benim insafıma kal."

Başını sallayınca, "Yapma, Zevo! Bunlar bizi sağ bırakmaz. Türk bunlar! Sanıyor musun ki acımaları var? Konuşma!" diyerek diğer ikisi kafasını karıştırmaya başladılar.

Zevo dedikleri herif yutkunarak arkasına, arkadaşlarına bakmaya çalıştığında Turan yaralı eliyle onu kendisine çevirdi. "Sen beni dinle, Zevo. Söyle bana, Cevad kimdir?"

"Tahrir'den kitabı almak isteyen biri. Tahrir'in baş düşmanlarındandır."

"Sıraya girsinler. İlk sırada ben varım!" diye bağırdım Nizami'nin kolları arasından.

Zevo'nun gözleri bana döndüğünde yüzbaşı, "Şşş, bana odaklan, Zevo. Bendesin," deyip dikkatini çekti. "Bu Cevo, Tahrir'den ne istiyor?"

"Hakkını istiyor. Bundan üç yıl önce Tahrir ona verdiği sözü tutmadı. Tahrir, başına bela aldı."

"Zevo, konuşma! Cevad hepimizi kurşuna dizecek zaten. Bırak bu şerefsiz Türklerin elinden ölmeyeli-"

"Amına koyduğum bir sus," diyen Kubat sinirle dizinin üstünde konuşan salağa yöneldi ve Korku'nun arkasını burnuna geçirdi. İki saattir bağıran terörist, geriye doğru düştü. Onun başında dikilen Serkan, "Ama ayıp oluyor, benim hakkımdı," deyince, "Kes lan," deyip ona da kaldırdı Korku'yu. Serkan refleksle geri çekildi. "Bir susturamadın herifi, senin de

CamScanner ile tarandı

kalıbını sikeyim. İki saattir vızıldıyor sinek gibi. Yapıştıramadın olduğu yere. Kalıpsız Serkan."

Yerdeki terörist, "Zev-" diyecekken Serkan adamın kafasına sadece tek el sıktı. Kubat'ın hamlesiyle düşen herif artık bir leşti. Kubat'a döndü, "Susturdum," dedi. "Oldu mu la-"

Turan, "Sessiz," dedi. Ama öyle bir dedi ki herkes olduğu yerde mum gibi kalakaldı. Turan şimdi işi olmasa hepsini ipe dizecekmiş gibi sabırla Zevo'ya geri döndü. "Cevad nerede, Zevo?"

"Şurada-" diye ileriyi gösterdi. "En fazla üç kilometredir mesafe. Beni öldür-" Turan çelik yelekteki tabancasını çıkarıp onun boğazında patlatınca, Zevo'nun laf yarım kaldı.

Turan, Zevo'yu bırakıp, "Ben ne anlatıyorum lan size?" diyerek bizimkilere döndü. Hepsi dudaklarını ısırdı. Turan elindeki bıçağı sertçe elinden çekti ve kanlı bıçağı yere attı. "Oğlum, ben size artistlik yok..." diyerek ilerledi ve Serkan'ın üzerine yürüdü. "Demedim mi lan? Ben artistlik... Oğlum ben..." diyerek eline baktı ve elini sallayarak kanları yere silkeledi. Çocuklar çekinerek Turan'a bakıyordu. "Amına koyayım! Artistlik yok lan!"

"Artistlik yok da... Herifin bıçağının ucuna elinizi taktınız. Hani artistl-" O bana sertçe dönünce dudaklarımı birbirine bastırdım. "Şov yaptığınızı kabul ederseniz müteşekkir olacağım."

Çok havalı ve tehlikeli göründüğünü kabul edersen ben de müteşekkir olurum, Seziş. Kanım tersten akmaya başladı resmen o an.

"Sana yorumunu soran mı oldu, Kaza?" deyince omuz silktim ve bu sahneye şahit olmamaları için Fırat abi tarafından sırtları döndürülmüş olan çocuklara yürüdüm. "Bu..." Şükrü'nün önündekine baktı yüzbaşı. "Alın şu amına koyduğumu da kenara bir yere atın. Devam edelim. Sabah olmadan Dilekli Hisar'a varacağız. Daha başlamadan sinirlerim bozuldu."

Çocuklara doğru eğilip, "Merhaba," dedim. "Türkçe anlıyor musunuz?" Kafalarını salladıklarında, "Ben Sezin," dedim. "Askerim." Arkamda dikilen sekiz dağ aslanını gösterdim. "Bunlar da benim arkadaşlarım. Size zarar vermeyeceğiz." Halsizce yutkunup birbirlerine baktılar. "Sizi eve götürmemizi ister misiniz?" Başlarını hızla aşağı yukarı salladılar. "Korkmayın. Sizi kimse incitemez."

"Biliyoruz," dedi aralarından biri Kürtçe konuşarak. "Sadece ailemizi istiyoruz."

"Özgür, Şükrü, Serkan," dediğimde, "Emredersiniz," diyerek ayaklandılar.

CamScanner ile tarandı

Elime telsizi aldım. "47-80. Dilekli Hisar'a iki kilometre mesafeden bildiriyorum. Sekiz sivil, Cevad adlı bir teröristin elinden alındı. 47-80, beni duyuyor musun?"

"47-80 dinlemede." Cızırtılı ses kesildi. "Anlaşıldı, asker. Dilekli köy yoluna askerleri gönderiyorum."

"Gidin," dedim hazırda bekleyen Özgür, Şükrü ve Serkan'a. "Dikkatli olun. Sizi bekleyeceğiz."

"Emredersiniz, komutanım," deyip çocuklara döndüler. "Sizi ailenize götüreceğiz," dediklerinde çocuklar bana döndü.

"Allah senden, sizden razı olsun, abla," dedi küçüklerden biri gözlerinden yaşlar dökülürken. Ona yaklaştım. Yüzüme acı bulandı, yüzümdeki tek renk acı oldu. Eldivenli ellerimle onun gözyaşlarını sildim.

"Ağlama," dedim fakat o birden belime sarılınca ne yapacağımı bilemeden ellerimi iki yanıma düşürdüm.

"Abla, annemi istedim ben."

Saçını okşayarak eğildim ve başının üzerinden öptüm. Kafası toprak ve kan kokuyordu. "Annene götürecekler seni. Hadi. Daha fazla oyalanma," diyerek sarıldım ona. En çok buna ihtiyacı olduğunu bilir gibi sarıldım. Yüzbaşının beni kısık gözlerle izlediğini biliyordum. Beni tanımaya çalışan adama, bu kadını gösterdim. Çocuğu kendimden ayırıp, dizlerimin üzerinde çöktüm ve son kez gözyaşlarını sildim. "Hadi, çabuk olun. Çok karanlık, aileleriniz endişelenmiştir," diyerek gülümseyince hızlı adımlarla başlarındaki Özgür, Şükrü ve Serkan'a emanet ettim. Yanımızdan ayrıldılar.

"Devam ediyoruz," diyen yüzbaşı yerde yatan şerefsizlere baktıktan sonra yürümeye başladık. Kanlar akan eli umurunda olmayan Turan'ın yanına gidip eline uzandım ama geri çekti.

"Yaralısın!" diye bağırıp tekrar eline uzanacakken tekrar çekti.

"İnsafına kalmadım. Ben başımın çaresine bakarım."

"Canın yanıyor!"

"Yanmıyor," diyerek elini kendine çekecekti ki önüne geçip hızla elini avucumun içine aldım. "Kaza-"

"Bu durumda değil," dedikten sonra elini inceledim. Eldivenle birlikte eti de parçalanmıştı. Hemen eldiveni çıkardım. Çantamı yere koyup hızla ilkyardım kitini çıkardıktan sonra ayağa dikildim. Elindeki eldiveni dikkatli bir şekilde çekiştirdim, gözleri bendeydi. İlkyardım kitinden bir bez çıkarıp elini temizledim. "Oynatabiliyor musunuz?" diye sordum. Aşırı yavaş bir şekilde elini kıpırdattı. "Sinirlerinizde bir şey yok mu?"

CamScanner ile tarandı

"Anlamıyorum ondan," dedi düz bir sesle. Gözlerini benden çekmemesi zorluyordu. "Bir şeyim yok."

Sargı bezini alıp, sıkıca eline sararken gözlerini benden kaçırdı. "Sadece idare etsin. Kan kaybından baygınlık geçirmek istemezsiniz. Bir şekilde çaresine bakarız."

"Gerek yok."

"Gerek var, komutanım. Sonuçta, komutan sizsiniz. Başınıza bir şey gelirse operasyon güme gider, değil mi?" Sargı bezini iyice sardıktan sonra gözlerimi ona diktim. Çok yakın mesafeden, "Yaralı gezmenize göz yummam. Sizin gibi acımasız değilim," deyince gözlerini aşağı eğdi.

Aramızda bir ip uzandı gözlerimizden. Benim gözümden ne gördü, tam olarak bilmiyordum çünkü yüzbaşının çekim alanında hislerimin darmadağın olduğunu biliyordum. Onun gözlerinden anladığım anlamlar derin, içten ve susatacak kadar sıcak hislerdi.

Kırağıların tuttuğu bu Allah'ın tepesinde beni sıcak hissettiren tek etken onun çekim alanıydı.

"Bencil Kaza, nefret ettiği komutanını mı düşünüyor?"

"Sizi düşünüyorum," dedim. Sesim elimde olmadan derinden çıkınca yüzbaşının gözlerindeki ifade değişti. Sanki sürekli onu düşündüğümü vurguluyormuş gibi hissettim. Düzeltmek istedim kendimi. "Yani... tabii ki düşünüyorum sizi. Komutanımsınız."

"Öyle mi?"

"Öyle," dedikten sonra eğilip çantamı topladım, sırtıma aldım. "Devam edebiliriz. Konumlanacağımız yerde tekrar durumunuza bakacağım. Acelemiz var."

"Acelemiz..." Çantasını düzeltip gözlerini kapadıktan sonra, "Acelemiz var, evet. Gidelim," diyerek yola koyuldu. İki kilometre yüzbaşı ile yan yana yürüyerek geçti. Ayak seslerimizden nefes seslerimiz duyulmuyordu bile. Ancak ben onun bu kadar yakınındayken o nefeslerini hissediyordum. Ağrı kesici vermeyi teklif etmemiştim, o da benden böyle bir şey istememişti.

Tim de sessiz sakin önümüzden ilerlerken kulaklığımdan Şükrü'nün sesi duyuldu. "Dilekli köy yoluna siviller bırakıldı, askerler tarafından teslim alındı. Geri dönüyoruz."

"Tamamdır, orada görüşürüz," diyen Turan'ın sesini dakikalar sonra duymak beni susatınca mataramı alıp kana kana su içmeye başladım. Mataramın kapağını kapatırken yüzbaşı ile göz göze geldik fakat yüzbaşı gözlerini benden çekip ileri çevirdi.

CamScanner ile tarandı

Rüzgâr fazlaydı. İlik üşütecek kadar değildi ama yürürken zorlanmaya başlayacağımız kadar kuvvetli bir ayaz vurmuştu. Kış ayına girmeye az kalmış olsa da kurak topraklar kışı önceden kucaklamıştı.

"Dilekli'ye son iki yüz metre," dedi Fırat abi. "Vardık sayılır."

"Birilerini görüyor musunuz?"

"Hayır, ortalık sessiz."

"Tehlikeli bir sessizlik," dedi Kubat. "Kulaklarıma çalgı çengi doluyor."

"Dikkatli olun. Fark edilmemeye çalışın," dedim kısık bir sesle. "Yakınlarda olanlar vardır."

"Emredersiniz, komutanım," dedi Kubat. "Üstten dolaşalım mı?"

"Uygun," dedi yüzbaşı. Rotamız yukarıya kaydı. Toprakta kayan postallarımız taşları dövmeye başladı. Sakince ilerlemeye devam ettik. "Şükrü, hızlı olun."

"Yaklaştık, komutanım."

"Anlaşıldı."

"Bu dağları biliyorsunuz," diye konuştum yüzbaşıya. "Bu yüzden asker istemediniz. Eyvallah. Peki askerlerimizi düşünün, dünden yorgunlar. Gece boyunca avlanamayız. Bir yerde durmamız gerek. Dağda nerede konuşlanacağız?"

"Konuşlanınca görürsün."

"Şimdi söyleyince nefesiniz mi kesiliyor?"

"Seni meraklandırmak hoşuma gidiyor."

"İyi," dedim ve gözlerimi devirerek hızlı adımlar atacakken, "Tıp okumaktan o adam yüzünden mi vazgeçtin?" sorusu adımlarımı yavaşlattı. "Evinde resmi duran ölü yüzünden miydi?"

Bizi mi düşünüyor bu uzun sokak lambası adam?

"Niye soruyorsunuz? Çok mu meraklısınız?" dedim alayla ona bakıp. O bana yetişip yanımda o uzun deve boyunu dikti. Ay ışığının hafifçe aydınlattığı yüzüne baktım.

Sen 1.80 kadınsın, Seziş. Senin yanına tam da bu adam yakışırdı. Kabullenelim.

"Öyleysem ne olacak?"

"Düşman değil miyiz?" dedim yine alayla. "Bir insan düşmanını bu kadar ince merak etmemeli bence."

"Meraklıyım," dedi boğazdan gelen sesiyle. "Konu sensin. Meraklı olmamak mümkün mü?"

Evlenelim, üç çocuk yapar, yolumuza bakarız dedi resmen, Seziş.

CamScanner ile tarandı

Gözlerindeki o derin bakış karanlığa kilitlenen gözlerimde, derin sesi kulaklarımda yankılanan senfonideydi. Bu herifin üzerimdeki etkisi nasıl ve ne hakla bu kadar fazla olurdu? Aklımı yitirecektim.

"Ders bir," dedim yutkunarak. "Her zaman ilk hamleyi sen yap fakat düşmana asla kendini tanıtma. Değil mi? Beni tanıyacaksınız fakat kendinizi tanıtmayacaksınız. Amacınız bu." Bedenimi ona döndürdüm yürürken. "Bana kendiniz hakkında bir şeyler vermezseniz derslerinizi tek kalemde silebilirim."

"Nasıl istersen," dedi yandan yandan bakıp. "İster tek kalemde sil, ister on kalemde. Ben senin yararına bilgiler veriyorum."

"Ders altı, düşmanın iyiliğini asla düşünmeyin. İnsafınızı gösterirseniz size merhametsizlik eder." Çantamı sırtımda sağlamlaştırıp devam ettim sözlerime. "Bana karşı insafınız göz yaşartıcı, komutanım. Beni arkanıza alıyorsunuz, benim yararımı düşünüyor, korumaya çalışıyorsunuz. Bana silah doğrultan adamın önüne geçiyorsunuz. Dikkat edin, *Kazazede* derken boş laf savurmuyordum ben."

"Zedene merhametsiz mi olacaksın? Elini düşündüğün zedene?" Alaycıydık. Kavga etmiyorduk ama edebilirdik de. O sırat köprüsündeydik.

"Ne demiştiniz? *Hırsların uğruna herkesi harcarsın.*" İşaretparmağımla nu gösterdim. "Tam olarak böyle söylediniz. O sözlerden sonra hırsım söz onusu olunca sizi harcamayacağımı düşünmemelisiniz."

"Hırsın ben olursam, beni harcayacak halin kalmaz."

Beni nikâhına al, yüzbaşı.

"Hırslarımı ucuz meselelere harcamam, korkmayın. Düşündüğünüz, belki rüyalarınızda gördüğünüz ya da gözünüz daldığında hatırınızda canlandırdığınız hiçbir şey gerçek olmayacak. Siz ve benim aramda dediğiniz gibi, yüzbaşı ve üsteğmen ilişkisi dışında bir şey olamaz."

İkinizin de aksi davranışlarda bulunması çok özel, Seziş. Herif seni sabaha kadar bağırtmak istiyor, sen hâlâ pasif agresif tavırlar sergiliyorsun.

Aman Allah'ım, sus artık!

"Her ucuz mesele için endişelenir misin, üsteğmen?" Gözleri dudaklarıma kaydı. "Ya da her ucuz meselenin dudaklarına yapışıp şovunu yapar mısın?"

Yerlerde sürünmekten mecalim kalmadı. Bir vitamin serumu alabilir miyim?

"Komutanım, ileriden duman yükseliyor. Hangi piç bilmiyorum ama ısınmak için yakmış olmalılar." Fırat abi konuşmasaydı Dilekli'ye girdiğimizin farkına varmayacaktık. Sanki etrafımızda bizi içine çeken bir kasırga varmış da kendimizi başka birinin müdahalesi olmadan kurtaramazmışız

CamScanner ile tarandı

gibi birbirimizden koptuk ve bakışlarımızı karşıya çevirdik. Fırat abi olmasaydı bu konuşma uzayacaktı şüphesiz.

"Yaklaşmamız gerek. Ne kadar kişiyi etkisiz hale getirirsek o kadar iyi," dedi yüzbaşı bas konuş kulaklığın mikrofonunu açarak. Ben kapatalı çok oluyordu.

Fırat abi, "Aşağıya intikal ediyoruz," diyerek susturucusunu silahının ucuna yerleştirmeye başladı. Ben de yelekteki susturucuyu çekip silahın ucuna yerleştirdim. Keskin nişancı Göktuğ, bir kayanın arkasına geçip aşağıdaki ateşe nişan alırken ben onun biraz aşağısındaki kayanın arkasına yerleşmiştim. Hemen aşağıma yerleşen Fırat abi ve yüzbaşıya, yanımdaki kayaya konuşlanmış Nizami ve Özgür'e üstünkörü bakıp dürbünle aşağıyı inceledim.

"Yedi kişi görüyorum. Rapor verin," dediğimde Fırat abi, "Yediler," dedi. "Kim olduklarını bilmiyoruz."

"İndirelim, savunmasızlar," diyen Nizami'ye karşılık yüzbaşı, "Qero değil. Bu piçler sahipsiz belli ki. Göktuğ, indir," deyince Göktuğ iki kişiyi sadece iki saniye aralıkla indirdi. Silahımı ateşin başında gülen puşili şerefsize odaklayıp alnına doğrulttum ve tek atışta onu yere indirdim. Birisi, kimin silahından çıktığını bilmediğim kurşunla göğsünden vurulup ateşin içine düştü. Cesedi yavaş yavaş alev almaya başlayınca diğer şerefsizler etrafına bakınıp rastgele ateş etmeye ve kaçmaya başladılar.

Dağda sadece onların silah sesleri yankılanıyordu fakat susturucunun kısık sesi, yakınlarda olan kansızlara elbet ulaşmış olmalıydı. Geldiğimizin haberini veriyor olabilirdik ama bunu umursamıyorduk. İlla ki her biri öğrenecekti.

"Göktuğ, izin yok. Kaçmasınlar," dediğimde Göktuğ aşağıdaki kayalığın arkasına geçecek olanı vurdu. Hemen arkasından koşanı Nizami indirdi. Sona kalanı da Kubat vurduktan sonra her biri yerde, şalvarları ve kanlı puşileriyle Azrail'in insafına kalmışlardı. Ya da öyle düşünülürdü çünkü ben konu vatanımsa hiçbir kansızı Azrail'in insafına bırakmazdım.

Silahımı omzuma astığım gibi koşmaya başladım. Ateşin başında yanan şerefsize gelince etrafıma bakındım. Hiçbiri yaşamıyordu. Azrail'in de insafına kalmamışlardı.

Ayağımla hepsini kontrol ettikten sonra, "Temiz," dedim bas konuşa basıp. Kafamı kaldırıp ileriye odaklandım. Daha fazla oyalanamazdık.

"Biraz bekleyelim. Şükrü, Serkan ve Özgür gelecek. Ayrı ilerlemeyelim," dedi yüzbaşı. "Burada bekleyelim."

CamScanner ile tarandı

"Gelenler olacaktır," dedim ama çantamı kenara koyup rahatça ateş içinde yanan cesedin önüne oturmayı eksik etmedim. Yerden bir çalı alıp küçük küçük yanan şerefsizin göğsünden kanı alıp yere ay ve yıldız çizdi. Yanıma kurulan Kubat da benimle aynı şeyi yaptı.

Ateşin etrafına, şerefsizden aldığımız kanlarla onlarca ay ve yıldız çizdik.

Yüzbaşıya baktım. İleride bir taşla diğer taşı dövüyordu. Sesini duyma dığım için garipsedim. O da gözlerini ayağa dikilen bana çevirdi. Dağda değil de bizim aramızda bir patlama yaşandı. Etrafa parça parça sözler dağıldı. İkimiz de aynı anda gözlerimizi çekmeyi seçtik. Turan, yavaşça doğruldu.

Adımlarımız çalılıklar arasından kuru toprakta ilerlemeye ve düşmana yaklaşmaya devam etti. Burnumu çekerek tepeye tırmandım. Taşın üzerinden atlayıp gözlerimi ileri diktim. Silah ve fenerle etrafı gözetleyen herifleri görünce olduğum yere çöktüm. "Vardiya geziyorlar," dedim. Hemen ilk bulduğum çalılığın dibine uzandım. Herkes yerinde durup kendisini sakladı.

"Etrafı kontrol ediyorlar. Ne aradıkları belli," dedi Göktuğ öfkeyle.

"Yassou," dedi Kubat. "Madem herif dağın ortasında, ne diye dağın kıyısında bu herifler? Bilmiyorlar mı?"

"Cık," dedim. "Yassou'yu aramıyorlar."

"Bizi arıyorlar," dedi Turan sakin bir sesle. "Bizim geldiğimizi bildiğini söyledi köyden çıkardığımız çocuk. Tahrir, Keleş'i arıyor. Bizi bekliyor olmalılar."

"Ya da Sezin Komutan'ımı," dedi Fırat abi nefret dolu bir tiksintiyle. "Gerçi aynı şey. Sezin demek, Keleş demek. Onu istiyorlarsa önce bizi almalılar."

"Komutanım, yukarıdan dolanabiliriz," dedi Serkan'ın sesi. "Biz yukarıdan sıkıştıralım, siz aşağıdan. İki kanattan hiç şansları yok."

"Siz aşağıdan devam edin, biz yukarıya doğru çıkıyoruz," dedi Turan. "Biz üzerlerine çöktüğümüzde siz aşağıdan alın onları. Ne kadar mesafedesiniz?"

"Dağın içindeyiz. Çok uzaklaşmamışsanız en fazla beş dakikaya sizi buluruz."

"Özgür, sesin çıkmıyor," dedim alayla. "Hayırdır? İlk operasyonunmuş gibi suskunsun, oğlum."

"Çömezlik yıllarını tazeliyor garibim. İlk geldiğinde de çok konuşmazdı. Göt herifin ağzı sonradan bir açıldı, pir açıldı," dedi Göktuğ.

"Sanırsın kendisi çok farklıydı pezevengin. *Oğlum adın ne*, diyoruz. *Mıymıylıytıy. Ulan, oğlum soy ismin tamam da hani ismini bilmiyoruz* diyoruz.

CamScanner ile tarandı

Ben işte miymiymiy," dedi Serkan sinirle onun taklidini yaparken. "Bir kovacaksın ağzına yumruğu, uzatacaksın deveyi."

Fısıldıyorlardı mikrofona, kimse onları duyamazdı. Bu yüzden rahattım.

"Şiddete karşıyız. No war, stay peace*," dedi şirin sesiyle Göktuğ. "Şaka şaka. Şu dağın anasını sikelim sonra bir süreliğine ikinci kısma bakarız, abi."

"Taşağına kurban," dedi Özgür.

"Sağ ol, aşko."

"Aşkon yesin."

"Yukarıya çık, Göktuğ. Yedirmeyeyim elimdeki G3'ü şimdi sana," diyen Turan'ın adından Göktuğ, "Emredersiniz," dedi ve eğildi. Kayalıkları ve çalılıkları kendisine kalkan yapıp üste çıkarken, ben de doğrulup peşine takıldım. Arkamdan yavaş adımlarla diğerleri geldi.

"Yoktur abi burada kimseler. Dönelim mi?" diye soran teröristi duyunca yüzbaşı ile aynı anda birbirimize döndük. Terörist elindeki feneri diğer üç arkadaşına çevirmişti. Onlar da ellerindeki tüfeklerle emir bekliyorlardı. Birbirlerine birkaç adım aralıkları vardı. Bu, bizim için avantajdı.

"Nereye döneceksin? Gelecekler demedim mi sana ben, Abdo? Bekle orada. Geldiklerini gördüğün gibi haber vereceksin." Konuşan kişinin sesi telsizden geliyordu. Bu, Tahrir'di.

"Tehrir abi-" Göktuğ'un ensesine yedirdiği silahın kabzasıyla yüz üste düşen Abdo'ya dönen yandaşları da daha yeni gelmiş olan Şükrü ve Özgür tarafından bayıltıldığında yerdeki telsiz titredi.

"Tehrir abinin babayı sikeyim. Dediğimi yap dedim sana, Abdo!" Cevap gelmeyince bir süre bekledi. "Cevap ver lan, Abdo! Ne diye susiysan, oğlum?"

Yerdeki telsize uzandım. Abdo'nun elinden düşünce kapanmıştı. O yüzden telsize bastım. Konuşmadım. Sesimi çıkarmadım. Karşıdan bir hareket bekledim. "Abdo, ne oldu lan öldün mü?" Öksürdü ve cızırtılı sesiyle, "Abdo dedim!" diye bağırdı.

Telsizi açtım, durdum ve sonra tekrar kapattım. Tahrir sessizliğe boğuldu. İkimiz de konuşmazken yüzbaşının birkaç adım uzağımda ne yapacağımı merakla bekleyen bedenine dönmedim.

"Şimdi anladım," dedi Tahrir gülerek. Dudaklarım aralıkken kaşlarımı çatarak telsize baktım. "Geldiniz değil mi, Deli komutan? Keleş geldi. Derlerdi zaten, *sen onları arama, Keleş seni bulur* diye. Buldunuz Abdoları ha?"

* (İng.) Savaşa hayır, barış içinde kalalım.

CamScanner ile tarandı

Önümde iki metre dikilen yüzbaşıya kafamı kaldırmadan nefretle konuşacaktım. "Ge-"

Ağzıma kapanan sargılı el ile gözlerim kocaman oldu ve yüzbaşıya döndü. Eline rağmen bağırmaya çalıştım. Tepinecektim ki yüzbaşı bir eliyle kolunu belime sarıp beni kendisine bastırdı. Bu hareketi ile rahatsızlık belirten boğuk sesim tamamen kesildi. Aramızda sıkışan telsizden ses yükseldi.

"Orada mısın, Sezin Komutan? Ben de bu deli komutan nerelerdedir diye düşünüyordum altı aydır."

Beni erkek sanan herife karşılık telsize basılı duran parmağımı çekmek istedim. Turan'ın ne yapacağını anladım. Tepinmek, buna hakkı olmadığını bağırarak onu yumruklamak istedim ama Turan yapacağını yaptı.

"Buradayım. Ben, Sezin Kaza," dedi Turan ve gözlerini gözlerimden çekmeden devam etti. "Duyduğuma göre beni özlemişsin, Tahrir. Kapanmayan hesabımızı kapatmaya geldim. Bekle, ecelin geliyor."

Turan Akkurt, kendisini ben olarak tanıtmıştı. Gözlerimin içine baka baka, beni sustururken hem operasyonu hem de ismimi benden çalmıştı.

CamScanner ile tarandı

7. LANETİN İZİ

İşgal denilen şey bir yeri bütünüyle ele geçirmekse şayet, bu adam benim kişisel olan, olmayan her türlü alanımı işgal ediyordu.

Bir adım ötemdeydi fakat elimin uzağında olan her şeye sahip olması demek, onu üstüm kimliğinden sıyırıp hadsizin teki yapıyordu.

Hiç kimse, kendi ailem dahi benim hayatıma müdahale edemeyecek kadar ortalıkta bırakılmamışken bu herif kimdi?

Turancı olmam, her şeyimizi adadığımız davanın üzerine cinsiyetimiz yüzünden konmasını destekleyeceğimi gerektirmez, Seziş! Bu herif haddini aşmaya başladı.

Beynimin tümüyle yandığını, her bir parçasının *Turan'ı gebert* diye bağırdığını hissederken gözlerim kocaman olmuş şekilde onun ağzımdaki sargılı elini hırsla ısırdım. O inleyerek geri çekilirken elimdeki telsiz yere düşmüş, haliyle mikrofonu da kapanmış oldu.

Adım attığım toprağın gözlerime dolduğunu hissediyordum.

"Ne hakla?" diye her kelimenin üzerini vurgulayarak üzerine yürüdüğümde Turan ilk önce ısırdığım eline, sonra bana baktı. Gözlerim toprak mıydı? O zaman onu o topraklara gömecektim. "Ne hakla elimdeki en önemli şeyi alırsın?" diye yer gök sallayacak kadar etkili bir sakinlikle konuştum. "Ben aylarca uyumadan, sabahlayarak adama yaşatacağım en büyük günün, kendimi tanıtacağım günün üzerine planlar yaparken sen... nasıl... hangi hakla..."

Sinirden konuşamıyordum.

"Sen dedin," dedi elini indirip, tıpkı benim gibi dağı başımıza dökecek bir sakinlikle. "Beni sen bil, dedin. Demedin mi, Kaza?"

"Benim davamın üzerine çökebilirsin mi dedim!" diye bağırarak onun üzerine yürüdüm. O ise olduğu yerdeydi. Ellerimi göğsüne kaldırıp iteceken koluma uzanan el beni geri çekti. Karşı koymaya çalıştım. "Hangi hakla böyle bir şey yaparsın? İki yıldır harıl harıl ona kendimi tanıtacağım anı düşlerken nasıl onu da elimden alırsın? Bu kadarı olmaz, anlıyor musun? Bu kadarı olmaz!"

"Anlamadım?" dedi tek kaşını kaldırıp üstten bakarken. Onun üstten bakan gözlerini ellerime alıp, cılkını çıkarmak ve sonra kör bir sefaletle onu dağlara vurmak istiyordum. Geri durmuyordu, o da üzerime geliyordu.

CamScanner ile tarandı

Beni tutup geri çeken elden kurtarmak için silkelendim. Bedenimde gezinen sinir bana öyle bir kuvvet yüklemişti ki kolumdan tutan Kubat savrulduu. Yüzbaşının üstüne bir adım daha attım. O da bana doğru attı. "Hangi hayal âlemindesin sen? İzlediğin filmlerdeki gibi mi olacaktı? Kimliğini açık etmeyi hangi akılla sabahlayarak düşündün?"

"Ben film mi izliyorum? Bir de aklıma laf ediyor. Sen benim aklıma laf söyleyecek adam mısın b-" Kubat tekrardan kolumdan yakaladığı gibi elini ağzıma kapatırken tepinmeye çalıştım. O ise beni geri çekmeye çalıştı.

"Of siktir," diyen Özgür ve Göktuğ aynı anda birbirine bakıp yüzbaşıya döndüler. Hengâmede puşisi inmiş, yüzü açığa çıkmış olan Turan'ın suratı sinirden mosmor olurken, alnındaki damarın kalp gibi attığını çıplak gözlerimle fark ettim.

"Ne dedin sen?" diye sert bir sesle bana adım atan yüzbaşının koluna Nizami yapıştı. " Bırakın, desin lafını. Ne dedin sen?"

"Komutanım bokunuzu yiyim, didişmeyin," diyerek asıldı Turan'ın koluna Nizami. Turan onu silkeleyince Şükrü yapıştı diğer koluna.

Şükrü, Turan'ı çekmeye çalıştı. Turan onu da silkeleyecekken Serkan bir şeyler fısıldamaya başladı yüzbaşının kulağına. Yüzbaşı onlara direnmeye çalışırken Fırat abi kenarda ayılmaya başlayan teröristin burnuna silahın kabzasını yedirdi. "Sen de öl artık, amına koyayım. Burada aile kavgası var," dedi Fırat abi. "Uyanılmaz öyle hemen."

"Lan," dedi Turan sinirden konuşamazken. "Ne dedi bana o kadın?"

"O kadın sa-" Kubat beni geri çekmeye çalışırken ayağım yerdeki bir şeye takılınca sarsıldım, lafım yarım kaldı.

"Bugün çok güzel bir gündü oysa," diyerek Turan'ı tutmaya çalışan Şükrü bir saniye sonra acıyla inledi. "Ne diye götüme çimdik atıyorsun aptal kızan? Sokarım ağzına fırın küreğini."

"Sus. Ortam uygun değil, eşek kafalı," dedi Serkan kızarak.

"Laflarına dikkat edeceksin, Kaza! Hadsizlik bu!" dedi yüzbaşı.

Kapalı elin ardından söylediklerim pek anlaşılmasa da konuşmaya çalıştım. "Zaten aştım haddimi. Had mi bıraktın bende?"

"Eğer biraz daha bağırırsanız başımıza dikilecek olan bir sürü örgüt var," diye kulağıma fısıldayan Kubat'ın kolları arasında tepiniyordum. "Yüzbaşıya yapacağınız en küçük terslikte o disipline siz de katılacaksınız." Hâlâ tepiniyor, ağzıma kapalı olan elinin ardından bağırıyordum.

Turan silkelenmeye çalışıyordu. Tim ise bırakıyor, Turan yürüyecekken tekrar yapışıyordu koluna. "Komutanım, ayağınızı ağzıma sokayım,

CamScanner ile tarandı

yapmayın," diye bağıran Nizami'ye kısa, çok kısa bir an dönüp dağ başında kafasında vantilatörle gezen bir kertenkele görmüş gibi baktı Turan.

"Ne?" diye şaşkınca sorunca Nizami, "Yani yapmayın diye..." dedi yüzü bembeyaz kesilirken. "Yoksa büyük ihtimalle elli küsur numara olan ayağınızla ilgili değişik fantezilerim yok." Serkan, Şükrü ve Özgür boş bulunup güldü.

Kubat, "Komutanla böyle konuşarak iyi olacağını düşünemezsin. Bu adam kafasına eseni yapacak bir adam değil, biliyoruz bunu," dedi diğerlerinden bağımsız bir şekilde kulağıma fısıldayarak. Diğerleri onu duymuyordu.

"Ne saçmalıyorsun lan sen?" dedi Şükrü gülmekten konuşamazken. "Adamın ayak numarasını nereden öğrendin?"

"Evet," dedi Turan koluna yapışmış Nizami'ye gözünden çıkan ateşlerle bakarken. Ben de aynı gözlerle yüzbaşıya bakıyor, Kubat'tan uzaklaşmaya çalışıyordum. "Ayak numaram ne alaka, Yıldırım?"

"Büyük ihtimalle dedim ya..." dedi Nizami kıpkırmızı suratıyla. "Ne yapayım ben Turan Komutan'ımın ayaklarını?"

"Kubat, bırak!" diye bağırıp tepinmeye devam ettim. Kelimeler ağzımdan istediğim gibi çıkmasa da söylemek istediğim buydu.

Kubat durmadan fısıldıyordu. "Bir planı var belli ki. Aptal bir adam değil, Turan Komutan. Böyle yargısız, harala gürele... Olmaz, komutanım. Bir de kaosun tam ortasındayken ne yapıyorsunuz siz? Delirdiniz mi?"

Turan'ın dikkati tekrar bana dönüp, "Kubat," dedi ama bu sefer Özgür atıldı Turan'ın koluna.

"Komutanım, Sezin Komutan'ım sinirden öyle dedi. Vallahi bu aralar sinirleri çok gergin. Yoksa minnoşun tekidir bizim Sezin Komutan'ımız," dedi tatlı tatlı.

Yüzbaşı ile birbirimizi talan etmek ister gibi kilitlenmiştik. Gözlerimizle birbirimize saldırıyorduk resmen. Asla düzgün düşünemediğimizin içten içe farkında olan bir yanım vardı. Otuz iki yaşındaki adam ile yirmi dokuz yaşındaki kadın olarak olgun insanlardık ama aynı bir çocuk gibi tartışıyorduk.

Durduramıyordum içimdeki o kadını. Hakkını istiyordu. Hakkı, yıllardır didinerek kovalamaca oynadığı adama kendini göstermekti. Ve Yüzbaşı Turan Akkurt, yine bir adım ötemde durmuştu.

Bir adım ötemde gücüm, kudretim ve patlattığım hendekler vardı ama Turan Akkurt hepsinin önüne geçip yine kendisini yüceltmişti.

CamScanner ile tarandı

Bunu yapamazdı. Bunu, albay dahi yapmazdı bana. Bu adam neden yapıyordu? *Bana neden bunu yapıyordu?*

"Sezin, rütbeden çıkacağım. Beni dinle. Çok sinirlisin. Mantıklı düşünmüyorsun şu an. Bu rütbeyi almak, özel kuvvetlere katılmak için aileni feda ettin, değil mi? Yüzbaşına olan sinirin yüzünden emeklerini çöpe mi atacaksın?" diye fısıldayan adam ile tüm hareketim, nefesim, göz kırpışım dahi dondu. Gözlerim Turan'dayken hareketlerimi kesip de tamamen her şeyi bırakmam, yüzbaşı dahil her birini şaşırtırken elim ayağım boşaldı. Kubat elini ağzımda tutarken gözlerimi kırpıştırdım.

Yaptığım tek şey mesleğimi tehlikeye atmaktı.

Oyunu o kurduysa oyununa göre oynamalıyız ama her şeyimize sahip olmak istiyor, Seziş. Hareketlerimize, planlarımıza, davamıza... Bu çok fazla.

Herkes sessizleşti. Ellerimi kaldırıp ağzımdaki eli indirdikten sonra yüzbaşıdan ayrılmayan gözlerimi kapattım. Meslekten atıldığımı düşündüm. Aile evine geri döndüğümü, o cehennemde bir gün dahi olsa yaşadığımı düşündüm. Tüm tüylerim arşta bana selam çakarken elimde asıl olan şeyin bu meslek olduğunu hatırladım.

İçimdeki vatan aşkı henüz altı yaşımda doğmaya başlamışken yirmi dokuzumda aşkımdan vazgeçemezdim. Ben bu bayrak uğruna girdiğim yolu, bu adam için kanatamazdım. Damarıma basıyordu. Karakterimin üzerine basıyor, beni bir böcek gibi sindiriyordu. Önümde duruyordu. Başarılarımın, yarınlarımın, birkaç ay sonra kıdemliye yükselecek rütbemin... Yüzbaşı ile aramızda sadece üç yıl vardı, üç yıl bir yıldız ediyordu. Bir yıldız ise bir sürü aşağılanma getiriyordu.

Bu yanlıştı ama ya elimdeki tek şeyi, mesleğimi kaybedersem... O evden defolmak için sildiğim aileye geri dönersem... O hayata, mahalleye, eve, insanlara geri dönersem... Kendimi asla affetmezdim. Elimde silahım olmadan, omzumda üniformam yokken, rütbesiz bir şekilde sadece televizyonda şehitlerimi izlediğim bir hayat...

En başta vatandı konu. Mesleğimdi. Ve ben, nefretim için vatanımı harcayamazdım. Bunu, hiçbir şekilde yapamazdım.

"Bir yer bulup sabahı bekleyelim," dedim saniyeler sonra. Gözlerimi açtım, Turan'a bakmadan time döndüm. "Çok ses yaptık. Peşimize düşerler. Pusalım." Turan'a çevirdim bakışlarımı. "Kabul mü, komutanım? Yoksa devam mı edelim?"

Kendin olamıyorsun, seni sinirlendiren bu. Turan Akkurt seni kendin olmaman için zorluyor.

CamScanner ile tarandı

Ben kimdim, onu unuttum. Kim olduğumu seçemiyordum. Ben bu değildim, onu biliyordum. Bir gün iki adım ileri adım atıp ikinci gün beş adım geri giden, ben olamazdım.

Fikir danışmıştım ve o da, "Kabul. Haklısın, Kaza. Bir yerde sabahlayalım. Sabah olsun, yolumuza bakarız," demeyi seçti. Tim, şaşkınca bize bakarken çantalarımızı sırtlandık. Yürümeye başladık; o önde ben arkada.

"O neydi?" diye soran Göktuğ'a Fırat abi verdi cevabı.

"Vatan geldi akıllarına," dedi. "Konu vatansa düşman ortaktır, kardeşim. Kişisel meseleler susar. Bak, bunu da unutma. Onlar unutmamışlar."

Gözlerimi açtığımda karşımda gördüğüm manzara ile tüm bedenim mum gibi dikildi. Babamın evindeydim. Çocukken duvarımdaki Türk bayrağına, yatağımın karşısında kalan Atatürk portresine bakarak ağladığım gecelerdeki o soğuk odadaydım. Burayı biliyordum. Ama manzarada beni mahveden detay bunlar değildi.

Bir terörist, eline aldığı silahı ile gazeteci Gizem'i kolundan tutmuş, bana doğru sürüklüyordu.

Teröristin yüzü sürekli değişiyordu. Tahrir oluyordu, Yassou oluyordu, beş yıl önce sınırda kazılmış hendeklerde patlattığımız Karo oluyordu, dağ başında mağarada birlikte mahsur kaldığım Mervan oluyordu, kafasını kesip köpeklerine tehdit olarak gönderdiğim Loran oluyordu... Bugüne kadar öldürdüğüm her bir piç kanı oluyordu. Sürekli olarak, sanki otomatikte biri değiştiriyormuş gibi değişiyordu.

"Lütfen," dedi kız ağlayarak. "Yalvarırım, kurtar beni."

İçim acıyordu. Acıyordu çünkü o suratı tekrar görmek bana iyi gelmiyordu. Boynuna asılı kamerası kırılmıştı. Yüzüne terden yapışmış saçları vardı fakat o durmadan ağlıyordu. O günkü gibi. O nisan ayındaki gibi. Terleri umurunda değildi. Tek düşündüğü canıydı.

Benim korumam gereken canı.

Benim korumamı umduğu canı.

"Bırak onu," dedim teröriste. Terörist eline tabancasını aldı. "Beni al," dedim boğazım ağrırken. Bağırmıyordum. Her seferinde bağırmaktan sesim kısılmıştı. "Beni öldür. Artık onu öldürme."

Biliyordum. Ne olacağını biliyordum çünkü her gece aynı senaryo yaşanıyordu.

"Aa, cık cık cık. Size teslim olmak yakışır mı, asker?" Güldü çirkin çirkin. O gülüş sürekli değişti. Bir sürü kansız orospu çocuğu güldü aslında.

CamScanner ile tarandı

"Siz Türk askerleri böylesinizdir işte. Ölüm gelmişken bile o salak cesaretlerinizle konuşursunuz." Burnunu kızın boynuna dayayınca, Gizem iğrenerek çığlık attı. Onun yüzündeki çaresizlikte idam ediliyordum. "Bu yüzden ben bunu isterim."

Gizem'e çevirdim bakışlarımı. Soysuz, Gizem'in saçından çekilince, "Sakin ol," dedim. "Sakin ol, sorun yok. Kurtaracağım seni. Lütfen."

Gözlerinden dökülen yaşlarla, "Kurtar artık beni!" diye bağırdı Gizem. "Öldürecek, kurtar beni!"

Elimdeki silah, teröriste doğruldu. O sırada iki kurşun patladı. İkisi de Gizem'e isabet etti. Gözlerim ellerime kaydığında kulaklarımda soysuzların kahkahaları yankılanıyordu. Sağır olmuştum gerçeğe. Yine kurtaramamıştım. Ellerim kanlıydı ve silahımdan çıkan kurşunun kime isabet ettiğini biliyordum. Kurtarmaktan öte, onu ben öldürmüştüm. Kanı ellerimdeydi.

Bakışlarım hızla karşıya kayarken, gözlerimden dökülen yaşlar eşliğinde şakağında ve göğsünde duran kurşunlarla bana bakan Gizem'i gördüm. "Kabul et," dedi kanlar suratından dökülürken. O kanlar, benim ellerimdeydi. "Beni öldüren o değildi, sendin."

"Ben değildim," dedim gözümden dökülen yaşlarla. Ona yalvarmak için bir adım atmak istedim. Atamadım. Gizem izin vermedi. "Ben sadece seni düşündüm, yemin ederim." Ellerimi yüzüme kapatarak olduğum yere çöktüm ve çığlık atarak ağlamaya başladım. "Yemin ederim ki ölmeni istemedim."

"Kaza," diyerek beni sarsan ellere rağmen, "Ben değildim," diye sayıklamaya devam ettim. Teröristlerin kahkahaları kulaklarımdaydı fakat o kahkahalara eklenen bir diğer ses yüzbaşının sesiydi. Rüyamda mıydım? Rüya olamayacak kadar karanlık ve kanlıydı. Bir lanet izi gibiydi, geçmiyordu.

"Uyan, sadece kâbus."

"Ben öldürmedim. Yemin ederim, ben öldürmedim. Ben seni düşündüm."

Yüzüme vurulan hafif, etkisiz tokatları hissediyordum ama gözlerim aralanmıyordu. "Sezin uyan, güzelim. Kâbus görüyorsun. Kaza. Aç gözlerini."

Vücudum sarsılmaya başlayınca gözlerim hızla açıldı. Nerede olduğumu algılamaya çalıştım. O sırada sol gözümden bir yaş düştü. Deli gibi kafam iki yana dönmeye başladı. Kollarımda olan elleri beni tuttu. O ellerin beni her zaman tutacağını ise çok ani bir şekilde hissettim.

"Ben değildim. Ben, ona zarar vermemek için silahı ateşlemedim."

CamScanner ile tarandı

"Siktir," diyen Turan, terden yüzüme yapışan saçlarımı, elleriyle geriye doğru taramaya başladı. "İyi misin? Sadece kâbus. Ben buradayım. Bana bak, Kaza. Buradayım."

Tan vaktinin kızıllığı tepemizden kan gibi sıcak bir hisle dökülecekmişçesine dururken, "Ben değildim," diye fısıldadım. Gözlerim, önümde dikilen adama kaydı. Yüzündeki endişe boynuma urgan bağlayınca boğuldum. O çaresizliği ve endişesi beni bitirdi. Bilincim geldi ve o yüzündeki endişe için açıklama yapmak istedim. "Çırpınıyordu. Eğer ateş etseydim kurşun ona denk gelecekti."

"Sezin... Sakin ol. Kâbustu. Buradayız. Bana odaklan."

"Onu ben öldürmedim, Turan," diye fısıldadım yutkunarak. Gözlerimden bir yaş daha düştü. Oysa ağlamıyordum ben. Yaşlar bilinçsizce dökülüyordu gözlerimden. Turan'ın bakışları yanağıma akan yaşa kaydı ve çeneme inmeden gözyaşımı sildi. Kalbim çok hızlı atıyordu. "Neden her gece onu benim öldürdüğümü söylüyor?"

"Kim?" diye fısıldadı, gözleri yüzümden sicim gibi inen ter ve gözyaşlarını silen ellerindeydi.

Üzerime doğru eğilmişti. Sırtımı yasladığım taş ve onun arasında sıkışmıştım. Kocaman elleriyle yaşlarımı siliyordu, gözleri deli gibi yüzümü tarıyordu. Ruhum, suçluluklarımla birlikte gözlerimden dökülüyordu. O ise sanki gözlerimden dökülen suçlulukları topluyordu. Elleri çok soğuktu.

"Gizem," diye fısıldadım. "Gizem Artcan."

Elleri yüzümde donakaldı. Bakışları ilk önce ellerine, sonra gözlerime döndü. Bir ot yetişip, denk düştüğümüz yerde tüm bedenlere zehir saldı. Biz denk düştük, tüm dünya yere düştü. Zehrimiz her bir bedeni yok etti. Geriye ikimiz kaldık. O bana sonbaharlar uzattı, ben ise kanlı topraklarımla onu büyüttüm gözlerimde. Aramızda büyüyen hisler, ağaç oldu. Hiç kimse tek balta vuramadı.

Yoğun kelamlar döküldü fakat tek birisini seçip almadım. Tek bildiğim asla bozulmayacak bir ipin aramıza asıldığıydı.

"Her gece mi?" diye sordu sessizce.

Bir şeye şaşırdı; benim o kızı her gece kâbusumda gördüğüm gerçeğine ya da o kızı öldürdüğümü zaten düşünüp kendi kendimi bitirdiğime.

"Her gece, *beni sen öldürdün* diyor." Elleri yüzümden kaydı. Suratım yokluğuyla sızladı. Bu ellerin yokluğuyla sızlanacağımı düşünmemiştim ama tam o an yaşanan buydu. Sebepsizce. Birden. Öylece.

Dudaklarımı araladım. "Onu ben öldürmedim. Bana inanmıyorsun ama yemin ederim," diyerek ona bana inanmasını diler gibi baktım. Neden

CamScanner ile tarandı

öyle baktığımı bile bilmiyordum. Bana niye inanacaktı ki? "Çarpmıyordu. Çok hareketliydi. Şakağındaki silah cildine dayanmıştı. Tetikte yatma saydım o vuracaktı kızı. Onu vuracağımı anladı. Aramızda saniyeler vardı."

"O kız öldü," diye fısıldadı daha fazlasını söylemek istemez gibi. "Nedeni duğu ya da olmadığı değil, kızın senin koruman altındayken ölmesi önemli."

Kör bir kurşun şakağımdan girdi, vuruldum. Hayal kırıklığı kurşağına yerleştiğinde kime kendimi açtığımı fark edip pişmanlıktan sahibimi kay- bettim.

Sahipsiz kaldım. Boş kaldım. Kimsesiz kaldım. Hırslı kaldım. Güçlü kaldım. Geriye sadece Sezin Kaza olarak kaldım.

"Bana inanmıyorsun," dedim ve sakince güldüm. Komikmiş de sanki ağlamıyormuşum, sadece çok gülmekten gözlerimden yaşlar dökülüyormuş gibi bir surata büründüm. Ellerimi suratıma yaslayıp sertçe yüzümü sıvazlayarak kendime gelmeye çalıştım. Yüzümdeki terler ve gözyaşları elimdeki eldivenle kurudu. Geriye bir tek nefretim kaldı. "Neden inanasın zaten?"

Cevap vermedi. Vermesine gerek yoktu. Ben cevabımı almıştım.

"Uyuyakalmışım, kusura bakmayın," diyerek etrafa bakındım. Kubat, ileride güneşin doğumunu izlerken bir sigara yakmıştı. Fırat abinin bacağında Özgür ile Göktuğ yatıyordu. Fırat abi de kafasını arkasındaki taşa koyduğu cekete yaslamış, uyuyordu. Bizi fark edemeyecek kadar uzaktalardı. Serkan, Şükrü ve Nizami ise ortalıkta görünmüyordu.

"Herkes iyi m-"

"Senin hakkında laf çıkaran asker, dedikoduyu seni banyoda sıkıştıranlardan duymuş. Seni banyoda sıkıştıranlar da herhangi bir TSK* birimine bağlı değillermiş."

Saat altı sularında, göğsümde kırk patlama gerçekleşti. Bu adamın sert sesi göğsümde patlama yaratsa da asıl patlama yaratan gözlerindeki bakışlarıydı. Bana ne dediğini anladım. Bana ne anlatmaya çalıştığını anladım.

"İçeriye mi sızmışlar?" diye sordum düz bir sesle.

"Öyle görünüyor. Hiçbir yerde kayıtları yok," dedi sadece.

Kaşlarım çatıldı. "Bir şeyler var," diye fısıldadım. "Bir şeyler var. Benimle alakalı. Bana söylenmiyor. Sen de biliyorsun. Biliyor musun sen de?"

"İyi şeyler olmuyor," dedi sadece. "Belki ihtiyacın vardır diye söylüyorum. Bir şeyler var, doğru."

"Hedef benim. Tamamen üzerime oynanıyor. Bunu albay da dahil olmak üzere herkes biliyor, doğru mu?" derken ona olan bakışlarımın tamamen değiştiğini o da hissetti. "Mesleğimi kaybedeceğim kadar sınırda

*Türk Silahlı Kuvvetleri.

CamScanner ile tarandı

geziniyorum. Söyle bana. Bir şeyler söyle." Cevap vermeden gözlerini kaçırarak etrafına bakındı. "Bana cevap ver." Cevap vermeyecekti. Sinirle, "Bana cevap ver!" dedim.

"Bana emir mi veriyorsun, Sezin Kaza?" diyerek kafasını hızla bana çevirince yanaklarımın içini ısırdım. "Birkaç saat önceki vakanı tek bir raporla şikâyet edersem apoletini son görüşün olur."

"Beni tehdit edemezsin."

"Yine yanlış yaptın," dedi. "Sınırlar."

"Ben tehdit edemezsiniz," dedim çok bir şey fark etmiş gibi bakarak.

"Nedenmiş? Rütbene hakarete mi gireceksin?"

Tümüyle kafamın içi toz oldu. O tozlar boğazlara yapışıp öksürmekten nefessiz bırakacak kadar etrafı sardığında, kapkara gözlerim etrafı bir kez gözden geçirip hırslı bir alayla ona çevrildi.

"Hiçbir yüzbaşı askeriyle ilgilenmez, komutanım. Velev ki beni şikâyet ettiniz. Savunmam çok basit olur. *Komutanımın benimle kişisel olarak ilgilendiğini bildiğim için ona kişisel olarak karşılık verdim,* derim. Sizin kişisel meseleleri işinizle karıştırdığınızın altını çizerim. Neler olabileceğinin farkındasınız, değil mi?" Ben konuştukça yüzündeki ifade değişti. Bir şey ya çok hoşuna gitti ya da hiç hoşuna gitmedi. Anlayamadım. Onu anlayamıyordum. "Ben rütbemi kaybedersem, siz bir şey kazanmazsınız," diyerek dudaklarımı yaladım. Bakışları yavaşça dudaklarıma kaydı. "Size dedim; *yakarsanız yakarım,* komutanım."

Gözleri dudaklarımdan ayrılmıyordu. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Asla," dedim masumca gülümseyerek. "Ne haddime? Ben sadece yerini bilen, ne yapması gerektiğini düşünen bir askerim."

"Zehrin sendeyken, bunu yapamayacağına güvenemem."

"Doğru düşünüyorsunuz."

Bakışlarını gözlerime çıkarınca, sabaha yakın aydınlıkta gözlerinin sarı rengiyle karşılaşmak dilimi damağımı kuruttu. Üzerime eğilmiş bir şekilde bana böyle bakarsa ikimiz de yanan taraf olmazdık. Yakardık. Bu dağı, bu ülkeyi, bu kıtayı, bu dünyayı belki...

"Kurutursun beni. Yakmazsın," diye sanki dikte etmek ister gibi konuştu. Sesi yine derinden geliyordu ve siktir... ona karşılık vermem hoşuna mı gitmişti yoksa bana mı öyle geliyordu? Neredeydi otorite diye bağıran Akkurt?

"Aynen öyle," diye fısıldadım.

"Sana dokunursam da mı kurutursun?"

CamScanner ile tarandı

"Neden denemiyorsun ki?" diye ağzımın içinden konuşunca Turan'ın gözbebekleri büyümeye, siyahları gözünün etrafındaki sarıları inceltmeye başladı.

"Sen ne dediğinin farkın-"

"Komutanım!" diye bağıran Şükrü ile ikimiz de birbirimizden koptuk. Turan aceleyle geri çekilip o tarafa bakınca, ben de sırtımı daha da taşa bastırıp yutkundum.

O neydi, o neydi? Neydi ya o?

Şükrü bacaklarını iki yana attırarak bize doğru koşturmaya başladı. Turan'a odaklandı. "Komutanım, etrafta kimse yok. Bir menemen yaptı ar hırsızı Serkan. Yen mi?" diyerek, beni yeni fark etmiş gibi bana döndü. Suratıma bakınca kısa bir an kaşları çatıldı ama sonra, "Sezin Başkumandan'ım da uyanmış. Sabahı şerifleriniz hayırlı olsun, efendim. Biz de güneş ne zaman doğacak diye düşünüyorduk. İşte güneşimiz şimdi doğdu, efendim. Bize-"

Şükrü boş yapmaya devam edecekken, Turan boğazını temizleyince sesini kesti ve tatlı tatlı gülümsedi. "Menemen yapduyduk. Yen misiniz menemen?" diye sordu keyifle.

"Nerenin şivesi bu?" diye sordu Turan, elini yere dayayıp kendi heybetini yukarı kaldırırken. Bana arkasını döndü. Az önce yaşlarımı silen elleriyle pantolonunun dizlerini silkeledi.

Gözlerim, bana arkası dönük olduğu için kalçasına kaydı. Suratımın alev alev yandığını hissettim. Gözlerimi kaçırarak kenara bakarken buzlu biz banyoya ihtiyacım olduğunu anladım. Terbiyesiz gibi hissetmekten çok sinirlendim kendime.

O kasanın üzerine ev kurar, evlenir, beş çocuk yapar, yedi yirmi dört çayımı içer, televizyon karşısında tüm dizilerin sezonunu bitirir, evimin hanımı olurum.

Hayır, hoş değil. Böyle bir şey yok. Yok, olamaz. Öyle bir gözüm çarptı. Tövbe estağfurullah. Fırat abi duysa kırk yıl benim yüzüme bakmaz.

"Ortaya karışık," dedi Şükrü. "Ben uydurdum."

"Götünden mi?" diye soran yüzbaşı ile yine gözlerim onun kalçasına kaydı. Spor yaptığından olsa gerek kalıplı vücudunda minicik durmuyordu. Onun vücudunu taşıyan birisinin ağır antrenman ve çalışma düzeninden geçtiğini anlıyordum. Anlamamak imkânsızdı. O antrenmanlar onu bu kadar sıkılaştırmış olmalıydı. Allah'ım, neler düşünüyordum?

Gözlerimi kocaman açıp bakışlarımı yere çevirdim ve içimden kendimi tokatlamaya çalıştım. Hayır, böyle düşünmemeliydim.

CamScanner ile tarandı

Seziş, bana diyorsun ama sen benden daha fenasın ha.

"Kaza dedim."

Kafamı hızla kaldırdım ve, "Efendim?" diye sordum. Yüzbaşının gözleri yüzümdeyken kaşları çatıldı. Yanaklarımı uzun uzun izlediğini görünce boğazımı temizleyip, "Komutanım?" diye sordum içime kaçmış bir nefesle.

Kusura bakma azcık götünü dikizledik, ondan böyle kızardık. Normalde arsızın tekiyizdir ama bazen de böyle ufacık şeylerden utanırız biz. Öyle bir dengesizlik işte. Tanı bizi, evlenince lazım olacak bu bilgiler.

"Neyin var?" diye sordu çatık kaşları ile. O yüzüme böyle baktıkça daha da kızarıyormuş gibi hissediyordum. Utandığım için kızarmıyordum, tamamen kendi salaklığıma sinirleniyordum.

"Neyim olacak?" dedim öfkeyle yerden destek alıp kalkarken. "Sizin gibi yüzbaşım olduğu için heyecandan nefessiz kaldım. Öyle çok minnettarım size. Ondan," dedikten sonra yanından geçip gittim.

Yalan sayılmaz sonuçta, Seziş. Nefessiz bıraktığı doğru.

"Zaten üç lafından biri sakin olsa götümü keseceğim ama yok, bu nefretin sonu yok, arkadaşım," diye kendi kendine mırıldandı arkamdan.

Götünü mü keseceksin? Biliyor musun, böyle şeylere hiç gerek yok. Biz üzülürüz. Seziş üzülmez ama Turancılar olarak biz çok üzülürüz.

Serkan, "Komutanım, soğansız menemen yaptık salak Şükrü ile," dedi.

"Yanımızda soğan yoktu çünkü," dedi Şükrü. "Bu bir tartışma konusu değil. Menemen soğanlı olur."

Serkan ona dünyada edinebileceği en büyük düşmanmış gibi bakınca, Şükrü yutkunarak arkasını döndü. "Bu timdeki herkesin sorunları var," dedi ve uzaklaşmaya başladı. Birden, uyuklayarak Fırat abinin bacağında yatan Göktuğ'un kulağına bağırınca, o da sıçrayarak kalkıp ayağa dikildi.

Şükrü gülerek, "Bilir misin lan kolbastı?" diye sorunca Göktuğ, "Bilirim, abi!" diye bağırdı uykulu ama emre amade bir tınıyla. Neye evet dediğini biliyor gibi durmuyordu.

"Oyna lan!" diye bağıran Şükrü o kadar keyifliydi ki sanırsınız ikramiye tutturmuştu. "Bakayım nasıl oynuyorsun?"

Göktuğ cidden ne yaptığını bilmez halde uykulu uykulu kolbastı oynamaya başladığında kendimi tutamayıp güldüm. İlerideki Kubat ve Nizami de gülerken, Fırat abi gözlerini aralamıştı. Başında kolbastı oynayan Göktuğ'a garip garip baktı. Serkan yerdeki Özgür'ün saçını okşayarak -okşuyor muydu, çocuğu dövüyor muydu belli değildi- uyandırmaya çalışıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Hadi bir tanem, sabah oldu. Uyan da günüm aysın," diye Özgür'e takılırken, Özgür saçını okşama bahanesiyle onu tokatlayan Serkan'la irkilerek uyandı. Minicik olan gözleri Serkan ona vurdukça kırpışıyordu.

"Abi-"

"Hadi, aşkım. Açsın güneşim. Uyan."

"Abi uyanayı-"

"Hadi, kalbimin sahibi."

"Ab-"

"Hadisene, bebeğim."

"Uyandım ben canım," dedi Özgür bunun bir oyun olduğunu düşünüp ona katılırken.

Serkan duraksadı. "Sen benimle nasıl konuşuyorsun lan?" diyerek ensesine tokat atınca, Özgür sızlana sızlana ayağa kalkıp Serkan'dan dayağını yemeye başladı. Sabah dayağı en sevdiğiydi. Birkaç tokat, tekme ile ayılıyordu. Sabah uyanınca Serkan'ı arıyordu gözleri, ben bilirdim aslanımı.

"Hop tek hop tek oynayalım,"* diyen Şükrü, uyuklayarak kolbastı oynayan Göktuğ'a eşlik ediyordu. "Bir o yana bir bu yana zıplayalım. Kolbastıyla uşaklar hep beraber coşalım!" İkisi karşılıklı kolbastı oynamaya başladı.

O sırada yanımda dikilen adamı görünce göz ucuyla ona baktım. Varlığına, nefes alışına, bir göz kırpışına dahi tahammül edemediğim için bir taraflarıma motor takılmış gibi ondan uzaklaşmaya başladım. Arkamdan, hafif fakat derinden gelen bir sesle güldüğünü duyunca içimde bir araba sanayisi yanar gibi büyük sesler yükseldi. Olduğum yerde durup hızla arkamı döndüm. O an, Turan Akkurt'un burnunu işaretparmağıyla kaşıyarak ciddileştiğini gördüm. Boğazını temizledi, hiçbir şey olmamış gibi bana dik dik bakmaya başladı. Gülmemiş miydi yani?

Ona bakmayı kesmeden yürümeye devam edecekken bir bedene çarpınca, "Hop," dedi Kubat, kolumdan tutup düşmemi engelledi. "Yavaş." Refleksle kolumdan tutan eline elimi atıp kolumdan çekince, "Sakin," dedi gülerek.

"Ne geliyorsun öyle? Aklım çıktı," diyerek Turan'ın az önceki hareketini de gülüşünü de unutamadan ona döndüm. Kubat ellerini üniformasının ceplerine koydu ve ilk önce yüzüme, sonra arkamda kalan, buraya baktığına emin olduğum herife göz gezdirdi.

"Aranızdaki nefreti ezbere bilmesem, Turan Komutan seni kıskanıyor derdim," dediğinde kaşlarım çatıldı. Bakmak için arkama dönecekken,

*Sinan Yılmaz – Hoptek.

CamScanner ile tarandı

"Baksan da eminim ki ifadesini değiştirecektir. Askeriz, unutma. O ifade saniyesinde değişir," dedi sakince.

"Neyse ki ezbere biliyorsun," dedim Kubat'a. "Öyle bir şey imkânsız. Adamın benden hoşlanmadığını her zerremde hissediyorum."

"Sen yine de çok emin konuşma," dedi tekrar arkaya göz atıp bana dönerken.

"Eminim. Dediğim olsun diyen bir kontrol manyağı, o kadar."

"Sen de civarda kontrole gelmeyen tek insan evladısın."

"Civar dediğimiz Hakkâri mi?"

"Hayır, tüm dünya."

Onun şaka olmayan cevabına güldüm. Zaten kolay kolay şaka yapan biri değildi, gülseydim de boşa gitmeseydi demiştim, onda da Kubat mimik bozmadan bana bakmaya devam etmeyi seçmişti. "Evet, o civardaki kontrole gelemeyen insan benim ama farkındayım." Sadece Kubat'ın göreceği şekilde elimle arkamı gösterdim. "Timin başına geçtiğinde kontrol etmesi gerekenlerden birisi de bendim ama bazen bu kontrolün boyunu aştığını düşünüyorum."

"Yemek yemene dahi karıştığı bir aşmaysa, bunun hepimiz farkındayız," deyince göz devirerek yürümeye başladım. O da bana eşlik etti. "Ya da yıllardır uğraştığın şeye çok yaklaşmışken elinden alması mı? Farkındayız ama o bir komutan. Üst rütbe. Farkındasındır."

"Siz," dedim ona göz ucuyla bakarak. "Farkındasınızdır. Üst rütbeyse mesele, senden üst rütbe olduğumu unutma, Yürek."

"Emredersiniz, komutanım," dedi keyifle.

Menemeni yapmışlardı fakat çay hazır değildi. Çaysız yemek mi olurdu? Damarlarımda akan Rizeli kanım *çay* diye horon tepiyordu.

Yere eğildim ve taşların arasına yaktıkları ateşe üfledim. Küller etrafa uçuştu ama ateş hafiften harlandı. Kenardaki poşette duran minik çaydanlık altını aldım. Çaydanlığa biraz su koyup tavayı kenara aldım ve küllerin arasına tekrar üfledim. "Özgür'ü Serkan'ın elinden alıp ileriye doğru yürüt. Beyni oksijen alsın çocuğun. Zaten uyandığında mal oluyor, Serkan da iyice mal ediyor evladı." Çaydanlığı taşların arasına koyup alevlenen ateşin üzerine yerleştirdim. "Bu salaklar da çayı demlemeyip menemeni yapmış. Kesin Şükrü menemeni ben yaparım deyip Serkan'a hava atıyordur. Ondan yaptılar sabahın dördünde yemeği. Benim yerime Şükrü'nün ensesine bir tane vur. Göktuğ'la uğraşmayı kessin." Kafamı eğip onlara baktım. Göktuğ ağlayacak gibi bir suratla, Şükrü onu yönlendirirken kolbastı oynuyordu. "Hâlâ çocuğa kolbastı oynatıyor, puşt."

CamScanner ile tarandı

"Tamam anne," deyince gülerek göz devirdim ve ayağa kalktım. Adımlarım hızlı hızlı Fırat abiye ulaştı. Taşa dayadığı kafasıyla tekrar gözlerini yummuştu. "Abi, imsak vakti çok geçmeden kıl namazını," deyince burnunu çekerek gözlerini araladı. Etrafa bakındı.

"Ne yaptınız?"

"Evin tozunu aldık, çarşafları yıkadık, şimdi de bir kahve molası verecek*ğiz*," dedim ciddi ciddi.

Fırat abinin yüzündeki ifade karıştı. "Hı?"

"Ne yapacağız Allah'ını seversen ya? Sabahı bekledik işte. Sen de ne bekliyorsan... Hadi, kalk namaz," diyerek arkamı döndüm ve burnumu kaşıyarak kurdukları ocağın başına gittim. Sırtımı bir taşa yaslayıp tekrar etrafa bakınırken, Kubat'ın ensesinden tutarak Özgür'ü alıp gitmesine, Göktuğ'un toprağın üzerinde yorgunlukla nefeslenerek yatmasına, Şükrü'nün onun başında kendi ensesini okşayarak şen şakrak kahkahalar atmasına, Serkan'ın Nizami ile taş kâğıt makas oynamasına, suratımı kaplayan gülümsemeyle baktım.

Ailenle savaşa gitmekten daha güzel bir his yoktu, olamazdı.

Gözlerim yüzbaşıyı aradı, aradı, aradı sonra onu, ileride altına serdiği muşamba ile namaz kılarken görünce arayışım son bulmuş oldu.

Büyük bir huzurla ellerini karnının altında, sağ eli sol elinin üstünde, kafasını eğerek kılıyordu namazını. Biraz uzakta kalsa da onun rahatlığını omuzlarından dahi anlayabiliyordum. Şifasını bulmuş gibi görünüyordu.

Fırat abi de onun yanına geçince gözlerimi ondan çekerek, cebimden tütünü çıkarıp yaktım. Aç karna hiç iyi gitmese de bu sıralar buna dikkat edecek havamda değildim. Duman, dün yediğim yemekten ve sigaradan başka bir şey geçmeyen boğazımdan kaydı ve sonra usulca dışarı süzüldü.

Sigaranın külü, bir kadının üzerinden kaybolan kıyafeti gibi döküldü yere. O kül orada ev oldu kadına. Gözümde büyüdü o ev. Sığındı insanlar oraya, sonra ben yine yalnız kaldım. Kendi küllerimden kurduğum evden atıldım, kendimle kaldım.

"Aç karnına bu saatte sigara içecek derdi nereden buldun, Kaza?" diye soran adam yanıma kurulduğunda, "Benden başka konuşacak kimseniz yok mu?" diye ters ters sorsam da onu kovmadım. "İlk fırsatta benim yanımdasınız."

Gözlerini yüzüme çevirdiğinde ben de ona döndüm elimde sigara ile. Yüzündeki hafif kızarıklara eşlik eden çilleri yüzüne bir masumiyet katıyordu. Diğer türlü keskin yüz hatlarıyla gerçekten korkutucu bir adamdı. Şu

CamScanner ile tarandı

an bana böyle bakınca, hele ki birkaç santim uzağımdayken onun tamamıyla savunmasız bir adam olduğunu düşündüm. Öyle geldi gözüme.

"Çok sigara içiyorsun," diye fısıldayarak aramızda duran sigaramı çok nazik bir şekilde parmaklarımın arasından aldı. Onun bu nazikliğinin çalışılmış bir rol mü yoksa gerçekten de içten gelerek yapılmış bir hareket mi olduğunu anlayamadığım sürede sigara uzaklaştı benden. "Uyurken çok fazla hırıldıyorsun. Ciğerlerinin ne durumda olduğunu düşünemiyorum."

"Benim uyurken hırıldadığımı nereden-" Durdum.

Siktir. Tüm gece biz uyurken, bizim başımızda nöbet mi tuttu? Uyumama sebebi bu mu?

Tim de uyukluyordu. Onları da düşünmüş-

Alık olmayalım, Seziş. Kubat'ın, Serkan'ın, Şükrü'nün ve Nizami'nin de uyumadığını biliyoruz. Resmen, bizim başımızda nöbet tutmuş. Kalpler fışkırıyor damarlarımdan.

"Daha az sigara tüketmelisin. Sadece bir tavsiye."

"Tavsiyelerinize ihtiyacım yok," dedim. Sesim içime kaçmıştı çünkü cidden de başımda sabahladıysa bunu ödemem gerekirdi.

"Bana var gibi geldi."

Sigarama baktı ve asla tahmin edemeyeceğim bir şeyi yaptı. Gözlerini kapattı. O tütün sarılmış dalı dudaklarına götürdü ve dudaklarımın ıslaklığının kurumadığına emin olduğum o yerinden derin bir nefes çekti içine. Onun çektiği nefes kadar benden eksildi sanki.

Sanki sigaradaki tadımla öpüşmüştü.

Yüzündeki o ifadeye bakarken dilim damağım kurudu.

O benim tadıma bakabildi ama bir an, onun tadını aldığım o ânı hatırladım. Hırsla dudaklarına yapışıp onunla oynamıştım fakat o tadı, dudaklarının yumuşaklığını unutacak değildim. Bana bir öyle bir böyle olan adamın tadının damağımda olduğunu inkâr edemeyecektim. Yine de benim tadımı aldığı gibi onun tadını tekrar alabilmek istedim.

Yüzbaşının gözleri gözlerimle buluşunca, dudaklarından henüz yeni ayırdığı sigarayı tutan eli duraksadı.

Nasıl bakıyoruz biliyor musun, Seziş? Beni nefes almadan evir çevir, yatak kıralım birlikte der gibi bakıyoruz. Bence düzeltelim kendimizi, yelkenleri çok çabuk indiriyormuşuz gibi hissediyorum.

Bakışlarımı hemen onun alnında gezdirip sigaraya baktım ve bundan hiç etkilenmemiş gibi, "Ee?" dedim düz bir suratla. "Neydi şimdi bu?"

Kalbinin ne kadar hızlı attığını duyabiliyor musun? Sahi... ne zamandır bu kadar hızlanmıyordu?

CamScanner ile tarandı

Bu iyi değil. Hiç iyi değil. Böyle bir saçmalığa katlanamayacağım.

"Sigaran tütün bir de," dedi o da kendini düzeltip, sigarasının külünü silkelerken. Dağıldığımız yerden tekrar toparlandık. "Midesizsin belli ki."

"Siz de hafif bir sigara içmiyorsunuz," dediğimde yine göz göze geldik. *Sigarasının markasına kadar her şeyini bildiğini ima ettin. Sezi.*

"Ben dayanıklıyım."

"Benim dayanıksız olduğumu düşündürten ne varsa, sizi haksız çıkarmayı çok isterim."

"Dayanıksızsın demedim."

"Bir şeyi belirtmek için onu illa ki söylemen gerekmez."

"Dayanıklı bir kadın olduğunu biliyorum."

"Bana midesiz derken kendi midesizliğinizi kabul ettiniz."

"Midesiz bir insan değilim," diyerek ezberlediğini bilmeme rağmen inceledi yüzümü. İkimiz de bunu yapıyorduk. Yüzlerimizin her bir kıvrımını inceliyorduk ve birbirimizi ezberlemeye çalıştığımızı o kadar iyi hissettiriyorduk ki bu yüzden aramızdaki şeyler ucu açık bir şekilde kalıyordu.

Bir şey kesindi. Birbirimizden nefret ediyorduk ve bilirsiniz ki, her şey unutulurdu fakat düşmanlar unutulmazdı. Ben bu adamı asla unutamayacaktım, tıpkı onun beni unutamayacağı gibi.

"Birbirimize çok benziyoruz," demiş bulundum. "Bunu inkâr edemezsiniz."

"Yalnız insanlar birbirine benzer."

Bu hem bir itiraf hem bir çıkarımdı. Yalnız olduğumu biliyor ve kendisinin de yalnız olduğunu belirtiyordu.

Bu adam yalnızdı, benim gibi. Bu adam tekti. Kimsesi yoktu. Tek tabağı, tek çatalı, tek kaşığı, tek yastığı, tek diş fırçası vardı. Benim gibi. Aynı benim gibi.

Çift kişilik yalnızlık. O ve ben.

Sigaradan bir duman daha çekip yerde söndürdü, avucumda sıktığım tütün paketine ve kibrit kutusuna baktı.

"Senin iyiliğin için, Kaza. Ciğerlerin rahat nefese hasrettir. Sigara tüketimini azaltmalısın. Uykularının rahat olmadığı belli. Diken üstünde uyumak bizim görevimizin bir parçası..." Gözlerimi ona kaldırınca ela hareleri gözaltlarımda gezdirdi. "Ama sürekli kanlı gözlerle gezersen sana bir çare düşünmesi gereken ben olacağım."

"Beni düşünmenize de gerek yok, komutanım. Uyku sıkıntıları çektiğim doğru fakat bu altı aydır olan bir şey." Turan'ın yüzünde gezinen bakışları gözlerime dönünce sesimi kestim. Zaten ona her gece gazeteciyi

CamScanner ile tarandı

gördüğümü söylemiştim, tekrar etme ihtiyacı duymadım. Kâbuslardan uyuyamıyordum.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Bizi koynunda uyutmadan önce sabaha kadar-

"Hayır," dedim. Bu sabah ona karşı bu kadar açık ve yalın olduğum gerçeğini unutmak istiyordum. "Sağ olun. Beni düşünmenize, etrafımda olmanıza, bana tavsiyeler vermenize ihtiyacım yok. Size ihtiyacım yok, Turan Komutan'ım. Bu sabah şahit olduğunuz durum da sigaralarım da benim kendi isteğimle başa çıktığım şeyler." Gülümsedim, gülümsememden samimiyetsizlik akıyor olmalıydı. Onunla olan sohbetimden memnun olmadığımdan, onunla eski halime dönmek için olan çabama ifadesiz bir yüzle baktı.

"İyi," dedi ve ayağa kaldırdı kendisini. "Öyle diyorsan."

O kalkınca ben de ateşin başına geçip çayı demledim. Birkaç dakikaya herkes toprak üzerinde kendi kendimize kurduğumuz minik soframıza geldi. Ekmek, zeytin, reçel gibi şeyleri de yanına alan Fırat abi ve Serkan'a methiyeler düzdüler.

"İyi misin, çocuk?" diye sordum halen daha biraz salak görünen Göktuğ'a. "İyi görünmüyorsun. Elini yüzünü yıkadın mı?"

Yüzü kireç gibiydi ve bir şeyleri algılıyor gibi durmuyordu. Salak salak sofraya bakıyordu elindeki ekmekle. Kafasını kaldırdı. "İyiyim, komutanım," dedi yutkunarak.

"Dayak falan yedim ama ben de iyiyim," dedi Özgür alıngan bir sesle. "Sağ olun sorduğunuz için, komutanım."

Yüzbaşı hariç hepsi sırıttı. Serkan, "Bilmiyor musun oğlum onların arasındaki bağı?" diye sorunca Özgür de gülümseyip kafasını salladı.

"Biliyorum yahu," dedi ama sonra yüzbaşı araya girip, "Ne bağı?" diye sorunca Özgür önce Göktuğ'a sonra bana baktı. Göktuğ da bana dönünce omuz silktim anlatabileceğini gösterir gibi.

"Baştan anlatayım da hikâyede eksik olmasın, komutanım," dedi Göktuğ ağzındaki lokmayı yutup. "Bir gün her şeyini kaybetmiş bir adamdım, komutanım. Ne anam ne babam ne de kardeşim vardı. Tek çocuğum. O yüzden ailem vefat etmeden önce oldukça şımartıldım diyeyim. Gerçi hâlâ şımarığım açıkçası." Duraksadı, biraz düşündükten sonra devam etti. "Boş beleş herifin tekiyim. Ama önceden daha beterdim. Ailem vefat ettikten sonra babaannem ve dedemle yaşamaya başladım. On sekiz, on dokuz yaşına kadar öyle iğrenç bir çocuktum. Kusura bakmayın terbiyesizliğimin ama üzerime bok atsaydınız bok bile durmazdı."

CamScanner ile tarandı

Turan da Göktuğ gibi temiz yüzlü bir çocuğun kendisi hakkında böyle konuşmasına şaşıracak olmalı ki kaşları kalktı. Biraz da benimle alakasını sorguladı belki.

"Bir babaannem bir de dedem vardır, ikisi de nur gibidir. Allah başımdan eksik etmesin. Haklarını asla ödeyemem. İki evlat kaybettikten sonra gün geçtikçe bir de benim gibi haytayı kaybettiler. Ailem trafik kazasında vefat etti, belki söylemişimdir." Yüzbaşı onayladı onu. "Serseriydim yani. Ona rağmen dedemle babaannem hep benim arkamda durdular. Bir fiske vurmuşlukları yoktur bana."

Göktuğ derince yutkundu. "Bir gün, aldım elime dedemin kuru sıkıyı, öldüreceğim kendimi. Her şeyden vazgeçtim. Bir kız vardı. Çok da seviyordum, Allah yukarıda şahit. On yedi, on sekiz yaşında da kimi, ne kadar sevebilirsin, değil mi? Yine terbiyesizliğimin kusuruna bakmayın ama gözü biraz dışarıdaydı. Mahalleden başkasıyla yakaladım kızı. Ergenim, salağım, aldatıldım diye bitti benim hayatım. Ailem yok, sevdiğim aldatmış, okumuyorum, çulsuzum, işim deseniz yok. Bıkmışım dünyadan. Kuru sıkıyla dağıtacağım siktiğimin kafasını."

Saygısızlık yapmış gibi hepimize utançla baktı ama bizi, gülümseyerek ona bakarken yakalayınca rahatladı.

"O günüm benim dönüm noktamdır komutanım. İlk dönüm noktam. İstanbul'dayım. Çıktım köprünün oraya. Gece belki dört, belki beş suları. Sabah olacak birkaç saate. Öyle yani... Kimse yok etrafta. Eminim. Öleceğim."

Fırat abi onun omzunu tutup sıktı güç vermek ister gibi. Göktuğ biraz suçluluk biraz da hüzünle anlatıyordu. O günleri anlattıkça babaannesi ve dedesine yaşattıklarını hatırlıyormuş. Her seferinde bir ağlama basarmış onu. Bir kez de Özgür'e anlatırken böyle duygulanmıştı. O zaman söylemişti bunları.

"Bir kadın geldi yanıma. Tabii ben ağlaya ağlaya sokmuşum ağzıma kuru sıkıyı, kararlıyım. Zaten kimse de yok, kim vazgeçirecek beni? Hiç kimse. Kadın bir şaşırır falan yani öyle beklersiniz ama yok. Şaşırmadı. Geldi, oturdu yanıma. Yaktı sigarasını. *Sen de mi bıktın hayattan,* diye sordu. *Evet,* dedim. *İntihar mı çözümün,* diye sordu. *Evet,* dedim." Gözünde yaşlarıyla güldü Göktuğ. "*İsmin ne,* diye sordu. *Göktuğ ama beceriksiz derler. Sen de de abla, fark etmez* deyince, *haksız değillermiş,* dedi. Kızdım tabii ben de. Bir çakarım, döverim diye düşündüm. Erkeğim ya." Bana döndü utançla. "*Yanlış tutuyorsun silahı, beceriksiz Göktuğ. Ensene doğru değil, yukarı tutmalısın. Eğer arkaya doğrultursan boğazın parçalanır, en kötü sesini kaybedersin.*

CamScanner ile tarandı

Zaten belli ki sesini kimselere duyuramamışsın, iyice sağır mı kalsınlar sana? Yukarı çevir, beynini parçala. Cesur ol, dedi. Kalakaldım tabii."

Güldü hepsi. Yüzbaşının gözleri bana kaymışken ben tepeleme menemenimi yiyordum. Hiçbir şey bu menemenden önemli değilmiş gibi yanaklarımı doldurup, ağzıma zeytinden de atarak yüzbaşıya baktım. Turan sakince Göktuğ'a döndü.

"Ee?" diye sordu büyük bir merakla.

"Vallahi ne yalan söyleyeyim, şokla bok arasında kaldım. Kadın beni vazgeçirir sanırken geldi, akıl verdi bana. Ben tabii silahı çeviremedim. Uzattı elini sakince, aldı ağzımdaki silahı. Karşı çıkmadım değil, çıkamadım. Öyle kararlı aldı. Sanki biliyordu benim beceremeyeceğimi. *İntihar etmenin daha güzel yolları var, çocuk. Çok istiyorsan ölümü, yüreğinde azıcık vatan aşkı varsa onun peşinden yürü de günün birinde şehit olduğunda şerefinle ölmüş olursun,* dedi."

Gözünden yaş düşünce, "Oğlum yapma lan," diyerek omzuna tutunup sarıldı ona Özgür. "Buradayız, beraberiz. Birlikteyiz, kardeşim. Geçti o günler."

"O gün vazgeçtim ölümden. O kadını dinledim. Girdim akademiye."

Güldü ve yüzündeki yaşları sildi. Ağlamak iyi gelmişti. Aramızda *ağladın, şöyle yaptın, bunu yaptın* lafı olmazdı. Biri ağlamak istiyorsa ağlardı. Kahkaha atmak istiyorsa, kahkaha attırırdık. Susmak istiyorsa susardık.

"O kadını iyi ki dinledim. Yıllar sonra özel kuvvetler eğitiminden çıktığımda Albay Serdar buldu beni. *Bir tim var,* dedi. *Dayanıklı çocuksun, akademide senin gibi başarılı kişi pek az. Heba etmeyelim seni,* dedi. Alındım Keleş'e. Tim komutanı ile tanıştırdı sonra Serdar Komutan'ım. O kadını, hayatımı kurtaran kadını tekrar gördüm yıllar sonra. Bu yüzden Sezin Komutan'ın bendeki yeri bir komutandan fazlasıdır, komutanım. Ablamdır benim Sezin Komutan. İyi ki Allah beni onunla karşılaştırdı."

"İyi ki," dedi yüzbaşı dalgınca fakir soframıza bakarken. "İyi karşılaştırmış Allah seni onunla."

Göktuğ'a söylememiş gibi gelse de sesimi çıkarmadan yemeğime devam ettim.

"Ne yapacağız?" diye sordu Özgür yanımda yürürken. Çantalarımızı sırtlanmış, bulunduğumuz yeri iz bırakmadan terk etmiştik. Devriye devriye etrafı tarayan teröristleri görmüştük ama yolumuza devam etmiştik.

"Qero'yu bulacağız."

CamScanner ile tarandı

Bu saçma olayı çıkaran bendim ama Turan'ın bu kadar kararlı olmasını anlamıyordum. Niye özellikle Qero'ydu, anlam veremiyordum.

"Öldürecek miyiz?" diye sordu Göktuğ.

"Qero'yu mu? Hayır." Turan netti.

"Neden?"

"Onların derdi farklı."

"Ne demek derdi farklı?" diye sordu Fırat abi.

"Nereden biliyorsunuz? Amcanızın oğlu mu?" diye sert bir sesle konuştum.

O da aynı sertlikte yanıtladı. "Bir şeyler biliyorum ki konuşuyorum."

"Söyleyin, biz de bilelim. Niye saklıyorsunuz?"

"Bir şeyler bildiğim için."

"Söyleyin," dedim yine aynı tonda. Cevap vermeyince en önde yürüyen Turan'a ulaşmak için hızlı adımlar atmaya başladım. Kolunu tutup kendime çevirdiğimde Turan kaşları çatık biçimde bana döndü. "Söyleyin."

"Hareketlerine dikkat et," diye sakin bir tonda konuşunca, Fırat abi, "Şimdi değil," dedi koluma uzanarak. "Ortalık sakin değil. Yapmayın şu an."

"Koluma dokunma, Fırat Demir," dediğimde Fırat abi elini çekti.

"Koluma dokunma, Sezin Kaza," diyen Turan'la, kolunu tutan elimi çektim ve dik durdum. Ters ters ona bakmaya başladım. Gözlerini kıstı. "Qero'nun istediği Tahrir'se biz de kendimize Tahrir'i çekeceğiz."

"Ne ile?"

"Dhib ile," dedi derin bir sesle.

"Kendinizi Sezin diye tanıtıp, Dhib olarak karşısına mı çıkacaksınız?" diye çığlık atar gibi konuşunca Turan tüm öfkesiyle yüzüme eğildi. Yüzüne asılı bir nefret portresi vardı.

"O rütbendeki olmayan tek yıldız ne anlama geliyor, biliyor musun sen?" diye boğazdan gelen bir sesle konuştuğunda, "Sürekli dibime girmen ne anlama geliyor, biliyor musun sen?" diye karşılık verdim kafamı daha da dikerek.

Gelen ayak sesleri ile ikimiz de aynı anda arkaya doğru döndük. Bir şerefsiz silahını kaldırıp nişan almışken, "Eğil!" diye bağırdı ve hep birlikte aynı anda yere eğildik. Kurşunlar üzerimize yağacakken, "İnadını da seni de..." diyerek kolumdan tutup beni sürükleyen Turan'dan kolumu çekmeye çalıştım.

Kendimi çekmeye çalıştıkça beni büyük bir kayanın arkasına sürükleyip adeta kenara fırlattı. Elini kolumdan itip, kendini yanıma yerleştirmesini

CamScanner ile tarandı

ilerledim. Kayanın kenarından ateş etmeye başladığında, "Hasbinallah ya," dedim ve çantamı sırtımdan çıkarıp silahın şarjörünü yeniledim. Dizüstünde doğrulup taşın üzerinden nişan aldım. Dürbüne göz çukurumu yerleştirip ortalıkta Kara Murat gibi iki silahla ateş eden dangalağı göğsünden vurdum. Yanındaki kenara kaçışmaya başladı. Taşın arkasına geçip ters ters bana bakan Turan'a gıcık gıcık bakarak karşılık verdim.

Kubat'ın vurduğu herif kenara yığıldı. "İşte böyle amına koyayım," diyen Kubat'ın sesi kulaklıktan duyuldu. "Böyle yersin Korku'yu."

"Korku'dan öldüler derken taşak geçmiyorduk," diyen Nizami ekledi hemen. "Kafandan bahsetmiyorum Şükrü, alınma."

"Kafam girsin sana," deyip bir adamı indirdi Şükrü. "Öyle girsin ki bir daha çıkamasın senden."

"Aşkımız karşılıklı, bebeğim," diyen Nizami'nin sesi kesildi.

O an taşın üzerine çıkıp, etrafa baktığımda Nizami ortada kalan şerefsiz puştun omzuna dokundu. Adam arkasına döndüğünde, "Ecelin geldi. Bir hoş geldin yok mu?" deyip kafayı gömdü. Adam burnunu tutarak gerilerken, "Şşş gel, gel. Hasbıhalimiz bitmedi," dedi. O sırada kenardan çıkan yapışık köpek Nizami'yi hedef almışken silahımı ona çevirdiğim gibi saniyelik hızla vurdum. Aynı anda iki kurşun herife isabet etti.

Turan ile birbirimize döndük. İki kurşun, ikimizden çıkmıştı.

"Bir şey-"

"Kaza, sus," diyerek ayağa kalkacaktı ki, "Bir şey söyleyecekken beni susturamazsınız!" diye isyan ettim. Etrafımızda kurşun yağmuru vardı. Bizim aramızdaki binlerce nefret yağmurundan daha değerli değildi.

Birden olduğu yere geri çöküp yüzünü bana çevirdi ve tek nefeslik mesafe kadar uzağımda durup, "Seni öyle bir sustururum ki kırk yıl alfabeni unutursun," dedi derinden gelen bir sesle. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Siz-" dedim. "Ne dedi-" Durdum. "Ne saçm-" Konuşabilseydim neler diyecektim de... "Nasıl-" Konuşamıyordum.

Ben şok olmuş, ana dilimi yarım yamalak konuşmaya çalışırken tekrar ayağa kalktı ve, "İşte böyle," dedi.

Taşın üstüne çıkıp yoluna çıkan her kansızı indirmeye başladığında, Nizami ondan kaçmaya çalışan şerefsizin eline tekme atıp silahını düşürdü ve yakasına yapıştı. "Gel, canım benim. Gel ömür törpüm, gel. Seninle âşık atışması yapacağız, gel." Onu sürükleyerek ilerideki büyük kayanın oraya götürmeye başladı.

CamScanner ile tarandı

Turan, gözleriyle herifleri gözetlemeye başladı. "Yukarıdan sicim gibi iniyorlar. Kaç kişiler tam belli değil. Nizami, herifi bırak, buraya gel ve konuşalan. Göktuğ, indirmeye başla."

Yukarıdan inmeye başlayan şalvarlı çakalları makine gibi taramaya başladım. Bir, iki, üç derken tam kulağımın yanından geçen kurşunla Turan kolumdan tutup beni aşağı indirdi.

Ne olduğunu bilmiyordum ama bir an sol kulağımın duyu görevini yitirdiğini, silah seslerinin azaldığını hissetmeye başladım. Allah korumuştu. bunu iliklerimde hissederken gözlerimi kırpıştırdım.

"Nereden geliyor bu cesaret?" diye bağırıp yüzüme döndüğünde kasksız olduğum için gözü kulağıma kaydı. Gözbebekleri tam da orayı okşadı. "Sıyırdı mı?" diye sordu, elinin biri ile suratımdaki saçları çekti kulağıma daha net bakmak için.

"Bir şeyim yok," deyip kendimi çekecekken, sertçe çenemi tutup sabitledi. Kulağıma bakan gözlerinden dökülen duyguların hiçbirisine anlam yüklemeden, "Bırakın," dedim çenemi çekmeye çalışarak.

"İnadına başlayacağım, Kaza. Sabit dur," diyerek tekrar yüzümü kendisine çekti. "Duyuda bir sıkıntı var mı?"

"Yüzümü bırakır mısınız?" diyerek tekrar çekecektim ama göz göze geldik. Dudaklarım birbirine mıhlandı. Gözlerimle elalarını kurcalayarak, "Bırakmanız gereken yeri geçmekteyiz," dedim. Böyle bakmaması için tüm mal varlığımı verirdim. Sadece böyle bakmasın, tek istediğim buydu.

"Acıyor mu?"

"Canım tatlı değildir."

"Sana acıyıp acımadığını sordum. Başka bir şey değil."

Başımı iki yana sallayınca nazikçe yüzümü bıraktı ve gözlerini kapatıp derin nefesler aldıktan sonra, "Sikeyim," dedi. Bir bana baktı, bir elindeki silaha, bir kulağıma. Çok beklemedi. Birden ayağa kalktı. Elindeki silahı ayarlayıp yukarıdan inenlere doğru ateş etmeye başladı. "Gerçekten sikeyim," diyerek işine devam ederken ben de kenardan çıkıp ateş etmeye başladım. "Kimin ateş ettiğini gördün mü?" deyince göz devirdim.

"Evet, hatta gözlerimle sabıka kaydını çıkardım," diyerek bir diğerini vurdum.

"MR'ını da çıkardın mı?" diye sordu yüzbaşı.

"Ayıpsınız. Annesinin kızlık soyadını bile aldım," dedim. Turan, beni vuranı değil, hepsini öldürmeye yeminliymiş gibi üçünü daha vurdu.

Kubat, Korku ile indirdiklerini tek tek sayıyordu. "Beş," dedi, sonra ekledi. "Az."

CamScanner ile tarandı

"Bu amına koyduğumun kulaksızı konuşmuyor, komutanım," dedi Nizami.

"Sana herifi bırakıp buraya gelmeni söyledim," dedi yüzbaşı. "Derhal."

"Emredersiniz, komutanım," dedikten sonra birkaç saniye sadece ateş sesleri duyulmaya başlandı. Nizami tekrar konuştu. "Baktım icabına, komutanım."

"Ne yaptın?" diye sordu Şükrü gülerek. "Donunu herifin ağzına mı soktun?"

"Ağzına bir şey soktuğum doğru," diye gülen Nizami olduğu yerden ayaklandı. Şükrü'nün yanına geçti dikkatle. Göktuğ ise tepeden, en arkadan gelenleri indiriyordu. Kısık bir sesle, "Gel kucağıma, piç," dedikten sonra en tepedeki savrularak yere düştü ve yuvarlanarak aşağı inmeye başladı.

"Kıtır kıtır Şeker, ebenizi siker," diyen Şükrü'ye Nizami, "Ebelik kutsal bir meslek. Ağzının yayını bir sıkarsam görürsün. Bayan hanımefendi kadınlarına düzgün konuşacaksın," diye cevap verdi.

"Sen bizdensin, Nizami," dedi Serkan.

"Bu kadınlara sonsuz bir saygı duyduğum gerçeğini değiştirmiyor." Biraz durduktan sonra, "Duydunuz mu, Sezin Komutan'ım?" diye dikte etti. Göz devirdim ve ateş etmeye devam ettim.

Şükrü de Özgür'e, "Özgür Kız Nil, şuradaki herife sen mi sıktın? Herif sekti yerinde," deyince, "Abi, kaç kere sekti?" diye sordu merakla.

"Üç."

"Ben beş saydım," dedi Özgür ve güldü. "Hoplayıver çekirge... Zıplayıver çekirge..."

"Bitti," dedi Turan silahını indirirken. "Yirmi iki. Bitti." Ayağa kalktı. Göz ucu ile bana baktı. Elini uzatacak sandım ama gözlerini devirerek defolup gitti yanımdan.

"Gıcık meymenetsiz," diyerek ayağa kalktım. "Elini uzatmanı bekleyen vardı sanki," diyerek söylene söylene çıktım saklandığım yerden. Diğerleri de ortaya çıktı, herkes birbirine baktı. Etrafta yirmi bir tane ölü beden vardı. Her biri, vatan için belki de tonla kötü niyet beslemişti fakat gelecekleri almıştık. Bu, güzel hissettirdi.

Turan, Nizami'nin az önceki adamı koyduğu kayaya yürümeye başladı. Çantamı aldığım gibi koşarak arkasından gittim. Adamın ağzına kocaman bir taş koymuştu Nizami. Herifin ağzı yırtılacak kadar açıktı.

Turan onun meymenetsiz, uzun sakallı sıfatına baktıktan sonra taşın ucunu, herifin ağzından açık kalan kısmı tuttu. Turan taşı hızla çekince, herif gözünden dökülen yaşlarla birlikte acıyla bağırdı. Adamın ağzından dökülen dişlere ve kanlara tiksinerek baktıktan sonra, "Var daha dişin,

CamScanner ile tarandı

ağlama," dedi ve kaşlarını çatarak yerdeki dişlere baktı. "Çürümüş bunlar zaten. Yenisini yaptırırsın öbür tarafta."

"Ben bilmiyorum," dedi salak. "Bilmiyorum." Dişleri kırıldığı için kelimeleri net değildi.

"Kime köpeklik ettiğini mi bilmiyorsun?" diye araya girince gözleri hızla beni aradı. Sesimi bulmak için saniyelerce uğraştı. Buldu beni. Gözleri kocaman oldu.

"Kadınsın," dedi ağzından dökülen kanlarla. Dişleri kökünden çıkmamış kırılmıştı ama diş eti parçalanmıştı. Konuşamıyordu. Üzüldüm desem... Demezdim. Yalan olurdu. "Kadınsın sen."

"Fesuphanallah," diyerek ters ters arkamı döndüm. "Tırlatacağım."

"Kimlerdensin?" diye sordu Turan gözlerini benden çekmeden. Bana mı soruyorsun der gibi kendimi gösterip tatlı bir şekilde gülümsedim. Tatlı olduğu kısmı kişiden kişiye değişirdi. Turan göz devirerek herife döndü ve saçlarından tutarak kafasını kaldırdı. "Kim başınız?"

"Türk askerisiniz," deyince Turan elinin tersi ile tokat attı ağzına onun. Adam gözlerinden dökülen yaşlarla zar zor nefes aldı. "Dur."

"Cevap bu değildi," deyince adam ağzındaki kanı tükürüp sızlandı.

Turan kafasını sertçe vurdurunca ağlayarak, "Bırak," dedi.

"Ciddiye alamıyorum bunu," dedi gülerek Özgür. "Göktuğ sıçışmalı gülüşmeyi salacak gibi iki saattir kulağıma fısıldıyor. Şunu götüreyim, etrafa bakınalım da gelelim. Sese gelen olabilir," deyince kafamı salladım. Ortadan kayboldular.

"Komutanım adamı sarsmayın. Bayılabilir," dedim araya girme ihtiyacı hissederek. Turan beni umursamadı.

"Söyle," deyince, "Söylemem," dedi şerefsiz baygın bir şekilde. Turan bir daha vurunca gözleri kayan adama baktım. Herif kan kaybediyordu, sarsıldıkça da kendinden geçiyordu.

"Bırakın komutanım, bilinci kayıyor," dediğimde yüzbaşı, şahdamarına sertçe bir fiske vurdu. Pezevengin gözleri bir anda kocaman açıldı. Herifi basit yoldan öldürmeyi mi planlıyordu, konuşturmayı mı? İkisi için de güzel önerilerim vardı.

"Söyle," dedi Turan inatla.

"Turan Komutan'ım, herif konuşmayacak," dedim uyarıyla. "Bilinci gidiyor. Çok kan kaybetti. Sarstıkça daha kötü olacak," deyince yüzbaşı bana dönüp, "Umurumda mı?" diye sordu tehlikeli bir sakinlikle.

"Herifi konuşturacaksak onu sarsmak doğru değil," dedim dikkatle, önce adama sonra Turan'a bakarak. Niye beni hiçbir zaman dinlemiyordu ki? "Bana güvenin. Bayılırsa on saat onu ayıltmakla uğraşırız." Bir eliyle

CamScanner ile tarandı

adamın kafasını tutuyordu. Diğer eliyle reverans yapar gibi adamı gösterdi. "Gereken müdahaleyi yap ve ayılt o zaman," deyince güldüm.

Bu kadar basit olduğunu bilmiyordum, sağ olsun beyefendi bugün de beni aydınlattı. Aydınlanmalara doyamadım. Götümde trafo patladı sanki, öyle bir aydınlandım.

"Adamın bayılmasına..." Elimi kaldırarak bileğimdeki saate bakıyormuş gibi yaptım. Saat yoktu ama ben yine de o izlenimi verdim. "Hiç yokmuş," dediğim an herifin kafası Turan'ın eline doğru düştü. Gözleri de kapanınca Turan avucuna yaslanmış kafaya bakıp tiksinerek elini geri çekti.

"Aa bayıldı, gitti," dedi Şükrü.

"Sarsmasaydın şansımız olurdu," diye söylendim.

"Bunu daha önce belirtmeliydin."

"Beni hiçbir zaman dinlememeniz benim hatam. Haklısınız," diyerek masumca gülümsedim ve çantamın kenarına asılı kaskı kafama geçirdim. "Bir daha olmaz." Çantamı sağlamlaştırdığımda silahımı da sırtlandım. Diğerleri de benim gibi toparlandıktan sonra yola koyulduk.

"Solucan olsaydım beni sever miydin?" diyerek Serkan'a kur yapan Özgür, "Hayır ayakkabını çıkarmanı istemiyorum, ayak numaranın kırk yedi olduğuna eminim," diyerek Nizami'yi durdurmaya çalışan Şükrü, Göktuğ'a sabırla bir sahabe hikâyesi anlatan Fırat abi, silahıyla aşk yaşayan bir Kubat'ın yanında yüzbaşı ve ben çıt sesi dahi çıkarmadık.

Yan yana da gelmedik. Yan yana düştüğümüzde ya birimiz hızlandı ya da geride kaldı. Bu kaçışın nedeni yoktu. Gün boyunca o kadar çok sinirimi bozmuştu ki onunla tekrar konuşup gerilmek istememiştim.

Bana ağzına geleni saydırıyordu. Benim de karakterim buydu; bana saygısızlık eden sadrazam oğlu da olsa ağzının payını vermek isterdim. Bu dilim asla durmuyordu. Çünkü böyle olmayı seçmiştim. Bu, benim kendi seçimimdi.

Asker olamazsın, kimseye sesin çıkmasın, tıp oku, sessiz kal diye beni büyütmeye çalışan bir babaya ve *evlen, evinin hanımı ol, kız dediğin evde oturur, kız kısmı kahkaha atmaz, kız kısmı gece geç saatte eve gelmez, kocana hizmet et* diyerek beni ufaktan filizlendiren anneye karşılık, *seni ittirenin üzerinden geç, ay parçam,* diyen bir dede vardı başımda.

Babam potansiyelimi bildiğinden, benim okumama karşı değildi fakat okuduktan sonra koca eline bakmamı, kocamı evde beklememi doğru bulmuyordu. O kocayı da kendisi seçerdi. Ben bir ömür geçireceğim erkeği dahi kendim seçemezdim. Öyle bir babaydı ki, *bu* dediği *o* olmazsa tüm evi başımıza yıkardı.

CamScanner ile tarandı

Annem ise beni henüz küçükken, elimdeki oyuncak arabaları ya da robotları elime vurarak ya da dayak atarak alıp, bir bebeğe alıştırmıştı. *Bu senin çocuğun*, demişti bana, çirkin uzun bacaklı Safinaz için. Küçücük yaşımda bana bir bebeğe bakma ve anne olma sorumluluğunu öğretmek istemişti. Yanlış değildi fakat tüm hayatımı evlilik odaklı yaşamamı öğretmeye çalışıyordu. Bunun yanlış olduğunu da kendisi, acı bir şekilde öğretmişti bana.

Abilerim de vardı büyümemde etkili olan. *Arkanda biz varız*, diyerek beni kıskanmayı, korumayı, bana fazla sevgi verip, her şeyden ama her şeyden sakınmayı hizmet olarak benimsemişlerdi. Beni erkek gibi büyütmeye çalışan, mahalle futbolunda beni fasulye yapan, benim için dayak yiyen, dayak atan, biri bana laf atınca oraya ışınlanan, her akşam neye ihtiyacım olduğunu anlayıp eve gelirken alan, saçlarımı okşayan, maç formalarını beğendiğim için her birinden iki tane alan, okulda yüzüm düştüğü an arkamda koca iki dağ gibi dikilen abilerim... Gün gelmiş, yüzümü düşürmüşlerdi.

Dedem ise... Onu anınca dahi yüreğim sızlıyordu. Dedem, benim istediğim her yolda kendim olarak yürümemi önerirdi.

Can suyum, doktor olacaksan da kendini ezdirme. Amcaların gibi asker mi olacaksın? Kendini ezdirme sakın. Evleneceksen, evlen canım. İçinde o varsa onu da yap ama asla kendini ezdirme. Kimseye ihtiyacın yok. Senin arkanda sadece sen varsın. Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcut. Kimseye boyun eğme. Sonuna kadar kendin için savaş. Kendinle savaşman gerekiyorsa, kendinle de savaş.

Ve ben her zaman dedemi dinledim, en dinlememem gereken zamanda bile.

Dakikalar sonra bir yerleşim alanı gördüğümüzde Turan'ın koordinesiyle yerlerimizi aldık. Bir sürü çadır, ateş ve erzak vardı. Başlarında duran ve bir iki kişinin dikkatle bir şeyler anlattığı kadını tanıyorduk.

Hera Watson. Oxford Üniversitesi'nin İngiliz tarihi profesörü. *Hayır, Qero örgütünün demirbaşı.*

Kısa kesim saçları, boynuna bağladığı atkısı ve üzerindeki peşmerge kıyafeti ile ona bakarken kaşlarım çatıldı. Bu kadın İngiliz'di. Orta yaşlardaydı. Tahminen kırklarının ortaları ya da sonlarındaydı. Bir profesördü. Bu dağda ne gibi işi olabilirdi?

Öğrenecektik.

Dudaklarımı yalayarak güldüm sadece. Gözlerimi tekrar kenara çevirecekken Şükrü'nün hiç beklemediğim şekilde ayağa kalkması beni şaşırttı. Gözlerim Şükrü'ye döndü ve gördüm.

Şükrü'nün şakağına dayanmış o namluyu gördüm.

CamScanner ile tarandı

Kendimi hızla geri çekip çalının arkasına yaslanırken kaşlarım çatıldı. Senaryo aynı geldi, başrolde yine ben vardım fakat yan karakterler değişmişti.

Şükrü'yü kaldırıp, "Hera!" diye bağırdı şerefsiz.

Çöktüğüm çalılığın arkasından Turan ile göz göze geldik. İkimiz de kımıldamadan ellerimiz silahlarımıza tutunmuş bir şekilde bekledik. "Türk askeri bize pusu kurmuş!" deyince Göktuğ güldü.

"Türk askeri anneni sikecek haberin yok," dedi fısıldayarak. Elini silahına atacaktı ama Turan elini sertçe onun elinin üzerine koydu. Herif bizi görmüyordu. Sadece Şükrü'yü görmüştü. Şükrü ise adamın elinin altında gülüyordu. Yüzünde kar maskesi vardı ama boğuk kahkahası duyuluyordu.

Hera denilen kadın, kaşları çatık biçimde buraya gelmeye başladı. Arkasına da it sürüsü takılmış, buraya yaklaşıyordu. Çalının kenarından onu izliyordum. Her birimizde puşi ve kask vardı. Yüzlerimizi göremezlerdi. Biz onun yüzsüzlüğünü dahi görüyorduk. Yüzünde şaşkınlık vardı. Türk askerini beklemiyordu fakat muhtemelen asıl şaşırdığı Türk askerinin tek başına olduğuydu.

Türk askeri, asla tek olmazdı. Tekken bile yalnız değildi. Sırtında tarihi, elinde intikamı, yüreğinde kayıpları olurdu. Biz, hiçbir zaman tek olmazdık.

Hera, ağır adımlarıyla saklandığım çalılıkların yakınına geldikten sonra tam yanımda durunca ayağa kalktığım gibi şakağına silahımı doğrulttum. Timin geri kalanının da saklandığı yerden bir anda kalktı.

Saniyeler içinde herkes birbirine silah çekmişti fakat Hera'nın gözleri Turan'daydı. Etrafımızda ne olduğuyla ilgilenmiyordu. Tek ilgilendiği Turan'ın kapkara kaşlarının altından dehşet bir sakinlikle baktığı sarı gözleriydi.

"Seni tanıyor ben," deyip bir adım atacaktı ki şakağındaki silahı biraz daha bastırmam bana odaklanmasına neden oldu. İşaretparmağıyla beni gösterdi. "Ben seni tanımıyor ama sen beni tanıyor olmalı."

Cevap vermeden nefretle ona bakmaya başladım. Gözleri kısıldı. Bana silah doğrultan iki kişi vardı. Onlar toplam on, biz dokuz kişiydik. İki kişi bana, iki kişi Turan'a silah doğrultmuştu. Fırat abi, Şükrü'yü esir alanı gözüne kestirmişti. Diğerleri de boş durmuyordu. Herkes birini seçmişti.

Hera'nın yüzü keyifle aydınlandı. Buna anlam veremeden konuşunca tüm dünyam cayır cayır yanarak dönmeye başladı.

"Her şeyi saklayabilir sen ama o bela gözlerini asla, Turan," diye konuştu Hera. "Neden maskeni çıkarıp o güzel yüzü bana göstermiyor sen?"

Ne?

CamScanner ile tarandı

8. GÜVEN İPLİĞİ

Başkalarıyla çıktığım her zirveden yere çakıldım fakat tek başıma uçtuğum tepelerden kanatlarımla iniş yaptım.

Özgürlük, akıl kârı değildir fakat bu özgürlük aklınızla yürütülüyorsa sizi sonsuz diyarlara uçurur. Tek bir kanatla dahi en tepeye çıkarsınız.

Bir plan yaptım. Benim için önemli bir plan. Başka birisiyle anlaşma yapmayı önerdim çünkü bilirsiniz, bazı insanlar kendi menfaatleri için başkalarının sinsiliklerine göz yumar. Bu sinsilik kendi öz değerlerine saldırmadığı sürece onlara izin verir. Kafamda onlara izin verdim. Onlarla bir masaya oturmaktan öte zihnen ve fikren ortak yol aradım. Bir kaosta yalnızsanız o zirve çalkantılı geçer. Ben zirve için yolumuzu temizleyecek bir olay önerdim. Bu adam kabul etti. Zaten aynı yoldaydık, yanıma geçti.

Yanımda bu adam vardı. Bu adama güvendim. Bu adam zirvemdeki pürüz müydü yoksa ikinci kanadım mıydı, anlayamıyordum. Ondan nefret ediyor olmam, onun vatanına ihanet edeceğine inanmam demek değildi. Turan Akkurt, onu tanıdığımdan beri bir tek şeyin arkasını bırakmayacağına dair beni inandırdı.

Onun bu kadınla bağı neydi, nereden çıkmıştı ve *ulan amına koyayım, koskoca dağda nasıl tanıdığı biri denk gelir,* dedirtecek kadar nasıl var olmuştu aklım almıyordu. Tek bildiğim vardı. Şaşkınlığımı dahi sakinleştirecek tek bildiğim.

Bu adam bu time ya da ülkesine ihanet etmezdi. Asla.

Turan cevap vermeden o kadına bakmaya devam etmeyi seçti. Tim, silah doğrulttukları adamlardan gözlerini ayırmadı. Maske altından şaşıran tek kişi benmişim gibi hissettim. Tim tepkisizdi. Yüzbaşıları ne yaptıysa haklıdır gibi düşünüyorlardı. En şüpheci insan olan Kubat dahi onun bir bildiği olduğunu savunuyordu.

Turan'dan çektiğim bakışlarımı silahımın namlusunun ucunda olan kadına çevirdim. Kadın gözlerini Turan'dan çekmiyordu. Kilitlenmiş gibiydi.

Eski yavuklusu falan olabilir mi, Seziş?

Bana ne? Beni ne ilgilendirir?

Dhib'i değil, Turan'ı tanıyor fark ettiysen. Kişisel bir tanışma olmalı. Yüzbaşıyı tanıyan teröristler Dhib diye tanıyor, biliyoruz, değil mi? Peki neden bela göz dedi? Dhib'i biliyor mu?

CamScanner ile tarandı

"Hadi, yüzünü aç," dedi Hera şakağına yasladığım silahı umursamadan. "O yüzü saklama sebebin daha fazla merak edilmek değil? Seni ne kadar merak ettiğimi çok iyi biliyor sen." Aksanından dolayı bazı harfleri yutuyordu. Ona rağmen Türkçe'yi bu kadar bilmesine şaşırdım. Bu kadın, çok uzun bir süre Türkiye'de kalmış olmalıydı.

"Hera, sıkacak mıyız?" diye sordu arkasındakilerden biri.

"Hayır, aptal," diyerek ona döndü Hera. "Karşındakiler Türk askeri. Onu karşına almamalıyken, sen ilk kurşunu sıktığın an hepimizi kurşuna boğarlar."

Şükrü arkasındakine dönüp güldü. "Ne dedi duydun mu?" deyince onun kafasına silah dayayan şerefsz kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu gözlere iyi bak. Unutmaman gereken tek şey bu gözler olacak."

Hera'nın şakağındaki silahımla birlikte ona yaklaştım. "Merhaba," diye fısıldadım. "Tanışalım mı, profesör?"

Gözlerini bana çevirdi. "Çok tatlı bir kız ama güzel bir başlangıç yapmamışız gibi hissediyor ben."

"Bir başlangıç yapmamız için senin benimle aynı seviye olman gerekirdi, profesör," dedim sakince. "Yani biraz daha yaşını almalısın."

Güldü nazikçe. Bakışları da kendisi gibi nazikti fakat kaşları çatıktı. Yüzündeki sert ifade onun nazik biri olduğunu değiştiremiyordu. Tam bir İngiliz kadınıydı. Hatta şu an birbirimize silah çekmesek bize bir sütlü çay yapacak gibi duruyordu.

"Ben bayıldı sana," dedi. "Keşke başka bir zamanda tanışsaydık."

"O zaman seni öldürmezdim büyük ihtimalle," dedim gülümseyerek. Gıcık gülümsememi görmüyordu fakat kar maskesinin üzerinden dudak kıpırdayışımı anlıyor diye düşünüyordum.

"Beni öldürecekse, ayağıma ne diye geldi sen?"

"Seni öldürmek için."

"Bunu uzaktan da halledebildiğinizi duymuştum."

"Hangi menzilden hangi pozisyonda seni alabileceğimi duysaydın dilini yutardın. Korkma, dilin sende kalacak. Ben sadece senin tatlı suratını görmek için acele ettim."

"Sen de kendini saklıyorsun," dedi alaycı bir şekilde. "O yüzleriniz saklanmak için fazla güzel."

Allah'ım... Onu hemen şu an öldürsem ne olurdu ki?

"Bırak," diyen sesini duyduğumda gözlerim bir bıçak gibi Turan'a saplandı. "Yeterli."

CamScanner ile tarandı

Gözleri Hera'dan bana döndü. Bir rüzgâr esti içimde. Birkaç dakika önce Hera'nın dediği gibi, o gözlerindeki bela içime işledi. Kaşları hafif çatılarını sentleştirebilen en yegâne detaydı ve o kaşları çatıkken ela gözlerine bakmak bana bir komut verdi. Bana kesin bir emir verdiğini çok derinden hissedince, içimdeki o hisse güvenip yavaşça silahımı indirdim.

Turan bu kadının bize zarar vermeyeceğine güveniyordu. Ben de Turan'a güvendim. Çünkü o an ona güvenmekten başka tek seçeneğim burada herkesi kurşuna dizmekti. Bu sefer kendi bildiğimi değil, onu okudum.

"Ne kadar zaman oldu, Hera?" diye fısıldadı Turan.

Herkesi tanıması çok garip değil mi, Seziş? Kaymakamın oğlu herkesi?

"O gözlerle baktığın son andan beri mi?" dedi Hera gülümseyerek. "Sanırım dokuz yıl."

Bu mesele geçmişe dayanıyor. Dhib'in olmadığı geçmişe. Çok geçmişe. Belki de hiç geçmemişe.

Seziş. Turan'ın ensesinden tutup yürü seni enik diye bağına bağına buradan uzaklaştırsak sırıtır mı? Bu hanım ablayla aynı ortamda kalman hoşuma gitmedi.

"Dokuz yıla rağmen beni unutmamanla gurur mu duymalıyım?" diye konuşan herife bakmak isterdim ama bakmadım. Bana hiçbir şey anlatmayan bu adama, beni geri plana atan adama bakmak; belki de beni, ırmak köprüsünde yaptığı günahları hatırlayan o günahkâr bedene çevirecekti.

"Sen unutulacak bir adam değil, Turan."

"Dokuz yıl sonra karşılama törenin silahlarla mı, Hera? Durum hiç hoş görünmüyor."

"İndirin silahları," dedi Hera. "Hemen."

"Ama Hera-"

"Sözümü ikiletirsen senin son göz kırpış olacak," dedi Hera adamın lafını keserek. Herkes silahlarını indirirken Turan'ın maskesi altından belli olan dudakları kıvrıldı. Daha sonra askerlerime baktı, gözleriyle onlara silahları indirmelerini söyledi.

"Hiçbir eğlencesi yok bu işin," diyen Kubat silahını indirirken kendisizdi.

Şükrü ise silahını indirmiş olan adama dönüp yumruğunu çaktıktan sonra üzerindeki kamuflajı düzeltip, "Bir daha yaşanmayacak şeyler için duyduğum siniri senden alayım," dedi ve herife bir de tekme attı. Adam yere yuvarlanıp döne döne uzağa savruldu. Bu esnada diğerleri ve Kedi yeniden silahlarına davranacaklardı ki Hera ile Turan aynı anda ellerini kaldırdılar. Durmalarını işaret ettiler.

CamScanner ile tarandı

Herkes durdu. Ben ise elimdeki silahı sıka sıka Turan'a baktım. Gözlerini bana değil, Hera'ya çevirip, "Yanıma," dedi ama bunun bana yönelik olduğunu hepimiz biliyorduk. Hera bana göz ucuyla bakarken ona göz devirip Turan'a ilerledim.

Yanında dikildim. "Bana her şeyi anlatmazsanız size olan üç gramlık saygımı yitirmek zorunda kalacağım," diye fısıldadım kimsenin duymadığından emin olarak. İkimiz de karşımızdaki soysuzlardan bakışlarımızı çekmiyorduk.

"Bana saygın var mıydı?" diye sordu.

"Üç gramdı, hiç gram olacak."

"Üç güzel bir rakam, Kaza."

"Size yakışmadığı konusunda hemfikir olmalıyız," dedim gözlerimi kadının arkasındakilere dikerek.

"Bana yakışanın ne olduğunu biliyorum. İlki beş, sonrası dört," dediğinde kaşlarımı çattım. İlki beş. *Sezin.* Sonrası dört. *Kaza.*

Bize aşkını itiraf etti, Seziş. Bana yakışırsın kadınım, göz ağrım, yürek sızım dedi.

Gözlerimi ona çevirdim ama o sadece elini sırtıma götürüp beni destekledi. Sırtımdaki elini düşünmemeye çalıştım. Hera'ya dönen gözleri bir mesaj verdi ve kadın bunu çok net bir biçimde anlamış gibi kafasını salladı. "Konuşmamız gerek, Hera," dedi yüzbaşı. "Turan ve Hera olarak."

"Memnuniyetle," diyen Hera, Turan'ın arkama uzanan kolunu görüyormuş gibi karnıma baktı. Daha sonra gülümsedi. Arkasını dönüp ilerlemeye başladığında Keleş bize döndü. Sanki bir savaşın ortasında oturmuş, çay içiyormuşuz ve herkesten daha sakinmişiz gibi baktılar.

Serkan'ın gözleri Turan'ın sırtımdaki eline kaydıktan sonra tekrar bana döndü. Şükrü ve Nizami kaşları çatık biçimde burnundan soluyordu. Kubat ve Fırat abi, sırtımdaki ele bakan Serkan'ı omzundan tutarak yürütmeye başladı. Özgür ve Göktuğ da Şükrü ile Nizami'yi ilerletmeye başladı.

Sırtımdaki elden rahatsızlık duymasam da ondan uzaklaşarak elini düşürdüm. Önüne geçtim. Gözlerini bana indirmesini bekledim. Bıkkınca ona dik dik ve sabırla bakan bana döndüğünde, "Sadece ne olduğunu sormak istiyorum," diye başladım. Yüzündeki kar maskesini çıkarmamıştı ama ben yüzünün ifadesiz olduğunu görüyordum. "Bizi buraya eski bir dostunuzun terörist olduğunu göstererek sizden şüphelenmemiz için mi getirdiniz? Şimdi ne düşünmeliyim? Bana bir cevap vermenizi ilk kez istiyorum."

Gözbebekleri titredi. Gördüm. Bana cevap vermeyi seçecekti. Yalan söylemeyecekti. Zaten o, yalan konuşabilen bir adam değildi. "Annemin

CamScanner ile tarandı

arkadaşı." Elini uzatıp kar maskesini çıkardı. Bana düşündürdüğü, o kar maskesinin altındaki güzel yüzle tüm samimiyetini hissettirmek istediğiydi. "Şu an görüşüp görüşmediklerini bilmiyorum."

"Teyze gibi bir şey mi, anlamadım?" diye sordum karışık bir yüz ifadesiyle.

Güldü ve başını eğip dudaklarını yaladı. "Beni küçüklüğümden beri tanıyor ama ben onu üniversiteye kadar tanımıyordum. Askeri akademiye girmeden önce Oxford'da psikoloji okuyordum."

Ne?

Biliyordum. Zeki erkekler beni kadınları yapabilirler. Özellikle bebek mezarı gibi ayakları olan, koca elli ve büyük ihtimalle-

"Bir gün, çok fazla içtiğim bir gecenin sabahı fakülteyi karıştırdım. Onun sınıfına girmişim ve ders bitiminden sonra herkes dağılana kadar uyumuşum. Uyandığımda başımda o vardı. Biraz sohbet ettik ve kafam iyi değilken..."

"Yakınlaştınız?" diye sordum sustuğu yerde. "Senden yaşça büyük bir kadınla."

"On yedi, on sekiz yaşlarında bir erkek çocuğuyken bacak arana bir hamle yapıldığında kendini tutamayabilirsin, Kaza." Onunla bu konuyu konuştuğuma inanamıyordum.

"Onunla yattın mı, Turan?" diye sorduğumda sesim nasıl çıktı ya da neden böyle bir soru sordum bilemeden şoka girdim. O da bu soruyu sormamdaki amacı anlamamış olacak ki kaşları çatıldı. İkimiz de birbirimize şaşkınlıkla bakarken, "Umurumda olduğundan değil, sadece merak," dedim yutkunarak. "Komutanım," diye ekledim.

Meraktan da fazlası olmalı, Seziş. Onu kıskandın mı?

Ne? Hayır!

"Onunla yatmadım, Sezin," dedi sadece. Bunu bana açıklaması neden kendimi iyi hissettirdi, bunu anladım. Bir teröristle yatmadığı için seviniyordum. Evet, bu yüzdendi merakım. "Olay oraya gidecekti; eğer kendimi tutmasaydım. Zaten sanıyorum ki aklım biraz başımda olsaydı uyandığımda onunla sohbet etmezdim. Kafam yerinde değildi."

"Bu bir savunma olamaz. Kadınla dokuz yıl öncesine kadar konuşmanıza bakılırsa on beş sene önce okuduğun üniversitenden sonra görüşmeniz devam etmiş."

Rütbeden çıktık mı, Seziş? O da bunu umursamadan sana hesap verdiğine göre çıkmış duruyoruz.

CamScanner ile tarandı

"Onun yaşından küçük erkeklere ilgi duyduğunu anlayınca görüşmemiz kesildi. Annemin arkadaşı olduğunu ve beni uzun zamandır tanıdığını da sonradan öğrendim, yaşadığım bazı olaylardan dolayı üniversiteyi bırakıp Türkiye'ye döndüm."

"Daha sonra?"

"Akademiye girdim."

"İngilizcen iyiydi. Hazırlık okumadın," dediğimde her şey kafamda oturmuştu.

"Askerliğe başladıktan sonra onun faaliyetlerinin Türkiye'ye uzandığını fark ettim. Annemi uyardım, ondan uzak durmasını söyledim. Bir örgütün başında durduğunu söyledim. Onun karşısına çıktım. Son kez dokuz yıl önce ülkeye girmemesini söylediğimden beri onu görmemiştim."

"Allah'ım!" diyerek ondan uzaklaştım. Kaskımı çıkarıp yere attıktan sonra maskeyi yüzümden de çıkardım, ellerimi saçlarıma geçirip onları çekiştirdim. Ona döndüm. "Bu kadın sana mı âşık?" diye sorduğumda Turan da ben de birbirimize bakarken donduk, kaldık. Ellerim saçlarımdan düştü. Nasıl o soruyu sorabilirdim? Hayır, hayır. Bana neydi ki? "Kafayı sıyıracağım," diyerek eğilip kaskımı aldım ve ondan sonsuza kadar uzaklaşma isteği ile arkamı döndüm.

"Bana neden güvenmiyorsun?" sorusunu duyduğumda adım atamadan durdum. Adım seslerini duydum. Postallarıyla ilerleyip önüme geçti. Uzun boyuna değil, kamuflajına baktım. Gözlerim göğsüne denk geliyordu. "Kaza, bana bak."

"Sana bakıyorum," dedim gözlerimi göğsünden çekmezken.

"Gözlerime bak," dediğinde kamuflajıyla aynı renkteki gözlerine döndüm. Bu anı yaşadığıma inanamadığım bir şekilde bakıyordu bana. Böyle... yanacağını ve yakacağını biliyor ama ateşe yürümekten vazgeçmiyor gibi bakıyordu.

Sanırım o an bir şeyleri anladım ama ne anladığımı kendim bile bilemedim.

"Bana güven, Kaza."

"Sana güvenmemi sağlayan davranışlarınla karşılaşmadım," dedim ama ona güvendiğimi biliyordum. "Sana güvenmem için güven veren davranışların olmalı, Akkurt."

"Senden bana güvenmeni istiyorum."

Emretmiyorsun, istiyorsun. Turan olarak. Ne yüzbaşısın şimdi ne de o bela gözlü Dhib. Turan'sın. Üzerindeki kamuflajınla Turan'sın ve Sezin'den bütün kırıntılarıyla sana duyacağı güveni istiyorsun.

CamScanner ile tarandı

"Ne için sana güvenmeliyim?"

"Her şey için."

"Bu pek sağlıklı olmaz."

"Sağlıklı bir hayatta olsaydın, bundan korkman normal olurdu."

"Sağlıklı bir hayattayım."

"Az önce iki kişinin namlusu sana dönüktü."

"Bunu sağlıksız göreceğim yeri geçeli sekiz yıl oldu." Sarıları benden uzaklaştığında ruhumdan kalkan bir kilo demir ya da bir kilo pamuk -ikisi de aynı ağırlıkta sonuçta- bana hafif hissettirmedi. Dilekli Hisar Dağı bana ağır hissettiriyordu.

"Hera'nın zaafları belli."

"Evet, belli ki zaafı sensin," dedim homurdanarak. Gözlerim hızla ona döndü yanlış anlaşılmamak için. "Komutanımı bir zaaf uğruna kullanmayacağım. Yanlış anlamayın."

"Zaafı ben falan değilim. Büyük ihtimalle şu an Özgür ile Göktuğ'u dikizlemekle meşguldür." Hızla gözlerimi o tarafa çevirdim ve Hera'nın sinsi bir suratla Özgür ile Göktuğ'a bir şeyler söylediğini gördüm. Ne kadar saçma bir kadındı. "Ben geçmişte kaldım. O sadece geçmişiyle barışık bir kadın."

"O kadını öldürmeme izin verecek misiniz?" diye fısıldadım, kahvelerimin en koyusu ona döndü. "Bu işin sonunda, arkanızda duran alandaki her kansızı tek tek bitirmemiz gerecek. Sizden rica ediyorum, komutanım. Bana bunu verin."

Bir terörist olduğu için mi yoksa Turan'ın geçmişinde, henüz küçükken onu kandıran bir terörist olduğu için mi?

Her ikisi de. Sanırım.

"O kadını öldürmene izin vermeyeceğim," dedi ve bana doğru eğildi. Yüzlerimiz arasında çok az bir mesafe vardı. Sözlerini her şekilde hissettirmek istiyor gibi görünüyordu. "O kadını öldürmeni *emredeceğim*."

Yine kontrolü kendi elinde tutmasına düz gözlerle bakmayı seçtim. En nihayetinde istediğimi alacaktım, o kadın benim olacaktı.

"O zaman, bugün," dedikten sonra en derinlerine baktım. "Size güveniyorum. Her şey için."

Nefret ettiğim sınırlar, bombalı hendeklerse eğer tam da o hendeğin birkaç adım ilerisindeydi. Nefret dolu gözlerle, bu yola öldürmek için çıktığım o insanlardan birine, Hera'ya bakıyordum.

CamScanner ile tarandı

Keleş Timi, duyduğu nefreti saklamıyordu. Dik dik bakıyor, elleri silahlarındayken onu ve yandaşlarını izliyordu. Aslanlarım, nefreti gözlerinin kıyısında taşıyordu ve tek göz kırpışlarında o nefret tüm suratlarını ıslatıp boyuyordu.

"Hayat çok garip ha. Küçükken, kapısının önündeki halısına işediğim için dayak yediğim Mehmet amca bile karşımıza çıkabilir. Şaşırmayın, benden alacağı var," diyen Nizami'ye güldü Şükrü.

"Benim de sokak köpeğiyle dalaşmışlığım var. Amına koyayım, boyum kadardı. Bir saldırdı, bakın," dedi ve elini ağzına götürdü. "*Smack down** gibi beni yere sermeye çalışıyordu. Ulan insan, çocuğum diye beni alır elinden kancık itin. Yok. Bizim mahalleli de öyle uzaktan izledi." Şükrü uzaklara daldı. Eli yavaşça düştü dudakları üzerinden. "Eğer karşımıza çıkarsa o içimde kalan son vuruşu yapabilirim ayı köpeğine."

"Hayvandan ne istedin soysuz, sopsuz, ipsiz, dalsız herif?" diye sordu Fırat abi. "Bir de son vuruş diyor. Oğlum, kaç yıldır bilendin köpeğe?"

"Abi, o benden ne istedi asıl? Masum masum topumu oynuyordum. Benim suçum neydi?"

"Sen hayvanı da sinirlendirmenin bir yolunu bulmuşsundur, komutanım. Hayvana bakman yeterli," deyince Özgür kafasına şaplak yedi.

"Terbiyeli ol. Bu saatten sonra ben mi vereceğim sana ahlak dersini?" dedi Şükrü kızgınca.

"Abi, haksız mı-" Bir şaplak daha yiyince, "O kaskı çıkaran kafamı..." diyerek ovaladı ensesini.

Kubat, dişleri arasındaki dalı tükürdü yere. "Ya amına koyayım-" dedi ve gergince bana baktı hızlı çıkıştığı için. Kafamı eğdim *sorun yok* dercesine. Daha yüksek sesle, "Ya amına koyayım, niye bunları vurmuyoruz?" diye bağırdığında Turan sakince kafasını ona çevirdi.

Yüzbaşı alayla, "Bilmem. Öyle dostluk kuralım dedik. Lunaparka gider, bir gondol yaparız işte. Çığlık atarak şarkı falan söyleriz. Amaç gönül bağı kurmak işte," deyince ters ters, "Sanki yokmuş gibi," dedim.

"Efendim?" diye soran Turan'a, "Bir ayaz gelse de silkelensek dedim, komutanım. İçim bunaldı. Şöyle vursa da Heraları meraları uçursa rüzgâr. Değil mi?" diye yükseldim. Gözlerimi pörtleterek, "Değil mi?" diye sorduğumda yüzbaşı, dudağının kenarını siliyor gibi yapsa da her kelimemde büyüyen sırıtışını saklayamadı.

* Profesyonel güreş programı.

CamScanner ile tarandı

Ben ona dik dik, hoşnutsuz şekilde bakarken yüz ifadesini çarçabuk toparlayıp, "Evet, haklısın," dedikten sonra Kubat'a döndü. "Bir yere varmak için rotanı belirlemen gerekir, Yürek. Rotamız belli mi?"

"Belli," dedi Kubat sertçe. "Sonu kızıl elma. Nereye saparsak sapalım."

"Nereye saparsak sapalım," dedi Turan kafasıyla onaylayıp. "Neyi bekliyoruz, biliyor musun? Çakalın inimizde rahat edeceği anı. Biz misafirperver insanlarız, oğlum." Oturuşunu düzeltip eliyle bir jest yaparak yeri gösterdi. "Öyleyiz şimdi. Türklerin kanında misafirperverlik vardır. Biz çakala diyoruz ki gel bana sırt yasla. Çakal ne yapıyor?"

"Yorulmuş çakal," dedi Göktuğ ileride gülüşerek konuşanlara. "Uyuyacak tabii."

"Su uyur," dedi Fırat abi.

"Düşman da uyur," dedi Serkan ekleyerek.

"Kurt uyumaz," dedi Turan.

Yanaklarımı sertçe kaşıyarak Hera'ya döndüm. Hera gözlerini bana çevirip sırıttığında ben de ona gülümsedim. Hera'nın suratındaki gülümseme usulca donmaya başladığında gülümsememin bir gülümsemeden çok tehdit olduğunu anlamış oldum. Amacım o değildi oysaki. *Yersen.*

"Anlamıştır," dedim önüme geri dönüp. "Bu kadının aklı varsa ki kendisi profesörken terör işlerine girmiş, bir zahmet o aklı detaylara çalışsın." Ellerimi kıtlattım. "Bir plan yapıp tongaya düşürmeye çalışır ota boka çalışan aklıyla. Bir nevi tehlikeli işteyiz."

"Aklım ermiyor bu işe zaten," dedi Kubat gergin gergin. Cebinden sigarasını çıkarıp Turan'a, "İzniniz var mı, komutanım?" dediğinde Turan kafasını salladı. Yaktı sigarasını ve dışarı üfleyip gözlerini kenara çevirdi.

"Tehlike senin soyadın, Kaza," dedi Turan bana dönüp.

"Hayır, benim soyadım Kaza," dedim göz devirerek.

"Ya, görüyor musunuz? Benim Sezin Komutan'ımın mizah kabiliyeti işte. Şaka yaptı Turan Komutan'ım, hiç kavga falan çıkarmıyor, fark ettiniz mi?" dedi Şükrü birden sesli gülerek. Heralar bize dönünce hepimiz onlara ters ters bakmaya başladık. Hepsi önlerine döndü.

"Anladık orasını," dedi Turan. "Tehlikeli işteysek de tehlikeli işteyiz. Üstesinden gelinmeyecek işler değil."

"Evet," diye onayladım. Şaşkınca bana döndü.

"Hayret," dedi. "Yok mu bir olay çıkarman?"

"Çok mu isterdiniz?" diye sordum, dirseklerimi dizime yaslayıp ellerimi kenetlerken.

"Onu isteyen sensin."

CamScanner ile tarandı

"Bir yerlerden insanın ar damarına nasıl basacağını bilen de sizsiniz, komutanım," dediğimde, Şükrü Nizami'ye dirseğiyle vurup tekrar gülmeye başladı. "Yakaladın mı şakayı, jetonlu göt? Şakaya bak ya!" Nizami bacak arasına yediği dirsekle nefesini kaybetti. Gözleri karardı, gördüm. Şükrü onun farkında değilken Nizami'nin acısına yüzüm buruştu.

Şükrü, Özgür ile Göktuğ'a dönüp uzandı ve aynı anda ikisinin ensesine çakıp, "Gülsenize gün görmemiş salaklar," dedi. Göktuğ ile Özgür, " İlahi Sezin Komutan'ım ya! Vallahi bu ne espritüellik ya? Sanırsınız ismi Sezin değil Espriletin. Öyle bir şaka!" diyerek birbirlerine vura vura ıkınmalı şekilde gülmeye başladılar.

Nizami yere devrilip acısına devam ederken Şükrü onu ancak fark etti. "Lan," dedi. "Gülme krizine mi girdin, Nizami?" Elleriyle bacak arasını tuttuğunu görünce anladı ne olduğunu. "Aa, geçmiş olsun," diyerek suçlu bir şekilde dudaklarını ısırdı.

Nizami, gözleri yeni açılmış bebek gibi uyanırken, "Ne yapıyorsun, pezevenk?" diye kısık sesle söylendi dişleri arasından.

"Patlamaz lan, korkma. Sezin Komutan beni donumdan tellere astığında benimkiler patlamamıştı," deyince Kubat yüzünü buruşturdu.

"Tüm gece hıçkıra hıçkıra ağladın, amına koyayım."

"He ağladığımı duydun ama gelip de bir *aşkım nasılsın, patladı mı topçuklar* diye sormadın. Öyle mi? Eyvallah ya. Canım ailem," dedi Şükrü konuyu yüz seksen derece değiştirip.

"Ananız mıyım ben?" diye soran Kubat sigara külünü silkeleyip, eliyle saçlarını taradı geriye doğru. "Zırlasan da patlasan da umursamam."

"Cana yakın Kubat'tan latifeler," diyerek silahını bacak arasına aldı Şükrü ve kısa bir an Kubat'ı bu onurlu davranışından dolayı alkışladı. "Bravo." Silahını eline geri aldı, göz ucuyla Nizami'ye bakar gibi yaptı. "Nizami, dünyan geri gelince katıl aramıza, aşkım."

"Aşkını sikeyim," diyerek nefes nefese konuştu Nizami. Sırtüstü yere uzandı. Acısını en derinden hissediyormuş gibi empatiyle bakan Keleş Timi'nin yüzü buruşuktu.

"Neyse," dedi Fırat abi, Nizami'nin acısından koparak. "Sonuç olarak geceye kadar böyle üç adım ötemizde terörist duracak." Turan oraya bakmadan kafasını eğdi ve saçlarını karıştırarak ofladı. Onun bu hareketine bakarken derince yutkundum. Üzerindeki ceketi çıkarıp, bu havada tişörtüyle kalmayı tercih etmişti.

"Ne zaman devam edeceğiz?" diye sordu Serkan.

CamScanner ile tarandı

"Gece olsun, yolumuza devam ederiz. Toplasan iki çete kaldı," dedim. Ellerimle yüzümü sıvazladıktan sonra time baktım. Kalkacak gibi durmuyorlardı. Yüzbaşıyı çağırmam tim tarafından yanlış anlaşılırdı ya da garip gelirdi. O an, yapmam gereken seçemedim.

"Ben bir sigara içeyim," diyerek birden ayaklandım. Korumacı içgüdüsüyle kafaları kalkan ve elleri silahlara giden time gülümsedim "Sakın olur. Birkaç adım uzaktayım."

Göktuğ elini keskin nişancı tüfeğine atıp, sımsıkı tutarken diğerleri silahlarını bırakmıştı. Turan'ın kafası halen sıkkınca önüne eğikti ve parmaklarını saçlarına geçirmişti.

Onun yanıma gelmesini ve derdini anlatıp kurtulmasını çok fazla, gereğinden fazla, çok çok fazla istedim ve bu isteğime bir anlam vermeyi kestim. Sadece istiyordum. Ve geleceğine de emindim. Göz devirerek cebimden sigaramı ve kibritimi aldıktan sonra birkaç adım ileride sigaramı yaktım.

Hatırlıyordum, yedi ya da sekiz yaşlarında olmalıydım. Babam ve dedem sigara içerken çatık kaşlarla, elimdeki minik ayıcığımla onları izlediğim için, "Büyüyünce en büyük keş bu kız olacak, bakın görün," diyen büyük abim, omzuma çarparak geçip giderdi.

Ona da kızgın kızgın bakarak, "Keş sensin, çirkin. Uğraşma benimle," diye sataşırdım. Onu, o yaşımda dahi hiç ama hiç sevmezdim. Benimle sürekli uğraştığı için ondan nefret ederdim.

"En azından senden daha çok adam olacak," diyen küçük abim beni kucağına alır, döndürürdü. "Benim aslan kızım, büyüyünce seni bile dövecek," deyince ikisi birbirine girer, benim için kavga ederlerdi. Küçük abime âşıktım. Tam anlamıyla, onun için her şeyimi verirdim. Minik, yanımdan hiç ayırmadığım ayıcığım Dadiko'yu bile. Onu bile verirdim ona. O kadar çok seviyordum onu.

"O, sigara içecek bir kız değil. Annesi gibi ev kızı olacak," diyen babama o gün dahi garip garip bakardım. Garip gelirdi çünkü. Benim geleceğimi kendi isteklerine göre düşünmesi ve planlamasına hep kızgın bakardım.

Hem onun renkli gözleri vardı. Renkli gözden korkar mıydı insan? Ben, babamın renkli gözlerine bakarken hep korkardım çünkü öyle bir etkisi vardı üzerimizde. Kızını ev kızı gibi yetiştirmek isteyen babam eline aldığı oklava ile kaşlarını çattığında, küçük dilimi yutacak kadar korkardım ondan. O oklavayı sırtımda parçalayacağını söylerdi, çok korkardım.

Daha kötüsü, bir gün gerçekten o oklava benim sırtımda parçalandığında, küçük dilimi yuttum sanan annem, günlerce konuşmamama ağlamış ve bayıla bayıla hastanelerden kalkamamıştı.

CamScanner ile tarandı

Kendi acımı düşünemeyip annemi ayıltmaya çalışmıştım. Küçüktüm, sırtımda oklava parçalanmıştı ama annem, "Sezai, kızıma vurdu!" diye ayılıp bayıldığı için unutmuştum. Beni korumadığı, babama kızmadığı, beni arkasına saklayıp önümde dikilmek yerine arkamda, kendisi bayıldığı için kızamamış, onun başına bir şey geldiği için korkmuştum.

Zaten bunu hep yapardı. Hep. İlgiyi hemen kendisine çekerdi ve ben, hiçbir zaman kendi acımı düşünemezdim. Bu yıllarca böyleydi. Babamın renkli gözlerinden korkarken bile, o gözlerini belerttiğinde annemin arkasına saklanamazdım çünkü bilirdim ki annem o renkli göze âşıktı.

Renkli gözlü insanlardan çekinme sebebim, babam ve büyük abimdi. Yüksek sesli, baskın, kavgacı, küfürbaz ve çok otoriter insanlardı ikisi de. Büyük abim, babama daha çok benziyordu. Küçük abim ise anneme. Beni kimseye benzetmiyorlardı. Anneme tip olarak benzesem de dedem hep babam gibi inatçı baktığımı söylerdi. Amcalarım gibi dediğim dedikmişim. Halam gibi düzensizmişim.

Annem de zaten en küçük şeyde babama ve halama çektiğimi belli ederdi. Oysa ben babam gibi kimsenin hayallerini başına yıkmamıştım. Oysa ben halam gibi annemi kapı önüne fırlatmamıştım. Nasıl babama ve baba tarafıma çektiğimi anlayamıyordum.

"Gemilerin mi battı Karadeniz'de?" diyerek yanıma kurulan adama göz ucuyla baktım. Onun yanıma geleceğini bildiğim için şaşırmadım. İstediğim buydu çünkü.

"Nereden bildiniz?"

"Öyle bir duyum aldım."

"Kaynaklarınız çok sağlam. Biraz daha araştırın o kaynakları," diyerek sigaramdan bir duman çektim. O da uzun parmakları arasında tuttuğu sigarayı dudaklarına yerleştirdi. "Kibritini kullanabilir miyim?" diye sordu.

Kamyoncu dayılar gibi ağzında sigara varken konuşmasına karşılık kocaman gülüp kibrit kutusunu ona uzattım. Kaşları çatık halde bana baktığını saniyeler sonra fark ettim. "Ne?" diye sordum ona dönüp. "Ne yaptım yine?"

"Güldün," dediğinde sırıttım.

"Allah'ın işine bak ya." Sigarayı dudaklarıma götürdüm ve dumanı üfledikten sonra ona baktım. "Gülmüşüm."

"Genelde yapmadığın şey, Kaza."

"Güldürdün," dedim sadece.

"Ben mi?"

"Çok şaşırtıcı, değil mi? Genelde aşağılıyorsunuz."

CamScanner ile tarandı

"Seni aşağılamıyorum."

"İnekler uçamıyor, sinekler yüzemiyor falan..." Göz devirdim. "Ne demiştiniz, unuttum."

"Bana hiç unutmuşsun gibi gelmedi," dedikten sonra sigarasını yakabildi. Sessizce sigaralarımızı içerken birbirimizden başka her yere baktık ama en sonunda konuşan ben oldum.

"Zengin bir ailen var, değil mi?" dedikten sonra boğazımı temizledim ve aklıma yeni gelmiş gibi, "Komutanım?" diye de ekledim.

"Zengin bir aileden kastın nedir?"

"Birbirimizi kandırmayalım. Arabanız hafife alınacak gibi değil. Bütçenizin yüksek olduğunu gösteriyor ve bir yüzbaşı maaşıyla o arabaya sahip olmanız çok zor gibi."

"Baba parası yiyen züppe mi oldum şimdi?"

"Ne dediğimi anladın işte," dedim ve yine düzelttim. "Komutanım."

"O arabayı kendi maaşımla aldım," dediğinde gözlerimi ona çevirdim.

"Kaç yıldır kendinize bir şey almıyorsunuz? O arabaya sahip olmak için hiç yememeniz gerekir."

"Yemeğimi yiyorum, Kaza."

Gözlerimi devirdim. "Yorucu bir adamsınız."

"Oysa seni yoracak hiçbir şey yapmamıştım," dediğinde gözlerimi ondan çektim. "Henüz," diye fısıldadığında bunun benim kafamdan uydurduğum bir şey olduğunu düşündüm.

Yor bizi. Gecelerce. Üzerimizden geç bizim ama bu mecazi anlamda olmasın artık lütfen. Lütfen yani. Lütfen. Anlıyor musun? Lütfen.

"Ses tonun dahi yoruyor," dedim ve ileride Şükrü'nün saçına itici itici bakıp, duraksayarak kafasına vuran Nizami'yi izledim. "Belki de başlangıcımızın kötü olmasından dolayı böyle bu."

Kafasını sıvazladı. Saçlarını ve kafasını iyice alev çıkartacak kadar kaşıyıp, "Annem başsavcı," dedi sakince. "Bir cumhuriyet başsavcısı. Ankara'da."

"Ankara'da?" diye şaşkınca sordum ama şaşırmam gereken son şey buymuş gibi, "Başsavcı?" diye de şaşkınca ekledim.

"Sanırım bunu kendi ağzımla söylediğim tek insan sensin," dedikten sonra eliyle jest yaparak bir şeyi düzelteceğini belli etti. "Yani genelde herkes onu tanır. Benim onu ya da kendimi tanıtmama gerek kalmaz. Turan Akkurt, Ankara Cumhuriyet Başsavcısı Firuze Akkurt'un oğlu."

"Bilmiyordum," dedim. Firuze adlı bir başsavcı duymama rağmen soy ismini bilmediğimden mütevellit şaşırmıştım. Onun bundan çekindiğini ve hayatı boyunca annesinin oğlu olarak anılmaktan rahatsız olduğunu

CamScanner ile tarandı

hissettim. "Turan Akkurt, benim için birilerinin oğlu ya da başka bir şeyi olamaz. Yalnızca bir yüzbaşı. Fazlası değil," diyerek güldüğümde, Turan'ın bakışlarıyla karşılaşınca o gülüşüm soldu.

Kocamız olabilir aslında, Sezin.

"Öyle mi?" diye soran Turan'a kaşlarım çatık bir şekilde, "Elbette," dedim soğukça. "Fazlası olamaz."

"Hera, doksanlarda Türkiye'ye bir gezi için geldiğinde, başka arkadaşları bağlantısıyla tanışıyorlar ve zamanla çok yakın arkadaş oluyorlar." Birden konuya girince Fransız kaldım. "Annemle," diye eklediğinde anladığımı belirten bir kafa işareti yaptım. "Hera'nın amacı belli. O zamanlardan belliymiş yani bana kalırsa. Savcılığı düşünen genç, kararlı ve otoriter Firuze'yi gözüne kestiriyor. Tam da düşündüğü gibi Firuze yıllar sonra cumhuriyet savcısı oluyor. Hatta şu an bir başsavcı. İleri görüşlü bir kadınmış, Hera."

"Annenden bilgi aldığını mı düşünüyorsun?" diye sordum sakince. "Yıllarca? Bu da çok ağır bir itham olmaz mı?"

"Hera hakkında mı?" Güldü. "Onun işi gücü şeytanlık. Annemden içeriye dair bilgiler istediğinde annem gülerek karşılıyordu. Şaka yapıyor sanıyordu. Hera'nın gerçek yüzünü gösterdikten sonra..." Başını iki yana sallayarak yine güldü. "Her neyse."

"Her neyse ne?" diye sordum.

"*Karşında bir cumhuriyet savcısı var, Teğmen Turan Akkurt. Bana ne yapacağımı söyleyemezsiniz. Hele de bir profesöre iş sırlarımı açmamamı, asla,*" dedikten sonra güldü. "Böyle söyledi. Karşımdaki bir cumhuriyet başsavcısı olduğu için sustum. O yüzden Hera ile görüşüp görüşmediklerini de bilmiyorum ama başsavcımızın devlet sırlarını basit bir arkadaşına vermeyecek kadar gözü açık olduğunu biliyorum."

"Annen seni oğlu diye değil de bir Türk askeri olarak gördüğünü mü söyledi?" diye şaşkınca sorduğumda, "O kadar da şaşırılacak bir şey yok, Kaza. Bizim ailemizin bağları, seninkiler kadar sıcak ve bağlı değil. Her şey formalite. Kameralara göstermelik. Öylesine," dedi.

Benimkiler kadar? Ortada kameralara göstereceğim bir ailemin olmadığını bilmiyor muydu? Yine de onu düzeltmedim.

"Anladım," dedikten sonra önüme dönüp bir sigara daha yaktım. Ailesiyle arasının böyle olduğunu ve bu durumu bana anlatacağını hiç düşünmemiştim. "Bunu beklemiyordum," dedim ve kibritimi ona uzattım. Turan Akkurt, önce kibrite sonra bana baktı.

"Sigarayı yakan kibrit de... insanı yakan bir sen var. Sigara söner, kibrit kül olur. Sen bana ne yapacaksın?"

CamScanner ile tarandı

Tüm kanımın damarlarımda soğuyup, kalbime buz pompaladığını hissettim. Kalbim, buzdan bir heykele döndü. Gözlerim yavaşça ona dönerken kibrit kutusunu elimden aldı. Ne dediğinin farkında gibi durması bir yana hiçbir şekilde pişmanlık duymaması bir yanaydı. Bana ne dediğinin farkındaydı. *Olmamalıydı.* Bu adam, ayarlarımla bu kadar oynamamalıydı.

Beni yakıyorsun ve sönemeyeceğim, demek istedi ve bizim tam da burada yanan tek kişinin kendisi olmadığını söylememiz gerek, Seziş. Söyle.

"Bunu bekliyor muydun?" diye sorduğunda onun yüzüne bakarken donakalan suratım ifadesizliğe büründü.

"Benimle flört etme hevesini mi?" dediğimde gözleri ilk önce burnuma indi. Sonra yanaklarıma ve çeneme baktı. Dudaklarıma bile isteye değirmedi zehirli sarmaşıklarını.

Yükseklerde, koskoca salıncakta dertsiz tasasız sallandığım sırada ayaklarımın ucunda bir köy göçürecek yangın varmış fakat ben bu adamın gözlerine bakarken, salıncaktaki hevesimi taşıyormuşum gibi hissettim bir an. Ayaklarımın altında yanan ateş ne olacaktı? Orada cennet değil, kıyamet yatıyordu ama sırtımdan beni iten eli hissediyordum.

Sanki, yanlışlığı tabanlarımı yaktı ve yüzüme bir tokat yedim. Bakışlarımı ondan çekip etrafa bakındım. "Evet, komutanım," dedim sakince. "Bana olan nefretinizi ve uğraşınızı görüyorum. Bunu da flört diye saklamanız komiğime gidiyor."

"Siz oldum," deyince bir an anlamayıp bakışlarımı ona çevirdim. "Sendim, saatlerdir. Şimdi, siz oldum. Beni saygı duyman gereken yere ittin."

"Benden bunu istiyorsunuz diye."

"Ben bunu söylerken kafanı diken, saygıyı bir kenara iten sendin sonuçta," diyerek sigarasından bir nefes çekti ve öksürdü. Öksürünce bıkkın bıkkın ona baktım.

"Artistlik kanınızda var, bunu biliyoruz ama eliniz yaralı. Artı olarak bu soğukta ceketsiz duruyorsunuz. Hasta olacaksınız ama umurunuzda değil gibi. Ne o, laflarım size çok mu dokunuyor yoksa?" deyip dudaklarımı yaladım. Soğuk, dudaklarımı ısırdı.

Keşke Turan ısırsa dudaklarını.

"Senin lafların mı?" dedi sadece bakışlarını bana çevirerek. Alayla ya da aşağılar gibi değil, samimiydi.

"Evet," dedim kaşlarımı kaldırıp onun üzerini göstererek. "Size, soğuk benim için karakter testidir, bir askeri soğukta tanırsınız dedikten sonra ceketinizi çıkarmak için an kolluyormuşsunuz gibi geldi."

CamScanner ile tarandı

Turan gülmemek için sigara tutan eliyle burnunu kaşıdı ve gözlerini kapattı. Derin bir nefesle gülmemeyi denedi. Onu izlerken içimdeki sesin çığlıklarını kulak ardı etmek hiç de kolay değildi. Gülmemeye çalışırken bu kadar iyi görünmesi çok saçmaydı.

"Gerçekten," diye homurdandığım sırada içme hevesimi kaybettiğim için sigarayı yere fırlattım. "Gerçekten çok saçma." Kibritimi Turan'ın bıraktığı yerden aldım ve ceketimin fermuarını kapatmak için heveslendim. Turan'ın bana baktığını fark ettim. Kahve mezarlıklarım, onun sarı belalarına döndü. "Efendim? Yine ne oldu?"

"Sert mizacının altında çok tatlı bir kız olduğuna eminim," dediğinde fermuarı tutan ellerim ceketimi bıraktı.

Çok tatlı bir kız mı?

"Tatlı bir kız olma yaşım bundan yirmi yıl öncede kaldı, komutanım," dediğimde, Turan bedenini bana çevirdi. Koca elleri bana yaklaşırken, ne yapacağını merak eden varlığım kaşları çatık halde hareketlerini izledi.

Turan ceketimin fermuarını yakaladıktan sonra bedenimi oturduğum yerden çok nazik ve sakin bir biçimde kendisine çevirdi. İçinden geldiği gibi davranan bu adama, içimden geldiği gibi davranmadım. Fermuarı tuttu ve gözlerimin içine bakarak yuvasıyla birleştirdi. Kalbimin en yüksek notasından bir şarkı çaldı fakat şarkının verdiği hislerde öfke, nefret, heyecan ve heves yatıyordu. Son derece tehlikeli dört duygu, notalarda saklanmıştı.

"O kadar geride kaldığı için sert duvarlarının arkasında sıkışmış. Belki çıkmak istiyor, çıkamıyor. Yirmi yıl..." diye fısıldadı ve fermuarı yavaşça yukarı çıkarmaya başladı. "Bir çocuğu duvar arkasında esir etmek çok acımasızca."

Benimle oyun oynuyorsa, bunu yapmayı bırakması için onu eşek sudan gelene kadar dövebilirdim ama kahretsin ki başından beri, benimle oynamadığını hisseden yanımı yatağın altına süpüremiyordum.

"Hayat çok acımasız değil mi, Kaza?" diye fısıldamasından sonra gözlerim sakince onun arkasına kaydı. Kimsenin bize bakmadığını görüp ona geri döndüm. Elleri ve bedeninin bana yakınlığıyla yutkunarak dudaklarına baktım. Islak dudaklarında tatlı bir kıpırtı vardı. O kıpırtı keyifli olduğunu hissettiriyordu.

Ya da bizi öpmek istiyordur. Umarım öyledir çünkü ben kendimi çok zor tutuyorum adamın üzerine atlamamak için, Seziş.

"Hayat acımasızdı," dedim ben de sert sesimle. "Hayat çok acımasızdı ve ben bu kadın oldum. Bu kadın olmak zorundaydım."

CamScanner ile tarandı

"Bazı hadiseler kendi isteğimiz değil, zorunluluklarımızdır," dedikten sonra fermuarı boynuma kadar çekti. Elinin tersi çeneme değerken gözlerimiz tekrar birleşti. Hiç ayrılmayacak gibi olmaları halis miydi yoksa bu hisse lanetler okuyup, büyü mü yapmam gerekiyordu?

Neden dengelerimle bu kadar kolayca oynayabiliyordu? Allah'ım... Nasıl, neden, niçin? Özellikle neden o?

Ayarlarınla oynuyor çünkü hayatın boyunca çizginden hiç şaşmadın. Bir kez bile, Seziş. Bu yüzden onun ayarlarınla oynadığını, çok sancılı bir şekilde hissediyorsun.

Yüzüme temas eden elinin tersini çevirdi ve uzun parmakları ile nazikçe çenemi tuttu. O notanın kıvrımları dalgalanmaya başladı. "Bu kadın olmaya zorlanmışsın. Hayat, seni zorlamış."

"Size de katlanmak zorundayım," dediğimde, hızla gelen bir tren onun bedenine çarpıp, dakikalarca onu sürüklemiş gibi bir anda buz kesti. Suratındaki ifade ve keyifli dudak kıpırtısı kayboldu. "Çünkü komutanımsınız," dediğimde Turan yavaşça elini çekti.

"Çünkü komutanınım," dedikten sonra omzuma iki kez hafifçe vurup sırıttı. "Aferin, Kaza. Sende çok ama çok büyük bir gelişme var."

Sırıtarak, "Eyvallah, komutanım," dedim ama boğazımdan aşağı inmeyen bir yumruyu da göz ardı edemedim.

Birader olduk herifle. Daha bir dakika önce öpüşeceğinize emindim. Bu sefer sen de kendini tutamayacak gibi duruyordun, olayı nasıl çevirdin oradan, Seziş? Yuh sana.

"Turan Komutan'ım!" diye bağıran Fırat abi ile ikimiz de birbirimizden uzaklaşıp gözlerimizi ileri diktik. Derin bir nefes alıp dudaklarımdan döktüm. Fırat abinin başında dikilen Hera ve iki yandaşı ayakta, bize bakıyordu.

"Geliyoruz!" diye bağıran Turan, ayağa kalkıp elini bana uzattığında sırıtarak yere dayandım ve kendimi ayağa kaldırdım.

"Ayağa kalkmak için..."

"Bir ele ihtiyacın yok. Doğru," dedi ve elini kendisine çekip cebine soktu. O eli sakladı ve arkasını dönüp yürümeye başladı. "Tutsan geberirdin çünkü. Allah korusun. Geri de döndüremezdik. Eksilirdi nefesin elimi tutsaydın," diye homurdana homurdana yürüdüğünü duymadığımı sanmasına çatık kaşlarla baktım.

Arkasından ilerlemeye başladım. "Sıkıyorsa yüzüme söyle. Sıkmaz ama. Ne yapacağım senin elini? Başa dönüp duruyoruz zaten. Üç adım gidip, üç kilometre geri düşüyoruz sonra sen gel, eksilirdi nefesin. Eksilirdi ulan.

CamScanner ile tarandı

Eksilirdi. Senin gibi kazanovayla mı uğraşacağım ben günümün yirmi üç saatinde?"

"Bu kadın sizinle konuşmak ister," diyen Şükrü çatık kaşlarla Hera'ya ve arkasındakilere bakıyordu. "Sıkayım mı bir tane?"

"Ne?" diyerek yanında dikildiğimde, "Arkadakilere bir tane sıkayım mı?" diye sordu sakince.

"Dilinin tomurcuklarını, Zekeriya. Sus," diyen Fırat abiye döndü Şükrü kaşları çatık halde. Bıyığını eliyle düzeltti. Ülkücü bıyığı ile kaşlarını çattığında çok sinirli görünüyordu.

Şükrü sustu. Nizami, Fırat abiye eğildi. "Abi, bu kadar stres yapma bak, erkenden kel kalacaksın," dedi Fırat abinin kafasının üstünde olduğunu bildiğimiz seyrek saçlarına bakarken.

Fırat abi, yüzüne tokadı yapıştırınca, dudaklarını birbirine bastırarak kendine geldi ve bana dönüp, "Komutanım, sarımsaklasak da mı saklasak sarımsaklamasak da mı?" deyince, "Dön önüne, Yıldırım," dedim tekdüze bir sesle.

"Emredersiniz, önüm neresi?" diye sorduğunda kafasını tutup önüne çevirdim. "Yolumu gösteren komutanım, en sevdiğim komutanım."

Turan, Hera'nın karşısına geçmişti. "Evet, sen ne istiyor, Turan?" diye sordu Hera. "Ne iş var sen burada?"

"Tahrir'in peşinde misin?"

Hera bir kahkaha patlatırken, Kubat'ın sımsıkı tuttuğu Korku'ya ve sonra Kubat'a baktım. Tahmin edemeyeceğim kadar zor duruyordu. Bu yüzden Nizami'yi bırakıp Kubat'ın yanına geçtim ve elimi uzatıp sımsıkı tuttuğu Korku'ya dokundum. Kubat'ın gözleri yıllarca gözünü ayırmadan baktığı bir manzaradan ayrılmış gibi bana döndü ve yutkundu. Gözleri sinirden kıpkırmızı olmuştu. Bakışlarımla onu uyardım.

Sakin ol, dedim gözlerimdeki harflerle. *Şimdi değil ama söz veriyorum bir zaman.*

"Tamam," dedi sadece. "Korku'yu bırakın, komutanım."

"Tahrir'in peşinde olmak mi?" diye gülen Hera'ya, "Bırak dalgayı da cevap ver," diye çıkıştığımda, Turan sadece omzunun üzerinden yere baktı. Bunun apaçık bir uyarı olması umurumda değilmiş gibi omuz silktim.

"Sakin ol, güzel asker," dedi Hera bana. "Tahrir peşinde değilim. Ben Yassou istiyor."

Kubat ile göz göze geldim. "Siktir," diye fısıldadı fakat o an Fırat abi girdi söze. "Ne yapacaksın Yassou'yu?"

CamScanner ile tarandı

"Yassou daha kıymetlidir. Bilmiyor siz," dedi Hera ve ileride bir yeri gösterdi. "Bizim Türkiye ile dert yok. Biz Türkiye sever, askerini sever. Bizim dert Yassou ile."

"Ne derdin olabilir Yassou'yla?" diye sordu Serkan. "Tahrir'in müridi işte. Ne var o adamda?"

"Yassou ile Tahrir, teyze çocuklarıdır," dedi Hera. "Birbirlerine destek çıkar ama Tahrir, Yassou kullanır."

"Kuzen mi bu putperest pezevenkler?" diye sordu Fırat abi kaşlarını çatarak.

"Pitperust?" diye sordu Hera kaşlarını çatarak arkasındaki piçlere dönerken. "O ne demek?"

"Yok pipet," dedi Özgür. "Aynen." Yüzünü buruşturarak Göktuğ'a döndü. "Biz burada ne yapıyoruz? Bu karının, canımı vereceğim ülkemde ne işi var ya? Of."

Birisi İngilizce olarak açıkladıktan sonra Hera'nın yüzü aydınlandı. "Hayır, onlar pitperust değil, onlar jewish. Yehudi yani," diye bizi bilgilendirdi.

"Yehu," dedi Özgür seviniyormuş gibi nida yaparak. "Di," diye ekledi Göktuğ. Kikirdediler birbirlerine yaklaşarak. Kubat boğazını temizleyince ikisi de dik durup yutkundular.

Turan, "Yassou senin," dedi ve o an sanki kulaklarım havaya dikildi. "Ama Yassou'ya ait olan şey bizim."

"O şey nedir?"

"Orası da bizde kalacak," dedi ve kaşlarını çatarak İngilizce bir şekilde, "En küçük hatanda arkamda gördüğün kadını tutmayacağım, Hera. Bu bir tehdit değil, uyarı," deyince Hera'nın gözleri bana döndü.

"Ne dedi, ne dedi?" diyen Şükrü, "Duymadım," diye ekledi heyecanlı bir fısıldayışla.

"Bir yanlış yaparsa Sezin Komutan'ın Hera'yı tek lokmada mideye indireceğinden bahsetti. Hem de çok net bir şekilde," dedi Kubat kar maskesinin altındaki ciddiyetiyle.

"Sen ne istiyorsa tamam, Turan. Biliyor, seninle ve annenle olan hukuk çok kuvvetli benim," deyince timin sakince Turan'a baktığını ve Turan'ın tişörtün altındaki sırtının kaskatı olduğunu gördüm.

"Ne?" diye fısıldadı Fırat abi. "Siktir," diyen Serkan kaşları çatık halde bana baktı ama benim sakince durduğumu görünce, "Daha büyük siktirler dönüyor burada. Sezin Komutan'ım sakin," diye ekledi. "Benim gerginlikten osurma saati geldi," diye fısıldadı Göktuğ. "Çok özür dilerim."

CamScanner ile tarandı

Hera fısıldaştıklarını görüyordu ama duyması ve anlaması mümkün değildi. Kar maskesinin altında kalan yüzleri ciddi olan askerlerim, sözlerinde osurmaktan bahsediyordu.

"Oğlum, gerçekten şu huyunu bırakman lazım. Allah aşkına, kim germişken osurur?"

"Ben ve babaannem," dedi Göktuğ sıkkın sesiyle.

"Osurmayı bırak seni bir sıçırtırım, Dilekli Hisar'da bok çukurunda yuvarlanır herkes, Göktuğ," diye fısıldadım. "Sesinizi kesmezseniz, o bok çukurunda sizi de boğarım," deyince her birinin sesi kesildi. "Aferin."

"Yassou'yu birlikte alacağız. Artık her neredeyse," dedi Turan.

"Bu işbirliği güzel, Turan," dedi Hera sırıtarak. O konuştukça göğsümde patlamalar gerçekleşiyordu. Onu gebertmek istiyordum. "Yıllar sonra benimle ilk kez normal konuşuyor sen. Bu beni şaşırttı."

"Bizi bildiğin yoldan Yassou'ya götüreceksin."

"Benim Yassou yerini bildiğimi nereden çıkarttı sen?"

"Beni kandırmaya kalkma," dedi Turan. "Seni, senden daha iyi tanıyorum. Eğer bu dağdaysan ve bir yerde keyifliysen, aradığını bulmuşsundur."

"Tamam," dedi Hera teslim olmuş gibi. Oyunculuğunu kenara bırakmış görünüyordu. "Sen ne diyorsa."

"Hay sikeyim ya," diyerek geriye bir adım attım ve arkamı döndüğüm gibi ilerlemeye başladım. Kafama vurdum. "Ya biz... ne yapıyoruz? Ya biz ne... Hay gelmişini geçmişini sikeyim ben bu işin ya..." diyerek hızlı adımlarla uzaklaştım. Kafayı yiyecektim. "Biz... Ben buna nasıl göz yumuyorum ve benim nasıl tek seçeneğim bu? Ben harbiden ağır ağır sikeyim böyle işi ya," diyerek yerdeki toprağı ayağımla ezdim. Kafama vurmaya devam ediyordum. "Allah'ım, sen büyüksün. Sen büyüksün, ben bu işin içindeyim ama sen ver ki belamı amacım bu orospu evlatlarıyla işbirliği yapmak değil." Sakinleşmeye çalıştım. En azından arkamda bıraktığım insanlar benim sinir krizi eşiğinde olduğumu bilmezken bu işi mantığıma oturtmaya çalıştım. "Allah'ım, sen bana sabretme gücü ver." Gözlerimi kapatıp olduğum yere çöktüm ve dudaklarımı dişlemeye başladım. "İyice Fırat abi oldum."

Kafamda beliren senaryoların her birini tek tek gerçekleştirmek için duyduğum heves, bu sefer avuçlarımı kaşındırmaya başladı. Hera'dan uzakta kalan timin yanına kurulduğumda, onlarla birlikte Hera'yı ve salak piçlerini göz hapsine aldım. Onlara öyle dikkatli ve ciddi bakıyorduk ki Hera göz ucuyla dahi bize bakamıyordu. Turan ileride, oturduğu yerde gözlüklerini ve kar maskesini yüzüne geçirmiş ve kafasını yere eğmişti. Bizden uzakta durmayı seçmesine karşılık bir adım atmadım. Fakat ben onlardan

CamScanner ile tarandı

uzakta sakinleşmeyi seçerken, yanıma gelmeye niyetlendiğini fakat vazgeçtiğini görmüştüm.

Geçmiş kara bir kuyuysa, dibinde boğulmamak için minicik hava boşluğundan geleceği görmeye çalışan acizler bizdik.

Geçmiş bir şekilde seni buluyordu da... bu adam geçmişinden kaçamıyormuş gibi geliyordu.

"Her türlü ben bu herifleri geberteceğim," dedi Nizami düz bir sesle. "İki saattir sırıtıyorlar. Biz anlamadık sizin de bizi satacağınızı, amına koyayım. Sizin gibi iki üç soysuz, kansıza güvenir miyiz lan biz?"

"Akıllı düşman aptal dosttan iyidir," dedim arkama yaslanarak.

"Tahrir bizi uğraştırdıkça sizin de hoşunuza gidiyor herhalde, komutanım. Oh, diyorsunuz. Oh, amına koyduğum nasıl da uğraştırıyor bizi. Oh, bir gün sikeyim onu da," dedi Nizami.

"Gevezelik etme, Yıldırım." Sustu ama sırıtarak ona döndüm. "Ama evet, içimden bir oh çekiyorum."

Hepsi güldü sakince. Gözlerim Hera'ya döndü. Onun buraya bakmayıp ciddi ciddi bir şeyler konuştuğunu görünce, sinirle bir nefes alıp önüme döndüm. Kadını tek lokmada öldürebilecek potansiyeli kendimde görüyordum.

"Tahrir piçi ne istiyor ülkeden, Fırat abi?"

"Onu ben ne bileyim, oğlum? Allah bilir gerçek amacını. Tek bildiğimiz herifin pek de sağlıklı bir kafada olmadığı. Zehir gibi zihni var. Sezin Komutan'ımın hoşuna gidiyor falan ama hiç normal değil herif."

Serkan güldü. "Şimdi eğri oturup doğru konuşalım. Herifi de iyi zorluyor komutanım iki yıldır. Götünde ayı bağırttı. Şu Yassou ile kuzen olmalarını beklemiyordum. Demek ki bu yüzden Yassou'yu arıyor, koruyor, kitabını emanet ediyor."

"Ben bekliyordum. Yassou'yu sürekli korumasının altında başka bir neden vardı, belliydi," dedi Kubat. "Aile bağı olduğu çok barizdi."

"Öyleydi," dedim sakince. "Yassou'yu koruma sebebi sadece kitap değildi. Kitabı ona verme sebebi de öylesine bir mürit olduğu için değil. Bayağı biliyorlar bunlar birbirlerini."

"Vakit böyle geçmez," dedi Şükrü sıkılarak. "Bir şeyler anlatalım bari."

"Ben konum alsam olmaz mı?" diye soran Göktuğ'a döndüm. "Rahatsız hissediyorum. Şu ileriye kurulurum. Kimse fark etmez. Bu Hera'nın bir yerden bir bokluğu çıkacak gibi hissediyorum."

"Defol," dedim onaylayarak. O ayağa kalkıp heyecanla ilerleyecekken, "Yine de Turan Komutan'ına sor, ondan habersiz iş yapmayalım," deyince

CamScanner ile tarandı

Keleş birden sanki dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi bana bakmaya başladı. "Ne? Komutanımız değil mi ulan? Üç lafınızdan ikisi Turan'ım da Turan'ım."

"Ağzınıza çok yakıştı Turan'ım demek. Sizin de kanınız ısındı yüzbaşıya," diyen Şükrü'ye bir dönüşüm vardı ki Şükrü, hayatı boyunca kırk bin olay da yaşasa benim o dönüşümü unutamazdı.

"Ben kaçtım," diyen Göktuğ tüymüştü.

Şükrü, "Özür dilerim. Ne yaptığımı asla bilmiyorum ama topçuklarımın patlayacağını hissettim. Yine gecelerce hıçkırarak ağlamak istemiyorum. Özür dilerim," deyince Nizami güldü.

"Karmaya bayılıyorum," diyerek keyifle bakındı etrafa. "Gün gelir o karma döner."

Fırat abi ona dönüp biraz bakındıktan sonra, "Kalkayım," dedi ve oflayarak kafasını kaşıdı. "Öğleni kılayım."

"Ben de geleyim, komutanım," dedi Serkan ve Kubat da onlara katıldı.

Hera'ya baktıktan sonra onun da Turan'a baktığını görüp yüzbaşıya döndüm. Yaktığı sigarasıyla kısık gözleri yere bakıyordu. Dertli değil de soğuk görünüyordu. Ne olursa olsun bir yerlerde cesetler bırakacak kadar da kararlı görünmesi, umuyorum ki sadece benim düşüncem değildi.

Turan Akkurt, gözleri size dönük değilken sert ve soğuk duruşuyla, her şeyi yapabileceğini hissettirirdi. Gözleri size döndüğünde ise her şeyi yapabileceğini hissetmekle kalmaz, bilirdiniz. O bela gözleri, yemin eder gibi bakardı.

O gözlerin bana dönmesini beklerken, bakışlarımı ona dikip hiçbir kıpırdama belirtisi göstermeden onu izlediğimi, "Siz ne düşünüyorsunuz, Sezin Komutan'ım?" diye soran Özgür ile fark ettim. Tüm dikkatim ondan ayrılıp Özgür'e döndüğünde, "Hı?" dedim ve Turan'a geri baktım ama onu ayağa kalkıp Fırat abilerin gittiği yöne giderken gördüm.

"Şükrü abinin İlayda aşkının bir heves olduğunu söylüyordum da... Siz iyi misiniz?"

"Evet?"

"Pardon, iyisiniz tabii ki," dedikten sonra Nizami'ye eğildi. "Boka bulaşırım. Bulanırım. Bok kokarım ama Sezin Komutan'ıma bulaşmam," diye fısıldarken duyulmadığını düşünüyordu.

"Seni duyabiliyorum."

"Kimi?" diye sordu şaşkın şaşkın ama sonra kendini düzeltip, "Pardon, komutanım," dediğinde göz devirerek silahımı elime aldım. İleride silahıyla etrafı kontrol eden Göktuğ'a göz ucuyla baktım. Silaha üfleyerek tozlarını

CamScanner ile tarandı

temizlemeye başladım. Cebimden çıkardığım mendille üzerini temizleme ye ve sakince silahı çevirmeye devam ettim.

Konuşmaya başladım. "Alay ediyor kendince," dedim ona cevaben. Çiçi de beni dinlemeye başladı. "Fırat abi kızıyor, siz gülüyorsunuz falan diyce işi şakaya çevirdi ama İlayda ile bir kez karşılaştım. Şükrü'nün alay edebileceği bir kız değil. Şükrü ona çarparsa İlayda'ya zarar vermez ama İlayda onu dağıtabilir," dedikten sonra Şükrü'ye göz ucuyla bakıp, silahın şarjör yuvasını topraktan arındırdım. "Şu an belki de öyle dalga geçiyorsun ama İlayda'nın Sevil abladan farkı yok. Fırat abi nasıl çarpıldıysa Sevil ablaya, İlayda da seni çarpar, Zekeriya."

"Zaten Allah çarpmayacaksa İlayda çarpsın. Razıyım çiçeğimin arısına," deyince, "Alay etmeye devam et sen. İlayda ile bir kez yüz yüze gelsen, dizlerin titremekten ayakta tutamayacak seni," dedim alayla.

"Evet, aşkım dizlerimi titretir," dedi yine gülerek.

"Mal herif. Sana laf anlatanda kabahat. Ne laf anlatıyorum ulan ben sana? Sen bir malsın." Birden yükselince Şükrü bana teessüfle baktı. "Neymiş? Tekrarla beni. Şükrü Zekeriya Şeker olarak şahsen, fiilen, fikren ve zikren ben bir malım." Gözlerimi belerttim. "Söyle lan."

"Komutanım, ayıp ol-"

"Söyle lan," dedim gözlerimi daha da açarak. Şükrü garip garip bana baktı. Hem garipsiyor hem de korktuğu için emri ikiletmemek istiyordu. İkincisini seçti.

"Şükrü Zekeriya Şeker olarak şahsen, fiilen, fikren ve zikren ben, tescilli bir malım."

"Aferin. Kendi kendine tescilliyorsun da. Aferin," dedim geriye yaslanarak.

Nizami ve Özgür gülerek, "Şok haber. Şok şok şok," dedi ve Şükrü'ye omuz attılar. Nizami, Şükrü'nün saçını okşuyor, yanaklarına doğru avucunu götürüp kafasını seviyordu. "Şükrü Zekeriya benliği ile barıştı ve yıllar sonra gerçek kimliğine kavuşan Şükrü-"

"Aynen, buldunuz götünüzü uçuracak meseleyi. Uğraşın tabii." Onun çirkin saçını okşayan Nizami'nin elini itti. "Bırak ulan."

"Çok meraklıyım sanki kıçıma benzeyen saçına dokunmaya, koyduğumun tipsizi," dedikten sonra kafasına çaktı bir tane. "Kafaya bak. Vuruyorum, *saçımı kes abi, yalvarırım bu götten kurtar beni* diye şaplıyor sanki."

"Gidelim," dedi başımızda birden yoktan var olan Turan. Nizami ve Şükrü anında sesini kesti. "Ayaklandı bunlar. Uyanık olun. Çıkıyoruz şimdi."

CamScanner ile tarandı

"Emredersiniz," diyerek ayaklandıktan sonra silahın şarjörünü Turan'ın gözlerine bakarak sertçe yerleştirdim. Bakışları kısa bir an bana döndükten sonra tekrar Hera'ya çevrildi.

"Allah kabul etsin," dedim namaz kılmaya gittiğini bildiğim için.

"Sağ olasın, asker," dediğinde, "Dualarınız kabul olur inşallah," dedim inatla. Neden bana öyle göz ucuyla bakıyordu lan?

Bu sefer gözlerini tamamen bana çevirdikten sonra, "Âmin," dedi. Öyle bir baktı ki o duayı düşündüm. Ettiği duayı canı gönülden istediğini hissettim. Bir an nedensizce kalbim sızladı. "Âmin, Kaza."

Neden sanki duasında biz de varmışız gibi hissettim, Seziş? Sanki bunu hissettirmek ister gibi döndü gözlerimize. Düşünsene, iki kızınız ve mutlu bir evliliğiniz olmasını diliyormuş.

"Çok istediğiniz bir dua olmalı," dedim ciddiyetimi bozmadan.

"Çok," dedi içten gelen bir sesle. "Ne kadar istediğimi duysaydın, sen bile o dua için secdeye yatardın."

Duygusuzluk ve türlü işkencelerden oluşan eğitimlerimde neden bu adamdan bahsetmemişlerdi ki?

"Ben bile?"

Sanki bunun olmasını doğumundan beri istiyormuş gibi, "Sen bile," diye net bir sesle vurguladı.

Sen eve geldiğinde, Turan iki kızınızla birlikte mutfakta yemek yapıyor. Sen protez tırnaklarını yaptırmaktan gelmişsin. Yorgunsun. Elindeki Volvo XC90 anahtarını kâseye bırakıp Turan'a ve kızlarınıza sarılıyorsun. Hep beraber Sezen Aksu'dan Şanıma İnanma söyleyerek dans ediyor ve sofrayı hazırlıyorsunuz. Söylesene bir tanem, çok güzel olmaz mıydı?

Kafasını aramıza sokup dikkatimizi üzerine çekerek, "Çıkalım mı, komutanım?" diye soran Özgür'e sakin fakat öfkeli bir şekilde dönen Turan, "Yok, mantı büzün," deyince Özgür şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı.

"Hı?"

"Hı diyor bir de. Siktir git. Çıkacaksın tabii ki. Çıkıyoruz dedim ya az önce."

Özgür, "Emredersiniz, komutanım," diyerek kalktı ve yola çıktı. "Lütfen beni koruyun. İkisinden birisinin elinden olacak ölümüm. Öyle hissediyorum."

Turan'a saygıyla kafamı eğip, yola çıktığımda o da hemen arkamdan gelmeye başladı.

"Kanka, sana on kere onlar yalnızken aralarına girme dedim. Zaten etrafa yaydıkları enerjiden ülkenin tüm trafoları patlıyor. Ben hayatımda

CamScanner ile tarandı

böyle nefret görmedim. Sen de yangına körükle bağrın açık koşuyorsun," dedi Göktuğ. "Sen benim şefkatli kollarımdan uzaklaşmasana, kadının."

"Koru beni, evimin erkeği. Şefkatli kollarınla koru," dedi Özgür. Şükrü ve Nizami ise onların bu dalga geçen hallerine gülerek önlerine döndüler.

Dakikalarca Heralar önden, biz arkadan yürüdük. Bir ara yolu bilmeden önden yürüyen bizdik ama Şükrü, Fırat abi ve Kubat, Heraların arkasında kalıp onları aramıza almıştı. Yine de onlara güvenmediğimizin farkındalardı. Onlar da bize güvenmiyordu.

Hera haklıydı. Kimse, hiç kimse, Türk askerini karşısına almamalıydı. Ama unuttuğu bir şey vardı. Türk askeri kötülük yapanı göz ardı etmezdi. Etmeyecektim. Andım olsun ki onu mahvedecektim.

Yol boyunca bunu düşledim. Dakikalar sonra bir tepeye vardığımızda Hera, Turan'a dönmeden kendi yandaşlarına bir baş işareti verdi. Adamları tepenin diğer tarafına doğru koşturup, bir çatışmaya başladığında Turan silahına davranacaktı ki Hera onun koluna elini uzatıp sımsıkı tuttu. O kolu, yüzbaşının yaralı olan elini taşıyordu.

Ne yaptı o kulağını anahtarlık yaptığım, Seziş?

Silahım ne ara kalktı da Hera'nın ensesine dayandı, hiç kimse kestiremedi.

Hera'nın tüm vücudunun kaskatı olduğunu, gerilen omuzlarından fark etsem de ensesine uyguladığım sertliği daha da bastırarak, "Bırak," dedim son derece tehlikeli sesimle. Hera'nın yanındaki iki kişi de silahlarını bana doğrulttu. Aynı anda Keleş, silahlarını onlara doğru çevirdi. Gözlerimi ondan çekmeden konuştum. "Çek elini ondan."

Turan'ın şaşırdığını biliyordum çünkü bakışları bu sefer bana dönüktü. Bile isteye bana bakmadığı saatlerden sonra direkt bana bakışından şaşkınlığını ayıklayabiliyordum. Tim ayıklayamazdı, Hera ayıklayamazdı ama ben, Turan'ın şaşkınlığını bir kılın tereyağından çekilmesi gibi çekip aldım ifadesizliğinden. Hera elini kaldırarak, kendi yandaşlarına silahlarını indirmelerini işaret etti. Adamlar hemen silahlarını indirdiler.

Turan, Keleş'e kısa bir an bakıp, tek bir baş işareti verdiğinde beşi de çatışmanın olduğu yere koştu. Çatışma sesleri kulaklarımızda yükseliyordu.

Kolunu Hera'dan kurtardı. "Geri bas, Hera," dedi Turan otoritenin burama burama koktuğu kalın sesiyle.

"Pekâlâ," dedi Hera ellerini teslim olmuş gibi kaldırarak. "Bu kadar sinirlenmeye gerek yok. Amacım sadece Turan durdurmak."

"Amacınla değil, icraatlerinle ilgileniyorum ve icraatlerin hoşuma gitmiyor, Profesör Watson," dedim.

CamScanner ile tarandı

"Çok gergin sen, tatlı asker."

"Ellerini uzaklaştır," dediğimde ellerini indirdi. Turan, gözlerini bir an olsun benden ayırmazken kafamla kenarı işaret ettim. Hera, gülümseyerek kenara doğru çekildi. Kendi omzunda da silah vardı ama silahını bana doğrultmadan benim sözümü dinlemeyi seçti.

"Hadi ama," diye fısıldadı. "Onu benden mi kıskanıyorsun?"

"Seni ondan kıskanıyorum, güzel Hera," dedim onun gibi fısıldayarak. Turan bize baksa da duyamayacağı bir ses tonunu seçmiştim. "Turan Komutan seni öldürmek gibi bir gaflete düşebilir, değil mi? Bunun olmasını istemem. Seni ben öldüreceğim. Sen, benimsin."

"Biz dostuz," dedi Hera sakince. "Öyleyiz. Turan bana dokunmaz. Biz yıllardır dostuz. Senin ile de yıllarca oluruz."

"Siktir oradan," dedikten sonra ona doğru bir adım atacakken, "Asker," diyen sert ses ile gözlerimi Turan'a çevirdim. Turan tek kelime etmedi ama ben onun Hera'yı bırakmamı istediğini anlayarak omuz silktim ve Hera'nın ensesini silahımın ucuyla ittirip kafasının öne doğru sarsılmasına neden olduktan sonra silahımı indirip onun yanına ilerlemeye başladım. "Fevri hareketler yapma."

"Bir teröristle işbirliği içindeyim. O fevri hareketlere aşina olmanız gerek."

"O işbirliğini öneren sendin."

"Başka herifler olur ve o heriflerden Yassou'nun yerini öğrenip, onları öldürürüz diye düşünmüştüm. Eski *sugar mommynizle* yollara düşeceğimizi tahmin edemedim, kusura bakmayın."

"*Sugar-*" Kaşları çatıldı ve yüzü bana döndü. Yanımda iki metre olarak dikilmesine rağmen kafasını eğmeden üstten bir şekilde bana baksa da ona dönmeden, tüm nefretimle Hera'ya bakıyordum. "Ne *sugar mommysi* ya?" diye masumca sormasına takılmadan, kaşlarımı bile düzeltmedim. Elindeki silahı kuvvetlendirip, silah seslerinin kesildiği yöne döndü.

Yürümeye başladığında, arkasından ilerlemeden önce Hera'ya ters ters bakıp ona tiksinti dolu suratımı gösterdim. Fırat abi ile Serkan'a da göz ucuyla bakarak, "Siz burada kalın," dediğimde, "Emredersiniz," diyen seslerini kulaklarıma üç saniyeliğine misafir ettikten sonra adımlarımı hızlandırdım. Tepenin ardında duran kanlı bedenlere bakarken bir an kaşlarım çatıldı.

"Burada..." dedim ama gözlerim hemen askerlerimi aramaya başladı. Bir kırlangıç kondu yüreğime. Kırlangıcın ayağında kırk kiloluk gülle vardı.

CamScanner ile tarandı

O gülle ile usulca yüreğime indi. Korku duygusu, güllenin içine saklıydı. Truva attı gibiydi fakat içinde güzellikle girmiyordu kalbime.

"Kubat?" diye seslenirken birden bir kafa dikildi ve kar maskesindeki yoğun kanla, yüzünü bizim olduğumuz yöne çevirdi.

"Vurmayacaktım, komutanım," dedi. Önündeki ölü beden, Hera'nın adamlarından birine aitti. "Komutanım," dedi. Turan'a dönüp, "Yemin ederim, vurmayacaktım," diye destekledi laflarını. "Siz onları öldürmeyeceğiz, onların amacı farklı dediniz ama ben vallahi zaten biliyordum. Vurmayacaktım ama bu orospunun ölü beni zorladı," dedi çatık kaşları ile.

"Özgür, Göktuğ, Şükrü, Nizami?" diye sordum ona kızmadan. Ona kızmazdım. Turan, etrafta diğer askerleri aramakla meşguldü. "Neredeler?" diye sesimi yükselttiğimde Kubat, "Bilmiyorum!" diye bağırıp ayağa kalktı ve etrafa bakındı.

Yoklardı. Yoklar mıydı?

"Göktuğ?" diye fısıldadım. Yüreğime kırlangıç tarafından bir gülle atılmıştı fakat gülle o kadar ağırdı ki nefesimi sekteye uğratıyordu. O kırlangıç öyle masum görünürken, nasıl yüreğimin canını alacak olan gülleyi taşıyabilmişti? "Özgür?"

Turan da sert fakat endişenin tadını almış sesiyle bağırdı. "Şükrü! Nizami! Neredesiniz ulan?"

"Evet?" diyen sesi duyduğumda kalbimin tam üstüne düşmüş olan demir birden kalkmış gibi rahat bir nefes vererek arkamı döndüm.

"Aptallar," dedim. "Aptallar sizi. Neredesiniz siz? Aptal herifler!"

Gözlerim hızla onları tararken Şükrü, "Aşk olsun, komutanım. Yeni mi fark ettiniz?" diyerek sırıttı.

"Bir şeyiniz var mı? Kimmiş bunlar?" diye hızla sordu Turan. Acele ederek onlara ilerlemeye başladı.

"Yok yok, bir şeyimiz yok," dedi Nizami acele ile. Gözlerim ona döndüğünde gülümsedi ama bir şeyler farklı gibiydi. "Cevad mıdır nedir? Onlar," dedi Nizami. "Zaten dört kişilerdi," dese de etrafta dörtten fazla ceset vardı. Hera'nın tüm adamları Cevad'ınkilere karışmış görünüyordu.

"Hangisi Cevad?" diye sordu Turan.

"İşte en bıyıklı olan ve en orospu çocuğu gibi duran olması lazım. Göğsünde Korku'nun kurşunu var. Ellerime sağlık, ayıptır söylemesi," dedi Kubat keyifle.

"Ayıpsa söyleme," dedi Turan ters ters. Kubat şaşırdı ama Turan onu umursamadı. Yere baktı. Birkaç adım uzakta kalan, yüzüstü düşmüş piç

CamScanner ile tarandı

ayağındaki postallarla ters çevirince adamın gözleri yukarı çevrildi. Gözlerini kırptı ve öksürdü. Ölmemişti.

Turan, yere çömelip bir bileğini dizine yaslayarak kısık gözlerle Cevad denen, bıyıkları toprak olmuş adama, "Tahrir nerede?" diye sordu

"Yassou'ya yakındır, komitan," dedi ve öksürdü. "Yardım ederim size. Yol gösteririm. Yeter ki yaşayayım. Bana yardım edin."

Turan, ayağa kalktığı gibi postalıyla onun yarasına tüm gücüyle baskı uyguladığında Cevad'dan kopan acı dolu inleyiş Dilekli Hisar Dağı'nın taşlarına çarpa çarpa yankı yaptı. Turan'ın yüzünde ölüm saklıydı. Ay ve yıldızın kırmızısını daha da koyulaştırmak ister gibi kan dökmeye yemin etmişti.

"Her biriniz, işte tam da böyle ölmeye mahkûmsunuz." Turan acımadan, iki metrelik boyu ile adamın üzerine çıkıp diğer ayağını da yarasının üzerine denk getirdi ve o koca postallarıyla, Cevad'ın yaşayan bedeni ceset olmaya yaklaşana kadar, saniyelerce o bedenin üzerinde bekledi. "Bizim ellerimizden." Daha da bastırarak eğildi Cevad'ın nefes almaya zorlanan suratına. "Ya da ayaklarımızdan." Yarasından dolayı acı çeken Cevad bağırdıkça nefessiz kalmaya, nefessiz kaldıkça öğürmeye başladı. Kendi kusmuğunda ölene kadar onları izledik. En sonunda sesi soluğu kesilen Cevad'ı arkamızda bırakıp döndüğümüzde Hera'yı tepenin başında gördük.

Kubat'ın kanlı üstü ilk dikkatini çeken oldu. Diğerleri temiz oldukları için onlara sadece gözlerini değdirip bıraktı ve yerdeki adamlarına baktı. Kaşları saniye saniye çatılırken ilk Turan'a, sonra bana döndü. Sırıttım ama maskenin altındaki suratımı görmedi.

"Kimmiş?" diye sordu soğukkanlı sesiyle.

"Cevad," dedi Kubat ayağının ucundaki adamı tekmeleyerek. "Önemli biri değil."

"Öleceği belliydi," dedi Hera ve sonra, "Onun adamlar iyi olmalı," diye ekledi. "Benim adamlar tek kurşunla ölebilmiş. Oysa onlar elinde taramalılar var."

Göktuğ dudak büzdü. "Senin adamların kedi değiller ya," dedi sahte bir üzüntüyle. "Tek canları var. Tek kurşun yeterli gelmiştir herhalde."

"Herhalde," dedi Hera ve dişlerini sıkarak gülümsedi. "Yolumuza devam edelim."

Arkalarını dönerek ilerlemeye başladıklarında onlara eşlik ettik. Şimdi Hera'nın elinde iki adamı ve kendisi kalmıştı. Yedi adamı ölmüştü. Bir yanlış yapabilecek cesareti varsa, buyurup gelebilirdi. O kadına hiçbir zafer bırakmaya niyetim yoktu. *Her anlamda.*

CamScanner ile tarandı

Turan, kolumdan tutup beni durdurunca, "Sende," dedi, kaşlarım çatıldı. "Hera sende. Arkasındaki yamuklar bende. Hiç iyi bakışları yok. Takipte olmalıyız."

"Yaklaştık mı?"

"Keyfi yerinde. Adamları ölmesine rağmen sakin kaldı. Ya yaklaştık ya da kafasında döndürdüğünü gerçekleştireceği yere yakınız." Gözlerini bana çevirdi ve sarı belalarını, alev topraklarıma sabitledi. "Bana güveniyor musun?"

Neden bunu sorup duruyordu? Güvensem ne güvenmesem ne... "Hislerinize ve planlarınıza güveniyorum," dedim samimiyetle. "Söylemiştim. Her şey için."

"Her şey için. Benim sana güvendiğim gibi sen de bana güveniyorsun. Güzel," dedi ve kolumu tutan eline çevirdi bakışlarını. "Güzel." Derin bir nefes alıp yüzüme geri döndü. "Güzel. Güzel. Çok güzel."

Kolumu sakince elinin altından kurtarıp, "Hazırım," dedim hafif bir sesle. Bu, onu kendine getirdi.

"Biliyorum," dedikten sonra bir adım geri gitti ve eliyle reverans yaparak yolu gösterdi. "Üsteğmenler önden," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemi durdurabildim.

Cinsiyet meselene karşı ne kadar hassas olduğunu bildiği ve rütbenle anılmak istediğin için, rütbene mi değindi o? Allah'ım, ince düşünceli erkekler... Beni yatırabilirler, üzerimden geçebilirler. Ama özellikle Oxford'u terk etmiş, iki metrelik, yüzbaşı rütbesindeki ela gözlü erkekler olursa memnuniyet duyarım.

Tekrar yola koyulduğumda yüzbaşının da arkamdan etrafı kontrol ederek geldiğini görebiliyordum çünkü ben de onun gibi etrafı ve olası tehlikeyi gözlüyordum.

Her yer simsiyahtı. Kış ayını bu yüzden severdim. Kaybolmuşluk iliklerine işlerdi. Ay hariç, yıldızlara baktığında sahipsiz hissettirirdi sana gökyüzü. Her yerde bir yıldız vardı. Her yıldız, birine ait gelirdi insana. Fakat bana, kafamı kaldırıp baktığımda gördüğüm ay ve yıldız, kanımı hatırlatırdı. Hemen kolumun üzerinde bulunan bayraktaki gibi parlardı karanlıkta.

Düşman kafasını kaldırdığında gördüğü ay ve yıldıza baş kaldırıyordu. Oysa onları ezebilecek bir bayrakta, kafalarının üstündeki şanlı ay ve yıldız bulunuyordu.

İnsanoğlu ne aptaldı.

"Burası," diyen Hera'nın sesi ile birden kafamız onlara döndü. Eliyle ileride ışıkları yanan bir kulübeyi gösterdi. Dayanıksız görünüyordu. Her

CamScanner ile tarandı

an yıkılacakmış gibiydi. Kapının önünde iki tane, kalıplı adam dikiliyordu. Ellerindeki silahların ne olduğunu çözemedim. "Oradalar," dedi Hera. "Yassou orada ama Tahrir nerede bilmem."

Biz biliyorduk. Buralardaydı. Gözlerimi Hera'dan indirmeden, "Yassou senin," dedim. "Anlaştığımız gibi."

"Doğru," dedi. Açıkçası Yassou hiçbirimizin sikinde değildi. Hera, normal şartlarda Yassou'yu alabilirdi ama buna izin vermek içimden geliyor diyemezdim. "Anlaştığımız gibi." Kafasını kulübeye çevirdi. "İçeride ne olduğunu bilmiyor biz."

"Bilmiyoruz," dedi Turan.

"Ama şimdi ne olacakları bilmiyor siz," dediğinde duyduğum helikopter sesi ile kafam yukarı kalktı ve o an kimin olduğunu bilmediğim helikopterin kapısı açıldı. Kaşlarım çatıldı ama pusuya düştüğümüzü anlamamız çok uzun sürmedi. Helikopterin yarattığı rüzgâr yüzünden gözlerim kısıldı. Elimi yüzümün önüne koyacakken duraksadım.

"Ah, beynini sikeyim," dedim kendimi hızla düzeltirken. Kaçmaya yeltenen Hera'nın yakasından tuttuğum gibi onu kendime çektim. Diğer adamları bana silah doğrulttuğunda, arkamda olduklarını bildiğim Turan tarafından, aynı saniyede yere indirildiler fakat çatışma başlamıştı.

"Biliyordum, amına koyayım ya!" diye bağıran Fırat abi, kurşun yağmurundan kendini korumak için olduğu yerden koşmaya başladı. "Ben bu karının böyle bir orospuluk yapacağını biliyordum!"

"Eğil! Eğil ulan!" Gür sesiyle bağırdı Turan. "Göktuğ! Şovmen modunu kapat, şimdi değil! Buraya gel lan!" diye seslenince, "Komutanım!" diyen Göktuğ, helikoptere odakladığı silahını indirdi. Turan, onun yakasından tutarak, kedi gibi peşinden sürüklemeye başladı.

Tahrir'in adamları olduğunu düşündüklerim, bir başka çete ve kulübenin içindekiler çıktığında ortalık tam bir kaos yuvasıydı.

"Senin ben o fındıktan küçük, toz halindeki beyninin her bir noktasını sikeyim! Buraya gel," diyerek Hera'nın saçına yapıştım. Önümde eğerek ilerletirken çığlığını umursamadım.

"Kubat, Serkan, arkadan dolaşın. Tahrir'i bulmanız lazım!"

"Emredersiniz, komutanım!" diye bağırdılar Turan'a.

"Şükrü, Nizami. Kulübenin arka tarafına geçin. Başka bir şey var ve ben Hera'nın bu işte parmağı olduğuna eminim."

"Emredersiniz, komutanım."

Hera'yı ağacın arkasına doğru fırlattığımda, kafasını kaldırıp silahına davranacaktı. Silahımın kabzasını çevirip yüzünün ortasına geçirdiğimde,

CamScanner ile tarandı

Hera acıyla inleyerek kenara devrildi. Hemen yanına geçip silahının kemerini boynundan çıkardım. İleri fırlattıktan sonra kafasını kaldıracakken yüzüne yediği tokatla tekrar kenara devrildi. Silahın kabzası yapmak istediğ her şeyin önünü kesmişti çünkü onu fena sarsmıştım.

Pantolonu ve belindeki her şeyi boşaltıp, uzağa fırlatırken Hera her kafasını kaldırdığında benden bir tokat yedi. En sonunda minik silahını aldığım an eliyle sertçe elimi tuttu. Suratıma bir tokat attı ama sadece suratım kenara döndü. Daha sonra sert ve yavaşça ona döndüğümde altımda, korkuyla bana baktığını gördüm. Benden korkarak ancak bu aptal bana vurabilirdi zaten.

"Geldiler. Bittiniz siz," dedi sırıtmaya çalışarak. Korkusunu görmediğimi mi düşünüyordu?

"Öyle mi?" diyerek elimle onun çenesini sıktım, yüzünü yüzüme yaklaştırdım. "Sana kötü bir haberim var, Watson. Türk askeri asla bitmiyor," dedikten sonra yumruğumu sertçe yüzüne geçirdiğimde Hera, burnuna yediği darbe ile olduğu yere yığıldı.

Baygın haldeyken burnundan boşalan kan ile damarı çatlamış olabilirdi, sikimde değildi. Tek dizim üzerinde konumlandım ve çatışmaya katıldım. "Kaza, ses ver," diyen sesi seçebildim.

"Hera bende, sorunsuz. Kulübenin etrafındakileri indiriyorum," diyerek, sağdan koşmaya başlayan pezevengi vurdum. Yere yığıldıktan sonra peşinden gelen, yerdeki arkadaşına baktı ama benden bir kurşun yedi.

"Kubat, durum ne?"

"Arkadan dolanıyoruz, komutanım."

"Şükrü, Nizami?"

"Kulübenin arkasındayız. İçeride hareketlilik var."

"İzin vermeyeceksin," diye konuştuğumda muhatabım yüzbaşıydı. Yüreğim intikamla çarpıyordu. "Kitabın o kulübede olduğunu biliyoruz. O kitabı almadan hiçbir yere gitmek yok."

"Her şey için dedik, Üsteğmen Kaza."

Güven ipliği, serçeparmaklarımızdan birbirine bağlanmış gibi bir ağırlık hissettim.

"Her şey için dedik, Yüzbaşı Akkurt."

Silahımdan çıkan kurşunlar gibi benim de üzerime kurşunlar yağıyordu. Helikopterden sarkıtılan ipin ucunda birisi göründüğünde aynı anda dokuzumuzun da ağzından bir *siktir* kaçtı. Oraya doğru ateşe başlayan birisini ağacın arkasında gördüğümde gözlerim oraya çevrildi.

CamScanner ile tarandı

Göktuğ'a şovmen diyen Turan Akkurt, attığı tek kurşunla ipin ucundaki herifi yere düşürdü. Herif yere kapaklandığında helikopterden başlayan kurşun yağmuruyla birlikte, "Komutanım!" diye bağırdım.

"Siktir, tamam, sorun yok. Kimse kafasını çıkarmıyor. Özgür, geri çekil!" dedi o da bulunduğu ağacın arkasına yaslanarak.

"Komutanım, alırız onları!"

"Geri çekil dedim, sarma sar demedim, amına koyayım! Kimi alıyorsun sen?"

"Beni niye günlere giden teyze belleditiniz, komutanım ya. Mantı büzme bitti, sarma sarmam başladı. Sutyenime koyduğum altını da çıkarayım isterseniz!"

"Lan, kessene çeneni!"

Şarjörü yeniledim. Gözümün tekini kapatarak diğer gözümle dürbüne odaklandım. Helikopterdekine döndüğümde, açık kapısındaki birisiyle silahlarımızın birbirine dönük olduğunu gördüm. Bana atış yapacağını hissettim ve ondan önce davranarak ateş ettim.

Adamın ne halde olduğunu görmeden hızla kendimi ağacın arkasına saklayıp küçüldüğümde, tam ayağımın dibine bir kurşun geldi ama o an ağaç kavuğuna saplanan kurşunla gözlerimi kapatarak soluklandım ve güldüm.

"Geberenin, öbür tarafta yakasındayım," dedi Turan sert bir sesle.

Nizami güldü. "İlk sırada ben varım sanırım," dediğinde, "Yok, bence ben varım," diyerek kafamı çıkardım. Kulübenin kapısı açıldığında Turan, "Kubat!" diye bağırdı.

"Komutanım," dedi Kubat nefes nefese. "Burası biraz olaylı geçecek, şunu da ye, amına koyayım," dedi ve sonra gülerek, "Yedi. Aferin," diye ekledi. "Burası biraz kalabalık, Turan Komutan'ım."

Helikopterdeki ipten inen adam, kulübenin çatısına eğildikten sonra yeleğinden bir şey çıkardı. Silahımı ona kaldıracağım an hepimizin ortasında kalan alana atılan bombayı fark ettim. "Sis!" diye bağırdığım an, ayağa kalktığım andı.

"Kaza!" diye bağıran Turan'ı umursamadan, sislerin arasında kaybolsa da yerini ezberlediğim kulübeye doğru koşmaya başladım. Ceketimin yanından çıkardığım bombanın pimini koşarken çektiğim gibi rastgele, hislerime göre kulübe olarak bildiğim yere doğru fırlattım ve kenardaki ağacın arkasına geçtim. Hiçbir şey görmüyordum ki.

"Sikeyim, ne yaptın sen?" diye soluk soluğa konuşan Turan'a, "İşimi," diye fısıldadım ve bomba, cümlemden hemen sonra sırtımı dayadığım ağacın ön tarafında, yani benim arkamda patladı.

CamScanner ile tarandı

Kurşunlar etrafımdan hızla kayıyordu. Ne yemiştim ne içmiştim bilmiyordum ama bu işi öylece bırakmayacak kadar gözümü karartmıştım. "Kaza," diye seslendi. Ayağa kalktım. "Kaza yanlış bir ş- sikerler," dedi birden.

Çatışma sesleri eksilmişti. Herkes, sis dağıldığı an olacakları beklerken kulübeye doğru ilerledim ve etrafa bakındım. Sisin hepsi, kulübenin önündeki alana ve etrafa dağılmıştı fakat kulübenin içine denk geldiğini düşündüğüm bomba, kulübenin kapısının önünde patlamıştı.

"Hadi, hadi. Hadi ama!" Etrafa deli gibi bakınıyor, kitaba dair bir şey arıyordum. Kulübenin içinde sis yoktu. Kitap neredeydi?

İçeride bir radyo, üç koltuk, mini mutfak, mini buzdolabı, masa ve masanın üzerinde yeni yemek yendiği belli olan tabaklar vardı. Kulübenin girişindeki ne olduğunu anlayamadığım şeyler parçalanmıştı. Yerde yatan adamlara bakındım, ölülerdi fakat bazılarının yeni olduğu belli olsa da eski cesetler de vardı. Onlardan gözümü çektikten sonra tahta zeminde ilerlemeye devam ettim.

"Hadi," diye fısıldarken gözüm bir şeye takılsa da o an içeri koşturarak giren Turan'ı fark edebildim.

"Kaza, sen ne yapıyorsun? Sendeki bu cesaret nereden geliyor, amına koyayım? Kahvaltıda yediğin menemendi. Yüreği nereden buldun? Sisin arkasından girme-"

"Komutanım," dedim elimi uzatıp kavradığım şeyle ona dönerken. Elimde, aylardır aradığımı tutuyordum. Turan'ın sesi kesildi ve elimdekine odaklandı. Turan'ın gözleri parladı. O sarıları, gururdan parladıkça daha da sarıya çevrildi sanki.

"Oldu," dedim. Elimde deftere benzer bir şey vardı ama kalınlığı defter denilemeyecek kadar büyüktü. "Kitap bizd-"

Patlattığım ön kapıdan içeri giren Serkan'ın sesi, arka kapıdan giren Kubat'ın sesi ve kulaklıktan bağıran Şükrü'nün sesi birbirine karıştı.

"Tahrir kaçmış," dedi Serkan öfkeyle.

"Gelen Mordim'di. Yassou Mordim'in korumasında elimizden alındı," dedi Kubat şokla.

"Nizami! Nizami vurulmuş. Kurşungeçirmez yeleği paramparça. Çok kan kaybetmiş! Bilinci yerinde değil!" dedi Şükrü korkuyla.

Ve ben, gözlerim Turan'ın benden ayrılmayan bela gözlerindeyken, aldığım üç haberin şokuyla elimdeki kitabı düşürdüm.

CamScanner ile tarandı

9. DUVARLAR YIKILDIKTAN SONRA ÇALINAN KAPI

Kasvetli havaları her daim cenaze havalarına benzetmişimdir.

O boğucu, soğuk fakat sıcak olmaya yakın olan havalar genelde sonbaharda karşımıza çıkar. Bir ceset gibi soğuktur fakat aynı zamanda da sıcaktır, geriye bir hayattan kalan küçük izleri bırakmıştır.

O havalarda, küçüklükten beri hep huzursuz hissederim. İçimi bir sıkıntı basar, nefes almam zorlaşır ve her daim içimde bir ağlama isteği oluşur. Konuşmak istemem. Kusmak isterim. Hiç durmadan, üzüntüden kusmak isterim o havalarda.

Yine bir sonbaharda, o kasvetli havada bir eve tabut getirmiştik. Bizdendi. Bizim ülkemizin askeriydi. Can damarımız kopmuş gibi hissettiriyordu. "Yaralı mı benim evladım? Onun haberini mi vermeye geldiniz?" diye soran acılı baba, üzerinde jilet gibi tören üniforması olan, kafasına taktığı şapka ile usul usul onun kaşları çatık çehresini izleyen binbaşıya baktı.

Arkamızda bir ambulansla geldiğimizden o da biliyordu ne olduğunu, etraftaki köylü de.

"Benim dağ gibi evladım yaralıdır, değil mi, komutanım? Neden cevap vermiyorsun?"

Binbaşı Erkan Korkmaz, cevap veremiyordu. Adamın gözlerine bakıyordu ama hemen solunda, birkaç adım arkasında dikilen ben ve Yüzbaşı Turan Akkurt, onun yaşadığı zorluğu biliyorduk. Dizleri üzerine çöküp o babadan özür dilemek istiyordu.

Özür dilerim, geç kaldık demek istiyordu. *Affet beni, kanı yerde kalmayacak* demek istiyordu ama tek yapabildiği o babaya bakmaktı.

Tüm köylü etrafımızda nefesini tutmuş, gözlerinden dökülen yaşlarla haberi bekliyordu. Ağlıyorlardı. Ben... ağlamıyordum. Benim yüzüme dönen babaya, babaanneye, komşuya karşı dik duruyordum.

Dimdik omzumla, yeminim olsun size, ben o kanı yerde bırakmam. Her birini, tek tek yollayacağım cehenneme.

"Mehmet, kim geldi?" diye bağıran kadın, başında başörtüsü ve üzerindeki namazlık elbisesi ile dışarı çıktı. Eliyle sokak kapısına tutunmuş eşini görünce ilk eşine, sonra bizlere baktı. Gözleri en arkadaki ambulansa

CamScanner ile tarandı

takıldığında bir adım geri sendeledi. Komşular kadına koşarken, kadın bir kaç adım ileri atabildi ama çok dayanamadı. Yere, dizleri üzerinde toprağa düşerken acı dolu haykırışı, içime katran karası hüzünler doldurdu.

"Allah'ım!" diye feryat edişindeki o acı, içime işledi. Koca adımlarım o anneye ilerledi ve hemen önünde diz çöktüğüm gibi kadını kucaklamaya çalıştım ama nafileydi. Yere vurduğu yumruklar, boğazından kopan çığlıklarla o an dedim ki; *asıl kıyamet bu. Hiçbir felaket bir annenin evlat kaybından sonra attığı çığlığın etkisini yaşatamaz.*

"Evladım nerede!" diye çığlık atarak ağlarken, onun gözünden düşen yaş ile birlikte benim içimdeki tüm acı tarlaları sel altında kaldı. "Benim yiğidim nerede?"

"Hemşire," diye seslendim. Ambulanstaki hemşire koşarak gelirken Turan, babayı düşmemesi için tutmuştu, Erkan Komutan da olanları anlatıyordu. Baba, nefes alamıyordu. Konu komşu tülbentleri burunlarına dayamış, gizli gizli ağlıyor, bazıları etrafımızda anneye yardım etmeye çalışıyordu. "Açılın lütfen. Annem oksijen alsın!" diye bağırdım. "Açılın."

Kadın çığlık atarak tepiniyordu. Tepindikçe başörtüsü açılmış, saçı başı dağılmıştı. Onun ellerini yüzünden uzak tutmaya çalışıyordum fakat o kadar kötüydü ki durdurmak imkânsızdı. Gözyaşları iri taneler halinde yanağına dökülüyordu. O evden, oğluna ettiği dualarla dolu namazından kalkan annenin acısını o kadar derinde, içimde hissediyordum ki yüreğimi elime alsam toz halinde parmaklarımdan yere dökülürdü.

"Annemize alan bırakalım!" diye bağırdım hâlâ kadını görmek için eğilenlere. "Uzak duralım. Lütfen!"

Kalabalık açılmaya başlarken, koşarak gelen hemşire elindeki sakinleştirici iğne ile kadının kolunu hazırlamaya başladı. Kadın, hemşire gelince birden yaşlı gözlerini bana dikti. Onu saran kolumun üzerine elini koydu. sarılmaya çalıştı.

Sanki elinde oğlundan geriye kalan tek şey benmişim gibi son kez bana tutunmaya çalıştı.

Oğlunu tanımıyordum, sadece cesedini görmüştüm ama onunla aynı vatan için savaşmıştım. Aynı üniformayı giymiş, belki başka bir zamanda aynı gün ve aynı saatte yaralanıp vatanım için kan dökmüştüm. Ben bir Türk askeriydim; gururla bu mesleği yerine getirerek can vermiş oğlu gibi.

Dilekli Hisar Dağı'ndan dört şehidimizle çıkmıştık. Dördü de kitabı bulduğumuz kulübenin yakınlarındaydı. O dağda beş asker varmış ve beşincisi onların elinden kaçtıktan saatler sonra, biz dağın ortasındaki küçük kulübeye varmadan saatler önce kendi birliğine ulaşmış. Mordim

CamScanner ile tarandı

helikopteri Yassou'yu da alıp kaçtıktan sonra gelen başka bir helikopter ve araçlar TSK'ya ait sağlık ekibindendi.

Nizami kurtulmuştu fakat diğer dört şehidimiz maalesef ki biz oraya vardığımızda çoktan ölmüştü.

Binbaşı ve kendi bölük arkadaşları ile Turan, Serkan, Özgür ve ben de gelmiştik. Binbaşı onları bulan kişiler biz olduğumuz için burada olmamızı istemişti.

Hemşire, anneye sakinleştirici yaparken babadan bir acı feryat koptu. "Allah'ım," dedi baba. "Allah'ım!" Elini yüreğine koydu, tüm vücudum anneye yaslı, onun sakin ve acı dolu iniltilerine dayanmışken baba da Turan'ın koluna tutundu. Ayakta duracak hali yoktu. Tek dayanağı Turan Akkurt'tu. Yüzbaşı onu sımsıkı sararken baba kafasını kaldırdı, Turan'a baktı.

"Şehit mi oldu evladım?" diye sorduğunda etraftan hıçkırıklar yükseldi. Kollarımın arasındaki anne tenime tırnaklarını batırarak beni sararken gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Eşinden duyduğu o soru cümlesine karşılık hıçkırdı.

"Komutanım," dedi ümitle baba. Binbaşı Korkmaz'a da yalvararak baktı. "Yalvarırım, doğruyu söyle bana."

Turan Akkurt'un acıyı damardan vermekten başka hiçbir çaresi yoktu. "Başımız sağ olsun," diyen yüzbaşı ile Özgür, kenardan gelen babaanneyi zor tuttu. Kadın elindeki baston ile Özgür'ün kucağına yığıldı. Etrafta bir cenaze havası olduğu doğruydu ama şehit cenazeleri, her cenazeden farklı oluyordu.

Bu şehit tek ailenin değil, tüm vatanın şehidiydi.

Baba, omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başlamadan önce, her haberden sonra duyduğumuz o cümleyi kurdu.

"Vatan sağ olsun!"

Bir hafta sonra. Tunceli.

Elimde tuttuğum dosya ile gergin gergin albayın odasına yürümeye başladım. Görev dönüşünde vereceğimiz imzalı dosyayı yüzüme bakmadan, sanki köpeğe kemik fırlatırmış gibi önüme atan yüzbaşı yüzünden sımsıkı tutuyordum.

Ağzımı dahi açamamış, dosyayı aldığım gibi odasından çıkmıştım. Arkamdan baktığının altına imzamı atardım fakat Turan Akkurt, son bir haftadır olduğu gibi benimle birkaç saniyelik diyaloglardan başka bir konuşmaya girmiyordu.

CamScanner ile tarandı

Hera'yı koğuşa kapatmışlardı ve iki haftadır kuru ekmek dışında bir şey ile beslemiyorlardı. Onun yanına girme izni sadece Turan Akkurt'a aitti. Ondan izin almadan kimse girmiyordu.

Kimseden kastın sensin. Turan sana bakmıyor diye izin de alamıyorsun. İçin kan ağlıyor, kabul et.

İçim kan ağlıyordu çünkü regl olmuş, ağrıdan dolayı iki gün bırak Turan Akkurt ile yüz yüze gelmeyi, uzak mesafesinde bile durmamıştım. O bir haftadır benimle muhatap olmazken son iki gündür ben de pek yanına uğrar değildim.

Hepimiz çok gergindik. Nizami halen daha hastanedeydi ve ameliyatı başarılı da geçse onu göremiyorduk. Artı olarak babaannemi aradığımda ona ulaşamıyordum ve bunun üzerine albay da bana bir şey anlatmıyordu.

Konunun Turan'ın sana yüz vermemesi olduğunu tüm kâinat biliyor, Sezi. Turan ile Hakkâri'de sohbet edebildikten sonra seninle konuşmaması zoruna gidiyor.

Turan Kıçım Akkurt'un benimle konuşmaması sikimde dahi değildi. Ona ihtiyaç duyacağım hiçbir mesele daha yeryüzüne düşmemişti. Kulağımda tuttuğum telefondan Kubat'ın sesi geliyordu.

"Nizami'nin yanındayız.. Şükrü, ben, Fırat abi. Hemşireler odaya en fazla dört kişi girebilir dedi. Arada Alaaddin abi geliyor ama İsmail amcayı evde tek bırakmamak için Fırat abi ile dönüşümlü kalıyorlar. Fırat abi birkaç gece İsmail amcanın yanında kaldı."

"İyi mi Nizami?" diye sordum.

"İyi ya, ne olabilir bu taşaksıza? Nefes alıp verirken ne güzel ıslık çıkarıyordu yara, ne diye diktiler diye söyleniyor."

"Değişik herif ya," dedim sırıtarak. "Ben gelemeyeceğim hastaneye."

"Gelmenize gerek yok zaten. Turan Komutan'a da gelmenize gerek yok dedik. Ne gerek var tek odaya sığmaya çalışmaya? Eve çıkacak zaten yarın ya da yarından sonra. O zaman gideriz birlikte."

"Aynen, ben de öyle düşündüm. Aslında bu akşam gelecektim ama alaydayım bugün. Eve geçince geliriz artık."

"Ben gidiyorum. Şükrü yine Nizami'nin yarasına parmak sokma şakası yapıyor. Onların şakalarının gerçekleşme ihtimali çok yüksek. Ayırmam lazım iki dangalağı. Sonra konuşalım tekrar."

"Tamamdır, iyi bakın kendinize."

"Siz de."

Telefonu kapattım. Albayın kapısını çaldıktan sonra bir *gir* komutası bekledim ve komut, iki saniye içerisinde geldi. Kapı kolunu indirip içeriye

CamScanner ile tarandı

girdiğimde, albay masaya eğdiği suratını kaldırdı ve keyifle arkasına yaslandı.

"Sen miydin, Sezin? Gel, otur."

Kafamı saygıyla eğip onaylama işareti verdim ve önündeki koltuğa geçip oturdum.

"Hoş geldin. Dur," deyip gülümsedi. Elini telefonuna uzatıp, "İki çay söyleyeyim. Bayağıdır görmüyorum seni, konuşalım biraz, " deyince, "Estağfurullah, komutanım. Gerek yok. Ben sadece dosyayı bırakmaya geldim," dedim saygıyla.

"Olur mu öyle? Operasyondan döndün döneli doğru düzgün suratını gören yok. Bir sohbet edelim seninle. Hatta dur," dedi ve telefonu kulağına götürüp, "Oğlum, sen üç çay kap gel. Turan Komutan'ına da söyle, o da gelsin odama," dedikten sonra ben tepki verecek aralığı bulamamışken telefonu kapattı.

Gözlerimi büyütmemek ve *o fındık beyinli herifi çağırmayın buraya, komutanım. Yoksa asla düşünmediğim şeyi yaparak bu alayı ateşe verir, sır olur kaybolurum* dememek için gülümsedim.

"Ne iyi yaptınız, komutanım," dedim gülümserken. "Turan Komutan'ımı da çağırdınız." Kafamı sallayarak etrafa bakarken gülümsüyordum. Gülümsememden, etrafta ateş çıkaracağım bir şey aradığım belli oluyor muydu acaba? İstemiyordum o herifi!

"Evet, aranızdaki buzlar eridi sanırım. Artık üstünle dalaşmak gibi bir duruma sokmuyorsun kendini," diyen albay ile yanaklarımın yandığını resmen ve fiilen hissettim.

Bir öksürüğü boğazımda ağırladım ama o öksürüğü dışarı kusmadan, "Kusura bakmayın," dedim zor bela albaya dönerek. "Bazen, gerçekten haddimi aşıyorum. Bu bir üste saygısızlık olarak anlaşılmasın. Turan Komutan'ımın emirleri başım gözüm üstüne ama bazen takışabiliyoruz." Hızla ekledim. "Tabii o da benim hatam."

"Hataların bir tane değil zaten, Kaza," dediğinde utançla yutkundum. Serdar Komutan konuştuğunda yerin dibine giresim geliyordu. Ona çok şey borçluydum. "Hata denilen şeyi bazen sadece biz yapmayız. Kontrolümüz dışında olan şeyler, üzerimize yorgan gibi serilip hatamız olur."

"Evet, anlıyorum."

"Gazetecinin ölümü, suikast ya da çıkabilecek olan dedikodular senin kontrolün dışındaydı," dedi kaşlarını kaldırarak onu onaylamamı beklerken.

"Evet," diye onayladım.

"Ama bunları kontrol altında tutmak senin elindeydi."

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Kesinlikle haklısınız."

"Bu eylemlere izin verecek biri değildin ama bazı durumlar seni değiştirmeye başladı, Sezin. Mesela yeni atanmış Yüzbaşı Turan ile aranızdaki şeyin adı her ne ise seni zorluyor gibi."

Gülümsedim. Sinir bozucu olabilirdi gülümsemem. Kendimi tutamamıştım. "Komutanım, ben asla başkası tarafından zorlanacak bir kadın olmadım. Ne dokuzumda ne on dokuzumda ne de yirmi dokuzumda." Dosya yayı elimde sıkmayı bıraktım. "Turan Komutan ile aramızdaki meseleler mesleğimizin dışında olan sorunlar. Kişisel meseleleri işime yansıtmamaya çalışıyorum, çoğu zaman." Ekledim. "Başarısız olduğum zamanlar oluyor."

"Olmaman gerek."

"Evet, özür dilerim."

"Başarılı bir kadınsın. Seni akademiden beri bilirim. Hırslısın. İstediğini alırsın. Bir şeyi kafana koyduysan karşındaki baban da olsa ezersin. Bildiklerinin arkasında durursun. Vatanın her şeyden önce gelir. Hata yaparsan kabullenirsin, doğru yaparsan övünmezsin."

"Estağfurullah," dedim mırın kırın ederken. "Bana inanıyor olduğunuz için ne kadar teşekkür etsem az, komutanım."

"Sana inanan tek ben değilim, Kaza."

Garip bir ifade belirdi yüzümde. "Anlamadım?"

"Turan Komutan'ının anlattığına göre operasyonu sen kurtarmışsın."

Ne?

"Hiç şaşırmadım. Bugüne kadar beni hiç şaşırtmadın, Sezin. Sana olan güvenimi, bir dağ üzerine devrilse bile yıkamaz. O kitabı almak için içeride kimin olduğunu dahi bilmeden girdiğinde, bazıları yaptığına aptallık der ama Turan, bunun cesaret olduğunu altını çizerek belirtti."

Nasıl?

"Serkan içeri bomba atmak üzereymiş. Eğer sen içeri dalmasaydın kitabı da içeride olanları da asla bilmeyecektik. Bu operasyonun altın ismi sensin. Turan Akkurt, senin adına rapor yazmak istediğinden bahsetti."

Hasiktir, Seziş. Kalbim yerinden çıkacak. Cidden. Bir haftadır yüzüne bakmayan kocamız bizi orada burada methediyormuş.

Albay başka bir Turan Akkurt'tan mı bahsediyor?

*Gözlerine dalıp sır olayım mı? Hasretinden yanıp kül olayım mı?**

---

* İbrahim Erkal – Aşkından Yanayım mı?

CamScanner ile tarandı

"Şey," dedim ikinir gibi gülerken. Az kalsın sıçacaktım. "Turan Komutan'ımdan mı bahsediyorsunuz?" diye sormak geldi içimden. Sordum da. "Yani... operasyonu ben mi kurtarmışım?"

"Aynen öyle söyledi."

Aşkından yanam yanam yanam kül olayım mı? Kapında kalam kalam kul olayım mı?

Gülmekle gülmemek arasındaydım. "Yani... aynı Turan Akkurt'tan mı bahsediyoruz, ben anlamadım ki."

"Çok şaşırtıcı, değil mi? Ben de aynısını düşündüm. Turan başta senin pohpohlanmayla ağızdan ağıza dolaşan bir başarı olduğunu düşünüyordu." *Lan...* "Ben de senin gibi şaşırdım ama sen de onu şaşırtmışsın anlaşılan."

Ulan... Herif üç güldürüyorsa beş kere sinirden delirtiyordu.

"Aslında," diyerek albaya döndüm hızla ve gülümsememi bozmadan, "Bence ben kalkayım. Siz Turan Komutan'ımla karşılıklı hoşbeş ederek çaylarınızı için. Ben sizi rahatsız etmeyeyim," diyerek ayağa kalktığımda kapı çalındı.

Albay, "Geç kaldın gibi görünüyor," dedi bana bakmayı kesip kapıya dönerken. Usulca yerime geri çöktüm. "Gir, yüzbaşım."

Ve içeriye Turan Akkurt ile genç bir çocuk girdi. Çocuk çayları koyup afiyet olsun dilerken yüzbaşı tam karşıma kurulmuştu. Gözlerini bana diktiğinde ben de çatık kaşlarımla birlikte ona bakıyordum.

Göt herif, albaya benim pohpohlandığımı düşündüğünü mü söyledin? Seni buna pişman etmeyen Sezin'i ne yapsınlar. Bak, gör.

Sezi̇ş, hop. Hoop.

"Hoş geldin, Turan," dedi albay. "Biz de tam Sezin'le seni konuşuyorduk."

"Öyle mi?" diyen Turan gözlerini benden çekmeden gülümsedi. Ona sinir bozucu bir şekilde bakmayı seçtiğimde, dirseğini dayadığı kolunu kendisine çekerek dudağının kenarını hafifçe kaşıdı. Amacının ne olduğunu bilmeden, çatık kaşlarımı bozmadan ona bakıyordum ama içimdeki o iğrenç küçük bulanık durmadan çığlık atıyordu.

Eli ile ağzının kenarını okşuyor. Keşke bizi de okşasa-

"Devam edin. Eminim, Sezin Üsteğmen'in benim hakkımda iç açıcı düşünceleri vardır."

Evet, çok iç açıcı. Direkt böyle içini yararak açıp, o içini karıştırmak isteyecek kadar iç açıcı. Böyle elini daldırarak mideni alıp, götünden çıkardıktan sonra tam geniş göğsünün ortasına koymak isteyecek kadar.

Cevap vermeden ona bakmaya devam ettiğimde Turan'ın suratındaki keyif kayboldu ve ciddi bir şekilde bana bakmaya başladı. İster istemez, o

CamScanner ile tarandı

hiçbir zaman göz kaçırmayan Sezin'den bağımsız olarak gözlerimi ondan çektim. Albay Serdar'a dönüp, "Ben sadece dosyayı getirmek için gelm-" demek istesem de albay, Turan'a döndü.

"Ben de Sezin'e görevde yaptığı deliliğin hoş olmadığını anlatıyordum."

Ortaya olta atmış da sazanın atlamasını bekliyormuş gibi geldi, Seziş. Al. bay sanırım Turan'ı oltaya getirmeye çalışıyor.

"Hoş olmadığını mı?" diye soran sazan Turan, albaya döndükten sonra sakince bana döndü ve yüz ifadesini bozmadan, "Evet," dedi. Çok hızlı bir şekilde dağıldı ve aynı hızda toparlandı. "Hiç hoş değildi. Orada başkaları da olabilirdi ama Sezin Kaza, amatör gibi atladı sislerin arasına."

Kaşlarımı kaldırarak albaya döndüğümde, albay ciddiyetle Turan'ı dinliyordu. Alay mı ediyorlardı ulan benimle? "Evet," dedi albay. "Bir de Serkan bombayı atmak üzereymiş. Ya atsaydı? Bir şehit daha olacaktı."

"İstihbarat ajanı veya Yassou kitabı alabilirdi o çatışmayı fırsat bilip," dedim gür bir sesle. "O an yapılması gereken ne olursa olsun kitabı o kulübeden çıkarmaktı. Ve onu da çıkardık. Benim için önemli olan bu."

Kitabı hâlâ incelememiştik. O kadar yoğun geçiyordu ki bu dönem, kitaba bakamamıştık. Gündemimizde Nizami, Hera ve Tahrir'in kaçışı vardı.

"Senin için önemli olmayanın canın olduğunu anladık zaten," diyen Turan'a cevap vermek için dudaklarımı aralamışken aklıma düşen yönetmelik ile dudaklarımı sakince kapayıp, "Doğru," dedim.

"Turan da olmasaymış..." dedi albay çayına bir yarım küp şeker atıp karıştırırken.

"Kitabı alsalardı ne yapacaktın? Herifler Mordim ajanı çıktı. Kitap onlarda olsaydı, oraya tek başına daldığında, onlardan alabilecek miydin?"

Beni azarlar gibi konuşmasına sinirlenmiştim. "Komutanım, arkamdan Kara Murat gibi koştunuz. Bu olasılıkları çoktan düşünmüş olmalısınız. Tek başıma daldım diyemeyiz," dediğimde albay kaşlarını kaldırarak, "Öyle mi?" diye döndü Turan'a. "Bunu anlatmamıştın, Turan."

Albay da bizi ayakta hallediyor, Seziş. Baksana, konuşmalarımızı takip ederek ortalığı kızıştırıyor.

"Evet," dedi Turan acele ile albaya dönüp. "Yani... baktım ki Sezin Üsteğmen yuları salınmış at gibi koşturuyor... Birinin onu kurtarması gerekiyor diye düşündüm." Son cümlesinde gözleri tamamen bendeydi.

Göz temasınızın asla ayrılmaması beni çok fena yapıyor. İnsan bir etrafa bakar, bir gözünü rahatlatır ama yok... Siz o tansiyonu dibine kadar yaşamak istiyorsunuz, Seziş.

CamScanner ile tarandı

"Sağ olun," dedim. "Orada Tahrir kaçtı ama siz bana yetişmeye çalıştınız. Çok incesiniz."

"Evet," dedi albay ciddi ciddi. "Tahrir'in kaçması çok büyük kayıp oldu. Sezin kendisini kurtarabilirdi oradan. Senin Tahrir'in peşine düşmen gerekiyordu."

"Önceliğimiz kitaptı, kitabı aldık," dedi Turan. "Ben Sezin'i içeriden çıkarmalıydım o an. Tahrir önceliğimiz değildi."

"Evet," dedim yine araya girip. "Tahrir'in peşinde koşmak yerine halkın kahramanı gibi koşup yetiştiniz bana. Çok profesyonelce. Olmasaydınız ne yapardım, bilmem." Sinir bozucuyduk ikimiz de. Eşek gibi sırıtıyorduk birbirimize.

"Neyse ki bugün de şükretmek için bir sebebin var, Kaza."

"Evet, evet," dedim bir Turan'a bir bana bakan albaya dönmek isteyip Turan Akkurt'un sarı belalarından kopamazken. "Gerçekten. Hatta ben bir koşu gidip şükür namazı kılayım. Sonuçta sizin gibi birisi başımdayken insanın içinden secdeden ayrılmamak geliyor."

"İyi," diyerek albaya dönebilen Turan ile içimden derin bir oh çektim ama yüzüm ifadesizdi. "Görüyorsunuz değil mi askerlerimizi, komutanım? Sağ olsunlar. Çok seviyorlar bizi."

"Bayılıyoruz size. Turan Akkurt dövmesi yaptıracağım yakında, fontu ne olsun sizce?" deyince Turan'ın gözleri birden bana döndü ve tüm nefretimizle birbirimize bakmaya başlayınca öksürük sesi aramıza girdi.

"Yine de çok sevindim," dedi albay tatlı bir sesle çay bardağına uzanırken. "Arkadaş olmuşsunuz. Isınmışsınız birbirinize."

"Çok ısındık," dedi Turan sarı belalarını üzerime ok fırlatır gibi odaklamışken.

"Yandık," dedim ben de gözlerimi inadına ondan çekmezken.

Sizi bilmem ama ben göz temasınız bozulmadıkça aralıksız yanıyorum, kül oluyorum, Seziş. Adamın beyinciğini kelledeki beyni hüpletir gibi hüpletebilir miyiz?

Asla.

Tüh.

"Güzel güzel," dedi albay çayını höpürdettikten sonra. "Kardeş kardeş geçiniyorsunuz. Çok hoşuma gitti bu durum."

"Kardeş kardeş mi?" diye aynı anda sorarak albaya döndükten sonra hızla yine birbirimize döndük ama albay keyifle çayını içiyordu.

Albay bey biz kardeş kardeş olmak değil, kardeşler dünyaya getirmek istiyoruz. Siz olayı yanlış anladınız.

CamScanner ile tarandı

"Ne kardeşi?" diye sorduk birbirimize bakarken garip garip. Şaşkın ve sinirliydik. Göz önünde bulundurulması gereken ikinci nokta, birbirimizden cidden nefret ettiğimizdi.

"Aranız iyi. Çok iyi olmuşsunuz siz böyle. Çok şükür anlaşabildiğinizi de gördüm."

"Evet, çok şükür," dedikten sonra, "Ben kalkayım," diyerek ayağa kalktığımda lafıma ve ayaklanışıma, "Ben kalkayım," diye aynı şekilde eşlik eden diğer beden ile biraz dip dibe düştük. Çok az. Onun göğsüne kafam çarpacak kadar az.

Ben ona alttan sinirle bakarken o da bana üstten gıcık bir şekilde bakmayı seçmişti. İkimiz de ayaklandığımız yerde birbirimize bakarken kalakalmıştık. Albayın çayı höpürdetişi Turan ile karşı karşıya durup hareket edemediğimiz üçüncü saniyede kulaklarımıza dolunca hızla birbirimizden uzaklaştık. Ben elimdeki dosyayı albaya uzatıp, "Dosya burada, komutanım," diye başlamışken Turan, "İzniniz olursa, komutanım," dedi.

"Çıkın," dedi albay keyifle. "Eşek sıpaları sizi. İyi geçinin! Çok iyi arkadaş olmuşsunuz!" diyerek, götüne motor takılmış gibi peş peşe odadan çıkan bize seslendi.

"Tabii tabii," dedikten sonra kapıyı çektim ve arkamı dönüp adım attığım an dibimde gördüğüm Turan Akkurt'un gövdesine çarpmamla ondan uzaklaşmam bir oldu. Sırtımı kapıya dayadım. Kalçam kapıya yapışmışken olur da albay kapıyı açarsa götümün üstüne yapışacağımı düşünürken karşımdaki adamın yüzüne ters ters baktım.

"Niye dibime girdiniz yine?"

"Arkadaş mıyız?" diye sorduğunda bunu beklemediğim için sarsıldım.

"Ne?"

"Sen ve ben," dedikten sonra uzun parmağı ile -*gerçekten parmağı niye o kadar uzun, Seziş?*- ikimizi gösterdi. "Albay Serdar'ın dediği gibi... arkadaş mıyız?"

Sanki bu yüzyılın en büyük şakasıymış gibi güldüm. Turan bana garip garip bakıp bir adım geri giderken, fırsattan istifade onun ve kapının arasından da çıktım. Gülerek koridora sırtımı, Turan'a yüzümü verdim. "Ay," dedim gülmeye devam ederken. "Ay, ay..." Elimi ağzıma kapatıp neşemden kırk beş köşe olmuştum. Cidden gülüyordum. "Çok komikti gerçekten." Turan çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Güzel şakaydı," dedim artık en sonunda gülmem durulunca. "Tebrik ediyorum. Plaketinizi en yakın zamanda, plaketçi arkadaşıma ayarlatacağım."

"Ne plaketi?" diye sordu sinir dolu bir sesle.

CamScanner ile tarandı

"*Dünyanın en komik yüzbaşısı* plaketi," dedim gülerek.

"Kaza, soru sordum."

"Komik olan da o zaten," dedim yine gülmeye başlamamak için kendimi tutarken. "Komutanım, biz-" O bana doğru bir adım atınca sesim soluğum kesildi ve adımlarından kaçmak için ben de geri gittim. "Turan Komutan'ım," dedim sert bir sesle. Ama sert sesime rağmen bir çocuk gibi ondan kaçmaya hazır hissediyordum.

Ben kaçayım, o kovalasın istedim. Çok küçük bir istekti ve o kovalamaca oyununun yaşandığını düşünmek bile beni mutlu etmişti. Küçükken mahallede 11-50 adlı sobeleme oyunu oynardık. O zamanlarda ebe olmamak için her şeyi yapardım. Sayıda elli bana gelmesin diye kurduğum çemberde ona göre ayarlardım yerimi. 11-50 benim en sevdiğim oyundu çünkü ebe on bire sayana kadar uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştığım yerdeki heyecana bayılırdım.

Turan on bire kadar saysın, ondan uzaklaştıkça uzaklaşayım ama o sonra beni çok uzaklaşmadan sobelesin istiyordum. Ben sobelenmekten nefret ederdim fakat şu an o beni yakalasın istiyordum. Çocukça bir istekti, anlıktı, bir daha asla olmazdı ama o an bunu istediğimi biliyordum.

Ondan kaçmayı amaç edinmiş gibi gerilemek için adım atmıştım ki tek adımıyla -kocaman, benim üç adımım kadardı- önümde bitince o adımı atmadım. Geriye yaslanmış ayağımı usulca öne doğru çektim ve gözlerimi ona diktim.

"Arkadaş-" diye başlayacakken onun sözünü kestim.

"Değiliz," dedim.

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Olamayız," diye ekledi.

"Çünkü..." dedim.

"Komutanımım," dedi.

"Komutanımsınız," derken bunun bana nasıl hissettirmesi gerektiğini seçemedim. Tek hissettiğim o yakalamaca oyununda, sonsuza kadar sobelenmeyeceğimin boşluğuydu. "Hem de operasyonda başarısız olacağımı, pohpohlanarak buralara geldiğimi düşünen komutanımsınız."

Yüzünde bir değişiklik oldu veya olmadı... Yakalayamadım. Bakışları değişmedi bile. "Başarısız olacağını düşünüyordum, inkâr etmem bunu. Senin hakkındaki düşüncelerimden çekinmiyorum."

"Evet, her geçen gün bunu deneyimliyorum," dedim sakince.

Bir haftadır niye yüzümüze bakmıyorsun dürzü diye sorar mısın, Seziş? Özel istek.

CamScanner ile tarandı

"Her neyse," dedim o cevap vermezken. "Yıllarca uğraştığım her şeyi elimden aldığınız operasyonda, elimden geleni yapmaya çalıştığım için al. bayın yanında beni azarlar gibi konuştuğunuzu da ekleyebilirim sanırım. İşte bunlar yüzünden arkadaş olamayız. Daha önce olmadığımızın da daha sonra olamayacağımızın da sebebini verdim, komutanım. Şimdi, izninizle," deyip yanından geçecekken kolumda hissettiğim elin beni duvara yaslamaya çalıştığını fark ettiğimde, kendimi toparlamaya vakit bulsam da buna izin vermiştim.

Bıkkın bıkkın beni duvara dayayan elin sahibine, sırtımdaki sertliğin kat kat fazlasını gözlerimde ağırlayarak kaldırdım bakışlarımı. "Kaza," dedi sakin fakat isyankâr sesiyle. O ses tonundaki isyan sebepsiz bir biçimde içime dokunsa da gözlerimi çekmeden derin bir nefes aldım.

Konuşmaya başladım. "Senin yolun belli, benim yolum belli. Ben davamdan vazgeçmem ama bu alayda kaldıkça zarar gördüğümü hissediyorum," dedim onun sakinliğine eşlik edercesine. Lafa bu şekilde başladığım için sanırım, Turan'ın kaşları çatıldı. "İki iki daha benim sivilin ölümüne yol açmama çıkıyor. Beceriksizim. Elinden timi almak için senin altına girmeye çalışan bir ahlaksızım. Sezin Kaza adlı bir erkek askerim. Önünü arkasını düşünmeyen bir amatörüm. Başarısızım. A'yım B'yim C'yim." Artık sinirliydim. "Her şey üstüme geliyor ve ben artık sıkıldım."

İlk defa bu kadar saydam olduğum insana çatık kaşlarla bakıyordum. Çaresiz değildim, bu durumdan sıkılacak kadar sinirli ve bıkmıştım. O da bunun farkındaydı, direkt tüm hislerimi açmama şaşkındı.

"Pes etmek senin gibi bir kadına yakışmıyor," dedi fakat gözlerindeki şaşkınlığın yanında elle tutulacak kadar belirgin olan bir hoşnutsuzluk yatıyordu.

"Ben nasıl bir kadınım?" dedim alayla. "Bağırarak hayallerimin sadece bir hayal olduğu, daha fazlası olmayacağı söylendi. Sustum, siktir ettim, akademiye girdim. Yıllarca sırf asker olmak istiyorum diye kadınlığımdan vuruldum. Olay cinsiyetimdi. Çoğundan kalıplı, uzun ve güçlüydüm. Kadın olup da onların önüne geçmem zorlarına gidiyordu. Sustum, siktir ettim, askerliğe başladım. Bildiğimi, istediğimi yaptım. Ben buraya gelebilmek için tırnaklarımı feda ettim ama yine, birisi tarafından o operasyon elimden alındı. O kişinin gölgesine atıldım ve sen şimdi gelmiş, içeride..." diyerek elimle kapıyı gösterdiğimde içeride yaptıklarını kastettiğimi anladı.

Turan'ın karanlığı tamamıyla suratına sarıldı. "Sen benim gölgemde değilsin," dedi o suratını yansıtan sesiyle. "Operasyon benim dedin. Operasyon hep senindi. Albay da sen de bunu defalarca kez belirttiniz. Ben sadece

CamScanner ile tarandı

timin komutanıyım. Operasyonun da senin de önünde durmadım. Her şeye sen karar verdin. İşbirliği isteyen sendin, işbirliği oldu. Yol boyunca kitabı istedin, kitap senin oldu. Hera'yı elinde istedin, senindi. Önünde durmadım ki!"

"Kimliğimi elimden aldın."

"Sezin Kaza isminin kadın olduğunu fark etmeleri ile ailene, arkadaşlarına, alaya, time ve hatta yolda selam verdiğin çocuğa dahi ulaşmaları on dakikalarını almazdı."

"Sen de yıllarca o herife kendimi tanıtmak için feda ettiğim tırnaklarım uzamaya başlamışken parmaklarımı koparmayı seçtin," dedim gülerek ve duvar ile onun arasından çıkmak için bir hamlede bulundum.

Kaç gündür yüzüme bakmayan herif, ondan uzaklaşmama izin vermedi. "Turan Akkurt," dedim yoğun bir sesle. Gözlerimi ona çevirmeden göz devirdim. "Gideceğim."

"O ne demek?" diye sordu. Ona bakmadığımı fark edince uzun parmakları çeneme uzandı ve bakışlarımı kendisine çevirdi. O kısacık temas tüm bedenimi baştan aşağı ürpertirken gözlerimiz birbirine tutundu.

Çenemi onun elinden kurtardıktan sonra etrafa değil, onun yüzünün her zerresine baktım. Taradım gözlerimle. Yanakları, kaşları, alnı, burnu, çenesi, gözleri, kirpikleri... Gözlerimi kapatsam her birini ellerimle bir kâğıda işleyebilirdim.

Dudakları, Seziş? Bahset şu dolgunlardan. Herif resmen ilah. Allah'ım nasip et.

"Kaza."

"Komuta-"

"Yığılmak istiyorsun." Suratım buz gibi oldu. Lafımı kesmesi bir yana, çat diye bir yapıştırma yapmasını beklemiyordum. "Yorulmuşsun, uzanma bahanesine tutunma. Sen pes etmek istiyorsun."

"Ne yığılıyorum ne de pes ediyorum," diye kaşlarımı çatarak ona baktım. "Tek istediğim dinlenmek. Bırakın artık."

"Buna izin vermem. Böyle bir şeye izin vermiyorum."

"Sizden izin isteyen olmadı."

"Üniformalar üzerimizde. Emrim emirdir. Bu alaydan vaz mı geçiyorsun? Yok öyle bir şey. Çıkar aklından onu. Hiçbir yere gidemezsin."

Herif alaydan gideceğiz sanıyor. Bir yere gittiğimiz yok. Adamı niye korkutuyorsun? Kalbi ağzına geldi, kıyamam.

CamScanner ile tarandı

"Sormadım, komutanım," dedim çatık kaşlarımla. Hayır, gidecek olsam bile bu herife neydi? Ben sadece onunla uğraşmak istemediğimi söylemek istemiştim. Ne diye üzerime geliyordu bu manyak?

"Ben de sana cevap değil, emir verdim. Bir yere gitmek yok, Kaza."

Deli midir ne?

Deli, deli de... Sikeyim, ne oluyor? Ciddi ciddi bize deli oldu herhalde bu. Gideceğimizi mi düşünüyor?

"Gideceğim," dediğimde bileğime sarılacak olan elini fark etmem ve elimi hızla uzaklaştırmam bir oldu. "Alayda bana dokunamazsın," dediğimde sesimdeki sert rüzgârlar yüzünü yaladı. "İki sızıntının çıkardığı salak dedikoduları haklı çıkaramazsın. Bana olan o çirkin bakışlara laf veremezsin," dediğimde Turan Akkurt'un elleri durdu. Sanırım, tüm düşünceleri de...

"Sana dokunmak için tutuşurken dedikoduları umursayacağımı mı sanıyorsun?"

Ne dedi o? Seziş, ne dedi o? Kaptan geri sar, bu anı tekrar yaşamalıyız!

O da ben de donakalmışken Turan bir adım geri gitti. Dudaklarımın kenarları, fiskeler vuruluyormuş gibi sızlıyordu. Yanaklarımın kalp gibi attığını hissediyordum. Gözlerimde yangınlar çıkmıştı.

"Ben..."

İkimiz de onun ne dediğini fark etmiş ama acilen yaşanmışlıklardan silinmek istiyormuşuz gibi birbirimize bakmaya başladık. Daha da fazlası, öyle bir cümle kurduğunu ikimiz de yok saydığımızı birbirimize hissettirdik.

Kalbim az önceki hayalet itirafı tamamen toprağa gömmüş olsa da yüreğim son sürat atmaya devam ediyordu. Kulaklarım sağırlaşıyordu sanki. Ne dediğini düşünmek istemiyordum da... Bana dokunmak istediğini mi söylemişti o?

Kalbim... niye bu kadar hızlı atıyorsun ki? Ne bu bir eve varmak için acelen? Yol da insana evdir. Sen yol üzerinde gördüğün ilk eve kendini atmak mı istiyorsun?

"Gitmeyeceksin," dedi sanki yeni aydınlanıyormuş gibi. Dudaklarımı ıslatarak ona baktığımda gözleri dudaklarıma düştü. Islak dudaklarımda Turan rüzgârı hissedildi. "Gitmeyeceksin bir yere."

"Sadece odama gitmek..." Devam etmedim.

"Evet." Az önce ne o bir şey demiş ne de ben duymuşum gibi birbirimizden uzaklaştık.

"Evet, ben odama geçiyorum," diyerek bir adım attığımda, "Odana gidiyorsun," dedi. Elini ensesine atıp kaşıdığında gözlerimi bir saniyeliğine bile ondan çekemiyordum. Utanmıştı fakat daha da çok bir sevinç vardı

CamScanner ile tarandı

yüründe. Sanki... bir yere gitmediğimi anlamak ona keyif de vermişti. "Anladım. Odana gidebilirsin. Yani..." Yüzündeki kızarıklık bariz belliydi. "Odana gitmekten bahsediyordun tabii."

"Aynen," dedim ben de. "Görüşürüz." Arkamı döndüğüm gibi adımlarımı hızlandırdığımda arkamdan kısık bir ses yükseldi.

"Neden ondan uzak durmaya çalıştığını hatırladın mı, oğlum? Güzel. Bundan sonra hep aklında bulunsun. Amına koyduğumun oğlu seni. Aklından çıkmasın hiç. Hayatında sanki hiç kız görmedin. Amına koyduğum."

Oğlu diye bahsettiği kendisi mi yoksa...

Allah kahretsin! Bir şey yok. Bir şey yok. Bir şey yok! Şşş, yaşanmadı. Öyle bir şey yaşanmadı. Siktir! Yaşanmadı.

Yaşandı, ben şahidim.

Sus artık!

Ama yaşandı yani, söyleyeyim dedim. Seninle üç beş yatak göçürüp Tunceli'ye bir duman havası koklatalım çünkü birleşmemizle birlikte dokuz köy yanarken hiçbirini umursamadan sabah akşam seni yoracağım, dedi. Hem de bu sefer cidden dedi. Ben duydum. Benden söylemesi.

Odama girdiğim gibi yatağıma atlamam ve yastığa kafamı bastırıp çığlık atmam beni rahatlatır sandım. Rahatlatmadı.

"Çok heyecanlıyım, sanki Nizami'nin küçüğünü götüme yemişim gibi," diyen Şükrü çocuk gibi bir hevesle sırıttı.

"Nizami abinin *küçük senin kafandır* dediğini duyuyorum, abi," dedi Özgür gülerek.

"Sana sinirlenemiyorum bile Özgür Kız Nil," dedi Şükrü elindeki kocaman buketi diğer eline geçirirken. Diğer elinde tuttuğu bir kutu çikolata ile çiçeği zar zor kavradı. "Beni hiç sinirlendiremiyorsun ve elime şap diye oturan ensene bir şaplak atmak istemiyor canım."

"Allah Allah," dedi Göktuğ. "Gerçekten çok büyük gelişmeler var. Çok keyiflendirdi beni bu gelişim."

"Sen niye Nizami'yi babasından istemeye gelmiş gibi giyindin?" diye soran Turan ile burnumdan güldüm ve domuz sesi gibi bir ses çıkınca gözlerimi kocaman açıp elimi ağzıma kapattım. Turan da benimle birlikte kısa bir şekilde gülünce boğazımı temizleyerek gizli saklı yapmaya çalışsam da hayvan sesi çıkararak tüm dünya âlemine duyurduğum gülüşümü saklamaya çalıştım.

CamScanner ile tarandı

"Aşk olsun, komutanım. Nizami'yi babasından isteme falan..." dedikten sonra takım elbisesinin yakasını düzeltti. Gerçekten, babasından istemeye gelmiş gibi görünüyordu. Üzerinde jilet gibi bir takım elbise, çiçeği ve çikolatası ile yeni damat gibiydi. "Yüzükleri evde unuttuğum için onu başka zamana bıraktım."

Göktuğ ağzından sıçışmalı gülüşmesini saldı ve Özgür ile Serkan da onun gülüşüne gülmeye başladı. Hastaneye dokuz kişi giremeyeceğimiz için Kubat ile konuştuğumuz gibi Nizami'nin evine gelmiştik. Nizami, yaklaşık üç saat önce Elazığ'a, babasının evine geçmişti ve Şükrü'yü arayıp kesin bir dille, beş saat içerisinde evine gitmezsek o kurşunu yemek için Dilekli Hisar'a geri döneceğini söylemişti.

Şükrü ise Nizami ameliyattayken ve ameliyattan çıktıktan sonra dahi yemeden içmeden onun uyanmasını beklediği ve duyduğuma göre ona bir şey olacak korkusundan defalarca kusma seanslarına girdiği için Nizami'nin tehdidinden dakikalar sonra hepimizi apar topar evden almıştı. Kendisi. Üstelik mahallesinden bulduğu çirkin Sedan marka aracı ile.

Turan'ın siyah Mercedes G63'ü hariç herhangi bir arabaya yükselemediğini biliyordum.

Kısaca Tunceli'den çıktığımız gibi Elazığ'a gelmiştik. Ben, Şükrü'nün tipsiz Sedan'ına kalmıştım. Benimle birlikte Özgür ve Göktuğ gelmişti. Diğerleri Turan'ın Mercedes G63'üne geçmişti.

Apartman kapısının kilidi tam kapanmadığından, Şükrü kapıyı itip yukarı çıktı. İkinci kattaki daire kapısına geldiğimizde zile basan Şükrü, takım elbisesinin yakalarını düzeltip beklerken, Nizami'nin abisi Alaaddin açtı kapıyı. "Neredeydiniz yahu?" dedi bizi sarılacakmış gibi karşılarken. "Yemin ederim, evde bir tane yatılı hasta olsa tamam da ikisi birden konuşunca çekilmedi hiç. Hoş geldiniz. Hoş geldiniz!"

"Hoş bulduk Alaaddin'im ve sihirli lambası," dedikten sonra Fırat abi Şükrü'yü arkalara fırlattı. Elindeki baklava ve içecek poşetleri birbirine sürtünce ses çıkarıyordu. Ayakkabılarını çıkarıp hızlı hızlı içeri girdi. "Nerede benim aslanlarım?"

Daha dün bu evde olduğu gerçeğini göz ardı etmeye çalıştık. Nizami'nin babasına olan sevgisi çok içtendi. Saygısı da sevgisi de sonsuzdu İsmail amcaya. "İçerideler, abi," diyen Alaaddin abi beni görünce, "Sezin'im!" deyip bana sarılmak için hamle yaptığında uzun bir cüsse önüme geçip dikildi.

"Hoş bulduk, hoş bulduk," diyen Turan Akkurt'un epey bir aşağısında olan Alaaddin abinin omzunu sıkıp hafifçe pat pat vurduğunu gördüm.

CamScanner ile tarandı

Ayakkabılarını çıkardığında siyah çoraplarını kontrol ettim. "Nereye geçiyorsun, abim?"

İyi ki, babet çorap giyiyor olsaydı ikinci büyük Turancı olmama rağmen onları vazgeçerdim. Bazen, vazgeçmek de erdemdir, Seziş. Mesela babet çorap giyince.

Alaaddin abi içeriyi gösterirken, Turan onun içeriyi gösteren kolundan tutup kendisiyle yürütmeye başladı. Elini tuttu adamın zorla, yürürken tokalaştı. "Ben de Turan Akkurt. Nizami'nin ve Keleş'in komutanı."

"Biliyorum, biliyorum," dedi o da garibim. Kubat arkadan tıksırır gibi gülüp geçerken, "Adamın benden hoşlanmadığını her zerremde hissediyorum mu demiştin? Ne demiştin, hatırlayamadım," deyince arkasından bakakaldım. Umursamazca ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi.

Ona bakmayı kesip içeri girerken arkamdan Serkan, "Alaaddin, beni niye görmedin lan, göt böceği?" diye bağırınca, "Oo Serkan'ım, gelsene içeri lan. Kısa olduğun için göremedim!" diye bağıran Alaaddin abi ile Serkan koşarak içeri girdi.

"Hay gadasını aldığım, yedirdi yine lafı," dedi Serkan. Ayakkabılarını arkaya doğru fırlatmıştı. Ben de spor ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdiğimde arkamdan kikir kikir gülerek gelen Özgür ile Göktuğ önüme geçip hızlı hızlı mutfağa girdi. Bu utanma duyguları olmayan iki haysiyetsizin mutfağa girme sebepleri Fırat abinin özenle yaptırdığı baklavaları gömmekti. Biliyordum ama ses çıkarmadım.

En sona kalan Şükrü, "Ulan beni niye unuttunuz? Sizi ben getirdim buraya!" diye bağırıp içeri girdikten sonra kapıyı kapattı. "O kadar benzin yaktım, beni unuttular. Özgür ile Göktuğ'a depoyu doldurtayım da görsün dangalaklar."

"Şükrü mü o?" diye soran Nizami'nin sesini duyunca dudaklarımda minik bir tebessüm doğdu. Oturma odasından içeri girdim. Tim, çil yavrusu gibi odaya yayılmıştı. Fırat abi, Nizami'nin babası İsmail amcanın elini öpüp yanına kurulmuştu. Nizami'nin başında Serkan ve Alaaddin abi, Serkan'ın yanında Kubat vardı. Turan'ı göremiyordum. "Lan geldi mi benim Şeker'im? Kaç saattir görmüyorum, elim ayağım titriyor. Şeker krizim tuttu," dedi Nizami doğrulduğu koltukta.

"Geldim, oğlum!" dedi Şükrü ve içeri girdi elindeki çiçek, çikolata ve takım elbisesi ile.

"Lan," dedi Nizami gözleri dolarken. "Ne yaptın sen?"

Şükrü artık olmayan saçlarını eliyle sıvazladı. Evet, yol boyunca heyecanlandığı buydu. Nizami için saçını ve bıyığını kesmiş, yolunmuş tavuğa

CamScanner ile tarandı

dönmüştü. Heyecanı çok komikti. Üç kere kırmızı ışıkta geçmişti, yiyece[ğ] cezalar da arabanın sahibi olan abiye gidecekti. Umurunda değildi.

"Nasıl olmuş?" dedi Şükrü sırıtarak. "Senin için kestirdim. Beğen[miş] yordun ya hani. Sabah gittim Berber Gaffur'a. Nasıl olmuş lan?"

O sırada Nizami'nin babası İsmail amcaya eğilip, "Nasılsın, İsma[il] amca?" diye sordum kısık sesle. Herkes pür dikkat Nizami ve Şükrü'nün aşk dolu anlarını izlemek zorunda değildi sonuçta.

"İyiyim, kızım. Dur, şunlar hasret gidersin de... konuşuruz," dedi ve bileğimden tutup yanına oturttu beni. Yanına kuruldum ve elini sımsıkı tuttum İsmail amcanın.

"Lan benim için o kafandan vaz mı geçtin?" diye soran Nizami, "Tutmayın beni, öpeceğim," diye koltuktan kalkmaya çalışırken, Serkan ile Alaaddin abi gülerek Nizami'yi tuttu. "Tutmayın ulan. Çok duygulandım, oğlum. O kafadan vazgeçmiş. Ağlayacağım, Kur'an çarpsın," dedi ciddi ciddi gözleri doluyken.

"Oğlum," dedi gülerek ona eğilen Şükrü. "Ağlama, yine uzatırım."

"Üzülmeyin kızlar, yine büyür," dedi Özgür gülerek elindeki baklavayı ağzına atarken. Sonunda mutfaktan çıkabilmişlerdi. "Sünnet arabası yazısı gibi."

Göktuğ da güldü. "Üzülmeyin kızlar, hepsini kestirmedim," dedikten sonra ağzını açarak çok komikmiş gibi göz kırptı.

"Öncelikle sünnet arabası yazılarını söyleyerek sanki kızlara yedirmek istiyormuşuz gibi bir algı yaratılmasını istemem. Çünkü kadınlar erkeklerin oyuncakları değildir. Ama bizler onlar için varız. Kadınlar üzerimden tırlar geçseler sesimi çıkarmam. Hatta derim ki hanımefendiler şuradan da geçer misiniz? Aynen böyle derim işte. Üstümden geçebilir tüm kadınlar, hiç gık demem," dedi Nizami ciddiyetle, bana yönelik konuşurken.

"Ben de," dedi Şükrü direkt.

"Biz de," dedi Özgür ile Göktuğ.

"Ben de," dedi Serkan ciddiyetle.

"Lan uymasana şu gerzeklere," dedi Kubat, Serkan'ı omzundan iterken.

"Sanki senin üzerinden geçseler ses çıkarırsın," dedi o da Kubat'ı iterken.

Kubat, Serkan'ın orantısız gücü ile savrulmadan dikilirken kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Ceddini sıktığımın yanında durmak istemiyorum," diyerek yanıma, İsmail abinin yanına oturdu. "Çünkü biraz daha durursan ceddini sikerim."

"Nasılsın, Nizami?" diye soran Turan ile Nizami daha da doğruldu.

CamScanner ile tarandı

"Hoş geldiniz, komutanım. İyiyim Allah'a şükür. Siz nasılsınız?"

"Biz de iyiyiz. Ameliyat nasıldı?"

"Valla bilmiyorum," dedi Nizami ciddi ciddi. "Bayıltmışlar beni, komutanım. İzleyemedim. İsterseniz ameliyat kaydı varsa alı-"

"Onu mu soruyorum, Nizami?" diye sordu Turan. Nizami gerginlikten beşe katlanacakmış gibi, "Doğru, kaydı unutmuş olabilirler," dedi.

Göktuğ ağzındaki baklava ile sıçışmalı gülüşmesini saldığından, "Cibiliyetsiz pezevenk. O baklavayı nereden çıkardın?" diye sordu Fırat abi ve kaşları çatıldı. "Cebine koyup mu getirdin yoksa benim mutfağa koyduğum kutular mı açıldı? Umarım cebine koymuşsundur çünkü ikinci şık beni çok sinirlendirirdi."

"Abi," dedi ağzından burnundan şerbet gelen Göktuğ, "Sen de ye. Çok lezzetli," diyerek olayı dağıttığını düşünüyordu.

"Oğlum, hangi şık?" diye sordu Fırat abi.

"C," dedi Göktuğ ve anında ayaklanıp tüydü salondan.

Fırat abi ayağa kalkınca Özgür de koşarak çıktı salondan, Fırat abi de peşinden. Salonda oluşan boşlukla Turan Akkurt'u oturduğu tekli koltukta görebilmiştim.

"Oğlum..." dedi Şükrü, Nizami'ye ilerlerken. Selvi Boylum Al Yazmalım final sahnesi gibi birbirlerine baktılar. "Çok özledim lan," dedi Şükrü ve koşarak sarıldı. Nizami inlese de geri çekilmedi. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

"Lan çocuğun yarasını açacaksın, şükürsüz Şeker," diyen Turan ile Şükrü boğazını temizledi. "Geri çekil. Askerimi daha da yaralayacaksın."

"Emredersiniz, komutanım," deyip geri çekildiğinde Nizami duygusal duygusal Turan'a döndü.

"Askerim mi? Aitlik eki kullandınız Turan Komutan'ım."

Turan garip garip bakarken Nizami, "Askeriniz," dedi ve gözyaşını siliyor gibi yaptı. İsmail amca onun rol yapışına, "Kime çekmiş bilmem," diyerek güldü.

"Askeriniz sizi yesi-" Kubat öksürünce Nizami ne dediğini fark edip anında rolden çıktı. Turan ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Nizami, Şükrü'nün kafasına vurunca *şap* diye ses geldi.

"Lan, kafan *kurtuldum abi* der gibi şaplıyor. Çok duygusalım bugün. Allah'ım bu gözlerim neler görüyor? Bu günlere mi kaldık?" diyerek duygusal duygusal burnunu çekti.

Turan'ın göz devirdiğini gördüm. Onları anlamıyordu ama susturmuyordu da. Nasıllarsa öyle davranmalarını istiyordu. Gözlerini toparlayıp

CamScanner ile tarandı

etrafa öylesine bakınırken, etrafı tarayacak gözleri benim gazabıma uğramış gibi bende kaldı. Ona bakarken yüzümde bir ifade yoktu ama onun yüzü, kısa bir an sarsıldı.

Bize dokunmak için yanar gibi bakıyor, Seziş.

"Nizami, çok korkuttun lan," dedi Kubat. "Sen... Dakikalarca nasıl dayandın oğlum öyle?"

"Yeleğin parçalandığını hissettim de gaz sıkışması sandım valla. Osurursam geçer falan diye düşündüm," dedi Nizami. "Ben vurulmadım sanıyordum. Kulübenin etrafına varınca anladım. Artık yelek iyice sıkmıştı beni. Yeleğin içine kan birikmiş, baktım paçadan bir şey sızıyor," dedi gülerek.

İsmail amcanın rahatsızlığını hissedince elini daha sıkı tuttum. Nizami'nin babası bir gaziydi. Kırklı yaşlarında, Nizami henüz küçükken kaburgasına yediği kurşun ile tüm hayatı kaymıştı. Oğlunun vurulduğunu duyduğunda gözünden akan yaşlarla, oğlunu kendisi gibi yatağa mahkûm etmemesi için Allah'a yalvardığını anlatmıştı Fırat abi.

Oğulları, bu hayattaki tek mal varlığıydı ve o mal da gazi babasının yanında böyle gevşek gevşek konuşuyordu.

Fırat abi bizim çocuklarla odaya geri döndü. "Kanmış meğerse. Ben osurayım derken sıçtım da bok paçadan şapır şupur dökülüyor sanmıştım," dedi Nizami gülerek.

Sadece Kubat güldü bu şakaya, hepimiz ciddiydik. O da kimsenin gülmediğini fark edince somurttu. "Bu sefer komikti," dedi sadece.

Nizami devam etti. "Tabii fark ettiğimde bana bir halsizlik geldi. Bayağı kan kaybetmişim meğer. Şükrü dangalağı da yelek parçalandı falan demiş. Ben o sırada zor bela çatışma ortasında yeleği çıkardım. O salak da parçalandı sanmış."

"Evet," dedi Serkan büyük bir karanlıkla Şükrü'ye bakıp. "Yelek parçalanmış deyince öldüğüne emindik artık. Şükrü malı-" dediğinde Turan boğazını temizleyince hepsi sustu.

"Yeter," dedi Turan. "Tamam. Oldu bitti. Yaşıyor Nizami de. Konuşup üzmeyin kimseyi."

Elimi kıracak kadar sıkan İsmail amcanın elinin üzerine diğer elimi koydum ve destek olmak ister gibi okşadım. Diğerleri de Turan'ın neyden bahsettiğini fark etmiş gibi birden konuşmaya başladılar.

"İsmail amca biz kaymaksız, süzme mallarız. Kusura bakma," diyen Serkan eğildi ve elini öptü İsmail amcanın. "Valla kusura bakma. Biz alışığız diye-"

CamScanner ile tarandı

"Yok, ne olacak lan?" dedi İsmail amca. Elimi rahat bırakınca ayağa kalktım. Elime bir göz attım ama bunu yapan sadece ben değildim. Yanımda dikilen Turan Akkurt, kaşları çatılmış bir biçimde elime bakarken, "Acıyor mu?" diye sordu.

"Operasyondaki kahramanlığınızı burada devam ettirmenize gerek yok," dedim sert bir sesle. Dengemi şaşırtan bu adama tavrımı net göstermeliydim belki de. Lafları ebemi sikiyordu, gözleri içimi okşuyordu. Böyle olmazdı. Bir öyle, bir böyle olmazdı. "Kurtarılmaya ihtiyacım yok yani. İyilik perisi gibi etrafımda uçup simlerinizi üzerime silkelemeyin."

Onun yanından uzaklaşırken arkamdan, "Gerilmeyin," diyen Özgür'ü duydum. "Sonra faturası bana kesiliyor. Lütfen gerilmeyin."

"Ne diyorsun, Toklu?" dedi yüzbaşı birden yüksek bir sesle. Evdeki şenlik havası bıçak gibi kesildi. "Ne derdin var yine *gel götümü kaşı komutanım* der gibi yanaşıyorsun?"

"Ben de tam ondan bah-"

"Var mı derdin, oğlum? Vereyim sana üç yüz şınav, çek yan odada," deyince Özgür bir heykel gibi dikilip gözlerini başka bir yere dikti. Kıpırdamadı. Göğsü bile hareketlenmedi. Hepimiz dümdüz ona baktık.

"Donma taklidini artık kimse yemiyor, Özgür. Seni görüyoruz.," diyen Kubat ile Özgür bir süre daha sanki donmuş gibi dikilirken, "Özgür, sen git bak bakayım arabada elli kuruş var mıydı?" diye sorunca Özgür çözüldü ve, "Olur." diyerek koşa koşa kapıdan çıktı.

"Hayır, geldi yirmi beş yaşına, hâlâ donmuş gibi durunca görünmez olduğunu düşünüyor. Tekrar dövemem de yaşlandım artık, halim kalmadı," dedi Fırat abi ve İsmail amcanın yanına yürümeye başladı. "Beni biraz yordular ama hallettim kurban olduğum," dediğinde Göktuğ'un ellerini önünde birleştirmiş, kıpkırmızı suratıyla salonun kapısında durmuş, içeriye baktığını gördüm. Dudağında acının tatlı tebessümü vardı.

"İsmail amca, öpeyim elini," dedi Kubat ve oturduğu yerde İsmail amcanın elini öptü. "Kusura bakma bu ibneler yüzünden hep unutuyoruz seni."

"Ulan ben paşanız mıyım sizin de unutmayacaksınız? Olur öyle. Aileyiz biz," dese de Kubat'tan sonra elini öpen Şükrü'nün çıplak kafasını okşadı diğer eli ile. "Tamam Şükrü, elime özel muamele yapma artık, oğlum."

Şükrü eğildi ve yanaklarından öptü. "İsmail, et hotmail, kafam basmail nokta kom." Güldü İsmail amca onun tekerlemesine. "Seni de özledim. Çok uzun zamandır görmüyorum. Şu tombul yanaklara bak ya, yiyeceğim seni."

CamScanner ile tarandı

"Oğlumu sana vermeyeceğim," dedi İsmail amca onun üzerindeki te kım elbiseye bakarken. "İyi hazırlanmışsın ama olmaz."

"Nasılsın canına yandığım?" diye sorarak İsmail amcanın önünde diz çöktü Fırat abi. "Keyfin nasıl? Var mı istediğin?"

"Canının sağlığı, Fırat'ım," dedi yaşlı adam. "Allah razı olsun senden İyi ki varsın. Nizami Tunceli'deyken hep yanımda durdun."

"Abi, babamdan uzak durursan sevinirim. Daha dün buradaymışsın şimdi el ele tutuşuyorsunuz. Aranızdaki ilişki beni ürkütüyor. Arada elli metre olsun. Bakın, panikatağım geliyor," diye seslendi Nizami.

Fırat abi ile İsmail amca gülerken, Turan da eğilip İsmail amcanın elini öptü.

"Nasılsınız, efendim?" diye sordu.

"Efendim ne, çocuğum? Sen de bu ailedensin, seni buraya getirdiklerine göre," diyerek sevgiyle baktı bizimkilere. "Ben de senin abin, amcan sayılırım. Öyle de bana, olur mu?" Turan kafasını salladı. "Ne de uzun herifsin. Maşallah: Benim devreden bir arkadaş vardı, böyle senin gibi iki metreydi. Gökdelen Samet derdik. Sahi... senin boyun kaç?"

"İki metre yedi santim," dedi Turan.

"Hay maşallah," diyen Nizami'ye, Serkan ve Şükrü, "Çüş," diyerek eşlik etti.

"Maşallah maşallah. Ya asker olurmuş senden ya basketbolcu," dedi İsmail amca. "Yaptın mı basketbol?"

"Lise yıllarımda yaptım tabii," dedi Turan, konunun birden kendisine dönmesinden rahatsızlık duyduğunu belli ederek. "Siz de askermişsiniz duyduğuma göre?"

"Vatani görevden sonra kaldım orada. Ben Mardin'de yaptım çavuşluğu. Sonra yedik bir kör kurşun, kaydı hayatımız," dedi İsmail amca üzgün üzgün. "1994. PKK militanları durmadan milleti öldürelim derdindeyken bir çatışmada uğradık gazaba. Allah'tan sivillere dokunamadılar, biz üç gazi olduk. Üçümüz de yatalak kaldık. Senelerdir de kalkamayız yattığımız yerden."

Bir süre hepimiz sessiz kaldık. Hassas konuydu fakat içimizde bunu aşmıştık. İsmail amca, bizim gibi vatanı için her şeyi yapan bir gaziydi. Şimdi de kendisi gibi bir evlat yetiştiriyordu. Turan, elini onun omzuna koyup sıvazladı. İsmail amca da onun omzuna koyduğu elinin üzerine elini koyup teşekkür etti.

Nizami'nin yanına gidip oturdum ve saçlarını karıştırdım. Hevesle kafasını kaldırdı. "Nasılsın?" diye sorduğumda yüzü daha da aydınlandı.

CamScanner ile tarandı

"İyiyim, komutanım. Siz nasılsınız?"

"Çok acıyor mu?" diye sordum gözlerimle göğsünü gösterip. "Yakından vurulmuşsun. Hem şok hem kan kaybından bayılmışsın. Şükrü de nefes almıyor, bilinci kayıyor deyince ruhumuzu teslim ettik."

Güldü küçük bir çocuk gibi kafasını eğerek. "Biraz kestireyim demiştim. Bir de mayışınca... tutamadım kendimi."

"Şapşal herif," dedim tekrar saçlarını karıştırarak.

"Ayrıca siz Şükrü'nün lafına mı inandınız? Felaket tellalı o. Eli kesilse on gün parmağım koptu diye laf yapar."

"Ne bilelim be, oğlum," dedikten sonra, "Bir ay izinlisin," diye ekledim. "Senin için çok uzun bir süre ama merak etme, biz de yeni görev gelene kadar izindeyiz."

"Ama Elazığ'da değilsiniz," dedi üzgün üzgün. Hevesle kafasını kaldırdı. "Beni de alın," deyince, "Saçma salak konuşma lan," dedi kenardan babası. "Zaten ayda yılda bir görüyorum yüzünü. Hiçbir yere gidemezsin. Kıranın bacaklarını, yatarsın benimle," deyince onun kara mizahına gülmedik. Oysa kendisi, Alaaddin abi ve Nizami gülmüştü.

"Baba, zaten aldın yanına. Bak birkaç saat oldu ama iflahım soldu yani. Beni bırak memleketime döneyim."

"Susacaksın lan, bebe," dedi İsmail amca. "Senin memleketin ben neredeysem orası. Biraz daha konuşursan yersin ağzına sümsüğü."

"Benden de," dedi Alaaddin abi. "Kalkamazsın da aylarca. Görgüsüz ayı."

Nizami anında sesini kesti. Ne kadar gitmek istese de onun abisine ve babasına olan bağlılığını biliyorduk. Bir gün dahi babasının gözünden yaş akmamıştı. Saygılı bir çocuktu. Annesini kaybettikten sonra birbirlerine çok sıkı bağlanmışlardı.

Onlara gülümseyip dışarı çıkarken birkaç kez geldiğim bu evin balkonuna ilerledim. Hızlı hızlı ceketimin cebinden sigaramı ve kibriti çıkardım. Sigarayı dudağımda sabitleştirip kibriti cebimden çıkarmaya çalışırken kibrit kutusu yere düştü. Balkon demirliklerinin tam kenarına geldi.

"Hay-" diye eğilip kibriti elimle alacakken çok hızlı eğildiğim için dönen başım yüzünden elimi nereye attığımı bilsem de yalpaladım ve kibrit kutusu o aralıktan aşağı yuvarlandı. "Ananın gözüne gir. Bir kendimizi zedeleyelim dedik onu da beceremedik," diyerek öksürdükten sonra sigarayı dudaklarım arasında bırakıp balkonda oturduğum yere çöküp sırtımı duvara verdim. Etrafı evlerle dolu olduğu ve bir manzarası bulunmadığı

CamScanner ile tarandı

için kafamı da duvara yaslayıp sigara dudağımda öylece soğukta oturmaya devam ettim.

"Bu kadar sigara içme," diyen sesi duyduğumda gözlerimi kaldırmadan usulca kapattım. Sanki gözlerimi kapatmak için onun başımda direk gibi dikilmesini beklemiştim. "Ciğerlerine yazık."

"Size de yazık."

"Ben kendimi düşünürüm."

"Ben de öyle."

"O konuda eksiksin."

"Sizin için hangi konuda eksik değilim?"

"Onu da sen bileceksin."

"Bana kalırsa sizin için her konuda-" diyerek tek gözümü açtım ve onun suratıma uzattığı kibrit kutusuyla göz göze geldim. Kibrit kutusuna baka-kaldım. Çakmak kullanmaktan hazzetmezdim ama onun kibrit taşıdığını ilk düşündüğümde götüm patlayana kadar güleceğimi söylemiştim. Şu an güldürmüyordu.

Senin için yanında kibrit mi taşıyor? Yani çakmak sevmediğini kimse bilmez, Seziş. O buna bile dikkat mi etmiş? Bu adam bizimle ordu mu kurmak istiyor? Yani annesi senin, babası onun olduğu bir çocuk ordusu.

"Yanınızda ne zamandır kibrit taşıyorsunuz?" diye sordum dudaklarında sigara bekleten suretine.

"Senin çakmak kullanmayı sevmediğini fark ettiğimden beri."

Kalbim teklese de yumruk kadar organımı tek sıkımlık güçle parçalama isteğimi göz ardı ettim. Birkaç gündür ne oluyordu öyle?

"O zaman ne diye sürekli benim ateşlerimi kullanıyorsunuz?" diye sorduğumda almayacağımı anlayıp bir kibriti yaktı ve ilk önce benim sigaramı alevlendirdi. İçime bir nefes çekip sigaramı yaktım. Ardından sanki elindeki yangını ben başlatmışım da o yangına razıymış gibi bir zevkle kendi sigarasını yakıp, gözlerini kapatarak derin bir nefes çekti.

İmdat. 112. Beni acilen derdime derman olacak bir hatta bağlayın. Yanıyor olabilirim. Suç işlemiş de olabilirim. Hatta boğuluyor bile olabilirim. AFAD, Polis İmdat, Yangın İhbar, Orman Yangın, Sahil Güvenlik... Hepsine tamamım. Bu adamın gazabı beni mahvediyor.

"Çünkü, Kaza," dedi ve eğildiği yerde yüzü bana yakınken dudakları arasındaki duman suratımı yaladı. Duman yüzünden gözlerim kapandı. Tekrar gözlerimi açtığımda onun parmakları arasında tuttuğu sönmüş kibrite çevirdim bakışlarımı. "Senden gelen yangın, beni hep daha fazla yakıyor. Ve bende sönmüş gibi görünse de..." Elindeki kibrit o an alev alınca

CamScanner ile tarandı

gözlerim onun gözlerine geri döndü. "Yangının asıl sahibi sen olduğun için, bir şekilde bende yeniden harlanıyor. Senden gelen, bende harlanır. Bende harlanan da beni yaşatır."

Sevmen seni. Sus be. Nasıl yaptın onu? Taktik ver. Bırak laf kalabalığını. Sevmiş kibriti nasıl tekrar yaktın?

"İçerisi ayak ve taşak koktuğu için buraya geldim. Sen de burada anlamadığım edebiyatlar yapıyorsun," dediğimde yüzü buruştu. Benim gibi yere oturduktan sonra elindeki kibriti sallayarak söndürdü.

"Ayak ve taşak mı? Ayağı anlarım da taşak kokusunu nasıl o kadar net alabilirsin?"

"Sır," dedim sadece.

"Sır diyor bir de," dedi sırıtarak. Sigarasından nefes çekip dışarı verdi. "Yıllarca böylelerinin arasında kala kala her yerinden testosteron damlamaya başlamış."

"Avucunu aç da nasiplen," dedikten sonra ne dediğimi fark edip dudaklarımı birbirine bastırdım.

Gözlerimi ona çevirmeden sigaramı içip öylece durmayı düşündüm. Ondan korktuğum yoktu, sadece aramızdaki elektrik garip hissettiriyordu ve biz ne zaman iki kelam etsek o elektrik eninde sonunda bizi çarpıyordu. Yine o elektriği aramızda hissederken bir şey dememeyi seçtim.

"Avucumu açarsam nasipleneceğim tek şey o olmaz."

İmalarını görüyordum ve sikeyim ki hoşlanmıyordum.

Hoşlanmaktan hoşlanmıyorsun. İmaları hoşuna gidiyor. İtiraf et.

Ona cevap vermeden sigaramdan bir nefes çektiğimde, çenemde hissettiğim narin dokunuş ile yüzüm yavaşça yanımdaki adama çevrildi. Yüz yüze geldik, dudaklarımdan sızan duman onun yüzünü yalayınca gözlerini dahi kapatmadan bana baktığını görüp bakakaldım.

"Utanmaz bir kadınsın normalde ama bazen, yanaklarında oluşan sıcaklığın sebebini merak ediyorum."

"Yanaklarımda sıcaklık falan yok," dediğimde çenemdeki parmaklarının dış yüzeyi yanağıma dokundu. Üşüdüm. Bilinmezlikte kayboldum.

"Ellerimi ısıtan o sıcaklık değilse... ne?" diye sordu.

Ferin yanmış.

"Bana dokunmak için yanıp tutuşan sen değil miydin?" diye sordum kendimden emin bir şekilde. Ondan utanmıyordum. "Tutuştuğun gerçeğini yanaklarıma mı atacaksın?"

Ciddi yüzünde oynamayan kıpırtı ile, "Soyadının hakkını taşıyorsun," dedi.

CamScanner ile tarandı

"İlkokul öğretmenim, soyadımın Kaza değil de Arıza olması gerektiğini söylerdi," dedim birden aşırı saçma bir şekilde.

O ciddiyeti cam gibi kırıldı ve kocaman sırıttı. "Arıza," dedikten sonra gözleri kalkan kaşlarıma kaydı. Parmaklarının dışa dönük yüzeyi hâlâ yanaklarımdaydı. "Bunu sevdim. Öğretmenine haksız diyemeyiz."

"Küçükken erkekler kızlara sataşınca onların kafalarını kalorifer demirlerine çarpardım," dediğimde daha da güldü.

"Öyle mi?"

"Evet," dedim ciddi ciddi. Onun yanağımı usulca okşadığının farkında bile değildim. "*Sezin arızası yine olay çıkardı, öğretmenim* diyen bir çocuğu okul bahçesinde *benim soy ismim Kaza, senin hayatını kaydırınca görürsün arızayı,* diye saçlarından sürükleyerek gezdirmiştim. Tabii bunun yüzünden babamdan kırk tane *sen kız çocuğusun, oğlanları dövmek ne demek* azarı yemiştim. Annem ertesi gün saçlarımı iki yandan örüp yollamıştı okula."

Her cümlemle daha da keyiflense de o bana dokunurken yıllardır küçüklüğüm hakkında tek kelime etmeyen benim dilimi açmıştı. Sahi... son on bir yıldır belki de küçüklüğüme ait hiçbir şeyden bahsetmiyordum.

"Saçlarını iki yandan örmesi bir ceza mıydı?" Parmakları kulağımın yanından yukarıya doğru kayarak saçlarımı kafesledi. Kulağımın üzerine gardiyan olmuş büyük elinin soğukluğu artık ürkütmüyor, hafif bir ferahlama veriyordu.

"Saçlarımın örülmesinden nefret ederdim. Mahalledeki kızlar anneleri ya da ablaları saçlarını örsün diye yalvarırdı, ben örmesin diye. Birilerinin saçlarıma dokunmasından hiç hoşlanmam."

Gözleri saçlarımdayken onun temasına alıştığımdan mıdır yoksa gerçekten bunu uzun zamandır düşündüğümden mi bilmiyordum ama rahatsız hissetmiyordum. O da bunu anlamış gibi kafasını omzuna doğru yatırarak parmak uçlarıyla saçlarımla oynadı.

"Erkek Fatma dedikleri o kız sendin sanırım?"

Güldüm. "Sorma." Karşımdaki dibine kadar nefret ettiğim yüzbaşı değildi. Elimde bir sigara yanmaya devam etmiyordu. Ben, Üsteğmen Sezin Kaza değildim. O an, minik Seziş'tim. "Mahalledeki futbol maçlarında beni fasulye olarak alırlardı aralarına ama ne yapar eder, forvete geçerdim. Beni fasulye diye seçmeye çalışan bütün çocukları fasulye yapmıştım."

"Time ayak uydurabiliyorsun çünkü küçüklüğünden beri o ortamlarda kendini kabul ettirmiş geniş omuzlu kız sendin, değil mi? Her erkek muhabbetine katılabilen, küfrün dibini hissettiren, bol pantolon, *converseleri*

CamScanner ile tarandı

ile oradan oraya koşturan, şapkayı ters takıp oduncu gömleği ile dolaşan bir kız hayal edebiliyorum."

Tam olarak seni izlemiş gibi konuşması çok hoş, Seziş. O kızdın. Mahalledeki abilerin arasına girebilen tek kızdın.

Ona bakarken aklıma düşen geçmiş sadece aklıma düşmekle kalmamış, düştüğü zemini paramparça ederek kaybolmama sebebiyet vermişti. Ona bakakaldım. Benim duraksamam onun saçlarımı kavramış olan parmaklarını dondurdu. Usulca, gözlerinin içine baka baka elini indirdim. Kendine geldi. Elimi onun elinden çekemedim.

"Yapma," dediğimde gözleri elini tutan, ondan minik duran nasırlı parmaklarımdan bana çevrildi. "Her ne yapıyorsan... Her ne yapmaya heveslenıyorsan yapma."

Bir evin tüm duvarlarını yıktıktan sonra geriye kapı bırakman hiçbir işe yaramaz. Bir yeri ya tamamen yakarsın ya da rahat bırakırsın ki evdeki sıcak soba asilce yansın. Sen o evin duvarlarını yıktıktan sonra kapıyı çalmak için geriye bırakmışsın da... ne önemi var ki bunun? Sözlerin duvarlara inen balyoz, elini tutmaya devam etmen geriye bıraktığın kapı. Asıl sen yapma.

Onun her seferinde bana yaptığı gibi.

"Ben bir şey yapmıyorum, Kaza."

"Son bir haftada yaptığını yap."

Ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Seni görmezden gelmemi mi istiyorsun?"

"Benden hoşlanmadığını biliyorum ve senden hoşlanmıyorum," derken ağzımda hem temiz hem de acı bir tat kaldı. Temizdi çünkü gerçekten ondan hoşlanmıyor, onu hazzetmiyordum. Acı bir tat kaldı çünkü gerçek gibi de değildi. "Bunu biliyorum. Senin, ben her ne yaparsam yapayım beni beceriksiz göreceğini ve bana baktığında, o sivilin ölümüne göz yumduğumu göreceğini biliyorum."

Ben yetişkin bir insandım. Olgun düşünür ve bunları da saydam bir şekilde dile getirebilirdim. Benim saklanacak bir şeyim yoktu. Onun gibi. Ve onun da olgun bir adam olduğunu bilerek düşüncelerimi sunuyordum.

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, biliyorum."

"Eminsin?" diye sorar gibi konuştu. Cevap vermedim. O benim komutanımdı. "Doğru," dedi ve yalnızca kapısı kalmış o evin kapısını tıklatacağım elim oradan ayrıldı. Kapı da üzerime devrildi. Yolda bulduğu ilk eve sığınmaya çalışan yüreğim, evsiz kaldı. O evi ben yıktım. "Doğru biliyorsun."

CamScanner ile tarandı

Ev yıkılırken, elimi elinden çekip canhıraş bir biçimde gülümsedim. Sarı belaları duygusuz kaldı. Benim de gözlerimde bir duygu olmadığını biliyordum. "Güzel," dedikten sonra uzaklaştım ondan. "Arkadaş değiliz. Olmayacağız. Olamayız yani," diye açıkladım ve elimde süngeri yanmaya başlamış, pis koku yayan izmariti balkondan aşağı attım. "Düşman da sayılmayız. Değil mi?"

Gözleri kısıldı. "Evet."

"Sadece iş için bir aradayız. Komutanımsınız, askerinizim. Bu, en mantıklısı. Birbirimizden bu kadar hazzetmezken, bu şekilde kalmamız yani..." Kısık bakışlarından hiç de cezbedici hisler almıyordum. Cevap vermedi. "Öyle öyle," diyerek ayağa kalktım ve elimi ona uzattım.

Tamam, duvarları hemen indir demedik ama sen de duvarları bırakıp sur diktin adamın önüne. Yapma Seziş ya.

Yerde otururken gözlerini bana dikti. Elime baktı, yere dayanarak ayağa kalktı ve karşı karşıya kaldık. Kaldırdığım bakışlarımla onu anladığımı hissettirir gibi baktım.

Ayağa kalkmak için başka bir ele ihtiyaç duymayan elimi tutma taraftarı değildi.

"İçeriye dönmeniz laz-" diyen Kubat'ın kapıdan gelen sesi kesildi. Turan ile başlarımız aynı anda ona çevrildi. Kubat balkon kapısının eşiğinde kaşları kalkmış bir şekilde, yüzünde yüz yılda bir göreceğiniz sırıtma ile eşek gibi dikiliyordu. "Hayır, vazgeçtim. Lazım değil. Devam edin."

"Geliyoruz," dediğimde, "Devam edin dedim ya," dese de Turan'ın önünden çıkıp içeri girdim. "Hayır, devam edin. Şükrü ve Göktuğ bütün baklavaları bitirebilir. Ben size beş koli baklava alır-" diyen Kubat'a sadece, "Sus," dedi arkamdaki Turan.

"Emredersiniz de... Siz devam etseydin-"

"Kubat, az önce sana susmanı söylediğimde susmanı kastetmiştim," diyen Turan ile kısık bir sesi duydu kulaklarım.

"Kırk yıl düşünsem Özgür'ü anlayacağım aklıma gelmezdi," dedi Kubat tebrik eder gibi bir sesle. "İlk defa çenem düştü, onda da kancık Özgür'ü anladım. Ama harbiden anladım. Boka bulanırım, ha bu ikisine bulaşmam."

"Değil mi, abi?" diyen Özgür'ün sesi geldi.

"Sen nereden çıktın lan?"

"Elli kuruşu buldum geldim, abi. Koltuğun altında varmış. Neyse ki Fırat abinin gazabından kurtuldum. Ama Şükrü abiye söyleme, koltuğun altını çektikten sonra çekme demirini kırdım."

"O demir senin götüne girsin, olur mu, Özgür?" dedi Kubat.

CamScanner ile tarandı

Özgür kısık sesle cıyakladı. "Olur, abi."

Kısık gözlerimle etrafa bakınarak kapıyı araladım. Kapının önünde uzun, soğuk bir koridor kalmıştı. Etrafa bakınarak kapıyı arkamdan kapattım. Buraya Turan Komutan hariç birilerinin girmesi yasaktı fakat dayanamıyordum. Onunla konuşmalıydım.

"Hey," dedim koğuşun koridoruna doğru, gür sesimle. "Ben geldim."

En sondaki kısma gidip, kafamı demirliklerin yanından çıkardığımda sert zeminde küsmüş bir çocuk gibi bacaklarına sarılmış Hera'yı gördüm. "Kız," dedim. "Kalksana betondan. Çocuğun olmaz bak sonra." Gülerek parmaklıkların karşısındaki duvara yaslandım. "Gerçi yaş yetmiş, çocuk olmaz da sende iş pek bitmemiş."

"Sen ne diyor ben anlamıyor," dedi çatık kaşları ile. "Ben elli üç yaşında."

Neşemi bırakıp ters ters ona baktım. "Turan'a âşık olduğunda kaç yaşındaydın?" diye bir soru dudaklarımdan döküldüğünde Hera'nın kaşları daha da çatıldı.

"Ben Turan'a âşık-"

"Bana bir şeyler anlatmak ister misin?" diye sordum tehditkâr bir tavırla. "Mesela aklındaki her şeyi? Olanları? Neden o dağda olduğunu?"

Konuşmadı. Bu sefer ben devam ettim. "Ona nasıl baktığını gördüm," dedim sakince. "Ona değer veriyorsun." Ayaklarımı sertçe yere sürterken çıkan sesler kulak tırmalayıcı olsa da devam ettim. "Neden Mordim'i işin içine karıştırdın? Turan'ı neden tehlikeye attın?"

"Ben onu tehlikeye atmadı. Ben dağda durdu Mordim için. Yassou istediler. Siz dinlemedi beni."

"Turan, Oxford'da mı okuyordu?" diye sorduğumda, "Evet," dedi. "Psychology."*

Cevap vermeden onu izlemeye başladım. Kısa saçları, yüzü pürüzsüz ve gergin olmasına rağmen kırışık duran boynu, buruşuk elleri ve yaşanmışlık dolu gözleri ile bu kadının bir profesör olduğunu anlıyordum ama Qero gibi büyük bir örgütün başına nasıl ve hangi amaçla geçmişti, bunu anlayamıyordum.

"Onu rahatsız mı ettin? Neden bıraktı okulu?"

"Sen onu tanımıyor. Ben sana bir şey anlatmak zorunda değil."

"Dilekli Hisar Dağı'nda neler oldu ki, Hera? Neden Mordim ile çalıştın? Merak ediyorum," dedim manipülasyona devam ederken. Bir Turan'a,

* (İng.) Psikoloji.

CamScanner ile tarandı

bir operasyona dönerek kafasını karıştırmaya çalışıyordum. Rahattım. Hatta dışarıdan izleyen birilerini şaşırtacak kadar rahattım.

"Bir şey olmadı. Siz işbirliği istedi, ben de yaptım. Mordim'in geleceğini söylemedim sadece."

"Bence başka şeyler de var," dedikten sonra etrafa baktım. İstediğim cevapları alamıyordum. "Ben de psikoloji okumak isterdim. Sence Turan asker değil psikolog olsaydı nasıl olurdu?"

"O genious* bir adam. İlk senesindeki bilgileri ile üçüncü sınıfa gidebilirdi ama istemedi," dedi. "İyi bir psycholog** olurdu."

"Mordim neden geldi? Yassou'yu koruyorlar tamam da Tahrir kaçtı. Mordim, kitapla ya da Tahrir ile ilgilenmiyor demek bu."

"Ne kitabı?" dedi Hera. Gözlerimi kıstım. "Ben kitap bilmiyor."

"Turan'ın Firuze'nin oğlu olduğunu biliyor muydun?"

"Evet," dedi. "Biliyordu ben. O, zeki ve olgun bir çoçuk her zaman. Küçük gibi değildi."

"Dağda durma sebebin Yassou'yu korumak mıydı yani?"

"Hayır ben Yassou'yla ilgi-" Durdu, ona yaptığım manipülasyonu yediğini fark etmiş gibi durdu.

Sezi'im sen aşırı zikzak çizerek kadınla uğraşıyorsun da bu porsuk düşmüyor.

"Buradan çıkışın yok, biliyorsun değil mi, Hera? Ben yaşadığım sürece buradan asla çıkamayacaksın."

"Bak," dedi birden. Ayağa kalktı. Demirliklerin önüne kadar geldi. "Ben Turan sevmiyor. Çok eskiden ondan hoşlandı, evet ama artık değil. Yani konu Turan'sa..."

"Konu vatanım," dedim sert bir sesle. "Konu hiçbir zaman bir kişi olmaz. Benim her daim konum vatanım olur. Buradan çıkamayacaksın çünkü vatanıma, askerime zarar verdin."

"Ben bir şey yapmadı. Siz benim adamları öldürdü ama ben bir şey yapmadı."

Nizami'nin yediği kurşun, Hera'nın adamlarından birine aitti.

"Elini dokundurmasan da bazen zarar verebiliyorsun, Hera. Bunu da çok yakın bir zamanda birisi yüzüme vurmuştu," dedikten sonra, "Sen de hatırla. Ben unutmuyorum çünkü," diye ekledim.

"Ben Turan'la konuşmak istiyor. Seninle konuşmak istemiyor. Sen bana zarar verecek. Bana dokunulmayacağını söyledi bir asker. Turan'ı istiyor ben."

---

* (İng.) Dâhi.
** (İng.) Psikolog.

CamScanner ile tarandı

"Sanmıyorum," dedim dudaklarımı büzerek. "Onunla yüz yüze gelmen yasak."

"Kim yasaklıyor?"

"Ben. Başka birisine gerek mi var?"

Susmu. Bir şey diyecekti belki, bunu da istemiş olabilirdi ama önemli değildi. "Ankara'ya götürüleceksin," dedim sakince. "Başın ağrıtılacak. Uzun süre sorgulanacaksın. Çocuğun, eşin, ailen varsa hepsinin başı ağrıyacak. Herkes senin yüzünden sıkıntı yaşayacak. Ben sana bir çıkış yolu sunuyorum. Bana her şeyi anlat."

"Beni öldürmek istiyor sen."

"Seni öldürmeyeceğim geri zekâlı. Öldürmek için tek aralığım çatışmaydı, o an da sen gündemimde değildin." Göz ucuyla ona baktım. "Bir gün elbet ölürsün de o gün ben parmaklıkların dışında olacağım için sana dokunamayacağım. Sen ise parmaklıkların ardında çürüyeceksin." Dudak büzdükten sonra ayağa kalktım ve elimi şıklatarak güldüm. "Ama... biliyor musun? Seni okşamadan ölmek istemem."

"Okşamak mi?" dedi gergin gergin.

"Boyun sıkmalı, nefessiz bırakmalı, öksürtmekten kusturmalı." Güldüm. "Hoşuma gitti. Senin de hoşuna gitti mi?"

"Gardiyan!" diye bağırdı. "Alın bu kadını. Ben istemiyor bunu! Gardiyan!"

O gardiyan tek emrimle ortadan kaybolduysa da o an ona bunu söyleme ihtiyacı duymadım. "Tehdit yok," dedim. "Tehdit etmiyorum, Hera. Korkma. Ben sadece hayallerden bahsettim." Tekrar gülünce Hera'nın sesi soluğu kesildi. "Sözlerimi düşün, Hera. Aileni düşün ve bana kime, ne için çalıştığını anlatırsan sana neler vereceğimi düşün. Benimle konuşmak istersen çağırdığın gardiyana belirtmen yeterli."

Arkamı dönüp ilerlemeye başladım. Dudaklarımdan bir ıslık dökülürken en sonunda kapının önüne kadar gelmiştim. Arkamdan bir ses duydum. "Çıkış yolum ne olacak? Anlatırsam elime ne geçecek?"

Ve kurt, çakala rahatlık vermek için usulca sırıttı. Çakalı paramparça edecekti ama ilk önce onu güvende hissettirmeliydi.

Arkamı dönüp ona gülümsedim. "İnan bana, güzel Hera. İkimiz de bu işten kârlı çıkacağız."

Ona inanma. Sezi'ye inanabilirsin çünkü insan kandırmaktan hoşlanmaz ama Üsteğmen Sezin Kaza'dan korkmalısın. Vatanı için kendi kanını bile yakar.

"İnan, Hera."

CamScanner ile tarandı

Anahtarı cam kâsenin içine attıktan sonra dışarıdaki yağmurdan dolayı sırılsıklam olmuş kıyafetlerimi çıkardım. Üzerimde yalnızca kazağımla mutfağa geçip sürahiye su doldurdum. Sürahi tam dolmadan ağzıma dayadığım gibi içmeye başladığım su, gerdanımı ıslatsa da o kadar çok susamıştım ki bunu umursayamadım. Yatak odama ilerlerken suyu içmeye devam ediyordum.

Çorabımı yarı yolda çıkarırken bile sürahiyi çekmedim. Fakat ceptelefonumun mesaj sesini duyunca kaşlarımı çatarak sürahiyi kafamdan çektim. Sürahide kalan suyun hepsi üzerime döküldüğünde, "Lan," dedim ve adımlarım hızlandı.

"Babaannem mesaj atamaz ki," dediğim gibi hızla yatak odasına girdim ve yatak odasındaki dağınıklığa rağmen her yeri daha da dağıtarak telefonumu aramaya çalıştım. "Telefonum nerede?" Çarşamba pazarı gibi olan odamda, yatağın altındaki ışığı görünce eğildim ve telefonumu aldığım gibi yüzümdeki saçları geri çektim.

Mesajı okumaya çalıştım.

05**: *Perden yine açık kalmış.*

Yatak odamın perdesine baktım refleksle. Kapalıydı. Zaten arka tarafı kuş uçmaz kervan geçmez bir arazi vardı. Oraya biri geçse de beni göremezdi.

Kim ulan bu?

Sezin Kaza: *?*

05**: *Perden.*

Sezin Kaza: *??*

05**: *Açık diyorum.*

Sezin Kaza: *Kimsin?*

05**: *Bakarsan görürsün.*

Ondan başkası olamazdı. Bu konuşma tarzı, perdemin açıklığını fark edecek biri ve evimi, numaramı bulabilecek tek kişi oydu. Ayrıca en son beni eve bırakırken de perdemi söyleyerek uyarmıştı.

Elimdeki telefonu sıkı sıkı tutup üzerimdeki kazağı sıyırdım, uzun bir kapüşonluyu kafamdan geçirdim. Çıplak ayaklarımla evin içindeki perdesiz tek odanın ortasında durdum ve gözlerimi aşağı indirdim. Yolun karşısında arabaların yanında dikilen bedenin açık telefon ekranını fark etsem de kafasına geçirdiği kapüşonlu yüzünden bir şey göremiyordum.

O geri zekâlı yağmurun altında niye bekliyordu? Islanıyordu ve bu umurunda değil gibiydi.

CamScanner ile tarandı

*05**: Baktın ve görmedin.*

Kafasını kaldırmadan benim ona baktığımı nasıl görmüştü?

Sezin Kaza: *Elime meşe palamudu alıp, aşağı indiğim gibi götün morarana kadar seni dövmemi istemiyorsan kim olduğunu söyle.*

Kim olduğunu biliyordum ama kendisini göstermesini istemiştim.

Telefona eğik kafasını birden kaldırdı. Onun kim olduğunu gördüğüm gibi perdemi kapattım. Zaten onun olduğunu biliyordum. Ondan başkası olamazdı.

Sezin Kaza: *Yağmurun altında dikilmeyi kes ve yukarı çık.*

Sezin Kaza: *Değişik herif seni.*

Alt kapı otomatiğine basıp yatak odamdan bir eşofman altı çıkardım ve onu da altıma geçirip acele ile salona döndüm. Açık kapı ağzında onu beklerken telefonu sımsıkı elimde tutuyordum. Ekranı açtım. Telefon ekranındaki, profil fotoğrafı olmayan numarayı telefonuma kaydettim.

Turan Akkurt.

Asansör kapıları açıldıktan sonra heybetli boyuyla asansörden çıktı ve kafasını kaldırdı. Göz göze geldiğimizde, "Evin buraya yakındır umarım. Yağmur dinince gidebileceğin kadar yakın," dedim omzumu kapı kirişine yaslarken. Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Küçük evimde senin gibi cüsseli bir adamı tüm gece ağırlayamam."

"Evine çağıran sendin. Orasını da sen düşün," dedikten sonra parmakları ile ıslak saçlarını karıştırdı. "Arabam bakımda. Buradan geçiyordum." Rastgele bir yer gösterdi eliyle. Nereyi gösterdiği umurumda değildi. "İleridеki konutları biliyorsun. Oradaki Göldağ sitesindeyim."

"Neden lojmanda değilsin?"

"Zengin bir züppe olduğum için," dediğinde gülerek kapının eşiğinden çekildim ve içeriyi gösterdim.

"Fakirhaneme tekrardan hoş geldin o zaman."

İçeri girdiğinde, minik evimde onun cüssesini ikinci kez gördüğümü fark edip incelemeye başladım.

Pantolonu ıslanmış, Seziş. Çıkarsın da kurutalım. Üşütmesin paşamız.

"Rahatsız olmazsın, değil mi?" diye sordu ve belindeki silahı ile anahtarını holdeki cam kâseye bıraktı. Arkasını döndüğünde kendisine bakan bir ben ile karşılaşmak onu şaşırtmış gibi görünüyordu. "Geçen sefer rahatsız olacağından bahsetmiştin."

"İçeri geçebilirsin," dedim elimle oturma odasını gösterirken.

CamScanner ile tarandı

Sen söylemeden silahımı ve anahtarımı bıraktı. Sana zarar vermek istemediğini belli etmek istedi. Bu herif üzerimden geçse, acaba şuradan da geçer misin diye başka yerimi gösteririm. Bak o derece.

Bana silahıyla zarar veremezdi zaten. Bıçak gibi sözleri yetiyordu. Bu sefer son geldiğinde bana neler dediğini çok iyi hatırlıyordum.

"Bir şey içer misin?" diye sorarak içeri girdiğimde onun montunu çıkarmadığı için katlanan kazağını gördüm.

Six pack. Gördüm. Yine gördüm. Hayatta da unutmam. Gördüm bi. Sıx yani altı tane. Gördüm işte!

"Zahmet etme," dediğinde karşımdakinin kim olduğunu sorguladım biraz. Beni azarlayan yüzbaşım gelmemişti herhalde bugün. Kapı dışarısında bırakmıştı dağ ayısını.

"Penceremi izlerken amacın sadece izlemek miydi yani? Kendini zorla evime davet ettirmeyecek miydin?"

"Beni gördüğünde yukarı çağıracağını biliyordum zaten," dedi benim gibi sert bir tonda.

"O zaman seni çağırmam için evimin önüne geldin."

"Arabam bakımdaydı, buradan geçiyordum."

Bastıra bastıra konuşmasına karşılık alayla kaşlarımı kaldırdım. "Araban bakımdaydı, buradan geçiyordun ve seni görüp çağırmam için mesaj attın."

"Sana ne anlatıyorum ki?" diyerek tekrar montuna uzandığında düz gözlerle onu izledim. Bana blöf sökmezdi, o bunun blöf olmadığını hissettirene kadar ayağa kalkıp, ciddi ciddi kapıdan çıkacakken önüne geçtim. Önünde bir dağ gibi dikildim. Ondan kısa olabilirdim, onu sinir ediyor, ona sinir oluyor olabilirdim ama evimden kovmuyordum.

"Ne anlatıyorsun bana?" diye sordum alttan baksam da üstten baktığımı hissettirirken. Gözlerimde tehlikeli depremler yatıyor, bu adamı Kazazede yapmak için heves ediyordu. "Söyle," dedim sakince. "Telefon numaramı nereden bulduğunu, ıslanacak kadar neden evimin önünde beklediğini ve seni çağırdığım gibi tıpış tıpış geldiğini söyle."

"Kaza," dedi alayla değil, sıkışmış gibi gülerek. "Bunları cidden merak mı ediyorsun? Benim gibi bir adamdan istediğin şeylere bak."

"Sen nasıl bir adamsın?" diye sorduğumda bu sefer üzerine bir adım atınca gerileyen o oldu. Onu ezmek ister gibi baktım. "Benim senin hakkında teorilerim var."

"Dinlemek için can atıyorum."

Bir adım daha attım ama bu sefer elini bel oyuğuma yerleştirerek beni durduran o oldu. İkimizin de göğüskafesi aynı anda yükseldi. Bu anı ikimiz de bozmadık. "Yalan söyleyemiyorsun," dedim tekdüze bir sesle.

CamScanner ile tarandı

"Başarılısın ve büyük ihtimalle meslektaşlarının her biri seni tanıyor. İsmini duyurman kolay olmamış olmalı. Saygı duyulan, tanınan ve bana kalırsa herkesin istediği bir efsanesin. Koskoca Dhib."

Belimdeki elinin üzerine elimi koyduğumda onun bana attığı adımları korkmadan, çekinmeden karşıladığımı ona hissettirmek istemiştim. O da bundan keyif aldığını hissettirir gibi bir adım bana yaklaştı.

Nefes alamıyorum. Birbirinize dokunuyorsunuz ve ikiniz de bu anı bozmuyor. Bence öpüşürüz. Buradan hiçbir şey bizi döndüremez. Çok yükseğim. Ateşim çıkıyor.

"Dediğim dedik bir insansın. Kuralcısın. Tertip ve düzen senden sorulur. Evine gitsem her dolabının müthiş bir sırada dizildiğini görebilirim. Buzdolabındaki malzemeleri kesin rengine göre diziyorsundur."

"Son kullanma tarihi," dedi.

"Ne?" diye sorsam da anlamıştım.

"Son kullanma tarihine göre diziyorum," dedi tekrar.

Gözlerimi belalarından çekip etrafa bakındım. "Dolabındaki gömleklerinin hepsi beyaz, siyah ve bebek mavisidir. Tek bir kırışıklıkları yoktur. Ceketlerinin bir sürü olduğuna yemin edebilirim. Pantolonların, saatlerin, kravatların... Ama bir şeyden çok eminim." Merak eder gibi baktı. Devamını getirmemi istiyordu çünkü bu oyundan hoşlanmıştı. "Üniforman tamamen ayrı bir bölmede. Postalların üniformanın hemen altında. Tertemiz kokuyor. Üniforman, vatanın, mesleğin ve rütben her daim ayrı. Turan Akkurt ayrı, yüzbaşı ayrı. Buna eminim işte."

"Hepsi doğru." Etkilenmiş duruyordu. "Bebek mavisi gömlek kısmı hariç."

"Büyük konuşuyorsun," dedim umursamadan. "Çünkü büyük adamsın."

Bu lafımla birlikte dudakları aralandı. Şaşırdığını hissettim. Bu lafı ona kullanacak son insan olduğumu düşünüyor olabilirdi ama kişisel olarak Turan Akkurt'tan nefret etsem de Dhib'e ve Yüzbaşı Akkurt'a saygım tamdı.

"Büyük adam mıyım?" diye sordu dalgınca.

"Evet. Büyük adamsın. Hep büyük lafların var, buralara büyüyerek geldin." Bu komikmiş gibi güldüğümde o da güldü. "Gördün mü? Tahmin edilmesi zor bir adam değilsin."

"Öyle görünüyor," dedi ve eli halen belimdeyken o elin amacı beni durdurmaktan sapmıştı. Şu an sadece tutuyordu, teması bozmuyordu. "Yalancı biri değilim, Kaza. Yalandan hoşlanmam. Kuralcıyım çünkü öyle bir ailede büyüdüm. Hayatım belirli bir düzenden hiç çıkmadı. Duruşum hiç bozulmadı."

CamScanner ile tarandı

"Belli oluyor," dedim sadece. Sanki bir şey demek istiyordu ama diyemiyordu. Hafifçe geri çekilip tüm teması bozan o olduğunda boşluğa düşen de ben oldum. Ona bakarken yutkunduğumda gözleri boynuma takıldı. "Sıcak bir şeyler içmen gerekiyor. Çok fazla kalmışsın yağmurun altında. Sana kahve yapacağım," dedim ve oturma odasına baktım. Bu, oturma odasını gösterme tarzımdı. "Sen de otur ve misafirliğini yerine getireceksin."

"Emirleri ben veriyorum sanıyordum?" dediğinde bir süre düşündüm. Daha sonra, "Kahve yapacağım, komuta-" diye devamını getirecekken, "Hayır, tamam," dedi. Omuzları gerildi. "Buna gerek yok."

"Sana komutanım demememi mi?"

"Evet," diyerek içeri geçti ve montunu çıkardıktan sonra yerdeki pantolonuma baktı. Umursamadım. Burası benim evimdi ve o an o pantolonu oraya tepmek istediğim için oraya tepmiştim. "Şu an gerek yok. Dedim sana. Üstümüzde üniformalarımız yokken..."

"Sen sadece Turan'sın, ben sadece Sezin'im."

"İyi." Gözlerini bana çevirdiğinde, "Üstün ıslak ama evimde sana uygun kıyafet yok. Benim kıyafetlerimin de sana olacağını düşünmüyorum," diyerek ıslanan bedenini süzdüm. "O yüzden böyle oturacaksın."

"Sorun yok."

"Kahveni nasıl istersin?" diye sordum.

Gözleri ışıktan dolayı mı parlıyordu yoksa bu benim hayal gücüm müydü? "Sen ne istersen."

Ağzım açıldı, kapandı. Tekrar konuşmak için açtım, sonra yine kapattım ama en sonunda, "Filtre kahve," diyebildim. "Yumuşak içim."

O, "Sen nasıl istersen," dedikten sonra daha fazla konuşmaması için mutfağa girdim. Kahveyi ayarladım, kendime defalarca içimden ne yaptığımı sordum. *Lan* dedim, *ne yapıyorsun* dedim, *herifi niye evine aldın meraklı gibi* dedim, *herif niye sana on yıllık karısıymışsın gibi sen istersen ayağı çekti ve sen neden salak gibi kahve yapıyorsun şu an* dedim.

Tuz da atalım, Seziş. Tuz da atalım.

Ben ne diyorum, sen ne diyorsun? Ayrıca bu bir filtre kahve.

Olsun, tuzlu kahve tuzlu kahvedir. At gitsin, niyetimiz belli olsun.

Kendime kıza kıza kahvelerle birlikte oturma odasına döndüğümde onu küçük salonumda, kocaman cüssesiyle otururken gördüm. "Al," diyerek kahveyi onun önüne tutunca gözlerini kupaya indirdikten sonra alarak kalın, nasırlı parmakları ile kavradı.

"Teşekkür ederim."

Niye bu kadar uysal? Turancılık damarım kabarsın diye mi?

CamScanner ile tarandı

"Önemli değil." Koltuğa oturduktan sonra onunla aramdaki mesafeye göz atıp bakışlarını yere çevirdi, ben de elime. "Elin nasıl?" diye sordum hafif bir sesle. "Baktırdın mı eline?"

"Hayır."

"Ne demek hayır?" diyerek oturduğum yerde dikleştim. İki elimle kavradığım kupamı masanın üzerine koydum. "En son senin sardığın hali değil de bana," dedim sargılı eline dönerken. Sargısı kirli ve nemli duruyordu. "İltihap kapmıştır."

"Olabilir," dedi umursamazca. Kupasını dudaklarına götürüp içtikten sonra kaşlarını kaldırarak kupayı kendisinden uzaklaştırdı ve baktı. Dudaklarını birbirine bastırıp kahvenin tadını aldığını belli ederken kaşlarım çatık, rahatsız ve çirkin bir biçimde ona bakıyordum. Dilini çıkarıp dudaklarını yaladığında ise o halim toz olmuş, üflenmiş, uçup gitmişti. Bozguna uğramıştım.

"Gerçekten lezzetli. İlk defa yumuşak içim içiyorum," diyerek gözlerini bana çevirdiğinde sarı gözlerine çarpmak topraklarımda bir zelzele başlattı. O zelzele başlayalı belki de çok olmuştu. Sadece bazen duruluyor, o sarı belalara denk düşünce her seferinde daha şiddetli hissediliyordu.

"Elin," dedim o bana bakarken. Ne dediğimi bilmiyordum ve siktir, beni nasıl bu kadar etkiliyordu hiçbir fikrim yoktu. Hayatında iradesinden başka bir şeyi göz önünde tutmayan bendim. Mantığım her zaman ilk sırada gelirdi. Bana yaklaşan herkesin istemeden kalbini kırmak, reddetmek, güzel bir dille itmek çok sık yaşadığım bir şeydi.

Sezin Kaza, belki de on bir yıldır herhangi bir erkeğe karşı bir yakınlık kurmamıştı. Şimdi çok farklıydı. İlk dip dibe geldiğim adamın her hareketinde bozguna uğramam dünyanın en saçma, en salakça, en ezikçe olayıydı.

"Elin yaralı," dedim o devamını getirmemi bekler gibi dururken. "Bekle."

Ayağa kalkıp yanından geçecekken bileğimde hissettiğim el ile durakladım. El, vücudumu kendisine çevirince hissettiğim elektrik akımı ile yutkunup ona döndüm.

"Kaza," dedi kısık bir sesle.

"Akkurt," dedim düzgün ses tonumla. Onu anlayamıyordum. Görevden döndükten sonra ne değişmişti? Bana karşı neden bu kadar ılımlıydı ve neden bana dokunup duruyordu?

Herife dokunmayı denemesini söyledin. O da sözünü dinledi.

"Elim yaralı değil."

CamScanner ile tarandı

"Gördüm, bıçak elini deldi. Saatlerce o şekilde durdun. Döndüğümüz de eline baktırman gereki-"

"Neden bakmadın?"

"Ben senin özel hemşiren değilim."

"Derdime derman olmayacağını mı söylüyorsun?" dedi alttan bana bakarken. Alaycı sesine tezat bir yüzü ve bakışları vardı. Öyle bakması karnımı ağrıtıyordu ya da sebep regl olmamdı. Sanırım ikincisiydi. Bana bakması ile alakası yoktu.

"Evet," dedim ve bileğimi ondan çektim. "Bir şeyler alıp geleceğim ve eline bakacağız. Burada bekle." Ondan uzaklaştım. "Ve lütfen etrafı kurcalama. Yoksa en sonunda suratına yumruğu yiyeceksin ve diğer kaşında da bir iz kalacak."

"Öyle mi?" dedi en son kısık sesle kurduğum cümleyi duyduğunu hissettirerek. Kısık sesle güldü. "Çok düşünceli ve güzel dillisin, gerçekten."

Banyoya girip ilkyardım ve dikiş malzemelerini çıkardıktan sonra hızla içeri döndüm. Elimdeki iki çanta ile içeri girdim ve onu bıraktığım gibi buldum. Hızlı hızlı koltuğa ilerleyip çantaları bıraktım.

Neden kucağına oturmuyoruz?

"Ver," dediğimde sakince bana elini uzattı. Eğildim, elini tuttum ve sargısını çıkarmaya başladım.

Kucağı çok cezbedici. Hem böyle eline müdahale edemeyiz. Kucağına oturmamız gerek.

Dudaklarımın ıslanması gerekiyordu, ben de ıslattım. Koltuğa oturmadım. Ayakta, tuttuğum elindeki sargıyı açmaya devam ettim.

Kucağı çok fazla oturmalık değil mi, Seziş? Sanki biz oturalım diye o kucağı öyle.

Daha sonra gözlerimi ona kaldırdığımda zaten dikkatli bir biçimde bana baktığını görünce, "Bacaklarını aç," diye fısıldadım. Benim ne istediğimi anlamadan kaşlarını çattı fakat dediğimi yaptı. Hatta o kadar uysal bir şekilde yaptı ki buna şaşırmak için vaktim olsaydı, yapardım. Yapmadım.

Başka bir şey yaptım. Dizinin üzerine oturdum.

Omuzları kasıldı ve bedeni dimdik oldu. Umurumda değildi. Hiç durmadan bunu yapmamı fısıldayan sese kendim de hak vermiştim. Sebebi yoktu. İstemiştim, yapmıştım. Her daim bozguna uğratan o olamazdı. Bunu yapmak istemiştim çünkü o arsızsa ben daha arsızdım.

O istiyorsa ben de isteyebilirdim. O kaçıyorsa ben de kaçardım ve o yaklaşırsa ben de yaklaşırdım. Kısasa kısastı.

"Bu pek..." dedi ve yutkunuş sesi odayı doldurdu. "İyi olmadı."

CamScanner ile tarandı

"Neden?" diye sordum gözlerimiz ayrılmazken. Büyük eli avucumun içine emanet gibi duruyordu. Dizinde oturuyordum. Islak pantolonu yüzünden koltuğum ve üzerine oturduğum için altımdaki eşofman ıslanıyordu. Hiçbir şey umurumda değildi. "İyi olması için ne yapmam gerekirdi?"

"Biraz daha yakınımda olman gerekirdi." Bir elini belime koydu ve bedenimi dizinin üzerinden baldırlarına kadar çekti. Sürtünerek baldırlarında kalakaldığımda elini uzaklaştırdı. Avucumda duran elini bırakmadım. Kabalaşmıştım çünkü bedenimi kendisine daha da çekmesini beklemiyordum. "Şimdi daha iyi."

Kalkmadım, kıpırdamadım. Bu anı bozmadım da çünkü ona ne kadar yeni gidebileceğimi, imalarının ya da bana yakınlaşmasının beni etkilemediğini göstermek istiyordum. Sargıyı açmaya devam ettim. Nemli sargıyı kenara bıraktığımda açık avucu belli oldu, dikişler vardı. Dikilmiş avucunun kirli durduğunu fark ettim. Delindiğini bildiğim ve sardığım avucu dikilmişti. Temiz değildi, iltihap kapmıştı, bu da birkaç gündür bu elin açılmadığını düşündürttü bana.

"Birisine baktırmışsın."

"Baktırmadım," dedi ısrarla.

"Dikiş atılmış."

"Hande denilen kız odama geldi," dediğinde yüzüm, sert çehreli suratına çevrildi. Kaşlarım çatıldı. "Elimden yaralandığımı duyduğunu, yardımcı olmak istediğini söyledi. Dikiş attı."

Fırıldak Hande, ezeli düşmanımızsın. Kaç kızım, kurtar kendini. Her türlü yerde fırıldaklık edebilirsin ama Turan'ım olmaz. Orası yasaklı bölge.

"Benimle oynama." Neyi kastettiğimi biliyor muydu? Bana söz laf kalabalığı yapmamasını söylüyordum. Elini sertçe kendime çektim. "Dikişler düzenli en azından. Benden iyi atılmış."

Alayla konuştu. "Onun farkındayım."

"Eline baktırmışsın yani," dedim. "Kelime oyunların bana sökmüyor. Baktırmadım derken senin isteğin dışında gerçekleşmiş olabilir ama sonuç olarak bu ele müdahale edilmiş."

"Bu seni rahatsız mı etti?"

Çantayı almak için kenara doğru eğildiğimde bir eli tekrardan bel oyuğuma yerleşti ve düşmemem için destekledi. Çantaya uzanan elim, belimde hissettiğim geniş avucu yüzünden birkaç saniye çantanın üzerinde kaldığında, hızla çarpan kalbim adrenalinin de yaşanan gerilimin de farkındaydı. Hafifçe doğrulduğumda yüz yüze geldik. Onun baldırında oturuyordum, üstten bakıyordum. O ise gözlerini asla ama asla benden kaçırmıyordu. Bir avcının başka bir avcıya kilitlenmesi kadar dikkatliydi.

CamScanner ile tarandı

Hayır, onun avı değildim. Bunun farkındaydı. Ben sadece onun avını dadanacak olan düşman avcı olabilirdim, beni asla alt edemezdi.

"Yenmedi," dedikten sonra kucağıma koyduğum çantayı açtım. Gerekli malzemeleri alıp, bıraktığım elini tekrar avucumun içine aldım. "Beni asla hemşiren bellemediğin için sevindim. Alanım dikiş atmak değil, vatan için savaşmak. Beni ikincisine yakıştırmayıp üstelik küçümsemen ve sürekli birincisini benden istemen beni unuttuğunu düşündürttü."

"Seni unutmak mı?" Gözleri yüzümü arşınladı ve gereksiz bir biçimde uzun, nasırlı parmaklarıma döndü. Yarasıyla ilgilenen parmaklarımı izledi. "Sen unutulacak bir kadın değilsin. Kendine haksızlık etme."

"Benim yerime o haksızlığı sen mi edeceksin?" dedim gülerek elini tekrar avucuma aldığımda. "Teşekkürler. O eziyeti sadece ben kendime çektirebilirim. Benden başkası..." Gözlerimi ona kaldırdım. "Tenezzül edemez."

"Zaten o eziyeti sadece sen çektiriyorsun kendine," diyerek bir elini tekrar belime koydu ve daha da kendisine çekti. Diğer bacağımı tutup öteki tarafına attırdığında artık tamamen kucağındaydım. "Senden başkası sana zarar veremiyor. Onu gördüm. Deneyimledim."

Kâbus gördüğüm zaman yanımda olmuştu ama bir kez bile bunu ima etmemiş, lafını açmamıştı. O an, onun neler düşündüğünü o kadar merak ettim ki keşke o kafasının içinden neler geçtiğini görebilseydim.

Ben halen daha beni kendisine çekmesindeyken yüzüne bakakaldım. Altımda, eşofmanımın altında hissettiğim bir şey vardı. Özgür olsa yılanbalığı derdi. O an, Özgür'e yılanbalığından daha hissedilir bir şey olduğunu açıklayacak kadar deneyimledim.

"Rahat et diye," diyerek açıklama yaptı ona cevap veremediğini anlayınca. "Rahatsız görünüyordun."

Suratımı düzeltip kucağına iyice yerleşmek için kıpırdandım ve kaskının tam üzerine denk getirdim kendimi. Sert çehresi hazırlıksız yakalanmış gibi kasıldığında, bu yakınlığın bana iyi gelmediği gibi onu da mahvettiğini anlamış oldum. Mahvolan sadece ben değildim ve evet, sadece o da değildi.

"Böyle daha iyi," dediğimde Turan'ın suratındaki her bir kas oynamıştı. Omuzları gerilmişti. Pazıları sertti ve belimdeki, o kocaman eli hâlâ yerindeydi. Sanki yeri orasıydı.

"Evet," dedi yutkunarak. "Böyle daha iyi."

Gerekli malzemeler ile elini temizledim, daha sonra pansumanı yaptım. Belalarını bir an dahi üzerimden ayırmadı. Onun beni izlediğini bilsem de elim titremedi. Şaşırmadan yaptım pansumanını.

CamScanner ile tarandı

"Elini sarmıyorum, biraz hava alsın. Diğeri türlü iltihap kapacak," dedim ve elini bırakıp yüzüne döndüm. "Birkaç gün ağrı çekersin. Herhangi bir ağrı kesici alırsan ağrın hafifler."

"Herhangi bir ağrı kesici," dedikten sonra iki elini de baldırlarıma koydu. Çok yakındık. Çok fazla. "Anladım. Şu an bir ağrı kesici almadım."

"Evet," fısıldadım. "Almadın."

"Ama ağrım hafifledi."

Ağrı kesicim sensin itirafı mıydı bu, Seziş? Lütfen, yirmi dokuz yaşında kadınsın. Görmezden gelme şu imaları.

"Sezin etkisi mi diyorsun buna?" diye sordum iç sesimi dinleyerek.

"Kaza etkisi diyorum," dedi Kazazede. Utanmıyorduk. Geri çekilmiyorduk. "Tıp bilimine yeni bir yöntem eklenmeli."

Düşünmeden onun hareketlerine ayak uydurmayı seçtiğimde, baldırlarımdan tutarak beni biraz daha kendisine çekti. Ellerim refleksle omuzlarına tutundu. Konumum değişmedi, bu sadece benim de ona dokunmam için yapılmış bir hareketmiş gibi geldi. Bundan rahatsızlık duymadım, duysaydım ellerimi çekerdim. Çekmedim.

"Kaza'nın Kazazede'ye etkisi," dedim kısık bir sesle.

Resmen flört ediyorsunuz. Ben bu Sezin ve Turan'a bittim. Üsteğmen ve psikiyatri geride kalsın.

Göz temasımızı bozmuyorduk. Birbirimize dokunmayı kesmiyorduk. Bir an vardı... Bir his bulutunun içinde kimsenin görmeyeceği, bilmeyeceği, ikimizden başkasının haberdar olmayacağı bir an. O andaydık. Belki de bir daha asla yaşanmayacaktı. O his bulutu dağıldıktan sonra asla bir araya gelmeyecekti. O an yaşanmalıydı ve biz de yaşamalıydık. Bana düşündürdüğü buydu.

Ellerim omuzlarında, kafalarımızın bizden habersiz birbirine yaklaştığını fark ettim. İki zıt kutup birbirini çekerdi, doğruydu fakat biz aynı kutup olup da nasıl bu kadar birbirimize çekiliyorduk, bunu anlamıyordum. Ondan defalarca kez uzağa da savrulsam bir şekilde beni buluyordu.

Dudaklarımızın birbirine değeceği kadar yakın olduğu sırada, "Benden ne kadar nefret edersen et," diye fısıldadı. "Benden uzaklaşamayacağın kadar yakınım sana, Kaza."

O andan sonra yaşanacak olandan kaçışımın olmayacağını hissetmiştim ama televizyon ünitesine koyduğum telefonum çalmaya başladığında ikimiz de duraksadık. Telefonun zil sesi, babaanneme özel ayarladığım sesti. Bu durumda ondan ayrılmamak söz konusu dahi değildi. O his bulutunu,

CamScanner ile tarandı

elimde bir kılıç varmış gibi ikiye ayırıp, ondan hızla uzaklaştığımda Turan da ben de kocaman bir boşlukta savrulmaya başladık.

Kucağından kalktım. Terlemiş ensemi elimle sıvazladım. Ne yapmak üzere olduğumuzu anlayınca yutkunarak, "Sikeyim ya," diyerek televizyon ünitesine gittim.

Telefonu elime aldığımda arayan babaannemdi, bunu biliyordum ama kimin aradığını birkaç saniye idrak etmeye çalıştım.

Gözlerim tekrar Turan'a döndüğünde telefonu açıp kulağıma yaslamıştım. "Efendim, babaanne?" diye sordum Turan ile göz teması kurarken. Beni izliyordu; ıslaktı ve dağılmış haldeydi.

"Demek bizden habersiz gizli gizli konuştuğu kişi sensin," diyen sesi yıllar sonra ilk kez duyduğum için tüm bedenim kaskatı oldu. Turan'ın kaşları, yüzümdeki ve bedenimdeki değişim ile suratına kara bir çarşaf gibi serildi.

On bir yıl sonra sesini duyduğum adama tepki veremezken, telefonu elimde tutmak her geçen saniye daha da zorlaştı. Büyük abimin sesinin değişmediğini duymak beni mahvetti. Kalbim, bir radardan bir başkasına geçmiş defalarca kez taklalar atıyordu. Kaza, içimde gerçekleşiyordu, başka bir *Kaza* tarafından.

Babaannem ile konuştuğumu kimlerin bildiğini bilmiyordum. Tek düşünebildiğim babaannemin bana onlardan bahsettiği gibi onlara da benden bahsettiği ihtimaliydi.

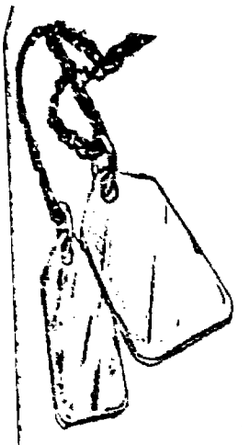
"Babamı kanser, annemi de kalp hastası ettiğin yetmez gibi niyetin babaannemi de öldürmek herhalde. Zehrini uzak tut ve bir daha asla babaannemi arama. Siktir ol git artık hayatımızdan. Duydun mu? Senin ismini dahi duymak istemiyorum artık!"

Telefon suratıma kapandığında onu elimde tutsam da kulağımda tutamadım. Elim yanıma doğru sallandı. Telefonu tutan elim sıkılaşmaya başladı.

Babam kanser, annem de kalp hastası mıydı? Benim yüzümden mi? Babaannem neden hiç bundan bahsetmemişti? Ve babaanneme ne olmuştu da büyük abim, Sezer Kaza beni aramıştı?

Kucak kucak vicdan,
Yüreğini kanatan.
Uzaklaş bakalım geçmişten,
Ellerin yine kefenden.
Bugün buradaysan bir acıdan,
Unutma yakalayacak seni yaralayan.

CamScanner ile tarandı

10. RUHU SUSATAN SEFALET

Kasım, 2021. Tunceli.

Seni hedefinden alıkoyan her şeyden kurtul. Duvarı aşacak merdivenin yoksa o duvarı kır. Öyle ya da böyle o duvarı aş çünkü gün gelecek, o duvar omzuna binecek.

Bunu gün geçtikçe deneyimleyen ben, duvar biraz da olsa üzerimden kalksın diye elime aldığım balyozla gezmeye başladım. Bazılarını korkuttu o balyoz, bazıları incindi o balyozdan, bazıları ise sevindi o balyoza. Benim tek amacım kendimi korumaktı.

Seni en iyi yine kendin korur. Seni en iyi yine kendinin seveceği gibi.

Akşam vaktinde yağan yağmur sesleri eşliğinde elime aldığım ilk kitabı okuyordum. Turan Akkurt, abimin aramasından saniyeler sonra evden çıkmak için ayağa kalktığında, bir direk gibi donakaldığım yerde ona dönmüştü kahve topraklarım.

"Otur, Akkurt. Yağmur dinene kadar evimdesin," dediğimde kaşları çatık biçimde, "Başka dileğin var mı? Ayaklarını da yıkayayım istersen," demişti ve kavgaya tutuşacağımızı anlayınca ayağa kalkıp lavaboya gitmişti.

Kitabın asla okumadığım bir sonraki sayfasını çevirip, ıslak kıçımla oturduğum koltukta kıvrıldığım yerden içeri doğru bakındım. Hayır, herifin çıkası da yoktu. Ben ona sert çıkıştım diye atar yapıp gitmişti, şimdi de geri dönmüyordu. Küsmüş müydü acaba? Bunu bu aralar yapıyordu. Bir sonraki sayfayı çevirip oflayarak tüm sayfaları çevirdim ve kitabı sertçe kapattım. Şakaklarımda bir ağrı vardı ki geçecek gibi değildi.

Aileme, dedeme ve küçüklüğüme dair kalan tek şey babaannemdi ve şimdi ona da ulaşamıyordum. Abim sikimde değildi fakat babam ile annemin durumu kafamı karıştırıyordu. Babaanneme onların konusunu açtırmasam da arada derede lafını sıkıştırırdı.

Babamın bana ne kadar kızgın olsa da içten içe benimle konuşmak ve beni görmek istediğini, annesi olduğu için bunu bildiğini, hissettiğini söylüyordu babaannem.

Kendi kızından çok sevdiği annem asla dağıtmadığı odama geçer, saatlerce orada etrafı izlermiş. Duvarımdaki Türk bayrağına bakar, içli içli ağlarmış. Bir kere babaanneme, "Onu bu kadar özlemek beni çok yoruyor, anne," demiş. Bunu da biliyordum mesela.

CamScanner ile tarandı

Beni bu kadar üzmeleri beni çok yoruyor anne, dediğimde dolu gözlerime bakıp bir tepki bile vermeden kapıyı kapatarak çıkmıştı. Ona kapatacağım bir kapım bile yoktu şimdi. Bütün kapılar benim üzerime binmişti çünkü.

Sezer abimin bir kızı olmuş. Yüzümü bile görmek istemiyormuş. Üzülmemiştim, onunla her daim aramızda aşılamayacak duvarlar vardı. Acı gerçeki lafları da beni etkilememişti. O hep öyleydi. Her daim benim bir hata olduğumu, ailemizi bitirebileceğimi söylerdi.

Kabul et, Seziş. Sezer abinin sesini duyduğunda hem heyecanlandın hem de hayal kırıklığına uğradın. Seni istememesine rağmen seni arayacak cesareti olması heyecanlandırdı seni. Sözleri ise seni o heyecana batırdı.

O adam beni hayatım boyunca doğru düzgün güldürmemişti bile.

Küçük abim Sezgin, nişanına beni çağıracakmış ama benim reddedeceğimi bildiği için vazgeçirmişler. Haklılardı. Çağırsalar da gitmezdim. Çağırmazlardı, böyle bir şey yapmazlardı ama ben yine de gitmezdim. Küçük abim, benim kahramanım, gün geldiğinde kalbimi elleri arasına alıp paramparça ettiğinde ondan gidemeyen ben, o günden sonra ona hiç gidememiştim.

Sezgin'in âşık olduğunu duymak, bu hayatta beni onlara gitmemek için en çok zorlayan şeydi sanırım. Hayatım boyunca onu hep birilerinden kıskanmıştım. Şimdi de kıskanıyordum ama onlara gidemeyecek kadar gururluydum. Birkaç kez daha telefonda onların sesini duymuştum. Annemin, babamın, Sezgin'in. Hatta Sezgin'in bir kere, "Babaanne, Sezin'le mi konuşuyorsun? Lütfen hoparlörü aç, sesini duyayım," dediğini duymuştum.

Telefonu babaannemin suratına kapattığım için babaannemden üç haftalık trip yemiştim. Görev öncesi konuşmuş, göreve gitmiş, gelmiş ve babaannemden trip yemeye devam etmiştim.

"Kitabı gösteriş için eline alanlardansın, değil mi?" diye soran ses ile yere sabitlediğim gözlerim ona döndü. İrkilmeden, sanki onun geldiğini bilir gibi ona dönüşümle kaşları kalktı. Sonunda çıkabilmişti ama onu bekler gibi böyle durmam biraz gururumu incitti desem yeriydi.

Altında nemli pantolonu duruyordu ama üzerindeki kazağı çıkarmıştı. Evimde neden soyunuk olduğunu bilmemekle birlikte bundan duyduğum rahatsızlığı yüzüme taşıdım.

Rahatsızlık mı? Pantolonu da çıkarmadı diye mi bu rahatsızlık? Çünkü ben tam da o rahatsızlığı duyuyorum.

"Evimde soyunma sebebini sorabilir miyim?"

"Bana âşık ol diye."

CamScanner ile tarandı

Güldüm birden boş bulunup. Kitabı elimde sıkarak yuvarlak haline getirdim. oturduğum yerde dikleştim. "Sapıksın yani?"

"Bana yapıştırdığın yakıştırmalar hoş değil," dediğinde kollarımı göğsümde kavuşturdum. Kendime sarılarak ısınmaya çalışıyordum. Ayaklarım üşüdü ve lojmanın kaloriferleri de öyle alev alev yanmıyordu. Gıdı gıdına oturuyorduk.

"Evimi dikizleyen, numaramı bulan, telefonlarımın peşine düşen, beni her şekilde izleyen sensin."

"Beni sürekli izleyen, beni öpen, bacak aramı ima eden de sensin sonuçta. Ben sapıksam sen de benden farklı değilsin."

Ne diyordu be bu? Sanki üzerine atlamıştım. Kendisi ilk önce adım atıyordu, sonra sanki ben ona saldırmışım gibi konuşuyordu. Sinirle güldüm onun gıcıklığına. "Bana dokunmak için yanıp tutuşan adamın, bana hakkettiği kelimeler fazlasıyla komik."

"Direkt bana dokunan kadının, bana sapık damgası yapıştırması daha komik, biliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim deli gibi yanan kulaklarımın farkındayken. Elimi kulaklarıma dokundursam alev alırdı. O derecede kızarmıştı, emindim. "Anlatsana."

Kaşlarını kaldırdı gıcık bir şekilde. Saçları kurumuştu. Dışarıda atıştıran yağmurun kısık sesleri kulaklarımızdaydı. Bir melodi gibi huzur veriyordu. O huzuru da bu kepçe kulaklı herif alıp götürüyordu. İki dakikada resmen tekrar kurulmuştum adama. Ne salak ne geri zekâlı ne gıcık ne dengesiz bir adamdı bu? Yirmi dokuz yaşından sonra bu densizle mi uğraşacaktım?

"Anlatmamı mı istiyorsun?" diye sordu dikildiği yerde.

"Evet, lütfen," dedim önümü elimle gösterip *hodri meydan* gibi bir ifade yaparken.

Bir adım attı. "İnadı inat," dedikten sonra bir adım daha attı. Garip gayretini izliyordum. Salonun ortasına gelmişti iki adımıyla. "Dediğim dedik, kodu deli, hırslı..." Her kelimesinden sonra bir adım atarak bana yaklaştığı için oturduğum koltuktan kaçmamak benim için yüzyılın başarısıydı.

"Ayarsız bir kadının," deyip başımda dikildiğinde gözlerimi ona kaldırdım. Tip tip ona bakarken birden elini uzatıp çenemi tutmasını beklemediğim için yüzümdeki ifade sarsıldı. "Benden nefret etmesine rağmen bana bakıyorduğunda dahi gözlerini kapatırken..." Kafamı hafifçe yukarı kaldırıp, kafasını bana doğru eğdiğinde kaşlarım çatılmıştı. "Bana sapık olduğumu söylemesi, beni hep güldürüyor."

CamScanner ile tarandı

Ne güzel anlattı canına kurban olduğum. Ne anlattığı hakkında bir fikrim yok ama çok güzel anlattı.

Sıcak nefesi yüzüme vururken gözlerimi ona kaldırmış, karşımdaki koca deve bakıyordum. O uzun bir adamdı ama bu anda gözüme o kadar büyük geldi ki koltuğun üzerine çıkıp, çocuk gibi ondan uzun olduğumu ona kanıtlamak geldi içimden.

Büyük bakıyordu. Büyük elleri vardı. Büyük elleri, büyük göğsü, büyük kafası, büyük bir varlığı vardı. O büyük konuşurdu çünkü büyük adamdı.

"Bana dokunmak için yanan bir adamın..." Elimi kaldırdım ve onun çenesine dokunan ben oldum. O beni narince tutarken ben, tehditkâr bir tavırdaydım. Parmaklarım soğuk çehresi ile temas edince tenlerimizin birleştiği yerde bir tutulma yaşandı. "Beni not eder gibi ezberlemesi de beni güldürüyor."

Yüzlerimiz birbirine yakınken birkaç dakika önceki o his bulutu tekrar çevremizdeydi, hissedilemeyecek gibi değildi ve siktir kere siktirdi çünkü bana cevap vermeden, öylece gözlerimin içine bakması bacak aramda bir sızlamaya neden oluyordu.

Nedenini bilmiyordum, aşağısını yukarısını bilemiyordum ama o bana böyle bakıyorken kahretsin ki iyi hissetmiyordum. Dizlerimden aşağısı uyuşuyordu, karnıma ağrılar giriyordu. Herif çıplaktı bir de. Yüzüme bakabilmek için eğilmesine rağmen karnı sıkışmıştı ama... göbeği yoktu ulan!

Allah gibi herif. Üstelik bize yanıyor. Daha ne arkadaşım ya? Ne yapsın herif daha? Tek dizi üzerinde çöküp tam tur alyans kutusu mu açsın? Açsaydı güzel olurdu bu arada.

Bebek mezarı gibi ayakları olduğu gerçeğini değiştirmiyordu bu.

"Senin gibi birini ezberleyemeyen herkese iki çift lafım var, Kaza."

"Beni anlamamakta ısrar eden sana çok çift lafım var, Akkurt." Oldukça kendimden emindim. Çenesini hafifçe bırakıp kendi yüzümü de ondan uzaklaştırdım, kafamı eğerek kitabımla uğraşıyormuş gibi yaptım.

Kitabın ismine bakmadan kitabı karıştırıyor gibi göründüm. Yaptım çünkü kalbim çok ama çok hızlı çarpıyordu. Kafamı bir şeylerle oyalamalıydım. Turan Akkurt, onu umursamayacağımı düşünüp geri çekildi. L koltuktaki kıvrımda oturan benden biraz uzağa yerleşti. Telefonunu açıp bir şeylere baktığını gördüm. Ona bakmıyormuş gibi yapmaya çalışarak kitabı döndüm ama o çıplak omuzlarına nasıl bakmayabilirdim?

"Kalorifere koyabilirsin," dedim pencerenin önünü göstererek. "İnsanlıktan nasibini almamış hayvan," diye ağzımın içinde söylenince yine cevap vermedi. Belki de duymadı ama burnundan sert bir nefes vermesi bana güldüğünü hissettirdi. Ben de gözlerimi devirerek dudaklarımı birbirine

CamScanner ile tarandı

hissettim ve gülmemek için kendimi zorladım. Daha birkaç dakika önce kendinin kucağında, birbirimize yaklaşmaya hazırken az önce birbirimizi yemeğimiz. Tamam, ben de dengesizdim ama beni dengesiz yapan oydu.

Kazağını dikkatle astıktan sonra tekrar koltuğa kuruldu. Gözlerimi ona çevirdim. O bana değil, televizyon ünitemdeki fotoğraflara bakıyordu. Bir süre bana bakmasını bekledim ama bakmadı. Kafamı önüme çevirdiğimde, "Arayan ailenden biri miydi?" diye sorunca kafamı tekrar kaldırdım ve ona güldüm.

Bıçağın ucu ısıtılmış da içimi yara yara acımı bulmak istiyormuş gibi düşündürdü. Evet, bıçağı ısıtmıştı ve acımı bulmak pahasına beni parça parçalık edebilirdi. Bu önemsizdi, yaralarımı deşmek konusunda başarılıydı. Daha önce yapmadığı şey değildi.

Cevap vermemeyi seçtim. "O adam gerçekte ölü değil, değil mi?" diye sorduğunda bunu soracağını düşünmediğim için, "Hayır," dedim. "Değil."

"Ailenden birisi de değil?" diye sorar gibi bana döndü. Gözlerimin onda olduğunu biliyordu, o yüzden direkt cevabını istedi.

"Değil."

"Ama onlarla aynı rafta. Ya onlar kadar çok seviyorsun o adamı ya da..." Yumruklarımın sıkılaştığını gördü. Göz ucuyla da olsa fark etti. Fark ettiğini biliyordum. "Onlardan vazgeçtiğin gibi o adamdan da vazgeçtin."

"Velev ki," dedim.

"Arayan ailenden birisiydi o zaman."

"*Sherlock* olmaya mı heves ettin? Hayırdır?"

"Velev ki," dedi o da. Göz devirdim. Bir süre sessizlik aramızda taht kurmuş, hâkimiyetini resmetmişti ama sonra, "Babam emekli tabip yarbay," dediğinde kaşlarım çatıldı. Sessizliği bozacağını düşünmemiştim.

"Onu hayatımın çoğu anında görmedim. Ya görevde ya da uzakta bir yerlerde oluyordu. Biz hep annemle kalıyorduk. Yani babamla yüz yüze bir ilişkim hiç yoktu. Mesleğine değer verse de ailesi, soyadı ve akrabalık ilişkileri her şeyden önce gelir. Her gün beni arar. Kardeşlerimle aramın açılmaması için uğraşır. Bağlarımız kopmasın diye akrabalarımla da sürekli olarak buluşuruz." Güldüm, bundan şikâyetçiymiş gibi görünüyordu. "Gerçekten," dedi açık yürekdilikle.

"Bundan hoşlanmıyor gibisin."

İsyankâr bir şekilde dikildi. "Her ay yüz kişinin bir otelde bir araya geldiğini düşünsene. Ortada koşturan çocuklar, öbür tarafta yok yazılan insanlar..." Duraksadı. "Yaşlılar yani."

"Onu anladım," dedim gülerek. Rahatlayarak bana döndü.

CamScanner ile tarandı

"Tam bir felaket. Bir aralık bulsam da siktir olup gitsem diye bakınıyorsun ama her yerdeler. Bir de buna birkaç saatliğine katlanmıyoruz. Bildiğin üç amına koyduğumun gününde birlikte kalıyoruz." Suratı kasıldı. "Kusura bakma, ağız alışkanlığı."

Küfretmesine takılmamıştım bile. "Kâbus gibi geliyor kulağa," dedim ciddi bir yüz ifadesiyle. Sorun olmadığını hissetsin istedim. "Akrabalardan kendimi bildim bileli nefret ederim. Bir suçları yok ama ne bileyim... Akraba dediğin nefret etmek için vardır."

Rahatladı daha da. Şimdi karşısında nefret ettiği kadın yoktu. Yağmur yağdığı için bir evde mahsur kalmıştı benimle ve aynı filmlerde olduğu gibi bir sohbet bulmuştu. Koltukta bana döndü. "İnsanlarla samimiyet kurma işini beceremiyorum."

Fakat benimle samimi olmak istiyorsun, değil mi?

Onu dinlediğimi hissettirmek ister gibi kafamı koltuk başlığına yaslayıp ona döndüm. "Gülen insanların arasında *bitse de gitsek* surat ifadenle put gibi dikildiğini hayal edebiliyorum. Ortada bir bidon yakıt olsa hepsini yakabilecekmişsin gibi etrafa bakındığını izliyor gibi hissettim."

"Bir gün büyükbabam o şekilde dikildiğim için beni çocuklara bakmakla tehdit etmişti. Dişlerimi ilk kez gördüklerini söyleyenler oldu."

"Yok artık," dedim gülerek. "Hani rol yapamıyordun?"

"Yapmıyordum zaten. Zorla, eşek gibi sırıttığım belli oluyordu."

"Çocuklardan nefret mi ediyorsun ki?"

"Hayır ama üç yaş çok fena bir yaş. Yakınlarda bazuka olsa kafama dayayabilirler. Gerçekten çok katlanılmaz oluyorlar. İlk gittiğimde bir süre kucağımda geziyorlar."

"Öyle mi?"

"Evet, kucağım rahattır," deyince suratımdan aşağı beton beton şaşkınlık döküldü. Ben şaşırırken o ise bundan keyif aldı.

Denendi, onaylandı.

"Seni öyle bir yerde izlemek keyifli olurdu. Yani üstten bakmadığın, emir veremediğin, gidemediğin bir yer..." Onun edepsiz imasını görmezden gelmeme keyifle kaşlarını kaldırdı. Benimse büyükleri arasında, uslu fakat iki metre yedi santim bir Turan Akkurt hayal ettikçe gülesim geliyordu. Gülüyordum ben de. "Çocukları kucağına alan..."

Ah, siktir. Bu hayal çok fenaydı. Pazıları şişmiş, kucağında bir çocuğa bakan Turan Akkurt. Kanımız kaynadı, itiraf et.

Yüzümdeki keyif söndüğünde Turan Akkurt dengesizliğime şaşırmış olabilirdi ama onu bir çocukla düşünmek, karnıma koca bir tekme yemişim gibi hissettirmişti. Cinsiyetinin önemi yoktu ama onun gibi sert bir

CamScanner ile tarandı

Kanımın bir kız çocuğu olacağını düşündüm. O çocukla birlikte sertliğini yumuşadığını, pamuk gibi bir adam olduğunu, kızın saçlarını bağladığını...

Hiç de iyi hissettirmemesi haricinde sorun yoktu.

"Evet, gerçekten düşününce güldürdü beni bu düşünce," dedim zorla.

Turan bana garip garip bakarken eline döndüm. "Elin çok acımıyor, değil mi?"

"Ne oldu?" diye sordu birden. Gözlerim acele ile ondan kaçmalıydı, kaçmadı. Ona döndü. Konu o olunca, olduğumdan daha cesur bir kadın oluyordum. "Bir şey geldi aklına ve yine o kadın oldun."

"Hangi kadın?"

"*Hayat zordu, ben de zor kadın oldum* kadını."

Zor kadın... Bunu beğendim. Bizi zor görmesi çok hoşumuza gitti. Ben evcilleşebilirim. Kaymak kıvamındayım. Tadımdan yenmez, o derece.

"Ne?" dedim zorla gülerek. Çok zordu zorla gülmek. Gözlerimin önünde pembe etekli kızını tutan Turan Akkurt vardı. Çok karizmatik, çekici ve cezbediciydi hem de. O çocuğu kucağında tutuyordu. O çocuk kimdendi? Hangi kadın ona yakışırdı ki? Kanımın damarımda deli hızında aktığını hissettim. Düşünmemek istiyordum.

"*Hayat zordu, beni zorladı, ben de dünyanın en zor kadını olmayı seçtim. Zor kadın. Evet. O benim işte,*" diye fısıldayarak beni işaretparmağıyla gösterdi. "O kadın oldun yine."

"Beni zor mu buluyorsun?"

"Kolay bir kadın olduğunu mu düşünüyorsun? Sana katlanması cidden zor. Zor kadınsın işte."

Katlanması zor mu? Turan hanesine eksiler yazmaktan çekinmiyor. İnanılmaz bir amatörlük.

"Bana bu ismi mi taktın yani?"

"Bana başında dönen sinek iması yapmanı düşünürsek lakabın çok nazik."

Bunu beklemediğim için yutkunarak olduğum yerde dikildim. "Yanlışımı kabul ediyorum."

"Tek yanlışın o mu?" *Allah'ım, başa mı dönüyoruz?* "Tonla yanlışın var. Hangisini sayalım? Çok eskiye inmezsek, çatışmada sözümü dinlememen. Tek bu bir hata mesela. Bir de üzerime saldırdığın gün... Sahi o gün hangi hatalarının vardı?"

Üzerime gelmesine karşılık kaşlarım çatıldı. "Bak, bazen haddimi aşıyorum ama bu tamamen benim suçum olamaz, değil mi? Senin de bazen-" Özünde yine *ben her şeyin en iyisiyim ve ne anlattığın sikimde değil* ifadesi vardı. "Neyse ya," diyerek göz devirdim. Ayağa kalktım ve elimdeki

CamScanner ile tarandı

soğumuş kahveye iğrenerek baktım. "Hak ediyorsun bence sen." Bir adım arttım. "Ciddi̇den. İki dakika insan gibi sohbet edeceğimizi düşünmem bile çok saçmaydı. Sana ne anlatıyorum ki ben?"

"Bana ne anlatıyorsun?" diyerek birden ayağa kalktığında, yanından geçip gitme düşüncesinde olan bana sürpriz oldu. Adımlarımı ona çarpmadan durdurabilmiştim. "Sen bana ne anlatıyorsun, Kaza?"

"Birkaç saatliğine arkadaş olabi-"

"Biz arkadaş değiliz," dediğinde dudaklarım aralanmayı kesip direkt kapalı olmuştu. Turan Akkurt'un en sevdiği şey beni susturmaktı. Resmen bundan keyif alıyordu. "Olmayacağız, Kaza."

"Evet ama-"

"Kaza," dedi yine lafımı bölerek. Devamı gelmedi. Gelmesindi zaten. Evimde çıplak bir orangutan vardı.

Orangutan mı? Herif Yunan- Tamam bunu demeyeceğim, işi fantastikleştiriyor ama hadi oradan, Seziş. Herif gerçekten bir sanat eseri.

"Akkurt?"

"Çok..." dedi, gözleri yüzümü turladıkça ondan en uzağa fırlamak istiyordum. O yüzü ezbere bilirken hâlâ nasıl böyle merakla inceleyebiliyordu? Bunun aynısını ben de mi yapıyordum? Yüzünü bir yüz yıl daha izlesem *biraz daha* diyecek bir arsızlığa sahip olabilirdim.

"Çok ne?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. Üzerine gitmek istedim. "Bir işe başlıyorsan bitirmelisin. Bunu kimse sana öğretmedi mi, Akkurt?"

Turan Akkurt'un santimlerce yukarımda kalan kafası bana eğildiğinde zaten ona doğru kalkmış yüzüm, o eğilince denkteşini bulmuş gibi aydınlandı. Gözleri dudaklarıma kaydığında bir meteor çarptı kıyılarıma. Büyük bir patlama meteordan mıydı yoksa onun sarı belalarının değdiği her yerde mi, bilemiyordum.

"Öyle mi?" diye sordu dudaklarıma bakarken.

"Çok ne?" dedim onu konuya çekmek ister gibi. "Lafını devam ettir." Kalbimin bu kadar hızlı çarpması dünyanın en saçma olayıydı ama onun orada olduğunu bilmek güzeldi. Çünkü normalde, çatışma haricinde hiçbir şey hızlanmayan, taştan bir şeydi.

"Çok bencil bir kadınsın," dedi. Sesi yüzümü okşuyor, karnımı tekmeliyordu. Öyle bir etkisi vardı ki hem beni darmadağın ediyor hem de bir şekilde toparlıyordu.

"Ben mi?" dedim kendimi gösterip alayla gülerken. "Güleyim de emek boşa gitmesin. Ben mi bencilim?"

"Öyle."

CamScanner ile tarandı

"Asıl bencil sensin," diye fısıldadım bu kadar yakınımdayken. İçgüdülerim bu gece için fazla cüretkârdı. Onları dinlememek gibi bir düşüncem yoktu. Bundan ötürü burnumun ucuyla burnuna dokundum. Nefesi kesildi. Nefesinin benden kaçındığını, saklandığını, bir daha ortaya çıkamayacağını hissettim. Onunla oynamak, yenilmek gibiydi ama onu alt etme hırsı havaya sarmıştı.

"Kara." O nefesi yakaladım, içimde büyüttüm. Belki kazanırdım, belki kaybederdim ama önemli olan bunlar değildi. Önemli olan o nefesin bana saklandığıydı.

"Akkurt?"

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapmamı isterdin?"

Yutkunduğunda yavaşça kaldırdım elimi. Parmaklarım ona dokunmak için sızlıyordu. Onların sızısını dindirmek istiyordum.

"Hiç yüzmemen gereken kıyılara çırılçıplak koşuyorsun," dedi kısık sesle. Sesi, boğazdan ve derinden geliyordu. O böyle konuştukça çığlık atarak ondan uzaklaşasım geliyordu ama işte yine buradaydım. Onun dibinde.

"Cesurum yani," dedim sızlanan sesimle. "Peki sen neden cesur olmuyorsun?"

"Ben gayet cesur bir adamım," dediğinde burnum yanağına dayandı. Sızlayan parmaklarım usulca boynuna yuva kurdu. Burnum yanağını okşarken parmaklarımın sızısını dindirmek için tüm elektriğimi ona aktarmak ister gibi beni en çok çeken yere, âdemelmasına bastırdım onları. Ve o minik tepecik parmaklarımın altında idam ister gibi titredi.

"Benim kadar cesur değilsin."

"Kesinlikle senden daha cesurum."

"Bunu bana göstermeyecek misin?" Benden yüksek adam, elimin altında tuzla buz olmuştu. Aramızda küçülemeyecek kadar büyümüş bir enerji vardı. Çarpmıyordu ama yaşattığı da söylenemezdi. "Benden daha cesursan bunu görmek benim de hakkım değil mi?"

"Ben sadece..."

"Sen sadece ne?" diye sorduktan sonra ayak parmak uçlarım üzerinde yükseldim. Ona yaklaştım. "Sen sadece korkak bir adamsın. Bunu mu diyecektin?"

Erkeksi bir biçimde güldü. Erkeksi bir gülüşü, o kadar erkek arasında yıllar geçirmeme rağmen ilk kez duyuyordum ve onunkisi... Bu adam istiklal mahkemelerinde yargılanmalıydı. Yasaklanmalıydı. Türk Ceza Kanunu'na bu adamın gülüşünü dinlemenin yasak olduğu girilmeliydi. Ve artı olarak güldüğü için âdemelmasının oynaması da yasaklanmalıydı.

CamScanner ile tarandı

"Ben korkak bir adam değilim, Kaza. Beni tanıyamıyorsun bir türlü."

"Sen sadece önünü arkasını düşünmeyen bir adamsın." Gözlerim dudaklarına takılmıştı. "Bu mu?"

"Belki," dedi, yutkundu. Onu hissetmek istiyorsam bana kendisini hissettirmek istedi. "Belki de o kadar çok düşünüyorumdur ki bir yerden sonra nefret ettiğimi hissediyorumdur." Bahsettiği önü arkası değildi, biliyordum.

"Beni çok mu düşünüyorsun?" diye fısıldadım tekrardan cesurca. Imalarını kem küm ederek göz ardı etmeden, direkt yüzüne vurmak hoşuma gidiyordu.

"Senden nefret ediyorum," dedi, bu bir itiraftı. Benden nefret ediyordu çünkü çok düşünüyordu. Çok düşünüyordu çünkü benden nefret ediyordu. Ardı kesilmeyen bir döngüydü.

"Ne mutlu sana," dedim. "Çünkü benim gibi hissedebilmeyi öğrenmişsin."

"Beni çok mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Senden nefret ediyorum," dedim başımı ağır bir şekilde iki yana sallayarak bunu desteklerken.

"Benden nefret ediyorsun," dedi. Eli bana dokunsaydı patlardım ama bunu bilir gibi sadece benim ona dokunmama izin veriyordu. Diğer parmaklarımın uçları çıplak göğsüne ulaştığında parmaklarımı batırmamama rağmen o tenin kızardığını görebiliyordum. Onu hissedebiliyordum. "Ama sana dokunmam için servetler yatırmaya gönüllü olduğuna eminim."

Yuh, nereden bildi?

"Yanılıyorsun."

Yo, yo, yo. Bunu yapmadın. Onunla oynamadın.

"Ders yedi, Akkurt. Düşman sana gülümsüyorsa bu, elde edeceği kazancın keyfindendir. Seni istediğinden değil. Basit ve yenilmiş bir gülümsemeye düşmemelisin. Bunu unutma."

Ve bum! Yaptın. Tebrikler. Öne geçtin. Aferin, Kaza. Aldın intikamını.

Alabora olmuş biçimde tüm yelkenlerini indirirken hafifçe geri çekildim. Suratıma, dünyanın en ama en hazırlıksız insanı gibi bakıyordu. Bu bir kamera şakası değildi ama ona yaşattıklarımdan sonra ortalıkta kamera arıyormuş gibi bakınmak istiyordu. Kalakalmıştı. Onu şok etmiştim. Hazırlıksız yakalamış ve saldırmıştım.

O acımasız bir adamsa, ben de acımasız bir kadındım.

Ruhunun ceplerinde milyonlar vardı ve ben o ruhu sefil bırakmak için dünyanın en büyük arzusunu duyuyordum. Bu, onu ruhunu susatan bir sefalete itmişti. Ellerim, burnum ve kahretsin ki dudaklarım çığlıklarla

CamScanner ile tarandı

ediyordu. Onu mahvederken ben de mahvediliyordum. Bunun farkında olmayabilirdi fakat ben son derece farkındaydım.

Onu eve çağırmıştım, onunla *oynamaktan, konuşmaktan ve dans etmekten* memnun olmuştum. O sınır bozucu adamın hep, bir şekilde orada bir yerlerde olacağını anlamıştım. Benim hatalarımı dile getirmekten konuşkan adama acı hırsını göstermiştim.

Ben Kaza'ydım ve o çoktan *zedem* olmuştu. *Buradaydım, onu zede yapmak* için hep burada olacaktım.

"Kapıyı arkandan kapatarak çıkabilir, bir daha evimin önünden geçerken iki kez düşünebilirsin."

Haklısın, intikam diyorsun. Bunu sana yaptı. Odasına gidip askerlerin neden cezalandırıldığını sorduğunda, seninle oynayıp seni kovmuştu ve sen de... Çok zehirli bir kadınsın.

Alayla gülerek kendisini geri çekti. Boynu kıpkırmızı olmuştu. Alnında patlamaya hazır gibi duran damarı, eminim ki bana olan sinirindendi. Sinirleri bozulmuştu ve bunu bana hissettirmekten çekinmiyordu. Diyorum ya, sikimde değildi. Ben Sezin Kaza'ydım.

"Beni oyuna getirdin," dedi dişlerini inci gibi parlatacak gülümsemesiyle. Ah, gıcık bir gülümsemeden fazlası değildi. Bana gıcık olmuştu.

Açıkçası evet, yakışıklı bir adam olabilirdi ve çoğu zaman ona içim gidiyor da olabilirdi ama bu demek değildi ki ona karşı tamamen savunmasızdım. Ben sadece, istediği zaman istediği şeylere izin veren bir kızdım.

Seni gidi yaramaz, her şeyi bozan, çılgın, her şeyi gerçekten bozan, tatlı, addan öpüşecek olacağımız gerçeğini bozan, biricik güzel tatlı kadın!

"Öyle oldu," dedim kesilen yağmurun sessizliğinde. "Sen de dünden razıymışsın."

Herif zaten dünden razıydı ve buna sen de razıydın. Allah'ım çıldıracağım. Ben mutlaka eremeyecek miyim? Gözlerim açık mı öleceğim? Ben hiç gün yüzü görmeyecek miyim ya?

Boğazdan gelen bir sesle güldüğünde âdemelması dans etti. Birkaç saniye önce o dans eden boğazı, boynu ve o geniş ensesi parmaklarımın ucundaydı. Hissetmiştim. Âdemelmasını izlerken birkaç adım uzaklaştım.

Gülüyordu ama tamamen sinirleri bozulmuş gibiydi. Her seferinde bizi başa döndüren oydu. Madem her şey karşılıklıydı, her birini ona misliyle ödetebilirdim. Değil mi? Her zaman büyük oyunu o almak zorunda değildi.

Ellerim ona dokunmak için resmen yalvarıyorlardı. Bir adım daha geri gittim. Ellerimi kesebilseydim keserdim çünkü bir şekilde ona temas etmek istiyorlardı.

CamScanner ile tarandı

"Dünden razıymışım," diyerek kafasını iki yana yatırarak kütletti. "Ha yır," dedikten sonra bir adım geri giden o oldu. Yüzündeki hayal kırıklığı tanıdık geldi. Çok değil, birkaç hafta önce aynısını ben de hissetmiştim. "Razı olan ben değilim, sensin ama yine de için rahat olsun. Yaptın istediğini." Sessiz kaldım. Zehirli cümlelerim yoktu ama yine de ağzımı açsam onu zehirlermişim gibi hissettim. Sustum. "İstediğin her şeyi yaptın. Her şeyi. Ve bana kalırsa, bu huyun yüzünden..."

Susan o oldu. Ben açmadığım ağzımla onu zehirlemiyordum ve o açtığı ağzıyla, öfkeyle beni zehirlemeye çalışıyordu. Gerçi durmuştu. Ne yaptığını fark etmişti. Devam etmemeyi seçti.

"Evimden çıkmanı bir kez daha söylemeyeceğim, Turan Akkurt," dedim dişlerimi sıka sıka. Arkasını döndü, kaloriferdeki kazağını aldı. Ceketi, silahı ve anahtarlarını da aldıktan sonra duyduğum seslerin üzerinden iki saniye geçti. Büyük bir gürültü ile kapı kapandı.

"Pişman değilim," dedim onun olmadığı koltuğa bakarken. "Pişman olmayacağım."

Onu evinden kovdun.

"Pişman olmam için bir sebep yok çünkü o da aynısını bana yaptı."

Odasından kovdu sadece, iş başındayken.

"Ayrıca koltuğumu da ıslattı," dedim ve yüzümü buruşturarak koltuğa baktım bir süre. Aklıma babaannem düştüğünde sıkıntıyla oflayarak o nemli koltuğa kuruldum. Cenin pozisyonu alarak dizlerime sarıldım. Ve sabaha kadar, o kıvrıldığım yerde ağladım.

O ıslaklık sabaha kadar kurumadı. Zaten amacım da kurutmak değildi.

Ekim, 2021, Tunceli.
Turan Akkurt.

Önüne gittiğim her kapıyı kırmaya ant içtim.

Küçüklüğümü hatırlıyordum. Beş yaşında olmalıydım. İstanbul'daki evimizin kocaman salonunda, annemin bir elindeki sigarası diğer elindeki şarap bardağı ile şöminedeki ateşi izlediğini, oturduğum merdivenden izliyordum. Sigara içmesinden nefret ediyordum. Kokusu kötüydü, anneme zarar veriyordu ve çok iğrençti. Annemi mutsuz ediyordu bir kere sigara.

Babamı görev yerinde habersiz bir şekilde ziyaret edişimizden sonra sigara içmeye başlayarak mutsuz, hüzünlü ve aksi bir kadın olmaya başlamıştı. Küçük bedenim, eski annesini özlüyordu. Tabip yüzbaşı olan babasının

CamScanner ile tarandı

annesini başka bir kadınla aldattığını henüz bilmiyordu. Annesinin neden hüzünlü olduğunu bilmiyordu.

Annesinin düşen yaşlarını şöminenin ışığından çok net görüyordu. Sigara annesini mutsuz ediyordu. Hayır, babası değildi annesini mutsuz eden. Babası iyi bir babaydı. Sigara olmalıydı annesini böylesine ağlatan. Babası sigara içmezdi, bu konuda Allah'a yalvarırdı. "Anne," demişti saatler sonra onu ağlamaktan sıkılmışken. "Neden ağlıyorsun?"

Annesi, yaşlarını hemen silmişti saklanmak ister gibi. Niye saklanmak istiyordu, hiç anlamadı çocuk. Koskoca evde iki yalnızlardı. Annesi ondan neden saklanıyordu? Onun annesinden başka eli, kolu, gözü yoktu. "Odana çık ve kapını kapat," demişti hızla. Kapısını kapatması gereken çocuktu da kapıyı kapatan annesi değil miydi? Çocuğun ne eli kaldı ne kolu ne de gözü. Yalnız kaldı, ondan sonraki tüm yıllarında da cezaymış gibi devam etti yalnızlığı.

İlk annem kovdu beni kapısından ve benim kıramadığım tek kapı annem oldu.

Bir hayalin peşinden koşmak için her zaman başka ele bakan bir çocuk oldum. Annem kapısını açsın ve mutlu olsun diye uğraştığım yaşlarımdan sonra kim olduğumu, yalnızca bayrağıma bakarken bulabildim.

Bayrak, pusulamdı.

On sekiz yaşındayken hovarda ve asi bir çocuk olmaya başlamıştım. Yılların İngiltere'de geçirmiştim, başarılı bir çocuk olmak istiyordum. Çünkü annem böyle istemişti. Yaşıtlarıma göre uzun, kalıplı ve korkulan bir çocuk olduğum için çok yalnızdım. Uzun boylu ve büyük olmak övündüğüm bir durum değildi. Hayatımın her döneminde bedenim yüzünden dışlanmışken küçülmek, bir yerlere sığabilmek istiyordum.

O günlerde bir çocukla kavga ettiğimi hatırlıyordum ama ne yaptığımı hatırlamıyordum. Karakoldaydım, yumruk boğumlarımda kanlar vardı. Ve hangi suçtan dolayı İngiltere'nin nezarethanesini kokluyordum, hatırlamıyordum. Bilincim çok uzaklardaydı ama bir şeyi çok net hatırlıyordum.

Bir adam daha vardı o nezarethanede. Bana bakıyordu. İngilizce bir şeyler, "İsmin ne?" diye sormuştu. Cevap vermemiştim ona. Zaten oradan nasıl çıkacağımı dahi bilmiyordum. "Türk'sün, değil mi?" diye konuşmuştu benden Türkçe kullanarak. Yüzümü ona nasıl çevirdiğimi hatırlamıyordum. Sonra kalkmış, elini bana uzatmıştı. O eline ters ters bakmıştım. Adamın kaşları birbirine girmişti. Güven de vermiyordu. "Neden buradasın?"

Neden bilmiyorum ama, "Kendimi kaybettim," dediğimde, "Artık kaybedecek hiçbir şeyin kalmadı yani?" diye sormuştu. Yine ona bakmıştım sadece. "Meçhul kaderin çizdiği yoldan gideceksin. Bilmem ki bu meçhulleri

CamScanner ile tarandı

hep Tanrı mı yazmış? Öyleyse bırak, ruh bütün işkenceyi çeksin. Bin bir kere ölmeksizin insan yaşamazmış."

"Nihal Atsız, Yaşayan Türkçülere Ağıt. 16 Eylül 1955," demekten kendimi alıkoyamamıştım. Çok sevdiğim bir yazardı Atsız, yurttaki yastığımın altında kitabı vardı. Adamın söyledikleri şiirin son kıtasına aitti.

"Atsız okuyan insan yıkılmaz. Merttir, asildir, Türk'tür," dediğinde o adama bakakalmıştım. "Buradan çıkmak ister misin, çocuk?"

Kafamı kaldırdığımda pusulam olan bayrağın peşinden gittim ve on sekizinde yolunu kaybetmiş bir çocukken bavulumu bile toplamadan bir hayalin peşine düştüm. Neden oradaydım, neden onunla tanışmıştım, bu bir tesadüf müydü bunu yıllarca düşünsem de cevabını alamamıştım. Oradan onunla çıktıktan yalnızca birkaç ay sonra Türkiye'de, harp akademisindeydim.

O saatten sonra yolumda, yüzüme kapanacak olan her kapıyı parçalamaya ant içtim.

Yüzüme kapanacak ikinci kapıyı ilk gördüğüm anı unutamıyordum. O kadını. Yemekhanede timi ile yemek yerken gülen, eğlenen fakat gözleri başkasına dönünce sert ve zor kadın olan o kadını işte. Gözleri bana dönünce beni görmeyen kadını.

Sezin Kaza.

Altı ay önce sorumluluğunda olan sivilin ölümünden sonra hakkında soruşturma açılmış ve soruşturma kapanmadan önce timin komutası elinden alınmıştı. Yoksa görevden ihraç edilecekti. Mesleğe devam edebilmesi için özel rica ile timin başına ben istenmiştim.

Kadın tam bir efsaneydi. İsmi herkes tarafından bilinirdi çünkü koca koca adamlara kafa tutup çoğu kişiden daha başarılı bir özel kuvvet personeli olmak her yiğidin harcı değildi. Onu herkes tanırdı. İlk kadın özel kuvvetler personeli Üsteğmen Sezin Kaza. Keleş Timi'nin komutanı Sezin Kaza. Düşmanlarının korkudan sakındığı Deli Komutan Sezin Kaza. Fevri dik başlı, gözü kara Sezin Kaza.

İçimden bir ses onun peşinden gitmemi söylemişti. Yemekhaneden çıkmasıyla birlikte koşarak peşine düşmüştüm. Tam kapıdan çıkmış, onu bakınırken onu bankta, sigarasını kibritle yaktığını görünce kaşlarım çatılmıştı. Sigaradan iğrenirdim. Üstelik kibrit mi? Alaydaki herkesin çakmak kullandığı yerde o kibrit mi kullanıyordu? Onun yere dalmış bir şekilde sigara içtiğini fark edince hiç istemediğim bir şey yapmıştım.

Nöbetteki askere dönmüş, "Sigaran var mı?" diye sormuştum.

"Var, komutanım." Cebinden paketini çıkarmıştı. "Kaç tane istersiniz komutanım?"

CamScanner ile tarandı

"Paketini ver." Çocuk paketi şaşırarak bana uzattığında soluğu kadının yanında almıştım. İçimdeki sesti beni ona çeken. Yanında dikilirken biliyordum: bir şeyi çok iyi biliyor, hissediyordum.

Üç adım, beş adım, on adım, hiç fark etmezdi; Sezin Kaza benim ötemdi. Ötem beni kovmuştu. Üstelik benim birkaç adım ötemde olduğunu, hep ötem olacağını çok net hissettiğim dakikalardan sonra kovmuştu ve ben fark ediyordum ki annemden sonra kıramayacağım tek ve son kapı onun kapısıydı.

Anne, sen o kapıyı suratıma kapattın ve bir daha hiç açmadın ama ben seni o küçük çocuğun merdivende izlediği an kadar seviyorum. Anne, yine mi? Yine değilsin bu sefer ama söyle bana, yine mi?

Evimden içeri girdim. Bilinmez bir sefaletle sırılsıklam bir şekilde içeri girdim. Dağılmıştım. Yıllar sonra başka bir kapı yine üzerime yıkılmıştı. Salona girdiğimde ilk anahtarım düştü elimden. Tutmak da istemedim aslında. Sonra da ceketimi çıkardım, fırlattım bir kenara. O dağınıklığa adaklanamayacak, takılamayacak kadar kendim dağınıktım. Küçük kız kardeşim Melike Nisan, sehpanın üzerinde ders çalışıyordu. Birkaç günlüğüne beni ziyaret etmek için gelmişti Tunceli'ye.

"Abi?" diye sordu halimi görür görmez. Alışkın değildi. O, ceketini o şekilde salona bıraksa, onu evden kovardım. Bunu çok iyi biliyordu. "Ne oldu? İyi misin?" Cevap vermedikçe üstüme geldi. "Önemli bir şey mi oldu? Canın mı sıkkın? Kavga mı ettin?"

Aklıma yine o düştü. Hırslı, öfkeli bakan kızıl gözleri; normalde kahverengi olan ama bana baktığında kan kızılı gibi kararlı olan o gözleri geldi gözlerimin önüne. Kapattım gözlerimi. "Kavga ettim, Melike."

Ondan nefret ediyordum ve benden nefret ediyordu. Fevri oluşuyla, sinirlenişiyle, ne dediğini bilmeyişi ve beni gram ciddiye almayışıyla onu defalarca kez disipline vermeyi, ona ders vermeyi düşünmüştüm fakat... hayır. O benim disiplinimle düzelecekti. Ne kadar kesin sınırları varsa hepsinin üstünde durup patlatacak, yerine kendi doğrularımı koyacaktım. Onu görevden uzaklaştırmayacak, ona kendimi tanıtacaktım.

"Bir yerinde bir şey var mı, abi? Gidelim, baktıralım. Furkan abimi arayayım mı? Ne yapmamız gerekiyor, soralım bir."

Yanıma oturdu. Kardeşimin endişeli, korkan yüzüne döndüm. "Melike, tüm doğrularımı ben yazdım. Bir kadın tanıdım, bildiğim doğruları da bozdu. Ben yazacaktım onun doğrularını, o neden benim doğrularımı bana dayattı?" Melike şok olmuş bir şekilde bana bakıyordu. Anlayamadığım bir çözümdeydim. Yenmek için girdiğim yolda bir çift kızıl göze yenilmiştim.

CamScanner ile tarandı

"Kavga ettim. Onunla mı ettim kavgalarımı, kendimle mi? Ben mi onu ittim, o mu beni?"

"Ne kadını, abi? Nereden çıktı? Korkutuyorsun beni. Allah aşkına, alkol de kullanmıyorsun ki! Kullansan sarhoşsun diyeceğim."

"Kovdu beni," diye fısıldadım ona sır vermek ister gibi. Sanki biraz daha sesli söylesem daha yıkıcı olacaktı. Zaten yeterince yıkıcı, mahvedici bir kadındı. Bana bu kadar etki etmemeliydi. Ona karşı koydukça, uzaklaştıkça daha büyük bir güçle saldırıyordu.

"Ne?"

"Kaza," dedim yutkunarak. "Çok büyük bir kazaya karıştım, Melike. Kazanın tam ortasında, paramparçayım. Ya çıkacağım ya karışacağım. Sence ne yapmalıyım?"

"Bir insan neden kendi isteğiyle kazadan çıkmasın, abi?"

"Güzeldir belki yaralanması."

"Gözünü seveyim, hiç normal konuşmuyorsun. Korkutma beni. Ne kadını, ne kazası? Kadın mı kaza yaptı? Hiçbir şey anlamıyorum. Arabam bakıma götüreceğim demiştin. Kaza mı yaptın?"

"Kovdu beni, Kaza."

"Kim o Kaza? Seni kovan kadın mı?"

Gözümün önünde onun silahı kavrayışı, sinirli bakışları, öfkesi, hırsı canlandı. Omuzlarının altına uzanan kahverengi saçları, sinirlenince kızıla dönen kahverengi gözleri, şekilli burnu, yüzündeki benleri, dolgun dudakları, kusursuz teni, çatık kaşları, çukurlu çenesi... Kahkahası ve gülüşü geldi sonra aklıma. Gülümsedim ister istemez. "Sezin Kaza," dedim nefes gibi çıkan bir sesle. "Çıkmayacağım, kaçamayacağım, karışacağım Kaza."

Günler geçti. Ne onu gördüm ne sesini duydum ne de ona mesaj atmak için cebelleştiğim gecelerde ona bir şeyler yazabildim. Yazdığım her şeyi sildim, sildiğim her şeyi zihnimde çöpe attım.

Bir çağrı düştü günler sonra telefonuma. Nizami'ydi. "Komutanım. Sezin Komutan hepimizi yemeğe alacak. Sizi de çağırdı evine, yazmaya çekinmiş. Ben de geldim Elazığ'dan. Gelmezseniz vallahi hatırım kalır. Akşam saat altıda bekleniyorsunuz. Selametle kalın."

Günler sonra, kovulduğum kapı bana aralanmıştı.

Sezin Kaza

"Bizi evine asla sokmayan Sezin Komutan'ın evinde parti vermesi dünyanın en güzel-"

"Hayır, değil," diyerek lafını böldüm Şükrü'nün.

"Dünyanın en heyecanlı-"

CamScanner ile tarandı

"Ok, asla değil," diye araya girdim tekrar ve kolamdan bir yudum aldım. "Ta ama en ama en çılgın part-"

"Inanamıyorum bu olana," diyerek arkamı döndüm ve mutfağa gidip yemekleri kontrol ettim. Çorba ve pilav hazırdı. Fırını kapatıp arkamı tekrar döndüğümde, çalan zilimle birlikte kaşlarım çatıldı. Evimde testosteron yerine vardı ve onlardan başka kimseyi çağırmadığımı hatırlıyordum. Evet, yalan da çağırmamıştım. Kubat'ın beni markette yakalayıp, akşam hepsini evime davet ettiğimi söylemesi ile sadece bir buçuk saat içinde, Elazığ'daki Nizami dahil hepsi evime doluşmuştu. Dünyanın en korkunç kâbusuydu.

Günlerdir evin içerisinde regl bunalımı ile depresyonla cebelleştiğimi fark bilmiyordu. Onların geleceğini, hepsinin çoktan kulağına gittiğini yemek evimi toparlamış, yemek yapmaya koyulmuştum.

Fırat abi içeriden, "Nizami, Turan'ı da görmek istedi, onu da çağırdılar! Gelmiştir!" diye bağırınca bir süre anlamadım. Kolamdan kocaman bir yudum aldıktan sonra onun ne dediğini anladım ve kola burnumdan çıkarken içeri ölsüre lavaboya eğildim. Ağzım ve burnum asitten yanıyorken hızlı hızlı, 'Aman Allah'ım," dedim kalbim ağzımda. "Aman Allah'ım, hayır."

Ne Fırat abinin kütüğüne geçme isteğim gün geçtikçe artıyor. Abi, bizi de ne Demir yap. Sezin Demir olalım, öz abimiz ol. Bizi kanından bil. Sana her gün sabah akşam dua ederim. Allah cennetinden sana yer ayırsın, güzel kardeşim.

Evime gelmiş miydi? O kovulduğu eve gelecek bir adam değildi. Hatır mı? Keleş için mi?

Sezin için, aptal!

Gelip gelmediğini bile bilmezken böyle heyecanlanmam normal miydi? Heyecanlanıyor muydum? O dağ ayısı yüzünden mi? Hayır, ondan nefret ediyordum ve onun evime gelmesi sinirimi bozuyordu. O zaman sorun neydi?

Sana yirmi dokuz yaşında olgun bir kadın gözüyle baktığım için neredeyse pişman olacağım. Ne bu inkâr, Seziş? Biraz daha zorlasan herifi Kötü Kedi edeceğin belleyeceksin.

"Komutanım mı geldi? Allah'ım ne sevap işledim de nur yüzlü Turan Komutan'ımı ayağıma getirdin? Hangi büyük sevabımd- Sevil Abla!" diyen Nizami'nin sesi ile hızlı hızlı mutfaktan çıktım ve giriş kapısının önünde bekleşen kalabalığın arkasından bakındım.

Eh, işte iki metre yedi santim boyu ile gelecekteki kocamız, üç çocuğumuzun babası, Kötü Kedi Şerafettin olmayan Turan'ımız gelmiş. Ziya bak, Turan'ımız da burada.

Öyle mi?

CamScanner ile tarandı

Ziya Gökalp'ten bahsediyorum. Biliyorsun ki birinci Turancı olduğu için onun da bu önemli andan haberdar olması gerekiyordu.

Turan Akkurt kapıdaydı.

"Nizami? Ne oldu sana, sütlü gelin pastam?" diyerek içeri giren Sevil abla, eğildiği gibi tekerlekli sandalyesindeki Nizami'yi kucakladı. "Fırat dediği gibi kalktım İzmir'den. Canım benim, elleri kopsun o şerefsiz, soysuzların. Amında bidon pat-"

Fırat abi öksürünce Sevil abla kendisini durdurdu ve ona döndü. Fırat abi kafasını, onu ayıplıyormuş gibi eğince Sevil ablanın gözleri Turan'a kaydı. Birlikte gelmiş ya da kapıda karşılaşmış olmalılar ki, "Ben de Sevil," diyerek gülümsedi. Gözlerim Turan'dan ayrılmıyordu ama etrafımda ne olduğunu o kadar iyi biliyordum, yani tüm vaktimi Turan'a bakarak geçirebilirdim.

Merceklerimiz birbirinden bir an bile ayrılmıyordu. Turan, sakince Sevil ablaya kafasını eğip kaldırdığında onu onaylamıştı ama kendisini tanıtmamıştı. "Siz de herhalde yeni yüz-" diyecekti ki Fırat abi onu kolundan tutup, "Gel aşkım, biz içeri geçelim," diyerek içeri sürükledi.

"Ama tanışmadı-" Sevil abla duraksadı hemen. "Bir dakika, sen bana aşkım mı dedin? Ne kadar yakışıyor sana öyle konuşmak ya... Gelsene, biz bir Sezin'in odasının karşısında kalan boş arazi manzarasını izleyelim. Bakalım nasıl aşkım diyormuşsun," deyince Fırat abi öksürdü ama bu sefer gerçek bir öksürüktü.

"Hadi çocuklar," dedi Sevil abla da. "Siz içeri geçin. Anacığınız ve babacığınız da hemen geliyor. İşleri var."

Diğerleri onların arkasından ördek yavrusu gibi ilerledi. Şükrü, Nizami'nin tekerlekli sandalyesini hem sürüp hem de tek ayağını *scooter* sürüyormuş gibi kaldırarak onunla ilerliyordu. "Ben seni ömür boyu taşırım, hayatımın polenli çiçeği."

Sesler boğuk bir halde gelmeye başladığında, kapı eşiğinde kalmış Turan Akkurt, bir an bile benden uzaklaşmayan sarı sarmaşıklarını topraklarıma indirip renklendirmeyi hedefliyordu. Resmen gelmişti. İnanamıyordum.

"Gelmişsin," dedim ciddi bir surat ifadesiyle.

"Yanlış mı yaptım?"

"Hayır," dedim sakince. Birkaç adım atıp girişteki portmantoya dayadım omzumu. "Gelebilirsin."

"Öyle mi?" diye sordu o da omzunu kapı eşiğine dayayarak. Kollarını göğsünde bağladı. Karşılıklı dayanmıştık. "Yani eminsin, değil mi?"

"Korkma, bu sefer kovmam."

CamScanner ile tarandı

Kafasını eğerek güldüğünde nefesim içime kaçtı. Göğsünde bağladığı kollarından birindeki elini çıkarttı. Burnunu işaretparmağı ile kaşıyıp kafasını kaldırdığında güldüğü için kısılan gözlerine çatık kaşlarımla bakıyorum. O nasıl öyle gülüyordu?

Güldü. Güldü. Al ömrümü koy ömrünün üstüne be adam.

"Beni kovmaman çok korkutur beni. Hiç senlik bir davranış olmaz. Seni aramm. Çok korkarım beni kovmayan bir Sezin'le karşı karşıya olmaktan."

"Korkma ya," dedim aynı alayla. "Sen de amma ödlek çıktın."

"Değil mi?" dedi ve daha da uzatarak, "Değil mi?" dedi. Kalın sesiyle böyle söylemesi komiğime gidince gülmemek için kendimi tuttum. "Gördüm," diyerek kafasını eğince ne zaman yukarı kalktığını bilmediğim dudağımın sağ tarafını indirdiğim gibi kafamı geri çektim. Dengemi kaybedip düşecekken, Turan uzanıp kolumdan tuttu ve beni düzeltti. "Aman," dedi ayakta durabileceğime emin olduğunda. "Dikkat et. Kafan falan yarılır. Hiç istemem öyle şeyleri."

Yüzümü ekşittim. "Kesin kafam yarıldığında çok üzülürsün." Kolumu sertçe ondan çekip karşısına dikildim. "Hatta o kadar üzülürsün ki tüm Tunceli'ye baklava falan dağıtırsın. Aman, Allah korusun."

"Yüzün," dedi burnunu kaşıyıp işaretparmağı ile yüzümü gösterirken.

"Ne varmış yüzümde?" dedim yüzüm daha da ekşirken.

"Öyle yapma."

"Ne yapıyorum?"

"Öyle yapınca yüzün çirkin oluyor. Yapma öyle."

"Sen bana çirkin..." Ellerimi pes eder gibi havaya kaldırdım ve geri geri gitmeye başladım. "Bir şey demiyorum artık."

"Çirkin oluyorsun, yalan mı söyleyeyim? Yüzün buruşuyor, kokarca gibi duruyor suratın."

"Bir çirkin olmadığım kalmıştı, cidden," diyerek geri geri gittim. O kapının girişinde dururken, "Kapıyı kapat," dedim. Biraz kararsız gibi bir içeri, bir de kapının dışına baktı. "İçeri girerek," diye ekledim onun şüphesini görünce. Gelmişti şimdi, kovacak mıydım?

Sanki yapmadığın şey...

Arkasını dönmeden elini uzattı ve yüzü bana dönükken kapıyı kapattı. Beni izlediğini görünce alayla güldüm. "Çok bakma, göz zevkin bozulmasın. Kokarca tarafından."

Arkamı dönüp içeri giren ben olduğumda, "Ben de bundan bahsediyordum. Öyle zehrini bomba gibi salıyorsun üzerime be kızım. Senden âlâ kokarca mı var?" dediğini duydum ama umursamadım.

CamScanner ile tarandı

İçeri girdiğimde, salondaki uzun masaya kurulmaya başlanan tabakları gördüm. "Salatayı bitirmeden o mutfaktan çıkanı, Fırat'ın evdeki ustura sıyla dört bine bölerim!" diyen Sevil abla, elinde mezelerle çıktı mutfaktan. "Aa, Sezin... Baktım bu ayılar ayı gibi kurulmuşlar. Yemekleri de sen yapmışsın. Dedim ki azıcık insanlık öğrensin bu cibiliyetsizler. Nasıl demişsin kuzum?"

Sevil abla, dünyanın en dominant kadını olabilirdi fakat bu dominantlığı bir tek Teğmen Fırat Demir'e sökmüyordu. Fırat abinin sözü, onun için son sözdü. Fırat abinin fikri, onun fikriydi. Ona çok bağlıydı fakat biliyordum ki bazen, eğdiği başı diklendiği zaman çok çektiriyordu. Bazen, Fırat abiyi dahi dize getirebilecek kadar baskın bir karakter oluyordu.

"Çok iyi demişsin, abla. İki saattir yemeği hazırlamaya çalışıyorum. Yerlerinden kalkıp yardım bile etmediler. Bir de utanmadan *playstation* getirmişler."

"*Playstation* deyip geçmez misiniz lütfen, komutanım?" diye sordu Şükrü mutfaktan elinde tuz ve karabiber ile çıkarken. Tek farklılık, evimde olmadığını bildiğim, önünde *kocacığımı ister de ben yapmaz mıyım?* yazan mutfak önlüğüydü. "O bizim için kral tacından değerli. Beni ellese, *aa, ne yapıyorsun* demeyeceğim tek varlık."

Üzerinde o mutfak önlüğü varken ellenmekten bahsetmesi çok garip oluyordu. Çok... gerçekçi oluyordu...

"Başınızda komutanınız varken nasıl konuşuyorsunuz siz ya?" dedi Sevil abla göz ucuyla içerideki Turan'ı gösterdi. "Merhaba, Turan Bey Komutan!" El salladı içeri doğru.

Turan, koltuğun başında duran Serkan, Nizami ve Kubat'ın oynadığı maçı izliyordu. Serkan gülerek kumandayı ona verdiğinde Turan kafasını iki yana salladı ama Nizami alkışlayınca gaza geldi. Oturdu Nizami'nin yanına, "Merhaba, Sevil Hanım. Tanıştığıma memnun oldum bu arada." deyince Sevil abla önüne dönüp gözlerini kocaman açtı ve elini kalbine koydu.

"Aman Allah'ım, o nasıl bir ses öyle?" dedi ve kocaman gözleriyle bana döndü. "Fırat'a âşığım ama o ses... Bu adamı kaçırırsan yemin ederim, elime aldığım demir sopayla döverim seni."

"Ne?" dedim şokla.

Sevil abla çok neşeli, yüksek sesli, biraz küfürbaz, asi, başına buyruk ve anaç bir karakterdi. Tek kötü olayı vardı... o da patavatsız olmasıydı.

"Öyle yakışıklı bir herif hayatında varken sen nasıl burada duruyorsun? Ben olsam kucağından inmezdim. Gerçi sen de inmedin sanırım. Özel selamlaşmanızı bitiremediniz bir türlü!" diye kaş göz yaparak yüzbaşını

CamScanner ile tarandı

...erince gözlerim oraya döndü ama Turan'ın da buraya baktığını görün... kafamı Sevil ablaya çevirip gözlerimi kocaman açtım. Duymuştu!

"Abla, ne yapıyorsun?"

"Ne bileyim, canım? İçeri girdiğimde herife bakmaktan bana döneme... Nasıl selamlaşmaysa sizinkisi de... Fırat beni öpmeyi bitirdi, işe bile ...yordu ama siz hâlâ dönemediniz."

Yüzüm buruştu. "Bunu bilmek zorunda değildim," dedim huysuzca.

Sevil abla sinirle bana döndü. "O heriften üç çocuk yapmazsan üsteğ... falan demem, evire çevire meydan dayağı atarım sana, Sezin. Duyuyor ...sun beni?" diye söylenince, "Tövbe tövbe," diyerek mutfağa yöneldim.

"Ay bu da Fırat gibi başladı tövbelemeye. Gel kız buraya! Ne diyorum ben?"

Mutfağa girdikten sonra üzerinde önlükler olan Özgür, Göktuğ, Şükrü ve Fırat abiye, mutfağımda dört tane gelinlikli mamut varmış gibi baktım. "Evim niye bu kadar kalabalık ve neden herkes bir doksanın üzerinde ya?" diye isyankâr biçimde bağırdım. Yine ben de uzun sayılırdım. Sevil abla ...ce tuzluk gibiydi aramızda, kısacıktı.

"Ben çıkarım," diyen Özgür önlüğünü çıkaracaktı ki Sevil abla tara...dan ensesine yediği şaplakla birlikte salatalıkları soymaya devam etti. Sevil abla, "Ne demek ben çıkarım? Sana o salata bitmeden kimse mutfak... çıkmayacak demedim mi?" dedi ve bir daha vurdu ensesine.

"Tüm insanlığın, benim ensemden ne istediğini merak ediyorum artık."

"Ben biliyorum, Özgür Kız Nil. Ensen çok açık ve insanın hep vurası ...liyor."

Yanıma geldi Sevil abla. "Sezin, ne dediğimi anladın değil mi, ablacı...? Tane tane anlatabilirim."

"Hayır, sus abla. Lütfen," dedim ve gözlerimi belerterek, salata yapan ...doksan üstü adamları gösterdim. "Lütfen, abla!"

"Ay tamam ya," deyip kapattı konuyu. "Sonra konuşuruz."

"Neyi sonra konuşursunuz?" dedi Fırat abi, Sevil abla onun yanına so...unca boynuna öpücük kondurarak. Üzerinde *Sevil getirir, Fırat yapar* ...zan bir önlük vardı. Sevil ablanın bu önlükleri nereden çıkardığı hakkın... bir fikrim yoktu.

"Bebeğimizi," dedi Sevil abla.

Fırat abi domatesi kesen bıçağı kaydırdı ve parmağını kesti ama bunun ...zında bile değildi. Şokla Sevil ablaya bakıyordu. "Ne?"

"Şaka yaptım ya," dedi Sevil abla gülerek bana dönerken. "Kırk dört ...ında adam, kalp krizi geçirecek şimdi gözümün önünde." Fırat abiye ...ıdı. "Şaka yaptım, hayatım. Korkma."

CamScanner ile tarandı

Fırat abi şakanın şaka olduğunu bile anlayamazken, Sevil abla usulca onu ensesinden öptü ve beline sarılarak domatesi kesmeye devam etmesini söyledi. Fırat abi bembeyaz suratıyla domates kesmeye devam etti. Bir süre bu şakanın etkisinden çıkacak gibi durmuyordu.

Göktuğ burnunu çekince gözlerimi ona çevirdim. "Ne oldu, Göktuğ?" diye sordu Sevil abla. "Üzülme oğlum, bugünler de geçecek." Soğan doğradığı eliyle gözünü silen Göktuğ daha yüksek sesle, omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

"Çok üzülüyorum bu çocuğa," dedi Sevil abla, meyvelerin olduğu tabağı kucağına alırken. Yanımdan geçmeden durdu. Kulağıma eğildi. "Bazen beyninin yarısının alındığını düşünüyorum. Elimden gelse kendi beynimi üçe beşe böler, ona yardım ederdim. Ama tıp henüz bu kadar gelişmedi."

Elimde olmadan güldüğümde çıkan domuz sesim yüzünden dudaklarımı birbirine bastırdım. Kafamı iki yana sallayarak Göktuğ'u elimle kenara ittim. "Çekil şuradan. Git, ilk önce ellerini bolca sabunla ve sonra bol suyla gözünü yıka," dediğimde Göktuğ sümükleri aktığı için burnunu çekip, "Tamam, anneciğim," dedi ve ağlayarak çıktı mutfaktan.

Arkasından bağırdım. "Sakın sabunlu ellerinle gözüne dokunma. Önce sabunladığın ellerini durula!" diye bağırdım. Umarım beni duymuştur. Yoksa onun sabunlu elleriyle gözünü yıkamaya çalışacağına emindim.

"Soğanları ben doğrayabilirim. Şu mutfaktan ve şu önlükten kurtulmak için kafamı soğan rendelenmiş bir kazanın için bile sokabilirim," diyen Şükrü'ye göz ucuyla bile dönmedim.

"Marulları bir daha yıka, toprakları kalmış üstlerinde," dedim.

"Lütfen," dediğinde elimdeki bıçakla birlikte ona dönünce ellerini yukarı kaldırdı. "Emredersiniz, komutanım. Hepsinin topraklarını dilimle temizleyeceğim."

Sofra kurulduğunda evimde toplasan dört tane sandalye olduğu için ve gerçekten daha önce evime böyle bir kalabalık çağırmadığım için sandalye sıkıntısı yaşandı. Turan Kıçım Akkurt yine büyük bir fedakârlıkla arabasına *-Mercedes G63 diye belirtirsen sevinirim-* bindi ve bize on tane sandalye bulup geldi.

Yemeğe başladık. Göktuğ, sabunlu elleriyle gözlerini yıkadığı için kıpkırmızı gözleriyle çorbasını içiyordu. Arada ağlıyor olabilirdi, burnunu çok sık çekiyordu. Diğerleri ise keyifle çorba içiyordu.

Onlara farkla çorbadan iki kâse içen Turan Akkurt, her kâsesinden sonra benimle göz göze geldi ve bir sonraki kâsesini ben doldurdum. Son kâseyi doldururken, "Afiyet olsun," dedim. Bir kepçe daha koydum.

CamScanner ile tarandı

"Millet daha ilk kâsesindeyken üçüncü kâseyi içmenize bakılırsa çok beğendiniz herhalde."

"Pek beğenmedim ama acıkmışım işte," dediğinde herkes gergince birbirine baktı.

Önceden hoşlanmadıkları ortam, benim gergin olduğum ortamdı. Daha sonra, yüzbaşının gerginliğini tarttıktan sonra çekinmeye başlamışlardı fakat en korktukları şey, gergin bir Sezin ve gergin bir Turan'dı. Bundan emindim.

Kaşlarım havaya kalkarken, "Yenilmeyecek gibi değildi diyelim," dedi oturduğu yerde. Masanın iki yanı insanlarla doluyken iki uç baş bize kalmıştı. Karşılıklıydık yine. Hep karşı karşıya kalıyorduk zaten.

Elimdeki kepçe çorbanın içine düştü. Özgür ile Göktuğ olduğu yerde kaskatı. "Yenilmeyecek gibi değil miydi?" dedim gözlerimi ondan kaçırmazken. "Öyle olsaydı bir kâse zor biterdi. Üçüncü kâseniz bu sizin."

"Acıkmışım işte," dedi omuz silkerek. "İçinde zehrinden yok ya... Yedirdi işte."

"Siz yine de o kadar emin olmayın," diye sinirle kâseyi Kubat'a uzattım. "Ver şuna da zıkkımlansın," diye ağzımın içinden konuşunca o da çorbayı Turan'ın önüne koydu.

Fırat abi, kaşığındaki çorbayı höpürdeterek çektiğinde hepimizin gözleri ona döndü. "Çok lezzetli olmuş, kardeşim. Eline sağlık. Mmm gerçekten. Ne diyordun sen, Şükrü?"

"Mmm, lezzet arası," dedi Şükrü gülerek ve çorbadan içti. "Daha önce bu kadar güzel bir çorba içmedim. Ne bunun ismi, Sezin Komutan'ım?"

"Babaanne çorbası," dedim boğazımı temizleyerek. Turan'ın kâseye eğilmiş kafası kalkmadı ama gözleri bana döndü. Ağzındaki kaşıkla öylece kaldı. "Yani babaannemin özel tarifi. Adı o yüzden babaanne çorbası."

"Çok lezzetli," dedi Serkan.

"Tarifi ne, kuşum?" dedi Sevil abla.

"Gizli, abla. Babaannem kimseye vermez, maalesef ben de size veremem," dedikten sonra çorbayı birkaç kaşıkta bitirdim. Turan'ın gözleri bendeyken, ondan gözlerimi ayırmadan kâsesini bitirmesini izledim. Birimizi öldürecek gibi bakarken babaanne çorbasından içmemiz ironikti.

Geriye kalanlar bitirince, Sevil ablayla tabakları toplayıp pilav ve köfte tepsisinden koyduk yemek tabaklarına. İçeriye taşımamız için yardım etmesini istediğim Şükrü, şov yaparak bir koluna üç, diğer koluna üç tabak dizip içeri taşıdı. Şükür ki kırmadı.

"Evlere garsonluk yapılır. Bilgi ve detay için sıfır beş yüz..." diye Nizami'nin yanına kurulduğunda, Nizami sırıtarak, "Garsonluk için

CamScanner ile tarandı

aradığımız numaranın jigolo çıkması şoku," deyince Şükrü'nün keyfi tuz sürmedi.

"Evet, bacın da arayınca çok güzel jigololuk yaptım ona."

"Benim bacım yok," dedi Nizami öfkeyle. "Sus."

"Sen öyle san, yavşak," diyen Şükrü yemeğini mideye indirmenin de dindeydi.

Yüzüm gitgide buruşurken onları izlemeye devam ediyordum. Turan ile göz göze geldik, yüzü aydınlandı. Sırıttı ve yine burnunu kaşıyormuş gibi yapıp suratımı gösterdi. Dudaklarını oynatarak, "Kokarca," dediğinde yüzüm anında düzeldi.

"Yavşak senin-"

"Yeter," dedi Turan sırıtmayı kesip çatalını tabağına sertçe bırakarak. Çıkan sesle birlikte ikisi de kavgalarını kesip oturdukları yerde doğruldular ve karşıya bakmaya başladılar. "Yemek yiyoruz, çocuk gibi didişmeyi kesmezseniz kendinizi kapı önünde bulursunuz."

"Öhö, onu genelde sen yaşıyorsun, " diyerek soktuğum lafı gizlemeye çalışınca sadece Turan anladı. Yüzü hafifçe kenara çevrildi ama bana değil, put ettiği Şükrü ve Nizami'ye bakıyordu.

"Güzel," dedi sessizlik birkaç saniyeye saklanınca. "Şimdi yemeğinizi yiyin." Herkes yemeğe başlarken, "Öhö," dedi ve kafam ona kalktığında bana bakarak, "Kokarca, öhö" diye devam ettirdi.

Yüzüm şok halinde kalakaldı. Ben kokarca falan değildim ve bu beni çıldırtıyordu! Tam buradan onun üstüne atlasam... *bir güzel öpüşeniz*... yakasını paçasını yırta yırta... *boynuna saldırsan*... dövsem ve ağzından burnundan gelen kanı da babaanne çorbasıyla birlikte içirsem ne olurdu ki?

Biz seninle farklı dünyaların insanıyız, Seziş. Ben bunu geç de olsa anlıyorum.

"Küçükken annem köfte patates yapınca sanki en ünlü restoranlardan birinde birkaç menü gezmiş kadar sevinirdim. O akşama kadar mahallede top oynama yorgunluğu, eve gelince gördüğüm köfte patates ile geçerdi," dedi Özgür. "Canım annem ya. O kadar özledim ki. Ama Allah var Seziş Komutan'ım, aynı annemin yaptığı gibi yapmışsınız yemeği. Hiç aramaz."

"Afiyet olsun," dedim ben de gülümseyerek.

"Geçen annesi geldi, komutanım. Biz de halı sahadan çıkmışız. Yorgun argın bir şekilde Serkan'a sığınacağız," dedi Nizami.

"Serkan, sığınma evi çünkü," diyen Serkan'ı umursamadılar.

CamScanner ile tarandı

"Biri eve çağırdı. Hepimiz gittik o gün. Zaten sığınacak yerimiz yoktu, Serkan da evde yoktu. Annesi yemeği yapmış ama görmeniz lazım. O gün kötü bir şey oldu hatta Şükrü de eve gidemedi. Ne olmuştu lan?"

"Ziyafet ablamla kavga etmiştik, kanka. Hastaneye geldiğimde onunla konuşan herifin kolunu kırdığım için," deyince, Kubat kaşları çatık halde bana döndü.

"Ablanla konuşuyor diye herifin kolunu mu kırdın?"

"Öyle demezsek sevinirim. Ben sadece ablama asıldığını düşündüm ki zaten öyleydi. Ablamdan bahsediyoruz. Benim gibi yakışıklı, zeki, komik ve tatlı birinin ablası afet olur. Ziy-afet işte," dedi Şükrü özgüvenle. "Bir de soy ismi Şeker. Evet, herif ona asılıyordu."

"Senin ablan geri viteste tuttuğu arabayla ileriye doğru gitmeyi düşünen, gecenin üç buçuğunda evinizin önündeki bankta günlük yazan, ayakkabıları çalınmasın diye boynuna bağlayan, mor stickerlı stetoskopu olan hastane içinde kurbağa desenli terlikleriyle gezen bir deli," dedi Kubat büyük bir ciddiyetle.

Şükrü, Kubat'ın her lafından sonra daha da ciddileşti ve en sonunda fikri aydınlandı. "Sadece küçüklük travmaları olan birisi, o kadar. Bu, onu deli yapmaz."

"Şeker, ablan yemek yaparken üç tabağa koyup birine az, birine orta, birine çok tuz atıp tuzunu öyle ayarlayan birisi."

"Dedim," dedi Şükrü ve köftesini ağzına attı. "Sadece travmaları var."

"Travmalarla bunu normalleştiriyor. Çoktan o kadının hastaneye kapatılması gerekiyordu," dedi Kubat. Gereğinden fazla konuştuğu için Serkan ve ben aynı anda büyük bir yavaşlıkla ona döndük. Kubat'ın boynu ve gözleri kıpkırmızıydı. Serkan ile aynı yavaşlıkta birbirimize döndük ve bir süre düşünduk.

Ziyafet ile Kubat'ın arasında geçmemesi gereken bir şey geçmiş olabilir miydi? Yoksa Kubat Yürek, konuşmadığı kadın mevzularında Ziyafet konusunda çok mu konuşuyordu?

"Zaten hastaneye kapatıldı. Çocuk doktoru olarak," dedi Şükrü ve yüzünü buruşturdu. "Bu askerlerin doktorlarla derdi ne anlamıyorum. Sen de askere hizmet ediyorsun o da. Hem ben ikinizin de kardeşi sayıldığımdan kardeş sayılırsınız. Niye anlaşamıyorsunuz?"

"Tövbe tövbe," dedi Kubat.

"Bence onların arkadaş olmaya ihtiyaçları yok," diyen Turan, gözlerini yerden ayırmadan ağzına attığı patatesi evire çevire yerken Şükrü'nün yüzü kızardı.

CamScanner ile tarandı

Başını Turan'a çevirdi. "Arkadaş demedim zaten kardeş dedim, kan... tamm."

"Arkadaş olmaları daha kötüsü, emin ol," dedi Turan içeceğinden ka... *Seni direkt karısı yapmak istiyor resmen.*

"Arkadaşça vakit geçirmek ve arkadaş olmak arasında fark var," ded... ben de. "Sohbet ettiklerinde bu arkadaşçadır. Birbirlerine iyi davranıp bi... birlerini anlatırlarsa, dinlerlerse, gülerlerse ve bir şeyler paylaşırlarsa bu onlar... arkadaş yapar."

"Çok fazla arkadaş kelimesi duydum. Bugünlük bu kadar yeterli. Ar... kadaş kelimesinden tetikleniyorum," dedi Turan. "Tüylerim diken diken oldu." Kazağının kolunu azıcık sıyırıp baktı ve geri indirdi. "Evet, olmuşlar."

"O deliyle arkadaş olmaya niyetim yok. Kardeş olmaya ise hiç niyetim yok," dedi Kubat.

"Yine arkadaş dedi," diyerek tekrar kazağının kolunu kaldırıp baktı Tu... ran. "Bıçak gibi keskinleşmiş tüylerim." Geri indirdi kazağının kolunu.

Göz devirerek Turan'a laf söyleyecekken Sevil abla, "Şükrücüğüm," dedi. "İlayda geçen gün bana geldi ve *sekeriniziyukseltensukru* kullanıcı adlı resmi olmayan ve biyografisinde *kızlar eklemeyin İlayda için yaşıyorum* yazan birinin ona mesaj attığından bahsetti." Gergin gergin Fırat abiye bakıp ve Şükrü'ye döndü. "*Israrla* mesaj attığından bahsetti," dedi bastırarak. "Bu ilgin olabilir mi?"

Şükrü'nün kireç gibi olmuş suratı Sevil ablaya döndü. "Efendim?" diye sordu. Kalp atışlarından kulakları sağır olduğu için Instagram kullanıcı adından sonrasını dinleyememiş gibi duruyordu. "Ne?"

"Diyor ki..." dedi Fırat abi. "İlayda'yı rahatsız eden Şükrü Şeker adlı bir insan varmış, onu yaşadığı için sekiz kere silker misin, Fırat'ım?" Fırat abi Şükrü'ye döndü. "Anladın mı şimdi?"

"Ben, bir bizim dostlarla görüşeyim," diyerek ayağa kalkınca hepimiz onu izliyorduk. "Bir dostlarla görüşeyim ben."

"Kim o dostlar?" dedi Fırat abi birazdan ona girişecek bir suratla. "Tanıyor muyuz dostları?"

"Hiç tanımazsın," dedi Şükrü. "Abi valla hiç tanımazsın dostları sen. Ben bir görüşeyim dostlarla, olur mu?"

"Dostlarını sikeceğim, kaç benden," dedi Fırat abi yavaşça ayağa kalkarken. "O dostlarını sike sike çoğaltacağım, hayatın boyunca hiç yalnız olmayacaksın. Götünü parçaladığımın çocuğu, buraya gel."

"Dışarıya," dedim arkasına baka baka kaçan Şükrü'ye. "Dışarıda dövüşün. Bu evi bir daha toplamam için üç ayı var."

CamScanner ile tarandı

"Toplanmış olman mucize," diyen Turan'ı duyunca, "Efendim, Turan Komutan'ım, son kullanma tarihine göre dizdiğiniz dolabınızda en öndeki yumurta mı bozulmuş? Çok üzücü. Belki tarihi geçmiştir," deyince Turan gülüşü arasından güldü.

"Tek ya yemeğe saç teli düşmüş, ondan," deyince, "Yemekte saç falan olmamalıymış," dedim. Sevil abla usulca tabakları toplarken elimi elinin üzerine koydum. "Hayır, abla. Sen bırak, ben hallederim."

"Aslım, sen biraz... sanki..." Gözlerim ona dönmeyince, "Ben bir lavaboya gideyim," dedi ve arkasını dönüp kaçtı. Giderken, "Şimdi Özgür ve Göktuğ'un ne demek istediğini anladım," dedi.

"Gayet de saç var. Siyah, inatçı, kalın, çirkin bir saç teli."

"Saç falan..." Kestim o konuyu. "Bana yine çirkin dediniz," dediğimde Nizami, "Bana doygunluk geldi. Serkan'ım, topla gel. Götür beni buradan," dedi. Serkan onun tekerlekli sandalyesini alıp salona götürdü. Kubat tatlısını yemeye devam ediyordu. Göktuğ ile Özgür de ufaktan sıvışmışlardı.

"Kabul et, her konuda başarılı olamazsın."

"Zaten sana göre her konuda başarısızım."

"Her konu değil," dedikten sonra bir süre düşündü. "Çoğu konu."

"Başarısız değilim."

"Becerisiz misin?"

"Asıl becerisiz sensin be."

"Çok çirkef bir kadın oldun şu an. Yakıştıramıyorum sana. Ne bu salaklar böyle?" Yüzü buruştu. "Misafirinim ben senin."

"Senin canın yine evden kovulmak çekti herhalde?" diye birden yükselince Kubat'ın tabağa gömdüğü kafası kalktı ve, "Biliyordum," dedi birden. "Sorun sen olduğunu biliyordum. Sen suçlu olmadığın sürece sessizleşmez, geçmişe dönmezsin ve sen..." Ona nasıl baktığımızı gördüğünde elindeki kaşığı bıraktı. "Bu huyumu bırakmam gerekiyor. Başka ilgi çekici konular bulmam lazım." Ayağa kalktı usulca. "Ben gideyim de Nizami'nin bir milyon saniyedi hangi saçma şeyleri yapacağımızı soruşunu dinleyeyim. Ayrıldı, söyleyerek kayboldu.

Turan ile tekrar birbirimize döndüğümüzde öfkeyle, "Çocukluk yapıyorsun," dedi.

"Çocukluk falan yaptığım yok. Sabahtan beri yaptığım her şeye laf ediyorsun. Kaynanam gibi durmadan eleştiriyorsun. Hep yaptığın gibi. Bunu yapıyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Eleştirilmeye gelemeyecek kadar hatalarla dolu bir insan mısın? Kendini biliyorsan takılma böyle şeylere."

"Ben takılmıyorum zaten, durmadan takılan sensin. Ayrıca sen niye geldin?"

"Ne demek niye geldin? Çağıran sensin," deyince, "Ne çağırması?" dedim şokla.

"*Sezin Komutan'ım sizi de çağırdı ama size yazmaya çekinmiş*, dedi Nizami. Yoksa ben ne diye zırt pırt geleyim senin evine, kızım? Bana ne senin evinden?"

"Ben seni çağırmadım. Kapıyı çalana kadar geleceğinden haberim bile yoktu!"

"Ne?" diye sordu ve elinde sıktığını fark etmediğim çatalını usulca bıraktı. Bunu düşünmemişti. Gerçekten benim çağırdığımı sanıyordu. Elini peçeteye attı. Peçete ile ağzını sildikten sonra, "Sen çağırmadın," dedi. Büyük bir kaya, falezinden aşağı yuvarlanmış ve denizini mahvetmiş gibi oturduğu yerde geri çekildi.

Nizami, Serkan, Kubat, Özgür, Göktuğ, kapıda ensesinden yakaladığı Şükrü'yü tutan Fırat abi ve elindeki havluyla elini kurulayan Sevil abla bizimle kalakalmışlardı.

"Kovduğum insanı niye çağırayım ki?" dediğimde Turan sandalyesini geri çekti. Alayla güldü. O kadar alay doluydu ki boğazıma cam kırıkları battı sandım.

"Aslına bakılırsa bizi de çağırm-" diyecek olan Serkan'ı, Turan ayağa kalkınca yere düşen sandalyenin sesi kesti.

Ah, siktir. Bile isteye onu çağırmazlık etmemiştim. Herkes geldikten sonra onu da çağırmak aklımdan geçmişti ama gelmeyeceğine emindim. Tamam, onu bu ortamda istediğim de söylenemezdi. Çünkü herifle aramızdaki gerilim hiç durmadan devam ediyordu, sadece farklı versiyonlarla yükseliyor ve durulmuyordu. Allah'ım... Hiç ama hiç durulmuyordu hem de.

Onu çağırmazdım ama gerçekten, diğerlerini de çağırmamıştım. Kendilerini zorla davet ettirmişlerdi. Davet bile ettirmemişlerdi!

Turan, ellerine baktıktan sonra lavaboya doğru giderken Sevil abla kenardan kaptığı çantasına getirdiği önlükleri tıkıştırdı. Serkan, Nizami'yi kucağına alırken Kubat tekerlekli sandalyeyi kapattı.

Ayağa kalktığımda milletin tabağında kalan köfteleri ellerine alıp ağızlarını dolduran Özgür ile Göktuğ, yutkunamadan bana gülümsediler dolmuş yanaklarıyla. "Daha erkendi. Nereye kalkıyorsunuz?" diye sordum boğazımda kalan kocaman kaya ile.

CamScanner ile tarandı

Sevil abla, "Yok yok, çok bile kaldık," dedi hızlı hızlı.

Şükrü *playstationu* toplayıp kablolarını boynuna dolayarak ayağa kalktı. Kutuyu kucağına aldı ve nefes nefese iletlemeye başladı. "Ellerinize sağlık, komutanım. Masayı toplayamazsanız Ali Kaptan'ın bir çözüm yolu var, onu deneyin.* İyi akşamlar," diyen Serkan çıktı ilk önce. Omzuna attığı Mustafa, "Çok güzel akşamdı. Umarım bir daha tekrarlamayız," demeyi seçti.

"Ben bir şey demiyorum," diyen Kubat hızla arkalarından çıktı.

Şükrü boğazına doladığı kablo çok sıkı olduğu için, "Söyleyeceklerimi mesajla ilet..." dedi, devamını getiremedi. Ayakkabılarını kapı önünden alıp hızlı hızlı, çıplak ayak asansöre koştu.

Özgür ile Göktuğ ağızları dolu dolu, "İyi akşamlar, komutanım. Bir sorun olursa bizi aramayın," deyince zaten sorunum olsa onları aramayacağımı söyleyemeden çıktılar.

Fırat abi, Sevil ablanın çantasını omzuna taktı ve Sevil ablanın elini tuttuğu gibi, "Görüşürüz, Sezin. Hadi iyi akşamlar," diyerek kadını sürüklemeye başladı.

Sevil abla, "Yemekler çok güzeldi. Çorbanın tarifini istiyorum bebeğim, gece seni arayacağım. Açamayacak ya da konuşamayacak kadar meşgul olursan sorun değil. Ben aşktan yanayım!" diye bağırdı fakat kapı kapanınca sesi boğuklaştı. Büyük ihtimalle konuşmaya devam ediyordu ancak Fırat abi onun lafını ancak eve varınca keserdi.

Seni Turan'la yalnız bırakmak için gittiler!

Evimden kovduğum Turan. Hem de ikinci kez.

Gönlünü al, sakın kovma. Bunu yap, Seziş.

Masadaki tabakları üst üste koydum ama gerçekten masayı toplama isteğim olmadığı için onuncu saniyede bıraktım ve masanın başında beklemeye başladım. Ve evet, on beş saniye sonra çıkan Turan Akkurt ilk önce salona baktı. Kimsenin olmadığını görünce bana bakmadan, "Yanlış anlaşılan davet için teşekkürler," diyerek çıkışa yönlendi. Ayağa kalktım.

Koluna uzanacaktım, vazgeçtim. Kaçmaya çalışan bir otobüsün sıfır yolcuyla kapalı olabileceğini bile bile, "Turan..." dedim. Otobüs önümden kayıp gidecek gibi duruyordu. O otobüs son umudumdu ve ben eve ulaşmak istiyordum. Ama otobüs kapanmıştı. Herkes evine dağılmıştı, bir tek ben sokakta kalmıştım.

* Öyle Bir Geçer Zaman ki isimli dizideki karakterlerden biri olan Ali Kaptan, bir sahnede masa örtüsünü katlayarak içindekiler ile birlikte bir bohça gibi kaldırmıştır. Bu cümleyle yazar o sahneye göndermede bulunmuştur.

CamScanner ile tarandı

Adımları durmadı. Kapıyı açtığında tam arkasında durdum ve, "Özür dilerim," dedim. Kapı kolundan ayrılmayan elinin o kolu sıktığını fark etmedim. Ona acı vermiş gibi hissediyordum ve bu iyi hissettirmiyordu. "Öyle demek istemedim."

"Sorun yok," dedikten sonra gidecekti ki koluna dokundum. Ellerimin ucunda bir sürü can vardı ama ona dokununca hepsi cansız kalıyordu.

"Lütfen," dedim birden. Kafası sesimle aynı saniyede bana döndü. "Gitme," dedim. Gözlerinde bir ev devrildi. Bu sefer devrilen ev parçalanmadı, havadan düştüğü gibi dimdik biçimde düştü zeminine. Duvarı vardı. Kapısı vardı. Pencereleri vardı. İçeride yanan şöminesi, ocakta duran sıcak bir yemeği vardı. Ve ben kapıyı çalıyordum. "Kal."

"Sezin," dedi ve bana döndü. "Bu böyle olmayacak," dediğinde elimi dikkatlice kolundan indirdi. Beni itti. Bunu beklememiştim bile. "Bu böyle olmaz." Elimi bıraktı, bırakmayabilirdi. Bıraktı. "Anladın mı?"

Gidecek diye düşündüm. "Turan, olmaz," dedim birden. Ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Sadece gitmesini istemiyordum. "Gözlerinde başka, sözlerinde başka olmaz." Resmen birisi için uğraşıyordum ve bu birisi, bir aydan fazla süredir nefret üstüne nefret ettiğim adamdı.

"Aklımda?" diye sordu gözlerini bana indirip. O aklın içine girmek için servetler yatırırdım. "Aklımda hep aynı."

Kalbinde?

"Aklını okuyamam. Duyamam, göremem, dokunamam. Bana karşı duvarların varsa sana duvar dikince susman gerekir. Bazı savaşlar karşılıklıdır."

"Ben seninle savaşmak istemiyorum."

"Beni itiyorsan seni iterim. Benim yüzüme tokat atarsan sana tekme atarım. Bana sert konuşuyorsan sana bağırırım. Ama sen benim yüzüme pencere kapatınca, ben seni kapı dışarı ettim diye arkanı dönüp gidemezsin. Bana böyle hissettirmeye hakkın yok," dedim isyankâr biçimde.

"Nasıl hissettiriyorum ki?" diye sordu.

"Kendinden nefret ettiriyorsun!" diye bağırdım acele ile.

"Benden niye nefret ediyorsun, Sezin? Ben ne yapıyorum?"

"Sürekli beni eleştiriyor, aşağılıyor, dengemle oynuyor, sürekli ama sürekli benimle uğraşıyorsun! Bana çocuk diyorsun ama asıl sen çocuk gibisin. Bir gün bana yakınlaşıyor, diğer gün oradan oraya fırlatıyorsun. Bir gün yüzüme gülüyor, diğer gün yerin dibine gömüyorsun! Bana dokunup aklımı bütünüyle karıştırdıktan sonra gelip bana *ben senin komutanınım* diyorsun. Dengemle oynuyorsun, beni hiç olmadığım bir kadına çeviriyorsun. Ve biliyorum, bunu bugün konuştuktan sonra yarın iyi olsak da

CamScanner ile tarandı

...ından sonra yine birbirimize gireceğiz çünkü bu böyle. Hiç bozulmayan ...r ritüel gibi. Beni hiç şaşırtmıyor!"

"Benden niye nefret ediyorsun, Sezin?" diye sordu vücudunu bana ta...amen döndürürken.

"Şimdi de buna mı takıldın? Bu bilmediğin şey mi?"

"Kaza," dedi. Vücudum uyarıldı sanki. Dikleştim. Kamburdum da dik...tim. Onun üzerimdeki etkisinden nefret ettim. Ondan gerçekten nefret ...iyordum. Son bir ayımı bu hale getirdiği için ondan nefret ediyordum. ...öyle. Benden neden nefret ediyorsun?"

"Senden nefret ediyorum çünkü seni düşünmeden geçirdiğim tek bir ...llah'ın günü yok!"

"Kaza," dedi boğazdan gelen bir sesle. "Bana bunu yapmaya hakkın yok."

"Siktir git," dedim birden. "Bencil herifin tekisin. Senin bana bunu ...apmaya hakkın var mı? Yok!"

"Sen de bencil kadının tekisin ama ben orayı geçeli çok oldu," dedi diş...ri arasından. "Tüm olay sensin sanıyorsun. Her zaman tek olay kendin...in sanıyorsun. Ne yaşıyorsam onu yaşatırım mantığından çık. Durumlara ...aklan. At gözlüğüyle bakıyormuş gibi sürekli aynı şeyden bahsetme."

"Ben, sürekli aynı şeyden bahsetmiyorum."

"Bir gün bana öyle bakıyorsun ki beni çağırdığını sanıyorum. Geliyo...um, kovuyorsun. Bir gün bana öyle bakıyorsun ki bana ihtiyacın varmış ...ibi hissediyorum, diğer gün omuzlarımdan itekliyorsun beni. Bir gün ya...anda durup benimle gülen kadınken, diğer gün hiç tanımıyormuş gibi ...avranıyorsun. Ben dengesizim de sen çok mu sabitsin, Kaza?"

"Sana ihtiyacım yok," diye fısıldadım.

"Şimdi de buna mı takıldın? Kaç gün sürer bunu yedirmen?" Gözlerimi ...ıra çevirdiğimde çenemden tutarak beni kendisine çevirdi. "Ben konu...urken yüzüme bak."

"Senin yüzüne bakmak zorunda değilim."

"Köşeye sıkışınca aynı bir uysal kedi gibi kaçmaya çalışıyorsun. Sana ...azdıkça kendini haklı görüyor, konuşunca haksız olduğunu anlayıp kuyru...unu kıstırıyorsun. Bana veryansın edeceğine geç ayna karşısına," dedikten ...onra gözlerime döndü çenemden. Kaşlarıma baktı. Burnuma, yanakları...a, elmacıkkemiklerime baktı ve en son dudaklarıma dönünce dudaklarım ...eklendi. *Lütfen öp artık.* "Geç aynanın karşısına ve aynadaki kadını tanı."

"Sen geç de bak kendine. Yine beni manipüle ettikten sonra haksız...ık damgasını alnıma yapıştırdın. O ayna karşısındaki adamı tanı," dedim ...e çenemi çekmek istedim. Bu sefer belime sarılan kol beni bütünüyle

CamScanner ile tarandı

kendisine çekince maalesef ki kaçış şansım sıfıra düştü. Göğsüm onun göğsüne çarptı. Kalplerimiz göğüslerimizin sağ boşluğunu doldururken, göğsümün iki tarafında da hızla çarpan kalpler vardı. Baştan aşağı hissediyordum.

"Ben o adamı tanıyorum. Sezin, ben otuz iki yaşındayım. Bir şeyden kaçacağım yaşı geçtim. Ben o adamın neyi istediğini de neden istediğini de biliyorum. Peki sen?" diye sordu.

"Ben ne?" dedim tüm aklım göğsümün sağındaki atışlardayken.

Pat, pat, pat... Yumrukluyor, benim onu yumrukladığım gibi. Pat, pat, pat... Alt etmek istiyor, benim onu alt etmek istediğim gibi.

"Sen ne istediğini biliyor musun?"

Biliyorsun. Bilmeseydin onu geri döndürmezdin, Seziş. Yapma. Yapma, Seziş.

"Gitmeni istemediğimi biliyorum," dedim açık yüreklikle. Yorulmuş gibi, o üç günde gerçekten ama gerçekten yorulmuş gibi bıraktım kendimi. "Soframı benimle topla," dediğimde sanki ona başka bir şey demişim gibi kaldı.

Gözlerimde şafak patlarken, onun gözlerinde de deniz yükseldi. Ben boğuldum, o karanlıkta kaldı. Ruhumdan zift karası dumanlar yükseliyordu ama boğuluyordum. O, benim ruhumdan yükselenleri karanlıkta olduğu için görmüyordu. O yanıyordu, alev almıştı ruhu ama ben boğuluyordum. Onu nereden anlayabilirdim ki?

"Beni bitireceksin," dedi ve elimden tutup belimi bıraktı. "Gerçekten, bir gün beni tüketeceksin."

Beni sürüklemesine karşılık elini bırakmadım. Hatta ilk kez bir eli sımsıkı tuttum. Ona eşlik ettim çünkü bana eşlik ediyordu. Küçücük evimde kocaman adam ağırladım. Küçücük evim yalnızlıkla doluydu ve bu adam o eve girdiği an, yalnızlığımı buruşturup çöpe atıyordu.

Yalnızlığım evimi küçültüyor, daracık yapıyordu. Bu adam ise o küçüklüğü ve yapayalnızlığı yaracak kadar büyük ve güçlü geliyordu gözüme.

Beni masaya getirdi, elimden tutarak sandalyeye oturttu. Gözlerim ondan ayrılmadı. Masadaki tabaklara baktı ilk kez. Dağınık sofra, ailemden geriye kalan bir neşe gibiydi. O neşeyi toplayacak ve yerine yeni neşeler yazacakmış gibi baktı.

"Ben sofrayı toplarken burada oturabilirsin," dediğinde, "Bunu birlikte yapmak istemiştim," diye fısıldadım.

"Biliyorum," dedi, elimi bıraktı. "Sen burada otururken ben sofrayı toplayarak sana yardım edeceğim."

"Bu yardım olmuyor ki."

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedi, ayağa kalktı. Başımda dikilmesi üzerime gölgesini devirdi. O gölgenin altında kalmadım, o gölgede serinledim. "Fakat Sezin, bu derin bir tutku."

Güldüm, bu çok komik geldi. Ellerim durmadı, masadaki dağınıklığı topladı. Turan Akkurt her bir bulaşığı, ben toplarken kucakladı. "Kitabı okudun mu?" diye sordum ona seslenerek. Mutfağa girdi. "Fakat Müzeyyen Bu Derin Bir Tutku'yu."

"Hayır, romantik kitaplar okumaktan hoşlanmam ama filmini izlemiştim," diye seslendi bulaşıkları makineye dizerken. "Filmini beğenmedim dersem yalan olur."

"Romantik kitap okumaktan hoşlanmayıp romantik bir film mi izledin?" diye sordum şaşkınca. "Ağlamışsındır da sen şimdi."

"Neden ağlayayım ki?"

"Çünkü ben bir şey deyince ağlıyorsun." Bir süre sessizlik duydum. Yine gidecek sandım, bunu neden istemediğimi bilmiyordum bile. O gitsin istemiyordum. İstemiyordum işte. "Şaka yapmıştım," dedim cidden uzun bir süre konuşmayınca. Tabak çanak sesi de gelmiyordu. Yine mi kırılmıştı ki? "Şakaydı."

"Sezin," dedi ismimi uzatarak. Uyarıyordu ama güldüğü belli olan, neşeli bir sesi vardı. Beni korkutmak mıydı amacı?

"Ne dedim ki? Bir şey mi dedim?" diyerek masadaki salataları topladım. "Sanki bir şey dedim. Ne dedim yani?"

"Tabii ya, bir şey demedin. Kokarca gibi yine saldın zehrini."

"Bana hem çirkin hem kokarca diyorsun. Tamam, beni güzel bulmuyor olabilirsin ama kokarcanın olayı kötü. Herif, kötü kokusuyla biliniyor."

Mutfağa girdim, tabakları tezgâha koyup ona döndüm. Tabakları sudan geçirip makineye diziyordu. "Herif mi?" dedi yerinde doğrulurken. "Kokarcayı herif olarak görmen onu çok duygulandırırdı."

"Bence de," dedim dudak büzerek. "Onu sevip saymak da önemli."

"Kokarca, kötü kokulu geçmişiyle biliniyor olabilir," diyerek bana döndürdü bedenini. Tezgâha yaslandığım için o da dibime girmiş bulundu. "Herkesin geçmişinden kötü kokular yükselirken, kokarcanın bedeninde o koku olabilir ama senin kötü kokuların sadece orada kalmış."

"Geçmişte mi?" diye sordum dalgın dalgın.

"Geçmişte. Hepsini oraya sıkıştırmışsın. Görünüyor."

"Gazeteci kız ölünce-"

Kafasını hızla geri çekti. Bu konuyu bu sefer o değil, ben açmıştım.

"Hayır," dedi kızgın bir sesle. "Bunu yapmayacağız."

CamScanner ile tarandı

"O da kötü kokuydu ama gitmedi."

"Kitap nasıldı?" diye sordu ve arkasını dönüp salataları çöpe döktü. Tabakları sudan geçirip makineye dizdi.

Ben bir manipülatör olabilirdim ama o da çok iyi konu dağıtabilirdi. "Bulaşık makinesinin amacı zaten tabakları temizlemek. Neden tekrar sudan geçirip makineye diziyorsun?"

"Bunun farkını anlatırken kavgaya tutuşabiliriz ve ben gerçekten kavga edip de kapı dışarı edilmek istemiyorum," dedi derin bir nefesi burnundan vererek. Eğildiği yerde kafasını bana çevirdi. "Anlıyor musun? En azından bu gece bunu berbat etmeyeceğim. Herkes, her şeyi mahvettiğimi yüzüme bağırabilir ama bunu sen yapmayacaksın. Buna..." Ayağa kalktı ve dibime girdi. "Buna artık izin vermek istemiyorum."

"Seni kovmayacağım," dedim onun gözlerine bakarken.

"Kovulmaya alışkınım, Kaza. Benim için bunlar sorun değil."

Travmalı iki insan birbirini bulduktan sonra büyük aşk kaçınılmazdır. Büyük olmasının yanında çokça yaralayıcı olacağını da belirtmek isterim çünkü travmalar insanı vahşileştirir.

"Sen beni kovdun ama ben seni kovmayacağım," dedim tekrar.

"Kaza, orada disiplin dosyası açmaya çalışırken, odama dalıp yine ağzına geleni söyledin. Saldırmak için gelmiştin odama. Ne diyecektim? Gel kucağıma otur mu?"

Bunu üç gün önce yaptık zaten.

"Hayır," dedim kısık bir sesle. "Hayır!" dedim sonra bağırarak. "Ne diyorsun şimdi? Ne alaka kucak falan?" Boğazımı temizledim. "Kovmayacağım seni. Sen de benimle normal olmaya mı çalışacaksın? Bu senin için imkânsız bir şey."

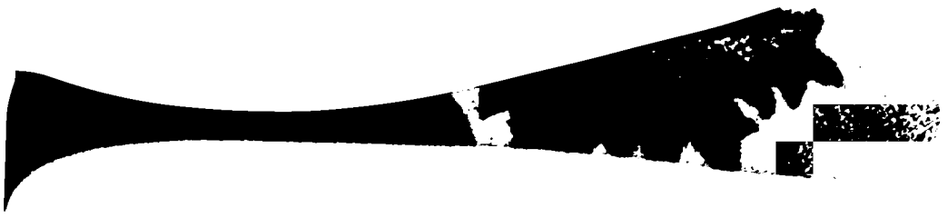
"Ben niye normal olmaya çalışayım? Ben normal bir adam değilim." Ciddiydi. Hem de o Turan Akkurt ciddiliğiydi. "Kellesi kenara devrilmiş, IŞİD kurbanı onlarca insan gördüm ve bazıları çocuktu. Adam öldürdüm. Ben çok ama çok... çok terörist öldürdüm. Eldivensiz, çıplak ellerle onlarca insan boğdum. O gözlere parmaklarımı sokup çıkardım."

"Dhib kolay doğmadı desene..." dedim kısık bir sesle. Sıcak mı basmıştı bana? Terliyor muydum? Bu adam niye bana bu kadar yakındı? Neden Mona Lisa'nın kaşları yoktu? Ben sıcaklıyor muydum?

"Ben normal biri değilim," dedi. "Senin de normal olmadığını biliyorum."

"Kitap güzeldi, bu yüzden filmi izleyip kitabın bende bıraktığı etkiyi bozmak istemedim," dedim ona kocaman gözlerle bakmayı kesmeden.

CamScanner ile tarandı

"Okuduğum kitapların filmini izlemem. Eğer kitabı okumadıysam filmi izler, filmin yarısında fikir sahibi olur, filmi kapatır, kitabı okurum. Sonunu kestiremediğim şeyleri severim, bu yüzden kafamda bir kurguyu devam ettirip de heyecanımı yitirmem." Derin bir nefes aldım. "Dizi, film izlemeyi severim de kitaplar benim için küçüklüğümden beri bambaşka bir yerde oldu. Kitap aldığım için annemle ve büyük abimle çok kavga ettim. Yine de sahaflar çarşısında en çok tanınan bendim. Evimizin odunluğu kitaplarla doluydu. Bir şekilde, gerçek hayattan kaçıyordum."

Ona kendim hakkında bir detay verdiğimden olsa gerek, ciddiyetle dinledi beni. Ben ne zaman kendim hakkında bir şeyler söylesem, beni öyle büyük bir ilgiyle dinlemeye başlıyordu ki... bazen ne diyeceğimi unutup aynı cümleleri tekrar ediyordum. "Fantastik, vampirli, kurt adamlı kitaplar mı okuyordun?"

"Onları da okudum ve kurt adamların modelleri kesinlikle sen olmalıydın," derken ellerimi iki yanımda kaldırdım. "Gücenme yok."

"Kurt adamım zaten ben," dedi ciddiyetle. "Geceleri gör sen bir de beni."

Ulu bakayım bir. Asenan sana kurban olsun.

"Komik herif."

"Ben dizileri severim," dedi. "Uzun soluklu, geniş kapsamlı, çok bölümlü olan dizilere bayılırım," dediğinde bana neden öyle baktığı hakkında fikrim yoktu ama içimdeki iğrenç, küçük azgın bulanığın haberi var gibi duruyordu.

"Başka hobilerin var mı?" diye sordum ve yüz kızartıcı bir şey yapmışım gibi gözlerimi ondan çektim. Önünden ayrılıp masaya gittim. "Ne bileyim... sende her sabah koşuya giden, günde bin beş yüz saat antrenman yapan bir tip var."

"Her sabah koşuya gitme ve gün içinde antrenman yapma hobi değildir, Kaya. Zorunluluktur. Kendin için bunu yapmalısın."

"Öyle mi?" Gözlerimi tavana kaldırdım. "Bla bla," dedim ağız hareketleriyle. "Kendim için bir şey yapmayalı uzun zaman olmuş o zaman."

"Kendin için bir şey yap o zaman," dediğinde duraksadım.

"Yapıyorum zaten. Herkesin kendi için yaptığı şeyler farklıdır." Sen antrenman yaparsın, ben de bu hayatı yaşarım.

Arkamı döndüğümde, iki elimde toplam altı bardak tutuyordum. Onu arkamda görmeyi beklemediğim için serçeparmağımdaki bardak yere düşecekti fakat Düşmedi. Turan Akkurt, eğildiği gibi bardağı yakaladı.

CamScanner ile tarandı

"Ne geliyorsun sürekli arkamdan sinsi sinsi? Ya düşseydi bardak? Bardağı geçtim, ya ben düşseydim?"

"Seni de tutardım," dedi elindeki bardağı iyice kavrarken.

"Doğru, halkın kahramanı olduğunu unuttum," diyerek bardakları hızlı hızlı makineye yerleştirdim. İçeri döndüm, yine aynı hızda diğer bardakları toparladım. Elime aldığım elektrikli süpürge ile her yeri süpürdüm. Turan Akkurt süpüreceğim yere denk gelince onu kışladım, çabucak kaçtı. Onu işaretparmağımla içeriyi gösterince de koltuğa oturdu. On beş dakika içinde her yer tertemizdi. Saçlarımı saldım ve ensemi rahatlata rahatlata içeri geçtim. "Kahve ister misin?"

"Hayır."

"Meyve soyayım? Evimde meyve yok ama."

"İstemiyorum."

"Tatlı bir şeyler söyleyeyim? Misafirsin sonuçta."

"Yok, onu da istemiyorum."

"Aaa sen de! İkram edeceğim işte bir şey, Allah Allah..."

"Tam Türk'sün cidden," derken güldü. "Gel," diye devam ettiği sırada ona garip garip bakarken koltuğu gösterdi. "Otur. Söyleyeceğim ne istediğimi."

Küçük adımlarla gittim ve biraz boşluk bırakıp yanına oturdum. Bedeni de yüzü de bana çevrildi. Öyle uzun uzun bana baktı. O öyle bakınca dünyanın en değişik insanı gibi hissediyordum. Bana verdiği hisler bir kova dolusuydu, başımdan aşağı dökülüyordu.

"Kaza."

"Akkurt?"

"Bugün yanlış anlaşıldım."

Oturduğum yerde kıpırdandım. "Öyle mi?"

"Evet."

"Yo, ben anladım ne demek istedi-"

"Yemek güzeldi," dedi bana yaklaşırken. "Sen de güzelsin."

"Ben de mi?" diye sordum yutkunarak. Önüme düşen saçımı kenara çekecektim ki parmağı uzanınca elim yavaşça yanağımdan düştü.

"Güzel bir kadınsın." Önüme düşen saçı işaret ve ortaparmağı arasında tutup yüzümden çekti. Nefesim durmuştu. Kalbim de öyle. Organlarım çalışmıyordu. Turan Akkurt krizi vardı içimde. "Hiç mi dikkat etmiyorsun kendine be, kızım?"

"Sen de."

CamScanner ile tarandı

"Ben de mi güzelim?" diye sordu. Birkaç dakika önce birbirimizi döverdik, şimdi yine o böyle bakınca, Üsteğmen Sezin Kaza olamıyordum. O zor kadın olamıyordum. O, böyle bakarken çok zordu.

Güldüm ve başımı eğdim. Beni utandırmak mıydı niyeti? Bunu başaramazdı. "Öyle demek istemedim," dediğimde saçlarımda olan parmakları yanağımı yukarı kaldırdı.

"Sen gülerken başını mı eğiyorsun?" diye sordu.

"Yok, onu sen yapıyorsun genelde," dedim ben de.

"Utanıyor musun?"

"Yoo. Asıl sen utanıyorsun bence."

"Ben utanmıyorum."

"Hadi oradan. Geçen gün gayet de utandın."

"Utanmadım."

"O zaman," diyerek birden ona döndürüp yaklaştırdım kendimi. "Gideceğimi düşünüp çocuk gibi başını eğen kimdi? Ben miydim? Hayır." Onun oturduğu yerin hemen yanında, dizlerimin üzerinde ona bu kadar yaklaştığımın, gereğinden çok daha sonra farkına vardım. Ona üstten bakıyordum ve o da koltuğun başlığına kafasını yaslamış, parlayan gözlerle beni izliyordu.

Gözlerinin parladığını nasıl görebiliyordum? Bana ne oluyordu? Ve sinekler ters uçabilir miydi?

"Ee?" diye sordu kafasını yasladığı yerde. Yine ilgiyle dinliyordu. İlgiyle bakıyordu. Benimle flört etme hevesi yoktu, benimle *zaten* flört ediyordu.

"Yani," dedim yutkunarak. Konu neydi, aklımdan çıkmıştı bile. Sonra aklıma geldi, gelmeseydi rezil olmuş gibi hissederdim. "İşte, utanan sendin. Ben değildim. Çocuk gibi kaşıdın enseni, fino gibi arkanı döndün gittin."

"Öyle mi?"

"Öyle." Kafasına yaklaştım inatla. "Ne olacaktı? Utandın bayağı!"

Belime elini koyup birden beni diğer tarafa aldı. Beklenmedikti ama devamı daha da zordu. Dizlerini koltuğa yaslayıp, beni oturttuğu yerde üzerime çıktı. Bu sefer alttan bakan bendim. Ve onu böyle görmek sarsıcıydı.

"Ben utangaç bir adam değilim. Tanıyabileceğin en utanmaz adam olabilirim," dediğinde onu zaten tam olarak hissettiğim için nefesim içime kaçmış şekilde suratına baktım. Kafam, koltuk başlığındaydı ama o... üstümdeydi. Üstüme çıkmıştı.

"Ama seni tanımıyorum," dedim yutkunarak.

"Ama beni tanımıyorsun," dedi ve o kocaman elini yanağıma sürterek kafamın arkasına getirdi. Beni iyice koltuğa yasladı. Kafamı tavus kuşu gibi

CamScanner ile tarandı

koltuğa gömmem an meselesiydi ama bana öyle bakıyordu ki şahlanmak istiyordum. Bana cesaret veriyordu. "Sezin," dedi ve derin bir nefes aldı.

"Turan," dedim kalbimdeki ürkek kırlangıçla. Kırlangıç kanat çırpıyor, oradan çıkmak için bir aralık arıyordu ama her çıkışım bu adam tarafından kapanmıştı. Çıkmaz sokaktaydık ve her sokağın sonu Turan Akkurt'a çıkıyordu.

"Sezin," dedi tekrardan.

"Turan."

"Sezin, Sezin, Sezin..." Nefesi yüzüme çarptıkça fena oluyordum. Sanki bile bile yüzüme üflüyordu nefesini. İki dizi ile koltukta diklenmiş şekilde üstümdeyken kalbim dayanamıyordu.

"Kaza'ya ne oldu?"

"Bilemiyorum," dedi ve kulağıma yasladığı avucuyla kafamı yukarı doğru yönlendirdi. Dudakları dudaklarımın dibindeydi. Beni öperse ona karşı koymayacaktım. Dudaklarıma doğru konuştu. "Beni zedesi yapmaya çalışıyordur."

"Öyle mi?"

"Öyle. Sezin," dedi tekrar. "Sezin."

"İsmimi mi ezberlemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, ismini söylemek hoşuma gidiyor."

Dur artık. Dur artık. Kalp hastası olacağım, dur artık. Çok ani hareketlerin var.

Durmasını istemeyen bu sefer bendim sanırım. Hem de adım atmasını istiyordum. Bana adım atsın istiyordum!

"Beni neden öpmüyorsun, Kazazede?"

Turan'ın bakışları gözlerime çıktı. Dudaklarımız arasında milimler varken bunu yapması işkenceydi. Belki hayatımda çokça işkence görmüştüm. Bordo bereli eğitiminde hayatımın en zor anlarını yaşamıştım. Cehennem haftalarında bayılacak duruma gelene kadar direnmiştim. En zorlu parkurlardan, en zorlu durumlardan, en zorlu sınavlardan geçmiştim.

En zoru bu adamdı ve bana bu adamı anlatmayan, öğretmeyen yönetmeliğe çok kızgındım.

Turan Akkurt'un gözleri değil, yüzündeki ifade karardı. Yüzünden bana yapabilecekleri geçti ve yemin ederim, o yapabileceklerini çok net hissettim. Bana acıması olmazdı çünkü o Turan Akkurt'tu.

"Seni öpersem durmam, üsteğmen."

CamScanner ile tarandı

"Senden durmanı isteyen mi var?" diye fısıldadığımda gözleri kapandı. Dudaklarının dudaklarıma temas ettiğini hissedince gözlerimi kapatarak onu eşlik ettim.

"Durmayayım mı?" diye sordu. Çarpıştı dudaklarımız. Daha ne kadar teslim olabilirdim?

"Durma," dedim. "Turan, sakın durma."

"Siktir, böyle konuşmamalısın," dedi ve kafasını benden uzaklaştırdı. Gözlerim aralandı. Göğsümdeki atış, anne karnındaki bebeğin attığı tekme gibiydi. "Neler olacağını bilmiyorsun. Böyle konuşmamalısın, Kaza."

Saçlarını karıştırarak geri çekildiğinde, körük gibi inip kalkan göğsümle ona bakakaldım. Bu sefer oydu izin vermeyen. Karışık saçlarıyla ayaklandı. Buradaydım, Sezin'dim. Sezin Kaza birkaç gün öncede kalmıştı çünkü karşımdaki adam yüzbaşı değildi.

"Neler olacağını bilmek istiyorum," dediğimde yutkunarak etrafa baktı. Üzerindeki kazağı çekiştirerek, açılmış belini kapattı. "Böyle konuşuyorum çünkü ne istediğini görmek istiyorum."

"Benim ne istediğim hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

"Anlat da fikrim olsun," dedim ve kendimi toparlamaya çalıştım. Aklıma bir şey düştü ve yüreğime buz gibi bir taş indi. Buz kütlesi de olabilirdi. Önemi yoktu. İçime oturdu. "Sikeyim... Ders mi diyeceksin? İntikam almak için mi kaldın? Ne yani şimdi? Ders yedi mi? Sekiz miydi? Sekiz, dokuz... Söyle hadi," dedim ve ayağa kalktım. "Vermek istediğin hangi ders bu?"

"Ne dersi?" diye sordu çatık kaşlarıyla. "Ben sen değilim. Beni nasıl görüyorsan, aç gözlerini. Bu kadar kör olunmaz!"

"Benden daha acımasızsın." Karşısına dikildim. "Hadi söyle. Ders sekiz de. Bir düşmanı kandırırsan aynısına hazırlıklı olmalısın de. Acemisin de. Çaçüzsün de. De işte. Bir şeyler de. Komutanım ol yine. Yüzbaşı ol! Ders ver."

Bu sefer sözümü kesen sesi değil dudaklarıydı ve ben daha önce hiç bu kadar güzel susturulmamıştım.

CamScanner ile tarandı

11. KAFADA PATLAYAN HİS

Zararın neresinden dönersen kârdır ama zararın tam göbeğine düştüğünün farkına çok geç varırsan, oradan dönmene gerek yoktur. Artık o zarara aitsindir. Zarar, seni kendinden yapmıştır. Artık sen, zarar da ziyan da olmuş ve bataklığa girip de kurtulamayan bir beden gibi çırpınmaya başlamışsındır.

Elinde gelecek vardır, geçmişe batmışsındır ve elindeki geleceği kurtarmak için çırpınıyorsundur. Geçmiş kirlenmiştir, gelecek ise tertemiz kalmalıdır.

Zarardım, ziyandım ama önümde tertemiz bir el varken, o eli tutmazsam bataklığa mı batacaktım? Kendime bunu yapabilir miydim? O zarar olduğumu, neyi istediğimi çok net hissettiğim gecede anlamıştım.

Ceketini almadan çıkıp giden adam, dudaklarıma yapıştığı gibi ayrılmış ve yüzünü sıvazlayarak ardında ceketini bırakmıştı.

Sanki *ceketimi almadım çünkü gitmiyorum,* demişti ama ben kapının arkasından kapandığını çok net duymuştum.

Gitmişti. Ceketli ya da ceketsiz, defolup gitmişti ve dünden beri tek gram uyumadığım uykumla onu aklımdan kovmaya çalışıyordum. Sabah yemediğim yemeğin ve uyuyamadığım uykunun bayat ekmeğini kemirmekle meşguldüm. Başım ağrıyordu; gözlerim, omuzlarım, kollarım... her bir yerim ağrıyordu.

"Evet, bir adet pizza istiyorum."

"Lütfen tekrarlar mısınız? Anlaşılmıyor," diyen kızın sesi araba seslerinden dolayı çok fazla kısık gelirken, "Bir adet pizzadan bahsediyorum," diye bağırdım. "Pizza! Pizza! Bu kadar zor olmamalı!"

"Kusura bakmayın, duyulmuyor. En azından anlaşılır bir biçimde kodlayabilir misiniz?"

"Pezevengin P'si, ineğin İ'si, zarar ziyanın Z'si, iki tane Z yani ve Alarko Kombi'nin A'sı."

"Ben... anlayamıyorum. Kusura bakmayın, gerçekten. Acaba mağazamıza gelip siparişi almanız mümkün mü? Hatta bir sıkıntı olduğunu düşünüyorum."

"Kim böyle bir şey ister? Madem oraya gelip kendim alacağım, sipariş denilen şeyin ne anlamı kalıyor?" diye bağırdığımda *bip* sesini üç kere duydum ve ağzımdan bir çığlık kaçtı. Telefonu elimde kıracak kadar sıkıp

CamScanner ile tarandı

yüzüme yaklaştırdım ve hoparlöre doğru bağırdım. "Sadece pizza yemek istedim!"

Telefonu koltuğa fırlatıp, olduğum yerde tepinerek çığlık atmaya başladım. Saçım başım kabarmıştı ve altımdaki çamaşır suyu lekeli poların, ben hareket ettikçe belimden düşüyordu. "Pizza be amına koyayım! Pizza! Sanırsın hayvanlıktan belge istiyorum. Siktiğimin Tunceli'sinde tek sorun hat da kalitesi kaldı! Sokuk soku-" Alttan bir vuruş sesi geldiğinde alt komşum olan yeni bebek sahibi asker ve doktor çiftin beni susturmak için bir şeyle vurduğunu anladım. "Pardon!" diye bağırdım ve ben de iki kere onlar gibi süpürgemi parkeye vurdum. Onlar da bir kez vurunca göz devirdim.

İçimde sicim gibi dökülen kor alevlerle yatak odasına gittikten sonra tayımı etrafa savura savura yerden aldım ve bacaklarımdan geçirdim. "Amına koyduğumun yerinde ağız tadıyla sinirlenmek bile yasak!" diye söylendikten sonra kazağımı da üzerime geçirdim. Montumu elime aldım. "Onu da beceremiyorsam ben ne sik aramaya geldim ha bu dünyaya? Ben ne bok yemeye geldim lan?"

Telefonumu, Şükrü'nün acil bir şey olabilir diyerek sabah bıraktığı yeşil arabanın anahtarını ve silahımı aldım. Silahı belime sıkıştırdım. "Cüzdanı da unutmayayım da belamı s- tövbe estağfurullah." Cüzdanımı da aldım ve unutmadan evin anahtarını da alıp kapıyı kapattım. Evin kapısını iki kere kilitleyip merdivenlere yöneldim. Asansörü boş verip merdivenlerden paldır küldür inmeye başladım. Burnumdan aldığım derin soluklarım duyuluyordu.

Kapıdan çıktığımda yağan yağmura karşılık koştura koştura arabaya vardım. Arabanın kapısını açtığım gibi içeri girip bir süre öylece oturdum. Pizza almak için gittiğime inanamıyordum. Ve özellikle de o kızın dükkânına gideceğime.

Kızın dükkânına kıza hattın düzgün olduğunu göstermek için gidiyorsun, değil mi?

Evet!

Çok gerginsin, bu kadarına gerek yok. İlla öpüşürsün Turan'ımla.

"Sikeceğim yüzbaşısını da lojmandaki bebekliyi de anasını da bacısını da..." Bir kez direksiyona tokat attım, hıncımı alamadım ama biraz da olsa hafifledim. Arabanın anahtarını kontağa takıp çevirdikten sonra arabayı park yerinden çıkardım.

Turan Akkurt'un hayatımda gelip geçici olmayacak kadar kalıcı olduğunun çok iyi farkındaydım.

CamScanner ile tarandı

Böyle bir şeye ihtiyacım yoktu. Bir insana, bir adama, bir varlığa ihtiyaç duymuyordum. Ben tek başıma yetiyordum elbet. Kendi başıma yürümeye alışkındım. Yaklaşık on bir yıl, benim yalnızlıkla dolu seyahatimdi.

Yürürken hızlı yürürdüm, bir şey alırken bir tane alırdım. Kapımın önünde paspas olmazdı, tek ayakkabı olurdu. Askılığımda tek ceket asılı dururdu. Her şeyden kendime yetecek kadar vardı. Yatağım tek kişi içindi, dolabım tek kişiye yetecek kadardı. Anahtarlarımın yedeği yoktu; tekti. Benim her şeyim tek çeşitti.

Turan Akkurt'u her şeye ikinci yapmak korkunçtu fakat farkındaydım; bu adam vardı. Hem de öyle bir vardı ki bir daha hiç kimseyi var edemeyecekti. Bu beni korkutsa da o korkuyu paramparça etmek istiyordum.

Genç bir kadındım. Arzularımın, isteklerimin, geleceğimin ve kaderimin az da olsa farkındaydım. Bazen çocuk olup her şeyden kaçmayı elbette ki düşlüyordum ama gökyüzünden kaçan kuş olur muydu? Evi zaten gökyüzüydü.

Telefonumu, telefon tutacağına koyup navigasyondan pizzacının konumunu açtım. Dikiz aynalarını kontrol edip yola çıktığımda farları kapalı olan bir arabanın arkamdan geldiğini görünce gözlerim kısıldı ama duraksamadan sürmeye devam ettim.

"Kim gece vakti kapalı farlarla yola çıkar?" diye sorduktan sonra dikiz aynasından bakışlarımı çekmeden gaza basacaktım ki karşıma çıkan araba ile hızlı bir şekilde direksiyonu çevirip taşlı yola girdim. Taşlı yolda ilerlerken iki arabanın da peşimden geldiğini kavradığımda dudaklarımı ısırmaya başlamıştım.

Takip mi ediliyoruz yoksa bizi pusuya mı düşürmeye çalışıyorlar, Sezi? Bana ikincisi çok yakın geldi.

Taşlı yolda sarsıla sarsıla ilerlerken, "Acaba pizza yiyemeyecek miyim?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Peşimizdeler. Kenara çek, günlerini gösterelim.

"İki arabalar. Arabaların kapasitesi şoförle birlikte beş desek, maksimum on kişilerdir. Minimum yedi. Tek başıma alabilmem çok zor."

Tam o sırada telefonum çalmaya başladı. Arabayı hızla ilerletirken telefona uzandım. Gördüğüm isimden sonra titreyen elimle aramayı yanıtladım. Yolda sarsıla sarsıla ilerlemek, saçlarımın bir o yana bir bu yana sallanıp önümü kapatmasına neden oluyordu. Yüzümdeki saçları diğer elimle kenara çektim. "Babaanne?"

"Güzel yavrum," diyen sesini duyunca göğsüm sıkıştı. Onu o kadar özlemiştim ki arabayı kenara çekip peşimdekilere sarılarak ağlayabilirdim. "Nur yüzlüm. Canım Sez'im."

CamScanner ile tarandı

"Babaanne günlerdir ulaşmaya çalışıyorum. Gözünü seveyim, nerelerdeydin?"

"Sen'im, sen boş ver nerede olduğumi. Nasilsun yavrum benim? Ben seni çok özledum."

"Ben de seni çok öz-" Arka cama yediğim kurşun ile babaannemin ağzından bir çığlık yükseldi. Kafamı eğip direksiyonu kenara çevirdim ve gaza asıldım. Araba savrulunca bedenim de arabanın gidişatı ile kenara devrildi. Dişlerimi sıka sıka, başım eğik halde arabayı sürmeye devam ettim. "Babaanne, niye çığlık atıyorsun? Beni de korkutacaksın," dedim sakin bir sesle.

"O ses nedu? Ne oliy? Başun mu beladadu?"

Yeni inşaat bölgesine denk geldiğim için ağzımın içinden sövmeye başladım. Tekerleklerinin sağlam olup olmadığını bilmiyordum ama arabanın çok da dayanıklı olduğunu söyleyemezdim. Araba 2007 üretimdi. "Yok babaanne, film izliyorum da... Ben seni sonra arasam olur mu?"

"Sesun dışarida gibi geliy. Korkutma beni. Bir şey yoktur, değil mu Sezin?"

"Babaanne neden sen günlerdir telefonlarımı açmayıp da şu an arıyorsun ki?" Arabanın lastiklerine bir şey olmasın diye demirlerin üstünden geçmeyip başka yola saptım. Bu bölge de pek iyi değildi çünkü lojman yakınlarındaki bütün yolları tekrardan yapıyorlardı. Asfalt dökmeyi ise beş aydır bitirememişlerdi. "Evdeyim ben. Filmin en heyecanlı yerinde aradın gerçekten."

Bir kurşun daha sürücü koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna isabet edince gözlerim kenara kaydı. Dikiz aynalarından gördüğüm kadarıyla öndeki arabanın yolcu koltuğundaki herif beni nişan almıştı. Durmamı istiyorlardı. Dudaklarımın arasından bir nefes firar etti.

Çok heyecanlı, Fahriye Hanım. İki araba tarafından takip ediliyoruz ve için içinde mermiler de var.

"Ayşen nenenin hacı mevludi vardi. Ona gittiydum bir haftalığuna yardima. Sen söyleseğe bağa. Ne filmiymiş bu?" Bir kurşun daha sağdaki dikiz aynasında patlayınca ağzımdan bir küfür kaçtı. "Sezin, bana yalan söylemiysin, değil mi? Gerçekten korkayrum bak."

"Babaanne-" Telefonuma baktığımda yukarıdan düşen Turan Akkurt bildirimlerini görünce gazdaki ayağım boşa düşer gibi oldu ama arabaların yaklaştığını fark edince, "Filmde kadın iki araba tarafından takip ediliyor ve adamlardan birisi ona ateş açmış. Kadının manevralarını görmem lazım, herifler ateş etse de zikzak çizerek onları şaşırtıyor," dedim heyecanlı heyecanlı. Arabanın direksiyonunu kıvırdım. Önce sağa, sonra sola.

CamScanner ile tarandı

Ateş etmek için çıkan adam silahını iki yana çevirdi ama ateş etmedi. Mermisi boşa gitsin istemiyordu.

"Ha o uşak zikzak çizerse zaman kaybeder. Adamlar oğa çabuk ulaşur," dedi babaannem, bana çokça yaklaşmış arabaya odaklandığım sırada. "Kadun neden dar sokağa- ay aman be, Sezin. Benu de alet ediysın o değişuk ecnebi filmlerine. Allah aşkuna, kapat şu filmi. Günlerdir Rize'ye gelup da şu telefonu almanun hayalini kurdum be paçim. Sen şimdi film mi izliysun yani?"

Kafamı eğdim ve dudaklarımı ısıra ısıra hiç durmadan ekrana düşen Turan Akkurt mesajlarını okumaya çalıştım.

Sana neden ulaşamıyorum?

Kiminle konuşuyorsun?

Olay ciddi. Çocukluğun sırası değil.

Kapat artık telefonu. Kiminle konuşuyorsun?

Sezin, aç şu telefonu.

Kaza, bana acil dön.

"Babaanne ben seni arayacağım. O telefonu sakın Fahriye Banka'dan ayırma. Duydun mu?" Fahriye Banka onun memeleriydi ve oraya giriene şeytan bile dokunamazdı.

"Sezin, sen film falan izlemiysın. Başun belada. Bak yüreğum çıkacak yerunden. Günlerdir nasi özledum sesuni anlatamam. Şu gavur telefonu evde kalmış, senin aradığını bilmiydım. Valla diyrım-"

"Babaanne-" Bir kurşun daha patladı arabanın içinde, bu sefer isabet ettiği yer ön camdı. Ön camın sağ tarafından kurşun çıktı gitti. Babaannem bir çığlık daha attı. Titrek bir nefes aldım. "Sakin ol. Bir şey olduğu yok. Film bayağı kanlı. Bitirince ben döneceğim sana."

"Bokiyenin kızı, sıçacağum şimdi ha o gavur filmine. Benimle konuşcasın. Kapa ula tüplü telefizyonu."

Tırsa tırsa telefona yaklaştım. Babaannem sinirlenince hiç de nur yüzlü bir kadın olmuyordu. "Seni seviyorum. Lütfen bir daha aradığımda telefonlarıma çık. Görüşürüz, dikkat et kendine." Telefona uzandım. "Ve telefonunun başkalarının eline geçmediğinden emin ol çünkü önüne gelen benimle o şekilde konuşamaz. Ben o hakkı yıllar önce onlardan aldım. Bunu herkese tekrar etmeyi unutma, babaanne."

Telefonu kapattıktan sonra oflayarak bağırdım arabanın içinde. Soğukkanlı olmaya çalışarak aramalara girdim fakat üstten durmadan mesaj düşüyordu.

Başın belada olabilir. Derhal evden çık.

Şükrü evin önüne araba bırakmış.

CamScanner ile tarandı

Sikeceğim aradığım kişinin başkasıyla konuşmasını, Kaza.

O telefonunu sadece benim aramalarıma açık hale getirmemi mi istiyorsun?

Oraya geliyorum.

Turan Akkurt'un aramasına geri döndüm.

"Kaza, telefonun neden meş-"

"Başkasıyla konuşuyordum," deyip gaza asıldım. "Ne oluyor şu an?"

"Neredesin?"

"İki araba peşimde. Gölvadi'nin arkasında kalan araziye gidiyorum. Ne kadar döndüğünü bilmiyorum." Derince ofladım ve çığlık atarcasına, "Sadece pizza yemek istedim! Pizza yememem için oynanan bir oyun mu bunlar? Her şey nasıl aynı anda olabilir?" diye bağırdım.

"Geliyorum," demesiyle telefonun suratıma kapanması bir oldu. Telefon ekranına boş boş bakarken diğer dikiz aynama da isabet eden kurşunla, koltukta aşağı doğru kaymaya çalıştım. Bir seksen boy ile bu zor olsa da kendimi iyice sakladım.

"Beni öldüremezseniz, sizi doğurtan ebenin de gelmişini geçmişini tek torbada toplayıp, ilk kafasını çıkarmaya çalışanı ölene kadar..." Sinirli bir nefes ağırladım ciğerlerimde. "Umarım sizin elinizden ölmem. En azından içimde pizza yeme isteği varken."

Yolun sonundaki tümseğe baktıktan sonra sert bir *drift* ile arabayı ters çevirdim. Artık onların arabaları ile yeşil araba yüz yüzeydi. İki araba da ben arabayı çevirdiğim gibi durmuştu. Tümseğin önünde olan toprak, drift yüzünden onların beni görmemesini sağlayacaktı. Bir yere saklanmak için çok fazla vaktim yoktu.

Telefonumu kapatıp arka koltuğa uzandım. Silahımı kontrol ederek, şarjörünü yeniledikten sonra arka kapıyı açtım. Kapının aralığından dışarı sızdım ve çok sessiz bir şekilde kapıyı kapattım. Eğilerek arabanın bagajının önüne çöktüm.

Buradan çıkıp onlara yaklaşsan, hepsini alman yedi saniye sürer.

Aklıma girme!

"Düştük bir boka," dedim ve adamların inmesini bekledim. Adamlar arabadan indiğinde bana doğru gelmek için adım atmışken, "Mis gibi de boka," diyerek arabanın kenarından ettiğim ateş ile bir ateş curcunası başlamış oldu.

Boş olmadığımı gördüklerinden dolayı her biri arabaların arkasına geçip saklanmaya çalışırken, ortada kalıp saklanmak için yer arayanı kenardan çıkıp vurdum. Bacağından yediği kurşunla topallamaya başladı.

CamScanner ile tarandı

Diğerleri iyiden iyiye telaşlanmış olmalı ki mermiler iki yanımdan ışık hızıyla geçip gidiyor, beni sağır etmek ister gibi zorluyordu. Arabaya isabet eden kurşunların yedi elden açıldığının farkındaydım. Az kişiydiler. Tek başıma pekâlâ hallederdim ama yarasız beresiz çıkamazdım buradan. Elimdeki tabancaydı!

Kafamı bagajın kapağına yasladım. Mermilerinin bitmesini bekledim fakat bu bekleyişim çok uzun sürmedi.

Mercedes G63, önümde bir dağ gibi dikildiğinde, burada bir dağ gibi yükselenin araba mı yoksa sahibi mi olduğunu düşündüm. Arabadan büyük bir hızla inen Turan Akkurt'un yüzündeki karanlığı gördüğümde silahımı kaldırdım.

Gecenin içinde, simsiyah kıyafetleri ile ayağa dikildiğinde karşı taraftan silah sesleri geliyordu fakat bu Turan Akkurt'un umurunda değildi. Onun tek umurunda olan, silahını çıkarmaktı. Belinin arkasından bir silah çıkarıp bana fırlattığında silahı yakaladım, şarjörünü yeniledim.

"Ulan!" Başını iki yana yatırdı. İki belinin iki yanından silahlarını çıkardı. "Ulan amına koy-" Sustu ve bana baktıktan sonra sabretmek ister gibi başını kenara çevirdi. "O telefonu niye açmıyorsun?" diye bağırdığında kaşlarım çatıldı.

"Babaannemi sakinleştirmeye çalışıyordum!" diye bağırdım çığlık atarcasına. Turan Akkurt iki silahıyla ateş etmeye başladı.

"Beni niye sakinleştirmeye çalışmadın da orada kudurmama izin verdin!"

"Neden sadece yardımcı olmakla kalmıyorsun ki?"

"Seni kurtarmaya geldim!" dedi ateş ederken.

"Kalede mahsur kalmış Rapunzel değilim, başımın çaresine bakabilirim!"

"Herifler altı kişi!"

"Yedilerdi!"

Ona eşlik ederek dizlerimin üzerinde doğruldum ve bedenimi düzeltip arabanın kenarından ateş etmeye başladım. Herifler arabaya geri binmeye çalışıyordu. Turan Akkurt'un indirdiği iki adam kenara devrilirken arabanın arkasında kalan adama isabet eden kurşunum, o adamın boynunda parçalandı. Hayat bağını kestiğimi fark edince bir an kaşlarım çatıldı fakat Akkurt'un sesini duydum.

"Yanıma, Kaza."

Arkamı dönmeden, yüzüm çatışmaya dönük biçimde geri adımlar atmaya başladım. Turan, ateş ediyor ve karşı tarafı deliğine geri sokuyordu. Geri adımlar atarak ateş etmeye devam ettim. En sonunda arabanın yoktu koltuğuna geldiğim gibi kapıyı açtım, arabanın içine yerleştim.

CamScanner ile tarandı

Turan, benden hemen sonra bindiği gibi silahlarını arka koltuğa attı. Arabayı çalıştırıp durduğu yerden çok hızlı biçimde çıktığında direksiyonu kavrayan sert ellerinde olan bakışlarım ona döndü. Sert çehresinde bir öfke vardı fakat büyük bir endişe gizliydi. Gözlerimi ondan çekip yola çevirdim.

Allah'ım, ellerinin üzerindeki damarlar çizilmiş mi? Böyle, biri kalem alıp çizmiş mi? Yoksa ben rüyalar âleminde götümden mi tosluyorum?

"Tur-"

"Bir şeyin var mı?" dediği gibi göz ucuyla bana baktı ama tek elini direksiyona yaslayıp diğer elini bana uzattıktan sonra artık yüzü tamamen bana dönüktü. Ona değil, yola odaklıydım. "Bana bak," diyerek çenemden tutup kendisine çevirdi ve vücudumu kontrol etti. Tek eli montumun fermuarına gittiğinde elimi elinin üzerine koyup durdurdum.

"Yok bir şeyim."

"Arabanın camları paramparçaydı. Önünden duman yükseliyordu. Emin misin?"

"Evet," dedim kalbim hızla çarpmaya başlarken. Bir çatışmadayken dahi sakin kalabilen kalbim, bu adamın eli avucumun içindeyken, göğsümden kaçmak için telaş ediyordu. Üzerimde bambaşka bir etkisi vardı. Eğer bu etkiyi yok etmek elimde olsaydı, tam bu anda eli avucumun içinde olmazdı.

"Kaza, görmem lazım."

"Neyi görmen lazım?" dedim şaşkınca. "Bırak Allah aşkına. Yok bir şeyim. Herifler geldiler, sıkıştırdılar. Üç dakika ha sürdü ha sürmedi, sen geldin." Bana dikkatlice bakıyordu. Korkmuş muydu? "Üstesinden gelemeyeceğimi mi düşündün?"

"Ne alakası var?"

"Mordim mi, Tahrir mi?" diye sorduğumda gözleri gözlerime döndü. Dikiz aynalarına ve yola bakıp bana çevirdi tekrar gözlerini.

Kirpiklerini kırpıştırdıktan sonra birkaç saniye kendine gelmeyi bekledi. Arkaya yaslandı. Endişesini yok edecek kadar rahatlamaya çalıştı. Oturduğu yerde tek eli elimin arasındayken, diğer eli ile direksiyonun hâkimiyetini tamamıyla sağladı. "Bilmiyorum."

"Koskoca Turan Akkurt," dediğimde direksiyonu hızlıca çevirdi. Gölvadi'ye gittiğini fark edince, "Buralar olmaz. Başka bir yere kır direksiyonunu, koca oğlan," dedim alayla. Eli halen bendeydi ve çekmek gibi bir hamlede bulunmuyordu.

Elleri ne kadar sıcak, değil mi, Seziş?

Elini hafifçe bıraktığımda dizimin üzerine düştü. Gözleri yandan bana döndü ve kocaman avucu, baldırlarımın üzerine kapandı. Taytımda o sıcağı hissetmek beni mahvedecek sandım.

CamScanner ile tarandı

Büyük eli, baldırımı hafifçe sıktığında tüm vücudum ipe dizilmiş ve hareket etmek ipin derimi kesmesine neden olurmuş gibi kaskatı kalakaldım. Eli sıcaktı, baldırımdaydı ve soğumuş vücudumu ısıtıyordu. Dokunuşu beni kaskatı etmemiş gibi, yola odaklanmış olmasına karşılık derince yutkundum.

Bana gece gece ateşler geldi. Sabaha kadar sirkeli bezle ateşimi düşürebilmiş siniz ama bunu istemiyorum. İnanın bana.

"Suikasta uğradığın yerin bir sokak ötesine götürmeyeceğim seni tabii ki. Salak mıyım ben?"

"Haşa. Ben sadece bildiri yapmak istedim." Güldüm. O kadar gergindim ki kendimi saçma salak şeylerle rahatlatmaya çalışıyordum.

"Şu durumda alay etmeye devam ettiğine inanamıyorum. Bu ikinci suikastın. Bilmem farkında mısın?"

Omuz silktim. "Ne diyebilirim? Şanım önümden yürüyor."

"Bu normal bir şey mi?" diye sordu çatık kaşları ile önüne dönüp yolu değiştirirken. O sırada arabayı incelemeye başladım. Her şey o kadar temiz, o kadar kaliteli ve o kadar karizmatik görünüyordu ki her an torpidoyu yalayabilirdim. "Yoksa yaşanan her şey bir şaka mı?"

Eli baldırımızda. Fenalaşmak istiyorum. Fenalaşıyorum hatta!

Dikiz aynasına asılmış *Çaykara Otomotiv* yazılı ayna süsüne bakarken sırıttım. Gerçekten Mercedes gibi bir arabayı *Çaykara* adlı tamirciye mi götürmüştü? "Evet, kameraya el sallamak-"

Sözümü kesti. "Evinin etrafında birkaç gündür olan garip hareketler vardı. Kubat bunu fark ettiğinde beni arayınca her gün evinin önünden geçmek durumundaydım. Çünkü kilitlenmiş gibi evini izliyorlardı."

Onu kovduğumuz gün bizi korumak için evimizin önündeymiş. Kalbim o kadar kırgın ki şu an.

Bunun uzun süredir devam ettiğinden bahsediyordu. Bir süredir izleniyormuşum. Bu pek inanılır gibi değildi.

"Daha sonra Kubat ve çocuklar etrafında olmak istemiş ama cevap vermemişsin. En sonunda beni yemeğe çağırdıklarında o gece etrafta midye satan gençler falan vardı."

"Olabilir, buralar o tarz mahalleler."

"Midye tepsisinde bir tane midye ve dört tane limon vardı, Kaza. Bir midye satmak çocukların umurunda değildi."

"Hımm," dedikten sonra arabanın tutunma yerine elimi uzatıp sımsıkı kavradım. Baldırımdaki elden kaçmıyordum ama bir yere tutunmaya ihtiyacım vardı. "Diğer araba ne olacak?"

CamScanner ile tarandı

"Hurda," dedi gaza asılıp.

"Üzüldüm, Şükrü bırakmıştı."

"Evet, evden daha hızlı kaçabilmen için."

Kaşlarımı çatarak yöneldiği ormanlık yola baktım. "Beni uyarmadan önlemlerimi almanız çok özel. Bundan bahsetmen de çok tatlı."

"Hayatının tehlikede olduğunun farkındasın."

"Ben bir askerim. Hayatım tehlikede değil, ben tehlikeyim."

"Bu, hayatını tehlikeye sokacak kadar büyük bir mesele değil."

"Keleş Timi'nin komutanıyım."

"Eski komutanı," diye düzeltti beni. "Ve evet, Keleş'in komutanı olman tehlike. Azımsanacak belalar değilsiniz."

"Çok sağ ol bu hatırlatma için. Moralimi bir kez daha bozmak isterseniz artı bir yıldızınızı gösterebilirsiniz."

Dirseğini kapıya yaslayıp, elini yüzüne götürdü ve çenesini kaşıyıp parmaklarını dudaklarının önüne getirdi. Direksiyonu tutan eli yoktu ama ona rağmen çok iyi kontrol ediyordu.

Allah'ım, kalbime zoru var bu adamın. Yine gülüşünü saklamak için elini kullandı. Ve o el... O el... Seziş, ara 112'yi. Bu sefer gücüm yok.

Şehir içinde direksiyonu tutmamak ne demek?

Dudaklarımı yaladıktan sonra ellerimle saçlarımı geriye attırdım. Üzerimdeki mont muydu burayı sıcaklaştıran yoksa baldırımdaki el miydi ya da gülerken elini kullanması mıydı, bilmiyordum. Sadece usul usul terlediğimi hissediyordum. Peçeteye ihtiyacım vardı. Ya da büyük bir kova buza. Ensemdeki terleri çaktırmadan silmeye çalıştım. Boynumdakileri de sanki saçlarımı ensemden çekerken elim takılmış gibi silmeye çalıştım ama ulan... herifin temasına şarıl şarıl terliyordum.

"Çok sıcak oldu," dedim yutkunarak.

"Tunceli soğuğuna rağmen mi?" diye sordu bana dönüp garip garip bakarken.

Elin! Elin baldırımızda!

"Ben... Sıcak oldu. Çok fena."

"Kışa giriyoruz, Kaza."

"Ben, böyle çatışmadan falan çıktım ya. Adrenalin herhalde. Bir de ben... çok yakınsın ya..." dedim elini gösterip. "Böyle elin falan bacağımda olunca..."

Eline bakıp kaşlarını çattı. "Uzak mı olayım?" deyip gözlerini gözlerime çevirince dilim lal olmuş gibi kalakaldım. Gözleri masum masum bakıyordu. Sorusu da masumdu. Turan Akkurt'u masum bulduğuma şaşıracağım

CamScanner ile tarandı

kadar masumdu. Otuz iki yaşında, iki metre yedi santim boyundaki bir adama göre, çok masumdu.

"Yok uzak olma da..." Yutkundum. Gözlerimi etrafa çevirdim. "Böyle de çok yakın oldun." Aklıma dün gece düşüyordu. Bir an onu gaza getirişim, onun beni öpüşü, ceketini evimde bırakıp gitmesi ve benim saatlerce parmak uçlarım dudaklarımda, şok içinde ceketi izleyişim... Sabaha kadar o ceket ve kapı arasında gözlerimin mekik dokuması... Onu bekleyişim ama gelmeyeceğini bilişim... Hepsi film şeridi gibi gözümün önünde oynuyordu.

Elini hafifçe çekip camı araladığında rahatlamıştım. Burnumdan ver bir nefes verdim ve kafamı kenara çevirip yolu izlemeye başladım. Turan Akkurt, cadde üzerinde arabayı park edince gözlerim ona döndü. Kontağı kapattı, kafasını bana çevirdi. "Bekleyebilir misin? Biraz işim var," dediğinde usulca kafamı salladım.

Kapıyı açıp çıktı. O el baldırımdan ayrıldı diye derin, çok derin bir nefesi dudaklarımdan verdim. Allah'ım... şimdi de baldırım üşüyordu. Parmak uçlarımla baldırımı yokladım. Uyuştuğu için mi üşüyordu yoksa onun sıcaklığını mı istiyordum, anlayamıyordum.

Gözlerimi karşıya çevirdim. Geniş cüssesi ile ceketini düzeltip, büyük adımlarla ilerlemeye başladığında gözlerimle onu takip ettim. Daha sonra benim aradığım, yakınlarımızda olan o beceriksiz sipariş hattına bakan kız ile konuştuğum dükkâna girince kaşlarım çatıldı.

Gözlerim kocaman oldu. Karnıma döndüm ve şok içinde ellerimi karnımda birleştirdim ama bir şey olduğu yoktu. Karnım guruldamıyordu. Evdeyken spor falan Allah'a emanet etmiştim, bu yüzden maalesef ki açlığım olmuyordu. Hep yiyordum çünkü. Pizza yemek için uğraştığımı ve pizza almak için çıktığımı ona söylemiş miydim? Düşünceli olacağını fark etmemiştim.

Sıkıntıdan arabayı incelemeye başladım. Bas bas sahibini bağırıyordu. Arabanın içindeki erkek parfümü, bu arabanın kadına dair hiçbir şeyi barındırmadığını belli ediyordu. Tek bir toz bile yoktu. Arabanın içindeki ekranlar içeriyi aydınlatıyordu. Temiz bir arabaydı ve bu arabayla bir tur atma isteği yükseliyordu içimde.

Bana güvendiğini sanmıyordum ama arabayı verseydi eminim ki onu gururlandıracak hareketlerim olurdu. Mesela bu arabayla bir dağ yolu yapılırdı. Hem de nasıl yapılırdı...

Elinde üç kutu ve bir poşet ile çıkıp arabaya doğru yürürken izlemeye başladım. Yürüdüğü yol boyunca, bir kez bile gözlerini benden çekmedi.

CamScanner ile tarandı

Göz temasımız bozulmadı. Bunun onu neşelendirdiğini, arabanın kapısını açarken hafiften yukarı kalkmış dudakları sayesinde gördüm.

Cesaretim ve inatçılığım çoğu zaman hoşuna gidiyordu.

Yanıma kurulduğunda, arkaya dönüp elindekileri arka koltuğa bıraktı. Yürünü dönüp saçlarını bir kez karıştırdıktan sonra arabayı çalıştırdı. Dikiz aynasına bakarak dikkatli biçimde, park ettiği yerden ayrıldıktan sonra telefonunu çıkardı. Bir numara tuşladı.

"Gölvadi arkası. Temizlenecek," dediğinde karşıdan buğulu sesler yükseldi. "Evet, sorgula." Tek elinin avuç içiyle direksiyonu döndürüp benden tarafta kalan dikiz aynasına baktı. Bu, çene kaslarını belirginleştirince, yutkunup gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Ben bu gece gelemeyeceğim. Kaza'yı dağ evine götüreceğim."

Direksiyonu çevirirken yaptığı el hareketi şaka mıdır? Bu adam sonum olacak!

Gözlerimi ona çevirmedim ama konunun ben olduğumu bilir gibi döndüğüm camdaki yansımasından ona baktım. Ben, yansımadan ona bakarken, direksiyonu tutan elini kaldırıp burnunun ucunu kaşıdı.

"Tamam, duruma göre bakarım. Ortalık biraz sakinleşsin, alaya döneceğim direkt."

Alaydan biriyle konuşuyor olmalıydı. Bunun albay olmadığı, üslubundan çok belliydi.

Karşı taraf bir şeyler derken, yansımadan onu izleyen gözlerime çevirdiği bakışları ile göz göze gelmiş olduk. Yüz ifademdeki ciddiyet bozulmadan onu izliyor oluşuma bir süre daha baktı. Telefonu kulağından yavaşça indirdikten sonra vitesin önündeki boşluğa atıp yola devam etti.

Tüm süre boyunca, onu yansımadan izlemeye devam ettim. Yan gözle bana bakıp yola geri döndü. Gözlerimi kaçırmadan onu izlediğimi biliyordu ve bundan rahatsız değildi. Hatta, onun bir ara dudak ucuyla gülümsediğine yemin edebilirdim.

Arabadan inip bizi getirdiği eve baktım. Bir dağ eviydi. Tek katlı, birkaç penceresi olan evde ne işim olduğunu sorgulamak için ona döndüğümde arka koltuktan eşyaları alıyordu. "Kusura bakma ama cidden, burada ne işim var?"

Doğrulduktan sonra kapıyı kapattı. "Evinin etrafında ne olduğu belli olmayan insanlar var ve evlerimizin arasındaki mesafede de o insanlar seni fark edebilir. Ben de seni buraya getirdim."

"Dağ başında, neresi olduğunu bilmediğim bir yere?"

CamScanner ile tarandı

Yürüyerek arabadan uzaklaştı. Etrafa bakındı. "Dağ başında değil tam olarak. Rakım olarak daha düş-"

Lafını kestim. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Albay, seni buraya getirmemi istedi," dedi vücudunu bana döndürerek.

"Albayın bu olanlardan haberi var mı?"

"Elbette var, Kaza. Lojmandaki askerler haber vermişler."

"Bundan neden haberim yok?"

"Evden çıkmadığın için?"

Haklıydı ama tek bir insan evladı dahi başımın belada olduğunu bana haber vermeyi düşünmemiş miydi?

Bu gurur kırıcı geliyordu. Ben de bir askerdim ve tamam, üstlerim beni korumak istiyordu ama bundan haberim olsaydı daha dikkatli olabilirdim. Dikkatim dağınık değildi ama bahsettikleri gibi evden pek dışarı çıkmamıştım.

"Benimle mi kalacaksın?"

"İstersen neden olmasın?"

"Kubat, Fırat abi, Şükrü, Serkan ya da Özgür de müsaittir eminim ki. Hatta onlara söylesen bana tek gecede yeni bir ev bile inşa edebilirlerdi." Bir süre sessizleştim. Kaşlarım çatık biçimde düşündüm. Tek gecede sadece altı saatte bunu becerirlerdi ve gık bile etmezlerdi. "Gerçekten bunu yapabilirler."

"Onları da tehlikeye atmayı düşünüyorsun yani? İyi, güzel." Eşyaları bırakmadan yürümeye başlamadan önce arabanın anahtarını fırlatınca refleks ile anahtarı tuttum. "Gitmek istersen anahtar sende."

Rüya mı görüyorum yoksa Turan Akkurt, Mercedes G63'ün anahtarını bize mi attı? Gidesim hiç yoktu ama şimdi gitmek farz olmuştu.

"Arabanı kaçırıp satmamdan korkmuyor musun?"

"O araba benim arabam, Kaza. Yol üzerinde bulduğun bir araba değil. Satmaya çalışmayı geçtim, yanlış yola saparsan dahi haberim olur." Evin kapısının üstünde bir boşluk vardı. Hiç zorlanmadan o aralığa elini soktu ve bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Ayakkabılarını çıkarıp başını eğerek içeri girdiğinde, şaşkın gözlerle onu izleyen bana döndü. "Benzini çok yok, depoyu da fullersen iyi olur. İyi geceler," dedikten sonra kapıyı kapatmasını öylece bakakaldım.

"Yok artık!" diye bağırdım. "Bana özgürlük sunarken dahi özgür olmadığımı mı söylüyorsun? Şimdi ben bu arabanın şaftını kaydırmaz mı-"

Kapı tekrar açıldı ama Turan Akkurt görünmüyordu. "İçeri geç, Kaza. Bir seçim hakkın yoktu zaten." Olduğum yerde tepinmemek için hızlı

CamScanner ile tarandı

adımlarla eve ilerlemeye başladım. "Bir yere gidecek değilsin. Buna izin vermem."

İçeri girdiğim gibi bir salon karşıladı beni. Işığı açmıştı. "Gerçekten sinir bozmakta üstüne..." Üstündeki kazağı çıkarttı, gövdesine dar gelen atletli vücudunu görünce sesim kısıldı. O, nasıl öyle... her kıvrımı daha... çekici gösteriyor gibiydi? Yani, demek istediğim çıplakken bedeninin bu kadar şekilli olduğunu fark etmemiştim bile. "Yok." Sonradan çıkan sesim, çıkmasa da olurdu.

"Açım ve gerçekten gergin bir çatışmadan çıktım." Kazağını kenara koydu. "Seninle uğraşmak istemiyorum."

"Ben prensesler gibiydim baba evinde çünkü," dedikten sonra içeriyi inceleyerek ilerlemeye başladım. "Ayrıca benimle uğraşmak zorunda değilsin." Bir şömine vardı, şöminenin hemen yanındaki demirden yapılmış tezgâhta odunlar duruyordu. Uzun, tahmini üç kişilik sarı bir koltuk vardı ve çok rahat görünüyordu. Üzerine bir battaniye atılmıştı. Koltuğun solunda bir tekli koltuk vardı. Onların önünde ise büyük, ahşap bir masa bulunuyordu. Masanın altında tüylü halılardan vardı. Ahşap parkeler cam gibi parlıyordu.

"Burası kimin?" diye sordum.

"Benim," dediğinde her şey kafamda oturmuştu.

Burası o kadar düzenliydi ki ancak ve ancak ona ait olabilirdi. Tek göz odalı gibi duruyordu ama giriş kapısının hemen karşısında bir kapı vardı. Salona bağlı olan yer, mutfaktı. Kupalar renklere ve uzunluklara göre tezgâhın üzerindeki rafa dizilmişti. Dolapların üzerleri boyalıydı ama oralar da parlıyordu. Mutfaktaki tezgâhın üzerinde ocaktan başka hiçbir şey yoktu.

"Senin mi? Sen daha yeni gelmedin mi Tunceli'ye?"

"Arkadaşımındı. Tunceli'de avcılık yasaklandıktan sonra burayı satacaktı ama ben Tunceli'ye geleceğim için anahtarı bana verdi. Ben de en fazla iki kere falan geldim."

"Ne için geldin?" diye sordum ona dönerek.

"Dinlenmek," dedi gözlerini benden çekmeden. Masanın üzerine bıraktığı pizza kutularına ve içeceklere dönmediğimde şömineye ilerledi. "Gerçi dört gün önce buraya kaçmıştım. O tam olarak dinlenmek sayılmazdı."

Bizim onu kovduğumuz güne denk geliyor.

"Bu kadar içerledin yani?"

Öküzlük sizde genetik. Yemin ederim bak.

Bana baktı göz ucuyla. "Tam olarak öyle de denmez tabii."

"Ağladın mı sarı koltukta?"

Biz kendi koltuğumuzda ağladık da.

CamScanner ile tarandı

"Hayır, Kaza. Ağlamadım." Odunları doldurdu şömineye. Cebinden bir kibrit çıkardı. Kibrite bakarken dalan gözlerimi tutamadım. Bir olay vardı ve tüm sırları kibritte saklıydı sanki. O derece odaklandım. Kibritin hareket etmediğini fark edince gözlerim onun elalarına döndü. "Sen yakmak ister misin?"

Bu, şömineden bahsediliyormuş gibi hissettirmedi. Montumu çıkardım. Gözlerinin içine baka baka, "Yakarım," dedim ve bir adım attım. Aynı anda yutkunduğumuzda ortalıkta bir çığlık vardı, kulaklara ulaşmıyordu. Sadece kulakları mahvedecek kadar tizdi. O çığlık, aramızdakilerden kopuyordu.

Yanına eğildiğimde kibritini bana uzattı. Dün gecenin her bir saniyesi, ona bu mesafedeyken tekrar oynamaya başladı. Buz kesilmiş parmaklarım elindeki kutuyu kavradığında geri çekilmedi. Zaten böyle bir şeyin yaşanmasını isteyeceğimden emin değildim. Ellerim kutunun içindeki minik kutuyu itti, içinden bir dal kibrit çıkardım.

"Yakarsın," dediğinde gözlerimi ona kaldırdım. Sık kirpikleri, bir şey anlatmak istiyor gibiydi ama bu yakınlıkta düşünmemem gereken tek şeyi düşünmekten dolayı hiçbir şey yapamıyordum. "Zehirlersin." Kalbim ağrımaya başladı. O ağrıyı boğazlarımda hissettim. Kibrit dalını kutunun kenarındaki yüzeyde alevlendirdim. "Kurutursun." Aralarından küçük bir odun parçasını alıp kaldırdığında kibriti odun parçasına yaklaştırdım. "Sonra birden," dedi ve odun parçası alev aldı. "Canlandırırsın."

Gözlerimizin teması bir an bile ayrılmamıştı. Aralarında bir akım vardı. Tüm şehrin elektriğini kesebilecek kadar güçlüydü. Bizi çarpmıyordu, bize can veriyordu. Susuz boğazımıza su, dilsiz dilimize kelime oluyordu.

Dudaklarını yaladı. Gözlerim dudaklarına düştü refleksle. "Öyle bir kadınsın. Her birini tekrar tekrar yaşatacak kadar insafsızsın."

Kulaklarımı sağır eden kalbim, tüm dikkatimi onun dudaklarına yönlendirmişti. Dudaklarından okuduğum kelimeleri harf harf dizdim kursağıma. "Dün evimde ceketini unuttun," diye fısıldadım o dibimdeyken.

"O havada nereye gittiğimi bilseydim o ceketi alırdım." Gözleri dudaklarıma düştü. "Nereye gittiğim hakkında bir fikrim yoktu."

"Yağmur yağıyordu," dedim saçlarına, kaşlarına, alnına ve kirpiklerine bakarken. Muhatabı dudaklarımdı fakat muhatabım zihninin içiydi.

Derin, ıslıklı bir nefes aldı. "Çok ıslandım."

"Geri gelseydin."

"Gelemezdim."

"Ama bekledim."

CamScanner ile tarandı

Gözlerimizin arasında bir kaza meydana geldi. Bu kadar dibimde olması sağlığım açısından zararlıydı. Gerçi zihnen, fikren, bedenen, ruhen bu adam bana zarardı.

"Bekledin mi?" Kafamı sallayabildim. Onu bile yapamayacak gibiydim ama becerebildim. "Kaza, birden bu kadar uysal olman hiç ama hiç iyi olmaz."

"Ne yaparsam iyi olur?" diye sordum gözlerimi kırpıştırarak.

Elimde olmadan tüm iplerimi onun eline veriyordum. Elimde değildi. O yönetsin, o ne yapmak istiyorsa yapsın istiyordum ve ben, yirmi dokuz yıllık hayatımda kendi ailesinin elinden dizginleri kan ve çığlık içinde çekip almış insandım. Ama o elini uzattığında her şeyi ona bırakmak istiyordum. Bu çok... çok ama çok zararlıydı.

"Yemeğini yersen," dedi ve burnuma dokundu. Gözlerim kapandı beklemediğim hareketiyle. "Kara bir civciv gibi oluyorsun uysalken. Diğer türlü ötüp duruyorsun." Ayağa kalktığını hissettiğimde gözlerim açıldı. Merceklerim, ona döndü. Bana bakarken sert suratında tatlı bir gülümseme hâkimdi. Her zaman o gülümsemeyi göremezdiniz. "Kokarca gibi."

"Beni hayvanlara layık görmeyi kesersen sevinirim, masai zürafası," dedim huysuzca. "Sen çok mu toksun? Gelmiş bana yemek yememi söylüyorsun. Ne zamandır yemiyorsun yemeğini?"

Yüzüne ciddiyet hâkim oldu. Kendisi gibiydi. Gözlerini baydı. Ciddi bir şey söyleyeceğini, beni aşağılayacağını ya da komutan zırvalığını başlatacağını düşündüm. "Dün geceki yemeğin tadı ağzımdan gitmesin diye yemedim," dediğinde ister istemez öksürdüm.

Ne demek hanımım ol, yemeği sen yap, ben evimize bakarım ama senin sözünden çıkmayan hanımcı Turan Kaza olur, seni her gece zevkten uçururum? Bunlar ne anlama geliyor? Soyadımızı mı almak istiyorsun?

"Yemekleri sevdiğini biliyordum ama hayran olduğunu düşünmemiştim," dedim yüzümden düşmeyen şaşkınlıkla.

Arkasını dönüp mutfağa yürürken konuştu. "Güzeldi. Yani ev yemeği yemeyeli oluyor tabii biraz. Uzun zaman sonra iyi gelmişti."

"İyi." Ayağa kalkıp mutfakta tabak ve çatal bıçak ayarlamaya çalışan heybetinin yanında dikildim. "Bir daha yaparım çok beğendiysen."

Parmak uçlarımda yükselip iki bardak aldığımda, bana baktığının farkında olsam da saniyeler sonra ona döndüm ve tabanlarımı yere bastım. Üstten üstten bana bakması hep sinirimi bozuyordu. Böyle bilmiş bilmiş, *ben senden yükseğim* der gibi... Hiç hoşuma gitmiyordu.

"Yapar mısın?"

CamScanner ile tarandı

"Beğendiysen... neden olmasın?" Omuz silktim. "Başka tariflerim de var."

"Babaanne çorbasını istiyorum." Kalbim tekledi. Bu adam, benim bu hayattaki en kıymetlimin çorbasını mı sevmişti? "Ve o çorbayı sen o kadar iyi yaptıysan babaannen kesin harikalar yaratıyordur."

"Benimkisine kötü demek için bahane arıyorsun." Arkamı döndüm. Pizzaları koyduğu masaya doğru yürümeye başladım. "Babaannem, çorbasından tek bir adım atlamadığım için çorbasının aynısını yaptığımı söyler. Yani çok aramazsın."

"Çok lezzetliydi," dediğinde masaya koyduğum bardakların ardından hemen o da elindekilere masaya koydu. Vücutlarımız, birbirlerine çevrildi. Öyle sözsüz, anlaşmasız. Öyle içten bir biçimde. "Ellerine sağlık."

"Teşekkür ederim," dedim ve bağdaş kurarak oturdum masanın yanına. O da benim gibi yaptı ama bağdaş kurmadı. Bacaklarını kenara uzattı. "Yemekler için de teşekkür ederim."

"Kafan bu aralar biraz dağınık gibi," dedikten sonra bardağa kolaları koydu. "Birazdan daha çok dağınık gibi."

"Görev gelse, kafamı toparlayacağım ama böyle normal insan gibi davranmak devreleri zorluyor tabii."

"Tabii, eline taramalı alıp milleti tarayan Kaza'dan, evden hiç çıkmayan aylağa dönmek seni zorlamıştır," dedi gülerek. Pizzadan bir dilim alıp yedik. O kadar açtım ki büyük lokmalarla yemeye başladım.

"Ne zamandır yemek yemiyorsun, Kaza?"

Bizi umursuyor. Bizi Akkurt yapmak istiyor ama kötü haber, biz onu Kaza yapacağız.

Ağzımdakini geviş getire getire çiğnedim. O daha da sinirlenirken, "Dünden beri pek bir şey yemedim," dedim yutkunarak. "Canım istemedi yani. Pizza sipariş edeyim demiştim, onda da kız avanak gibi ne dediğimi anlamadı. İşte pizza almaya çıkmıştım ben de. Kime nasip kime kısmet. Yarı yolda bir suikasta daha uğradım." Güldüm, sanki bu dünyanın en komik şakasıymış gibi. "Allah üçüncüyü göstermesin."

Bunun komik bir şaka olmadığını fark etmem biraz zaman aldı. Ciddileştim ve gülerek, "Kafam dağınık ama merak etme, senin yerin her zaman toplu," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştım. Dudaklarına götürmeye hazırlandığı bardak yarı yolda, havada öylece asılı kaldı. Gözleri de bende kalınca gergin gergin sırıttım. "Sadece ortamı yumuşatmaya çalışıyorum."

"Ortamı yumuşatmaya çalışırken bu kadar cesur olacağını bilseydim, ortamı hep gergin tutardım."

CamScanner ile tarandı

Diyecek bir şey bulamadığımı fark edene kadar ona baktıktan sonra ağzıma pizzamı tıkıp kafamı eğdim. Yanaklarım cayır cayır yanarken tamamen yemeğime odaklandım. Birkaç dilimden sonra artık hiçbir şey alamayacağını hissettiğim midemle ellerimi geriye yaslayıp yayıldım. Kenara attığım montumun cebinde kalan sigaramı tek elimle alıp, diğer elimle yerden destek alırken bir tanesini ağzıma götürdüm.

O da yemeğini yedi. Benim gibi yere yaslandığında sigaramı yakmadığımı görüp kibriti ile önce sigaramı sonra sigarasını yaktı. Bana yaklaştı ve benim yattığım yerde, başımda durdu. Bir elini yere dayayarak destek aldı.

"Mordim'di," dedim, gözlerini bana çevirdi. Dumanım odanın içine dağıldı. "Yassou'dan uzaklaştırmak istiyorlar."

"Yassou, İsrail istihbaratı ile korunuyor. Tahrir ile teyze çocukları fakat Tahrir korunmuyor. Hatta tam tersine, Yassou ile Tahrir'in bir araya gelmelerini engelliyorlar," dedi gözlerini kısarak. "Yassou'da Tahrir'de olmayan bir şey var."

"Kitap değil."

"Çeteler de değil."

"Başka bir şey."

"Aradığımız kişi Tahrir mi?" diye sordum. "Yassou mu? Yoksa başka biri mi?"

"Hedef mi şaşırtıyorlar?"

"Belki."

"Seni sıkıştıran adamların Tahrir ya da Mordim olduğunu sanmıyorum. Başka birileriydi."

Başım ağrıyordu ve yorulmuştum. Gerçekten. Tamamen, başım ağrıyordu. Çok ağrıyordu. "Biliyor musun?" diyerek birden kafamı ona çevirdim. Elimdeki sigaranın külü yere düştü. Gözleriyle külü takip etti ama dokunmadı. "Çok yorgunum ve bir türlü dinlenemiyorum."

"Neden evsiz kalmış gibi bakıyorsun?"

Çünkü sahip olduğum tüm evleri elime aldığım inatla yakıp kül etmiştim.

"Bir evim yok."

"Neden ev arıyormuş gibi bakıyorsun o zaman?" Dayanmadığı elini kaldırıp yüzüme yaklaştırmaya başladığında gözlerim kapandı usulca. Diğer elinde tuttuğu sigarasını benden uzak tutuyordu. "Bu kadar savunmasız olman bana güvendiğini düşündürtüyor, Kaza."

CamScanner ile tarandı

"Beni gafil avlamayacağını biliyorum," diye fısıldadım. Elini saçımda hissettim. Boynuma dolanmış saçlarımı kenara doğru itti. "Ve sen beni avlama diye de önce seni avlamayacağım, Turan Akkurt. Yüreğini ferah tut."

Sigarasının külünü, pizza kutusunun içine silkeledi. Gözlerini bana çevirdi.

"Turan Alp Akkurt," dediğinde tek gözümü araladım ve ona baktım. Elini, omzumdaki saçlarımı temizlemekle meşgul etti. "Gerçek ismim bu."

"Ne?" diyerek şaşkınca doğrulacaktım ki omzumdaki eli ile beni yavaşça geriye doğru itti. Kalkamadan geri devrildim. İkinci ismimi mi vardı? Turan Akkurt ile pek bir bilgiye ulaşamamıştım çünkü tam ismi Turan Alp Akkurt'tu. İnanamıyordum.

Şaşkınca fısıldadım. "İkinci ismin olduğunu bilmiyordum."

"Genelde Turan'ı kullanıyorum."

Alp diye seslenmek bize Allah'ın emri oldu. Çünkü o bizim kocamız olacak. Oğlumuzun ismi Alpcan, kızımızın ismi Sezinsu olacak. Artık her şey hazır. Geriye sadece evlenmeniz kaldı.

Şaşkınlığımı yenemiyordum. İkinci ismi olduğunu hiç düşünmemiştim. "Asker olmak için doğmuşsun," dedim gülerek. "Turan Alp. Garip geliyor kulağa."

"Kendim hakkında bir bilgi verdim." Sanki ona güvenmemi istiyordu. Her şeyden çok. "Sen de bana ver. Kimsenin bilmediği."

"Bazen ne kadar Sezin Kaza olsam da içimdeki o sesi dinleyip, çizgilerimin dışına çıktığım zamanlar oluyor. Dans ettiğim, eğlendiğim, kahkahalar attığım," dedim birden. Değersiz bir bilgiydi ama beni sert, acımasız, insafsız, kalpsiz gören insanlara bazen bu yanımın olduğunu da kanıtlamak istiyordum. Mesela ona.

"İçinde bir ses mi var?" dedi gülerek saçlarımla oynarken.

"Hepimizin bir içsesi vardır," dedim ciddiyetle. Sigaramdan son dumanımı aldığımda elimdeki sigarayı aldı ve kendi sigarasıyla birlikte kola bardağının içine attı. Bana tekrar döndüğünde gözlerimi kocaman açarak sordum. "Vardır, değil mi?"

"Vardır herhalde."

"Senin yok mu?"

"Benim içimde..." Duraksadı biraz. "Pek bir şey yok," dedikten sonra şakağımdan itibaren saçlarımı okşadı.

Saçlarımla uğraşılmasını sevmezdim. Saçlarıma dokunulmasından da hoşlanmazdım ama o ne zaman saçlarıma dokunsa, içimi sıcacık eden bir his vardı. Bu histen kaçmak akıl kârı olmazdı. Akıl kârı olmayan her şeyi

CamScanner ile tarandı

yapmak istiyordum. Ondan olabildiğince kaçmak ama tekrar ona bir şekilde çarpmak. Hayır, ona çarpılmak.

"Kalpsiz, acımasız, soğuk, vicdansız ve nefret dolu Dhib." Elimi kaldırdım. Parmak uçlarımla saçlarını okşadım. Birbirimize dokunmalıydık. Bu hiçbir zaman tek taraflı olmamalıydı. "Çoğunluğa Dhib, azınlığa Turan, hiçliğe Alp." Kafamı hafifçe kaldırıp merceklerimi onun harelerinde canlandırdım. "İçinde ne kadar boşluk var?"

"Bomboş," dedi sakince. "Kılı kırk yardım, altını üstüne getirdim. İçimde oluşabilecek küçük de olsa bir kıpırtıya ulaşmak için. Onlarca ülke, onlarca şehir gezdim. İçimde koca kasvet, buz tuttu her yer. En sıcak kıta bile ısıtamadı." Nefesi yüzüme vuracak kadar yakınımdaydı. "Ben mi çok abartıyorum seni yoksa bu soğuğu bitirmek için heves mi duyuyorsun?" Kaşlarım çatıldı. Böyle edebi cümleler beklemiyordum. "Ben mi çok abartıyorum yoksa soğuğu bitirecek tek kişi misin? Duygusal biri olmayı hiç beceremedim. Hayatımda hiç duyguya ihtiyaç duymadım ama seni ilk gördüğüm andan beri, hangi duygudan kaçarsam ona döndüm. Ne ara seni her saniye düşünecek kadar değiştim?"

Bir saç tutamımı işaret ve ortaparmağı arasında sıkıştırdı. Gözlerini bana çevirdiğinde dili lal olmuş bir şekilde zede olmuştum. "Söylesene, Kaza. Ben mi çok abartıyorum seni, yoksa sen gerçekten eşsiz misin?"

"Ben sadece..."

"Sen sadece ne olduğunun farkında olmayan bir kadınsın."

Ne olduğunu biliyoruz ama ne yapacağımızı bilmiyoruz. Sert bir kaya ve biz daha önce hiç bu kadar kuvvetli sarsılmadık.

"Burada ne kadar kalacağım?" diye sordum. Lafı değiştirmeme tepki vermedi. Ona bir cevap vermemi beklemedi. Yanaklarım cayır cayır yanıyordu. "Alaya da gitsek olurdu."

"Şimdilik burası daha güvenli."

"Başka biri tehlikede değil, değil mi?"

"Konuyu geçiştirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır," dedim gözlerimi kocaman açarak. "Alaya gidemeyeceğim kadar tehlikede olup olmayışımı araştırıyorum."

"Açık hedefsin, Kaza. İsmin, tehlikeli olan olmayan herkesin dilinde," dediğinde dudaklarım arasından çıkan kocaman oflama ile doğruldum. Ona arkamı dönmüş oldum. "Keleş Timi'nin başında olduğun zamanlarda sadece Sezin olarak geçen ismin şu an kesin olarak biliniyor. Aylar sonra ne yaptın da Tahrir alayın içine adam sokabildi, bilmiyoruz. Alayın içinde

CamScanner ile tarandı

kimler var, bilmiyoruz. Bunun bir Türk kolu için ne kadar *zor olduğunu* biliyor musun?"

"Benim yaptığım ne?" diye sordum. "Neyi yanlış yapıyorum? Hata mı yapıyorum? Tek yaptığım işimi yapmak."

"Eğer son görevde kitap elimize geçmeseydi..."

Tim de ben de yeni atanmış yüzbaşı da tehlikeye girecekti çünkü her yönden göze batıyordum.

"Yassou kaçtı," dedim yutkunarak.

O da doğruldu. "Asıl amaç kitaptı ve sen o evin içine girmeseydin onu da kaybedecektik."

Gözlerimi ona, arkama çevirdim. Beni küçümsemiyordu. Beni *yüceltiyordu* gözünde. Ben olmasaydım kitap bizde olmazdı. Beni *sözleriyle* küçümsese de asla gözleriyle küçümsememişti. Turan Akkurt, beni tanıdığı ilk günden itibaren bana güveniyordu. Benim yaptıklarıma, yapacaklarıma, kararlarıma... Bir süre baktıktan sonra gözlerimi çektim. Hızla dizlerime ellerimi vurup doğruldum.

Ellerimi birbirine çarpıp, "Yarın alaydayız," dedim ve başımı iki yana yatırıp ellerimi bir kez birbirine çarpıp, "Evet," dedim. Olduğum yerde birkaç kez zıpladım. "Kaslarım uyuşmuş olabilir. Bana bir dövüş hediye eder miydin?"

Ayağa kalkarken göz devirerek güldü. "Seninle dövüşmeyeceğim."

Ellerimi iki yanda salladım ve vücudumu zıplattıkça omuzlarımı da silkeler gibi hareket ettirdim. Kaslarımı açıyordum. Ama o öyle deyince olduğum yerde durup ona baktım boş boş. "Benden korktuğun için."

"Senden korkmuyorum, Kaza."

"Bunun kalıp işi olduğunu mu söyleyeceksin? Senden daha kalıpsı adamların haşatını çıkardım ben."

Hayatımızda ondan daha uzun bir adam görmedik bile. Şu heybetliden daha uzun insan, bizim gözümüze görünmez. Tek odağımız Turan Bin Hikmet.

Bir ayağımı öne attırıp elimi de uzattım. Bir elim göğsüme yakınken onu kendime çağırıyormuş gibi bir hareket yapınca, eline pizza kutularını alacaktı ki tekmemi eline yedirdim. Tutmak istediği pizza kutuları masaya geri düştü. "Aha. Kontrol manyağı Turan, masayı toplamayı bırak. Dövüşeceğiz."

Gerçekten keyifli bir biçimde dikildi ayağa. "Ben acımasız bir adamım. Dediğin gibi. Seni alt edebilirim." Ayağa dikilince onun gerçekten uzun olduğu gerçeğini, kafamı kaldırırken fark etmiştim. "Seni incitmeyeceğim."

CamScanner ile tarandı

"Bunu diyerek beni incittin, emin ol," dedikten sonra ona bir yumruk savurunca yumruğumdan atik bir içimde, omzunu geri çekerek kaçındı. "Beni hafife alır gibi hareketler yaparsan bozuşuruz."

"Gavura vurur gibi vurursam bir seksen uzanırsın yere. Sahi... boyun kaç senin? Bir altmış? Bir altmış beş? Bir yetmiş?"

"Beni sinirlendirmeyi kes," diyerek ona sağ yumruğumu gösterdim. Sağ yumruğumu ona sallıyormuş gibi yaptım ve o onu kandıracağımı anladı. Onun anladığını biliyordum. Sol tarafını koruyacakken benden yediği sol kroşe ile o geniş, büyük, uzun ve nasırlı elini çenesine götürüp güldü. "Dostumu yalayıp yuttuğunu ikimiz de biliyoruz. Boyumdan burcuma, annemin kızlık soyadından ilkokul okul numarama kadar her şeyimi bildiğini biliyorum." Gülerek onu gösterdim alayla. "Ve sağ gösterip sol vuracağımı mı düşündün gerçekten? Sağ gösterdiysem sağını kolla."

"Kendinden çok eminsin."

"Benim adım, Sezin Kaza."

"Kendinden emin herkese saygım vardır."

"Ben de bana saygın olmadığını düşünüyordum. Bunu duyduğum iyi oldu. Benden dayağını yedikten sonra tekrar konuşacağız. Saygının çıtasını yükselteceğim."

Güldü neşeyle. Artık bu gülüşüne alışmıştım. "Pekâlâ Sezin bir seksen, boğa burcu, Gültek, 3647 Kaza."

Sırasıyla boyumu, burcumu, annemin kızlık soyadını ve ilkokul numaramı söylemesine karşılık ağzımdan çıkan domuz sesini andıran gülüşümü durdurmadım. O benim gülüşüme şaşkınca bakarken gerçekten bunu beklemediğimi anlaması için gözlerimi kocaman açtım. O da kocaman gözlerle bana yaklaşmaya başladı.

"O ses de neydi? O sesi daha önce de çıkarmıştın."

"Elimde olmadan ol-" Nefesim kesildi. İki büklüm öne eğildim. "Hadi!" Lafımı kesen, Turan Akkurt'un karın boşluğuma yediği yumruktu. Beklenmedik olduğu için öksürdüm ama eğildiğim yerde dişlerimi sıkmaya çoktan başlamıştım.

Turan'ın bana bir adım atacağını fark edince kafamı birden kaldırdım ve ona yumruk savuracakken sağ kolunu kaldırıp sol yumruğumun önünü kesti. Sağ tekmemi kaldırdığımda sol eli bacağımı kavramak için uzandı ama bacağımı çektim. O geri adımlar atmaya başlayıp, darbelerimden kendini korurken güldüm. Durmadım. Her bir hamlemde bir eli hamlemi bekliyor ya da vuracağım bölgelerini benden kaçırıyordu.

CamScanner ile tarandı

Karnına vuracağım vakit bir adım atarak geri gitti. Sağ elimi kaldırdım, sol kolunun dirseği ile kesti. Bu, saniyelerce sürmeye başladığında bir kazanan olmamasının beni sinirlendirdiğini hissettim. "Hadi ama. Karşılık ver!"

"Emin ol, bunu istemezsin."

"Bunu daha önce yaşadık ve yaramı parmaklarınla deştin! Tekrar yap!"

"Bir yaran mı var?"

"Neden o yarayı kendin açmak istemiyorsun, masai zürafası? Hadi!"

Ona sol yumruğumu kaldırdığımda sağ kolunu önümde bariyer yaptı ama ona aldırmadan, geri adımlar attığı için onu getirdiğim buzdolabının önünde, sağ kolumu onun nefes borusuna yasladım. Sırtı buzdolabına o kadar sert dayandı ki en sonunda onu bir yerde sıkıştıran olmanın galibiyetiyle ona baktım.

İkimiz de nefes nefese olmalıydık fakat nefes kontrol konusunda uzman olduğumuz için tek bir yorgunluk emaresi olmayan yüzlerimizle birbirimize bakıyorduk.

"Sana dedim..." Gözlerini yüzümde hızla gezdirdiğinde ona alttan bakıyor olabilirdim ama beni alt etmeyeceğinden emindim. "Seninle savaşmak istemiyorum. Sense tam tersine, beni alt etmek istiyorsun."

"Seni alt etmek istemiyorum. Sadece bir öneriydi. Ne yani, komutanımı dövmek için heves mi duyacağım? Yok daha neler."

Evet bu arada. Onu alt etme isteğini, üçüncü sınıfta sınıf birincisi olmak için çelme taktığın ve çocuğun bacağının dönmesine sebep olduğun hırsından biliyoruz, Seziş. Konu hırsın olduğunda gözün kararabiliyor.

O çocuk bana küfrettiği için öyle bir şey yapmıştım ve ayrıca dokuz yaşında bir çocuk değilim artık. Yirmi dokuzunda, hırsını kenara koyabilmiş bir kadınım.

Turan'ın seni dokuz yaşında gibi hissettirdiğini kabullen. On yıldır ilk kez birine çocukluğundan bahsettin ve bu Turan'dı. Hırsla, üstün olmasına rağmen birisiyle ağız dalaşına girdin; o kişi Turan'dı. Sözünü dinlemeyip, görev anında çocuk gibi tartışmaya girdin; Turan'dı. Seziş, neden kör rolü oynuyorsun ki?

"Öyle mi?" diye sordu.

"Öyle." Kafamı ona doğru yaklaştırdım. "Ayrıca seni alt ettim. Kapana sıkışmış durumdasın."

Gözlerini bana indirdi. "Beni kapana sıkıştırmak istiyorsan..." Bacağının bacağıma dolandığını hissettim. Bir hamle yapacaktım ama çok hızlı biçimde yerlerimizi değiştirdi. Bacağıma sarılan o uzun, üç metrelik bacağı ile beni hızlı biçimde buzdolabına bastırdı. Sırtım, soğuk buzdolabına

CamScanner ile tarandı

yaslandı. Kapana sıkışmış olan ben oldum. "Daha dikkatli ol, kara civciv." Üsten bakarken dudaklarında, asla göremeyeceğiniz bir Turan gülümsemesi asılıydı.

"Ders mi veriyorsunuz, yüzbaşım? Oysa alay sınırlarında değiliz."

"Bu, her sınırda ya da sınırsızlıkta senin yüzbaşın olduğunu unutturmaz. Ayrıca, bana rütbemle seslenmek mi?" Saçımı, önümde olmamasına rağmen kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bana *komutanım* diye hitap etmelisin."

Bana yine, yine ve yine büyüklük taslamasına karşılık göğsümde kocaman bir tsunami gerçekleşti. Bir şehir değil, bir dünya kaldı sular altında. Beni yeniden kendisinden aşağı itmesine tüm sinirimin yükseldiğini hissettim.

Aşağılanmak, ruhumu kıskıvrak yakalayan bir urgandı. Beni idam etmek istiyordu ama ben suçsuz bir günahkârdım. Her seferinde taş yiyen suratım, artık taşlanmayacak kadar temizdi. Ben, aşağılanamazdım çünkü artık güçsüz değildim.

Hiç kimse beni küçük göremezdi. Beni küçük gören herkesin üzerinde, onları ezip geçtiğim ayak izim vardı.

"Bana sivil hayatımda ne yapacağımı söyleyecek son insan dahi değilsin." Omzundan ittim. Bir milim kıpırdamadı. "Bana bunu yapma."

Birden, yüzümde gezinen nefesini hissettim. "Rütbem senin için çok büyük bir sorun," dedi. Yüzümde bir kıyıya vuran suya atılmış çöpler yığını olduğuna emindim. Her biri, yüzümün karmaşasına katıldı. Şaşırdım, dahası kalakaldım. "O bir yıldız senin o kadar sinirini bozuyor ki bunu her fark ettiğinde ya da bunu senin yüzüne her vurduğumda sarsılıyorsun. O kadar aşağılanmışsın ve o kadar ezilmişsin ki birisi mesleğin, rütben ya da adın hakkında bir şey söyleyince dahi çok tehlikeli bir kadına dönüşüyorsun. Küçük görülmüşsün." Kalbim korkuyla, yakalanmış gibi çırpınmaya başladığında Turan Akkurt doğru yere parmak bastığından emindi.

"Peşinde olan insanlar, Tahrir, Yassou, işin içine giren Mordim, suikast-a parmağı olan sahte askerler... Herkes hepsini kafasına takarken, sıkıntı ederken, didik didik uğraşırken sen bunları kafaya takmıyorsun. Çünkü istediğin yerdesin. Suikasta uğrayan ve teröristler arasında aranan Sezin Kaza. Koskoca, kıdemli olmasına birkaç ayı kalmış Üsteğmen Sezin Kaza, bir ay gibi kısa bir zamanda bir orgeneralin uğramadığı sıklıkta suikasta uğradı. Hayatının tehlikede olması gram umurunda değil. Olmak istediği yerde."

Susmasını istiyorum, Seziş. İlk defa görünüyor olmaktan bu kadar korkuyor olabilirim.

CamScanner ile tarandı

"Aşağılanmadan önce aşağılamak, reddedilmeden önce reddetmek, kovulmaktan korkup kovmak, ders almaktan korkup ders vermek... Sen, itilmeden önce insanı tekmeye doyurmak istiyorsun, Kaza ama sana kötü bir haberim var. Ben doyumsuz bir adamım."

Ona bakarken hızlı hızlı inip kalkan göğsümü parçalayıp nefessiz bırakmak elimde olsaydı, yemin ederim bunu yapardım.

Turan Alp Akkurt, bunu yapmamı istemeyip elini dahi kaldırmadan beni parçalayabilirdi çünkü yıllar süren kaçıştan sonra yol üstünde yakalanmış gibi hissettiriyordu. Bu yakalanış, yıllarca aranan bir azılı suçlunun yakalanışından daha büyük ses getirirdi.

"Hükmetmek istiyorsun. Keleş'e, askerlerine, büyük ihtimalle ailene, arkadaşlarına... Bana..." Kafasını bana yaklaştırdı. *İmdat?* Gözleri kısıldı. Önüme eğildikçe ışığımı kesiyor, kendisini yerine koyuyordu. Tam şu an tüm ışığım, tüm karanlığım oydu. "Bana kendi istediklerini mi yaptırmak istiyorsun?" *Bu bir soru değil ama imdat?* "Bana hükmetmek mi istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Böyle bir şey söylemedim."

Gözlerimin önünde net olmayan dumanlar vardı. Tek istediğim şeyin onun üstüne basmak, onu ezip geçmek olduğunu düşünüyordum. Oysa öyle değildi. Ben, hiçbir zaman ona hükmetmek istememiştim. Hiçbir zaman lafımı dinletmek, onu dinlememek, ona kendi fikirlerimi dayatmak istememiştim. Onun gibi büyük bir adamı ezmek istemiyordum. Ben, ona sahip olmak istiyordum.

Ben, Turan Akkurt'u *benim* yapmak istiyordum.

"Emret," dedi ve bana yaklaşarak belimi tuttu. Kendisine çekti. "Emrini duymak istiyorum."

"Küçük bir çocuğa hediye mi veriyorsun?" diyerek sırıttım. Gergin bir sırıtıştan fazlası olamazdı. "Yapma... Sana emretmek istersem emrederim zaten. Unutma, üzerimizde üniformalarımız yokken hiçbir şeyim değilsin." Ellerim hafifçe kalktı ve omuzlarına tutundu. Güç almak mı istiyordum yoksa onu telkin mi ediyordum belli değildi. "Unutuyorsun. Şu an bana bunu yapmam için bile direktif veriyorsun. Ben o kadın değilim, Turan. Her yerde sözünü geçireceğin kadın değilim."

"Sezin," dedi göğsünde sancılı bir ağrı varmış gibi boğuk bir sesle.

"Rica et," diye emrettim. "Yüzbaşım olarak değil. Üzerimizde üniformalarımız yokken, sadece Sezin ve Turan olduğumuzu söyleyip şimdi bana yüzbaşı nutuğu çekemezsin." Turan Akkurt beni kapana sıkıştırmış ola da bana teslim olabilecek gibi görünüyordu. "Laf ağızdan bir kez çıkar

CamScanner ile tarandı

Akkurt. Sezin Kaza olarak, Turan Alp Akkurt'a söylüyorum bunu. Bugün bana Alp ismini söyleme sebebin bana hissettiğin yakınlıksa ve gözlerimin içine o ismi kullanmam için yalvarır gibi bakma sebebin, bana aşıladığın samimiyetinse... Sezin'e karşı bundan sonra emirlerini değil, ricalarını kullanacaksın." Ellerim saçlarına çıktı. Tehditkârdım. Ona masum bir dokunuş sunmuyordum. Parmaklarım saçlarını kavrarken gözlerimi gözlerine sabitledim. Turan Akkurt, bana yüklediği uysallığı sırtlanmış görünüyordu. "Anladın mı... Alp?" diye bitirdim sorumu.

Dudakları arasından bir nefes koptu. Yüz yıldır oradaydı sanki o nefes. Uzun zamandır içinde tutuyordu ve ben o nefesi fitillemişim gibi patlamıştı. Büyük bir patlamaydı. Ruhun zincirine takılmış bir bohça, o nefesle birlikte etrafa saçılmıştı.

"Bana emreder misin?" diyerek bana yaklaştı ve kasıklarımdan bastırarak kalçamı da tamamen buzdolabına yasladı. Buzdolabı sallandığında az önce dövüşürken kullandığımız nefes kontrol tekniğinin dizginlerinin her daim ellerimiz arasında olmadığını anlamış olduk. Göğsüm hızla inip kalkmaya başlamıştı. "Senden istediğimi ve benden istediğini emret." *Bana öyle bakma.* Bana öyle bakıyordu. Sanki onu gerçekten mahvedebilirmişim ama bu sorun değilmiş gibi. "Lütfen. Ne olduğunu biliyorsun."

Siktir. Seziş bu hiç hoş değil, biliyor musun? Bize yalvarıyor. İhtiyacı var. Resmen sana ihtiyacı var. Bunu hissettiriyor. Anlamıyor musun? Lütfen bana bir adrenalin serumu yükler misiniz? Güçlü kalamayacağım.

"Bunu benden mi istiyorsun?"

"Bunu yapmak isteyen sensin. Bu, senin. Her şey senin." Gözlerini gözlerimden çekmiyordu ama benden ne istediğini biliyordum. Dün yarım kalan işi bitirmemizi istiyordu. Bunu bitiren o olmak istiyordu, benim başlatmam için yalvarıyordu. Turan Akkurt, Yüzbaşı Akkurt, Dhib, o acımasız adam bana bir çocuk gibi davranıyordu. "Benden dünyayı istersen önüne bir halı gibi serebilirim."

Gözlerimi etrafa çevirdim çünkü dakikalardır ona bakıyordum ve ona bakmanın karnımı ağrıttığı yere gelmiştim. "Sadece susmanı istiyorum. Bu da bir emir, öyle değil mi?"

"Sezin."

"Çok yakınsın," diye konuştum. "Çok yakın oldun. Çok dibimdesin. Neden sürekli dibimdesin ki?" Yanaklarım, boynum, kulaklarım ve ensem cayır cayır yanıyordu. *Cayır cayır yanıyordum.*

"Uzak mı olayım?" diye sordu o sesiyle. Hani şu, *sen nasıl istersen* sesiyle.

"Uzak olma da... çok yakınsın."

CamScanner ile tarandı

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Susmanı," dedim göğsüm kalkarken. Gözlerimi ona çevirdim. Göz göze geldiğimizden bir saniye sonra sarı hâkimiyetini çekti kahverengi saltanatımdan. Gözleri yanaklarıma düştü.

"Asıl istediğin bu mu? Bana hükmetmek istemiyor musun? Gözlerindeki o deli bakış, bu anlama gelmiyor mu?"

"Kendinin nasıl baktığını bilmiyorsun. Madem cesur bir adamsın. Madem tanıyabileceğim en utanmaz adamsın. Benden neyi bekliyorsun, Akkurt?"

"Eğer ki bu anda sen benim üstüm olmasaydın da gerçek zamanda olsaydık..." *Elini yanağıma koyma.* Elini yanağıma koydu. "Senden benim olmanı isterdim. Fakat ben o değilim."

Sezin'in Turan'dan üst olduğunu söylüyordu. Tüm dizginleri elime vermişti. Yüzbaşı, üsteğmene hükmedebilirdi ama Turan Akkurt, ona Sezin'in hükmetmesini istiyordu. Hayır, Turan Alp Akkurt.

Yanağım bütünüyle onunken parmak uçlarıyla saçlarımı kenara çekti. "Senden sadece bana emretmeni istiyorum. Başladığım işi bitirmeni istiyorum, baştan beri olmasını dilediğimiz şeyi... Ben istiyorum, Kaza. Bunu inkâr etmiyorum ama senin de istediğinden emin olmam lazım."

Bu adam... bu adamdı işte. Bana bütünüyle hükmeden, ona hükmetmemi isterken dahi hükmeden adamdı.

"Beni öp," dedim aniden. "Beni öpmeni emrediyorum. Hemen."

Onu istediğini anında kabullenen kadına baktı ama bu tanıdığım adam değildi. O, artık Turan gibi bakmıyordu. O artık, Dhib gibi de bakmıyordu. Sadece Kazazede'ydi. *Zedemdi.*

"Sezin."

"Emrettim, Zede. Rica etmedim."

"Emrettin," dediğinde ilk önce gözleri dudaklarıma kaydı. "Başım gözüm üstüne."

Daha sonra... Allah'ım... O dudaklarının ne kadar yumuşak ve dolgun olduğunu hissedebileceğim şekilde bana çarptı.

Ellerim ensesine çıktı. Başının arkasından başlayarak, o kafasının içindeki her bir santimi benim kılmak için okşadım. Turan'ın boğazından bir memnuniyet inlemesi yükseldiğinde dudaklarım aralandı.

Beni öptü. Onu öptüm.

Turan, belimden tuttuğu eli ile kendisine çekti fakat beni tekrar kasıklarımdan sertçe bastırınca sırtım buzdolabına çarptı. Buzdolabının içinden

CamScanner ile tarandı

bir şeyin düşme sesi geldi. Dudakları ile beni ıslatıyordu. Islanan tek şey ben değildim. Onu da bir sağanağın altında bana eşlik etmeye zorluyordum.

Turan Akkurt'un ıslak ve dolgun dudakları beni mahvetmek ister gibi dudaklarımın arasına sızmaya çalışıyordu fakat sızamıyordu. Dili ile dudaklarımın arasına sızmaya kalkıştığında ister istemez saçlarına asıldım. Dudaklarımı ısırınca ikimiz de inleyerek geri çekildik. Dudaklarımdan ayrıldığında sarhoş olmuş gibi gözlerim aralandı.

"Yavrum," dedi nefes nefese. Göz göze geldiğimizde Turan'ın gözlerinin kısık ve puslu olduğunu fark ettim. Yutkunarak gözlerimi kırpıştırdım. "Bana neden dudaklarını aralamıyorsun?"

"Ben..." Boğazımı temizledim ve yutkundum. Öpüşüyorduk. Şu an komutanımla öpüşüyordum ve biz bu evreye nasıl gelmiştik, inanamıyordum. Ondan bir şey söylemesini beklemedim. Kahverengi gözlerimin ona bas bas bağırdığı bir şey vardı; çekincelerim. Beni anlamasını istiyordum. Bu yanlış hissettirmiyordu, onun için de yanlış olmadığından emin olmam lazımdı.

"Kaza, umurumda değil," dediğinde derin bir nefes aldım. Bu ikimizin de istediği bir şeydi. "Umurumda olan tek şey var." Merak etmiyordum. "Sensin."

Ensesindeki ellerimle onu tekrar kendime çektiğimde, ellerinin ikisi de belimin iki yanına tutundu. Yumuşak dudakları, dudaklarımın arasına sızsın diye ona yol yaptım. Dudaklarımı aralayıp onu kabul ettiğimde tadı damağıma bir şenlik havası yaşattı. Dudakları ile altdudağımı kavradı. Üstdudağına saldırdım.

Kalbin ritimleri tekdüze ilerlerken ona ait olan her şeyin kalbimin ritmini tekdüzelikten kurtardığını bilerek ona dört mevsimin dördünü de yaşatmak istedim. Beni kendisine bastırdığında onu öpüyordum. Buna inanması, bunun yaşanmasından daha olağanüstüydü çünkü onu tadıyordum.

Aklım ermiyordu, aklımın var olduğu bile şüpheliydi.

Dilini ağzımın içinde hissettiğimde içimde çığlıklar yoktu. Her şey sessizdi. O sessizdi. Ben sessizdim. Tek ses, dudaklarımız arasından çıkan öpüşme sesleriydi. Üstdudağıma saldırıyor, altdudağını bana emanet ediyordu. Ensesindeki saçlarına iyice asılarak onu kendime çektim. İçimden geleni yapıyordum. O, dilini ve dişlerini kullanarak bana çok özel bir his yaşatıyordu.

Kafana sıkar mıydı bir his? Bu his benim kafama sıkıyordu.

Onu hissetmek, ona bakmaktan farklıydı. Onu tatmak, onu görmekten çok çok farklıydı.

CamScanner ile tarandı

Yeni bir dünya var oluyordu. Birkaç kemiğim birbirine girdi, iki omzum vardı çöküverdi. Küçücük kaldım sandım. Yeni omuz vardı bedenimde, kemiklerim tek tek kaynadı yerine. Yaşamak, aslında basitti ama onu öperken yaşamanın daha kolay olduğunu hissetmek benim acizliğimdi.

Kafasını yana eğdiğinde onu daha fazla istedim. Kollarım omuzlarına sarıldı. Onu içime çekmek, göğüskafesi hapsine almayı diledim. O ise bana istediğimi vermek ister gibi baldırlarımdan tutarak beni kaldırdı. Zıpladım, dudaklarımız çarpıştı. Tekrar dudaklarımız birbirini bulduğunda nefessizliğin nefes verdiğini görmüş oldum. Onu öpüyordum ve aklım almıyordu.

Başını sağa yatırdı, onun dilini ağzımın içinde hissedince aynı onun yaptığı gibi dilimi onun diline dokundurdum. Turan'ın ağzından bir inleme kaçtı. Ellerim pazılarını okşadı. Kafasını sola çevirdi, gittikçe derinleşen öpücüğün cennette ayrılmış köşede, dileyeceğim bir dilek olduğunu biliyordum.

Dudaklarımız ayrılmıyor, burunlarımız birbirini okşuyordu. Dolaptan beni ayırdığında dolabın geriye yaslandığını, ben buzdolabından uzaklaşınca birden gelen sert sesten anladık. Umursamadık. Kucağındaki beni tezgâha oturttu. Dudaklarımız ayrıldı. Onun kucağında, omzuna sarılmışken gözlerimi ona çevirdim.

Göz göze geldik, gözlerimiz aynı saniyede dudaklarımıza düştü. Dudaklarım sızlıyordu. Dudakları kıpkırmızı ve şişmişti.

Tekrar gözlerimize döndüğümüzde sarhoş gibiydim. Savaş mıydı bu yoksa barış mı? Kalbim buna nasıl dayanıyordu? Sesler neredeydi? Hiçbir şey yoktu. O mu yaralanmıştı? Bir savaş meydanındaysak onun karşısında, onun eline bir silah tutuşturmuş ve o silahı ateşlemesini istemiş olmalıydım. Titrek elleri ile silahı indirip yaralarıma bakmış olmalıydı. Bu savaş başlasa da biz karşı karşıyayken bitmiş olmamalıydı.

Bunun yaşandığına inanamıyordum.

Ben... Tamam. Tamam, ona çekildiğimin farkındaydım ve bir şeyi sakız gibi uzatmanın anlamsız olduğunu düşünüyordum ama gerçekten yaşanmıştı. Onu tatmıştım. Onu hissetmiştim. Onu öpmüştüm ve beni öpmüştü.

"Bundan sonra beni durdurabileceğini düşünüyor musun?"

Sesindeki o kalınlığı, sert tınısı, kendinden eminliği, konuşurken hissettirdiği derinliği ve kelimeleri kullanma hızı dahi karnıma bir taş oturtuyor, o taşı orada yontuyordu. Bir beyefendi gibiydi. Nerede nasıl davranması gerektiğini bilen ve beni kucağında tutan bir beyefendi.

"Bundan öncesinde seni durdurduğumu mu düşünüyordun?"

CamScanner ile tarandı

Boğazından çıkan sesle tekrar dudaklarıma yapıştığında gözlerim kapandı ve omuzlarındaki kollarımı boynuna sararak onu daha da kendime çektim. Kazağının kıvrılıp belini açıkta bırakan yerinde, sıcak bir el hissettim. Ağzımdan bir inleme kaçtığında, bunun beni utandırması gerekirdi. Utanmak yerine beline sardığım bacaklarımla onu kendime çekmemle göğsünden karanlık, sert ve tatlı bir inilti çıktı. Çıplak belimdeki eli, belimi usul usul okşuyordu.

Onu kendimin kılmak istiyordum. Ona sahip olmak, onunla yan yana yürümek istiyordum. Turan Akkurt, benim için bir hırstan fazlasıydı. Benim için hırs olamayacak kadar geçmiştik o yolu. Onunla aramızdaki çelim, bir zamanı durdururdu. Akrep de yelkovan da aynı yeri gösterirdi ve fotoğraflar, sadece o ana asılırdı.

Dudaklarımız, etin kemikten ayrılışı gibi ayrıldığında ikimiz de nefes nefeseydik. Dağılmıştık. Onun saçları karışmış, yataktan çıkmış gibi uykulu göstermişti onu. Yüzünde mahzun bir ifade vardı. Dudakları daha da şişmişti fakat yanaklarında, boğazında, burnunda kırmızılıklar vardı. Tenine biraz sert davranmış olmalıydım.

"Cesur bir kadın olman beni her seferinde biraz daha şaşırtacak," dediğinde benden izler taşıyan dudakları kıpırdadığı için yutkundum. Ona bakarken yüzümün sızladığını hissediyordum.

İçimdeki küçük azgın bulanık neredeydi?

"O zaman seni şaşırtmaya devam edeceğim," diyerek kucağından inmek ister gibi bacaklarımı belinden çözmek istediğimde izin vermeyip baldırlarımı daha sıkı tuttu. Kaşlarım çatıldı, yorum yapmadım fakat yine de ne yapmak istediğini çözmeye çalıştım.

Koltuğa yürüdüğünü fark ettiğimde ses etmedim. Koltuğa oturdu, kucağındaki beni kenara bırakmayı seçmedi bile. Ona karşılık ben kucağından kalkmak için bir hamle yaptım. "Masayı top-"

Baldırlarımdan tutup tekrar çektiğinde dengemi kaybettim ve yüzlerimiz birbirinin dibine girecek kadar yaklaştım ona. Ellerim acele ile omuzlarına tutunduğunda nefes nefese ona çevirdim gözlerimi. Turan Akkurt'un yüzünde sakin bir ifade vardı. Elleri arasında beni toz edebilirdi ve bundan habersizdi.

"Benden kaçacak mısın?" diye sordu.

"Ne kaçması, ben öyle masa-"

"Masayı birlikte toplardık. Hem sofra dediğin iki kişiyle kuruluyorsa iki kişiyle toplanır. Neden kalkmak istedin?"

CamScanner ile tarandı

"Turan," dedim kalbim ağzımda. Sadece biraz da olsa, beş saniye de olsa yalnız kalıp olanları sindirmeliydim. Nefret ettiğimi düşündüğüm adama beni öpmesini emretmiştim ve beni öpmüştü. Sadece biraz yedirmeliydim içimde.

"Sezin."

"Sen, şimdi bence beni bırak artık."

"Ben, şimdi bence hiç bırakmayayım artık." Koca elini yanağımdan başlayarak kafamın arkasına doğru götürmesine karşılık bir ses çıkaramadım. "Senden uzak kalamayacak mıyım?"

Böyle konuşarak tüm gardımı alaşağı mı etmekti amacı? Gerçekten savunmasız hissediyordum ve bunu çok kısa bir sürede başarıyordu. Başarmaması gerekirdi. Başaramazdı. Başarmamalıydı. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Buna ihtiyacım vardı.

"Tamam," dedi halimi anlamış gibi. "Masa. Tamam."

O andan yararlanıp ayağa kalktım. Gözlerim dudaklarına takılınca yutkunarak gözlerimi ondan çektim. "Şömine çok yandı." Dudakları aklımı karıştırıyordu ve oysa o dudaklara bakmıyordum bile. "Böyle... Öff, çok sıcak oldu burası."

"O kadar da sıcak değil aslında."

Elimle kendimi yelleyerek masaya eğildim. Belimde, kazağımın açıldığı yere bir soğukluk vurunca irkilerek kazağımı aşağı indirdim. "Sen otur, kalkma. Ben toplarım." Ayağa kalkacak gibi ellerini koltuğa yaslayınca geriye bir adım attım ve işaretparmağımı kaldırıp ona doğrulttum. "Hayır. Yerinde kal, koca oğlan. Bu iş bende. Tamam mı? Oradan kalkma."

Gözlerini oturduğu yerde bana dikmiş öylece bakarken, kaşlarımı çatarak masadaki bardakları aldım. Çatal ve bıçakları da aldıktan sonra ona bakmadan koşa koşa mutfağa geçtim. Mutfak, onun oturduğu alanla birleşikti, beni görüyordu ama buna rağmen kaçış yolu gibi gelmişti.

Gözlerim kenara kaydı. Mutfak kaçış yolu falan değildi. Buzdolabını görünce yanaklarımın cayır cayır yandığını hissettim. Buzdolabının beni fenalaştırması bence komik olaydı.

Elimdekileri tezgâha bırakıp, "Tövbe estağfurullah tövbe," dedim sessizce. "Allah'ım sen bana akıl fikir ver. Ben nerelere düştüm yüce Rabbim?"

Ellerimi tezgâha yasladım. Önüme doğru düşmüş saçlarımın arasından nefes almaya çalışıyordum. Nefes almak, birkaç dakika öncesini düşünürken çok ama çok zorluyordu. Dudaklarım arasından derin bir nefes çıkarıp arkamı döndüm, beklemediğim bir şekilde refleksle yumruğum arkamdaki bedende patladı.

CamScanner ile tarandı

Arkamdakinin kim olduğunu bile düşünemeyeceğim kadar uçtuğumdan dolayı onun evde olan tek kişi olacağını düşünememiştim.

İnleyerek geri çekildiğinde ağzımdan şaşkınlık nidası çıktı. "Özür dilerim!" diye bağırdım ama Turan gözünü tutmuş, geri adımlar atarak benden uzaklaşıyordu. "Gerçekten. Arkamda olacağını düşünmemiştim. Refleksti."

"Refleksle bir insanın gözünü patlatabiliyor musun sen, Kaza?" diye sorduğunda dudaklarımı ısırdım.

"Gerçekten çok özür dilerim. Hem sana oradan kalkma dedim ben! İnanmıyorum. Bakayım bir gözüne."

"Hayır," dedi ve koltuğa yığıldı. Arkasından acı dolu bir ifade ile ona yaklaşıyordum. "Yaklaşma bana!"

"Asıl sen bana yaklaşmasaydın hiçbir şey yaşanmayacaktı. Ne diye sinsi sinsi geliyorsun her seferinde? Elimden bir kaza çıkmasın diye bin kere kendimi tuttum ama bunu beklemiyordum." Kafasını koltuğun başlığına dayayıp gözünü tutarken geriye yaslandı ve inledi. Ona bakarken gözlerimi kırpıştırabildim. "Gerçekten özür dilerim. Çok mu kötü?"

"Berbat!"

"Ya rezalet!" dedim ellerimi yüzüme kapatarak. Ona yaklaşamıyordum çünkü yaklaşsam hayatı bana dar edecek gibi duruyordu. "Ben buz getiriyim."

Buzdolabına koştum. Buzdolabı tek kapaklı olduğu için açtığım kapakla birlikte tüm raflar yere düştü. Ağzımdan kaçan siktiri tutmak artık imkânsızdı.

Buzdolabının içinde pek malzeme yoktu ama raflar yeri boylamıştı. Çıkan gürültü ile kafasını kaldıran Turan Akkurt, "Ne oldu?" diye sorduğunda buzdolabının üstündeki buzluk kısmını açtım.

"Bir şey yok!" Orada gördüğüm buz kompresi kaptığım gibi buzdolabını açık bırakıp malzemelerin ve rafların üzerinden atladım.

Koltuğa doğru koştum. Onun yanına kurulduğumda, "Buzdolabını mı kırdın?" diye sordu ama iki gözü de kapalıydı. Gözünü tutan elini kenara çekip buz kompresi gözüne bastırdım. "Aman, dokunma. Kopardın gözümü. Bırak." Elimi kenara itti ve buz kompresini kendisi bastırdı gözüne. Takılmadım buna. "Kırdın dolabımı da. Mahvettin bizi."

"Buzdolabını ben kırmadım. Sen kırdın."

"Ben orada bile değil-" Sustu ve kafasını iyice koltuğa yasladı. Ne zaman kırdığı aklına gelmiş olmalıydı. "Öyle bir şey yapmış olabilirim."

"Bakayım bir gözüne."

"Yok, parmağını falan sokarsın şimdi. Bırak beni."

CamScanner ile tarandı

Şokla geri çekildim. "Bayıl istiyorsan bir de. Allah aşkına. Bir şey mi oldu diye bakacağım. Çok mu acıyor?" Cevap vermeden sızlanıyordu. "Turan."

Tek gözünü açıp bana baktı. "Çok acıyor," dediğinde normal zamandaki sert adamı değil de bebek gibi sızlanan çocuğu görmek birkaç saniyelik şok etkisi yarattı.

"Ben..." Konuşamadım bile. "Bakayım bir." Gözünü kapatıp cıkladı. "Turan," diyerek elini tuttum ve gözünün üzerindeki elini aşağı indirdim. Buz kompresi de eliyle birlikte inmişti. "Gözünü açabilir misin? O kadar sert vurduğumu düşünmemiştim. Gerçekten, bir anlığına unuttum. Refleksle vurdum. Özür dilerim."

"Acıyor."

"Çok mu?" dedim endişeyle. Resmen herifi öptükten sonra onu haşat ettim diye oturup ağıt yakacaktım. Yüzünde de öyle bir ifade vardı ki ciddi ciddi canı yanıyor gibiydi.

Tek gözünü araladı ve ciddi ciddi bana baktı. "Öpersen geçer."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Öpecek misin yoksa acımaya devam mı etsin?"

"Bir saniye." Diğer gözünü açınca ağzım da gözlerimle eşzamanlı açıldı. Gözüne bir bok olduğu yoktu! Resmen beni korkutmak istemişti. "Ama yok artık!"

İki gözünü de açıp doğrulurken gülüyordu. Kalakalmıştım. Beynimin birkaç saniyelik duraksadığını hissediyordum. Oyun oynamıştı. Gözüne bir şey olmamıştı ama elmacıkkemiği çok hafif kırmızılaşmıştı.

"Korktun ama. Kabul et."

"Bir şey oldu sandım, geri zekâlı!" Omzuna sert bir yumruk indirdiğimde acıyla inledi. Daha sert yumruğumu koluna indirdim. "Aptal zıttırık!"

"Zıttırık ne ya?" Ellerimi tutmaya çalışsa da o kadar sinirlenmiştim ki kafasını gözünü patlatmak ister gibi hiç durmadan yumruklarımı bedenine indiriyordum. Kendini korumak ister gibi ellerini kaldırdı ama ellerim hızlı hızlı ona vurmakla meşguldü.

"Gözünü falan çıkardım sandım. Oyun oynanacak yer mi burası? Çocuk musun sen? Salak herif! Bokiyenin uşağı! Kotbaş! Ha senin kafana sıçsınlar da bokta boğul!" Ona vurdukça o gülüyor, o güldükçe ben daha çok sinirleniyordum. Bir elini belime sardı. "Bırak! Bok dişli. Ödüm koptu. Ne şakası bu ya? Nerede kamera? Sokayım kamerayı götüne!" diye çığlık attım.

"Kızım, bir dur gözünü seveyim. Sert de vuruyorsun yemin ederim."

"Sus! Hak ediyorsun sen. Kara zurzi!"

CamScanner ile tarandı

"Bunlar nasıl küfürler, kızım? Meali ne bunların?"

"Kerhaneci!"

Birden tuttuğu belimden beni kendisine yapıştırınca ne sesim kaldı ne soluğum. Kızgın kızgın ona bakmaya başladım. O ise muzip bir surat ifadesiyle, "Bir şeyim yok," dediğinde sesindeki o tonda binlerce kez katledildiğimi düşündüm. O nasıl sesti öyle? "İyiyim. Sadece ne yapacağını görmek istedim, o kadar."

Tepinmeyi kestim ve ciddi ciddi baktım. "Gördün mü bari?"

"Gördüm," dedi ve suratımdaki her noktayı inceledi. "Gördüm, Kaza."

"İyi." Silkinerek uzaklaştım ondan. "İyi, götün göğe ermiştir umarım."

"Böylece çok sinirlendiğinde Serdar Komutan gibi Rizeli damarının patladığını da öğrenmiş olduk. Onlar nasıl küfürlerdi öyle? Hayatımda bu kadar iyi kullanan insan görmedim."

"Yaa," dedim gururla. "Sen bir Karadeniz kızının damarına basarsan senin damarını koparırlar. Ayağını denk al, aslanım." Ayağa kalkıp kartonları aldım ve, "Ayrıca bilgilerimi bu kadar ezberlediğini gerçekten bilmiyordum," diyerek onları çöpe attım.

"O bilgiler senin hakkındaysa ezberlerim, Kaza. Asla da unutmam." Ellerini dizlerine yaslayıp kendini ayağa kaldırdı. Derin bir nefesten sonra buzdolabına doğru yürümeye başladı. "Sen de benim hakkımdaki bu bilgiyi unutma."

Buzdolabının raflarıyla uğraşmaya başladığında koltuğa geçen ben oldum. Sarı koltuğun başındaki battaniyeyi aldım ve üzerime örtünüp uzandım. O sırada Akkurt, buzdolabının raflarını yerine takmakla uğraşıyordu. Derin bir şekilde esnedim. "Seni araştırdığımda hakkında pek bir şey bulamadım," dediğimde rafın birini tutan eli duraksadı.

"Beni yaşayarak tanı."

"Tanımaya başlıyorum zaten," diye fısıldadım. Yorulduğumu hissediyordum. Dün çektiğim uyku hiç de iyi gelmemişti. Aksine beni çok yormuştu. Sabah da hiçbir şey yemediğim için vücudum mideme giren yemekle birlikte mayışmıştı. Ve battaniyelerin bir etkisi vardı. Üzerine serdiğin an uykun geliyordu.

"Kimseyi tanımak için heves duymayan ben, senin hakkında en küçük bir bilgi edinebilmek için çaba gösteriyorum."

"Ne merak ediyorsun ki?"

"Neden Oxford'u bırakıp asker olmayı seçtiğini. Çok iyi bir psikolog olabilirdin."

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum, Kaza."

CamScanner ile tarandı

"Hayat bizi istediğimiz yere sürükledi, değil mi?"

"Sence?"

"Kadere inanırım," dedim. Gözlerimi açık tutmak artık bir eziyetti. Gözlerimin elimde olmadan kapandığını hissettim. "Kaderin var olduğunu biliyorum. Kader beni buraya sürükledi. Bu dağ evine, senin yanına." Sesim iyice kısılıyordu. Neyden bahsettiğimi bilmiyordum. Sadece çok yorgundum ve boş boş konuşuyordum. "Kaderi severim."

"Ben de," diye bir fısıltı duydu kulaklarım. "Seni bana yazan kadere minnettarım, Kaza."

Gözlerim tekrar açıldığında bir dağ başındaydım. Soğuktu. Karlıydı. Gözlerim hemen ellerime indi. Üzerimdeki kamuflajı fark ettim ilk önce, sonra ise elimdeki silahı.

"Kurtar beni," diyen sesi duyduğumda karın altına girip de o kanı kefenim yapmak istedim. "Lütfen, kurtar beni. Ölmek istemiyorum."

Gözlerim acele ile etrafı taradı. Fena bir fırtına vurmuştu dağa. Çevrede kimse yoktu. Olsa bile fırtınadan dolayı görmem imkânsızdı. Ses duyuyordum. Ağlıyordu o ses. Mırıltılarını da seçebiliyordum. "Neredesin?" diye bağırdım gür sesimle. "Ses ver bana!"

"Lütfen," diyordu kız. Ağlıyordu. Bağıra bağıra ağlıyordu. "Lütfen!"

"Buradayım. Yemin ederim buradayım. Kurtaracağım seni. Bana ses ver!" Deli gibi hissediyordum. Soğuk, tenimi kesmek ister gibiydi ama tek istediğim o kıza ulaşmaktı. Başı beladaydı. Başı hep beladaydı ama onu korumalıydım. Bu deli karda hayatta kalamazdı. Onu vursalar dik duramazdı. Ona dokunsalar sessiz kalamazdı.

Onu kurtarmak istiyordum. Siktiğimin dağından, koyduğumun cehenneminden, kansızlardan, düşmanlardan, kendimden... Artık bitsin istiyordum.

"Kurtar artık beni. Yalvarırım."

Koşmaya başladım. O deli fırtınaya rağmen, gözü kör eden rüzgâra rağmen karlar arasında koşmaya başladım. Deli gibi koşturuyordum. Elimdeki silahla onu kurtaracaktım herkesin elinden.

"Ölmek istemiyorum!" diye çığlık attı kız. Sesin geldiği yöne doğru döndüm. Bir şey yoktu. Sağa döndüm, sola döndüm. Yoktu. Önümde, arkamda... hiçbir yerde yoktu. "Beni kurtar, lütfen. Her gün ölüyorum. Kurtar beni bu azaptan."

CamScanner ile tarandı

Ses, hiçbir yerden gelmiyordu. Sesin kendisi rüzgârdı. Ses, rüzgârdan geliyordu. Silahımı kaldırdım. Herhangi bir yere odaklandım. Neresi olduğunu bilmiyordum. Vurmak istedim. Onun canını yakanların canını almak ister gibi ateş ettim. Ateş ettiğim, birisi değildi. Rüzgârdı. Rüzgâra ateş ediyordum çünkü Gizem neredeyse onu öldürmek isteyenler oradaydı.

Ellerim titreye titreye bir el daha ateş ettim. Çığlık geldi rüzgârdan. Sonra ise ilerideki bir siluet göründü. Karnını tutarak gelen bir bedeni seçebildim. Fırtınada dimdik yürüyordu, oysa ben ayakta zor duruyordum. Gizem Artcan, tam karşımda dikildiğinde ayakta duramayacak kadar savrulan bedenimle öksürdüm. "Kimdi?" diye sordum. "Vurdum mu onu? Öldü mü? Gel buraya. Götürelim seni evine. Annenler seni bekliyor."

Annesini tanımıyordum ki annesini beklediğini nereden bilebilirdim? Ben onu kurtarmaya gelmiştim.

"Yine yaptın," dediğinde fırtına dindi. Üşüyordum, savruluyordum ama fırtına bitmişti. Gözlerimi kısarak ona odaklanmaya çalıştım. "Onları vuramadın."

Elini kaldırdığında karnından akan kanları gördüm. Beyaz karın üzerine, sicim gibi yağıyordu. Ayaklarımın altındaki beyaz gelinlik, kırmızı kuşakla kirlenmeye başladı. Ayaklarımı geri çekmek istedim. Dehşete düşmüştüm. Bir ona baktım, bir kana. Bir kara baktım, bir de elime. Kanlı elime.

O kan Gizem'den gelmiyordu, benden geliyordu. Benim kanlı elimden geliyordu.

"Beni onlar öldürmedi," dedi ağlayan sesi. "Beni sen öldürdün."

Kanlı elimdeki silahı attım korkuyla. Gözlerimi etrafa çevirdim. Yoktu. Kahkahalar yükseldi tekrar başlayan rüzgârdan. Kahkahalar, bir gelin evindeki ağlayışları bastıracak gibiydi. Yoktu. Gizem yoktu çünkü ölmüştü. Kuzey Irak'ta. Nisan ayında. Ben onu kurtaramadığım için ölmüştü.

"Sen öldürdün. Katil. Katil! Sen katilsin. Sen katilsin! Sen öldürdün!"

Ellerimi kulaklarıma yasladım. "Ben öldürmedim," dedim. Kahkahalar ve katil sesleri yükseldikçe çığlık atmak istedim. "Ben öldürmedim. Ben onu korumak istedim."

"Katilsin sen! Kızı sen öldürdün. Katil, Sezin Kaza. Yaz her yere. Sezin Kaza tescilli bir katil. Masumların canını alan bir katil." Kahkahalar duruyordu. "Katil Kaza!"

"Kaza, uyan."

Çığlık atmaya başladığımda omuzlarımdan sarsıldığımı hissettim. Gözlerim kocaman açıldığında karanlık bir odaya uyandım ama tir tir

CamScanner ile tarandı

titriyordum. Çığlık atarak oturdum yattığım yerde. Bir beden, telaşla bir şeyler diyordu ama kulaklarımdaki *katil* suçlamaları durmuyordu.

"Ben katil değilim. Ben katil değilim. Ben yapmadım."

"Sezin, bana bak, bebeğim. Buradayım. Sadece kâbus. Hepsi yalan. Bana bak." Gözlerim onu değil, etrafı izliyordu. "Yok bir şey." Çenemdeki parmakları, beni kendisine çevirdi. "Ben buradayım. Bak. Kâbustu." Gözlerim onu seçince hızla inip kalkan göğüskafesim, karışmış kafam ve kocaman olmuş merceklerimle ona baktım.

"Ben öldürmedim," dedim zorlanarak.

"Sen öldürmedin." Koltuğa, yanıma oturdu. Bedenimi kendisine çevirip kafamdan tutarak beni göğsüne çektiğinde bir tepki veremiyordum. "Yemin ederim. Sen öldürmedin."

"Ben katil değilim." Her yere yazmak istiyordum. Bana bakan gözlerden, gülen insanlardan, geçmişten ve elimdeki kandan kurtulmak istiyordum. Ben katil değildim. Ben masum bir canı almazdım.

"Özür dilerim." Ne diyordu? Anlamıyordum. "Özür dilerim. Sana demek istememiştim. Özür dilerim." Kafamın üzerine konulan korkak öpücükleri hissettim. "Özür dilerim, Kaza."

"Ben öldürmedim. Sadece çok hareketliydi."

"Biliyorum." Kafamı kaldırdı. Gözlerimi ona çevirdim. Şöminenin yanan ateşi, yüzlerimizi aydınlatıyordu. "Yemin ederim. Bana bak. Ben yemin etmeyi seven, pek de yemin eden bir adam değilim ama sana yemin ederim bulacağım."

"Neyi?"

"Her kimse sana oynayan, her kimse seni bu hale getiren..." Gözlerimi kırpıştırdım. "Sana yemin ederim onu bulacağım. Kim olursa olsun fişini keseceğim. Yemin ediyorum, her biri sana oynanan her oyunun hesabını verecek."

Turan Akkurt, yemin etmişti.

O gün sabaha kadar, uğruna yemin ettiği kadının saçlarını okşayarak onu uyutmak için çabaladı.

Ve o sabah, biliyordum. İçinde kocaman bir zaaf doğmuştu ve o zaafın sönüşü sabahın geceye dönüşünden daha zor olacaktı.

CamScanner ile tarandı

12. RA'C

Bir kalbim var; yumruk yiye yiye boynu bükülmüş, zincir vurula vurula kördüğüm olmuş, ayazda kala kala buz kesmiş.

Bir kalbim var; yapayalnız kaldığı her saniyede etrafına çelik teller örmüş. Kimse girmesin demiş. Kimse dokunmasın demiş.

Askerim. İşim kalpten geçer. Askerim. Namusum, inanışım, yolum ve amacım kalbimden geçer. Yere düşeni gördüğümde arkamı dönüp gidemem, yere düştüysem bir başkasını yanıma çekemem. Elimde ekmek olmasa da bulduğum ilk kırıntıyı milletime veririm. Milletim cansız kalmasın diye canımı kalkan yaparım.

Ben Türk askeriyim. Yattığım yorgan ince diye ağlamam ama milletim üşürse gözyaşı dökerim.

Bir kalbim var; vicdan kazağını giyinmiş. Onun varlığını ne kadar inkâr etsem de orada. Biliyorum.

Karnımın üzerinden belime atılmış kalın kolu hisseden kalbim, zihnim açılır açılmaz kavradığı gerçekle güm güm atmaya başladı. Gözlerim açılmasa da kalbimin zincirlerini zorladığını, buzunu çatlattığını hissettim. Bükülmüş boynu her atışıyla ayağa kalktı.

Derin bir nefes alış sesi, kulağımın tam dibinden geldi ve o nefes boynuma vurdu. Boynum sıcak nefes ile irkildi. Yıllarca, çok ama çok uzun yıllar boyunca tek yatmaya alışkın olan kalbim, bu sefer ikinci bir kişiyle kasıldı.

Yanımdaydı ve uyuyordu. Yanımdaydı, nefesi boynuma vuruyordu ve omzumun hemen üzerinde kafasını hissediyordum.

Dün geceden beri çığlık atmaktan ve bayılmaktan sesimi kaybettim de... Benim için bir kez bağırır mısın kurban olduğum? Herif bize sarılmış, uyuyor.

Gözlerim kırpışarak açıldıktan sonra hemen karnımın üzerine kaydı. Üzerine kazağını geçirdiği için yün kazaklı kol üzerimdeydi. Narince, beni sarmadan sadece kolunu üzerime atmıştı.

Vücudu hemen yanımdaydı ama yatar pozisyonda değildi. Açıkçası zaten bu koltuğa ben dahi zar zor sığarken onun sığacağını düşünmemiştim. Hafif yatar pozisyonda kafasını başımı yasladığım yastığa koymuştu. o kadar garip bir pozisyondaydık ki benim boynum onun nefes alanı gibi bir şey olmuştu.

CamScanner ile tarandı

Ben dümdüz yatsam da kafam sağa doğru eğilmişti, o da açıkta kalan boynuma yerleşmişti.

Kafamı hafifçe kaldırıp etrafa bakındıktan sonra başımı geri yatırdım. Dün geceyi yarım yamalak hatırlayan hafızam bana istediğimi verdi. Tekli koltukta uyuyakalan Turan Akkurt, bacaklarını benim yattığım koltuğa uzattığı ilk saniyede kuş kadar hafif olan uykum bozulmuştu.

Çabasını anlamıştım. Kıç kadar koltukta benim yanıma yatmaya bahane arıyordu resmen. Tekli koltukta uyusa en fazla iki üç gün bel ağrısı çekerdi ama o ısrarla ayağını yattığım yastığın yanına koyup yastığımı dürte dürte kendine yer açmaya çalışmıştı.

Gözlerim kapalıyken bir süre onun yalancı koltuğa sığma çabasını dinlemiş daha sonra, "Ya yürü git arabanda yat ya da geç yanıma da istediğini al," dediğimi hatırlıyordum. Sıfır ses ile usulca yanıma yerleşmişti.

İki metrelik herif, çocuk gibi yanıma kıvrılınca tekrar gözlerimi yumup uyumaya devam etmiştim ama onunla sabah kolu üzerimde, kafası boynumda uyanma gibi bir düşüncem yoktu. Herifi yanına çağıran ben olduğum için haliyle onu olduğum yerden kovamazdım. Onu uyandırmadan nasıl kalkacağımı düşünmeye başlayacakken homurdandı Akkurt.

"Uyandıysan kalk, Kaza. Uyumaya devam edeceksen de kafanı oynatarak rahatımı bozma."

Kalın, uykulu, mahmur ve seksi ses araştırması üstünde kırk yıl çalışsam şu sesi tahmin edemem.

Uykulu sesini duyunca karnıma saplanan ağrı ile yutkundum. Sanki yirmi bıçağı aynı anda karnıma saplamışlardı. Öyle bir ağrıydı. "Alaya gitmemiz lazım."

Bravo. Herifle öpüştükten ve birlikte uyuduktan sonra söylenecek en güzel cümle. Şey de istersen, birader kalk hadi, alaya geç kaldık.

"En geç kırk beş saniye önce uyandın. Bu mu günaydının?" dedi agresif ve huysuz bir sesle. Gözlerini açmamıştı.

"Günaydın," dedim ve o tek gözünü açıp kanlı, sarı bilyesini bana dikince yüzümdeki ciddiyeti bozmadan, "Alaya gitmemiz lazım," diye ekledim.

Göz devirerek tek gözünü de kapattı. Yüzüstü yattıktan sonra vücudunun yarısını koltuktan dışarı verdi. Yüzü tamamen boynuma gömüldü, dudakları boynuma değiyordu. Tüm bedenim kaskatı kesildi. Vücudunun tamamını hissedeceğim kadar bana sarıldığında derin bir nefes almak istedim ama hayvan oğlu hayvan feci sıkmıştı.

Bana sarılarak uyumaya devam etme çabasına kocaman gözlerle bakakaldım. "Sadece uyumak istiyorum," diye sızlanınca tenime sürtünen

CamScanner ile tarandı

pürüzsüz çehresini hissettim. İçim karıncalandı, yutkundum, o yumru aşağı inmedi. Bana sarılıyordu!

Elimi refleks ile koluna koyduğumda pazılarının sertleştiğini, kasıldığını elimin altında hissetmiştim. O sırada ense tıraşına baktım.

Tertemiz ensesiyle uzanmış yatıyor, bir Turan'ım, Alp'im, Akkurt'um, Pehlivan'ım, Kazazedem uğruna Ya Rab ne Sezişler kuduruyor.

Neden ense tıraşı bu kadar tertipliydi? Neden uyumak istiyordu? Hayır, doğru soru; *neden benimle uyumak istiyor* olacaktı. Ne değişmişti? Birden onunla bu insanlar mı olmuştuk? Öpüşen, yan yana uyuyan, sohbet eden?

Mantığıma yatmayan şeyler vardı.

En sonunda onu üzerimden tüm kuvvetimle çekip ayağa kalktığımda, sırtüstü uzanıp bir kolunu başının altına alarak bana döndü. Huzursuzca mırıldandı, ne dediğini anlayamadım.

Üzerimdeki kazağımı düzelttim. Saçlarımdaki tokayı çözüp atkuyruğu yaptım. Tüm bu süre boyunca beni izleyen yüzbaşıya döndüğümde onun uykulu bir yüzle bana baktığını gördüm.

"Gidelim dedim," dediğimde, "Çok bile dayanmıştın zaten," diyerek esnedi.

"O ne demek?" dedim çatık kaşlarımla.

"Senden beklenmeyecek kadar uzun süre insan taklidi yapabildin."

"Senin yapamadığını yaptım diye mi kuduruyorsun?" dedim agresifçe. Hayır, ne bok yemeye yine saldırma modunu açmıştı ki?

"Ben mi kuduruyorum? İnsan taklidini bitiren sensin. İnsan dediğim, hani şu saldırmayanından. Sen başka bir kategoriye giriyorsun... malum."

"Bir daha-" diyerek işaretparmağımı ona uzatıp bir adım attığımda kaşlarını kaldırdı merakla. Gözleri işaretparmağıma kaydı kısa bir an. Parmağımın farkına varmamı bekler gibi baktı parmağıma. Sonra gözlerime döndü.

"Bir daha ne?"

Onunla uğraşmayacaktım.

"Boş ver," diyerek arkamı döndüm ve tekli koltuğun sırtına bırakılmış ceketimi elime aldım. Ceketin ceplerini kurcalayıp telefonumu aldıktan sonra ekranı açtım. Tüm moralimin içine sıçılmıştı. Zaten berbat bir uyku geçirmiştim. Kâbuslar göre göre sabahı zor etmiştim.

"Bir daha ne, Kaza? Devamını getir. Emir mi vereceksin? Onun bir kedilik olduğunu biliyorsun."

Ne? Hayır, hayır. Bir şey yok, bir şey yok, bir şey yok. Şaka yaptı. Alınmadık değil mi? Alındık işte!

CamScanner ile tarandı

Ekranda donakalan parmaklarımı oynatamayıp, bir de üstüne ekrana bakarken kaşlarımı çattım. Sadece onu öpene kadar mıydı o herif? Eski ye geri mi dönmüştük? Bu kadar şerefsiz miydi? Her şey numara mıydı? Siktirip gitmesini yüzüne bağırmalıydım ama onun yerine rehbere girdim. Buradan siktir olup giden ben olmalıydım.

"Devamını getir. Ne diyeceksen de," diyerek ayaklanmasına dönmedim bile.

Ellerim titremiyordu. Gerçekten, tüm samimiyetimle buradan gitmek istiyordum. Dün söylediği her şeyin bir yalan olduğunu, beni öpmek için bir numara olduğunu ve ondan sonrasının da birlikte zaman geçirmek zorunda olduğumuz için numara olduğunu anladım. Ben bir geri zekâlıydım. Başka bir şey değildi.

Ne sanıyordum? Arzuladığım ilk adamın müthiş kalpli birisi olacağını mı? Erkeklerin hangisi müthiş kalpliydi ki? Hepsinin kalbini sikerdim. Kalpsiz orospu çocuklarına daha fazla vaktimi ayıracak değildim.

Rehberde Şükrü'nün numarasının üzerine geldim. Telefonun elimden birden çekileceğini tahmin etmediğim için kafam hızla kalktı.

Gitmek istiyoruz, Seziş. Kalbim çok kırık ve bunu en büyük Turancı olmam dahi tamir edemeyecek.

"Ben konuşurken muhatabın ben olmalıyım, Kaza. Gözlerin bana bakmalı," dediğinde inatla gözlerine değil, burnuna baktım.

Suratımdaki tüm duyguları mezarlığına geri gömdüm. Üzerlerine attığım toprağa çiçekler ve otlar diktim. Tüm duyguların üstünü bahçeyle kapattım. Çiçeklerin de otların da cansız durduğunu gelen geçen herkes görebilirdi. Suratımda tek bir siktiğimin kıpırtısı yoktu. "Sabah sabah seninle uğraşmayacağım. Başım belada ve bunun sorumlusu her neyse, her kimse bunu çözmek istiyorum. Telefonumu ver," diyerek eline uzandığımda elini benden kaçırdı.

"Gözlerin, Sezin," dedi inatla.

Aynı inadın daha koyusuyla gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım, gözlerimi açtım ve kaşlarına diktim. "Telefonumu ver."

"Şükrü'yü mü çağıracaksın? Benim olduğum yerde, Şükrü'den mi isteyeceksin seni almasını?"

"Yaptığın tek şey özel hayat ihlali. Başka hiçbir bok değil. Ver şu telefonu," desem de ben uzandıkça telefonu başka yere kaçırıyordu.

"Gözlerini ver," dedi inatla. Bu sefer gözlerimi ondan kaçırmayıp direkt sarı belalarına baktım. Gerçekten sinirliydi, bunu saklama ihtiyacı

CamScanner ile tarandı

durumundu ama ben bütün duygularımı saklamıştım. Cansız gözlerle öylece onu bakmaya Turan'ın telefonu kaçıran eli aşağı indi.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sorduğumda bu herifle iş yapmadığımı, öpüşsem de sevişsem de onunla iş yapmaya devam edeceğimi, bunun kişisel bir mesele değil de memleket meselesi olduğunu kendime hatırlattım, gözlerine baktığım süre zarfında. *Ne olursa olsun.*

Ona karşı duygularım olsun yahut olmasın; bu adam benim üstümdü.

"Alaya gideceksen seninle gelirim. Kahvaltıyı alayda yapacağım. İşlerin varsa ya da kahvaltıyı dışarıda yapmayı düşünüyorsan Şükrü'yü çağıracağım," dediğimde kaşları çatıldı. Sinirli değil, meraklı vardı şimdi gözlerinde.

"Ne oluyor? Bu tavrın ne şimdi?"

Bize yapılanların normal olduğunu düşündürdün, Turan. Evet, Turan. Çünkü bence sen de artık herkes gibisin. Yani ben. Biz. Yani biz artık herkes gibiyiz. Alp de yok artık sana. #senibalaçokseviyorumamakalbimikırıyorsunoyüzdenşimdilikböyle

"Her şeyi sorgulayacak mısın? İkinci suikastımı yaşadım ve üçüncüsüne uğrayıp rütbemi kaybetmeden önce kendim için bir şeyler yapmalıyım."

Lütfen, sanki senin için sorun yokmuş gibi her şeyi geriye atma. Lütfen, Seçil. Bunu yaparsan mahvolurum çünkü bunu zaten hep yapıyorsun.

O meraklı da duygusuz gözlerime baktığı bilmem kaçıncı saniyede çöp oldu. Artık ikimiz de duygusuzduk ve dün olan her şey bir betonun altında kalmıştı.

"Anladım," dedi. "İyi madem. Ben de aramızda bir problem var sandım."

"Aramızda bir problem yok," dedim karnımdaki tüm kelebeklerin kanatlarından kendime küller yaparken. Her birinin kanatlarını parmaklarım içinde ufalayıp kül yapma derdindeydim. "Sadece kafama takılıyor bu sıra olanlar." Elindeki telefonu dikkatle bana uzatınca hemen aldım. "Götürecek misin, Şükrü'yü çağırayım mı?"

"Arabaya geç, geliyorum."

Kafamı *tamam* der gibi eğip arkamı döndüm ve montumu üzerime geçirdim. Kapıdan hızlıca geçip arabaya gidene kadar arkama bakmadım.

"Hoş geldiniz, komutanım. Yemin ederim, resmen yüzünüze hasret kaldım. Toplasanız sizi iki hafta görmedim belki ama gerçekten bir insanı özlemek için iki saat yeterliymiş. Gül yüzünüzü gördüm, işte dedim doğdu güneşim," diyen Bahri yanımda hızlı hızlı yürürken ona göz ucuyla bakıp önüme döndüm.

CamScanner ile tarandı

"Dökül," dedim sadece, hızımı kesmeden albayın odasına yürürken. Bahri bana vereceği çok önemli haber olmadığı sürece ortalıkta görünmezdi. Dedikodu yapmayı sevmediğim için onunla oturup çay kahve sohbeti etmezdim. Ne zaman beni yemekhane çıkışında yakalarsa peşime takılır, yol boyunca her şeyi tek nefeste iletirdi.

Bahri'yi severdim. Bu alayda Lazkiye'den sonra en az konuşan insandı.

"Valla ne diyeyim, Turan Komutan acımadı. Alaydan bir çocuk ordudan atıldı. Üç kişi de kısmi süreli devam aldı."

En son Hakkâri'ye gitmeden önce alay içerisine sızan sızıntılar yüzünden hakkımda ahlaksızlık gerekçesiyle bir dedikodu çıkacaktı. Turan da buna en baştan müdahale edip herkesin sesini kesmişti. Belli ki dört çocuk kendisini savunamamıştı.

"Ee?"

"Bu sizin getirdiğiniz kadın, Hera, günlerdir sorgulanıyor. Biz de oradayız Keklik'le, biliyorsunuz. Kadın Nuh diyor, peygamber demiyor. Dün Kubat Komutan'ım girdi yanına. Bir şey dedi kadına, ne dediğini duymadık. Hera saç baş yolmalı bir şekilde cıyak cıyak bağırıyordu yemin ederim. Delirtti Kubat Komutan'ım."

"Devam et."

"Siz yokken her gün Turan Komutan buraya geldi-"

"Dedikodu değil, Bahri," dedim birden adımlarımı kesip ona dönerken. "Bilgi vereceksin. Dedikodulara ihtiyacım yok. Nasibimi fazlasıyla alıyorum zaten onlardan."

Bahri kafasını eğip, "Her gün, sizi banyoda sıkıştıran köstebekleri aşağıda hücrede bir saat boyunca sıkıştırıyor diyecektim," dediğinde, "Kaldır kafanı," dedim. Bahri hemen kaldırdı kafasını. "Ne demek sıkıştırıyor?"

"İşkence yapıyor. Bir gün, Keklik'le ben aşağıdaydık. İçeri bir girişi var, anlatamam size. Hiç durmadan, bir saat boyunca ağlatıyor herifleri. Herifler de ağızlarını açıp özür dilemekten başka bir şey yapamıyor."

Bizim haine, kalleşe acımamız olmazdı. O herifleri umursamasam da birilerinin onlara cezasını verdiğini biliyordum. Onlara ceza veren Bahri de olsaydı, aynı şeyi düşüneceğimi kendime tekrarlayarak bunun sadece vatan için olduğunu hatırlattım.

"Devam et," diyerek yürümeye devam edince, "Bu kadar biliyorum," dedi. "Benim bildiklerim basit şeyler haliyle, sizin gibi değiliz Serdar Komutan'ım," deyince dudaklarımdaki gülümsemeyi o görmeden sildim. Eşek herif, gururlu gururlu konuşunca koltuklarım kabarıyordu. "Sizi ilgilendirdiğini düşündüklerimi söyledim."

CamScanner ile tarandı

Albayın odasının olduğu koridora girince, "Kaybol," dediğimde, "Emredersiniz," diyerek selam verdi. Dediğim gibi koşarak uzaklaştı ve kayboldu. Arkasından ona bakmayı kesip kapıyı çaldığımda, "Gir," komutu ile hızla içeri girip selama duran ben oldum.

"Beni çağırmışsınız, Serdar Komutan'ım."

"Otur," dedi albay elindeki dosyayı masaya sertçe vurarak. Bir an korkmadım desem yalan olurdu. Yutkunarak koltuğa oturunca, "İki," diyerek elindeki dosyayı tekrar sertçe masaya vurunca olduğum yerde dikildim. "İkinci suikast!" Gür sesi ile bağırmasını beklemiyordum. "Koskoca bir ay içinde iki suikast, iki köstebek! Kaç başarı?" Kafamı önüme eğince bariton sesiyle bağırdı. "Cevap ver!"

"Bir."

"Bir?" diye alayla güldü. "Koskoca bir!" Elindeki dosyayı bu sefer masanın üzerine fırlatıp ayağa kalkınca kafamı daha da eğdim. "Tüm bu olanlara rağmen sen kendini suçlu hissetme, mesleğe olan aşkından vazgeçme, kimsenin yüzünü kara çıkarma diye uğraştıkça belalar seni buluyor!"

Kafamı kaldırıp dudaklarımı aralayınca, "Sakın!" diye bağırdı aynı gür sesiyle. İşaretparmağını bana uzatıp, "Sakın bana *ben ne yaptım* deme!"

"Demeyecektim," dedim başımı dikerek. "Kitaptı amaç. Aldım, getirdim," dediğimde güldü albay.

"Kitap," dedi. Büyük adımlarıyla kapıya yürüdü. Postallarını yere her vuruşunda yerimde titremek geliyordu içimden. Kapının yanındaki çöp kutusuna eğilince tüm vücudumun donduğunu hissettim. "Kitap, değil mi? Kitap. O bir başarı, bu kitap!" Kitabı önüme fırlatınca aralanan kitabın sayfalarına baktım. Anlamsız bir şeyler vardı.

"Al kitap. Ne yazıyor? Oku bakayım. Al o kitabı eline!" Kitabı elime alıp açtığımda kitabın içinde bir bölme olduğunu gördüm. Bölmenin içi boştu ama orada daha önceden bir şey olduğu belliydi. Bir şey vardı bu kitapta, bir şey saklanmıştı. Şimdi ise yoktu.

Sayfalarda ise anlamsız şekiller ve desenler vardı. Karışık yazılmıştı. Bir bok anlaşılmıyordu. "Ne yazıyormuş? Ben söyleyeyim sana ne yazdığını. Hayal kırıklığı yazıyor! Başıboşluk, başarısızlık, beceriksizlik yazıyor!"

Albay bana bağırdıkça küçülüyor, minicik oluyordum.

Bana bordo bereli eğitimine girdiğim zamanki tavrını hatırlattı. Sertti. Çamurun içine bizi fırlatırdı, biz çamurun içinden çıkmaya çalıştıkça bizi iter, "Beceriksiz, ayağa kalk!" diye bağırırdı. On kişi arasındaki tek kadındım, buna rağmen tavrı aynıydı. Ben, sırtımda doksan beş kilo adam taşırken, beni yere itip adamla birlikte ayağa kalkmamı bağırmıştı.

CamScanner ile tarandı

Acımasızcaydı. Korkutucuydu. Ağlamak istedikçe, "Tavuk!" diye bağırıp bizi eziyordu.

Albay Serdar Köktür, öfkeliydi çünkü onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Sezin, kitapta desenler ve şekiller var. Gizli bir alfabe olabilir. Gözünü seveyim küçülme. Dik dur. Koskoca Sezin Kaza'sın sen.

"Yüzü kara çıkartmak yazıyor. Bak, altında kimin imzası var?" Bana doğru eğildi. "Oku, kimin imzası o?" Cevap vermediğimde, "İsmini söyle!" diye gür, iç titreten sesiyle bağırdı.

"Sezin Kaza."

"Daha gür," dedi. "Başarılı olduğunu söylerken, ödül alırken, mezun olurken nasıl bağırdıysan öyle bağıracaksın! Bağır ismini. Sessizce değil. Utanıyormuş gibi değil!"

"Sezin Kaza," dedim daha yüksek bir sesle.

"Rütbeni de ekle. Herkese kendini kanıtlayacağını söylerken hep rütbeni eklersin. Ekle!"

"Üsteğmen Sezin Kaza," dedim ama göğsümde acımasız kurşun, durmadan etrafa dağılıyordu.

Başarısız olmuştum ama o yine de moralimi bozmamak adına bunu söylememişti. Son suikast, son damlaydı. Böyle şeyleri alaya almamam gerekirken ben alaya alıyordum. Övünüyordum. Kibrim gözümü kör ediyordu.

"Birkaç ay sonra, kıdemli olacaksın bir de. Seni kıdemli üsteğmen yapacağım diye, göğsüm kabarıyor benim. Göğsüm." Sertçe göğsüne vurunca utançla gözlerim kapandı. Daha da yerin altına giremezdim. "Koskoca kız yarbay yapmadan ölmeyeceğim diyorum kendime. Soruşturman tekrar gündeme gelmesin diye, raporlar yağdırıyorum Ankara'ya. Sana güvendiğim için! Yüzümü kara çıkarmadığın için! Bu mu senin bana olan saygın? Kaldır kafanı. Eğme sakın!"

Kafamı kaldırdım ve dimdik karşıya baktım. Dişlerimi kıracak kadar sıkıyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmak beni sahipsiz bırakıyordu. Vaktiyle bana baba gibi arka çıkmıştı, dedem gibi güç vermişti, bir abi gibi konuşmuştu. Hayatımda olmayan her erkeğin yerini dolduracak kadar güvenirdi bana. Şimdi o güveni yıkmış gibi hissediyordum.

"Özür dilerim."

"Ne için?" diye bağırdı.

"Önemsemediğim için."

"Neyi?"

"İçinde bulunduğum durumu."

CamScanner ile tarandı

"Bu son," dedi parmağını yüzüme doğru sallayarak, sinirle. "Bir askerim eksik şu an. Nizami yok! Vuruldu. Senin operasyonunda!" Yüzüme tükürür gibi, tokat atar gibi, saçımdan tutup yerlerde sürükler gibi hissettiriyordu sözleri. "Ölebilirdi çocuk. Dakikalarca dayandı. Neden? Çünkü senin operasyonunu başarısızlığa uğratmak istemedi! Sen umursamazken kendini, onlarca insan seni düşünüyor!"

Daha fazla dayanamıyorum. Lütfen ağlayalım.

"Kaç dakika dayanmış biliyor musun? Tamı tamına doksan dakika! Doksan. Kanaması olmasına rağmen doksan dakika dayanması bir mucize ama bu tabii ki senin sikinde değil!"

"Bir daha olmayacak."

"Kafan mı dağınıktı? Her şey üst üste mi gelmişti? Biri sana mı oynuyor? O, bu, şu dinlemem! Bıktım usandım bu laflardan. Sen askersin. Bahanen yok senin! İcraatın var." İşaretparmağı yüzüme doğru sallandıkça yerin dibine girme isteğim artıyordu. "*Tamam,* dedim. *Soruşturmadan beri toparlayamadı kendini, bocaladı* dedim ama bu sürünmek!"

Doğruydu. Bu bocalamak değildi. Bildiğin düşmüştüm, sürünürken cıka satıyordum.

"Dağlara dağıldı yine it sürüleri. Bugün, göreve çıkacaksınız. Bugün o dağdaki it sürülerini öldüreceksin. Silkeleneceksin. Başımın üzerinde bayrağım var, o bayrak üzerine yemin ederim ki... eski Üsteğmen Sezin Kaza'yı görmezsem..." Devamını getirmemesini isterdim ama yüzüme eğildi. Gözlerimi ona çevirmek zorunda kaldım. Kan ter içinde kalmış suratı ve tüm sinirleriyle o cümleyi kurdu. "Rütbeni senden alırım." O an, gözlerimin dolabileceğini hissettim. Eğer, eğitimimde yüzüme vurulan her ağır kelimeyi kaldırmamış olsaydım hüngür hüngür ağlardım. "Duydun mu beni?"

"Duydum, komutanım," dedim düz sesimle.

"İyi," deyip dikildi. Masasının üzerinden sigara paketini ve zippo'sunu alıp penceresine yürüdü. Pencereyi açtı. "Şimdi al o salak kitabı da... defol gözümün önünden. Sakın ola, aklını başına almadan da karşıma çıkma."

Ayağa kalkıp, "Emredersiniz," dediğimde yüzüme dahi bakmadı. Arkamı döndüm. Büyük adımlarla odadan çıkarken içimden hiç durmadan tekrar ettim.

Eğitimde merhamet, vatana ihanettir. Eğitimde merhamet, vatana ihanettir. Eğitimde merhamet, vatana ihanettir.

Ellerimi yüzüme doğru çıkarıp sertçe sıvazlarken yanıma doğru koşan askeri fark etsem de acilen dışarı yönelme isteğiyle nefeslendim. Çekemezdim hiçbir haberi.

CamScanner ile tarandı

"Komutanım," dedi, duymazlıktan gelebilirdim. Devamını duyunca duymazlıktan gelmek imkânsızdı. "Turan Komutan sizi odasına çağırdı. Acilen, hemen, şu an sizi görmesi gerekiyormuş."

"Gelemeyecekmiş de," diyerek bir adım attım, atmaz olaydım.

"Bunu derseniz sizi almaya kendisinin geleceğini söyledi," dediğinde yüzümdeki tüm ifade saldı kendisini. "Çok acilmiş. Yaşanmasını istemediğiniz şeyler yaşanırsa sorumlusu o değilmiş. Böyle dedi." Dişlerimi sıkarak yüzümü ona çevirdiğimde asker kendisini geri çekti. Gözleri büyüdü. Nasıl bir yüz ifadem olduğunu pek seçemiyordum. "Ben demedim, Turan Komutan'ım dedi, vallahi."

"Ona de ki *Sezin Komutan'ımın ayağı aksıyormuş. Yavaş yavaş gelecekmiş. Toparlanmaya çalışıyormuş,*" deyince asker ayağıma baktı. Bir değişiklik görmeyince, "Ama-" diyecekti ki arkamı dönünce susmak zorunda kaldı.

Dışarı çıktım ve kışın kendisini gösterdiği bahçeye adım attım. Birkaç asker bana dönüp selam verirken, her zamanki bankıma ilerleyip oturdum. Sigaramı çıkarıp yakarken yüzümde bir utanç seyrediliyordu. Ellerim sinirle titredi, kibrit çöpü yere düştü. Kafamı bankın sırt kısmına yaslayıp geriye doğru yaslandım, kafamı yukarı kaldırdım, gözlerimi kapattım.

Ulan hayat, diye geçirdim içimden. *Bir yüzüme gülsen ne olurdu?*

"Komuta-" diye bağırarak neşeyle koşturan Özgür'e tek gözümü açıp kafamı çevirince arkasından gelen Göktuğ'la ikisi adımlarını durdurdu ve birkaç adım geri gitti.

"Lan," dedi Göktuğ. "Dön geri. Yaklaşırsak Tunceli'yi yakacak gibi bakıyor," deyince Özgür, "Selam vereyim dedim ama borçlu çıkacakmışım gibi hissettim," dedi. Sesleri kısık da olsa dudak hareketleriyle ne dedikleri anlaşılıyordu.

"Şükrü abi gibi bize depo falan doldurtur diyeceğim de bize araba bile aldırabilir şu bakışla," dedi Göktuğ ve zorla gülümseyerek kol kola girdiler. Aynı anda kafalarını eğip selam verince kafamı yukarı kaldırdım, gözlerimi kapatıp sigaramdan bir nefes çektim.

"Kanka, inşallah Turan Komutan'ın arabadan aldırmaz ama. Kusura bakma da ödüm kopuyor o arabanın yanından geçerken. Çizilirse götümü satsam yaptıramam ben."

"Götünü satma konusunu çok açıyorsun. Yaşanacak gibi geliyor."

"Yaşanmadı mı sanıyorsun?" dedi Özgür gülerek.

"Özgür, bu işlerin şakası olmaz lan."

Özgür güldü. "O arabayı çizersek mecbur satacağız Göttuğ'um."

CamScanner ile tarandı

Oldukları yerde durmuş, konuşuyorlardı. Farkındaydım ve sabrımın bitmesine çok ama çok az kalmıştı. Birkaç dakika dışarıda sigara içip düşünmek istiyordum, bu iki salak tüm moralimin içine ediyordu daha da.

"Turan Komutan da arabayı nasıl almış acaba? Gerçi bir Dhib olmak kolay değil. Üç timde bulunmuş ama askerliğinin çoğunu tek başına geçirmiş, duydun mu? Dhib-"

"Siktirin gidin lan!" diye bağırıp kafamı kaldırdım ve oturduğum banktan ayaklandım. İkisi de oldukları yerde zıpladı ve yan yan geriye adımlar atmaya başladı.

"Komutanı-"

"Özgür, bak vallahi alırım beyninin ışığını, odalarda ışıksız bırakırım seni!"

"Komutanım, ne yaptım?" dedi Özgür.

Göktuğ başka âlemdeydi. "Odalarda ışıksızım, katıksızı-"*

"Oğlum bak," diyerek yere bakındım taş var mı diye. İkisi de topukları götlerine vura vura kaçmaya başlayınca kenarda Lazkiye'yi gördüm. "Git uğraş şunlarla," dedim sinirle. Lazkiye gözlerini bana dikti. Islanmıştı. Genelde yağmurda dışarı çıkmazdı ama dışarıda kalmış olmalıydı. Kuyruğunu havaya dikti, bana bakarken olduğu yerde sırtını kabartıp silkelendi. "Korkut şunları. Pati mati at. Git, tısla şunlara. Sevmiyorlar zaten seni."

Lazkiye silkindikten sonra arkasını döndü ve götünü kıvırtarak aheste aheste alayın kapısına doğru yürümeye başladı. Kapıda dikilip bana korku dolu gözlerle bakan Özgür ve Göktuğ'un yanında durup kafasını onlara kaldırdı.

"Komutanım ya!" dedi Özgür. Kafasını Lazkiye'ye indirdi. "Git be şuradan, çirkin." Özgür'e miyavladı ince bir sesle. Sonra kuyruğunu kaldırıp kıvrıldı ve Özgür'e kur yapmaya başladı.

Göktuğ, "Lan," dedi ve güldü. "Bildiğin cilve yapıyor. Cilve görebileceğin tek dişi, kıymetini bil."

Gerçekten Lazkiye cilve yapar gibi Özgür'e sürtünüyor, kuyruğunu sallıyor, kafasını kaldırıp diliyle patisini ıslatıyordu. Özgür çatık kaşlarla ona baktı. "Siktir oradan göt piresi," dedi Özgür ve ona mırlayıp naz yapan Lazkiye'yi itti ayağıyla. "Git şuradan sen de. Azdın mı, ne yaptın?"

Lazkiye miyavlayıp kıçını kıvıra kıvıra alaydan içeri girdi. Göktuğ sıçışmalı gülüşmesiyle ona vurdu, vuruşa vuruşa içeri geçtiler.

Sigaramın külü yere düştü, o küle bakarken çığlık atıp oraya buraya saldıracağım sandım. Gözümün önünde, etrafa bağırarak kendime

*Kayahan - Odalarda Işıksızım.

CamScanner ile tarandı

vurduğum halim dolanırken, kendimi sakinleştirmeye çalışarak yere sigarayı attım ve yeni bir tane yaktım. Gözlerimi kapatıp kısık bir sesle şarkı mırıldanmaya başladım. Kafamdaki karışıklığa katılmamanın en iyi yolu, şarkıya sığınmaktı.

"*O yâr gelir yazı da yaban gül olur yâr yâr. Yüzün görsem tutulur dilim lâl olur yâr yâr. Aşka düşen divâne gezer del'olur yâr yâr,*"* diye mırıldandım. Ne zaman dedem bu türküyü açsa içim kıyılırdı onun çaresiz haline. Bir de o kalın, yaşanmışlık kokan sesine eklediği hüzünle bir yar yar derdi. Bir tır geçse üstümden aman etmezdim ama onun dertli sesini duyunca yere yığılasım gelirdi. "*Evlerine vara da gele usandım yâr yâr. El kızını ben kendime yâr sandım yâr yâr. Yüreğime hançer soktu gül sandım yâr yâr.*"

Dedemin yaktığı sigara, yıllar geçtiğinde elime zehir oldu.

Bu türküyü ilk dinlediğimde anlamamıştım. Sonra onu rakı sofrasında gizli gizli izlediğimi gören dedem çağırmıştı beni sofrasına. Sandalyenin ucuna, belli belirsiz oturmuştum. O önündeki, aynı anda şehit olmuş ikiz amcalarımın fotoğrafına bakarken, "Hangi türküyü dinlesem amcaların varıyor hatırıma. Elim titriyor, *ah* diyorum bazen kendime. *İki evladın gitti, vatan sağ oldu da şu soldakine ne olacak? Nasıl dolacak? Hep boş mu kalacak?*" diye konuşunca gözümden dökülen yaşlarla ona bakmıştım.

"Vatan için her şey hak, değil mi dede?"

"Vatan için ölmek haktır, ay güzelim. Benim iki evladım alnı pak gitti. Çok üzülürüm, çok ağlarım, çok içerim ama gurur duyarım aslanlarımla. İki evladım daha asker olsa, bak yeminim olsun, onları da şehit ederdim."

"Onları özlüyor musun dede?"

"Ben özlerim, yavrum. Babayım. Her an her saniye özlerim ama yaparım. Benim üç evladım daha var, torunlarım var. Ben devam etmek zorundayım. Ama düşünüyorum da şimdi, onlar birbirleri olmadan yapamazlardı. Her anları birlikteydi. Doğdular birlikte, okudular birlikte, asker oldular birlikte. Çatıştılar, savaştılar, güldüler, ağladılar; birlikte. Şehit oldular, birlikte. Gül yüzlü yavrularım sanki birbirleri olmadan yaşayamaz gibi birlikte şehit oldular."

Dedem yine ağlamaya başlamıştı. Bir benim yanımda ağlardı. Babaannem derdi hep: "*Onu senin yanın dışında bir yerde ağlarken görmedim. Eşinde adam, kendi evlatlarından kaçırdı da bir senden kaçırmazdı gözyaşını. Sen hep ayrıydın onun için. Dost gibiydin, arkadaş gibiydin.*"

O ağladı o gece, ben ağladım. Onun ağlamasına ağladım saatlerce. Şehit amcalarımın vatan yolunda ölmesine gurur duyan ama iki evladının

* Cengiz Özkan – O Yâr Gelir.

CamScanner ile tarandı

rahatlığına ağlayan dedem rakısından içti, ben amcalarımın fotoğraflarına baktım. Sonra şarkı usulca fısıldadı. "*Mezarımı derin de kazın dar olsun yâr yâr. Altı lale üstü de sümbül gül olsun yâr yâr. Ben ölürsem sevdiceğim sağ olsun yâr yâr.*"

Dudaklarımdan çekilen sigara ile dolu gözlerim hızla açıldı. Dedemi hatırlamak güç verse de onu çok özlediğimi daha da bir fark etmiştim. Sigaramı eline almış olan adama dolu gözlerimle bakınca kaşları çatıldı.

"Ağladın mı sen?" diye sorduğunda burnumu çektim ve alttan alttan onu bakıtım. Zaten dikilmişti zebella gibi tepemde. Bakışlarım yüzünden eline kaydı. Elinde tuttuğu sigaram bitmişti, süngerini içmiştim resmen. Elinde minicik kalmıştı sigara.

"Yo," dedim çatık kaşlarla. "Ne ağlaması?"

"Gözlerin niye kızarık öyleyse?"

"Alerji."

"Ne alerjisi?"

Turan alerjisi. Seni görünce gözümüz kızarıyor.

"Ne yapacaksın? Hap mı olacaksın derdime?"

"Yutacak mısın?" deyince kaşlarım kalktı. "Hap olsaydım yani..." dedi boğazını temizleyip. Ona cevap vermeyip baktım sadece. "Seni odama çağırdığımı söyledim," dedi sert bir sesle.

"Geliyordum ben de tam."

"Hemen gelmezsen olacaklardan sorumlu olmadığımı söyledim."

"Ben de ayağımın aksadığını, yavaş geleceğimi söyledim. Burkmuşum," deyip yayıldığım yerde gözlerimi kapattım. Ondan ses çıkmadı. Bir süre bekledim etrafı, hiçbir şey demedi. Sonra birden kolumdan tutuldum. Ne olduğunu anlamadım bile.

Önce ayağa kaldırıldım, sonra bacaklarımdan tutuldum. Kollarımla onu itmeye çalışsam da çoktan Turan Alp Akkurt'un omuzlarına atılmıştım.

"Saçmalama," dedim hırıldar gibi. Boğazımdan çıkan sese ben bile şaşırdım. "Bırak," diyerek omzundan inmeye kalkıştım. Başardım bile sayılır. Tam omzundan inmişken birden havaya kaldırdı ve yürümeye başladı. "Turan," dedim sert bir sesle. Etrafa bakındım. Bana haber getiren Bahri ve Keklik bize gülerek bakıyordu. "Bırak, çabuk! Millet bakıyor. Vallahi döveceğim bak."

"O millet senin umurunda, benim değil," dedi sinirle. "Ben sana gel dedim, sen yine kokarcalık yaptın."

CamScanner ile tarandı

"Milletin ağzına laf vermesene." Ne yapsam adama fayda etmiyordu. Tutmuştu; inat etmiş, bırakmıyordu. Omzuna vurdum. Ben tepindikçe daha sıkı tuttu. "Komutanım," dedim etrafa bakarak. Sesimi yükselttim. "Çok incesiniz ayağım aksıyor diye taşıyorsunuz! Allah sizi başımdan eksik etmesin!" Etraftaki askerler önlerine döndü. "Turan Komutan'ım bırakır mısınız? Lütfen." Karnım omzuna denk gelse de kendimi sıkmıştım, inmek için tepiniyordum. En sonunda baldırımı sıkınca omzuna düştüm. Karnım omzuna değince ürperdim.

"Bırakmam. Gel dedim işte."

"Komutanım sinirleniyorum." Kulağını parmaklarım arasında sıkıştırıp inmeye kalkıştığımda Turan inledi. Bırakır sanıyordum ama daha sıkı sardı kolunu bacağıma. "İndirin beni."

"Sezin, kulağımı sıkınca seni indireceğimi düşünüyorsun ama başka şeyleri kaldıracaksın," deyince gözlerim kocaman oldu.

"İndirin beni," dedim ve omzuna sertçe vurdum ama o kimseyi takmadan, odasına kadar götürdü. Yolda giderken en fazla birkaç asker gördü. Onlara da ben, "Ayağım burkuldu. Yürüyemedim!" diye bağırdım. Arkalarını dönüp uzaklaştılar anlamış gibi.

Beni birden yere bıraktı. Hızına şaşıramadan kapısını açıp ilk önce beni soktu, sonra kendisi girdi içeri. Beni duvara dayayıp önüme geçtiğinde öfkeyle dikildim. "Laftan sözden anlamıyor musun? İlla bağırmak mı gerekiyor?" Yüzüm kasıldı. "Komutanımsınız burada. O hareketler ne oluyor? Omzuna atmak ne oluyor, Yüzbaşı Akkurt!"

Sesim yükselince kaşları çatıldı. "Sana odama gel deyince gelirsen böyle şeyler yaşanmaz."

"Şaka mı bu?"

"Gayet ciddiyim."

"Ben de!" diye bağırıp omuzlarından ittim tüm gücümle. Geriye doğru iki adım gidince üzerine yürüyüp tekrar ittim. "Alay sınırları içinde işine geldiği gibi davranamazsın bana!" Gözlerini bana indirdi. Bu haline gıcık seyerek baktı. "Beni odana sürükleyemezsin. Beni omzuna atamazsın. Bana istediğin gibi davranamazsın!"

"Sezin, ne oluyor?"

"Birkaç hafta önce seninle dedikodum çıkmışken onları haklı çıkarıyorsun!" diye bağırdım. "Senin umurunda değil ama benim umurumda. Eğitimim zaten yeterince zorken meslek hayatımı da tehlikeye atma. Zaten ben yeterince tehlikeye atıyorum."

"Kaz-"

CamScanner ile tarandı

"Yok Kaza!" dedim ve önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Kaza maza yok. Dediklerimi kulağın duysun önce."

"Şu anki tavrını anlamıyorum. Dün böyle değildin," dedi sert bir yüzle.

Konunun düne gelmesiyle suratım kasıldı. Bir suikasttan çıkıp bu önemsizmiş gibi onunla öpüşmüştüm. Ben ki mesleğimin önüne hiçbir şey geçirmezken mesleğime kara leke olabilecek olayda dahi karşımdaki adamla oynaşma derdine düşmüştüm.

"Sen de dün böyle değildin," dedim sinirle. "Ben biliyordum. En başa döneceğimizi biliyordum!"

"Sabah dediğim şeye mi kırıldın, Kaza?" diye sorduğunda kaşlarım kalktı. Onun da payı vardı. "Emrin bir kerelik dedim diye mi celallendin? O sadece-"

Lafını kestim. Dallandırıp budaklandırmayacaktım. "Turan, öpüştük diye sevgili olmadık."

Birden yüzü karardı. Dünkü adamdan tamamen farklı, öfkeli bir adam geldi yerine. Tüm siniriyle kabardı. "Sen asıl ben liseliymişim gibi davranmayı bırak. Karşında çocuk yok," dedi öfkeli bir sesle. "Ben sana öpüştük diye sevgili muamelesi yapmıyorum. Kafanda ne sikim senaryo kurduysan da umurumda değil. Asıp kesemezsin."

"Beni insan içinde kucaklayamazsın."

"İstersem kucaklarım istersem tutarım. Koskoca adamım. Hiçbirimiz çocuk değiliz. Benim hayatım, benim kararlarım. Kimi ilgilendirir?"

"Beni!" dedim dişlerimi sıkıp üzerine yürürken. "Beni ilgilendirir. Dedikodusu çıkan, mesleki hayatı tehlikeye giren, sivil hayatında tehdit edilen beni ilgilendirir. Bir daha asla böyle bir şeye kalkışma."

"Tehdit mi ediyorsun komutanını?" dedi sinir bozucu bir ifadeyle.

"Ne sikim algılarsan algıla," dedim. "Umurumda değil." Sonra ne dediğini fark edip alayla güldüm. "Şimdi de komutan diyorsun bir de. Doğru ama... öpüştük diye de hayatımızda bir şey değişmesin. Bunu zaten sürekli yapıyor olmalısın. Numarayla beni kandırıp *o bir kerelik olur* demen bunu gösteriyor. İstediğini alana kadar mazlumu oynaman da senin numaralarından biri olmalı."

"Saçmalıyorsun şu an," dedi bu sefer kendisi bir adım ileri giderek. Hasiktir, üzerime mi yürüyordu o?

Hey, hey, ne düşünüyorsun? Yine düşman belledin adamı.

"Ağır konuşuyorsun. Ne dediğinin farkında değilsin."

"Daha önceden yaptığın bir şey miydi? Öyleydi. Çok da önemliymiş gibi davranmana gerek yok."

CamScanner ile tarandı

"Önemli," dedi katı bir sesle. "Tabii ki de önemli. Senin için-"

"Orası beni ilgilendirir. Sen, seni ilgilendiren laflarıma takıl," deyip yüreğime daha da eklediğim sıkıntıyla arkamı döndüm. Kapıyı açıp çıktıktan sonra da kuvvetle çektim. Çıkan sesle alay titredi.

Postallarım sertçe yeri döverken, kar düşmeye başlamış Tunceli'min dağında emin adımlarla ilerliyordum. Mikrofonum kapalıydı, herkes sessizdi.

Nizami hariç hepsi buradaydı. Onlar dağınık ilerlerken ben en sağda, onlara göre oldukça uzakta dikkatle ilerliyordum. Turan Akkurt geldiğinden beri bana bakıyordu ama bir kez bile gözlerimi ona çevirmemiştim.

Kubat göz ucuyla beni kontrol ederken, ben yüzüme sürdüğüm boyalar ve kamuflajımla gayet sakin biçimde yürüyordum. Birazdan genişleyerek dağılacaktık. Herkes en yakınındakiyle dağılacağı için onun bana yanaşmaya çalıştığını farkındaydım. Son zamanlarda ilgisini en çok çeken konunun başrolüydüm.

"Ne zamandır dağdalarmış?" diye sordu Fırat abi. "Şükrü koşarak gelip, *'Dağa çıkmış iki üç şerefsiz, öldürüp gelecekmişiz. Toparlanın,'* deyince biz ayaklandık, hiç de sormadık."

"İki gün," dedi Turan. "Dağ oyuklarına çıkmışlar. Burada kalıp aşağıya ineceklerdi belli," deyince, "Şimdi anlaşıldı neden Keleş'i aceleyle topladıkları," dedi Şükrü. "Ama eksiğiz. Nizami'msiz göreve çıkınca kendimi iç çamaşırsız dışarı çıkmış gibi hissediyorum. Yalnız, soğuk ve kimsesiz..." Özgür'e baktı. "Değil mi, Özgür Kız Nil'im?"

"Abi Allah aşkına beni bir bırakın," dedi Özgür ve ona adımlamaya başlayan Şükrü'den kaçmaya başladı. "Allah aşkına ya."

"Kimler?" diye sordu Kubat. "Biliyor muyuz kim olduklarını?"

"Kim oldukları önemsiz," dedik Turan ile aynı tonda. Soğuk ve görev hariç hiçbir şey umurumuzda değilmiş gibi çıkan sesle Kubat bir ona bir bana baktı ama ben yine dümdüz yürüyordum. Turan'ın ne yaptığını ise bilmiyordum.

Şükrü, Özgür'ü tutup onun ensesine vururken Özgür, yakasını Şükrü'den kurtarmaya çalıştı. "Ya abi, bırak gözünü seveyim ya," dedi ama Şükrü bir kere daha vurdu ensesine. "Ne oldu lan?"

"Ben üzgünüm ya. Nizami abi de yok. Herkes gergin. Eksik olunca böyle olacağız." Sesini kıstı ama mikrofondan sesi duyuluyordu. "Turan Komutan'la Sezin Komutan da birbirine girdi herhalde. Önüne gelen beni dövüyor."

CamScanner ile tarandı

"Ağlama lan," dedi Şükrü gülerek. "Onlar öyle. Barışırlar bugün. Sen buna söyle bakayım, benim dediğim işi ne yaptın?"

"Abi kusura bakma, veremem," dedi Özgür ve ondan uzaklaştı. "Veremem, abi."

"Neyi?" dedi Serkan araya girip.

"Götünüdür, abi. Bu sıralar bu şakayı çok yapıyor," dedi Göktuğ sert sesiyle.

"Terörist var tepemizde, Göktuğ," dedi Turan.

"Neye güvenip de bir askeri üssün olduğu dağa çıkıyorlar ben anlamıyorum. Sanki biz bunları boş dağda ayakta sikmeyeceğiz," dedi ve güldü Serkan. "Oo hem de nasıl sikeceğiz. İzleyin, görün."

"Niye bu sikme işine bu kadar meraklı, ben de bunu anlamıyorum," dedi Özgür meraklı bir sesle.

"Anlatayım," diyen Serkan'ın sırıttığı sesinden belli oluyordu. "İyi bir dinleyici misindir, Özgür?"

"Anlatıcı sizseniz neden olmasın, Serkan abi," dedi Özgür de gülerek. Şimdi işi kişiselliğe dökmeyecekti belli ki.

"Şakalaşıyor musunuz yoksa biz anlamadan gözümüzün önünde flörtleşiyor musunuz anlamıyorum," dedi Şükrü. "Sadece Nizami'msiz yapamıyorum işte," diyerek burnunu çekti.

"Garip herifler," dedi Kubat ve büyük adımlarla sağa doğru uzaklaşmaya başladı. "Ürkütücüler. Manyaklar."

Elimdeki silahımı iyice kavrayıp sağa doğru açılacakken, hızlı üç adım sesi ve kolumun tutulmasıyla adımlarım birden durdu. Başımı arkama doğru çevirdim, bedenimi çevirmek isteyene direndim. Yüreğimde kanadı kırık bir kuş iki kere kanat çırptı ama diğer kanadını da vurdum.

"İyi misin?" diye gelen soruya karşılık kaşlarım kalktı. Pekâlâ, onun adım atmasını beklemiyordum çünkü alayda attığı adımı ters tepmemin bir cevap olduğunu düşünmüştüm. Gurur yapacağına emindim ve bunun içine geleceğini de biliyordum.

Genel hattıyla bakıldığında hiçbir şey yok ama derine inersek paramparça. Hem bizi komutanzoneladı hem de herkesin önünde sırtına attı.

"Tabii ki," dedim soğuk bir sesle.

"Öğlenki olayı işe yansıtmayacaksın, değil mi?" diye sorduğunda sakin bir şekilde bize bakan var mı diye bakındım. Şükrü bize bakmaya çalışınca Fırat abi onun kolundan tutup ileri savurdu. Şükrü, kendisini zor toparladı. Az kalsın düşecekti.

CamScanner ile tarandı

Serkan, kafasını çevirmiş kaşları çatık bir şekilde Turan'a bakarken Kubat bir ıslık çaldı. Serkan'ın gözü ona kayınca da bir şeyler söyledi. Kulağıma ulaşan, "Kör gözünü sikerim, önüne dön," dediğiydi.

Gözlerimi Serkan'dan alıp koluma diktim. Mesajı aldı. Kolumu bıraktı soğukça. Gözlerini suratımda gezdirdi. Dün, dip dibe olan tüm hallerimizin arasına bugün satırlarca sütun eklenmişti. Birbirimize sütunların ötesinden bakıyorduk.

"Dağımda terörist var, komutanım," dediğimde Turan'ın yüzü kasıldı. "Kişisel meselelerimi buraya taşımayacağım elbette," dedikten sonra sakince uzaklaştım. "Hatta bana kalırsa artık siz de tamamen işe odaklanın."

Turan Akkurt'un dağı yıkacak adımları arkamdan gelmeye başladıktan sadece üç saniye sonra sesini duydum. "Fırat ve Göktuğ, sol kanada ayrılın," dediğinde o bariton gibi sesi duymamla göz ucuyla ona bakmam bir oldu. Yüzüme bakmadı. Dimdik, karşıya odaklanmıştı. omzunda kalan mikrofonun düğmesine basılı tuttuğu parmağıyla adımlarını ölüme attı. Uzun boyu ve sert duruşuyla, Dhib bir yel gibi yanımdan esti, geçti. Adımları benim önümdeydi.

"Özgür ve Serkan, yukarıdan dolaşıp bir yere kurulun. Durum bildireceksiniz üst cepheden. Ben aksi bir şey demedikçe oradan ayrılmayın."

"Emredersiniz, komutanım."

"Kaza ve Şükrü, siz sağ kanada ilerleyin. Ben ve Kubat dümdüz ilerliyoruz. Dikkatleri üzerimize çekeceğiz." Kubat sert bir baş işareti ile onun yanına gittiğinde ikisi dümdüz ilerlemeye başladı. Şükrü sağ tarafa doğru açıldı. Ben de onun yanına doğru büyük adımlarla gittim.

Şükrü başını iki yana yatırıp boynuna sıyırdığı kar maskesini tuttu eliyle. "Devam ediyoruz," dedikten sonra yüzüne maskesini çekti ve silahını eline aldı. "Hiç de bitirmeye niyetimiz olmadı. Atalarımın ilk nefesiyle başladı, son Türk'ün son nefesine kadar da bitmeyecek."

Şımarırlardı, abartırlardı, bulaşırlardı, alaya alır gibi görünürlerdi. Bu güne kadar birisinin bile işine sızlandığı görülmemişti. *Ağzında kuşu ile sağ salim vatan için koy yuvasına* dense ağızları kopsa da o emri yerine getirirlerdi.

Türk askerinin kanında, vatan vardı. Ve biz söz vardı, doğruydu. Her Türk asker doğardı. Cinsiyet, din, dil, ırk fark etmeksizin kanındaki vatanın emareleriyle atardı kalbi.

Ağır adımlarla yukarı çıkmaya başlarken ben de yüzüme maskemi çektim. Soğuktu, yukarıya çıktıkça daha da soğuyordu. O soğuk, yürüdük

CamScanner ile tarandı

oksuyormuş gibi sakindim. Umurumda değildi. Isınırdım. Kanlarla, cesetlerle, onların son nefesiyle. Elbet ısınırdım.

Dakikalarca tek ses çıkarmadan yürüdük Şükrü'yle, diğerlerinden çıt çıkmadı, bir zaman sonra Serkan, "Aşağıda toplanmışlar," dedi sakin bir sesle. "Az kişiler. Büyük ihtimalle dağılmışlar. Dikkatli olun."

Ayağımı bir kayaya bastığımda birden adımım o kayanın üzerinde kaldı. Ayağımın altındaki kaya hafifçe oynuyordu. Gözlerimi kaldırıp ilerlemeye başlayan Şükrü'ye baktığımda Şükrü ikinci adımda ona eşlik etmediğimi anladı. Gözlerini bana çevirince silah tutmayan eldivenli elimi havaya kaldırıp usulca sus işareti yaptım. İşaretparmağımı maskenin üzerinden indirip gözlerimle ayağımın altını işaret ettim.

Bu dağda taşların sık olduğu yerler yukarı çıktıkça görünürdü. Yükseğe çıktıkça taş boyutları büyürdü, kayaları görmeye başlardınız. Kayaların arası genişti, üst üste düşmüş kayalar olurdu. Büyük kayaların arasına bir insan rahatlıkla sığardı. Tam da bir tümseğin oraya bastığım ayağımın altında birisinin olduğuna, adımın Sezin Kaza olduğu kadar emindim.

Şükrü açılırken ayağımı sakince kayanın üzerinden kaldırdım. Normalde kar olsa bastığım gibi gömülmesi gereken kaya, olduğu yere geri yükselince, "Bir ses duydum," diyerek iki adım geriye açıldım.

"Faredir," dedi Şükrü de silahını kuşanıp namlusunu taşın oraya doğrultarken.

"Keseli sıçan gibi geldi," dedim ben de.

"Kesesine sıçarız o zaman," diyen Şükrü kayanın ön tarafına geldi. "Babalım kesesi geniş miymiş?" Kayayı hafifçe kaldırdığında tünel gibi bir şeyin içerisinden, boğazdan gelen bir sesle saldırmaya çalışan şerefsizi, ayağımı taşın üzerine koyarak inine geri soktum. Şükrü eğildi ve benim ayağımla basıp herifi sıkıştırdığım yere eğildi. "Sıçayım mı lan kesene?"

"Geniş mi kesen?" diye sorduğumda ses çıkmadı. Ayağımın altındaki kayadan kurtulmaya çalışır gibi debeleniyordu. Yeri de küçük olsa gerek; silahını kullanamıyordu. Gözcü diye koymuşlardı onu buraya belli ki. "Amına koyduğumun çocuğu," dedi Şükrü ve eğildi. "Kaç kişisiniz?"

"Söylemem."

"Söyleme zaten, hiç kişi kalacaksınız," dedim ve kayanın üzerinden ayağımı çektim. Herif kayayı atarak ayaklandı. Şükrü, onun elindeki silahı hızla ondan alırken, arkasında durduğum herifin bel boşluğuna attığım tekme ile öne doğru düştü. Ayaklarının bir kısmı oyukta kaldığından yakasından tutup sürükleyerek onu kenara attım. İnleyerek karların arasına düştü. Bir tekmeyi karın boşluğuna yedirince iki büklüm kaldı.

CamScanner ile tarandı

Ona doğru yürümeye başlarken dizleri üzerinde doğruldu ama bu sefer döndüm ve yüzünün kenarına geçirdim tekmemi. Kafası kenara savruldu. "Kaldır kafanı," desem de onun yerden kalkamayacak kadar can çekiştiğini biliyordum. Eğildim, saçlarından tutarak kaldırdım kafasını. "Ben sana kafanı kaldır dediğimde mezarda da olsan o başını dikeceksin."

Ağzındaki kanlı tükürüğünü yüzüme tüküreceğini anladığımda kafasını aşağı eğdim. Güldü eğdiğim kafasıyla. Ben de eğildiğim yerde dizimi burnuna geçirdim. Burnu, kan çeşmesi gibi kara bir kan ziyafeti çektirdiğinde kafasını tekrar kaldırdım.

"Tek tek geberteceğim sizi." Saçını tutmadığım elimle yüzüne bir yumruk yedirince inleyerek yüzü kenara devrildi. "Bir tane kalmayacaksınız, pezevenk tohumları." Kafasını düzelttim, belimdeki kılıftan silahımı çıkarıp şakağına dayadım. Yüzüne tiksinerek baktıktan sonra şakağında silahımı patlattım.

Kenara fışkıran kanları boş verip saçını bıraktığımda yüreğimdeki ateşin az da olsa dindiğini hissettim. Derin bir nefes alıp ayaklandığımda Şükrü'yü sırıtırken ayakta gördüm. "Ne bakıyorsun öyle, ruh hastası?" deyip yürümeye başladığımda, "Ne bileyim?" dedi ve kıkırdadı. "Silahı patlatmasaydınız herifin tek yumrukluk canı kalmıştı. Cılkını çıkarmıştınız, komutanım. Niye devam etmediniz?"

"Herifi yorgun mu öldürseydim?" dedim. Duraksadım. "Yorgun mu leş çıkarsaydım? Sen de yani, Zekeriya. Kendimi yormak istemedim," dediğimde güldü Şükrü.

"Sizin bu hallerinizi özlemişim, komutanım ya. Nasıl karizmatik, nasıl çekici olduğunuzu bir daha hatırlattınız."

Dümdüz suratla yukarı çıkmaya başladık. "Sağ kanattayız. Bölgedeyiz. Görüş bizde," dedim mikrofona eğilip.

"Anlaşıldı. Emrim gelmedikçe yerinizden ayrılmayın," dedi Turan Akkurt sert bir sesle.

"Sol kanattayız. Görüş var. İki tane göt deliğine konan sinek gibi dolanan vardı, halledildi. Çok keyiflendik," diyen Fırat abiyle güldü Şükrü.

"Sinek mi?" dedi Özgür gülerek. "Abi sinekten kastın şey mi? Şimdi edepsizlik etmek istemiyorum cidden. Pis muhabbetlerden de çok sıkıldım ama aklım hep oraya düşüyor. Şey mi abi?"

"Ney mi?" dedi Fırat abi.

"Kemer patlıcan," dedi sonra hızla ekledi. "Yani abi şey anlaşılmasın. Patlıcan abi. Tövbe estağfurullah. Sezin Komutan'ım kusura bakmayın."

CamScanner ile tarandı

"Bakmadım," dedim soğuk bir sesle. "Kusura bakmadan seni döveceğim çünkü son zamanlarda ar damarınız patladı. Sikten yaraktan başka sohbetiniz olmaz oldu. Size bir ayar lazım."

"Haklı," dedi Kubat. "Korku'yu yanıma almamış olabilirim ama benim de hedeflerim var. Hedefleri sizinle tamamlamak istemem."

"Kubat'ım," dedi Şükrü sonra güldü. "Gözümün nuru ya. Çok seviyorum. Şimdi hani sen böyle konuşuyorsun ya, çok hoşuma gidiyor. Haşin ekeğim."

"Siktir git oradan, pezevenk. Ben Nizami değilim," dedi Kubat sert bir sesle. "Benimle muhatap olma. Ailecek benden uzak durun. Kaçıklar."

"Travma," dedi ve güldü Şükrü. "Bizi çok seviyorsun."

"Ne seveceğim sizi? Hasta hasta konuşma, Şükrü. Ablandaki kafada işgörüklüğü sende de mi var, nedir?"

"Ziyafet'ime laf mı söylüyorsun?" dedi çatık kaşlarıyla Şükrü. Birden ciddileşti.

"He, onu anlayabilecek kafan var yani. Ablanda o kafa da yok," diyen Kubat'la, Şükrü'nün kaşları iyice çatıldı. Bu sefer ben de şaşırdım. Kubat son zamanlarda Ziyafet'e neden o kadar sinirliydi, anlamıyordum.

"O ne demek?" dese de Kubat'ın ne dediğini anlıyordu Şükrü. Ablasıyla derdi olduğunun farkındaydı ama Kubat'ı severdi, sayardı. Hem rütbe olarak hem kişilik olarak. Gerginlik yaratmak istemiyordu.

"Boş ver, Şeker. Bakalım işimize," dedi Kubat sakince. Şükrü'ye kafamı eğip gözlerimi kapatınca bu konuyu kapatmasını ima etmeme karşılık *peki* der gibi kafasını önüne eğdi. Elindeki silahın şarjörünü kontrol edip geri kapattığında bunu öylesine yaptığını biliyordum. Kendini toparladı.

Yukarıdaki herifler, ellerinde silahlarla etrafı kontrol ediyordu. Aralarındaki konuşmaları duymuyorduk. Gerek yoktu zaten, birazdan öleceklerdi. "Pşt!" diye bağıran Kubat ile birkaçının kaşları çatıldı. Etrafa bakındılar.

"O ses neydi?" diye sordu bir tanesi. "Duydunuz mu?"

"Ben duydum," dedi Serkan yukarıdan. Kaşları çatıldı ve etrafa bakındı bir tanesi.

"Ne oluyor?" dedi biri Arapça konuşarak.

"İki prenses, sizi bekliyoruz," dedi Özgür de sesli bir şekilde. "Acıktık."

"İki hanımcık sizi istiyor," dedi Serkan ona uyarak.

Hepsi bir yana kaçışırken, "Kaçmayın," dedi Turan. "Acıkmış prensesler. Doyursanıza."

Şükrü, dürbününe bakmadan bir yere odaklanıp vurdu. Yerde, bize doğru bakanı vurduğunu görünce göz devirdim. Bizi fark edeni almıştı hemen.

CamScanner ile tarandı

Silahımı dağdaki oyuğa doğru gidene çevirip ateş ettim. Turan ayağa kalktı ve büyük adımlarla yukarı çıkmaya başladı. "Şovunu yapmasa olmaz," diye homurdandım ağzımın içinden.

"Beyler, biz orospu çocuğu arıyoruz. Bize sizin yardımcı olabileceğinizi söylediler. Ne de olsa orospu çocuğu, orospu çocuğunu tanır," dedi Turan ve elindeki silahla yukarıya doğru bir tane sıktı, bıraktı.

Sağdan soldan gelenlere çevirdik silahlarımızı. Kubat, keyifle ayağa kalktı ve yukarıdan gelenlere sıkmaya başladı. Boş atış yapmıyordu. Arkamdan birinin yaklaştığını hissedince yattığım yerden döndüm ama onun çok yakınımda olduğunu fark edince elimdeki silahı bıraktım. Sürünerek gelmeye çalışanın yüzüne tekmemi yedirdim. Ayağıma tutundu. Diğer ayağımla ona bir tekme daha savurdum ama boşa düştü. Diğer ayağımı da tutup beni kendisine çektiğinde sakince durdum. Üstüme çıkmasını bekledim.

"Hem de kızmışsan," diyerek yüzüme eğildiğinde kafamı burnunun tam orta yerine geçirdim.

Acıyla geriye savrulduğunda, "Evet," dedim ve yandan çıkardığım bıçağımı elimde çevirdim. "Çok güzelim, değil mi?" O kendisini toparlayamadan bıçağımı karnına sapladım. "Son gördüğün yüz güzel oldu. Sakın umutlanma. Belanı siktiğimi hatırlayacaksın kabrinde."

O acıyla kendi bıçağını çıkardığında tekmemi bileğine geçirdim. Bıçağı karların arasına düştü. Kendi bıçağımı yüzüne doğru savurunca geri çekildi, ben de o sırada dizlerimin üzerinde doğruldum. Çatışma devam ediyordu. Şükrü, yine beni kendi halime bırakmıştı. Bir, iki, üç... Tek tek düşürüyorlardı şerefsizleri.

Dizlerimin üzerinde onu yakasından tutup yumruğu yüzüne yedirdim. Ellerini uzatıp boğazıma davrandı ama üzerimde hiçbir baskısı yoktu. Olamazdı. İki kolumu kolları arasına geçirip ters kuvvetle ellerini boğazımdan ayırdım. Kollarımı açtırıp, kollarını savurunca karnını tutarak ayağa kalktı. Kaçmaya başladı. Tek dizimle destek alıp ayağa kalktım ve o karnındaki yarayla kaçmaya başlarken, "Tövbe estağfurullah ya," diyerek peşine düştüm sakin adımlarla. "Bakalım nereye götüreceksin bizi?"

Turan, "Ne işin var dağımda, pezevenk?" diye bağırarak Tunceli dağlarını inletirken kasıla kasıla yürümeye başladım. Arkama güvendiklerimi bıraktım. Onlar ne yapacağını bilirdi. "Ben biliyorum, anasını satmaya geldi!" diye bağırdı Göktuğ arkadan gülerek.

Göz devirerek koşsa da benim tek adımımın onun üç adımıyla eşdeğer olduğu herife, "Kaçmasana, yorgun öleceksin," dedim keyifli bir sesle. Herif halen kaçmaya çalışıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Gelme. Git buradan," dedi. Hem arkasına bakıyor, benim ne yaptığımı kontrol ediyor hem de önüne dönüp sarsak sarsak koşmaya çalışıyordu.

"Üç dilek hakkın var," dedim donuk bir sesle. "Süren başladı."

"Git! Bırak peşimi."

"Reddedildi," dedim yüksek sesle. "Geriye kaldı üç hakkın!"

"Geberteceğim seni. Gelme!"

"Onu az önce istedin, reddettim. Hâlâ üç hakkın var. Akıllıca kullan."

"Ölmek istemiyorum!" diye bağırdı.

"Reddedildi! Üç!" diye bağırdım ve adımlarımı hızlandırdım. Nefesi kesilmeye başlamıştı. Tek başına ölemezdi, ben olacaktım eceli.

"Ben bu davaya gönül verdim," diyerek geriye döndü ve beni tam arkasında bulunca geri adım attı ama yokuş bir yerde olduğumuz için tekmemi yedi. Büyük bir hızla geriye doğru yuvarlanmaya başladı. Karları vücuduna kata kata top oldu, orospu çocuğu.

Bir taşa denk gelene kadar yuvarlandı. En sonunda kafasını tutup acıyla inleyerek ayağa kalkmaya çalıştı. Arkasında durdum, ensesinden tutarak ayağa kaldırdım.

"Sürpriz," diyerek sırıttım ve yüzümdeki maskeyi indirdim. "O davaya verdiğin gönlü söküp almaya geldim."

Suratında patlayan yumruğumla kayanın üzerine düştü. Yakasından tutup yüzüne yumruklarımı yedirmeye başladım. "Bir," dedim. Bir yumruk attım. "Yanlış davaya gönül verdin, gönlünü alacağım." Bir yumruk daha attım. "İki, gebereceksin." Sızlandı, bir yumruk daha attım. "Üç, senin gibi piçlerin hepsini tek tek alacağım." Üstü başı kan olmuştu, benim de üstümü başımı kan yapmıştı. Yere savurdum onu. Yerde ağlayacak gibi nefes alırken üzerine çıktım. Yumruklarım peş peşe yüzüne patladı. "Al sana doğru düzgün üç dilek."

Eklemlerim acıdı, kan oldular, herifin kemiklerine denk geldikçe aşınıyordu. Umursamadım. Tüm hıncımı, öfkemi, aklımdaki bütün lanetleri bu adamın yüzünde parçalamak ister gibi suratını parçalamaya başladım.

Yaşıyordu şerefsiz. Sadece artık acı çekemiyordu. Acı her yerindeydi, hepsini hissedemiyordu. Ağzımdan bir bağırış çıkarken gömleğinin üzerinden parmağımı yarasına soktum. Bir parmağımla yarasını eşelerken koca yumruğumu göğsüne attım. Acıyla haykırdı. Öyle ki tüm dağda onun acısının yankısı duyuldu.

Bağıra bağıra yarasını eşeleyerek açtırdım, ikinci parmağımı sokup daha açmaya başladım. Göğsüne, boğazına, yüzüne yumruklarımı yediriyordum. Sinirimi kontrol altına almama gerek yoktu, oyuncağımı bulmuştum.

CamScanner ile tarandı

O sinir, bununla son bulacaktı. O yüzden, yarasını yırtarken herif altımda ağlamaya, kesik nefeslerle bağırmaya devam etti.

"Komutanım!" diye bağırarak koşa koşa aşağı inenleri fark ettim. "Komutanım, sakin olun!"

Çığlık atarak yumruğumu yüzüne geçirdim. Göğsüne sert sert vurdukça acı çeker gibi nefesi kesiliyor, sızlanıyordu.

"Komutanım..." dedi Özgür.

"Alsak mı?" dedi bir ses. "Herifin suratını zombiye çevirdi zaten."

"Dokunma," dedi diğer ses. "Boşaltsın içindekini."

Yüzüme herifin kanları geldi, ellerim kan içindeydi, kıyafetime orospu çocuğunun kanı bulaşmıştı. Bir şekilde sinirimi altımdaki herifle atmaya çalıştım. Adam altımda ölmüş ya da bayılmıştı. Bir yerden sonra sesi soluğu kesilmişti.

Koluma dokunan büyük eli hissettim. "Yeter," dedi kalın ses. "Yoruldun. Öldü herif zaten." Nefes nefese altımdaki piçe baktım. İğrenç görünüyordu. Kandan yüzü görünmüyordu. Yüzü dağılmıştı. Dudağı, kaşı, burnu kocaman olmuştu.

Koluma dokunan elin bacağına uzanıp silahı aldığımda, "Kaza," dedi ama umursamadan altımdaki bedenin alnına silahı dayayıp sıktım. Adamın kafası kenara çevrildi. "Rahatladın mı?" dedi yüzbaşı. "Rahatlamadın bile."

Nefes nefese kolumdaki elin beni ayağa kaldırmasına müsaade ettim. Ayağa kalktığımda gözlerimi yüzbaşıya değil, bana silahımı uzatan Şükrü'ye çevirdim. Sertçe elindeki silahımı aldıktan sonra ayağımın ucuyla cansız bedeni öteye ittim çöp iter gibi. Arkamı dönüp büyük adımlarla aşağıya yürümeye başladığımda Turan, "Etrafı kontrol edin. Pislik varsa temizleyin," dedi.

"Emredersiniz. Zevkle," dedi Kubat.

"Hem de nasıl temizleriz," diyen Serkan neşeli bir kahkaha attı.

Yüzümdeki kar maskesini ve kaskı çıkarıp kenara fırlattığımda, "Kaza," diyen sese aldırmadım. Saçlarım hafif ayazla havalandı. Dişlerimi sıkarak ilerlemeye devam ederken, "Bir dur!" dedi sert bir sesle.

Gitmesini, bir yalnız bırakmasını istiyordum. Burnumu ısıran, yüzümü tokatlayan soğukla kara uzanmak ve bir süre o karın içinde sakinleşmek istiyordum. Onu umursamadan ilerlerken, "Sezin Kaza!" diye bağırdı yüksek sesiyle. "Bir adım daha atma!"

Ve adımlarım olduğu yerde kesildi. Büyük bir ağrıyla inip kalkan göğsümle yere bakıyordum. Öfkeliydim, öfkem kimseye değildi. Kendimeydi. Yüzüme bağırılan başarısızlığımaydı. İki senedir bir sürü başarısızlığım

CamScanner ile tarandı

olmuştu ama albay hiçbir zaman karşıma geçip de bunu yüzüme bağırmamıştı. Ben, buna öfkeliydim.

Beceriksizliğime öfkeliydim.

"Sakin ol," diyen yatıştırıcı sese dönmedim. Sadece sakinleşmek ister gibi kafamı önüme eğmiş, kontrol nefeslerine başlamıştım. "Öfkelisin. Biliyorum. Bu dağa adım basmış her yabancıya aynısını yapmak istiyorsun. Biliyorum." Adımlarını duydum. Kontrollü adımlarla bana yaklaşıyordu. "Kendine sinirlisin. Son zamanlarda olanlara sinirlisin. Her şeyin başına yıkılmasına sinirlisin. Bu sinirini atamıyorsun, önüne gelene saldırmak istiyorsun. Biliyorum, Kaza."

Birilerinin beni anlamasına ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatamazdım.

"Göğsünde bir ateş var. Söner sanıyorsun iki üç leşle. Sönmüyor. Daha da harlanıyor. Kafanda bir ses, *başarısızsın* diyor sana sürekli. Bazen kendi sesin oluyor, bazen çok değer verdiklerinin. Biliyorum. Seni anlıyorum."

Derin bir nefes aldım sancıyla. Kafamı kaldırdım. Gözlerimin yanmaya başladığını hissediyordum. Yanıyorlardı, ağlamayacağımı biliyordum.

"Seni çok iyi anlıyorum. Elinde olan güçle herkesi darmadağın edersin. Yapabilecekken yapamayışına ne kadar kızdığını biliyorum. Sakin olmalısın. Sakin olmazsan hata yaparsın. Hata yapmak istemeyişini biliyorum, anlıyorum."

"Bilemezsin," diyebildim. "Beni anlayamazsın." Tam karşımda dikildiğinde yüzündeki beni anlıyormuş gibi bakan ifadeye güldüm. Sinirli bir gülüştü. "Bu hayat için iki hayat feda ettim ben. Bu hayatta elime aldığım ödüllerle göğsüm kabardı. Başarımla duyuldum. Bununla göğsüm kabardı. Sonra birden... her şey yıkıldı. Ayakta durmak kolay sanıyor herkes. Yanından geçtiğim herkesin beni öldürebilecek olma ihtimaline seviniyorum sanıyor." Ona da geldi laf, anladı. "Söz edilince kibrimle işimi unuttum sanıyor. Ben unutmadım, komutanım. Ben işimi de amacımı da unutmadım."

"Biliyorum. Her şeyin üst üste geldiğini de biliyorum. Seni en iyi ben anlarım, Kaza."

Bir bok anlayacağı yoktu onun da.

Gitmeye yeltenecektim ki birden lafa girince karşısında kaldım. "2018'de elimden aldıkları tim yüzünden, ara verdim. Sonra başka bir hayat denedim. Ben bu hayat için, binlerce hayatı elimle itmiştim; binden birini denedim. Olmadı. Olur sandım, kafamda döndü o hayat ama olmadı, Kaza."

Çeneme dokundurdu parmaklarını, yüzümü kendisine çevirip gözlerime kenetlendi. "Dhib kolay doğmadı, Kaza. Tek başımayken iyiydim.

CamScanner ile tarandı

Her şey çok iyiydi. Sınırda, Suriye'de, Irak'ta, Filistin'de tek başıma başarılıydım. Tek başına başarılı olunca, bir yerleri düzeltmeni istiyorlar. Birilerini eğitmeni istiyorlar. Bendeki uğursuzlukla, ben Dhib'i yaşatmaya odaklanmışken geldi bir karar. Bir time seçildim. Sene 2019. Yüzbaşı rütbesiyle, ilk defa başına geçtim timin. İkinci timimdi. Uğursuzluğa inanırım. Birinci timde askerlerim bulunamayınca, ikinci timde lanet peşimi bırakmadı diye düşündüm. Korktum. Uzak durdum herkesten. Birinci timimde hepsini kardeşim gibi sevdim. Şimdi o kardeş dediklerimden sağ kalanlar ismimden korkuyor. Koskoca Dhib diyorlar da... o Dhib öldürmeye odaklanmış. Tek başına olmaya alıştığından herkesle yapamıyor."

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyordum. Anlattıklarıyla bana bir şey demeye çalışıyordu. Bana anlatıyordu.

"2020, Sezin. Askerlerim emrimden çıktılar. Suriye'deydik. Etrafta tek bina vardı sığınacağımız. *İsterseniz geberin ama o binaya girmeyeceksiniz*, dedim. Biri girmiş, diğerleri de ben oradayım diye peşinden. Küçücük hata. Emrimden çıktılar. Küçücük bir hata, Sezin. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Ben senin ne demek istediğini hep anladım; sivilin ölümünde."

Nefesim kesildi. Gözlerimin dolduğunu, yüreğime dolan korkuyla aynı anda hissettim. Gerçek olamazdı. Gerçek olamayacak kadar yalan, yalan olamayacak kadar ise kan dondurucu geliyordu. Bir timden bahsediyordu. Kolay değildi. Omuz verdiğin arkadaşlarındı. Öylesine biri değildi, tanımadığın insan değildi. Çatıştığın, can aldığın, can olduğun insanlardı.

"Onların binada olduğunu anlamamla binanın bombalanması arasında otuz saniye vardı. Bina yıkıldı. Beş ayrı askerimin uzuvlarını gördüm cesetlerini ararken. Cesetleri bile yoktu, parçaları kalmıştı geriye."

Sol gözümden bir yaş düştüğünde gözlerimi kaçırdım ve burnumu çekerek onun elinin aralığından elimi çıkardım. Elimin tersiyle sildim yaşımı.

"Askeriz. Doğrumuz olduğu kadar yanlışımız da olur. O gün yaptığım tek yanlış diğerlerinden uzakta olmaktı. O kadar uzaklaşmamam gerekiyordu. Hepsini kaybettim. Seninkisi bir sivildi, benimkisi beş değerli can."

"Uyuyamaz insan," dedim bilir gibi. "Dayanamaz o vicdana."

"Sor bana, dayanabildim mi? Dayanabiliyor muyum?" Dudaklarımı yaladım ve birbirine sertçe bastırdım. Ağlamamaya zorladım kendimi. Şimdi olmazdı. "Sonra askeriyeye tek başıma dönünce, şüpheyle baktı her göz bana. Ben öldürmüşüm gibi..."

"Emrinden çıkmışlardı ama suçlayamıyorsun."

Kafasını salladı. "Onları hiçbir zaman suçlamadım. Onlar yanlış bir karar vermişti, benim gibi. Kimseye anlatamadım neler olduğunu. Telsizdeki

CamScanner ile tarandı

konuşmalar dinlendi. Benim bağırışlarım, feryatlarım, küfürlerim... Soruşturma açılmadı ama ben, askerlerimi tek bıraktığım için o günden beri tam şuramda..." dedi ve göğsünü gösterdi. "Kocaman bir yangınla yaşıyorum. Sanki dokuz köy yandı, tüm yangın göğsümde oldu ama bitmedi."

Zorlukla nefes verdi. Benim Gizem'i her düşündüğümde verdiğim nefes gibi çok zor bir nefes verdi. Onun beni anlayabilecek tek insan olduğunu o an anladım. Kâbuslarımda neden başımda dikildiğini, neden iki seferde de yanımda olduğunu bana ısrarla tekrarlayışını anladım. Belki de o, defalarca kez o yangınla tek başına baş etmeye çalışmıştı. Beni yalnız bırakmıyordu.

Yüzüme yüzüme hatamı vururken, kendisi nasıl bu gerçekle yaşadıysa benim de bu gerçekle yaşamamı istemişti. Acımasızdı çünkü o, bugün buradaysa belli ki ona da acımasız olmuşlardı. Ona da kardeşlerinin katili olduğunu söylemişlerdi belki. Onu ilk kez bu kadar anladım. Affetmedim, kırdığı camlarımı unutmadım ama onu anladım.

"Kâbuslarımda onların kendi aralarında şakalaşmaları dönüyor. Onlara gülecek oluyorum, beni suçluyorlar bir yerden sonra. *Bizsiz nasıl gülersin,* diyorlar. Otuz iki yaşındayım, on senedir askerim. Eli boş döndüğüm çok görevim oldu. Dedim ki iki üç leş vurdum, yangınım söner. Öfkem, vicdanım, acım, suçluluğum diner. Ne yangınım söndü ne de derdlerim dindi ama bildim ki benim aldığım üç leş, ülkemde onlarca canı kurtardı." Bana yaklaştı ve çenemi okşadı. "Bizim görevimiz bu."

"Başarısız olmak istemiyorum," dedim yine burnumu çekerek. Sakinleşmiştim. Artık öfkeli hissetmiyordum. "Aldığım kitabın boş çıkmasını, peşinde olduğum adamın yanlış adam çıkmasını, aynı çatı altında olduğum askerin köstebek olmasını, evimin önündeki midyecinin peşimde olmasını istemiyorum."

Turan bana anlayışın en yükseğinden, beni o yükseğe çıkarmak ister gibi bakıyordu. "Bir daha olmaz, dedim. Bu lanet dedim. Özel kuvvetlerden bir yazı; Keleş Timi'ne tayin. Başta istemedim, direndim, geri durdum. Hani diyoruz ya, kaderi seviyoruz diye. Ben kadere inanırım ama kaderimi pek sevmem, Kaza. O kaderle başa çıkamadım. Elimi attığımı kurutturum. Kaderim bana kederle döndü. O kedere rağmen hiç vazgeçmedim vatanımdan. Şimdi bu kaderde sen varsın, ben hiç vazgeçmem. Vazgeçmeyeceğim de. Asla." Gözlerini bana indirip elini yanağıma çıkardı. Kafasını indirip bakışlarımı yakalamaya çalıştı. "Sen vazgeçer misin?"

Beni kendime getirmeye çalışıyordu. Ne yaptığımı hatırlatıyordu. Beni sevdiğini, bununla baş edilebileceğini söylüyordu. Kaderin elbette beni mutluluğa çıkaracağını ima ediyordu.

CamScanner ile tarandı

"İnsanım ben. Taştan değilim. Taş dediğin kırılırsa insan dediğin paramparça olur. Ben yine ayağa kalkarım. Yine toparlarım ama ben artık başarmak istiyorum. Bunu anla. Ben artık o herifin kökünü kurutmak istiyorum."

"Zamanla," dedi sinirli halime anlayışla bakarken. "En büyük silahımız sabır. Sabrımız bize Allah'tan gelen en güzel hediye. Sabrın sonu selamettir. Bu sabrın sonu başarı. Senin başarın."

"Keleş'in," dedim o benim yanağımı silerken. Bir yaştı, iki yaştı. "En çok onlar hak ediyor bu başarıyı."

Gülümsedi küçük bir çocuğa gülümser gibi. "Onlar da nasiplenebilir tabii," dediğinde güldüm.

"En çok onlar istiyor, biliyorum. Ben istiyorum, yalan yok. Biraz bencillik biraz vatanım için biraz da hırs benimkisi ama onlar da çok büyük bir vatan aşkıyla istiyor. Fırat abi, yıllar sonra bu tim sayesinde devam ediyor mesleğine. Üç yıl, küçük yerlerde görev yapmış. Yolu albayla kesişmiş, *üç yıl sonra nefes aldım* diyor. *Benim yerim orası değildi* diyor. Tek umudu Keleş. Tek umudu Tahrir'in bitmesi."

Gözlerimden yaşlar paldır küldür düşerken tutmadım artık kendimi. Ağlamaya başladım. Turan'ın yüzünde anlayışın portresi vardı.

"Kubat'ın nişanlısı onu aldatıp en yakın arkadaşıyla evlenince geri dönmüş askerliğe. Anası babası yok, on sekizine kadar çocuk yetiştirmede kalmış. Yalnız. Tek umudu Keleş kaldı. Arada der, *gideceğim, timi değiştireceğim*, diye ama... biliyorum Keleş'i sevmesi bir kenara, Tahrir için duruyor. O herifi bitirmek için."

Ben ağladım, o yaşlarımı sildi. Ben hıçkırdım, o kısaldı. Yüzünü yüzüme eğdikçe yüzümü kapatasım geliyordu ama yanağımdaki eliyle suratımı yere eğmeme izin vermiyordu.

"Serkan, abisinin milliyetçiliği için askerliğe başlamış. *Şimdiye kadar yaşamamışım, Allah beni şehit etse de alnımın akıyla cennetime girsem*, der durur. Bu yola baş koydu. Şehit olmayı ister bu yolda. Ama der ki *Tahrir'i ya da Yassou'yu bitirmezsek, gözüm açık giderim*."

"Göktuğ'un ikinci ailesi, Özgür'ün tek arkadaşları. Bakma güldüklerine etiklerine. Tahrir'in geçtiği yerde bakışları bile sertleşir. Yaşlarına rağmen konu Keleş ve amacıysa olurlar sana kırk yaşında. Büyümeyi istemezler ama Tahrir'in kellesini görmek için kırk yaşına da gelirler."

Konuştukça rahatlıyordum. Onlar ailemdi ve ailemden bahsetmek bana huzur veriyordu. Bu yolda sadece kendim için yürümediğimi hatırladıkça düşen omzum da kalkardı. Düşen yaşım kururdu. Vatandı, hep solumdaydı ama aile de o solda çok büyük bir yere kurulmuştu.

CamScanner ile tarandı

"Şükrü," dedim gözümdekileri tutmanın imkânsız olduğu yerde. "Annesi, babası vefat etmiş. Bir ablası, bir kız kardeşi var. Kız kardeşini okutmak için şu askere gideyim de bir işe girip kızı okutayım demiş. Keleş'e girdikten sonra askerliği bırakması tamamen imkânsızlaştı çünkü Tahrir vardı. Yemin etti, Tahrir'in gözünü çıkarıp yatağının karşısına asacak. Her gece derin bir oh çekecek. Bir de o gözü Yassou'nun götüne sokma hayali vardı, Nizami vazgeçirdi," dedim gülerek. Turan da güldü.

"Nizami'nin aklına geri sokalım onu da Şükrü'nün gazını geri getirsin," deyince daha da güldüm. Yaşlarımı sildi soğuk havadaki sıcak elleriyle. Elleri sıcacıktı. Acımı alır gibi bana dayanak oluyordu. Ne yaptığını farkında olmadığına ise neredeyse emindim.

"Nizami ise... biliyorsun babası gazi. İsmail amcanın tek dileği bir oğlunun asker olmasıymış. Nizami Keleş'e alınınca, İsmail amca adak kesti. Nizami, babası yüzünden daha bir bağlı bu işe. Babasının her lafı vatandır, devlettir. Başta özel kuvvete girmek zor gelmiş ama İsmail amcanın tek bakışıyla koşarak girmiş Keleş'e. Bir de olayın aslını, Keleş'in kurulma amacını dinleyince Tahrir'i hayatında en nefret ettiği insan yaptı. Komiktir, şakacıdır, terbiyesizdir de biraz. Ama konu devletse akan sular durur. Öyle büyümüş. Babasından öyle öğrenmiş. Vatan, millet, Sakarya onun için. *Tahrir'e yenildiğimiz gün kafama sıkarım,* der."

Bir an bile lafımı bölmemiş, bir an bile dinlemez gibi görünmemişti. Ben içimdekilerin hepsini anlatana kadar öylece beni dinlemiş arada gülümsemiş, kafasını sallayıp onaylamış, üzülmüştü. Mimiklerini çok güzel saklardı ama o an, ben ne kadar savunmasızsam Turan Alp Akkurt da o kadar savunmasızdı.

"Bu iş, benim işim değil, Turan. Bu iş, hepimizin işi. Senin, benim ve onların. En çok onlar hak ediyor, anlıyor musun? En çok biz hak ediyoruz o herifin bitmesini. Lehime olabilecek her durum aleyhime döndü benim. Biri çelme takıp duruyor. Hiçbir şey umurumda değil. Ben artık bana çelme takan ayağı kırmak istiyorum. Her ayağı, ekleminden koparmak istiyorum."

"Biliyorum," dedi kısık bir sesle. "Bizim yolumuz Hak yolu, Kaza. Öyle de böyle de biz o yolda alacağız o şerefsizleri."

"Bizim yolumuz Hak yolu," dedim başımı sallayarak. "Bizim parayla pulla, dünyevi şeylerle işimiz olmaz. Bizim yolumuz Allah yolu. Vatan için baş koyduk. Her şeyden önce vatanı koyduk önümüze. Milletimizi koyduk. Ben yıkılmayacağım, Turan," dedim hırsla. "Geçsin üzerimden bin kişi. Önüme taş koysun. Ben yine dimdik dururum yüreğimdeki sevdayla. Hırsımla." Etrafa bakındım. "Belki çelme takarlar, süründürürler, üzerimden geçerler. Ben yine ayağa kalkarım. Yine yoluma bakarım."

CamScanner ile tarandı

"Bu volda birlikteyiz," dedi yanaklarımı okşayarak. "Anlıyorum, bu zamana kadar hep yalnızmışsın. Öyle olmuş. Seni, buna zorlamışlar ama ben senin önünde dikildiğim sürece başarısız olmana imkân yok." Alnını alnıma yasladığını hissedince gözlerim kapandı. "Ben varken senin kaybetmene imkân yok," dedi sakin bir sesle.

Birisine sırt yaslamayalı uzun, çok uzun zaman olmuştu. Korkutuyordu. Nasıl korkutmasındı? Benim dilim taşlamayı bilirdi, elim itmeyi bilirdi, gözüm uzağı bilirdi. Şimdi bu adam önümde bir set gibi dikilmişken yine korktu gözüm.

"Yine de sabah bana yaptığını unutmayacağım," deyince gözleri açıldı, hissettim. Ben açmadım gözlerimi.

"Sen sürekli beni iğnelerinle şişle, ben bir şey deyince hemen esmeler gürlemeler."

"Eserim de gürlerim de. Beni alayda sırtına almaman gerektiğini biliyordun."

"Bu, alma isteğime ket vuramadı ama."

Gözlerim kapalıyken usulca gülümsedim. Sonra hemen ciddileştim. "Bir daha yapma."

"Belli olmaz. Bir şeyi istersem onu istediğimi herkes bilir."

"Mal mı tanımıyorsun. O ne demek?"

"Ne malı kızım ya? Sendeki kafada kurma potansiyelini sıfıra indirmemiz lazım."

"Kızın değilim ben senin. Düzgün konuş."

"Hasbinallah."

"Sana hasbinallah."

"Bana niye hasbinallah?"

"Bana sabır çekemezsin sen."

"Çekersem çekerim. Sabır benim değil mi? Dağa çekerim, taşa çekerim. Kaza'ya çekerim."

Kaşlarımı çatıp gözlerimi açtım. Alnımı ondan çektim ve bir adım geri gittim. Gözlerimi ondan ayırmadan, "İyi," dedim. Alnımdaki kan, onun alnına bulaşmıştı. Alnımda kan olduğunu bile bilmiyordum. Sadece o kanın verdiğindeki sınırım da öfkem de kaybolmuştu. Daha iyiydim.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim umursamazca.

"Gerçek."

"Değil," dedim dudaklarımda oluşmak için can atan bir gülümsemeyi bastırarak.

"Senin yüzünden."

CamScanner ile tarandı

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Ondan gözlerimi kaçırıp etrafa bakındım. Yukarıdan çifteteli oynaya oynaya gelen askerlerimi görünce yüzlerim çatıldı ve anlamaya çalışarak bedenimi onlara döndürdüm.

"Çekirgeyi salıverdim," dedi kollarını iki yana açmış Şükrü oynayarak gelirken. Özgür de ona eşlik ediyor, Göktuğ Özgür'ün yanağından makas alıyor, Serkan parmaklarını şaklatıyor, Fırat abi alkışlıyor, Kubat sırıtıyordu. "Çekirgeyi salıverdim. Yazıya, yazıya."

Bizim yanımıza geldiler. Özgür, Göktuğ, Şükrü ve Serkan bir yuvarlak yaptılar. Oynamaya başladılar. "Hoplayıver çekirge," dedi Serkan sert bir yüzle. Diğerleri daha cana yakın bir şekilde gülüyordu. "Zıplayıver çekirge," diyen Şükrü, çıplak, kel, ve yamuk kafasını ortaya atıp oynamaya başladı.

"Benim canım çekirge," dedi Göktuğ ince bir sesle. Turan ile yüzümüzdeki garipsemeyle onları izliyorduk. Fırat abi gülerek ortaya atladı. Ellerini önünde birleştirdi, parmaklarını şaklattı, ayaklarını yavaş yavaş bir öne bir arkaya doğru ilerletip omuzlarını salladı. "Bıdı bıdı bıdı bıdı çekirge!" diye ince, ipince bir sesle ortaya atladı. Hepsi aynı ağızdan *ooo* diyerek alkışlarken Fırat abi kafasını deli gibi iki yana sallıyordu. Ona omuz verip oynayan, bizim ciddi Serkan'dı. Hep birlikte parmaklarını şaklatarak oynamalarına artık kendimi tutamamış, gülmeye başlamıştım.

"Komutanım, siz de!" diye bağırdı Özgür bana doğru.

"Hadi oradan be, manyak," desem de Şükrü kolumdan tutunca direnmedim. Ortalarına geçip az önce bir adamı döverek öldürmemiş, üç leş çıkarmamış ve bir terör grubunu düşürmemiş gibi oynamaya başladım. Kubat ve Turan kenardan izlese de onlar da gülüşlerimize eşlik etti.

Kahkahalarımız, caniliklerimizi örtüp dağa yorgan oldu. Güldük. Oynadık. Eğlendik.

Biz güldük, kansızlar öldü.

Biz güldük, milletimiz yaşadı.

Adımlarımız sertçe alay içinde patlarken toplantı odasına ilk giren ben oldum. Bu sefer bir planım vardı ve kafamdakiler çok netti. Beni kendime getirecek sert sözlerdi kesinlikle. Albayın karşısına çıkabilirdim çünkü kendime gelmiştim. Yüzbaşı, Kubat, Fırat abi ve albay odadan içeri girdiğinde, masanın başında dikildiğim yerde dişlerimi sıktım.

"Hoş geldiniz," dediğimde albay tam karşıma oturdu. Saygıyla ayağa kalktığımda bana oturmamı işaret etmedi. Çatık kaşları ile bana dikti gözlerini. Yutkunarak önce Turan'a, sonra Kubat'a en son Fırat abiye baktım.

CamScanner ile tarandı

Turan, albayın hemen yanında, gözlerini bana dikti. "İyi bir haber için bizi topladıysan ilk önce kötü haberi vereyim," dedi.

"Ne haberi?" diye sordu Fırat abi ona dönerek.

"Az önce istihbarattan bir belge geldi," dediğinde, albay hangi bilginin geldiğini biliyormuş gibi gözlerini masaya dikti ve sıkkın bir nefes verdi. Büyük ihtimalle haberi aynı anda almışlardı. "Hera'yı istiyorlar. Ankara'ya."

Yüzüm kasıldı, olduğum yerde dikleştim. Söyleyeceğim her şey kafamdan silindi sandım. Bunun yaşanacağını biliyordum. Bunun yaşanacağına emindim. Hera'yı bizden alacaklardı çünkü elimizde çok büyük bir güç vardı.

"Bu kötü bir haber mi?" diye sordu Fırat abi. "Anlamadım."

"Hera'nın bize konuşmasını istemiyorlar," dedi Kubat sakin bir sesle. "Hera'daki bütün bilgileri kendileri alacaklar. Kadının uluslararası gücü var. Zaten biz sorgulasak da pek bir şey yapamayız. Almakta haklılar."

"Hera bir sürü örgütle bağlantısı olan, geniş çaplı Qero'nun başı. Her türlü bizden alacaklardı. Şaşırmadım. Bu kadar beklemeleri bile şaşırtıcı," dedi Turan.

Ayakta dikildiğim yerde ellerimi arkada birleştirmiş, sakin bir surat-la Turan'ı dinledim. Albay da sakindi. Hera bizim için önemliydi çünkü Dilekli Hisar'da olan her şeyin cevabı ondaydı. Hiç kimse onu konuştu-ramamıştı.

Ben hariç.

"Ben de onun için çağırdım," dedim sakin bir sesle. "Hera'yı bizim nak-letmemiz gerekiyor."

"Neden?" diye sordu albay kısık gözlerle.

"Bir şeyler anlattı, komutanım," dedim ve bir direk gibi dikildiğim yer-de onlara baktım. "Doğru olup olmadığını öğrenmek için o arabanın için-de bulunmamız gerekiyor."

"Bir şeyler mi anlattı?" diye sordu albay. "Ne zaman?"

"Ben, birkaç gün önce onun yanına indiğimde," dedim ve ağzından nasıl laf aldığımı söylemek istemez gibi başımı eğdim. "Benim de kendimce yöntemlerim var." Turan'ın oturduğu yerde dikleştiğini fark ettim. Ondan habersiz kimse giremezdi Hera'nın yanına. Sözde...

"Allah Allah," dedi albay çatık kaşlarla. "Neymiş o yöntemlerin? Öğret de biz de uygulayalım," deyince dudaklarımı birbirine bastırdım.

Turan, "Herkesin yöntemi kendine, değil mi komutanım?" dediğinde Kubat ve Fırat abinin kaşları kalktı. "Kaza'nın da başarılı bir yöntemi oldu-ğuna eminim ben."

Aşk bir sebepten, gel gir dünyama ya. Gir ya.

CamScanner ile tarandı

Albay, "Ne?" deyince omuzlarını kaldırdı. "Başarılı bir asker olduğunu biliyoruz. Şimdiye kadar akıllıca stratejiler yaptı. Hera'ya da ne yaptıysa büyük ihtimalle ağzından laf almıştır."

"İzniniz varsa, komutanım," dedim anlatmak için izni albaydan alırken. Albay bir Turan'a bir bana bakıyordu şaşkınca. Birkaç günde aramızda ne değiştiğini merak ediyor olmalıydı.

Albay bey amca biz biraz öpüştük. Oo, dillerimiz çarpıştı. Buzdolabının sıcaklığını indirdik. Uyu sen ancak.

"Anlat bakalım," dedi Serdar Komutan.

Turan'a gözlerimi çevirdiğimde kimsenin göremeyeceği ama benim fark edebileceğim bir yavaşlıkla kafasıyla onayladı beni. Geriye doğru yaslanıp kollarını da göğsünde birleştirince dudaklarımı birbirine bastırıp mesajı almış gibi önüme döndüm. Bu, *planın neyse dinliyorum* demek oluyordu.

"Bir adamdan bahsetti. Yorgi. Çoğu örgüte, çeteye destek sağlıyor. Yassou'yu kaçırıyor, Tahrir'i koruyor, diğerlerine yol açıyor."

"Yorgi mi?" diye sordu Turan çatık kaşlarla. "Yorgi de mi işin içinde?"

"Yorgi kim?" diye sordu Kubat.

"Küçük balıkların babası," dedi albay ellerini masanın üstünde birleştirerek. "Her bokun altından ismi çıkar. Kendini göstermez. Eli her yere uzanan bir herif."

Turan devam etti. "Büyük balık olamadığı için küçük balıkları korkutuyor. Bir sike yaradığı yoktur, tek bildiği çok iyi saklanmak. Bundan dört yıl önce o şerefsizi vurduğumdan beri görmedim. Serdar Komutan'ın dediği gibi her bokta illa parmağı olur."

"Nereden bulacağız bu Yorgi'yi?" diye sordu Fırat abi. "Balını verelim de düşsün kucağımıza Ayı Yorgi."

"Yorgi'nin yerini kimse bilemez," dedi Turan. "O ayı saklandığı yerden hayatta çıkmaz. Sakat ayı."

"Yorgi'nin nerede olduğunu bilecek tek kişi var," dedim. "Hera ismini vermiyor."

"Verdirin," diyen albaya döndük. "Ne yapın, edin; alın o ismi. Ve o kadını sakın elinizden bırakmayın. İstihbarat istediyse ulaştıracaksınız."

"Emredersiniz, komutanım!"

Mahkûm nakil aracının içinde sarsıla sarsıla giderken Ankara'ya yaklaştık sayılırdı. Turan, yüzüne çektiği kar maskesiyle gözlerini bana dikmişti. Direkt bana bakıyordu. Hera ise gözünü bir bana bir Turan'a çeviriyor, göz devirip kafasını eğiyordu. Sonra kafasını kaldırıyor, tekrar bize bakıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Ben terörist değil," dediğinde yanında oturan ben ve karşısında oturan Turan cevap vermedik. "Siz hata yapıyor. Yassou peşine düşmeli siz."

"Ona da biz karar verelim, Hera," dedim sadece. Turan gözlerini bir an dahi benden ayırmıyordu. Planımın başarılı olacağına emindi. Bunu görüyordum. Onunla toplantı odasından beri konuşmamış olsak da gözleriyle bana kelimeler hediye ediyordu. Hikâyeler anlatıyor, güvenler çiziyordu.

Hera, "Ne olacak şimdi?" diye sorduğunda, "Baktım ki sen cevap vermiyorsun, biz de cevap alacağımız yere götürelim dedik," dedi Turan sert bir sesle.

Hera gözlerini bana çevirdi. Ona *boku yedin* der gibi kafamı iki yana salladım. "Çok acımasız olacaklar. Hiç acımayacaklar sana. Ben insaflı davranmıştım."

"Ben..."

"Sen ne?" diye sordu Turan. "O ağzın istediğimi konuşmayacaksa kapalı kalsın."

Turan konuştukça daha da küçüldü. Aklı aynı bir tilki gibi işledi. Sesleri kulaklarıma geldi. Hera en sonunda kaşlarını çatıp bana döndü. "Sana söyledim," deyince sahte bir şaşkınlıkla ona döndüm.

"Öyle mi?"

"*Bana anlatırsan sana yardım ederim* dedi sen." Turan'a döndü elleri bağlı şekilde. Köpek gibi uzanmaya çalıştı Turan'a. Ensesinden tutarak dizginlemeye çalıştım. "Size ihanet etti. Benden laf aldı. Beni serbest bırakacak o. Söz verdi. Bu, ihanet değil midir?"

"Doğru mu bu, Kaza?" diyerek bana dönen Turan'a gözlerimi çevirdim. Kızgın durmaya çalışıyordu ama pek de kızgın durmuyordu. En azından bana bakarken gözlerinde Hera'ya baktığında olan o belalar olmuyordu.

"Yalan söylüyor," dedim sakince.

"Askerim yalan söylediğini söyledi, Hera," diyerek Hera'ya döndü Turan. Maskenin altındaki suratı put gibiydi. "Benim için askerimin lafının üzerine laf yok."

"Bana bilgi sattırdı." Onu geri çekip sırtını tekrar arabanın yanına yaslayınca başını öne eğdi uysalca. "Sizde söz, yemindir."

"Öyledir," dedim. Kafamı salladım. "Ama ben çok iyi de oyuncuyumdur, Hera."

Kelepçelerinden kurtulmak ister gibi tepinmeye başladı. "Bırakın beni! Götürmeyin. Pişman olacak yoksa. Siz anlamıyor! Ben anlatıyorum."

Soğuk namlu, alnına yaslandığında Hera tepinmeyi kesti. Korkuyla gözlerini silahı ona doğrultana dikti. Yüzünde tek bir mimik dahi yoktu.

CamScanner ile tarandı

Kaşları çatıktı. Yine, o belalarını gözlerine sürmüştü. Savaş boyası gibiydi kaşları. Onları kuşandığında geriye kalan her şeyi saklıyordu. Hera, o belalara bakarken alnındaki namluyla kalakaldı. Çaresizce titrek bir nefes verdi, kavrabildi. Ben işeyenlere alışkındım.

Turan tepkisiz yüzüyle, "Üçe kadar sayıyorum ve sen bana Sezin'e bahsettiğin o ismi veriyorsun, Hera. Vermiyorsan cesedini teslim ediyorum," deyince Hera gözlerini bana çevirdi.

Benden medet umdu çünkü ona o güveni vermiştim. Bana verdiği bilgiyle ona daha nazik davranacaklarını söylemiştim. Kanmıştı. Salaktı, kanmasaydı. Dudaklarımı büzüp omuz silktim.

Hera son çare Turan'a döndü. Turan, gerçekten de istihbarata Hera'nın ölü bedenini götürecekmiş gibi görünüyordu. Umurunda değildi. Zaten kadını hazzetmediğini anlamıştım. Tek kurşuna bakardı işi. *Gelirken olay çıkardı* derdi. *Yapmam gerekeni yaptım* derdi. Bir şey derdi. Bir terörist öldü diye istihbarat karalar bağlamazdı.

"İki," dedi Turan.

"Üç," dedim gülerek. "O da benden olsun."

Hera gözlerini kapatarak burnunu çekti. "Hasan Doğru. O gün Dilekli Hisar'a Mordim'i çağıran, Yorgi'nin Tahrir'den kaçırdığı Yassou'yu yakalatan Hasan'dı. O gün sizin orada olduğunuzu söylediğimde Yassou'yu aldırdı direkt oradan."

"Yorgi neden Yassou'yu Mordim'e verdi?"

"Bilmiyorum."

Biraz daha bastırdı Turan silahı. "Hera, ben gerçekten acımasız biriyim."

Hera ensesinden inen terlerle derin bir nefes aldı. "Tahrir, Yassou'yu alınca Yorgi'yi indirecek. Herkes bunu biliyor. Yassou'yu oradan oraya süründürüyor Yorgi."

"Bizim bir şey yapmamıza gerek yok ha," dedi önde oturan Serkan gelire doğru. "Bu mallar birbirini yiye yiye öldürürler kendilerini. En sona kalanın kafasına da biz sıkarız. Temiz iş."

"Hasan neden Yorgi'nin işini bozdu?" diye sordum ben de.

"Tahrir'le Yorgi birbirine girmesin diye. Yoksa ortalık karışır, herkesin düzeni bozulur."

Etrafımızdan başka sesler gelince Turan ile göz göze geldik. Turan'ın kaşları çatılırken ben silahıma sarıldım. Beklediğimiz yere gelmiştik. Keyifle, "Müziği başlatın," diyen Fırat abinin sesini duyduk. "Dört araba misafirimiz var gençler. Dans başlıyor."

CamScanner ile tarandı

Turan, Hera'ya döndü. "Yorgi için değerin ne, Hera?"

Hera ne olduğunu anlayamadı ama biz anlamıştık. Hera'yı almaya gel-mişlerdi. Bunu tahmin etmiştim. İstihbarat neden Hera'yı istiyorsa diğerleri de geri almak istiyordu. Hera çok şey biliyordu. Konuşursa bir taraf yakar diğer taraf yanardı. Kimsenin de yanmaya niyeti olmazdı böyle durumda. Bizim her zaman yakmaya niyetimiz vardı.

Silahımın kabzasını kulağının arkasına geçirdiğimde Hera kenara çe-rildi. Turan öne seslendi. "Yavaşla, Fırat Demir. Kapıları açmamız gerek."

"Tehlikeli değil mi?" diye bağırdı Serkan.

"Varsın tehlikeli olsun," dedim. "Bize başkası yakışmaz."

Öne eğilip arka kapıyı açmadan önce Turan'a baktım. Kafasını sertçe indirip kaldırdı ve konum aldı. Kapının sürgüsünü çektim, geriye, Turan'ın hemen yanına konumlandım. Silahlarımızı karşıya doğrulttuk ve açılan kapı ile durmadan karşımızdaki arabalara ateş etmeye başladık.

Genç adam, telefonuyla ona ulaşan haberle birlikte bilgisayarını aldığı gibi masasına kuruldu. Dün verdiği emirin ne durumda olduğunu öğren-meliydi. Dünden beri ulaşamıyordu kimseye ve çıldırmak üzereydi. Bir ba-samak sistemi vardı. Alttakiler her zaman üste hesap vermek zorundaydı. Ona hesap verenlerin hesabını üste iletmeliydi.

Gelen çağrıyı hemen kabul ettiğinde kafasının içinde bin bir türlü plan dönüyordu. Kafasında dönen kurnazlıkla karşısında görünen yüze baktı. Kanlar içindeki surat, eski püskü binanın içinde derin nefesler alıyordu.

"Ne oldu?" dedi sert bir sesle. "Ne buldunuz Deli Komutan hakkında?"

"Sıkıştırdık Deli Komutan'ı," dedi ve adam acıyla nefes aldı. Büyük ih-timalle yaralıydı. "Arkadan büyük bir araç geldi. Üç dakika ya sürdü ya sürmedi. Deli Komutan'ı korkutacaktık ama herif gelince ne yapacağımızı bilemedik."

"Kim o herif?"

"İsmi ne cismi ne bilmem. Uzuncana. Dünden beri soruyorum herkes kimse tanımıyor."

"Ne demek kimse tanımıyor?" diye gürledi. "Asker mi? Babası mı? Ne desi mi? Kim?"

"Bilmiyoruz," dedi adam. Zar zor nefes alıyordu. "Ama tek atışı kaçır-mıyordu. O da askerdi belli. Aldı Deli Komutan'ı, gittiler. Keleş gelene kadar Lolan'la ben kaçabildik ancak. Diğerlerinin hepsi hoşaf."

CamScanner ile tarandı

"Asker kesin," dedi dişlerini sıkarak. Genç adam hırsla ayağa kalktı ve kenardaki cam sehpasına bir tekme attı. Tekmesi ile temiz süit odasına dağıldı sehpa.

"Bize birilerini yolla. Sabahı göremeyiz böyle," dedi yaralı adam acı çekerek.

Genç adam tiksinir gibi ona baktı. "Yollarım birilerini." Öfkeyle düzenli saçlarını geriye taradı ve, "Kim o herif araştır, bul!" dedi. Hırsla bilgisayara eğildi ve kameraya işaretparmağını doğrulttu. "Ben aradığımda sana ulaşamazsam o gözlerini meydanda sallandırırım. Duydun mu beni?"

"Duydum, abi."

"Zaten Hera'ya ulaşamıyorum. Yorgi az kaldı hepimizi sallandıracak. Herkes bir plan derdinde. Beni seninle uğraştırma. Yazık ederim."

Hırsla aramayı sonlandırıp telefonundan bir numara tuşladı. Numara çaldı, çaldı, çaldı. En sonunda açıldığında, "Mordim, Yassou'yu İsrail'e geri götürdü, Yassou'nun Türkiye'ye geri dönmesi gerekiyor. Nasıl bu salak işin içine düşürdün bizi, anlamıyorum. Yassou'yu Mordim'e vermek ne demek?" diye sordu karşıdaki ses.

"Tahrir'le görüştüm. Örgütleri ayaklandırmaya başladı. Çok sinirli. İntikam istiyor. Yorgi de bir yandan sıkıştırıyor. Tahrir diğerlerini topladıkça Yorgi'nin taht sallanacak, sallanınca da herkes nasibini alacak. Bu böyle olmaz. Hera büyük ihtimalle Keleş'in elinde, onu oradan çıkarmamız lazım."

"Hera'yı aldırmak için adamları yolladım. Zaten içeriye soktuğum iki asker yüzünden ortalık kaynıyor. Tunceli 4. Tugay Komutanlığı'na köstebeği kimin yerleştirdiğini arıyorlar deli gibi. Dikkatli olmam lazım."

"Onu bunu anlamam. Hera'ya ihtiyacım var. Herkesi sakin tutabilecek tek kişi o. Diğer türlü istersen fare deliğine saklan, Keleş yine bulacak. Deli Komutan'ı bu saatten sonra tutamazsın. Damarına çok bastık."

"Bu Keleş'i gözünde çok büyütüyorsun. Deli Komutan hele. Kaşı ne, gözü ne bilmiyoruz. Bir ismi var adamın. Neymiş? Sezin Kaza. Böyle isim mi olur? Kadın ismi gibi," dedi karşıdaki adam gülerek. "İki yıldır Tahrir'le yüz yüze bile gelmediler. İzin vermedik. Yine izin vermeyeceğiz. Deli Komutan istediği kadar patlatsın her yeri. Bulamaz."

"Ben diyeceğimi dedim. Ne yapıp edecek, Hera'yı çıkaracaksın. Tahrir'i ortaya atmak senin fikrindi, yaptık. İşe yaramadı. Üstüne üstlük Yassou'yu da eline vermeyince daha da kudurdu. Bu gidişle Tahrir neler olduğunu fark edecek. İkili oynayamazsın daha fazla."

"İşime karışma, Hasan. Ben ne yapacağımı biliyorum," diyen adamla susan Hasan. Karşısındaki adamın devletin içinden olduğunu biliyordu.

CamScanner ile tarandı

Bu herife katlanamıyordu ama eli, kolu her yere uzanan tek tanıdığıydı. Ona mecburdu. Yorgi'nin ve Tahrir'in gönlünü hoş etmek zorundaydı.

"Hera'yı kimsenin eline vermeden almalısın. Son sözüm bu," diyerek telefonu suratına kapattı. Kenara doğru yürüdü, içkisini doldurdu.

Eline aldığı kumanda ile süitteki televizyonu açtı ve saatlerce Fransa, İsrail, Suriye, Amerika, Irak kanallarından terör haberleri izledi. Çoğu yakından bildiği yoldaşlarının işiydi. Türkiye'de aktif, on iki örgüte bağlı olan yüzlerce küçük çeteler vardı. Her biri, tüm dünyayı ister gibi etrafa saldırıyordu. Gülerek izledi haberleri.

Mutluluk duydu.

O mutluluğu onun pis ağzından sökecek Türk askerinden tırstığı köşesinde, başarılı olmuş gibi keyifle izledi haberleri.

Saatler sonra gelen çağrıyı duydu. Bilgisayarın karşısına geçip gelen aramayı açtıktan sonra, "Merhaba, Yorgi," diye başladı. "Her şeyi hallettik. Şu anlık bir sıkıntı yok."

Karşıdaki adam elini oturduğu koltuğun kenarına yaslayınca gözleri koltuğa yaslanan ele kaydı. Elin işaretparmağı bir vurdu koltuğa, iki vurdu, üçüncüyü vurunca bakışlarını adamın yüzüne çevirdi. "Bu kadar mı?" diye sorunca yutkundu.

"Hera çıkarılacak, Tahrir uzaklaştırılacak, Keleş sıkıştırılacak," dediğinde karşısındaki adam derin bir nefes alıp kenara döndü ve bir el işareti ile birisi ekrana bir şey yansıttı.

Bir *drone* görüntüsüydü. Yerde onlarca adam yatıyordu. Hepsi ölmüştü. İlerleyen araç da asker aracıydı. Arka kapıları açıktı ve iki asker, yan yana, tek dizlerini aracın zeminine yaslamış silahlarıyla duruyordu.

Türk askerleriydi.

"İstihbarata kaptırdığın Hera mı çıkarılacak?" dediğinde ekranda görünen cesetler ile nefesi içine kaçtı. Karşısındaki adam gözlerini kıstı. Genç adam yutkunarak Hera'dan aldı bakışlarını. "Ve yürek yemiş Tahrir mi uzaklaştırılacak?"

"Efendim-"

"Son şansın," dedi adam. "Bana elle tutulacak bir şey vermek zorundasın. Hera da yok. Artık teksin. Ortalığı düzelt, Hasan. Yoksa olacaklar beni ilgilendirmiyor."

Arama kapandı. Genç adam ne yapacağını bilmiyordu. Hera yine de ortalıkta görününce kadın aklıyla kurnazlık ediyordu ama Hasan, Hera kadar becerikli değildi. Hera kendini öne atar, ortalığı çeker, düzenlerdi. Ama o öyle değildi. O, su altından insan yönlendirirdi.

CamScanner ile tarandı

"Ne bok yiyeceğim şimdi? Salak Hera yüzünden bir bu kalmıştı. *O askerlerle uğraşma, tek devam et* dedikçe *sen karışma* dedi. Aptal kadın. Ne beklersin?" Genç adam içindeki öfkeyle ayağa kalkıp, "İş başa düştü. Ya Yorgi düşecek ya Tahrir geberecek. Diğer türlü başa çıkamam," diyerek odanın çıkışına doğru ilerlemeye başladı. Kapıyı açmasıyla alnında bir soğukluk hissetmesi bir oldu.

Alnına doğrulan silah ile korkuyla gözlerini kapattı ve ellerini iki yanına açtı. Saatlerce süit odada patlayan kahkahalarını onun dudaklarından kazımaya gelmişlerdi.

"Merhaba," dedi sert bir ses. Gözleri aralandığında karşısında iki metreden uzun, kapıyı bile geçen adamın ona kafasını eğdiğini gördü. Adamın renkli gözlerinin bakışını görünce kaşları çatıldı.

Bu bakışın bir benzerini hayatı boyunca görmemişti. Karşısına bir sürü Türk askeri çıkmıştı. Her biri öldüreceğini söylerdi, büyük laflar ederdi. Fakat ilk kez, üzerindeki siyah askeri takımı ile bakan bu yabancının onu öldüreceğini söylemesine gerek yoktu. Her seferinde kıl payı kaçtığı Türk askerlerinden en belalısı karşısındaydı.

Askerin konuşmasına gerek yoktu. Ela gözleri bas bas onu öldüreceğini bağırıyordu ve ilk kez kaçışının olmadığının farkındaydı.

Faka basmıştı.

"Ölmeden önce sohbet etmek ister misin?" diye sordu adamın iç titreten bariton sesi.

"Be-"

"Soru değildi. İsteyeceksin," dedi Turan Alp Akkurt, onu alnına dayadığı silahı ile içeriye iterken. "Hatta o kadar isteyeceksin ki bülbül gibi şakıyacaksın. Şakımazsan da ben bülbül boynunu çok güzel kıracağım. Sen de görmüş olacaksın; çok geçmeden çıkacak olan gözlerinle."

Adam korkuyla içeri bakındı ama o da belalı askerin arkasından gelen yedi asker de onun bugün son günü olduğunu biliyordu.

CamScanner ile tarandı

13. SERT KABUĞUN KIRILMA ANI

Yürünür belki hiç düşülmezse. Düşülür belki hiç sevilmezse. En azından düşsek de kalkarız belki dağılmazsak.

Bilirim, insanoğlunu ayakta tutan sevgidir. Sevginin iyileştirici etkisi vardır derler. Yere düşer, acırsın. Bir el senin yanağını okşayıp geçse, yanlışlıkla olsa dahi o sevgi seni ayağa kaldırır. Kaldırmaz diyen, çok dağılmıştır.

Ben zamanında çok dağılmıştım. Kendi çıkardığım savaş yerinde, tan vaktiydi. Güneş doğmaya yaklaşmıştı ama benim için her yer çok karanlıktı. Dizlerimin üzerinde düşmüştüm, tekmeler sanki taşıyamayacağım yüklerim sırtlanacağım omzumu parçalamayı hedefliyordu. Öyle hırslı, öyle acımasız, öyle güçlü vurulmuştu. Kaldırmazdı hiçbir el beni, öyle derdim bundan iki yıl öncesine kadar.

Beni elimden tutup kaldıran Keleş'ti. Her daim omuz hizamda yürekleri, bir ah uzağımda elleri, bir can uzağımda canları olmuştu. Bir adım arkamda gölgeleri hep vardı.

Aile, Keleş'ti.

Silahımı öne doğru tutmuş, önümde bir bela gibi içeri giren adamın ardından yürüdüm. Yüzümde kar maskem, üzerinde kaskım vardı. Gözlerime geçirdiğim, göz çevremi kaplayan gözlük ile tamamen kamufleydi kahverengi topraklarım.

Timin geri kalanı kask ve maske ile kamufle olmuşlardı. Turan Akkurt'u ne kask ne de maske vardı. O ifşa olmaktan korkmuyordu.

Kubat hemen arkamdan, Fırat abi, Şükrü, Serkan, Göktuğ ve Özgür ise onun arkasından içeri girmişti. Aile, Keleş'ti ve bir adım arkamda gölgeleri uzanıyordu.

Karşımızdaki adamın kafasına doğrulttuğu silahla birlikte onu yürütürken, askerlerim hızla süit odanın içine dağılıp içeriyi kontrol etmeye koyuldu. Ben yüzbaşının yanında kaldım.

Buraya gelene kadar çıt çıkarmamış; ilk çıtını, bu adama Azrail'den selam getirmiş, birkaç dakika sonra o da aramıza katılacakmış gibi merhaba derken çıkarmıştı. Bir sessizlik sürmüştü hem karşımızdaki adamdan hem de arkamdaki askerlerimden.

CamScanner ile tarandı

Geniş omuzları, uzun boyu, ayağındaki postalları ve yüzündeki maske ile onun tam olarak Dhib olduğunun farkındaydım. Turan Alp Akkurt, düşman sınırları içerisinde değilken ciddi, suratsız, donuk ve ifadesiz bir adamdı. Yüzüne baktığınızda onun bu vatanın askeri olduğunu hemen anlardınız. Çatık kalın kaşları, dümdüz duran dudakları, küçük gözbebekleri ile parlayan ela gözleri, bir firçadan çıkmışçasına şekilli çenesi ile ona bakarken bir tabloda duran yüzbaşı gibiymiş gelirdi size. Öyle cansız, öyle sessizler durardu.

Düşman varken ise... hiç de vicdanı olmayan bir adama dönüşüyordu. Anbean o değişimini görüyor, izliyor, bir kurt sessizliğinde cellada dönüşünü fark ediyordunuz. Gözbebekleri nefretle büyüyor ve hırçınlaşıyor, kaşlarına gözlerindeki bakışı karartacak kadar suratına seriliyor, dudakları çok sinsi bir hareketle kıvrılıyor, çenesi dokunsanız parçalara ayrılacakmışsınız gibi sertleşiyordu.

Dhib doğuyor, tablodaki yüzbaşı yavaşça kayboluyordu.

Turan Akkurt, düşmanı parçalamaya hazır bir cellat gibi gözlerini dikmiş, ölümün habercisi olduğunu hissettirmişti. Dhib'in kim olduğunu görmemeyecek kadar kör olamazdı karşısındaki.

Heybetli civanım, kendisini gösteriyor.

"Otur," diyerek onu ittiğinde Hasan şerefsizi korkuyla koltuğa yığıldı. Gözleri Turan'dan ayrıldığı gibi sehpanın üzerindeki bilgisayara çevrildi. Şerefsiz piçin cebindeki telefonu fark etsek de parmağını kıpırdatacak cesareti ona vermiyorduk ama bilgisayara direkt bakmasıyla bu odadaki en önemli şeyin, canından bile önemli olan şeyin ne olduğunu anlamış oldum.

Bir an göz kırpmadan bilgisayara uzandım ve silahı tutmayan elimin arasında sımsıkı tuttum. Yüzbaşı, gözlerini Hasan'dan ayırmıyordu. Benim ne yapmağımı fark etmese dahi Hasan'dan gözlerini ayırmadığı için onun neye endişe ile bakındığını görmüştü.

"Keleş 8!" diye sert bir sesle seslendiğinde, "Efendim, komutanım!" diyerek bağırışı ile salona girdi Göktuğ.

Turan iç titretecek o boğazdan gelen nefretiyle konuştu. "Keleş 2'den bilgisayarı al. Keleş 9 ile icabına bakın."

"Emredersiniz komutanım!" diye bağırıp elimden bilgisayarı kaptı. Hızla salondan çıktı, yatak odasına ilerlemeye başladı. İki odalı bu süit odada Kubat ve Fırat abi lavaboyu karıştırıyordu. Sesleri kulaklarıma geliyordu. Çekmeceler, dolaplar, yatak, koltuk, televizyon... hepsini darmadağın ederek içlerine bakıyorlardı.

CamScanner ile tarandı

"Bulunduğum yeri arama iznimiz olmadan arayamazsınız," dedi titrek sesiyle Hasan.

"Ne zırvalıyorsun sen?" diye sorunca Turan, Hasan yutkundu.

"Arama izni-"

"Benim seni aramak için izne ihtiyacım var gibi mi duruyor?"

"Yok mu?"

"Yok," dedi Turan karşısındaki salakmış gibi sinirli bir sesle. "İstersem kafana bir kere sıkarım. Bunun için de izne ihtiyacım yok. Benim, bu ülkedeki senin gibi her kancık göt verene istediğim her boku yapma hakkım var. Her bok deyince sizin gibi piçlerin yaptıkları gelmesin aklına. Benim de ahlaki değerlerim var."

Elimdeki silahı düzeltip diğer elimi de silahın üzerine koydum. Beni fark eden Hasan'ın gözlerinin içine bakıyordu. Emir kulu olduğu korkusundan belli oluyordu. Onu hazırlıksız yakaladığımızı biliyordum. Adamlarının leşlerini arkamızda bırakıktan sonra Ankara'ya dönmüş, Hera'yı teslim etmiş, daha sonra ise hızla Hasan Doğru denen soysuz piçin kaldığı otele varmıştık. Otelin Ankara sınırları içerisinde olması tamamen şans mıydı, bilmiyorduk.

Van'a gitmek üzere aldığı uçuş seferine gidemeden onun kaldığı oteli basmamız kesinlikle şanstı, onu biliyorduk.

Hasan, ona gözlüğün arkasından bakan bana titreyerek döndüğünde, "Bana," dedi Turan Akkurt, silahın ucunu Hasan'ın çenesine takıp kafasını kendisine çevirirken. Hasan titredi. "Bana dönük olacak gözlerin. Başkasına değerse o ahlaki değerlerimi siker, kenara atarım."

Seziş, ben bu adam için halı olabilirim. Basabilir bana.

"Keleş'siniz siz."

"Ulan," dedi Turan. Silahını indirip *hay aksi* tarzında elini savurdu. Bana döndü, alayla güldü. "Allah'ın işine bak. Keleş'mişiz." Tekrar ona döndü. "Nasıl anladın lan?" Eğildi biraz, elinin tersi ile Hasan'ın yanağına hafif bir tokat çaktı. Hasan'ın kafası yana savruldu. Tokadın hafif olduğuna emindim oysa. "İyi bari onu anlayabildin, yaratık orospu çocuğu."

Hasan korkuyla yüzünü düzelttiğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Domuz sesi çıkarılacak yer değildi fakat o da komikliği yapıyordu! Silahını indirip ona eğildi. "Anlat hadi çabuk. Yorma beni."

"Bir şey anlatmam," dedi Hasan yutkunarak. Birkaç saniyede bir yutkunuyordu. Yıllık su ihtiyacını tükürük bezlerinden sağlamaya çalışıyordu. "Ben bir şey bilmiyorum."

CamScanner ile tarandı

"O zaman ne sik aramaya Mordim'i çağırdın Hakkâri'de?" Çenesini sertçe aldı koca avucunun içine. Sıkarak yüzüne yaklaştırdı. "Oğlum bana salak muamelesi yapma. Ya efendi efendi her şeyi anlatırsın... ya da ben senin-" Durdurdu kendini. Eğildiği yerde kafasını hafifçe kenara çevirip derin bir nefes aldı. Sesimi çıkarmıyordum. "Anlat hadi. Bak, sana benimle sohbet etme fırsatı veriyorum. Hadi. Bak, normalde bu kadar vicdanlı değilim. Hadi. Söyle bakalım. Hadi. Neden böyle bir orospu çocuğu olmayı seçtin?"

"Bakın," dedi Hasan korka korka çevreye bakarken. Turan ona doğru eğilip konuştukça, *hadi* dedikçe, emir verdikçe daha da sinmişti yerine. Korkuyordu. Hep böyle olurdu zaten. Böyle saklandıkları inlerinde kahkahalar atar, askere söverlerdi ama karşılarına geçtiğinde korkak bir piç gibi sinerlerdi. "Benim pek bilgim yok. Ben de emir kuluyum."

"Sen de emir kuluysan süit odayı nasıl kiraladın? Hangi emir kulu süit odada elinde şarabıyla, yattığı yerden yarağını serinletir lan?" dedi Turan yüksek sesiyle.

İçeriden, "Niza-" diye başlayacak olan sesi susturdular. Umuyordum ki Nizami böyle bir şey yapmamıştı.

"İş yaparsan karşılığını alırsın," dedi Hasan. "Ben işimi doğru yaptım, o kadar."

"Temiz," diye sert bir sesle içeri giren heybetli askerlerime dönmedim İçeride bilgisayar hariç başka bir şey çıkmamıştı belli ki. Onlar da arkamda konumlandılar, Hasan'ın gözlerini büyüterek benim arkama bakışından anladım. Odada Hasan'a silah doğrultan tek kişi bendim, diğerleri bir emir gelmedikçe silahlarını doğrultmazdı. Buna rağmen bu salak arkamdaki heybetlilerden korkuyordu.

Aile, Keleş'ti ama insan düşmanı düşününce anlıyordu ki ölüm de Keleş'ti. Adı geçince titreten bir ölüm bir Dhib bir de Keleş olmalıydı. Dhib ve Keleş'in bir olduğunu duysalar... Allah bilir donlarına sıçarak gezerlerdi.

"Yorgi'nin yeri nerede?" diye sordu Turan sabırlı bir sesle.

"Bilmi-"

"Yorgi'nin yeri," dedikten sonra doğruldu. Hasan'ın çenesini bırakmıştı, eliyle çenesini ovalamaya başladı. "Nerede Hasan?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Hasan korkuyla.

Turan kafasını aşağı yukarı salladı. "Anladım." Kenara doğru kısa bir adım attı, uzaklaştı. Gözlerini karşısındaki soysuzdan çekmedi. "Keleş 4," dediğinde Kubat kafasını dikti. "Bilmiyormuş bu herif," dedi.

Kubat, "Öyle miymiş?" diye sordu.

"Bakalım icabına."

CamScanner ile tarandı

Kubat bir adım attı. Elindeki silahı Fırat abiye son anda verdikten sonra büyük bir adım daha attı. İkinci adımdan sonra artık Hasan'ın önündeydi. "Bilmiyormuşsun," diye sert bir sesle konuştuktan sonra hepimizin yüzünün buruşabileceği bir sertlikte yumruğunu Hasan'a geçirince, herif oturduğu yerden yana devrildi. Bu sefer kafası değil, tüm vücudu savrulmuştu. "Ben bildireyim sana," deyip dizleri üzerinde yavaşça çöktü. Hasan'ı yakasından tutup kaldırdı. Oyuncak bebek gibi dikti. "Tanır mısın Yorgi'yi?"

"Tanırım." Burnundan akan kanlar, konuşunca ağzına girdi.

"Nerededir bu Yorgi?"

"Bilmiyorum."

Bir yumruk daha yedikten sonra sola devrildi. O inleyerek acısını yaşayamadan Kubat onu tekrar doğrulttu. Herifin burnu hafiften yamulmuş muydu yoksa kandan dolayı bana mı öyle geliyordu? "Şimdi ben, aslına bakılırsa sabırlı adamım. Dört beş kuşak öncesine bakılınca benim atalarım çok sabırlılarmış. Sonra bir şey oldu. Ben bir orospuyla tanıştım. Dedim orospuya, o kadar insanla ilişkiye giriyorsun nasıl çocuğun olmuyor?"

Hasan yüzünü ekşitip yutkundu. "Gerçekten bilmiyorum."

"Daha dur," dedi Kubat onu oturtup. "Bitmedi." Hasan'ın kafasını üstünden tutup düzeltti. Yamulup duruyordu. "Ondan sonra orospu durur mu, yapıştırdı cevabı: Sorulan sorunun cevabını bildiği halde bilmiyorum diyenler kimin çocuğu sanıyorsun?"

Serkan ve Şükrü'den aynı anda keyifli bir gülme sesi geldi. Tutamamışlardı kendilerini de... Hasan zaten duymuyordu. Fırat abi de keyifli bir sesle, "Hasan, senin yerin yurdun belliymiş," deyince daha da güldüler. Hasan telaşlandığı için derin nefesler almaya başladı. Nefesinden ıslık çıkıyordu. "Söylesene lan yarak salatası."

Hasan susunca Kubat durmadı açıkçası. Yumrukları adamın suratında öfkeyle patlamaya başladı. Yorulmadı ama dinlenmedi de. Arka arkaya defalarca kez vurmaya başladı. Hasan devrildikçe Kubat toparladı, Kubat toparlayıp herife çakınca Hasan devrildi. Sanırım üçüncü dakikadaydık. Öyle düz suratla izliyordum. Şükrü, Serkan ve Fırat abi keyifle dalga geçiyordu. Hasan birden, elini kaldırdı durmasını ister gibi. Kubat'ın gözleri Turan'a kaydı, Turan kafasını bir kere eğince Kubat anında durdu. Hasan'ı kaldırdı.

Şerefsiz zar zor karşısına baktı. Yön duygusunu kaybetmiş gibi Kubat'tan çekti bakışlarını, yere düşürdü.

"Bizde kimse, kimin nerede olduğunu bilmez. Yorgi'yi en son, birkaç ay önce gördüm. O zaman da zaten o benim yanıma gelmişti. Bilmiyorum! Bilmiyorum, yemin ederim!" Ellerini önünde birleştirdi ve gözlerini korkuyla Turan'a dikti. Turan, onu soğukkanlı bir tavırla izliyordu.

CamScanner ile tarandı

Hiçbir duygu görünmüyordu suratında. "Gerçekten," dedi onu inandırmak isteyerek. Yüzbaşının ona inanacak gözü var gibi durmuyordu. Turan'a sığınır gibi, Kubat'ın durmasını söylemesini ister gibi bakıyordu. "Yemin ederim."

"Yemin etme. O kirli ağza yemin yakışmıyor," dedi Turan sert sesiyle. Bir adım attığında Kubat geri çekilmiş, yanıma dikilmişti. Hasan gözlerini ayağa kalkan Kubat ile bana çevirdi. Konuşmamam, gülmemem, tepki vermemem, sadece silahımı ona doğrultarak onu izlemem ilgisini çekmiş gibi merakla baktı o kısacık korku aralığında. Sanki ona yardım edecekmişim gibi.

Bunu sadece ben fark etmedim. Turan, saçlarından tutup onun yüzünü kendisine doğru kaldırdı. "Sana dedim ki gözlerin bende olacak. O gözlerin onu değil, beni görecek."

"Şimdi," diyerek birden elini onun cebine soktu, adamın telefonunu çıkardıktan sonra telefonu arkaya uzattı. Şükrü koşup aldı elinden telefonu. "Aç şunu," dedi Turan.

Şükrü telefonu Hasan'ın yüzüne tuttu. Telefonun kilidi açılmadı. Hasan'ın surat tanınacak gibi değildi. "Şifren ne?" Mırıl mırıl bir şeyler dedi. "Şifre." Fısıldadı ama anlaşılmıyordu. Şükrü onun kulağına eğildi ve, "Şifre! Şifre! Şifren ne amın evladı? Şifren! Şifreni istedim!" diye deli dana gibi bağırdı. O kadar yüksek, tiz ve kulak tırmalayıcı bir sesle bağırmıştı ki Turan bile suratını buruşturmak zorunda kalmış, Şükrü'yü elinin tersi ile itmişti. Şükrü ancak o an susmuştu.

"4022!" diye bağırdı acıyla, has piç.

Şükrü telefonu açıp Turan'a verdi. Turan telefonda bir şeyler yapıp, "Son aramaların niye boş?" diye sordu.

"Komutanım, burada görünüyor!" diye bağırdı içeriden Göktuğ. Özgür ile bilgisayara bakıyorlardı. "Ama fena bir güvenlik duvarı var. Şerefsiz bilgisayarı kapatınca aktifleşmiş. Şifreleri kırmak için bizim çocuklara ihtiyacımız var. Tek başımıza beceremeyiz."

"Siz bulabildiğinizi alın," dedi Serkan, Turan'a bakarak. Turan kafasını aşağı yukarı salladı, sorun olmadığını belli etti. "Diğerleri hallolur."

"İşin ne?" diye sordu Fırat abi arkadan. "Arabulucu musun? Nesin? Yorgun var, belli ki o senden üstte. O köpek de birilerine hesap veriyordur. Kimin köpeğisiniz? Anlat."

O sırada Hasan titrek sesiyle, "Sensin, değil mi?" diye sordu Fırat abi'yi umursamadan Turan'a baygın baygın bakarken. Kafasını zor tutuyordu. Gözlerini Turan'a kaldırmıştı. "Deli Komutan'ı geceki saldırıdan alan sensin." Hiçbir şekilde açılmayan bu konu ile arkamdaki askerlerimin

CamScanner ile tarandı

gerildiğini hissettim. Gözleri bana döndü Hasan'ın. "Ve sen..." Yutkundu. "Deli Komutan sensin. Değil mi?"

Hasan'ın telefonu kenara fırlatıldı. Yere düşen telefon kayarak yatak odasına doğru gitmeye başladı. "Ben sana..." diyerek birden parmağını kırpmadan Hasan'ın gözlerine sokan Turan ile nefesimi tuttum. "Gözlerinin bana dönük olması gerektiğinden bahsederken..." Hasan ince bir sesle bağırmaya başladı. Acı dolu, feryat figan çığlık atıyordu. "Gözlerinin sadece bana dönük olması gerektiğini kastediyordum."

Sana baktı diye... herifin gözlerini mi oydu o?

"Aaa! Yalvarırım! Aaa! Bırak!" Nefes nefese, ellerini Turan'ın bileğine sarıp onu itmek istiyordu fakat Turan'ın deliden fazla, bela kuvveti vardı. Onu itmek, imkânsızdı. "Anlatacağım tüm bildiklerimi! Bırak! Kulun kölen köpeğin olayım, bırak!"

"Zaten olacaksın kulum da köpeğim de. Ben, senin ona bakan gözlerini çıkarmak istedim sadece."

Parmakları tamamen gözün içine girdiğinde artık Hasan tepinerek ağlıyor, bağırıyor, inliyor, Turan'ı itmeye çalışıyordu. Silahı yavaşça indirdim ve gözlerimi Kubat'a çevirdim.

"Özgür ile Göktuğ'un yanına gidip ne yapıyorlar bir bak," diye fısıldadığımda o, "Emredersiniz, komutanım," diyerek arkasını döndü. Önüme döndüğünde göz göze geldiğim adama öylece bakakaldım. Neredeyse üzerine çıktığı adamın gözlerine acımasızca parmaklarını sokmuştu. Gözleri bana dikmişti. Bana ne diye bakıyordu?

Onu durdurmayacaktım. Bir şey demeyecek, bir şey dinlemeyecektim ama o an hissettim. Onun bana bakma sebebi benden bir şey dememi beklediğinden değildi. Beni görmek istemesindendi. Belki götümden uydurdum, belki cebimden çıkardım bilmiyordum ama onun beni görmek, gerçekten görmek istediğini düşündüm. Altındaki adam bağırsa da onu itmeye çalışsa da tek istediği beni görmekmiş gibi hissettim.

Ben de hissettim. Ben daha neler hissettim var ya, Seziş... Senden başka olsun istiyor bu adam, bunu hissettim. Gülüm diyor içten içe, seninle bir sofra kurup salalım çayıra, sultanlarımızı ve şehzadelerimizi. "Haydi sizi aslanları! Uykuyu haram eyleyin bu kafirlere, gözlerini kapattıklarında ölüm düşsünler!" diye savaşa yollayalım. Bir devlet kuralım yeniden. İşte öyle diyor, Seziş.

Sırf beni görsün diye, o görsün diye yavaşça gözlüğümü çıkardım ve kahverengilerimi ona diktim. Sol eli ile kafasını koltuğa bastırdığı adamı kolayca zapt ediyordu. Onu kontrol altında tutuyor, sağ eli ile ç

CamScanner ile tarandı

boşluklarından adamın gözlerini çıkartmak istercesine kanca gibi yaptığı elini kıpırdatmıyordu.

Göz göze geldiğimizde ise diğer elini zapt edemedi. Gözlerini oyduğu eli ile Hasan'ın boynuna sarıldı bana bakarken.

O varken kaybetmeme imkân yoktu.

Ona doğru bilinçsiz bir adım atmamla gözlerini benden çekti ve Hasan'ın boynunu rahat bıraktı. Hasan, birkaç saniye daha boğazı sıkılsa ölecekmiş gibi bir öksürme, ağlama, inlemelerle oturduğu koltukta sarsıla sarsıla doğrulmaya çalıştı. Turan birkaç santim uzaklaştı, nefes alacak aralık tanıdı ona.

"Dinliyorum," dedi Turan'ın sert sesi. Hasan'dan sadece zorlandığı belli olan nefes sesleri gelmeye başladığında bir süre daha bekledi. Adamın gözlerinden kanlar geliyordu ama acısını hissetmiyor gibi gözlerini sımsıkı kapattı. "Üçe kadar sayarım. Üçten sonra tüm dişlerini tek tek dökerim, Hasan."

"Ben," dedi kekeleyerek. "Birileri var. İsimlerini bilmem. Derin meselelerde ulaşamadığımız ama değişmesini istediğimiz her şeyi tek tek yaparlar." Omuzlarım düştü, yüzüm bembeyaz kesildi. Bir an beynim yanar gibi oldu. Gözlerimi dahi kırpamadım. "Sezin Kaza'yı zorlamak için içeri adam soktu." Elimdeki silahı daha da sıktım. Gözlerim bir şahin keskinliğinde onu izliyordu. "Sizden, askerlerden birisi. İsmini bilmiyorum!"

Avımı parçalayacakmış gibi onu izlediğimi anlayan Turan Akkurt, "Yerinde kal," diyerek beni uyarsa da gerçekten avımı her an parçalara ayıracakmış gibi olduğumu biliyordum. "Sakın."

Laf banaydı. Burada lafı üzerine almayan tek kişi bendim. Ona değil, deli gazabıyla Hasan'a bakıyordum. "İçerideki askerlerden birkaçı ile görüştü. Kim bilmiyorum. Tek ortak noktamız Yorgi. Yorgi bana *bununla görüş* der, onunla görüşürüm."

"Koçlar!" diye bağırdı Serkan içeri doğru. "Son numaraları alın! Bakalım IP adreslerine!"

"Bulamazsınız," dedi Hasan acıyla. Gözlerinin acısından hıçkırarak, bir kelimeyi defalarca kez tekrar ederek, içli nefeslerle, kısık sesle anlatıyordu. Gözlerini sımsıkı kapamıştı. Ona acımıyordum. Oyulmuş gözlerini ben çıkarsaydım keşke. "Gizli numaralar kullanıyorlar. Ben de denedim. İsim bulmak için."

"Buluşma ayarla bu askeriyeye adam sokanla," dedi Fırat abi sert bir sesle. "Çağır, gelsin."

"Gelmez, yemin ederim gelmez. Denedim kaç kere. O sadece ince, kimsenin yapamadığı işleri yapar. Kaç kere onun ismini sorguladım, kim

CamScanner ile tarandı

olduğunu. Bulamadım. Bildiğim tek şey onun askerler içinde bir şeyleri değiştirip haber alabildiği. Fazlası yok."

Turan onu yine saçlarından tutup kafasını koparacak gibi kaldırdı. Hasan acıyla bağırdı. Zaten kırık nefesler alarak hıçkırıyordu. Bir yumruklık canı kalmıştı. "Kalk." Hasan inleye inleye kafasını kopacak gibi kaldıran adama ayak uydurdu. Ayağa kalktı. "Yürü. Bundan sonra sana gün yürü yok. Dedim sana, gözlerin çok geçmeden çıkacak diye." Sözünü tutmuştu. "Ben sözümü tutarım." İttirdi onu omzundan. "Yürü."

O yalpalayarak öne doğru savruldu. Fırat abi ile Serkan, onun iki koluna girdi. Kubat, arkalarından ilerledi. Şükrü, kenardaki telefonu alıp saygıyla kafasını eğip çıktı. Özgür ile Göktuğ salına salına bilgisayarla geldiler.

"Türk insanı..." diye fısıldadı Özgür. "Korkusuzdur, olgundur, kahramandır, otoriterdir, radikaldir, emsalsizdir, çetindir."

"Ee?"

"Baş harflerini birleştir."

"Koko..." Göktuğ zorlanır gibi ona baktı. Önümüze geçtiler. "Kanka unuttum."

"Kokoreç," dedi Özgür. "İyi giderdi."

"Aa, evet lan. Off, ağzımı sulandırdın. Nizami abiyi alalım akşam da kokoreçe gidelim. Çok özledim."

"Bağırsaklasak da mı saklasak bağırsaklamasak da mı..." Güldüler salak salak, arkalarından kapıyı kapattıklarında sesler kesildi. Odada sadece Turan ve ben kalınca elimi kaldırıp sertçe ağzımdaki maskeyi indirdim. Turan, yüzümü görünce derin bir nefes aldı. O nefese dakikalardır ihtiyacı varmış gibi geldi bana.

"Oldu," dedim saniyeler sonra. Onunla öyle göz göze kalmak, omuzlarımda bir ağırlığa, karnımda bir yumruya sebep olmuştu. "Yani... en azından biraz daha yaklaşabildik."

"Öyle," dedi yumuşak bir sesle. Az önce yürek titreten o ses, daha sakin geliyordu.

"Adamın da gözlerini oydun şimdi bir şey gösterecek olsak, nasıl gösterecegiz?"

"Göstermeyiz."

"Ama diyelim ki bir fotoğraf gösterece-"

"Göstermeyeceğiz artık."

"Evet, kör ettin adamı. Onu demeye çalışıyorum."

"Sözümden çıkmayacaktı."

CamScanner ile tarandı

Kaşlarımı kaldırdım. Dudaklarımı birbirine bastırıp bir şey demekten vazgeçtim. Gözlerimi etrafta gezdirdim. Yatak odası darmadağındı. Televizyona falan baktım. Sonra öylesine, "Şimdi ne yapacağız?" diye bir laf çıktı ağzımdan.

Ne yapacaksak o belirleyecekti ve yapacaktık. Hasan'ı nereye götürecek götürürdük ya da ne bileyim... ne derse onu yapardık. Söylemesine gerek yoktu. Öyle sordum boş bulunup.

"Bana geçelim mi?" diye sorduğunda kafam direkt ona döndü.

Ne? Bizi yatağa mı atmak istiyor yani? Olur.

"Ne?"

Duraksadı. Pot kırmış gibi gerildi. Elini kaldırıp ensesini kaşıdığında şaşkın şaşkın ona bakıyordum. Yanlış mı anlamıştım? İçimdeki küçük azgın bulanık kafamı o kadar karıştırıyordu ki kendi kendime yanlış bir şeyler duydum sandım. Fakat şimdi karşımda, *zile bas kaç* oynarken yakalanan çocuk gibi mahcup bakınca bunun benim kendi hayal gücüm olmadığını anlıyordum.

Turan, utanıyormuş gibi yutkundu ve kanlı elinin diğerini yumruk yaptı. Karşımda yakalanmıştı şimdi bu çocuk.

"Sen... Hasan'dan mı bahsediyorsun?"

Yanaklarına gözlerim takılınca yüzünün ve yanaklarının kızarmaya başladığını fark edebildim. Yanlış bir şey söylemişti, onun ben de farkındaydım. Kendi kulaklarımın cayır cayır yandığını ben de hissediyordum. "Yani..." dedim sanki *başka neyden bahsedeceğim* der gibi.

"Onu götüreceğiz," dedi. "Tunceli'ye." Elini ensesinden indirip yere baktı ve çenesini kaşıyıp dudaklarını yaladı. Çenesine kan bulaştı. Gözlerim bir şahin gibi onu izliyordu. O kadar dikkatliydim ki hiçbir tepkisini, hareketini kaçırmıyordum. Yanaklarını saklamak ister gibi tek eliyle yüzünü sıvazladı, kısa sakalları da eline batınca o hışırtıyı duyduk. Duraksadı, elini indirdi. "Bizim himayemizde şimdi. Albay sorguya istiyor."

"Anladım," dedim ve garip garip ona baktıktan sonra silahımı boynuma astım. "Gidelim de bari-"

"Aynen," dedi lafımı bitirmemi beklemeden, yeri izliyordu.

Gözlerim yüzündeki kana takıldı. Çok fazla bulaşmamıştı. Tamamen iradesiz bir adım attım. Kafasını eğmişken bir adım daha atıp önünde dikildim. Kafasını çenesinden tutup hafifçe kaldırdığımda kalbim ağzımda atıyordu. Ne yaptığıma merakla baktı. Onu umursamadan elimin tekini uzatıp, yüzündeki kurumamış kanı eldivenimle silerken gözlerimi çenesinden çekmedim.

CamScanner ile tarandı

Onun gözlerimi karışlayan elalarının farkındaydım. Sakince k... silip en sonunda gözlerine döndüğümde gözbebeğinin büyüdüğü... ettim. Dudağının kenarındaki kanı da silecektim, birden elini kald... venli elimi tuttu. Acele ile, "Kan bulaşmış," diye açıkladım kendim...

"Hihım," dedi onaylarcasına.

Elimi kendime çektim, silahımı elime aldım. Dudaklarını ... diyecek bir şey bulamayıp önünden geçtim, çıkışa yürümeye başlad... kamdan mırıl mırıl konuşan adamın her bir kelimesini kulaklarım... dinlerken dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemekle meşguldüm.

Çünkü maalesef ki dünyada kulakları en iyi duyan petek ... Türk'ün en iyi duyanı Sezin Kaza'ydı.

"Ya amına koyayım, sen nasıl bir adam oldun ya? Bana geçelim ... Allah'ın yamyam abazası? Bana geçelim dedin ya. Utanıyorum ... Senden resmen utanıyorum. Duyuyor musun ulan beni amına koy... Allah senin kahrı belanı versin."

Ona gülmemek için kendimi sıka sıka taşa döndüm ama ... daha ona tek kelime etmedim.

"Abi çok acil paraya ihtiyacım var. Başım sıkışık diyerek başım... gün ağladığın parayla karıya gitmişsin, oğlum. Şimdi gelmiş abi hayır ... diyorsun. Abinin de hayır işinin de dikerim götünü lan," dedi Fırat ... masaya vurup.

Alnından çıkan damarı patlamak üzere duruyordu, Serkan gülm... tutuyordu, Göktuğ ile Özgür kendilerini sıkmaktan dokuz doğ... Turan ile Kubat soğukkanlı bir şekilde geriye yaslanmış bu ... Turan ile benim sigaram yanıktı ve senkronize gibi bir Şükrü'ye bir ... abiye bakarken aynı anda sigaralarımızı dudaklarımıza götürüyorduk. ... da göz göze gelsek de yutkunup birbirimizden kaçınıyorduk.

"Abi hayır işiydi," dedi Şükrü gergin gergin. "Sen yalan mı sanıyo... Kadının paraya ihtiyacı varmış, ben de yardım ettim."

Fırat abi sabırla başparmağı ile diğer parmaklarını birleştirdi ve ... anlatmaya çalışır gibi sinirle masaya vurdurdu. "Eskorta gitmişsin ... Tövbe, tövbe. Başımıza taş yağacak."

"Hayır," dedi Şükrü kaşlarını çatarak. İftiraya uğramış gibi yüzü ... ciddileşti. İşaretparmağını Fırat abiye doğrulttu. "Kızla sohbet etti ... kimseyle bir şey yapmadım." O da sürekli Turan'ın arkasına saklanm... yorulmuş gibi Turan'ın omzunun üzerinden Fırat abiye baktı.

CamScanner ile tarandı

"O parmağını indir, götünü karıştırırım o parmakla," dedi Fırat abi ona doğru uzanarak.

Şükrü, Turan'ın arkasına sığındı, Turan onu umursamadan sigarasını içiyordu. Parmağını indirdi Fırat abinin temiz uyarısıyla. Kendini inandırmak ister gibi konuştu. "Abi hayır işiydi, Allah Allah. Anlamıyorsun herhalde."

"Kaç dakika sürdü?" diye sordu Nizami kısık bir sesle ona doğru eğilip. Fırat abi duyamazdı ama biz duyuyorduk.

"Kanka iki dakika," dedi Şükrü acı çeker gibi fısıldayarak. "Geriye kalan elli sekiz dakika sohbet etmek zorundaydık. İlk defa böyle bir şey oldu."

"Senin ben aklına karabiber dökeyim kardeşim ya." Nizami kafasını Şükrü'ye eğdiği yerden kaldırdı. Fırat abiye baktı ve en büyük kozunu oynar gibi dikildi oturduğu yerde. Hafiften de canı yanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Abi, hayır işiymiş."

"Öyle mi?" dedi Fırat abi her an Şükrü'yü savunan yaralı Nizami'ye saldıracak gibi. "Ne hayrıymış bu?"

"Sohbet," dedi Şükrü masumca, acile gidip tavuğuna pansuman isteyen abinin *davuk* demesi gibiydi.

"Ne yaptınız, oturup *ne olacak bu dünyanın hali* falan mı dediniz, amına koyayım? Eskorta gitmişsin, eskorta!"

"Dertleşecek birine ihtiyacı vardı kızın," dedi Şükrü.

Özgür burnundan güldü. Sağımdaki Kubat olaydan bağımsız, önümüze koyulmuş acı biberden tıkınıyordu. Bu muhabbeti dinlemek yerine acı biberi götüne sokmayı bile tercih ediyor olabilirdi.

Peki Turan'ımdaki asilliğe bak, Seziş. Sohbeti dinleyip asla müdahil olmuyor. Birbirlerini dövseler bir höyt der, dağılırlar. Çünkü biliyor kendisini benim ruhumun ab-ı hayat suyu, az gelen doğalgaz faturam, haşin yırtıcı erkeğim ya.

"Oğlum sen özel psikolog, danışman, rehberlik cart curt Doçent Doktor Şükrü Huzurveren misin? Güzin abla mısın? Dert dinlemek için para alan berber misin? Neden kızın derdini dinlemek için para verdin? Param nerede?"

"Doçent Doktor İki Dakikalık Şükrü Götveren," diyen Nizami ile güldü Özgür ile Göktuğ. Sonra hemen susup kafalarını eğdiler. Her an Fırat abi onları da haşlayabilirdi.

"Ödeyeceğim," dedi Şükrü sıkıntılı bir suratla. Sonra fısıldadı sakince. "Ablamdan aldığım parayı ödedikten sonra."

CamScanner ile tarandı

"Bak on güne kadar getirdin, getirdin. Diğer türlü iki elim yakanda. Senin ben- neyse, küfretmeyeceğim bugün," dedi Fırat abi sabırla. Bugün ettiği küfürleri küfürden saymamasına gülümsedim.

O sırada Özgür eğildi masaya doğru. "Abi, ablandan ne diye aldın parayı?"

"Yetim doyuracağım demiştim," dedi Şükrü. Yutkunarak kafasını kaldırdı ve Fırat abiye göz ucuyla bakıp masaya eğildi.

"Sus, Allah'ın cezası. Tüylerim senin karaktersizliğine ürperiyor. Ruhum senin yanında şehadet getirmek isteyip kutsanmak, senden arınmak istiyor. Allah'ım sen görüyorsun," dedi Nizami. Fırat abinin onu onaylayan bakışlarını kontrol etti. "Bütün erkekler böyle karaktersiz, arsız, namussuz, ürpertici mahlukatlar." Göz ucuyla sigarasını dudağına götürmüş, onu dinleyen bana baktı. Fırat abi ile benim hafiften kanımıza girmişti. "İğrenç varlıklar. Kalp nedir bilmez, sevgi nedir bilmezler ya. Allah bu erkeklerin topunu-"

"Aga," dedi Şükrü elini onun omzuna koyup. "Sen de erkeksin. Bazen harbiden abartıyorsun bu işleri."

"Pardon," dedi Nizami, Şükrü'ye kafasını sallayıp. Onu onaylamasına rağmen bana çevirdi kafasını. "Sezin Komutan'ım, söylediğim her kelimede haklıyım, değil mi?"

"Evet, siz erkekler sevgi nedir, kalp nedir bilmiyorsunuz," dedim ben de ciddileşerek. Turan'a göz ucuyla baktığımda onun keyifle kaşlarını kaldırmış, beni dinlediğini gördüm.

"Öyle miymiş?" dedi Turan horoz gibi kabarırken. Keyifliydi, keyfine diyecek yoktu ama öylesine konuşuyormuş gibime gelmişti.

"Tabii," dedim. "Hiç kadınları anlamıyorsunuz. Şükrü'nün çirkinliğinden midem bulandı. Kadınlar onu mu istiyor?"

Kafasına yediği tuzluk ile ağlar gibi Fırat abiye döndü. Fırat abi mavi gözlerini belertmiş, onu sokak lambasına asacak gibi duruyordu. "Özür dilerim, abi."

"Kabul etmedim. Paramı getir," dedi Fırat abi çatık kaşlarla.

"İnşallah en kısa zamanda, abi." Kafasını okşayarak eğdi. "Önce mahalledeki Akif abiyle Aytekin abiye borcumu ödeyeyim de..."

Şok içinde ona baktık ama ona odaklanamadan Turan, "Her erkek aynı değildir. Genellemek yakışık almaz. Biz ki nasıl A kadın ile B kadını aynı kefeye koymuyorsak siz de erkekleri aynı kefeye koymamalısınız," deyince burada tek kadın olsam da hiç de savunmasız gibi hissetmedim.

CamScanner ile tarandı

"Valla A adam ile B adam aynı boka bir şekil çıkıyorsa izleyin, görün ben nasıl aynı kefeye koyuyorum ikisini."

"Ben böyle muhabbetleri de hiç sevmem," dedi Serkan ayıplar gibi. İki eliyle koca kokorecini kavramıştı. "Hepimiz insanız. Bu insanlıkla alakalı. Ben mesela Sezin Komutan'ımla aynı özellikleri taşıyabilirim. Çünkü Sezin Komutan'ım hepimizden daha taşaklı. Yalan yok."

"Haklı," dedi Nizami araya girip. Eline aldığı kokorecinden bir ısırık alıp işaretparmağı ile beni gösterdi. "Kadınlar bana kalırsa çok kutsal-"

Lafını kestim. "Cinsiyet kavgalarını hiç sevmem aslında. Şimdi burada o böyleydi de şöyleydi de demeyeceğim. Ama gözlemlerime ve hemcinslerimin laflarına bakarsak siz erkekler, birbirinize benziyorsunuz."

"Siz derken?" dedi Nizami. "Beni bunlarla bir tutmayın Sezin Komutan'ım. Ben kadının ince ruhundan anlayan, kadına değer veren, kadını seven ve sayan bir bireyim. İki gözüm önüme aksın ki ha bu maymunlarla alakam yoktur." Yutkunarak onu tek yumrukta alabilecek Turan'a baktı. "Siz hariç, komutanım. Biliyorsunuz."

"Yok," dedi Turan duygusuz bir sesle. Keyifli olduğunu bir tek ben mi görebiliyordum? "Bilmiyorum."

"Yok mu?" dedi Nizami. Lokması ağzındayken, "Bilmiyorum mu?" dedi ve boğazına kaçtı lokması. Öksürüp boğazını temizlemeye çalıştı. Şükrü ona ayranını uzatırken zar zor yutkundu. Yutkunur yutkunmaz, gözü yaşlı konuştu kısık sesiyle. "Size değil laflarım. Valla."

"Tamam."

"Tamam dedi," dedi ve gülümsedi Nizami. "Çok heyecanlandım. Sizinle böyle oturmayı çok özlemişim ya," dedi duygulanarak. Lafı değiştirdiğini hepimiz fark ettik. "Valla. Suratlarınızı ısırsam keşke. Ayaklarınızı yala-"

Özgür kusacak gibi yaptı. "Ya abi!"

Serkan ekmeğini tabağına bıraktı. "Lan, oğlum sus."

Şükrü su içti midesi bulanmış gibi. "İğrenti geldi bana."

Göktuğ yüzünü buruşturdu. "Abi, yemek yiyoruz ya."

Kubat ona baktı. "Elindeki ekmek boktan temizlenmiş bağırsak. Şimdi illa ağzımı açtıracaksınız benim."

"Yemek yemektir, Kubat abi."

"Gergedan suratlı ya. Sıçtı kokoreç keyfime."

"Sıçmak deyince kokorecin boktan temizlendiği gerçeğini unutmuyorsundur umarım."

"Sana ne, Kubat?"

"Yaramı ye, Serkan."

CamScanner ile tarandı

Şükrü'den dayağını yemiş Nizami, "Yine de lafını kesmenizi hiç bu bulmadım," dedi. Hepimiz onun bu haline gülünce o da sırıttı. Gerçekten onun eksikliği her türlü belli oluyordu. Şapşal çocuğum, bir şekilde o pu muhabbetlerine bile alıştırmıştı.

"Abim," dedi Göktuğ ve kedi gibi Nizami'ye sürtündü. Nizami onun koluna koluna sürtünen sıfatına bakıp güldükten sonra kısa saçlarını karış tırdı. "Bağırsakta bok da olsa sen geleceksin diye yerdim, abi."

"Öyle mi?" dedi Nizami ve sinsi sinsi sırıttı. "Sıçayım da ye o zaman."

"Lafın gelişiydi, abi," diyerek ondan uzaklaştı Göktuğ. Tiksinir gibi ya baklarımıza baktı. Tabaklarda kokoreçlerimiz vardı. Ben yarısından çoğunu bitirmiştim bile. "Tövbe tövbe."

"Sen tövbeyi de bilir miydin lan, gusülsüz pezevenk?" dedi Fırat abi gülerek. "Hele şunun hallere bak. Tövbe diyor."

"Abi, gusülsüz falan demezsen sevinirim. Ben bir gün içerisinde en çok gusül alma rekoru kırmıştım," diyen Göktuğ ile Şükrü bir kahkaha patlattı ki bu Göktuğ'un sıçışmalı gülüşmesini aratmayacak gibiydi.

"Ya-" Nefesi kesilerek gülerken Serkan da olayın ne olduğunu anlamış gülmeye başladı.

"Patavatsız ya," diyerek gülen Serkan'la ben de anlayıp yüzümü buruşturdum. Özgür'den incecik bir kahkaha daha patlarken artık Özgür ve Şükrü birbirine vuruyordu. Serkan, dirseğini masaya, avucuna da alnını yaslamış, kafasını eğerek gülüyordu.

"Ödülünü de verelim mi?" diye sordu Turan. "Ahlaksız herif. Neden konusunu açıp keyfimizi kaçırıyorsun?"

"Estağfurullah, komutanım. Sustum bile."

Fırat abi artık ne olduğunu Turan'ın lafıyla anlayınca, "Sana su veren itfaiyenin hortumunu, aş veren aşçının kepçesini sikeyim. Benim sana artık lafım, sözüm kalmadı. Sizler pislik mahlukatlarsınız," derken tiksinerek Göktuğ'a baktı. "Sokak köpeği. Bir daha sokakta kaldığında *abi* dersen tüm kürük bezinin sıvısını, dişini, dilinin tomurcuğunu- tövbe Allah'ım, sen bana sabırlar ihsan eyle. Ben bu terbiyesizlerin arasında böyle bir adam olup çıktım. Sen bu kulunu affet."

O, masanın kenarında duasını ederken, yayıldığımız koltuklu masanın tam ortasında bulunmaktan memnun bir şekilde gülüyordum. Masanın başında Nizami vardı. Elazığ'daki babasının yanından kavga kıvamında alabilmişlerdi. Tunceli'ye getirip Serkan'ın evine götürmüşlerdi. Serkan'la ara kendisiyle kalan, sonra evleri ayırdığı Özgür'ün odasını Nizami'ye vermişti. Nizami de zaten Tunceli'de evi olmadığı için *sığınacak yerim var ya sokak köpeği olan sadece Göktuğ* diyerek Serkan'ı çıldırtsa da yeri hazırdı

"Abim, ben de bir dua edebilir miyim izninle?" diye sordu Nizami.

Fırat abi lokmasını zar zor yuttu. "Et, ulan. Bir sensin düzgün şunların arasında zaten. Aferin-"

"Biliyorum, arkadaşlarıma *bak elimde ne var* deyip nah çekmek bana yakışmıyor Allah'ım ama af sana ne kadar yakışıyor..." dedi ellerini dua eder gibi açarken. "Sen bu kulunu affet."

"Biliyorum," dedi Özgür de ellerini açarak. Ona katıldı. "Biliyorum, beş hemşire ile aynı anda konuşmak bana yakışmıyor ama af sana ne kadar yakışıyor Allah'ım."

"Biliyorum," dedi Şükrü de. "İlayda'ya aşkımdan Tunceli'nin tüm banklarına-"

"Yeter," dedi Fırat abi, elini kaldırdı. Şükrü'nün duasındaki İlayda konusu az önceki muhabbetle midesini bulandırmış olmalıydı. "Beni cehenneme mi sokacaksınız?"

"Estağfurullah," dediler hep bir ağızdan.

Turan ile bir an göz göze geldik ve onun gülümsediğini gördüm. Onun öyle gülmesi, alışkın olduğum ortamda bir an beni sevindirdi. Onun bakışları altında gülümsemesem de bakışlarının verdiği o enerjiyle kalbimin, göğsümün solunda bir heyecanla kıpırdadığını hissettim.

Turan bana göz kırpınca, elimdeki ekmek şaşkınlıktan tabağın içine düştü. Gözlerini kaçırıp güldüğünü gizlemek için işaretparmağını sus çizgisine götürdü. Ona bakarken yutkunamadım bile.

Gözlerimi acele ile kaçırıp yanımda garip garip bana bakan Kubat'ı fark ettim. Ekmeğimi gösterdim çarkları son hız çalışan aklımla. "Midem de iyice bulandı," dedim ama ben kokoreçe bayılırdım. Buna o da inanmamış gibi görünüyordu.

"Allah Allah," dedi inanmaz tonlamayla.

"He valla."

Kubat gizli gizli Turan'a baktı. Tekrar bana döndüğünde yüzündeki o ibnemsi gülüşü yakalamıştım. Kenardan bir peçete alıp bana uzatmak yerine yüzüme eğilince bir öksürük sesi duydum. Gözlerim kenara çevrildiğinde, Turan Alp'in suratında bir deli rüzgâr estiğini gördüm. Kurak bir soğuk yelleniyordu şimdi yüzünde. Oysa az önce ne kadar da keyifli gülüyordu...

"Yanağınd-"

"Kubat," dedi birden Turan. Sesi her zamankinden daha gergin çıkıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Sezin Komutan'ımın yanağında kokoreç kalmış," dedi Kubat, dikkatle peçeteyi yanağıma doğru götürdü. Yavaş çekimde yapar gibi uzatmasına

CamScanner ile tarandı

eminim ki hepimiz takıldık. Benim de kaşlarım çatılmış Kubat'ın ne yaptığına bakmıyordum.

Turanişko'yu kıskandırıyor, ne yapsın Kubat kardeşimiz. En büyük [illegible] Kubat'ımız, Sezış. #sezinvealpihinınadagormekisteyenlerçoğalıyor #alihikmetişsipet #sezalpevlensin

"Kendi silsin."

"Silsin," dedi Kubat ama dibimden ayrılmadı.

"Sen ne yaptın o işi?"

"Hangi işi, komutanım?" diyen Kubat yanağıma peçeteyi dokundurdu. Bana döndü ve, "Önemli olan yanağındaki kokorecin gitmesi mi? O konuyu tartışırız," diye fısıldadı.

"Ne?" dedim kısık sesle.

"Görürsün."

"Kubat o iş vardı ya... Bir bana bak bakayım sen." Kubat gözlerini başka yana çevirdi. Ben ona bakamıyordum ama Turan'ın sesinden gerginliğini anlıyor, biliyordum. Bakış açımda Fırat abi ve Serkan vardı, onların da kaşları çatık bir şekilde Turan'a baktığını görebiliyordum.

"Baktım, komutanım."

"Sen bir dön bana."

"Döneyim." Dönmedi.

"Hani şu..." Turan bir şey diyemeden susunca Kubat diğer yanağımı tuttu daha iyi silmek için. Turan birden ayağa kalkınca masa sallandı. Gözlerimi şaşkınca kenara çevirirken Kubat alayla geri çekildi. Turan, yutkunarak kalktığı yerde ona garip garip bakan gözlere değil, Kubat'a kilitlenmişti. Kubat ise eğilip kokorecinden bir ısırık aldı. Gözlerini masum masum Turan'a diktiğinde ne bok döndüğünü anlamış mıydım yoksa gütümde bir şeyler mi uyduruyordum onu yine kestiremedim.

Turan, bizi kıskandı. Ben bunu anladım. Evimizin erkeği, kişilik [illegible] çıkan elli liramız, Laktozsuz sütümüz bizi kıskandı, Sezış. Hem de böyle [illegible] sallamalı, bağırarak kükremeli. Keşke bizi de sallayıp, bağırarak [illegible]

"Sen o işi al götüne sok artık, Kubat," dedi Turan öfkeyle. Saçlarını karıştırdı yakalanmış gibi. "Geliyorum ben," diyerek masadan ayrılırken kasından onu izledim. Kaşlarımı kaldırıp önüme döndüğümde diğerlerinin de onun arkasından baktığını gördüm, hem de bayağı izliyorlardı.

"Ne oldu şimdi?" diye sordu Nizami, Şükrü'ye.

"Kokorecin acısı götünü yakmış olabilir," dedi ve sonra gözlerini dinleyen bana çevirdi. Turan hakkında küfür etmesine kaşlarımı çatmam zor yuttu lokmasını. "Özür dilerim, öyle demek istemedim. Benim [illegible] yanıyor. Turan Komutan'ımla alakası yok. Kokoreç acı cidden."

CamScanner ile tarandı

"Düzgün konuş, Zekeriya," dediğimde kafasını mahcup mahcup salladı Şükrü. Önündeki biberden ağzına attı ve çiğnemeye başladı. Kubat onun acı bibere sığınmasına kafasını eğip güldü sadece.

Serkan, "Kubat, ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Yok."

"Emin misin? Sanki az önce olan şeyle alakası var."

"Git sor," dedi Kubat umursamazca. "*Neyle alakası var, komutanım*, de. *Neden aş soframızı terk ettiniz, hoş sohbetimizden mahrum kaldınız* de."

"Derim bak."

"De."

"Öööü," dedi Şükrü birden. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. Boynundaki damarları patlamış, teni kızarmıştı. Nizami ona dönüp halini görünce gülmeye başladı. "Ööööü be amına koyduğum. Yandım be yandım. Ver, peçete ver. Öööüüü. Ölmüşlerinin ruhuna. Götüm patlayacak şimdi acıdan." Serkan ile Fırat abi de onun bağırarak konuşmasına gülmeye başladı. Göktuğ ve Özgür anlamamıştı ama Nizami elini dizine vurup gülüyordu.

Ona şaşkın şaşkın bakan Özgür'e döndü. "Ne bakarsın öyle susak? Peçeteyi uzatıver. Dudaklarım uzayacak şimdi." Özgür acele ile ona peçete kutusunu uzattı. Şükrü, elinin tersi ile ona vuracak gibi davranıp elindeki kutuyu aldı ondan. "Yaparım seni kırmızı sekiz. Yersin dayağı. Çekil elimin altından!"

Özgür ayağa kalkıp korkarak kaçınırken Nizami, "İşeyeceğim şimdi!" diye bağırıp elini karnına koydu. Patlayacak gibi gülüyordu. Şükrü'nün Trakya ağzı işin içine girince her seferinde buna gülüyorlardı.

"Of be, amına koyduğum," dedi Şükrü, ayranına uzandı. Dayadı ağzını ayrana, birkaç yudum aldı. "Afakanlar basıyor beni. Öüüüfff." Ayranı yutkununca gözleri daha da açıldı ve etrafa bakındı. "Ayran dediğin götü ferahlatır. A bu kartaloz, ayranı da acı yapmış bea!" Kubat'tan bir gülüş sesi yükselince şokla ona baktım ama o kafasını öne eğmiş, yemeğini yiyordu. "Öyt!" diye bağırınca mekânın sahibi olan abi kafasını bahçeye çıkan camdan çıkardı.

"Ne oldu, kardeşim?" diye bağırdı abi içeriden.

Şükrü ona döndü öfkeyle. Ellerini hararetle masaya çevirdi. "N'aptın sen bea? Yaktın çükümü, götümü be ben senden acılı ayran mı istedim?"

"Abim sen acıyı döşe deyince..." dedi bize doğru yaklaşan abi.

"Acıyı döşe dedim ben sana, beni mi döşe dedim be? Al..." Dilini çıkardı. Köpek gibi hırıldıyor, kısık sesle konuşuyordu. "Dadını duzunu alamüm bak. Kokoreç acı, biber kötürüm acı, ayran da acı! Ayatımı kararttın!"

CamScanner ile tarandı

Nizami, Göktuğ, Özgür artık üst üste çıkmışlar, gülüyorlardı. Başta gül sem de Şükrü'nün acı çektiği belliydi. Masada tek gülmeyen olarak Kubat azıcık irkilince Kubat ayağa kalktı. Onun yanından çıkıp içeri doğru gider ken etrafa bakmıyordum.

Bahçeden çıkıp içeriye doğru bakındım. Kimse görünmediği için elim deki paketim ve kibritimle mekânın önüne çıktım. Bir dal alıp dudaklarım arasına yerleştirdikten sonra ilerideki sokak lambasının altında dikilen uzun boylu, geniş omuzlu adamı fark ettim. Altında siyah pantolonu vardı. Üzerine haki yeşili bir bomber ceket giymişti. Ayaklarındaki beyaz spor ayakkabılarının bebek mezarı gibi olan ayaklarına nasıl sığdığını merak ede ede yanına yürümeye başladım. Gözleri beni seçti. Karanlıkta bile bildiğim o ela gözleri bana kenetlendi. Ona yürüdüğüm her adımı takip etti.

En sonunda yanına dikilince elimdeki kibriti görmesine rağmen ben bir hamle yapmadan, elini ceketinin cebine soktu, kibritini çıkardı. Kibriti sürtüp alevi çıkarttıktan sonra sigarama yaklaştırınca, derin bir nefes çektim gözlerimi ondan indirmeden.

Sigaramı yine o yaktı.

Uzun parmaklarımla sigarayı kavrayıp dudaklarımdan çektikten sonra dumanı dışarıya üfledim. Gözlerimi yandan ona çevirip, "Geç kaldın," dediğimde dudağının kenarı kıvrıldı.

"Bir yere mi yetişecektim ki?"

"Masadan kalktın. Geri dönmedin."

"Bekleyenim olduğunu bilseydim geri dönerdim."

Bir şey demeden başımı eğdim, sigaramı dudaklarıma götürdüm. Bir duman çektim içime. "Sen niye geldin? Soğuk burası. Üzerinde de incecik bir ceket var," diye konuşunca kafamı kaldırdım tekrar. Dağınık saçları, kısa sakalları ile ona bakarken cesur olmak ve yine dik başlı olmak arasında gidip geldim. Cesur olup doğruyu mu söylemeliyim yoksa dik başlı olup onu ilgilendirmediğini söyleyip kaçmalı mıyım, düşündüm.

"İçimden bir ses *git* dedi."

Kaşları kalktı alnına doğru. "Başka ne dedi?"

"*Bul* dedi."

"Kimi?"

"*Kimse kaderin karşına çıkardığı, git onu bul* dedi."

"Buldun mu kaderin karşına çıkardığını?"

"Orasını ben bilmem," dedim. "Buldum mu bulmadım mı onu sonra bileceğim. Şimdi sigaramı içiyorum." Sigaramı gösterince kafasını eğerek

CamScanner ile tarandı

gülüşünü saklamaya çalıştı. Güm güm atan kalbime bir şey de diyemedim.
"Sigaram bitsin, bakacağım o konuya."

Sessiz kaldık birkaç saniye. Ben ikinci sigarayı yaktım, o ise öyle dikildi yanımda. Sonra sessizliğe katlanamadım. Hafiften çiseleyen yağmurun sesini değil de onun sesini duymak istedim. "Yemeğini de yemedin," dedim.

Omuz silkti. "İştahım yoktu."

"E olmaz tabii," diyerek sağ ayağımla yağmurdan dolayı ıslak olan yerde bir çember çizdim. Kafamı eğerek ayağımın ucuyla oynadım asfaltla. "Adamın gözünü çıkardıktan sonra mide isyan etti. Kokoreç de almaz o mide, döner de."

"Döner olsaydı alırdı belki."

"Yok, yok. Almazdı," dedim ve sigaramın külünü silkeledim. O sigara içmiyordu. Boş mideye sigara da içmezdi herhalde. "Ben bilirim."

"Yap bir döner, görelim alır mı almaz mı?" Alay dolu sesinden bir istek geldiğince kafamı kaldırıp ona çevirdim bakışlarımı. İstekle bakıyor, bir şeyler anlatıp da dinletmek istiyordu kendisini. "Marifetli olduğunu söylüyorsun. Bir döner yerim marifetli ellerinden."

"Tabii ya," dedim ben de alayla. "Hemşiren olduktan sonra bir de aşçılığını yapayım. Ayaklarını yıkayıp sırtını da keseleyeyim istersen? Banyosunu da yaptırırım," deyince yüzü birden bana dönünce irkilsem de belli etmedim. Gözlerine bakarken midemde bir savaş başlamıştı. Boğazlarımın içindeki her bir milim sızlıyordu. Yutkunmak, o sızıyı götürmezdi.

Elimdeki sigaramın külü öylece düştü yere. Yine de ondan gözlerimi zamanen çekemedim.

Aklına ikinizin çıplak bir şekilde banyoda bulunduğu hayali gelmediyse ona ne olayım bak, Seziş. Çünkü ben tam da ikinizin banyoda çırılç-

"Öyle bir şey istemedim."

"Öyle bir şey olmaz zaten. Ben sizin askerinizim. Emriniz başım gözüm üstüne her zaman."

"Ama emirlerime başını dikiyorsun," dedi tek kaşını kaldırıp.

"İstekleriniz seyrini değiştirirse elbet tabii dikilirim."

"Dikil, Kaza. Senden eğilmeni isteyen yok. Zaten sen eğilmeye kalksan, ben tutarım seni. Dik dur sen."

Kalbim birden göğsüme vurdu, sonra bir duruldu bir parladı. Öyle hızlı değildi ama çok güçlü vuruyordu. Bakakaldım sonbaharlara, yazı hiç dilemedim. Kış zaten yüreğimdeydi. Buz gibi kalbim bu adamın diline çözülüp buzları kıra kıra göğüs göstermek istiyordu.

CamScanner ile tarandı

Kapıdan çıkan acele içindeki bedeni fark ettiğimde onun gözlerinden ayrıldı benim kara topraklarım. Hızla kapıdan çıktığını fark ettiğim Fırat abiye döndüm. Etrafa bakınıyordu acele acele. Gözleri bizi görünce hızlı adımlarla bize yürüdü.

"Ne oldu?" diye sordu Turan.

"Sevil aradı. Eve gel dedi," deyince güldüm ister istemez. İkisinin de gözleri bana döndü. Sevil ablanın Fırat abiyi getirdiği hale keyifleniyordum. "Gitmem lazım."

"Hanımcı mısın sen?"

Fırat abi de kafasını eğip güldü Turan'ın laflarına. Hiç de utanmış gibi görünmüyordu. Hatta çok memnundu halinden. Sevil ablaya olan o bağlılığı, güveni, sevgisi yüzüne yansıdı. "Öyleyim tabii. Hanıma hizmet, vatana hizmettir, komutanım. Sevil gel diyorsa gitmek icap eder."

"Çocuklar nasıl dönecek? Seninle gelmediler mi?" diye sordum ben de.

"Evet, benimle geldiler. Ne yapacağım, onları mı düşüneceğim? Anası babası düşünsün herkesi. Ben kimseyi düşünemem. Hanım çağırdı beni. Yürüsünler eve, ne yapayım? Dağda kilometrelerce yürüyorlarsa götleri merkezde rahat görmeyiversin."

"Haklı," dedi Turan. "Git sen."

"Tamamdır," dedi Fırat abi. Sonra telefonu çalmaya başlayınca acele ile telefonunu çıkarıp ekrana bakmadan açtı. "Geliyorum, gönlümün şekerparesi. Vallahi kalktım." Sevil ablanın boğuk sesini duyduk da ne dediği anlaşılmıyordu. "Aşkım, bıraktım çocukları. Kalktım masadan. *Durun* dedim. *Ben sizin hanınızım bu da benim hanım, bizi yuvamıza çağırıyor, gitmem lazım*, dedim." Turan ile birbirimize bakıp gülünce bu çok ani olduğu için ikimiz de kaçırdık bakışlarımızı. Bir ortamda güvendiğin insana bakar, gülerdin. Onun güldüğünü görmek rahat ettirirdi. O ortamdaymışım da güler gülmez o insana bakmışım. Öyle hissettim. "Ne zaman mı gelirim? Valla kaşıkçı elmasım, sen iste beş dakikaya her yerdeyim."

"Böyle aşk nerede görülmüş?" dedi Turan gülerek.

"Çok âşık," dedim ben de alayla. Göz göze gelince, "Fırat Demir gibisi bulunmaz," diye de ekledim.

Turan Akkurt'un gülüşü soldu usulca. Bakışları önce gözlerimi turladı, sonra dudaklarımı. "Çok emin konuşma," dedi ciddi bir sesle. Yutkunma isteğiyle doldum. Ne demek istediğini anlıyor, dediği gerçeğine ihtimal vermek istemiyordum. Sakince gözlerimi kırpıştırdım. "Bulunur. Senin aramana bakar." Kaşlarım anlamazlıkla çatılınca o da bozguna uğradı. Yutkundu, bedenini bana çevirdi. Bir elini cebine sokup üstten bana baktı. "Yani insan ararsa bulur, değil mi?" diye açıklamada bulundu.

CamScanner ile tarandı

"Öyledir." Boğazımı temizledim. "Çok isterse bulur insan."

"Aynen öyle."

"Tamam, namaz sonrası ettiğim dualarımın karşılığı. Şimdi çıkıyorum. Sen de..." Öksürdü, bize baktı. Anlamamamız gereken bir şeyi anlayıp anlamadığımızı kontrol etti. "Bekle beni. Hemen geliyorum." Sevil abla bir şeyler deyince, "Hatun, altımda araba bile olmasa ben beş dakikayı geçmem. Uça uça gelirim. Sen iste yeter ki," dedi. Sönmüş de parmaklarımı yakmaya başlamış sigaramı yere attım. Turan Akkurt, sigaramın üstüne basıp söndürdü. "Ben de, aşkım. Hadi Allah'a emanet ol. Evet, beş dakika." Telefonu kapattıktan sonra hızlı hızlı yürümeye başladı. "Hadi, siz de dikkatli olun. Hızlı olmam lazım!"

"Görüşürüz!" dedim bağırarak.

"Yavaş sür, karın bir yere gitmiyor!" dedi Turan da arkasından.

Fırat abi aracının kapısını açıp binmeden, "Valla beş dakikayı bir saniye geçeyim, hangi yerlere gidebileceğini ne siz düşünün ne de ben söyleyeyim, Turan Komutan'ım!" dedi. Kapıyı açıp bindiği gibi arabayı çalıştırdı ve on saniyede park yerinden çıkarıp, arabayı bağırtarak sokaktan çıktı.

Turan, "Ben içeri geçiyorum," diyerek bana döndüğünde kafamı salladım. Gözlerini bana indirdi. "Sen de geçiyorsun."

"Yok, sen geç," dedim ve kollarımı göğsümde bağladım. "Ben bir telefon görüşmesi yapacağım."

"Kiminle konuşacaksın?"

"Sevgilimle," deyince suratı asıldı. Kaşları çatıldı usulca. Öfkelendi, gördüm. Öfkelenebilirdi. Hepimiz öfkelenirdik. Bu hepimizin en doğal hakkıydı.

Seziş Kudurtma ltd şti. işinin başında. Basıyorsun düğmesine, kudurtuyor.

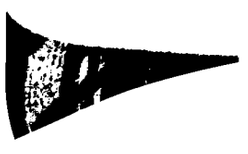
"Ne?"

"Hımm?" dedim ben de sakince. Sanki bir şey olmamış gibi gözlerimi ona diktim. Hiç de memnun değildi. Hatta elinden gelse arkamızdaki direği indirebilirdi yere. Yapamaz demiyordum. Demezdim. Yapardı. Öyle kudretliydi, Turan Alp Akkurt.

Kulağını bana doğru yaklaştırdı. *Duymadım* der gibi de kulağının arkasına koydu elini. "Kiminle konuşacaksın, kiminle konuşacaksın?"

"Sevgilim," dedim kaşlarımı kaldırıp. "Günlük *aşkım önce sen kapat* kotamı doldurmadım. Onu doldurayım, geliyorum."

"Sezin," diyerek birden dikilince, ben de onun gibi kelimenin sonunu uzatıp, "Ne?" dedim tepeme dikilen adama masumca aşağıdan bakarak. Ne uzundu ama... Böyle bir dikiliyor, gölgesini üzerime seriyordu. Karanlıkta kalsam da o karanlıkta aydın olacağımı bilir gibi hiç de şikâyet

CamScanner ile tarandı

etmiyordum açıkçası. "Sevgilim olamaz mı benim? Olur. Bal gibi de olur hem de."

"Olabilir," dedi. "Niye olmasın?"

"Evet, olabilir. Ben de işte... sevgilim olabilecek adamla konuşacağım. Yani... işte." Gülmemek için konuşmayı unutmuştum resmen ama o böyle ciddiyken de gülmemek çok zordu.

"Onunla konuşuyorsun zaten."

Bir sıcak geldi, bu soğuk havada birden sıcakladığımı hissettim. Alev alev olan kulaklarım, yanaklarım ve boynum mideme ara gaz gibi ateş yolluyordu. Turan, benim aksime gayet rahat bir şekilde omzunu dayadı sokak lambasına.

"Heh," dedi ve beni soktuğu halden memnun, baktı bana. "De bakalım ne diyeceksen."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun. Git hadi içeri."

"Gitmem. Sevgilin olabilecek adamla konuşacakmışsın, seni muhatapsız bırakmak olmaz."

Sevgilim olabilecek tek adam olduğunu bastıra bastıra söylüyordu.

"Ya Turan," dedim sinirli sinirli. "Alay ediyorsun bir de."

"Ben alay etmiyorum ki."

"Hee, etmiyorsun. Sevgilim olduğuna inanmadın bir de." Sinirli sinirli vurdum omzuna. Hafif savrulup toparladı kendini. Neşeli neşeli bana baktı.

"Sevgilin olduğuna sen inandın sanki. Kızım, senin gibi dağ kartalını herkes taşıyamaz."

"Belki ben, beni taşıyabilecek bir adam buldum kendime. Nereden bileceksin? Böyle heybetli, haşmetül vahşet, kaslı mı kaslı biri."

Kafasını yana eğdi, gözlerini kıstı. Serseri bir bakış attığında göğsümdeki organ, emekleyerek zindanından çıkıp yere düşecek sandım. "Sen kimseyle yapamazsın."

"Kim diyor?"

"Ben diyorum."

"Buldum ki," dedim sinsi sinsi. "Arayayım bak, göreceksin." Cebimden hızla telefonumu çıkardım. Valla açıkçası kimse de yoktu öyle arayacak. Oyuncu bir tavırla telefonun ekranını kapattım, göz ucundan bakan adamı döndüm. "Sevgilim kıskanıyor. Şimdi iş dışında yanımda erkek olduğunu falan hissederse olay çıkarır, üzülürüz şimdi. Hiç gerek yok."

"Üzülürsünüz demek... E üzeyim sizi o zaman," dedi yaslandığı yerden doğrulup. Bana doğru bir adım attı. "Sen bırak seni kıskananı, hayatına müdahale edip değiştirmeye çalışan bir erkeği hayatında barındıracaksın.

CamScanner ile tarandı

öyle mi?" Bir adım daha atınca ondan kaçar gibi yana döndüm. O da yana dönüp yine üzerime yürüdü. "Koskoca Sezin Kaza, kendi kurallarını başka biri için asla değiştirmez." Sırtım duvara yaslanınca artık dibimdeydi ve dejavu şimdi her yerdeydi. "Buraya da yazarım," diyerek işaretparmağıyla duvara dokundu. Kafamı yan çevirip parmağını izlerken onun yakınlığından dolayı derince yutkundum. Bu aralar tüm su ihtiyacımı tükürük bezlerimden sağlıyordum, Turan Alp Akkurt sağ olsun. "Sezin Kaza, kendi doğrularından vazgeçmeyen bir kadındır."

"Bu kadar emin olma." Göğsüm sancıyarak inip kalktı. Onun bu kadar dibimde olmasına şaşırmadım ama burunlarımızın birbirine sürtünmesinden kaynaklı, heyecanlandırdı küçük temas. "Dikkatimi çekti, buldum bi-nini belki."

"Benden başkası senin dikkatini çekmez."

"Bilemezsin," dedim yutkunarak. "Senin benim dikkatimi çektiğini de bilemezsin. Öylesine biri olmak istemediğin için kafana göre varsayımlarda bulunma, *Alp*."

Yüzü aydınlandı. Alp deyince mutlu oldu, gördüm. Sözlerim ona ters-ti ama Alp demem onu sevindirdi. "Söyle o zaman," dedi, sıcak nefesini yüzüme vurdu "Kimin hayatını merak ettin benden başka? Kimi tanımak istedin? Bunlar senin kendi lafların. Kendin dedin. *Seni tanımak için heves duyuyorum*, dedin." Evet, bunlar benim sözlerimdi. "Benimle kapış ama kendinle savaşa girme sakın, Kaza. Benimle istediğin kadar çatışabilirsin ama kendinle savaşa girersen isteklerini göz ardı edersin. Sakın." Kendimle girdiğim savaştan haberi olsa neler olurdu merak ettim. "Kendi isteklerini ne olursa olsun arkaya itme."

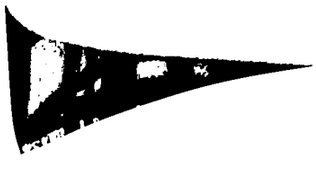
"Ben zaten-" dedim, durdum. "İtmiyorum," diye ekledim. Yüzü bana daha ne kadar yaklaşabilirdi? Olabildiği kadar yaklaştı.

"Başka birisi sana böyle yaklaşabilir mi? Buna izin verir misin, Kaza?" Parmakları saçlarıma dokundu, sızıdan ağrıyan göğsümden kocaman bir nefes kopardım. Ömrümden birkaç günüm gitti o nefesle. "Saçlarına dokunulmasını sevmiyorsun. Ben saçlarına dokununca bir kez rahatsız olduğunu görmedim, hissetmedim. Benden başkası saçlarına dokunur mu?"

"Dokunamaz," dedim tekdüze, sert sesimle. Onun karşısında aciz, sahipsiz görünmek istemiyordum. Sesim kendimden emindi ama bedenim benden izinsiz ona çekiliyordu.

"Dokunamaz çünkü senin doğruların var. Kimse için o doğrularından vazgeçmezsin."

O doğruları sen yıkıyorsun, de. Saçıma dokunduğunu fark ediyorsun, o doğruları yıktığını da fark et de. De artık şu adama içindekileri!

CamScanner ile tarandı

"Belki biri vazgeçirdi," dedim inatla. Başka birisinden bahsediyor, onu konuya dahil etmiyordum. Konu o değil, başka bir adamdı. Onu hissettirdim ona. "Belki de biri için tüm doğrularımdan da kurallarımdan da vazgeçtim."

"Vazgeçmezsin," dedi ısrarla. "Sen kendin için dahi doğrularından vazgeçmezsin. Deseler ki *bunu yaparsan kolunu kaybedersin, onu yapma, bu sefer kendi bildiğini okuma.* Ne yaparsın? Ben söyleyeyim." Nefesini dudaklarıma vura vura konuşuyordu. Gözleri tabii ki bendeydi, gözlerimdeydi. "Kolunu kaybetmek uğruna kendi bildiğini okursun sen."

"Okurum," dedim. Beni bu kadar kısa zamanda tamamen tanıması da karakterimin sivri yanlarını fark etmişti. Kendisini o sivri yerlere dokundurmuyor, kendine zarar verdirmiyordu. Turan Alp Akkurt, beni tanımaya başlıyordu. "Doğru söylüyorsun."

"Birisini tanıyorum, Kaza. Senin kadar inatçı, kararlı, hırslı. O koskoca Sezin Kaza'nın kabukları vardır ama benim tanıdığım o birisi, o sert kabukları kırar, un ufak eder avuçlarında." Elinin tersi ile saçlarımı geriye itip boynumu açıkta bıraktı. Burnumdan titrek bir nefes döküldü. Parmaklarının ters kısmını çıplak boynuma dokundurduğunda sıcacık eli, buz gibi olmuş boynuma değince gözlerimi ona kaldırdım. "Her sert kabuğun bir kırılma ânı vardır ya hani... O an, tek kişiye aittir. Senin kırılma anın benim tanıdığım kişiye ait."

"Çok mu iyi tanıyorsun bu kişiyi?" dedim sanki neyden bahsettiğini bilmez gibi. Biliyordum. Her imasını, her hareketini, her bakışını çözüyordum. Belki de onunla aynı düşündüğümüzdendi. Ya da ne bileyim, zihnimiz aynı yollara çıkıyordu belki. Aynı yolda yürüyorduk.

"Her sabah aynaya baktığımda görür, selamlaşırım. Her gece yatmadan önce ayna karşısında, göz kırparım o kişiye. Her yansımada karşılaşırım onunla."

"O kişiye söyle, bazı kabuklar vardır ki kırılmaz. Vazgeçmek gerekir."

"O tanıdığım kişi diyor ki..." Kafasını çok hafif indirdi, dudaklarının kulağıma değdiğini hissettim. Yutkunarak, onun kokusunu alabildiğim çıplak boynuna bakakaldım. Sıcaklığı yüzüme vurdu. "Bizim kitabımızda vazgeçmek yok. Bir istediğimizi almayı biliriz, bırakmayı değil."

Bu âlemden seni çekip aldıktan sonra evine direk diye dikmeyeni alnının çatısından vursunlar ulan!

"Anladım," dedim karnımdaki sancıyla. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki mideme sancı vuruyordu. "Kitabına uygun oynamalı o zaman."

CamScanner ile tarandı

Gözleri parladı. Allah'ım şahit, gördüm. O gözlerinde bir ışık patladı, ...raf aydınlandı. Gecenin kendisini yarıya vurmaya yaklaştığı vakitte, ela ...zlerde bir aydınlık doğdu. Ne dediğimi anladı. "Oynamalı mı?" Boy...umda okşadığı her bir yer karıncalanıyordu. Kızardığını hissediyordum ...yerlerin. Böyle, alevinden de bir ısınıyordu. Isısı bir tek tenimi değil, ...ahumu da ısıtıyor gibiydi. "Bazı işlerde oyun olmaz, Kaza. Bizde bazı işler ...sulüne, gerçeğine, doğrusuna göredir."

En son sen oyun oynadın ona. Evinden kovdun çünkü seni odasından kov...ştu. Ondan oyun oynamasını istemediğini, kendini çektiğini biliyor. Sana ...ynamam demek istedi. Oysa başka şeyden bahsediyordunuz. Ben bu adama ...an aşkı içimde yenemiyorum, Seziş.

"Neymiş o bazı işler?"

"Sensin," dedi derin bir nefes alarak. Neyi anladığımı bildi, neyi istediğimi de bildi. Yalanı yoktu. Kaçışı yoktu. İki eli havada, teslim gibiydi. Bir an bile kendisinden şüphe ettirmiyordu son zamanlarda. "Sen bana öyle bakarsan, öyle gülersen, öyle yaklaşırsan... ben nasıl sana oyun kurarım?"

"Kurmaz mısın?"

"Kuramam."

"Ama kurdun."

"Ama bana önceden hiç böyle bakmadın." Gözlerimdeki bakışı çekti aldı. Parmağının tersiyle yanağıma dokundu, içim eridi sandım. "Hiç böyle gülmedin." Bakışlarını dudaklarıma çevirdi ve isyankâr bir nefes aldı. "Sen daha önce hiç..." Sustu, devamını getirmedi, yutkundu. "Toz edersen toz, kül edersen kül ederim dedim de... ben, sen çiçek açarsan ne yapacağımı hiç söylemedim sana."

Çok yakındı. Çok fazla yakındı. Hep bir şekilde bana yaklaşmanın yolunu buluyor, beni hapsine alabiliyordu. Bunun farkındaydım ama hiçbir zaman gözlerimi tamamen kapatmıyordum. Bana zarar verir miydi? Şimdi veremez diyebilirdim ama daha sonra vermeyeceğinin garantisi yoktu.

Bana şeffafsa şeffaf olurdum, düşman olursa benden daha iyi düşman bulamazdı.

"Ben çiçek açmam," diyebildim düz bir sesle. "Benim elimde küller vardır, Akkurt. Ben, açabileceğim bütün çiçek tarlalarını vaktinde ateşe verdim."

"Çiçek açmıyorsan bana bakınca yüzünde oluşan ne, Kaza?" Nefret değil. Sanırım değil. Senden nefret etmiyorum. "Madem tüm çiçek tarlalarını ateşe verdin, şimdi yüzündekiler ne? Bunlar yanmışken böyle güzelse kim bilir yanmadan önce nasıl bakardın bana..."

CamScanner ile tarandı

Lütfen. Yeter. Lütfen. Ben istemiyorum ki. Böyle şeyler istemiyorum ben hiç.

"Geri çekil," diye fısıldadım.

Allah'ım ne yaptım ben ya? Yetim hakkı mı yedim? Sakat mı tekmeledim? Yaşlı mı dövdüm? Şirk mi koştum? Ben bunları hak edecek ne yaptım ya?

"Neden?"

"Telefon görüşmesi yapmam gerek."

"Yanımda yapabilirsin."

"Yaparım," dedim yutkundum. "Yaparım. Biraz geri çekil." Turan neredeyse üzerimde olduğu için ve göğsü göğsüme dayandığı için iki elimle tuttuğum telefonum aramızda sıkışmıştı. "Uzaklaş. Hadi. Öf," dediğimde gülerek bir adım geri gitti ve saçını karıştırdı. Gözlerimi ondan çekmeden telefonu açtım. Bir numara girdiğimde yüzüme bakıyordu. Onu umursamadan telefonu kulağıma götürdüm.

"Sez'im!" diye bağıran sesle ister istemez gülümseyip, "Babaanne," dediğimde Turan Akkurt'u unutmuştum bile.

"Kız, gavurun doğurduğu. Aradum da açmadun. Nerelerdeydun? Öyle arayacağum, film milm dedun, kafami karişturdun!" diye söylenmeye başlayınca yüzüm buruştu.

"Ben de iyiyim, babaanne. Sağ olasın."

Turan, eliyle saçlarını düzeltirken saçlarının ne kadar uzadığını da fark etmiş oldum. Gözlerini benden ayırmadan saçlarını elleri ile taradı ve karıştırdı. Uzun tutamları olmasa da alnına inecek kadar uzundu saçları.

"İyisın, değil mi? Sana kızayrum falan ama hiç kıyamayrum be güzel paçim. Tırnağuna bir kıymık battuğuni düşününce bile canımdan can gidiy. Şimdu sen askersun falan, biliyrum da hiç müsait değilsin ama sen komandosun, Allah aşkuna. Bak Ayfer'un uşak da asker, her akşam arasuni ariy. Sen niye beni aramaysun?"

Bir sorunumuz vardı, o da babaannemin benim halen daha mavi bere olduğumu sanmasıydı. İki yıldır da jandarma komando olarak devam ettiğimi, sadece Tunceli'ye atandığımı düşünüyordu. Ona hiç tam anlamıyla gerçekleri anlatamamıştım.

"Babaanne, ben sürekli taburda oluyorum. Nasıl arayayım seni? Eve gittiğim mi var?" dediğimde Turan Akkurt'un saçlarındaki eli yavaşça aşağı indi. Kaşlarını çatarak bana baktı. Yalanımı yakaladı. Taburla işim bitecek iki sene oluyordu.

"Altu senedu ha göreve gittiydum nene, ha ordan gelduydum nene diye diye çürüttün içumi," dedi sinirli bir serzenişte bulunarak. "Sezgin ağabeyune söyleyeyim, geleceğum ben. Seni de çok özledum. Hem bunaklığum

CamScanner ile tarandı

artık buradan. Anan, baban boğuyor artık kizum beni. Valla senin bu anaan beni rahat bırakmıyor bu ara. Afkurup duruyor."

Turan Akkurt'a baktım göz ucuyla. Gerçekten merakla beni izliyordu. Benim babaanneme yalan söylediğimi görüyordu. Onun yanında babaannemi aramak yanlış bir seçimdi, onu anladım. Yani zaten niye aramıştım ki?

"Bu sıralar meşgulüm ama söz veriyorum, alacağım bir ara seni yanıma. Nasıl gidiyor? Rize soğumuştur şimdi."

"Soğumak da ne soğumak, Sez'im." Derin nefes aldı. "Ha kış geldiği gibi burnuna sıçtuğum Sezer abin de geldi. Yanına da kariyi almuş. Bir ay burada duracaklar. Yazın üç ay durduğu yetmez gibi... Bir sinirlendum, bir sinirlendum anlatamam sağa..." Konusu dahi tüylerimi diken diken ederken olduğum yerde tüy gibi dikildim havaya. O kadar sinirlendim ki bir an Turan Akkurt olmasa babaanneme kızacaktı. "Bokiyenin sebisi, karıyı kış vaktinde getirdi buralara taa İstanbullardan. Baban da bir pohluyor onu."

"Babaanne," dedim artık durdurmak isteyerek. "Tamam. Ne diye anlatıyorsun şimdi bunları?"

Turan Akkurt, olduğu yerde dikleşti ve benim rahatsızlığımı izledi. Müdahale etmek ister gibi kabarmasına dönmedim. Tüm dikkatim olmada da dikkatimin çoğu babaannemdeydi.

"Biliyorum, Sez'im ama konuyu neden açtım bir sor."

"İstemiyo-"

"Çocukları olacakmış."

Allah biliyor, o an ikinci kez böyle bir haber duyduğumu bilsem de bu an elimdeki telefonu tutamayacağım sandım. Ne zaman onlara dair bir haber alsam içim ekşir, midem bulanırdı ama ne zaman babaannem bana onların mutluluklarını haber etse benim yuvam başıma yıkılırdı.

Onların mutlu olmalarını isterdim, elbette isterdim. Kimsenin hiçbir acıyla yaşamasını, benim yüzümden hayatını karartmasını beklemiyordum. Onların ilk çocukları olacağını duyduğumun ertesi günü görevim vardı. Görev boyunca içimde dağ olmuştu o haber. Koğuşta, kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlamıştım görev dönüşünde. İçimde bir irin gibi birikmişti o haber.

Bir yeğenim olmuştu ve şu an altı buçuk yaşında olan yeğenimi bir kez bile görmemiştim.

Babaannemi çok seviyordum, onun için canımı verebilirdim ama ben torunsam onlar da torundu. Barışmamızı elbette istiyordu. Aileme geri döneyim, geri dönmesem de en azından bir kez konuşayım diye on bir yıldır direniyordu. Sezer abimin düğününe, çocuğuna gideyim, Sezgin'in nişanına gideyim, kuzenlerimin mürüvvetlerini göreyim, mahalle arkadaşlarımla

CamScanner ile tarandı

bir kez buluşayım, annemin ve babamın elini bir kez öpeyim istemişti. Her birini söylemişti ama Allah şahitti, bir an bile geri dönmeyi istememiştim.

Acele ile Turan'a baktığımda onun zaten bana bakması dolayısıyla göz göze geldik. Dibime girip çenemden tutarak kafamı kaldırdığında dudaklarım aralandı. Göz pınarlarıma dolan yaşları derin bir nefes alarak geri ittim.

Turan, gözlerimin dolduğunu gördü.

"Babaanne," dediğimde, "Sadece bil istedum," dedi acele ile. "Kızma bağa. Ben istiyorum ki sen gel, gör onları. *İstemiyrum, bitti gitti* diysın ama aile bu, kizum. Yaşarlarken ellerini öpüp helallik almayaca misun? Bir Müslüman'ın bir Müslüman'a üç günden fazla küs kalması, günah. Çok günah evladım. Ölüm var."

Turan'ı kendimden itmek istemesem de o an ittim ve duvardan ayrılıp birkaç adım attım. Arkamı döndüm ve ilerlemeye başladım. "Ölüm varsa herkese var," dedim öfkeyle. Turan'dan olabildiğince uzaklaştım. Beni duymayacağına emin olacağım kadar uzak kaldım. "Benim ölebileceğim düşüncesini düşünmüyorlar da sen şimdi gelip onların ölümünü mü söylüyorsun? Ölüm bana da var. Benim küs kalmam üç günden fazlasında günah da beni evden kovmaktan beter eden babamın, ben ağlarken yüzüme bakmayıp hastanelerde sürünen annemin bir kere bile evladını arayıp sormaması günah değil mi, babaanne?"

Babaannemin bir hıçkırığını duydum ki ne yaptığımı fark ettim. Ona bağırmasam bile sözlerimin etkili olduğunu biliyordum. Bana sözü geçer sanıyordu, bana da söz geçmiyordu. Ben Sezai Kaza'nın kızıydım. Bizler Kazaların en moskoflarıydık*, öyle derdi babaannem.

Üzüntüyle oflayıp tek elimle yüzümü sıvazladım. "Gözünü seveyim, kapat bu konuları. Açma bana. Güzel yüzlüm, ben senden haber almak için arıyorum. Sen neden böyle aramızı bozacak konular açıyorsun?"

"Onlar senin anan, baban, abilerin. Ben kıyamiyrum size, Sez'im. Bağa kızma. Evlatlarumin bir arada olduğunu görmek hakkım değil mi?"

"Hakkın," dedim kırgınca. "En çok senin hakkın, babaanne. Halalarımı çağır. Torunların gelsin, torunlarının çocukları gelsin. Bir arada gör onları babaanne ama canını sevdiğim, beni çağırma. Benim annem de babam da sensin. Ben son sözümü o evden çıkmadan önce dedim. Babam da dedi. Bitti olay."

"Bitmedu!" dedi babaannem. "Deden görseydi iyi mi olacakı bu günleri? Sağa yemin ederum, bu sefer kahrundan ölürdü. Seni böyle uzak düşündükçe kahrundan girerdi mezara."

---

* Acımasız, zalim.

CamScanner ile tarandı

"Şimdi dedemi de hatırlattın. Sağ olasın yani. Vicdanıma daha ne kadar oynarsan oyna, dedemi mezardan çıkar da karşıma dik, ben yine dönmeyeceğim. Bu da böyle bilinsin," dediğimde babaannemden bir, "Hiiih, çok ayıp," sözü geldi.

"Ayıp falan değil. *Bu evden çıkarsan bir daha giremezsin. Ne ölün ölüme ne dirin dirime* dedi benim kendi, öz babam. *Bu eve bırak dirimi, ölümü bile getirmem zaten. Haberlerde Sezin Kaza'yı görürsün, o da Allah kerim, arama beni,* dedim. Yeterli babaanne."

"Anladım," dedi, burnunu çekti sulu gözlüm. "Tamam, kuzum. Yine üzdüm seni-"

"Estağfurullah," dedim ağır bir sesle. "Üzmedin beni. Ben seni gülmek için, halini hatırını sorup sana olan özlemimi dindirmek için arıyorum. Ne yapıp ediyor, bir şekilde açıyorsun şunların muhabbetini. Ona kırılıyorum sadece."

"Tamam, kırılma, güzel yavrum. Ak yüzlü torunum benim. Asker kızım..." Dudaklarımda bir gülümseme doğdu. Böyle de kalbimi alıyordu. "Bir övünüyorum, bir kabarıyorum ki görmen lazım Sez'im. Vallahi benim kızım vatanın askeri, sizin canınıza can diyorum da göğsümü kabartıyorum. Bir kıskanıyorlar beni." Kıkırdadı. "Ne zaman bayrak görsem benim evlatlarım yine benim için savaşıyor, benim Sezin'im koruyor diyorum. Ah kızım, nasıl dua ediyorum bir bilsen. Beyazına kırmızı yakışır da senin kar beyaz tenine kan sıçramasın. Ayağın toprağa sağlam bassın babaanneciğim."

"Âmin babaannem, âmin Fahriye'm." Dudaklarımı ıslatıp arkama doğru döndüm. Turan Akkurt onu ittiğim yerde, aynı konumda dikiliyor, beni izliyordu. Ona bakarken, "Eve geçeceğim şimdi. Sonra konuşuruz," dedim babaanneme. Beni Allah'a emanet etti, ben de onu.

Telefonu kapattığım gibi hızlı adımlarla Turan'a doğru yürüdüm. Tam karşısında durup, "Özür dilerim," dedim hızla. "İttiğim için. Bir an sinirlendim. Kusura bakma."

"Sorun değil. Babaannen kötü bir şey mi dedi?" deyince abimin ikinci çocuğunun haberini aldığımı söylemedim. Açıkçası ilkini görmemek iyiydi, güzeldi, altı yıl sonra çok koymuyordu ama şimdi onlar iki olacaklardı. İki tane yeğenim olacaktı birkaç ay sonra ve ben ikisinin de hiç bilmedikleri halaları olmaya devam edecektim.

"Hayır ya. O ölmüş, o bitmiş. Sürekli kötü haberler veriyor. Yaşlı kadın. Aklı sürekli ölümde, ne yapsın?" dedim ve gülerek burnumu çektim. O endişeyle bana bakmaya devam ediyordu. "O ağlayınca ben de duygulandım."

CamScanner ile tarandı

"Anladım," dedi Turan Akkurt. "Dönelim hadi. Çok üşüdün sen de," dedikten sonra üzerindeki bomber ceketi çıkarmaya yeltendi. Elimi acele ile elinin üzerine koyduğumda ikimiz de donarak bakışlarımızı gözlerimize çevirdik. Elimin soğuğu onun elinin sıcağına dokununca, Turan ve Sezin tutulması gibi ikimiz de tutulakaldık.

"Gerek yok," dedim zorlana zorlana. "Şimdi taksiye binip eve gideceğim zaten. Çok da üşümedim."

"Taksiye bineceksin?" diye alaycıl bir sinirle konuştu, ceketi çıkardı elimi iterek. "Bir de değişik konuşuyorsun ya, fena kuruluyorum sana."

"Sen kimsin de bana kuruluyorsun be?" dedim çulluk gibi kabararak. O ceketini çıkarakoysun, ben onu daha da ittim. "Laflarına dikkat et. İstemiyorum ulan ceketini falan." Eline bir tokat atıp geri çekildim. "Zorla mı? İstemiyorum ısınmak falan. Put olurum da ısınmam senden gelecek şeyle." İleri doğru adım atmaya başlayınca arkamdan bir gülüş duyarsa da dönmedim. "Bir de gülüyor sırıtkan sansar. Başkasına gelince hara güzele aslan, bana gelince gıcık sansar. Bir de bana kokarca der. Pis."

Arkamdan hızlı adımlar duydum, sonra da üzerime atılan ceketi hissettim. "Ne söyleniyorsun kendi kendine?"

Ceketi itmeye çalıştım ama bunu tahmin ettiğinden omzumdaki ceketten ellerini çekmemişti. "İstemiyorum senin ceketini falan. Git." Ceketi itsem de ısrarla omzuma koyduğu için yürümeyi kestim ve olduğum yerde dönüp tepinir gibi ceketi itmeye çalıştım. Tabii herifin inadı inattı, kaçıp ikna kanattı.

"Rahat dur. Üşüyorsun, Kaza."

"Durmam rahat. Bırak, istemiyorum." Ben tepinip ceket ittikçe o ceketi düzeltip omzuma koymaya çalışıyordu. "Ben bir şey diyorsam, o iş öyledir. Üşümüyorum işte. Bineceğim taksime, gideceğim evime."

"Ben varım."

"Taksiye bineceğim."

"Tamam, benim taksi."

Sana mı binelim?

"Olmaz," diyerek ittim elini. "Sarı arabaya bineceğim."

"Gider bulurum sarı araba, benden başka şansın olmaz."

"Ya bıraksana beni," diye kaçacakken ceketi bırakarak, birden iki kolumun iki yanından tutup beni kendisine çekince saçlarım havalandı. Beni öyle hızlı çevirip yaklaştırdı ki her hamlesine hazırlıklı olan ben, bu hamlesine hazırlıksın yakalandım. Ellerim acele ile omuzlarına tutundu. Göğsüm göğsüne yapıştı. Hafiften kendisini eğip beni kaldırınca onunla temas halinde, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldayabilecek aklı çabuk toparladım.

CamScanner ile tarandı

"Yanında duracak mısın?"

"Durursana," dedim.

Dudaklarını ıslattı. Gözlerim dudaklarına kaydı. "Tehlikeli sularda yüzme. Kara." Kafasını daha da eğdi. Dudaklarını dudaklarımın birkaç milim üzerinde hissettim. Sıcaklığı, soğukluğuma vurdu. "Boğulursun."

"Tehlikeli sular benim işim." Kafamı kaldırdım inatla. Dudaklarımız birbirine sürttü. "Boğarım."

Ellerini kolumdan çekti ama bir kolunu belime sarıp ondan uzaklaşmamamı sağladı. "Boğ," dedi inatla. "Dayanamam mı?"

"Turan," dediğimde, "Cık," dedi. "Ben sana bir isim verdim. O ismi sana söyleyebilecekleri de söyledim sana."

"Turan-"

"Hayır."

"O ismi kimlerin söyleyebileceğini söyledin ama bana yerimi söylemedin," dedim bir cesaretle. Sadece beni samimi bulup bulmadığını söylemediğini belirtmek istedim.

Derinden gelen sesiyle konuştu. "Sana yerini söylememe gerek mi var? Yerin belli." Belimdeki eli hafiften tenimi okşayınca yutkunmak çok zor oldu. "Söyle."

"Tura-"

"Söyle," dedi ısrarla. "Hadi."

Gözlerimi kapattım. Kanadım, kolum heyecandan güçsüzleşmişti. Ona zor tutunuyordum. O da beni tutuyordu. "Alp," dedim zorla.

"Güzel," dedi. "Bak, böyle çok güzel." Ses tonu içimi gıdıklıyordu. Sert bir tınısı olsa da bana karşı hep daha sakindi. Bir şekilde değişiyordu. "Sen de..." Devamını bekledim. "Sen de güzelsin."

Cevap vermedim, gözlerimi açtım. Bana fiziksel bir zararı olmasa da ruhsal olarak yenik hissettiriyordu. Bu adam belki cidden düşman değildi ama zihnim onu kalbime düşman bellemişti.

"Ceketi giyiyorsun çünkü hava soğuk. Tunceli, sanki sen üşüyünce seni her türlü ısıtabileceğimi bilir gibi daha da soğudu. Fark ettin mi?"

Yüzümdeki her bir noktaya baktı, elini kaldırıp yanağımı okşadı sıcak eliyle. Buz gibiydi yanağım, o da fark etti. "Çok üşümüşsün," dedikten sonra belimdeki kolunu çekip eğildi. Yere düşmüş ceketi alıp silkeledi birkaç kez.

Bu zamana kadar izin vermediğim her türlü teması, adımı bu adama bak gördüğümü kafamdan nasıl silecektim, Allah bilirdi.

"Oldu." Ceketi silkeledikten sonra üzerimde montum olmasına rağmen bir kolumu kaldırdı. Kolumu kendi ceketinin koluna sıktı. Göz ucuyla

CamScanner ile tarandı

tepki vermeden onu izleyen bana bakıp gülümsedikten sonra, "Çok uysal görünüyorsun. Hayret," dedi. Diğer kolumu da kaldırıp ceketi giydirdikten sonra upuzun boyuyla önüme geçti. Omuzlarından düzeltti ceketi.

Koca elleri ceketin fermuarını buldu. "Bulmuşken bunamak gibi olmasın benim durum da. Böyle sessiz sakin, iyisin. Dinlendirdin kulaklarımı." Ceketin fermuarını yuvasına yerleştirip kapattı ve saçlarımı da ceketin içinden çıkardıktan sonra, "İşte oldu," diye yüzüme döndü. Ellerim, ceketin uzun kollarında kaybolmuştu. Üzerimde mont olmasına rağmen bol geldi ceket. Yutkunarak ona dik dik baktım. Üzerindeki kazağı ince değildi ama soğuk çok keskindi. Üşümesi an meselesiydi. "Isınırsın birazdan."

Kafamı sallayıp usulca arkamı döndüm, küçük adımlarla mekândan içeri girdim. Arkamdan usulca geldiğini bilerek masaya geldim, oturdum.

Serkan, arkamdan gelen Turan'ı fark edip güldü. Ne olduğunu asla anlamadılar diyemezdim. Şükrü ve Kubat bana bakıp Turan'a bakınca ceketi anlamışlardı. Bir şey sormadılar.

"Bu arada komutanım, sizi bekledik de biz yapınma gidiyoruz," dedi Şükrü lafa girerek. "Gelecek misiniz yoksa biz gidelim mi? Siz de gelirsiniz diye bekledik. Hazır Fırat abi de gitmişken bir rakı iyi gider bizimkilerle."

"Yok, ben gelmeyeceğim," dedim direkt.

"Yapınma gitmek ne?" diye sordu Turan, Serkan'a dönerek.

"Yapınmaya gidiyoruz. İçmeye yani. O deli araya birkaç kendi dilinden kelime katıyor, biz alıştık da ondan sorgulamıyoruz. Siz meal isterseniz beni dürtün, ben açıklarım, komutanım." Kafasını salladı Turan, anladığını belli eder gibi.

"Gelecekseniz kırışalım hesabı," dedi Şükrü ve aynı anda ayağa kalkan Kubat ile Turan'a güldü. Oturduğu yerde kabardı, ıslık çaldı. "Paşa gibi adamlar bunlar be!" Alkışladı.

Özgür ile Göktuğ, hep beş parasız olduğu için ıslık çalarken Nizami de gülerek, "Kırk trilyon borcum olsun, vazgeçmem Turan'ımdan!" dedi onlara katılarak.

Turan, birden ona dönünce sesi soluğu kesildi hepsinin. Yüzbaşı, kaşlarını çatarak işaretparmağını ona doğrulttu. "Bak oğlum, benden uzak dur. İleri geri, destursuz esprilerin var. Vallahi ciddiye alırım, karışlarım üç gram beynini."

Korkuyla yutkundu Nizami. "Emredersiniz, komutanım."

Turan ona ters ters bakınıp arkasını döndü, Serkan da, "Bir kere şu hesap ödenirken sizi pısmadan göreyim. Karaktersiz herifler," diyerek onların arkasından gitti. Ben üzerimdeki ceketten gelen erkek parfümünü koklamakla meşguldüm. Bir de ellerimi ceketin cebine koymuş, ısınmaya

CamScanner ile tarandı

çalışıyordum. Cebinde telefonu, sigarası ve kibriti vardı. Bana emanet etmişti sanki, hiç almayı düşünmüyor muydu?

"Tek bildiğim silahım, sadece sanatçıyım. Amına koyayım, ölene kadar sanatçıyım!" diye bağıran Nizami'nin üzerine hepsi götü patlayacakmış gibi gülmeye başlarken göz devirerek onları izledim. Birbirlerini yumruklayarak gülmekle meşgul oldukları için beni fark etmediler.

Ben de sesimi çıkarmadan cekete sarıldım.

Elimdeki kalın kitabı kenara bırakıp ellerimi saçlarıma geçirdim, üzerimdeki battaniyeyi itip ofladım. Abajuru yakmıştım, loş ışık ruhumu dinlendirmeliydi. Bir saattir loş ışık altında ruhumu dinlendirme meselesinden bunalmaktan çığlık atacaktım.

Ruhum falan dinlenmemişti. Ayrıca odanın içindeki değişik kokulu tütsü de midemi bulandırmaya başlamıştı. Hani enerjiydi de çakraydı da bir şeyler dönüyordu insanlarda? Bende hiçbir şey değişmemişti.

Battaniyeyi oturduğum koltukta teperek aşağı düşürdüm ve ayağa kalkıp kafamın tepesinden yaptığım topuzu kaşıyarak, "Ne bok yiyeceğim şimdi?" diye sordum kendime.

Turan'a git.

"Hayır yani kimse de yok, evime yakın da pek insan tanımıyorum."

Turan'ım Alp'im Akkurt'um civanımı tanıyorsun. On dakika yürüme mesafesinde.

"Canım da çok sıkılıyor," diyerek etrafa bakındım. Eve geleli bir buçuk saat olmuştu ve evet, Turan ile değil de taksiyle gelmiştim eve. İnat değildi. Çocuklar Turan'a kendilerini bırakmaları için yalvarınca Turan dayanamamıştı. Taksiye kalmıştım.

Hepsi içmeye gitmişlerdi, muhabbetlerinden anladığım kadarıyla Turan'ı da kendileriyle kalmak için ikna edeceklerdi fakat Turan içer miydi, bilmiyordum. Alkolden hoşlanan bir insan olmadığını anlamıştım. Namaz kılıyordu bir kere, abdesti kabul olmazdı.

"Çok da bunaldım valla, anlatamam."

Turan'a gidelim. Hem kendisi dedi, bana geçelim mi diye iki gün önce. O demedi mi? O dedi işte. Evdedir kesin. Gidelim mi? Gidelim lütfen.

"Böyle evime yakın olan, sohbet edebileceğim-" Artık konuşmama gerek yoktu. Düşünmemem lazımdı. Düşünürsem vazgeçerdim. "Hem ceketi de bende kalmıştı."

CamScanner ile tarandı

İçeriye gidip dolabımdaki taytımı bacaklarımdan geçirdim. Üzerime de dar bir body alıp üstüne kazağımı giydim. Kenardan montumu alıp hızlı hızlı giyindikten sonra çoraplarımı giydim. Koşarak botlarımı da ayağıma geçirdim. Heyecanla telefonumu, silahımı, cüzdanımı, anahtarımı ve onun ceketini aldıktan sonra kapıyı çekecektim ki, "Ayı mıyım ben?" diyerek koşa koşa içeri girdim.

Buzdolabımı açıp içine bakındım. Sersefil dolabımda çok fazla şey yoktu. Bir yarım şarap, dört bira, dibi kalmış ayran, kapağına dokunmadığım cam şalgam... İçki götüremezdim. O ben içiyorum diye getirmişti hatta onun getirdiği şarabı ben evde geçirdiğim zamanlarda sıkıntıdan içmiştim de o alkol kullanmıyordu. O yüzden, Şükrülerin getirdiği ama hiç açmadığım şalgamı alıp dolabı kapattım.

Hızlı hızlı evden çıkıp asansörü kullanmadan ikili üçlü atlayarak merdivenlerden indim. Asansörü beklemeyeyim derken az kalsın merdivenlerden yuvarlanacaktım. Toparladım sonra.

Dışarıda yağmur yağıyordu. Lojmanın etrafı da bozuk yollardan oluştuğu için her yer çamurdu. Yürüdükçe vıcık vıcık olan ayaklarım yüzünden çamura batmamak için koşmaya başladım, koştukça da taytıma çamurlar sıçradı. Umursamadan onun oturduğu siteye tamı tamına altı dakikada vardığım için kendime şaşırmadan edemedim.

Sonra sitenin girişinde kalakaldım. Adamın sitesini biliyordum, dairesini ya da katını değil ki?

"Merhaba?" diyerek güvenlik kulübesindeki adama eğildim. "Ben Turan Akkurt'a gelmiştim ama maalesef ki katını ve dairesini bilmiyorum. Bir de sürpriz yapmak istiyorum ona," diyerek elimdeki şalgamı gösterdim. Adam şaşkınca şalgama bakarken hızla şalgamı indirdim. Rezil olmaya gerek yoktu.

"İsim alayım?"

"İsim mi al?" dedikten sonra, "Ne yapacaksınız ismimi?" diye sordum.

"Turan Bey'in ziyaretçi listesine bakacağım."

Ebesinin örekesi. Ne listesi? Listesi mi var?

"Ne ziyaretçisi? İlk defa geldim."

"O zaman alamam, maalesef," dediğinde gerildim ister istemez. O kadar çamurlu yolu göt zevkime koşmamıştım ben.

"Şey..." diyerek montun cebine sıkıştırdığım küçük cüzdanımı bulmaya çalıştım. Bana bakmadan ağzındaki çekirdeği yere tükürüp önündeki küçük televizyona odaklandı. Cüzdanı çıkardıktan sonra açtım, ona çevirdim. Askeri kimliğimi gösterince güvenlik görevlisi göz ucuyla baktı.

CamScanner ile tarandı

Sonra ise ne olduğunu gördü, hemen ayağa kalkıp selama geçti. "Komutanım!" diye bağırınca ellerimi iki yana salladım. Onun için göstermemiştim ki! Ben bununla hava atmazdım. Yani bazen.

"Hayır, hayır. Ondan değil. Arkadaşıyım yani Turan'ın. Güvenmiyorsundur diye gösterdim," dedim acele ile. "Aslında arkadaşı değilim," diye düzelttim. "Arkadaşıyım dediğimi duysa on saat konuşur da konuşur. Arkadaşı değilim."

"Sevgilisi misiniz Turan Komutan'ın, komutanım?" diye selamdayken sormasına daha da telaşlandım.

Yakında inşallah, güvenlik görevlisi kardeş. Çok yakında, inşallah. Hedefimizde o var.

"Ne diyorsun be?" diye carlayıp kulübeye bir adım atınca çocuk korkuyla geriledi. "İndir elini, düzgün dur." Selamı bırakıp hazır olda durdu. "Sevgili mevgili. İş arkadaşıyım lan işte. Anlasana dümbelek," dedim artık hem telaşlı hem de sinirli bir şekilde. Sevgili diyerek hanımefendi ayarımı bozdurmuştu bana.

"Pardon, komutanım."

"Evde mi Turan Komutan?"

"Hee, evet. Geldi. Durun, ben geldiğinizi haber vereyim Turan Komutan'ıma," dediğinde birden minik camdan elimi sokup, onun bir şeylere uzanan bileğini mengene gibi sardım.

"Hayır oğlum, sürpriz dedim ya sana," deyince çocuk ürkerek bana döndü. Bileğini bıraktım ve tatlı moduma geçtim. "Sen sadece bana bloğunu, katını ve dairesini söyle. Gerisini ben hallederim. He, bana güvenmediysen de bak kimliğimi bırakayım, aklın kalmasın," dediğimde, "Estağfurullah, komutanım. C blok. Yedinci kat, on dördüncü daire. Alt kapının şifresi de altmış iki yirmi altı. İyi eğlenceler," dedi yutkunarak.

İyi eğlenceler deyişiyle ona bir bakışım vardı, hayatı boyunca bir askerden değil herhangi bir insandan böyle bakış yememişti. Emindim. Hızla aşağı eğilip bir şeyler yapmaya başladığında cüzdanımı kapatıp cebime koydum. Şalgamımla ve koştuğum için sırılsıklam olmuş çamurlu tayımla C bloğa yürümeye başladım. Bizim alkolik köpeklere takılmamış, tıpış tıpış evine dönmüştü demek ki. Sevindim çünkü buradan geri dönemezdim.

Bloğu bulduktan sonra şifreyi girdim, birkaç saniye sonra Turan Akkurt'un kapısının önündeydim. Elimde şalgamla öylece kalakalmışken, "Ay siktir," dedim kendi kendime. "Niye geldim ki ben şimdi? Ne diyeceğim adama? Öyle otururken sana gelmek istedim. Aynen, amına koyayım. Bir de basarım sana de."

CamScanner ile tarandı

Elimi ağzıma koyup kocaman gözlerle arkamı döndüm. "İnanmıyorum, içimdeki azgın dışıma çıktı. Tövbe estağfurullah. Yatacak yerim yok, yemin-le." Montun şapkasını kafamdan indirip saçlarımı saldım. Elimle de karış-tırdım. "Ceketini getirdim ya!" Boğazımı temizledim. "Göte giren şemsiye açılmaz, kızım. Çalalım kapıyı." Arkamı dönüp elimi zile götürdüm ve sapık gibi basılı tuttum elimi. Kapı açılana kadar elimi zilden çekmedim.

Kapı birden açıldığında ise karşımda tıraş köpüklü suratı, çıplak göğ-sü, dağınık saçları ve kızgın bakan bir Turan Akkurt görmeyi tahmin et-memiştim.

Üstümden geç.

"Ne var ulan, ne var? Gel kulağımı si-"

Karın yap beni.

Turan beni gördüğü gibi kocaman gözlerle, "Kaza," dedi, kendisini son anda durdurduğunun ikimiz de farkındaydık. Kapıyı belalı gibi açtığı için duruşunu düzeltti. Kapının önünde dikildi hemen. "Pardon. Senin oldu-ğunu düşünmedim."

Açıkçası ben de düşünmedim.

Elimdeki şalgam şişesini kaldırıp, "Benim için bir bardağın var mı?" diye sordum masum masum.

Dejavu etrafımızda döndü. Kapımda şarap şişesiyle dikilip, *"Benim için bir kadehin var mı?"* diye sormuştu.

Islak kirpikleriyle, şaşkın ördek gibi bir benim sırılsıklam halime bir de elimdeki şalgama baktı. Kaşları artık çatık değil, havaya doğru yolculuğa geçmişti. Şaşkındı, görebiliyordum. Evine gelmiştim. Evet, ben de şaşkın-dım bu konuda. Bir de elimde cam, şalgam şişesi vardı. Utançtan kapıyı sırtlayıp götürecektim.

Kapıyı açtı ve içeriyi gösterdi. "Senin için her zaman, her şeyim var. Buyur."

Sözleri kulaklarımda bir yangına sebep oldu. Utana sıkıla botlarını çı-karıp elime aldım. Botlarla içeri girdiğimde ayakkabılığı gördüm. Boydan boya olan ayakkabılık, girişin sağında kalıyordu.

Ledli ayakkabılıktaki düzene bakakaldım. Asker postalları tertemiz, pa-rıldayarak en üstteydi. Hemen altındaki iki sırada dörder tane olmak üzere siyah, kışlık botlar vardı. Onların altında markaya göre ayrılmış spor ayak-kabılar vardı. Her biri o kadar temiz, o kadar düzenli duruyordu ki elimde-ki çamurlu botlarımı giyip koşarak uzaklaşmak gelmişti içimden.

CamScanner ile tarandı

Utanç değil de... birden pis gelmiştim. Böyle evi olduğunu bile bile ne diye koşmuştum çamurlu havada? Taksiye binip gelebilirdim on dakikalık yolu.

"Bu arada ceketini de getirdim," diye ceketini gösterdim. "Bende unutmuşsun."

"Teşekkür ederim," diyerek eline aldı. "Ver," deyip botlarıma uzanınca, "Yok," diyerek botlarımı kendime çektim. "Kirli bunlar. Buraya koyma, dışarıda dursunlar."

Saçmala bir de. Ben kenara kıvrılır, uyurum da dersin sen şimdi.

Kaşlarını çatarak elimden çekip aldı ayakkabılarımı. "Kirliyse kirli," dedi ve ben olsam kırk kere içim sızlardı diyebileceğim temiz ayakkabıların arasına soktu ayakkabılarımı. "Dışarıdan geldin, ne olacaktı? Bir de yağmur yağıyor dışarıda. Üşüdün mü? Dereceyi artırayım ben. Islanmışsın. Aslında... içeride ısıtıcı da var. Hangisini istersen."

Birden böyle konuşmaya başlayınca ne diyeceğimi bilemedim. O da rahatsız yapmış gibi dili mi açılmıştı, bana mı öyle geliyordu? "Montun..." Onu anlayıp montumu çıkardım, ona uzattım. Montumu aldı, gardıroba astı. Kenardaki gardıropta sadece yeşil bomber ceketi asılı olduğu için daha rahat hissettim. "Gel," diyerek içeri doğru buyur etti. Allah'tan botlarıma bir sürü para bayılıp en kalitelisinden almıştım. Aksi takdirde çoraplarım da ıslanırdı, bir de onun utancını yaşardım.

"Tıraş olacaktım tam da. Sen geldin."

"Öyle mi?" diye sordum bana bakarak önümden yürüyerek adama. "Rahatsız etmişimdir inşallah," dedim alaycı bir sesle.

"Rahatsız mı?" dedi boğazdan gelen bir sesle. Bir şey diyecekti de vazgeçti, onu anladım.

Onun arkasından salona geçtiğimde evindeki gri, rahat koltuğu inceledim. Koltuğun kenarlarında televizyon ve hoparlör ayarları vardı. Biliyordum çünkü bu koltuğa benzer bir koltuğu ben de almak istemiştim. Yerdeki tüylü halısı salonun zeminine yetecek kadar değildi. Ortada öylesine koyulmuş gibiydi. Evi yerden ısıtmalıydı belli ki.

Duvara asılı televizyonu, tekli koltukları, arkada duran yemek masasını, yemek masasının arkasındaki konsolu, konsolun üzerindeki vazoları ve çerçeveleri, konsol aynası, abajuru, tabloları ile bekâr evine benzemiyordu. Tam tersine, özenle her detay düşünülmüş gibiydi.

Koltuğa geçmeden önce elimdeki şalgamı aldı ve, "Çok düşündün mü?" diye sordu. "Şalgam getirmeyi?"

CamScanner ile tarandı

"Elim boş gelmeyeyim demiştim, evde de o vardı. Şükrüler getirmiş içmem diye sana getirdim."

En azından dürüst.

"Onu anladım. Tam senlik hareket," dediğinde burnumu kırıştırdım.

"Aynen," dedim. "Lafını da söylediğine göre hoş geldim. Sen de benim gibi silahımı bırakmamı istemeyecek misin?" diyerek montumun cebine sıkıştırdığım silahımı çıkarınca silaha baktı, bir de bana. Çıplak göğüs, kepüklü yüzü ile o kadar ev halindeydi ki bunu fark edip yutkundum.

"İster bırak ister bırakma," dedikten sonra arkasını döndü. "Ensene yaslamadan önce söyle de hazırlıksız yakalanmayayım."

"Hazırlıksız yakalamazsam tadı çıkmaz," dedim arkasından bağırarak.

Şalgamı mutfağa götürdüğünü düşünüp tuvalete baktım. Üstünde yer yer çamur vardı. Normalde asla çekinmez, çamurları koltuğa silerek otururdum ama şimdi evi böyle olunca insan çekinmiyor da değildi.

Silahımı koltuğun üzerine fırlattım. "Turan," diyerek salonun çıkışına yürüdüm. Işığı açık olan yere girdiğimde burasının mutfak olduğunu anlayıp bir şoka daha girdim. Her şey tamdı. Bu adam baştan ayağa aşırı olmalıydı. Şalgamı yerleştirmek için açtığı buzdolabındaki eşyaların aşırı yerleştirilme şekli, tek bir göz yorucu detay dahi olmamasıyla birlikte gözlerimi kırpıştırdım.

Hem zengin hem düzenli hem de takıntılıydı.

"Gerçekten eve giteli iki dakika bile zar zor oldu sanırım ama senin simetri hastası olduğunu saniyede anladım." Gözleri bana döndü. Yüzündeki tıraş köpüğü öylece duruyordu. Buzdolabını kapattı, omzuna yaslandı. Çıplak, geniş omzuna bakınca susuz kaldım.

"Simetri hastası değilim. Kendi hayatımda düzen ve temizliği severim. Simetri hastası olsaydım başkalarının düzenine de müdahale ederdim. O tarz huylarım yok."

"Buzdolabında eşyaların gerçekten son kullanma tarihine göre mi dizili?"

"Evet."

"Aman Allah'ım," dedim ve ellerimle ağzımı kapatıp çığlık tablosundaki gibi baktım ona. "Çok ürkütücü. Şu an bu evde, tabloyu bozan o siyah noktayı silmeye çalışırken yaratılmış görüntü bozukluğu gibi hissediyorum." Sonra ayağımı kaldırıp taytımı gösterdim ona. "Ayrıca buraya gelirken biraz koştuğumdan dolayı taytım sırılsıklam ve çamurlu. Bu evde herhangi bir yere oturmaya layık görmüyorum kendimi."

CamScanner ile tarandı

Turan bana doğru uzanıp belimden tuttuğu gibi beni buzdolabına yaştırınca hazırlıksız yakalamakta ondan daha usta birisi olmadığını hatırladım. Bir şekilde beni hazırlıksız yakalayıp kıskacına alabiliyordu. Gözlerimi ona kaldırdım. Bir dejavu hissi ruhumu sardı yeniden. Ellerim onun göğsüne tutunduğunda kafasını bana eğdi. Dudaklarımız arasındaki mesafede kelimelerim intihar etti.

"Bu evde oturmaya layık olan tek kişi sensin," dediğinde dudaklarım aralandı. Bakışlarım onun bela sarısı gözlerine çıktı. "Bir daha böyle bir şey duymayacağım, Kaza." Şimdi yüreğim, bir kuşun kafesinden kaçmak istermesi gibi çırpınırken ona bakmaktan başka bir şeyler yapma isteğiyle doldum. "Ve koştum mu dedin sen?"

"Koştum," dedim, dudaklarım onun çenesine çarptığından dudaklarıma bulaşan tıraş köpüğünü hissettim.

"Elinde ceketimle, sırılsıklam olmayı umursamadan bana koşman..." dedi, elini kaldırıp parmağının ucuyla dudağıma dokunduğunda, nefesim içimde dağ olup midemde dünya oldu. Nefessiz kaldım. Dudaklarım aralanınca Turan, dudağımdaki tıraş köpüğünü almış oldu. "Bana ne ifade etmeli, Kaza?"

"Cevabını bildiğin soruları sorarak gerçeğe mi koşuyorsun yoksa gerçekten mi kaçıyorsun? Bunu anladığım zaman sana istediğin cevapları vereceğim."

Cevap vermeden parmağındaki tıraş köpüğünü dudaklarımdan burnuma sürdüğünü hissettim. Heyecanım içimde sıkışa sıkışa resmen bedene dönüp insan oluyordu. Böyle hareketlere alışkın değildim. İzin vermemeye çalışmam yine de içimdeki genç kızı tutamıyordu. Heyecanlanıyordum.

Burnumu buruşturunca gülümsedi, çenesinden biraz daha köpük alıp burnuma dokundurdu. Burnumda biriken köpükle daha da buruşturdum yüzümü. "Kokarca," dedi.

"Sırıtık sansar," deyip elimi kaldırdım, burnumdaki köpüğü sildim. "Tıraş mı olacaktın? Rahatsız mı ettim?"

"Beni rahatsız edecek değil, rahat hissettirecek insansın, Kaza."

"Bana bu kadar güvenmemelisin. Zehrim hâlâ benimle."

Bana daha da eğildi. "Zehrine karşı bağışıklık kazandım. Beni istediğin kadar zehirleyebilirsin." Cevap vermeden, bu konuyu devam ettirmeyeceğini anlayınca üstüme baktı. "Taytın ıslandıysa sana bir şeyler verelim. Üstün de ıslak mı?"

"İçimde body var."

"Ev soğuk mu? Ben alışkınım ama sen üşürsün."

CamScanner ile tarandı

"Hayır," dedim. "Çok sıcak."

"Geçirmişsin üzerine yorgan gibi kazağı, sıcak gelir. Bunda nefes bile alamazsın. Sana daha rahat olacağın bir kazak bulalım."

"İş çıkarma, Turan," dedim göz devirerek. "Sohbet edelim diye geldim. Canım da sıkılmıştı."

"Senin için can sıkıntını giderecek şaklaban mıyım ben?" diye sorup geri çekildi. Onun çekilmesiyle evin neden çok sıcak olduğunu anlamış oldum. Şimdi üşüyordum. Elimden tutup beni arkasından yürütmeye başladı. "Bari bu konuda dürüst olma, seni görmek istedim falan de. İyice şaklaban ettin beni. Tek tekerlek üzerinde top da çevireyim. Hoşuna gider mi?"

Onun yalancı isyankâr haline güldüm ister istemez. "Olur," dedim. "Çok hoşuma gider."

Beni koridorda yürüttüğü süre zarfında evinin ne kadar geniş olduğunu anlamıştım. Koridorun solunda kalan kapıyı açtı. Burası banyoydu. Lavabonun üzerinde tıraş köpüğü ile usturası vardı. "Önce şu işi halledeyim, sonra taytını hallederiz."

Zaten beni bekliyormuş gibi hareket etmesini garipsiyordum. Yani hiç de evinde misafir varmış gibi davranmıyordu. İçinden nasıl geliyorsa öyleydi. Bunun beni ürkütmesi gerekirdi. Bazen hareketlerinden ürküyor, çekiniyordum; bazense şu an olduğu gibi garipsemiyordum.

"Evin niye bu kadar geniş?" diye sordum bilinçsizce.

"İkinci bir kişi gelir diye," dedi. Gözlerini bana çevirip imayla bana baktı, şok içindeki yüzümün haline güldü. "Eşyalarım çok," dedi sonra, önceki lafının üzerine. "Ankara'daki evimden getirdim hepsini. Kardeşimin odası da burada."

"Kardeşin mi var?" diyerek ona döndüm. Cevap vermeden belimin iki yanından tuttu, lavabonun geniş tezgâhına oturttu beni birden. "Turan, ne yapıyorsun?" diye bağırarak zar zor omuzlarına tutundum.

"Tıraş oluyorum." Kenardaki usturayı aldı eline. Ben, aynanın önünde kalan tezgâhtaydım, davar gibi durmayayım diye tezgâha çıkarmıştı herhalde beni. İyi de yapmıştı da ben yine davar gibi onu izledim. Aynaya doğru yaklaşıp usturayı dikkatle yanağına vuracakken gözleri bana kaydı. Merakla onu izlediğimi görünce, "Sen yap," diyerek usturayı birden bana uzattı.

Bana uzatılan usturayla birlikte korkuyla geri çekildim. "Ne münasebet?" dedim birden. Kaşları çatıldı, ciddi bir suratla bana baktı. "Ben bilmem tıraş etmeyi falan. Berber miyim ben? Sen yap işini." Yutkunarak gözlerimi banyonun içine çevirdim.

CamScanner ile tarandı

"Yap," diyerek ısrarla, elindeki usturayı tutmaya devam ederken bana şaşkınca bakışlarım ona döndü.

"Bir yerini falan kanatırım. Gerçekten. Anlamam hiç. Yap sen."

Usturaya baktım. Küçük abim Sezgin'in sakalları çıkar çıkmaz, iki salak onun sakallarını kesmeye çalışmamız geldi aklıma. Yanakları, gıdısı hep kesilmiş, yara bandıyla gezmişti kaç gün. Yara bere içinde bırakmıştık onu. Ne biliyordu sakal kesmesine ne de ben. Babamdan gizli banyoda iki buçuk saat geçirmiştik. Sonra bir de babam her sakalını kestiğinde limon kolonyasıyla kendisini sıvazlıyor diye her yerine sıvazlamıştık. İki buçuk saat de o kolonyanın acısına ağlamıştı Sezgin. Ben de başında, o ağlıyor diye on saat tırnaklarına üflemiştim.

"Geçti mi, abi? Abi tamam, bir şey olmaz. Bak, babam duyarsa vallahi yüzümüzü de ıslak odunla döver. Sus artık. Tamam, gel suyla yıkayalım. Bir daha bizim Sezer abime kestiririz, öğrenirsin. Bir daha yemin billah kimsenin de sakalına, tıraşına karışmam. Unut beni."

"Dene," dedi usturayı hafifçe kaldırarak. Yüz hizama kalkan ustura ile onun arasında birkaç saniye geçirdim. Bir ona bir diğerine bakındım. En sonunda elimi uzatıp kalın parmaklarımla usturayı aldım. Bir şekilde geçmişte verdiğimiz sözleri unutmamız gerekiyordu. Geçmişi unutmak gerekiyordu. Yeni sayfa dediğin, bu gibi yara olan anılar içindi. O yara olan anıların yerine yenilerini yazabilmek için.

Usturayı alınca usulca bacaklarımın arasına girdi. Aynadaki ışık, tam onun suratında parladığından nasıl davranmam, ne yapmam gerektiğini çok çok kafamda çizebiliyordum. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kapattım.

Yüzündeki ifadeyi bozmadan gözleri ile beni takip etti. Çenesini hafifçe kaldırıp, kısa sakallarını keserken onun gözlerine dönmemeye çalışıyordum. Çok zordu. Israrla, benden o deli gözlerini çekmeyen adama bakmamak çok zordu.

Usturada biriken köpüğü lavabonun içinde yıkamak için uzanacakken, yandan aldığı havluyu, gözlerimden ayrılmadan bana uzattı. Havluyu yavaşça çıplak omzuna koyduğunda yutkunarak köpüğü havluya sildim. Dikkatle boynuna doğru geçtiğimde kafasını hafifçe kaldırdı. Bu, dudaklarımız arasındaki mesafeyi daha da aza indirdi. Elimdeki ustura ile hiçbir şey yapamadan öylece kalakaldım. Dudaklarına baktım, daha sonra yavaş yavaş gözlerine döndüm. Gözleri bir an bile kaçırmak istemez gibi toprak gibiydi.

CamScanner ile tarandı

Gereğinden fazla uzun süre göz göze kalınca en sonunda dudaklarını araladı. "Güzel gidiyorsun," diye fısıldadı. Bu bana cesaret verdi. Dudakları bir milim ötemdeyken devam edersem onu kanatırım diye korkmuyordum. Aramızdaki elektrikle elim titreyebilirdi.

Aramızda kopacak elektrik akımı hiç durmuyordu, durmuyordu işte. Biz öyle ikimizi çarpa çarpa yaklaşıyor, çarpıla çarpıla yok oluyorduk.

Diğer yanağına geçtiğimde onun üzerine doğru hafifçe eğilmek durumunda kaldım. Belim kıvrıldı, kalçam dışarı çıktı. Göğsüm ona doğru yaklaşınca iki yanında duran elleri, ilk önce üst bacağıma tutundu. Bunu umursamadım, ona daha da yaklaşarak, elimi kaldırıp diğer yanağını gerdirdim. Yavaş yavaş sakallarını toparlarken ellerinin ikisini de yumuşakça, beni rahatsız etmeyecek şekilde kalçamda hissedince, usturayı yanağından kaldırıp gözlerimi ona çevirdim.

Bir elimi yanağından çekip çıplak omzuna koydum. Burnumdan çıkardığım sert nefeslerim yüzünü yalarken tekdüze bir şekilde, ifadesiz gözlerini bana dikmişti. Benden bir şey beklemiyor gibi bakıyordu. Ben ona yaklaşınca, düşmemem için değil de kendisi düşmemek için bana tutunmuştu. Öyle düşündüm. Öyle düşünmeye devam ettim.

Onun dengesini bozuyordum, onun benim dengemi bozduğu gibi.

Kafamı eğip yüksek tezgâhında onunla aynı boyda olmanın keyfini çıkardım. Ben kafamı eğince dudaklarımız birbirine çarptı, kendimi çok az geriye çekip, yutkunarak köpüğü havluya sildim. Çıplak omzuna dokundukça daha da sıcaklıyordum.

Üzerimdeki kazak da gerçekten çok ama çok kalındı, bu daha da yakıyordu beni.

"Sıcakladın mı?" diye sordu tam o anda. Onun hiçbir hareketimi kaçırmadığını bilsem de düşüncelerimi bile yakalayacağı gerçeğini hiç düşünmediğimi fark ettim. Kafamı salladım. Ensem terlemişti, saçlarımı ensemden çekip havalandırmaya çalıştım. "Çıkaralım mı?" diye sorduğunda gözlerimi kırpıştırdım.

"Efendim?"

"Üzerindekini," dedi kısık, iç ferahlatıcı bir sesle. "Zaten altında body varmış. Çıkaralım."

Elimdeki usturayı yanıma koydum. Sadece bıyığı kaldığı için işime devam etme hırsını kenara bıraktım. Kafamı ona çevirdiğimde izin verdiğimi anladı. Kazağımın eteklerinden tuttu, yavaşça kafamdan çıkardı. Resmen vücudumda bir şömine yanıyormuş da aylar sonra soğuk havaya girmiş gibi kasılırken derin bir nefes sırtlandım.

CamScanner ile tarandı

Turan Ukurt'un gözlerinin, dudaklarımda olduğunu gördüm. Ellerini [illegible] yaklaşmıştı. O tezgâhı sıktığını fark ettim.

"Daha iyi misin?" diye sordu yutkunarak. Bakışlarını tekrar gözlerime [illegible]ğında kim bilir ne gördü o gözlerde. Ben onun gözlerinde sonu gelmeyecek bir arzu görüyordum ve emindim ki benim gözlerimde de onun [illegible] şeklinde istekler serpiliydi. İkimiz de aynı anda yutkunduk.

"Daha iyi olabilirim," diye fısıldadım açık yüreklikle.

Tezgâhı sıkıp kıracakmış gibi duran elinin birisini kaldırdı ve benim [illegible] üzerinde olan cansız elime, usulca parmaklarını dokundurduğunda, bir mezarlıkta yatan tüm cansızlar, bir anda ayaklandı. Bilim imkânsız diyordu, din imkânsız diyordu ama Turan bu anı mümkün kıldı.

"Daha iyi olabilirsin." Kısık sesle konuştu. Karıncalar zihnimdeydi, tarar dönüyordu. "Daha iyi yapayım seni."

Yavaşça bana yaklaşmaya başladı. Kafası bana yaklaşmaya başlayınca, gözlerim kapandı. Görmemek değil, hissetmek istedim. Bunca yılımı hissiz geçiren ben, bir milimlik his için ruhumu yatırdım masaya. Dudaklarımın hemen önünde olan dudaklarını hissettim. Öpmedi. Dokunmadı. Öylece durdu.

Kalbim oyun korkusuyla atıp zihnimdeki karıncaları zemininden süpürdü. Oyun derse ona ne yapacağımı düşünmeye başladım. Kafamda planlar kurmak istedim. Düşündüm ama elimde koca bir boşluk hissiyle gözlerimi açtım. Baktım ona. Gözleri kapalı, sadece bekleyen ona baktım. Kendine mi yoksa bana mı zaman tanıdı, bilmiyordum. O an bunun oyun olduğunu hatırladım. Beni acele ile eve almasını, sanki beni bekliyormuş gibi davranmasını. Sonra usulca o andan çıkmak istedim.

Kendimi geri çekip onun önünden çekilmeye hazırlanacakken bir eli beline oyuğuma koydu. Büyük elini bodynin ince kumaşında hissedince, kadın yüreğim buzunu kırıp özgürleşmeye çalıştı. Öteki elini de diğer bel oyuğuma koydu.

"Sil," diye fısıldadı sonra içimi titreten sesiyle. "Tüm endişelerini, korkularını. Ben onlar gibi değilim."

Ama onlardandın.

"Artık değilim," dedi ve ellerinin ikisi de kalçalarımın üzerine yerleştiği gibi beni kendisine çekti.

Beni çekerken, kendisi de bir adım atıp yaklaşmıştı bana. Tüm korkularımı, endişelerimi, çekincelerimi görür gibi konuşmasına karşılık savunmasız hissettim. Bacaklarımın arasına tamamen girmişken içimdeki karmaşanın esiri olmamaya çalıştım. Böyle yaşamamıştım hayatım boyunca, yine yaşamazdım. Yaşamazdım, değil mi?

CamScanner ile tarandı

Kalçalarımı sımsıkı tutarak beni kendisine bastırdı. Bacaklarımın arası, onun karnına dokundu. Bir saniye sonra dudakları dudaklarımın üzerindeydi.

Küçük bir dokunuştu önce. Bekledi. Geri çekilmemi ya da devam ettirmemi. Ben de ona istediğimi ve istediğini vererek dudaklarımı araladım. Benden fazlasını istedi, beni daha iyi yapma sözü için hareket etti. Dudaklarımı araladı, dudaklarından birisi dudaklarımın arasına girdi. Altdudağımı büyük bir açlıkla kavradığında tezgâhta titreyerek duran ellerimden birisi kalktı, boynunun sağ yanından kulağının arkasına doğru uzandı. Dokunuşumla birlikte kalçamı sıkınca dudaklarım daha da aralandı.

Şimdi onun istediği kadar açıktım ona.

Altdudağımı emmeye başladığında artık teslimdim. Diğer elime uzanan elini hissettim. Elim tezgâhın üzerinde, öylece duruyordu. Büyük avucu elimin üzerine kapanıp kenetlendi. Sımsıkı tuttuğu elimi kaydırarak üzerime doğru eğildi. Dilini ağzımın içine hediye etti, bir tür içgüdüyle emmeye başladım. Bu, onun boğazından gelen bir sesle beni kucaklamasına sebep veren hareketim oldu. Yine de kendimi bozmadım. Yanlış yaptığımı hissetmedim, bunu yapmak bana iyi hissettirdi.

Onu tatmak, ondan olmak. Bu, en iyisiydi.

Ellerimiz ayrıldı, sıkıca beni tutarak banyodan çıkardığında, yumuşacık olan yanaklarına ellerimden biri tırmandı. Okşayarak onu emmeye devam ettim. Bir an dişlerim diline dokundu, dilini geri çekip burnundan sertçe bir nefes verdi. Koridora çıkmıştık, ben ne kadar savunmasız kaldıysam o da o kadar savunmasız gibi beni zar zor duvara yasladı.

İki metrelik, yüz kiloluk adamı güçsüz düşürüşüme mi yanmalıydım yoksa zaten yanıyor muydum bilemedim.

Yanaklarını okşayarak iki elimi ensesine götürdüm. Onu kendime doğru çekip hırçınca öpmeye başladım. Benim isteğime karşı koymayıp karşılık verdi, boğazımdan gelen keyifli mırıltıyla tırnaklarımı çıplak omzuna batırdım. Onu daha da kendime çekmeye çalıştım. Sanki zaten yeterince bende değilmiş gibi...

Kalçalarımı sıkıp beni duvardan ayırdı, bir yere doğru yürümeye başladı. Nereye yürüdüğünü önemsemedim. Onu öptüm. Onu şehvetle, içimde tükenmeyen arzuyla, ilk andan beri parlayan istekle öptüm. Ben ne kadar arsızsam o kadar arsız davranıyor, ben ne kadar istiyorsam daha fazlasını alacakmış gibi beni tüketiyordu.

Sırtım bir yatağa değdiğinde onun dudaklarından ayrıldım ve sarhoş gözlerle ona baktım. Hafifçe geri çekildi. Kendisine bakmama izin verdi. Ellerim onun dağınık saçlarına dokundu, çıplak omuzlarında gezindi.

CamScanner ile tarandı

Derince yutkunduğumda, "Beni zehirledin," dedi sadece. "Zehirlendim sana. Şimdi zehrim de sensin panzehrim de."

Dudaklarıma tekrar yapıştı, omuzlarına sarılıp onu kendime çektim. Kapanan gözlerimle derince bir nefes aldım. Çıplak teninin tüm kokusu burnuma doldu. Ceketindeki parfüm değil, saf ten kokusuydu. Onun kokusunun mayhoşluğuyla dudaklarımı araladım, dili ile saldırdı bana. Onu karşıladım, kabul ettim. Dilim diline çarptı, ikimiz de aynı anda inledik.

Yatakta, üzerime doğru uzanmışken, tek eli sert bir hareketle bacaklarımı araladı. Ayırdığı bacaklarımın arasına girdi, yukarı doğru sıyrılan bodymin açıkta bıraktığı tenimde, çıplak tenini hissettim. Ellerimi sırtına uzatıp, tırnaklarımla iz bırakmak istercesine onu kendime çektim.

Bilinçsizceydi. İçgüdüydü. Ne yapmam gerek diye düşünmeden yapıyordum.

Dudaklarımı aralık bıraktığımda işkencesine başladı. Öptü, hafifçe serbest bıraktığım dilimi yalayıp kendisine çekti, dişledi. Ben de onun gibi altdudağını öpünce çıplak belimde onun elini hissettim. Hafifçe bodymin altından elini soktu. Buna karşılık ayaklarımla kalçasından destekledim, onu kendime doğru çektim. İkimiz de hareketlerimize inledik. Daha da hırçınlaşırken geniş eli göğsümün altını sahiplendi. Diğer eli ile kafamın arkasındaki saçlarımı avuçlayıp sıkarken kasıklarını bacak arama bastırdı. Onu hissettim. Onun sıcaklığını hissettim. Dudaklarım aralandı, nefes nefese kaldım.

Altdudağımı emerek başını yan çevirdi. Şimdi ağzımın her yerinde imzası vardı. Şimdi ağzının her yerinde imzam vardı. Derin bir istekle burunlarımızı birbirine sürterek öpüşürken tekrar kendisini bana bastırdı. Birden, refleksle dudağını ısırdım.

Geri çekilmesini istemedim. Öyle anladığını biliyordum. Geri çekildi ama kırgın ya da kızgın değildi. Artık loş ışıkla aydınlanmış odada bile fark edebileceğim kapkara olmuş olan gözlerini bana dikti, dudaklarını ısırarak dudaklarıma baktı. Sızlayan dudaklarım onun dokunuşunun hasretiyle kavruldu.

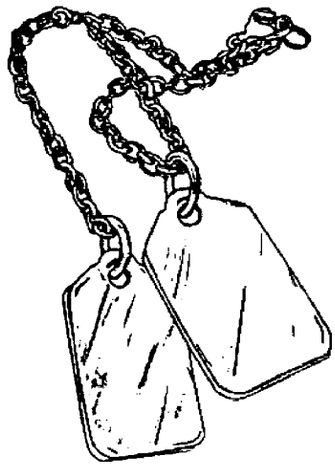
"Şimdi ev sıcak mı?" diye sordu kısık, kasıklarımı sızlatacak sesiyle. "Üşüyor musun?"

"Yanıyorum."

"Ben de," dedi. "Sezin." Dudaklarımdan öptü, ben karşılık veremeden geri çekildi. "Sezin." Bir daha öptü dudaklarımdan, ben yakalayamadım. "Tüm şehrin ışıkları şimdi sönse bile, biz seninle durmaz, yanarız."

Herkese bir duvar gibi diktiğim sert kabuğumdan sertçe bir ses geldi. Kırıldı, bir daha onu toparlayacak mıydım, bilmiyordum.

CamScanner ile tarandı

14. KIŞ MASALI

Bir sürü yaralar aldım, yaralar bıraktım ardımda. Daha sütdişlerim varken yere düştüm, kalktım, üfledim dizlerime, koşmaya devam ettim. Hayat bana durup üzülmeyi değil, yola koşarak devam etmemi öğretti. Düşünce özür dilenmez, karşındakine kızılırdı. *O itilirdi, ben düşmedim sen düştün* denirdi. Dizlerin yara bere de olsa *ben düşmedim* derdin. Ağlamazdın. Ağlarsan annen kızardı. Hayır, baban tokat atardı.

Yüzüme bin tükürük, yanağımda kırk tokat.

Ben, yalanı sevmeyen ama yalana zorunda bırakılan o kız çocuğu olduğum için, kendim olabildiğimde içimi dışıma çıkarmaya çalıştım. Yalan yok, dedim ona. Düştüysen düştüm de. İttiysen ittim de. Kızdıysan kızdım de. Üzgünsen üzüldüm de.

Ben on sekizinde kendi yolundan yalanı kapı dışarı eden kadınım. Doğru söyleyen, dokuz köyden kovulan, kovulduğu yere geri dönmeyen, geri dönmemek için ayaklarını kesebilecek kadar gözünü kararan kadınım.

Bir çukura düşmüşüm. Elimde bir bavulla çukurda beklemişim çıkarılmak için. Bir ip sarkmış tepeden. Sorgulamamışım. Sanki tren garındaymışım. Beni alan ipe tutunmuşum. Bavulumda bin bir yalan, yaralı dizler, bin tükürük, kırk tokatlık yanak. Geleceğime varmışım usulca.

Bir yabancı geçti karşıma. Savaş meydanında, elimde bavulumlaydım. *Kendinde bilmediğin ne varsa hepsi bende* dedi konuşmadan. *Varmaya çalıştığın benim.* Dudakları oynamadı, sesi çıkmadı. Kader sesini çıkarmadan konuşabiliyor, sana konuşmadan anlatabiliyordu kendini. Öyleydi. Öyle derlerdi. Sen anlardın, o anlatmazdı.

Kader buysa şayet; şairler haklıydı. Savaş, içine sızmaya çalışanla değil, kalbinleydi.

Çok ciddi yangınlar çıkardım ardımda, bir ruhun kül olup da kalbi yaşatmaya çalıştığını kimse bilmedi.

Yaraysa ona tamam, zafere gerek yok. Kalbin karşısında kim galip gelmiş de ben geleceğim? Ben o yangının ardında, külden avuçlarında canlı kalbini tutan kadınım. Şimdi bu yabancı karşımdaysa hangi savaşta kime beyaz bayrak uzatacağım?

CamScanner ile tarandı

"Kaza," dediğinde yüreğim tepe taklak olmuş, midem ağzıma gelmiş gibi baktım yabancıya. Kafasını eğdi, öptüğü dudaklarımın kenarından öptü tekrar.

Ellerim kulaklarının üzerine kapandı, kalbimin sesini duymasın diye. Kalbim şiddetliydi. Atıyordu, onu biliyorduk ama çıldırabileceğini hiç de beklemiyordum. Yabancı bana eğildi, dudakları yanaklarımı karşıladı. Öptü, öptü. Ona izin verdim fakat ellerim her an kafasını geri çekebilirmiş gibi tetikteydi.

Dudakları boynuma yöneldi, boynumun en hassas yerlerinden, huylanabileceğim, gıdıklanabileceğim yerlerden öptü. Huylanmadım. Şevk her yerimi öyle sarmıştı ki ona daha da alan açmak ister gibi kafamı kaldırdım. Çenemin altına saçları sürtündü. Islak dudakları boynuma kendinden izler bırakmaya başladı.

Dizi, bacak arama vurduğunda yağmurdan bağımsız ıslandığımı, sırılsıklam olduğumu, bir günah gibi yağacağımı düşündüm. İnlemem dudaklarımdan firar ettiğinde kendimi tutmanın zorlaştığı aralığa girdim. Dudakları yukarı çıkıp, dudaklarımın arasına yerleştiğinde büyük bir hırsla ona karşılık verdim. Dili dilime çarptı, inlemelerimiz aramızda dağıldı.

Onun çıplak göğsüne ellerimi götürdüm ve okşayarak aşağı doğru inmeye başladım. Dudaklarımdan ayrıldı. Derin bir şekilde inlediğinde burnumdan sert bir nefes döküldü. Elimin teki usulca onu okşayarak kasıklarına inmeye başladı. Burnunu boynuma sürterek, omzumun üzerine kafasını yasladığında bana izin verdiğini hissettim. Elim adonislerini okşarken kulağımın altındaki noktayı öptü.

Kendimi tutmam gerekiyordu.

Boynuma geri döndüğünde diğer elim sertçe saçını çekiştirdi. "Alayda ilgileneceğin son insan olduğumu söylemiştin," diyebildim nefes nefese. Kalbim ağzımın içinde atmaya başladı. Dudakları boynumu talan ediyor, bir elim kafasının kenarlarından tutuyor, diğer elim ise adonislerini turluyordu. Kendime gelmeye çalışır gibi konuştum çünkü kendimden uzaklaşıyordum.

Boynumdan ayrılmadan konuştu. "Yalan söyledim."

Açık duran gerdanımdan öptüğünde eli bodymin içine soktuğu yerdeydi, elinin sıcaklığını hissettim. Göğsümün hemen altındaydı. O sesi duymasın diye kulaklarını kapatmıştım da eli tam da yüreğimin üzerindeydi. Sıksa avucunu, yüreğim eline düşecekti.

CamScanner ile tarandı

Dizi bacak arama hakkı uyguluyor, sanki beni ifşa edecek gibi duruyordu. Islanmıştım, yanıyordum, ölüyordum ve o bunların hepsini hissedebilecek kadar dibimdeydi.

"Yalancı bir adam mısın?"

"Hayır," dedikten sonra koca avucunun parmak uçları ile tenimi okşadı. Göğsüm onun dokunuşları ile havalandı. "Yalandan nefret ederim."

"Benden de nefret ediyordun."

"O da yalanmış."

Sikeyim, onun ileri gitmesini istiyordum ve durdurmazsam buna izin verirdim. Buna izin vermek istemiyordum. O kadarına izin veremezdim.

"Turan," dedim boynumdaki işkencesine geri döndüğünde. Yutkundum, kulaklarım çınladı. Durmalıydık. Bu... ileri gidemezdi. İleri gidemezdim. Onunla inatlaşmak güzeldi, ona çekilmek de güzeldi. Onun bana dokunması ve benim ona dokunmam da güzeldi ama daha fazla ileri gidemezdik. Henüz değil. Ona çekiliyor olmam her şeye açık olduğum anlamına gelmiyordu.

"Turan," diyebildim sesim bu sefer daha sert çıkarken. Beni dinlememesine karşılık kapalı gözlerim açıldı. Kafamı kaldırmaya çalıştım ama boynuma kafasını gömmüş, öpüyordu. "Alp."

Durdu.

Sanki uzun bir maraton koşusundaydı ve o kadar insan ona durmasını bağırmasına rağmen durmamıştı da karşısında bayrak sallayan bir ben görmüştü. Yoluna devam edebilirdi ama kesin suretle onu durdurabilen ikinci ismiyle seslenişimmiş gibi durdurdu kendisini. Elimde tuttuğum bayrak, ikinci isminin etkisiydi.

Kafası kalktı, hemen yüzümün önüne dikildi. Göz göze düştük karanlığın içinde. Koridordan yansıyan kırık ışık aramıza girdiğinden yüzünü az da olsa seçebiliyordum. Dağılmış saçları, kıpkırmızı olmuş dudakları, mahmur bakan gözleri ve kızarmış burnu... Gözüme o kadar çekici geldi ki bir an o bayrağı ateşe verip ona koşmaya devam etmesini söylemek geldi içimden.

İki yanından tuttuğum kafasındaki ellerimle okşadım saçlarının kenarlarını. Dudaklarımı yalayınca gözleri dudaklarıma düştü, yutkundu. Uzun kirpikleri yanaklarına gölgesini sermişti. Onun bu haline bakarak tekrar dudaklarına yapışabilir, beni soktuğu duygu denizinde boğulabilirdim ama bu sefer ikimiz de duramazdık. Ben kendimi şu an durdurmuş ve onu da durdurabilmişken bunu ilerletemezdim.

CamScanner ile tarandı

"Taytım." Dudaklarımın üzerinde, sus çizgisinde tıraş köpükleri vardı. Onun bıyıklarının üzerinde ise hiç tıraş köpüğü kalmamıştı "Taytım ıslaktı ve biz," diyerek kafamı yana eğdim, yatağa baktım. Çamur falan hak getireydi. Taytım şimdi daha ıslaktı. "Yatağını kirlettik."

"Olabilir." Huysuzca yüzüme baktı. Kollarını iki yanına dayamış, yürümü gözleri ile tarıyordu. Arzu bir kitap gibi yüzümden okunabilirdi ama gözlerimde kesin bir şekilde mantığımın izleri olmalıydı.

"Yatağın kirlendi."

"Daha da kirlenebilirdi."

Güldüm boş bulunup. Huysuz, istediği alınmamış bir çocuk gibiydi. "Ben artık kalk-"

"Ne?" diye sordu sözümü bölüp. "Gidecek misin?" Kaşlarım çatıldı, ben bir şey diyemeyince, "Daha yeni gelmiştin," diye fısıldadı.

Onun direkt böyle konuşması ile ne diyeceğimi bilemedim. Gideceğimi mi düşünüyordu? Yani henüz gitmek gibi bir düşüncem yoktu ama gidebilecek olma ihtimalim onu neden bu kadar korkutuyordu, anlamamıştım.

Dudaklarımı aralayıp konuşmak için kafasının kenarlarından tutan ellerimi çektim. Bacak aramdaki dizlerinden destek alıp bir elimi tuttu. "Turan," dedim ama... lan niye konuşamıyordum? *Hayır, gitmeyeceğim* diyecektim de kaşları bir şimşek gibi çatılmış, gözleri eskisi gibi donuk bakmaya başlamıştı. Bir duygusunu gizliyordu, hangi duygusu olduğunu sezemiyordum.

Elimi tuttu, gözlerini oraya çevirdi ve sonra koca elini benimkine kenetledi. Elime kenetlenen büyük, kalıplı elini hissedince gözlerim acele ile ellerimize döndü.

Ellerimin kocaman olduğunu düşünürdüm küçüklüğümden beri. Akranlarıma göre her zaman daha uzun ve kalıplı olmuştum. Bu yüzden ellerim bile büyüktü. Benden yaşça büyük olan mahalledeki birkaç abiden dahi büyük ellerim vardı. Bu yüzden kendimi hiç kız gibi hissedememiştim ve kalıbımla alay edildikçe erkek gibi giyinmeye başlamıştım. Mahalledeki erkek Fatma olma görevi bana kalmıştı. Kalıbım yüzünden.

Kendimi narin, kırılgan ya da ne bileyim küçük hissetmemiştim hiçbir zaman.

Turan Alp Akkurt, bana hem bir dişi gibi hem de narin bir kızmışım gibi hissettiriyordu.

Benim bu mesleği seçmemdeki birinci sebep vatan aşkım, ikinci sebep asker olan ikiz amcalarım, üçüncü sebep şüphesiz kalıbım ve dayanıklılığımdı. Kendimi gerçekten dişi sınıfında gördüğüm nadir anlar olmuştu.

CamScanner ile tarandı

Ben hep bir dağ aslanı, akademide herkesten kalıplı Sezin delisi, meslek hayatımda Sezin Koç falan olmuştum. Taşaklı demişlerdi, adam demişlerdi, reis demişlerdi. Bu yüzden kocamandım hep.

Turan Alp Akkurt'un yanında minicik kalıyor, kendimi gerçek bir dişi gibi hissetmekten alıkoyamıyordum.

Öyle büyük bir adamdı ki elleri ile kafamı sarsa avuçlarının içinde kaybolabilirdi. Tıpkı şu an silah tutmaktan nasırlaşmış ve dağ bayır gezmekten yer yer yara ve kara izleri olan elimin onun eli arasında minicik kalıp kaybolduğu gibi.

"Görüyor musun?" diye konuştu, sesi kısık ve rahatlatıcıydı.

Ellerimiz, birbirini bulmak için seneler geçirmiş iki yapboz parçası gibiydi. İki yapboz parçası bir resim oluşturamaz mıydı? Ellerimiz kenetlenmişken bir resim çıkarmıştı. Minicik elim onun elindeydi. Koca cüssesinin altındaydım. Beni kafesine sıkıştırmış, beni kendi yapmak için heves duyar gibi kafeslemişti. Yırtıcı bir hayvan o ise şayet, ben ona esir düşmüş bir avcı olmalıydım.

"Evet," dedim yutkunarak. Bakışlarımı ellerimizden çektim, ona çevirdim. Onun zaten beni izlediğini gördüm. "Görüyorum, Akkurt."

"Ne kadar benzersiz olduğunu..." Yutkundu ve dudaklarıma bakarken yutkunmasına kırk kere yandım. "Ne kadar eşsiz olduğunu görüyor musun?" Cevap veremeden yutkundum. "Kaza, ne kadar benim için olduğunu görüyor musun?"

Niye bu kadar açıktı? Neden beni mahvedebilecek kadar açık sözlü ve başı eğikti? Yalandan hoşlanmıyordum ve istediği ne varsa bana yansıtan bu adam yüzünden kendimi çok savunmasız hissediyordum. İster istemez korkutuyordu çünkü ona bu kadar kısa sürede sürüklenmem sağlıklı değildi.

O beni sürüklemek, sömürmek ve kendisine çekmek istiyordu.

Buna göz yumamazdım. Bilmediğim, daha önce cesaret edemediğim bir ilişkiye silahsız koşamazdım. O kadar aciz değildim, olamazdım.

"Turan, kalkmam gerek."

Uzatmadı. Beni korkutmamak için sadece bir santim geri çekildi.

"Gidecek misin?" diye sordu tekrar. Gitmezdim. Kolay kolay bulunmayan bir şeye sırt çeviremezdim. İçimden bir ses bağıra bağıra sırt çevirmemi söylese de yapamazdım büyük ihtimalle.

O ses ben değilim, Sezi̇ş. Ben birbirinize yapışık gezmeniz taraftarıyım.

"Gitmeyeceğim," dedikten sonra diğer elimi kaldırdım. Önüne düşmüş saçlarını okşayarak geriye doğru tarayınca gözleri kapandı fakat sonra

CamScanner ile tarandı

hemen açtı. Gözleri büyük bir dikkatle bana baktı. Kaşlarım kalkarken onun yüzünden ayrılamadım. Bir ışık yandı kafamda.

Sen kendini nasıl koruyorsan ondan, o da kendisini koruyor. Tamamen gözlerini kapatmıyor. Her şeye hazırlıklı. Görünüşe göre mantık ve kalp sadece sende çatışmıyor, Seziş. Kazamızın zedesinin de içi içini yiyor.

"Gitmeyeceksin," dedikten sonra kenetlediği elimi sıkarak geri çekildi, elimden tuttuğu için ben de onunla doğruldum. Şimdi karşılıklı oturuyorduk. Karşılıklı da denmezdi. O benim bacaklarımın arasındaydı. "Güzel."

"Güzel," dedim ve etrafa bakındım. Odada yanan lambaderi o zaman fark ettim. Odasında bir tekli koltuk, iki komodin, çalışma masası ve iki kapı vardı. Odanın ortasında kocaman bir halı seriliydi. Ve yatağı... yatağı o kadar büyük, uzun ve genişti ki onun gibi bir adamın ancak bu yatağa sığabileceğini, içinde olmasanız da fark ederdiniz.

"Bana verecek bir eşofmanın var mıdır?"

Güldü boğazdan gelen sesiyle. Kafamı yavaşça ona çevirdiğimde dudaklarındaki minik sırıtışlarla bana baktığını gördüm. Sırıtık sansar işte, ancak sırıtıyordu bana.

Bir de öpüyor seni. Çok güzel öpüyor. Böyle off dedirtiyor insana, Seziş.

"Benim eşofmanlarım senin ince beline oturmaz."

"Ne yapayım, çıplak mı kalayım?"

"Bana göre hava hoş," dedi dudağının kenarıyla sırıtarak. "Zaten yanıyorsun da... üşümezsin."

Hiih, terbiyesiz imalar. Çok ayıp. Bayılırım.

Onu omzundan itince gülerek geriye düştü, ayaklarımı toparlayıp yataktan kalktıktan sonra, "Seni bir ateşe verirsem görürsün," dedim sinirli sinirli. "Bir de dalga geçiyor, şuna bak. Üşümezmişim. Senin olduğun yerde insanın ruhu donuyor be. Soğuk sansar."

"Soğuk ne?" dedi meraklı bir keyifle. Çok eğleniyordu maşallah. "Ne, ne?"

"Sus," diyerek çatık kaşlarımla taytıma baktım. Bacaklarımın birisini ileri doğru uzatıp taytıma bakmaya çalıştım. Çamur mamur hiçbir şey kalmamıştı şimdi. Islaktı sadece.

"Ne?"

"Yok bir şey," dedim. "Hadi bir şey ver, götüm dondu."

"Isıtayım," deyince kaşlarımı çatarak ona döndüm. Soru değildi. Direkt, *ısıtayım* diyordu.

Turan ona çatık kaşlarla bakmamdan sonra kendini toparlamaya çalışarak yatakta doğruldu, ayağa kalktı. Yine o heybetiyle yatağın diğer tarafında

CamScanner ile tarandı

dikilmesine karşılık gözlerimi yukarı kaldırdım. İki elini yanında tutuyordu ve ellerinin ikisi de yumruk halindeydi. Benim istemediğim hiçbir şeyi yapmayacağının teminatını verir gibi dikiliyordu karşımda. Bana dokunmuyordu ve buradan bakarken, onun ne kadar bana dokunmak istediğinin farkındaydım.

"Gel, sana Melike'den bir şeyler ayarlayalım."

"Kardeşinin ismi Melike mi?" diye sordum ama peşinden küçük adımlarla gitmeye devam ettim. "Bir tane mi kardeşin var?"

"İki kardeşim var," diyerek yatak odasının yanında, banyonun karşısında kalan odanın kilidini üzerindeki anahtarla açtı ve içeri girdi. İçerideki oda tam bir genç odasıydı. Tek kişilik yatak, geniş bir gardırop, makyaj masası, çalışma masası ve kitaplık vardı. Kitaplığın yarısından çoğu doluydu.

Ayaklarımı engelleyemeden kitaplığa yürümeye başladım. Dünya klasikleri, Türk klasikleri, tarihi kitaplar ve çoğunluğu genç kurgu ve postmodern olan kitaplara baktım. Romantik, fantastik ve aksiyon kitapları çoğunluktaydı. "Kardeşinle aynı zevke sahibiz sanırım," diye fısıldayarak elime bir kitap aldım.

Göz ucuyla bana bakındıktan sonra gardırobun kapaklarını açtı, ben kardeşinin kitaplarını rahat bırakıp çalışma masasına giderken bir yorum yapmadı. Dört çerçeve bulunuyordu masada, kenarda bir lamba vardı. Kalemlikteki kalemlere ve masanın üzerindeki kâğıtlara bakılırsa kardeşi kısa bir süre önce buradaydı. Şimdi neredeydi?

Çerçevelerden en çok dikkatimi çekeni aldığımda gördüğüm, bir aile fotoğrafıydı. Kış ayında çekildiği kızarık yüzlerinden belli oluyordu. Hepsinin üzerinde kar kalıntıları olması bir yana, etraf bembeyazdı. Herkesin yüzünde keyifli bir gülücük vardı. Ortada duran Akkurt familyanın iki demir yüreği yakıcı gözleri ile kameraya bakıyordu. Birisi anne Akkurt, diğer baba Akkurt'tu. Anne Akkurt'un yanına oğulları, baba Akkurt'un yanına kızı yerleşmişti.

Hepsinin upuzun olduğunu Turan Akkurt'un boyuna yakın olan boylarından anladım. Erkek kardeşi Turan'dan çok az kısaydı. Daha sonra babası geliyordu. Oğulları kadar olmasa da uzun olduğu belli oluyordu. Melike, abileri ve babası gibi olmasa da ortalamanın üzerinde olduğunu gösteriyordu. Firuze Akkurt, ailede en kısa olma rolünü üstlenmişti belli ki.

Firuze Akkurt'un mavi gözleri, can yakıcı bir şekilde kameraya odaklıydı.

Kısa, koyu kahve saçları ve açık mavi gözleri dudaklarındaki gülücükle birleşince ürkütücü görünüyordu. Yüzünde ailesiyle olmaktan mutlu olan

CamScanner ile tarandı

kalının gülümsemesi olsa da gözlerinde bu aileye dokunamı cayır cayır yakabileceğini gösteren inatçılık vardı. Ailesine değer verdiğini, onlar için her şeyi yapabileceğini hissettim. O hisliyat, ruhumu üşüttü.

Bakana Seziş, Firuze Akkurt yanındaki oğluna dokunmamış. Diğer oğlan bolu onun yanındayken o, ondan taraftaki elini cebine sokmuş fakat kızının koluna sarılmış. Sence de garip değil mi?

Baba Akkurt, kameraya sıcak bir şekilde gülümsemişti. Yeşil gözleri parıldıyordu. Kızının beline sımsıkı sarılan eli görünüyordu. Firuze Akkurt'un kabanının tam tersine onda simsiyah, kalın bir kaban vardı.

Bu ailenin sahibi olduğunu düşündüğüm kız ise kısa, fildişi, kabarık bir mont giymişti. Açık kahverengi saçları ve mavi gözleri ile annesine çok benziyordu. Tek fark, annesinin zoraki samimiyetinin aksine o keyifle gülümsemişti.

Ailesine bağlı olanın o olduğunu hissettim, Seziş. Turan'ın evinde veya yatak odasında ailesine dair hiçbir şey yok ama baksana, bu kızın masasının üzerindeki dört çerçevenin üçünde ailesi var.

Diğer erkek kardeşi babasına o kadar benziyordu ki bir an şaşırmadan edemedim. Babası ile tek farkları ten renkleriydi sanki. Babasının siyah saçlarını almıştı ve gözleri yemyeşildi. Üzerine giydiği yeşil mont ile gözleri daha belli oluyordu. Dağınık saçları ve dudağındaki serseri gülümseme ile kimin haylazının o olduğunu anladım.

Hemen yanında duran Turan, kameraya tıpkı annesi gibi zoraki gülümsemişti. Babasından gözlerini, annesinden gülümsemesini almıştı. Donuk mavi gözleri kamerayı parçalayacakmış gibi huzursuz görünüyordu.

Aniden Turan Akkurt'un bana Hakkâri'de söylediği şeyi hatırladım.

"Bizim ailemizin bağları, seninkiler kadar sıcak ve bağlı değil. Her şey yalan. Kameralara göstermelik. Öylesine."

Herkesin düşündüğü gibi düşündüğümü, bana öyle düşündürttüklerini anladım. Akkurt ailesinin göstermek istediği o sıcak karelerden birisine bakıyordum ve ne kadar inandırıcı olduğunu Turan'a bakana kadar fark edememiştim bile.

Elimdeki fotoğraf bir kurmacaydı. Turan Akkurt'un yüzüne, gülmesi gerektiği için hafif bir tebessüm bıraktığı bu fotoğraf, medyaya yansıtılması gereken aile fotoğraflarından yalnızca biriydi. *Mutlu aile* diye gösterdiklerdi ve gerçekten o kadar iyi rol yapıyorlardı ki insan şaşırmadan edemiyordu.

Diğer çerçeveyi alırken Turan dolabın içinden, "Tayt mı istersin, eşofman mı? Pijama da var. Melike kıyafetlerinin hepsini burada bırakmış."

CamScanner ile tarandı

diye seslenince, "Eşofman iyi olur," dedim ve diğer çerçevede duran kardeşlere baktım.

İşte bu fotoğraf kurmaca olamazdı.

Ortada Melike vardı. İki abisi de onu sımsıkı kucaklarken, kısa kolları ile ikisinin de omuzlarını sarmaya çalışmış, yüzünü de hafifçe eğip gözlerini kapatarak gülmüştü. Diğer kardeşi, kameraya doğru sırıtarak bakmış, bacağını da Turan'a doğru uzatmıştı; sanki ona vuracakmış gibi. Turan Akkurt, kahkaha atıyordu ve iki kardeşini de kocaman kolunun altına almıştı.

O kadar samimi görünüyordu ki Turan'ın gülüşü, bir an bu gülüşü onu tanıdığımdan beri hiç gördüm mü diye düşündüm. Görmemiştim.

"Kız kardeşin Melike," diye konuştum, o bana doğru dönüp elindeki ekose desenli şeyle yürürken. Eşofmandan çok pijamaya benziyordu. "Melike Akkurt."

"Melike Nisan Akkurt," diye düzeltti beni.

"Diğer kardeşin?"

"Furkan Uraz," deyince kendimi tutamayıp güldüm.

"Hepinize iki isim vermeyince verem mi olacaklarmış sizinkiler?" diye sorunca ilk başta kaşları çatıldı. Bir an ailesiyle dalga geçtim sandı diye düşündüm. Açıkçası dalga da geçmiştim ama negatif algılamaması için dua edebilirdim. Bana neydi yahu ailesinden.

Bize birinci oğulları lazım zaten, Seziş.

Yüzündeki sertlik kırıldı, yumuşadı. "Şu an fark ediyorum." Nisan'ın sadece anne ve babası ile olan fotoğrafını aldı. "Babam da iki isimli." Fotoğraftaki babasına baktığını gördüm. "Babam Turan koyuyor fakat annem şaha kalkıyor Alp olacak diye. Orta yolu bulamayınca kavga kıyamet... Benim dediğim olacak, senin dediğin olmayacak derken babam bir hışım çıkıyor evden; nüfus müdürlüğüne. Orada kendi istediği ismi koyacakken kıyamıyor anneme, Alp'i de yapıştırıyor. Eve gelince anneme veriyor kimliği. Annem *niye kendi istediğini birinci ismi yaptın* diye kavga çıkarıyor."

"İkisi de baskın karakter olunca böyle mi oluyor?" diye sordum gülerek.

İki baskın karakter olan evde büyümemiştim. Bizim evimiz ataerkil düzende işlerdi. Annem *tamam bey* der, otururdu. Hiçbir zaman *hayır* kelimesinin ağzından çıktığını duymamıştım. Şimdi anlatılanlar hikâye gibi geliyordu. Hiçbir zaman kadının ya da iki tarafın baskın olduğu bir ev görmemiştim.

"Furkan da Nisan da aynı şeye kurban gidiyor. Furkan'da da aynısı oluyor, babam bu sefer direkt iki isim koyduruyor. Nisan'da da ikisi birlikte Nisan'a bir isim seçiyorlar. Melike Nisan olsun diyorlar direkt."

CamScanner ile tarandı

"Orta yolu bulmuşlar, bak."

"Aynen, on üç sene sonra. Sadece isimde." Bana pijamayı uzatınca çerçeveyi bıraktım ve pijamayı aldım. O arkasını dönüp giderken boş bulundum yine. "Nereye?"

Dilimi çekarları ısırsaydı da sormasaydım.

"Seni soyunurken görmeyeceğim bir yere." Adımlarını durdurdu, yüzünü bana çevirdi. "Kalmamı istiyorsan orası ayrı. Seve seve izlerim."

Hızlı adımlarla birden ona yaklaştım, ona yaklaştığım sürede yüzünde hiçbir ifadeyle beni izledi. Ona yürürken koşup kucağına atlayacağım, öpüşeceğiz falan sandı sanırım. *Ben de öyle sanıyorum şu an, Seziş.* Aksine, kolundan tutup ittirdim onu. "Çık şuradan."

"Kaza-"

"Çık, terbiyesiz. Bir de seve seve diyor."

"Dur," dedi ama ben çoktan onu kapı dışarı etmiştim. "Kaza," dedi ama kapının önünde durup ona çatık kaşlarla baktım. Ondan kısa olmaktan da nefret ediyordum ayrıca. Gerçekten bana çocuk gibi hissettiriyordu bu durum. Herifin boynuna geliyordum ve gözlerimin değdiği maksimum nokta: iki omzunun arası, soluk borusuydu.

"İmaların hoşuma gitmedi. Bir daha olmasın."

Omzunu lavabonun yanındaki duvara yasladı. "Bir daha olmaz."

"İyi," diyerek kapıyı arkamdan kapattığımda suratımda salak saçma bir gülümseme vardı. "Salak ya. Bir de izleyecekmiş soyunmamı." Etrafıma bakındım, nerede olduğumu kavradım. Kendi evinde onu odasından kovmuştum, değil mi? Gülümsemem soldu. "Haddini bilecek o Turan Sikim Akkurt. Her an öyle olmaz. Bir de buna bir şeyler oldu ha. Öyle sırıtmalar, edepsiz imalar, gülmeler falan... Nerede o aşağılayan, yerden yere vuran, beni susturan yüzbaşı? Ne oluyor buna?"

Aşk oluyor, Seziş. Aşk oluyor, çok da güzel oluyor inanır mısın?

Pijamayı alelacele üzerime geçirdim. Kardeşinden kısa olduğum için pijama biraz uzun geldi ve bunu ilk kez yaşadığım için gülmeden edemedim. Daha sonra etrafa son kez bakındım. Kızın özel alanı olduğundan kapıyı açıp bir hışım koridora çıkınca Turan'ı göremedim. Birkaç mırıltı sesi ve tıkırdak sesi doldu kulaklarıma. Mutfaktan gelen seslerle adımlarım oraya yöneldi hızlıca.

"Ne yapayım? Hayır... Burada, evet... O evde durması tehlikeli..." Telefonla konuştuğunu fark ettiğimde bahsedilenin ben olduğunu anladığım için kapının önünden çekilip kenarına saklandım. Kafamı duvara yasladığımda kaşlarım çatıktı. "O gece Kubatlar temizledi Gölvadi'nin arkasını.

CamScanner ile tarandı

Şimdi de buradayız ama ortalık çakal kaynıyor. Hasan olmasa da birileri köpeklerini salmış ortalığa. Sezin'i izliyorlar. O gelmese ben gidecektim bu gece... Alaya dönebiliriz birkaç güne, komutanım..." Konuştuğu albaydı. "Ciddiye alıyor, almasa söylerim..."

Ciddiye almıyorsun, Seziş. Seni mi koruyor albaya karşı, evimin paslanmaz direği?

"Hasan konuşmuyor. Kubat haşatını çıkarmış, yine de Deli Komutan'dan başkasına konuşmam diye tutturmuş... Hayır, bilmiyor. Kaza ne yaptıysa hiçbirinin onun kadın olduğundan haberi yok... Halledeceğim... Fırat Demir araştırıyor." Derin bir nefes aldı, o sırada bardağı karıştıran kaşık sesi durdu. "Neden mi benim evimde?" Arkasını dönüp etrafa bakındı. Kendimi geri çekip yine duvara yaslandım. Bu sefer duvarın içine girecektim neredeyse. "En yakında ben varım diye herhalde." Bir süre sesi çıkmadı ve sonra, "Evet, onun için," dedi.

Ne için, Seziş?

"Aklımda. İyi geceler."

Elimi ağzımın üzerine kapattığım sırada, "Orada dikildiğini fark etmediğimi mi sanıyorsun, Kaza?" sesini duydum. Bir süre öyle bakındım. Olabilecek her şeyi kafamda tarttıktan sonra umursamazca çıktım saklandığım yerden.

"Görmeni istemedim," diyerek mutfaktan içeri girdim. Üzerine bir kazak geçirmişti. Çıplak göğsü hafızamdaydı ama bu hali de başkaydı. Hiçbir şey olmamış gibi masaya kuruldum. "Hem bir şey diyeyim mi? Ben anlamanı istemesem, anlayamazdın."

"Ona ne şüphe."

Alayla konuşmasına kaşlarım çatıldı. "Anlayabilir miydin sanıyorsun? Bir gün kaybolurum ve beni hiçbiriniz bulamazsınız. Ben ortaya çıkmak istemediğim sürece de çıkmam. Kaybolmak istemiyorsam kaybolmam. Her şey benim isteğime bağlı."

"Evet," dedi, ses tonu değişmişti. "Her şey senin isteğine bağlı."

"Evet," dedim ve oturduğum sandalyede bacaklarımı çıkarıp onlara sarıldım. "Küçükken annem bir kere *ben eve gel dediğimde geleceksin, ezan sesini duydun mu bil ki bağırırım Sezin diye o zaman koşacaksın eve,* demişti. Bir gün tüm arkadaşlarım dışarıda, ezan okundu. Bir saniye geçmeden annem çıktı cama. Sezin, Sezin, Sezin; bağırıyor. Tüm arkadaşlarım dışarıda, kimsenin anası babası çağırmıyor diye inat ettim. Eve gidiyorum diye çıktım mahalleden, mahalledeki Ayşe Bakkal'ın bahçeye. Koş Allah koş. Neyse bahçede de bayağı durdum. Oradan çıkmayı istemedim. Annem korksun,

CamScanner ile tarandı

...daha beni öyle tembihlerse eve gelmem falan. Korkutacağım işte anne...aklımla."

Kafasını tezgâha yasladı, beni dinlemeye başladı. Kollarını göğsünde ...ştirdi. Şu an en önemli şey benim babamdan burnumdan kan gelene ...dar durup yiyip bir ay boyunca morluklarım olduğu için dışarı çıkamadı...ni anmadı onun için. O, bu olayın sonunu asla bilmeyecek, benim anlat...ığım yere kadar olan kısma gülecekti. Öyle olacaktı. Biliyordum.

"Meğerse tüm mahalle sokağa dökülmüş. Vızır vızır beni arıyorlar. Her...ke de bilir şimdi, Seziş'in inadı varken kimse ona dokunamaz. Kaçırılma...ını, hepsi biliyor. Arıyorlar çünkü saklandım annemden."

Gözlerim dolduğunda bu halime lanet ettim. Seziş'e lanet ettim.

Sezin Kaya, güçlü bir kadındı çünkü böyle olmak zorundaydı fakat Se...iş hiçbir zaman güçlü kalamamıştı. Küçük bir kız çocuğuydu bu lakap ...za takıldığında. Neşe doluydu. Duygularını bir an bile gizlemez, ağla...ak istiyorsa yolun ortasına çöküp ağlardı. Onun gülümsemesi insanları ...ahatlattığından, onunla konuşan herkese en iyi yardımı dokunduğundan, ...esine ne olursa olsun bağlı olan ve herkesi seven bir kıza *Seziş*'ten başka ...akap yakışmazdı. Severlerdi. Çok sevilirdim ve bunu övünmek için söy...emiyordum. Çevrem kalabalıktı. Herkese yeterdim. Bir olay olduğunda ...eziş kimin tarafındaysa herkes oradaydı. Seziş, herkesin dilindeydi.

Bir Seziş, bin orduya bedel, derdi arkadaşlarımdan biri olan Caner.

Seziş herkese yeter, derdi en yakın dostum diyebileceğim Aslı. Kendime ...yemiyordum şimdi.

Bizzat o hayatı bıraktığım ve benliğimi yapayalnızlığa hapsettiğim için ...endime kızıyordum.

"Seziş mi?" dedi merakla. "Lakabın bu muydu?"

Kafamı salladım. "Sonra Ayşe hâlâ ne oluyor, bitiyor diye bir çıkıyor, Sezin diye bağıran tüm mahalleli ve bahçenin kenarına sinmiş, sırıtarak ...ruran ben. Ne salağım ya..." Güldüm birden keyifle. "Herkes beni arıyor, ...h nasıl da bulamadılar diye keyifleniyorum. Tabii Ayşe hâlâ kimseye de...mezsin diye kendim kalktım ayağa, çıktım dışarı. Geçtim en önde ağlayan ...nnemin karşısına. *Bir daha bana ne yapacağımı söyleme, ortadan bir kaybo...arım ruhun duymaz beni*, dedim."

Öyle de olmuştu.

Yirmi dokuz yaşındaydım şimdi. On bir senedir yüzümü görmeyen an...emin fotoğraftaki yüzü hariç ne durumda olduğunu bilmiyordum. Onu ...ayalamıyordum. Ailem, elimdeki küçüklük fotoğraflarım hariç göremeye...eğim kadar uzaktalardı. Sesleri artık hatırımda değildi.

CamScanner ile tarandı

Yirmi dokuz. İnsanoğluyuz. Bugün varız, yarın yok oluruz. Ben o gün vardım, şimdi var olamayacaktım tekrar.

"Annem anladı tabii. *Sezin'in inadı tuttu, damarına bastım* dedi. Ceza olarak bir ay boyunca dışarı çıkmadım." Bir ay boyunca dışarı çıkamadım çünkü bacaklarım, kollarım, boynum ve karnım morluk içindeydi. Babam öyle sert yumruklamıştı ki izi kalmıştı. Yaz tatiliydi, balkona çıkarken boğazlı kazak giyip gelemeyeceğimi söyledim millete.

"Mahallede kimse mi kızmadı? Bir şey demediler mi sana?" diye söylendi. Merak ediyor, arada eleştirmeyi de ihmal etmiyordu. "O kadar insanı sokağa dökmüşsün. Bir de anneni korkutmuşsun."

Kızdılar.

"Dediler," dedim ve omuz silktim. "Deseler ne olacak? Koskoca Sezin, iki üç azara yıkılır mı? Öldürmeyen acı güçlendirir bizi." Güldü bu halime. Arkasını dönüp kahvesini yapmaya devam etti. "Sen niye kahve yapıyorsun?"

"Herkesin kahveyle paylaşacağı bir yalnızlığı vardır," dediğinde kaşlarım kalktı. "Benim var en azından."

Benim de vardı.

"Bu arada kardeşin benden uzunmuş," diyerek bacağımı kaldırıp ona gösterdim. Ayaklarımı kapatan paçalara göz ucuyla baktı. Sonra birden sırıttı ayaklarıma.

"Ayakların minicik."

"Şakasındır umarım," dedikten sonra ayağımı geri çekip sakladım. Hiç de minik değillerdi. Erkek ayakkabıları alıyordum kendime! "Sen elli beş numara giyiyorsun diye, minik sandın."

"Miniksin işte," diyerek kapattı konuyu. Elindeki iki kahve bardağı ile bana yaklaşmadan içeri yönelince, "Burada içelim," diye seslendim. Omzunun üzerinden bana bakıp bir şey demeden arkasını döndü, karşıma oturdu. Elindeki kahveyi bana uzattıktan sonra kenardan bir küllük çıkardı. Cebindeki sigara ve kibriti çıkarınca güldüm ona.

"Kibrit taşıyorsun artık."

"Çünkü sen kibrit kullanıyorsun."

Sigaram montumun cebinde kaldığı için paketini bana uzatınca bir dal çektim içinden. Bu sefer kibriti hızla alıp kendi sigaramı yaktıktan sonra onun sigarasına tuttum kibriti. Sigarasını içine çekip ateşledi ve dumanı yüzüme üfleyip geri çekildi.

Kiminle kahve-sigara yapıyorsan ona aitsindir.

"Albay ne istiyor?" diye sordum.

"Yanımda kalmanı."

"Sen ne istiyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Yanımda kalmanı."

Bardağımı kaldırıp bir yudum aldım gözlerimi ondan çekmeden. Düşüklüğü boğazımı yaktı, kahve daha da yakardı. Yaktı da. Acı acı indi mideme. "Hasan benimle konuşmak istiyorsa onunla konuşurum."

"Deli Komutan olarak istenmek hoşuna mı gitti?"

"Komutan olduğum doğru."

"Deli olmanın doğru olduğu gibi," dedikten sonra sigarasının külünü silkeledi. Midesi bulanır gibi sigaraya baktığını gördüm, sonra sigarayı dudaklarına götürdü. "Onunla konuşamazsın."

"Neden?"

"Ben öyle istediğim için."

"Ama sadece benimle konuşacakmış."

"Sadece seninle konuşacak binlerce kişi var. Hepsiyle tek tek konuşacak mısın? Hayır. Şimdi daha fazla nefesini yorma. Dediğim olacak," deyince sigaramı bıraktım ve gözlerimi ona diktim.

"Meslek etiği nedir, bilir misin? Mesleğinde doğru kararlar vermen gerekir, ne olursa olsun."

"Senin o adamla konuşmanı istemiyorum."

"İsteklerini göz ardı etmen gerekir. Kişisel çıkarlarını, isteklerini, duygularını geriye atıp-"

"Kaza," dedi sert sesiyle lafımı bölerek. "Neyin ne olduğunu senden daha iyi biliyorum. Bana ne yapacağımı söyleme."

"Hasan'la konuşmak istiyorum. Yorgi'nin nerede olabileceğini söyleyebilir. Bir şey bilmiyorum diyor ama bir şeyler bilmeli. Anlamıyor musun? Halledebilirim. Bana güvenmiyor musun?"

"Bunu güvenle alakası yok."

Lafını böldüm. "Bunun tam olarak güvenle alakası var, Turan." Kaşlarım çatıldı. "Bana emre itaatsizlik ettiğimi söylüyorsun. Emir, emirdir ama senden biraz düşünmeni istiyorum. Sus diyorsun, konuşmam gereken yerde. Vurma diyorsun benim vurmam gereken yerde. Geri çekilmemi söylüyorsun, kendimi ortaya atmam gereken yerde. Şimdi de konuşma diyorsun. Bana güvenmiyorsan biz neden buradayız?"

"Dediğim gibi, bunun güvenle alakası yok."

"Peki ya ne ile alakası var?"

"Benim ne yaptığımı fark etmeyeceksen konuşma," dedi sert bir sesle. "Başın belada. Sivil için yaptığın hata sürekli karşına çıkıyor, farkında değilsin. Bir fitildi o yaptığın. Bu iki yılda göze batmışsın ve herkes yıkmak için etrafta dört dönüyor. Bir, iki sanıyorsun olanları. Sonu gelmeyecek. Biraz olsun neler olduğunu düşün. Sivilin ölümüne neden oldun, soruşturma

CamScanner ile tarandı

açıldı ama hakkında yazılan raporlar ve İHAlar ile durum toparlandı. Sezin Kaza, suçsuzdur."

Kaşlarım çatılınca, "Sezin Kaza, suçsuz," dedi sert bir sesle üstüne bastıra bastıra. "Tekrardan soruşturma açılabilir. Şu an başına gelen müebbetler yüzünden sivilin ölümünde dikkatsiz olduğun kanısı ortaya sürülüyor. Seni korumak için raporlar yazılıyor çünkü hatasızsın aslında. Uğradığın suikastlar ve başarısızlıklarla sivilin ölümü senin isteğinle, göz yummanla gerçekleşmiş gibi bakıyorlar olaya. Albay seni korumak, ortadan kaldırmak başarılı ol da soruşturma tekrarlanmasın diye uğraşmaktan uyku uyuyamıyor. Kim için?"

"Benim için."

"Güzel, bunun farkında ol," dedi bağırmaya giden azarlar ses tonunu kısarak. "Kimse senin kötülüğünü düşünmüyor, kimse senin zararını istemiyor. Tim, senin için uğraşıyor; bir bu geceleri var. Biri karısının yanına gitti, bir daha ne zaman göreceğini bilmediği için. Diğerleri zıkkımlanmaya daldı. Bir daha karı kız yüzü görmeyecekler uzun süre. Alkol yok. Ne yapacağımız belli değil artık. Saldım çayıra gezemeyeceğiz. İki haftaya kalmadan Nizami dönecek, sonrası Allah kerim. Yolumuz nereye düşerse, Kaza."

"Ben mesleğimi yapıyorum," dedim sadece.

"Sorun da o. Sen bir şey yapmıyorsun ve sürekli seninle uğraşıyorlar. Neden, bilmiyoruz. Bir bokluk var işin içinde."

"Hasan'la konuşmak istiyorum," dedim sakin bir sesle. "Cinsiyetimi öğrense ne olacak bu saatten sonra? Hem adamı kör ettin hem de onun bizim elimizden kurtulması imkânsız artık." Yüzünü sıvazladı geniş elleriyle. Offladı. Yüzü serbest kaldığında öpüştüğümüz için kesemediğimiz bıyıklarını gösterdim parmağımı uzatarak. "Ayrıca İsmet Paşa gibi de bademi bıyığın kalmış. Her yönden eksisin şu an." Elini bıyığına götürüp okşadı. O kadar da uzun bıyığı yoktu, yakın zamanda kesmişti ama yine de bıyığı oradaydı işte. "Bademi bıyıklı olduğun için Hasan'la konuşup ondan laf alabilirim. Hera'da işe yaramıştı."

"Bıyığımla ne alakası var şimdi?"

Bir alakası yoktu. "Hasan'la konuşabilir miyim, komutanım?"

"Şirinlik yapmaya çalışıyorsan başarısızsın."

"Emriniz emrimdir, yüzbaşım. Hasan'la konuşmama izin verirseniz Allah tuttuğunuzu altın eder inşallah. Allah size istediğiniz her şeyi versin. Namaz sonrası ettiğiniz tüm dualarınız kabul olsun inşallah."

Sırıttı bu halime. "Başarısızsın."

CamScanner ile tarandı

"İsmet İnönü'ye benzeyen badem bıyığınızla, sizden bir şey rica ediyorum." Gözlerimi kırpıştırdım ve dirseklerimi masaya yaslayıp avuçlarıma çenemi yasladım. "Hasan Doğru gerzeğinden laf alabilir miyim?"

"Şükrü'nün saçını kestirdiği haline benziyorsun."

"E ama yok artık. Bu da hakaret," deyince kahkaha atmamak için dudaklarını dişlemiş gibime geldi. "Neden bu kadar inatçısın anlamıyorum."

"İnatçı olan sensin. Birisi lafına hayır dediğinde ödün kopuyor. En mantıklı senin düşüncen sanki."

"Öyle," dedim soğukkanlı bir tavırla.

"Zaten ne yapıyor, ediyor; bir şekilde kendi istediğine çekiyorsun beni. Şimdiye kadar hep senin planına uyduk. Her şey senindi. Anlıyorsun, değil mi?"

"Teşekkür ederim."

Bakışları yanaklarıma düştü. Yanaklarım mı kızarıktı? Olabilirdi, ev biraz sıcaktı. "Etme."

"Ama teşekkür ederim."

Yutkundu, bakışları gözlerime çıktı. Benim gözlerim dudaklarına düşünce acele ile gözlerimi kaçırdım. Gözlerini bu sefer dudaklarıma indiren o oldu. "Çok istiyorsan Hasan ile konuşmayı... benim gözetimimde konuşabilirsin." Birden kocaman gülümsedim dişlerimle. Salak gibi bir de ellerimi çırpıp yumruk yaptım ve yüzümün iki yanında sevinçle tuttum. *Sonunda benim oldu* der gibi. Benim olan neydi, şüpheliydi.

Turan Akkurt'un sert çehresinde, yüzüme bakarken hafif bir tebessüm oluştu.

"İşte," dedim öne doğru eğilip. "Bu kadardı. O kadar zor değildi, ha?"

"Bu kadar mutlu olacağını bilseydim..." dedi, devamını getirmedi. Ben de gülümseyip şımarmakla meşgul oldum. Ciddi bir ifadeyle masaya baktı. "Sonra Hasan'ı alnının çatısından vurmam gerekecek."

Dudaklarım aralandı. "Ha, öyle diyorsun..." Düşündüm bir süre. Pek zararı olmazdı sanırım bunun. Tabii Hasan'ı infaz edebilmek için buna bir senaryo çıkaracaktı çünkü suçlu kelepçeliyse ona vurmak ya da onu vurmak suçtu. Turan Akkurt'un kuvvetli bir senaryosu olmalıydı. "Valla ne diyeyim, komutanım. Karar merci sizsiniz. Bana laf, söz düşmez," dediğimde kafasını eğdi.

Tebessümü yüzünde asılıydı. Bu aralar bu gülümsemesi hep yüzündeydi. "Kokarca," dedi kafası eğikken. "Sokuşturdu yine lafını."

"Nisan neden buradaydı?" diye sordum.

CamScanner ile tarandı

"Tayinim çıkınca yanıma gelmek istedi, vizeleri başlayınca da gitti. Gelir birkaç güne tekrar. Bu evi kendisi yerleştirmeden rahat etmiyor."

"Ne okuyordu?" diye sordum.

"Hacettepe Hukuk. İkinci sınıf."

"Maşallah. Furkan?"

"Tıp okuyor. Altıncı senesi. Cerrahpaşa."

"Maşallah maşallah."

Şampiyonlar ligi resmen. Bu aileye de gelin gitmezsek yazıklar olsun bize.

Bir süre sessiz otururuz sanmıştım ki, "Ailenle görüşmüyorsun, değil mi?" diye sorunca bir an gerildiğimi hissettim. Yine de ona yalan söylememe gerek yoktu. Keleş, ailem hakkında hiçbir şey bilmezdi. Eski hayatım, yaşadıklarım, çocukluğum hakkında tek bir şeyi tahmin edemezlerdi.

Bu adam iki senedir aynı tabaktan yemek yediğim kardeşlerimin bilmediği şeyler biliyordu. Bunu ona veren bendim. Onunla konuşurken dilim açılıyordu. Bu, sağlıksızdı.

"Görüşmüyorum," dedim ve ılık kahvemden bir yudum aldım. Ilık şeyleri hiç sevmezdim. Ilık suda duş almaktan nefret ederdim. Ilık havalardan hoşlanmazdım. Ilık olan şeylerden nefret ederdim. Belirsizlik gibi geliyordu. Ne sıcaktı ne soğuk. Ne iyiydi ne kötü. Ne geceydi ne gündüz.

Belirsizlikten; adı koyulmamış, ne olduğu anlaşılmamış, kimsesiz kalmış her şeyden nefret ediyordum.

"Kaç senedir?"

"Bir süredir," desem de rahatsız olduğumu anlamasını istedim. Ona gözlerimi dikmedim, kaçtım sadece.

"Asker olmak için onları geride bıraktığın doğru mu?"

"Eve gidemeyecek miyim?" diye sordum birden. "Buraya öylesine gelmiştim ama sanki bekleniyormuşum gibi karşıladın. Bir plan yapılıyor ve ben haberim olmadan o plana mı uyuyorum? Zaten senin evine mi gelecektim?"

"Kaçmana gerek yok, Kaza," deyince yakalanmışım gibi göğsüm sıkıştı. Yaptığım apaçık belliydi oysa. Ailemi sorunca kaçmak istemiştim. "Cevap vermek istemiyorsan cevap vermek istemiyorum demen yeterli."

Ellerimi masanın altında birleştirdim. Bir elimin tırnakları, diğer elimin tırnak kenarlarını kazımaya başladı. Boğazımı temizledim. Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. "Ailem hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum."

Tek kaşını kaldırdı. Huzursuz olduğumu anladı. Üzerime gelmeyi tercih etti. "Bir sebebi var mıdır?"

"Onlarla görüşmediğim için."

CamScanner ile tarandı

"Nereye gideceksin?"

"Sana ne ilgilendirmez."

"Bilmek istiyorum." dedi kararlı bir şekilde. "Ne de olsa görmüyor musun?"

"Benim güvenle alakası yok." dedim yutkunarak.

"Benim de güvenle alakası var zaten."

"Bundan bahsetmek istemiyorum." dedim gergince kaşlarımı çatarak bir şekilde. Ensemi bakındım. Boynumu tırnaklarımla kazımak için gözüm boynumu Timur Akkurt'un gözleri boynuma kaydı.

"Yine onlar hakkında anılar anlatıyorsun."

"O anılar onlar hakkında değil, benim hakkımda." dedim ve gülümsemek için ağzımı kaldırım. Gülümsememde şimdi samimiyetsizlik vardı. Yüzüme bir sinir doğdu. kaşları çatıldı. Umurumda olmadım. Yeniden geçip giderken kolumdan tutulunca sinirle çektim kolumu.

"Yeter." dedi sert bir sesle. Ayağa kalktı. Sakince karşıma geçti beni durdurmak. Böyle yapmam hoşuna gitmemiş olabilirdi ama onun da üzerime gitmesi hoşuma gitmemişti. "Ne saçmalıyorsun?"

"Ne saçmalıyormuşum?"

"Masada ben varken öylece ayağa kalkamazsın."

"Kim diyor bunu?" dedim suratımı ekşitip ona itici itici bakarken.

"Ben diyorum. Görgü kuralıdır bu."

"Nerenin görgü kuralı, Allah aşkına?" dedim kendimi geri çekerek. O zaman kırmak için zehrimi salacak, kalp kıracaktım ki bunu fark ettiğim gibi kendimi durdurdum. O hariç her yere bakmaya özen gösterdim. "Telefonla konuşacağım."

"Sohbet ediyorduk. Yine saçmalayıp mahvediyorsun."

"Zorlama," dedim ona dönerek. Bakışlarımı gözlerine doğru çevirdim. Gözlerimdeki kelimeler bıçak gibiydi ama dilime hâkim oldum. Yaralamak istemedim. Bunu ilk kez bir insan için düşündüm. "Beni zorlama. Benim üzerime gelme. Bir şeyi yapmak istersem bunu sen istemeden yaparım. Bir şeyi istemiyorsam istemiyorumdur. Zorlarsan, zarar veririm. Ailem hakkında on bir yıldır kimseye tek kelime etmedim, sana da etmeyeceğim. Bir yere gidecek miyim? Beni rahat bırak, gideyim."

"Nereye gideceksin?"

"Kafamı toparlamaya," dedim inatla parmak uçlarımda yükselip onunla yüz yüze gelmek isteyerek. Yüzünü bana doğru eğdi bu isteğimi anlamış gibi. Şimdi muhatabım oydu işte. "Önce soruşturmadan bahsedip kafamı bozdun. Hasan'la konuşamazsın deyip ayarımı kaçırdın. Hadi neyse dedim.

CamScanner ile tarandı

ısrarla ailemden bahsedip sinirlerimi gerdin. Normal sohbet ederken, konuşmak istemediğimiz konuları üsteleyecek miyiz?"

"Kaza-"

"Yok Kaza, Akkurt," dedim sinirli sinirli. "Biz anlaşamıyoruz seninle. İki gülüyorsak üç çatışıyoruz. Şimdi bırak, gideyim."

"Olmaz," diyerek birden elini belime koyup kendisine çekti. Gövdem gövdesine yapıştı. Elim son anda omzuna tutundu. Parmak uçlarımda olduğum için düşerim sandım ama dengede tuttu beni. Bunu yapmayı seviyordu, bunu biliyordum. Ne olursa olsun elini belime koyup, beni kendisine çekmeyi seviyordu bu adam. Belki daha çok hissettiği için ya da üzerimde bir hâkimiyet kurduğu için. "Bir yere gidemezsin."

Burnumu diktim inatla. Bana bir şeyi yapamayacağım söylenince yapasım geliyordu. Bana gidemezsin dedikçe gidesim geliyordu. "Giderim."

"Nereye gideceksin?"

"Evime gideceğim."

"Evinde değil misin?"

Öyle hissediyor olmak, çok mu kötüydü yoksa aslında o kadar da kötü hissettirmiyor muydu, emin olamıyordum.

"Zorlama dedikçe zorluyorsun."

"Seni benden kim alabilir?" dedi yüzbaşı sesiyle. O sert, emredici, bariton sesiydi bu.

"Turan," dedim sakince. Etrafıma bakındım öylece. Onun arkasındaki buzdolabına çarptı gözüm. Orada kaldı sonra.

"Seni benden kim alabilir?" Cevap vermedim. Belimdeki eli ile beni kendisine daha da çekince parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım. Tam göbeğimin üzerinde onu hissedince gözlerim acele ile ona döndü. "Cevap ver."

"Seni kendimden kurtarabilirim."

"İmkânsız, üsteğmen. Seni benden sen bile alamazsın."

Böyle başına buyruk davranamazdı! Bir öfkenin içimde patladığını, bu herifi bitirmek için etrafa dağılacağını anlayınca artık kendimi tutmadım.

"Bana bak," diyerek birden çenesinden tutup onu kendime çektiğimde kaşlarım çatılıydı. Artık topuklarım üzerine inmiştim. "Bana canının istediği gibi davranamazsın. Beni belimden tutup da *seni alabilirim* gibi efelik cümleler kuramazsın. Ben senin benzinlikten aldığın oyuncak değilim. İstediğin zaman sağa koyunca orada durmam. Sola atınca orada iki büklüm dikilmem." Gözleri parladı. Yemin ederim o an onun gözlerindeki duyguları çok net seçtim. "Gideceğim diyorsam, giderim. Ben istemediğim sürece bana elini dahi uzatamazsın. Alıyor mu bunu kalın kafan?"

CamScanner ile tarandı

"Alıyor," dedi gözleri dudaklarıma kayınca. "Gayet iyi alıyor."

"İyi," diyerek daha da eğdim kafasını. Şimdi ellerimin arasında olan oydu. "Bu gece buraya gitmek için gelmedim. Kalacak mıyım? Evet. İki, üç dakika şu oturma odasında kendi halimde kalacağım. Sonra zaten gelece-ğim geri. Sinirlerim gerildi, biraz rahat bırak beni istiyorum. Anladın mı?"

"Anladım, Kaza."

"Sevindim, Kazazede." Çenesini bıraktım yavaşça. "Umarım söz dinle-yen birisindir."

"Senin aksine mi?" dedi keyifle.

"Laf sokuşturma bana." Kafasını eğerek iki adım geri gittiğinde öfkey-le baktım ona. Sonra pijamanın paçalarını üst bacaklarımın iki yanından çekiştirerek yukarı kaldırdım ve birkaç dakika, belki de bir saat önce onun sakallarını kestiğimiz lavaboya gittim. Kapıyı da arkamdan sertçe kapattım.

Ona sinirliydim. O hiçbir şey yapmasa da ona sinirli olacaktım, ondan uzak kalmak isteyecektim. Uzak kalmak istedikten sonra yine onun kıyısına vurulacaktım. Belalar okuyacağım kadar nefret edeceğim bir huy bırakmıştı bana. Ben bu değildim oysa. Ne kadar kaçarsam kaçayım kendimi onun yakınında buluyordum. O gidince peşinden gidiyordum ya da ne bileyim sırf onunla yakın olamadım diye koşa koşa onun evine geliyordum. Ondan uzaklaşıyordum ama iki dakika sonra yine ona gitmek istiyordum.

Beni değiştiriyordu. Beni sinirlendiren de onun bu kadar hızlı bir şekil-de etki edebilmesiydi.

Omzumun altına uzanan saçlarımı ellerimle toplayıp, ensemi rahatla-tırken lavaboya eğildim. Suyu açıp tek elimle ensemi ıslatarak derin bir nefes aldım. Ayarlarımla iyice oynadığı için kendimi sakinleştirmeye çalış-tım. Böyle, bir ağacı ikiye yarabilecek balta gibi hayatıma giriyor, her şeyi değiştirmeye çalışıyordu.

Hayatım değişmişti, değişiyordu, değişmeye devam edecekti. Ona izin veriyordum çünkü ne olursa olsun üstümdü ve emrine hizmet ederdim. Bazı emirlerine katılmadığım için burun dikiyordum çünkü bazı emirleri-nin tamamen kişisel olduğunu düşünüyordum. Hasan'la konuşmamı iste-memesi gibi... Kıskançlık ediyor olabilir miydi?

Saçmalıyordum. O bir askerdi ve kıskançlık gibi kişisel meselesini bu işe karıştırmazdı.

"İyice yedim kafayı. Bir de buraya geldim, daha da delirdim. Ben iyi değilim ya. Vallahi iyi değilim. Kim bana akıllı gözüyle bakıyor? Deliyim ha ben. Deli Komutan derken haklı o putperest pezevenkler de. Ben zaten hep böyleydim." Kafamı kaldırıp aynadakiyle göz göze geldim. "Sen de ne ba-kıyorsun? Hem salak hem delisin. Sana bir şey diyeyim mi? Eziksin de sen.

CamScanner ile tarandı

Bir adama karşı duramıyorsun. Dibine girince hemen böyle böyle," derken olduğum yerde lastik gibi kıvrıldım. "Oynuyor her yerin. Hayatında hiçbir erkek sana ilgi duymamış gibi indiriyorsun donu." Donuma baktım. Yüzümü kırıştırdım, aynaya geri döndüm. "Gerçekten de indiriyorsun, bir de kardeşinin donunu giyiyorsun. Sende utanma, arlanma, hiçbir şey kalmamış. Bir de şimdi şey dersin sen ama yakışıklı falan- yok. Yakışıklıysa sana mı yakışıklı? Başkasına-" Yüzüm birden serbest kaldı, yüreğime bir ağırlık oturdu. "Başkasına da yakışıklı değil. Kimseye yakışıklı değil." Kalbim hızla çarparken kendime öfkelendim. "Rahatlamaya gelmiştim oysa."

Oflayarak saçlarımı tepemde topladım. Açık kalan ensemi diğer elimle yelledim. Çok sıcaktı. Daha sıcak oluyordu. Bir de lavabonun tezgâhına bakınca insanın ateşi çıkıyor, tansiyonu düşüyordu. Neredeydi benim dilaltı hapım?

"Öyle açık açık konuşunca indiriyorum gardımı. Yalanı yok, isteğine ket vurması yok. Bunu istemiştim. Ne istediğini bilen birisini istemiştim, o herif de yüzbaşım çıktı. Ben buna kuruluyorum bir de. Adam *komutanım*! He desem önden koşacak ama hiç düşünmüyor, öncesini gerisini. Ne derler, ne ederler? He ne diyor kıçımın beyefendisi bir de; *dedikoduları umursayacağımı mı sanıyorsun?* Hiç demiyor ki *Sezin, bak, ben senin üstünüm, bizi sürerler bu diyarlardan, kellemizi alır, bizi aç susuz bırakırlar.* Hiç... Kim düşünsün bunları? Sezin düşünsün. Sezin'in işi ne zaten? Kendini geri çekiyor yavrucak, bu zırtapoz direkt atlıyor. Bir de arkamdan işler çeviriyor, bana söylemiyor. Onun da fişini çekeceğim. Az kaldı." Yüzümü iyice sıvazlayıp aynadaki kadına baktım. "Neyse. Sen istediğin her şeyi başarırsın çünkü senin inanılmaz bir güc- ne yapıyorum ben ya? Allah için?" dedim kendime gülerek. Elimle kendimi gösterdim ve salak salak güldüm. "Kendimle konuşuyorum, bunu da bayağı ilerletiyorum." Yanaklarıma ellerimin tersleri ile birkaç kez vurdum. "Olsun, iyi geldi böyle konuşmak. Uzun zamandır istişare edemiyordum kendimle."

Kapıyı açtığımda karşımda Turan Alp Akkurt kişisi vardı ve ben kapıyı açar açmaz kafasını yukarı kaldırmıştı. Üzerinde ceketi vardı, altına pantolon giymişti. Elinde tuttuğu telefonla bana garip bir şekilde bakıyordu. Ciddiyet omuzlarındaki bohçaymış gibi üzerindeydi. Kaşlarım çatıldı. "Gitmemiz gerek," deyince dudaklarım aralandı ama sağ elini kaldırıp kafasının arkasını sertçe kaşıdı. "Hemen."

Bizi duydu mu, Seziş? Yalı kazığı gibi durduğu için yüzünden de hiçbir şey anlaşılmıyor.

CamScanner ile tarandı

Sorgulamadım, neden demedim. "Tamam," dedim, yanağımı kaşıdıktan sonra. "Gidelim."

Hızlı hızlı çıkışa yürürken zar zor pijamanın paçalarını kıvırdım. Montumu giyip peşinden çıktım. Benim botlarımı da kapının önüne koymuştu. Hemen ayaklarıma geçirdim. Ayağa kalktığımda asansöre yöneldi.

"Tamam, geliyorum... Hayır, siz dokunmayın... Geliyorum dedim ya," diye yüksek sesle konuştuktan sonra burnundan sert bir ses verdi. Telefonu kulağından indirip kapattıktan sonra kapıyı sertçe çekişini izledi. Elini cebine sokup, "Kaza," diye seslendi, ayağa dikildiğimde bana attığı anahtarı tek hamlede tuttum. Garip garip baktım. "Kapıyı kilitler misin?"

Evlendik resmen. Kapımı bile sana kilitletiyor. Karı kocasınız.

"Tabii," diyerek iki kere çevirdim anahtarı yuvasında. Asansörün kapısı açıldı, beni beklemeden içeri girdi. Yetiştim hızla. Sıfıra bastığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Sormak istesem de soramadım.

Anahtarı ona uzatınca, "Teşekkür ederim," dedi kafasını kaşıyarak. Aynada kendisine baktı. Aynadaki yansımama da baktığını gördüm fakat ben direkt onun yüzüne bakıyordum. Fark etti.

"Pardon, böyle alelacele oldu." Bana döndü, dudaklarını dişledi. Sakin bir suratla konuştu. "Hasan konuşmuş. Eğer sen acilen onunla konuşmazsan nereden aldığını bilmediğim bıçakla kendisini öldürecekmiş." Merak ediyormuş gibi çenesini kaşıdı. İsmet İnönü bıyığı dudağının üzerindeydi ve hayır, o kadar uzun ve sık değildi. Kısa ve seyrek duruyordu. Onu çirkin bile göstermiyordu! "Hayır, görmüyor da amına koyayım, merak ediyorum nereden buldu bıçağı..."

Sıkkınca ofladı, saçlarının iki yanına iyice parmaklarını geçirip, sıkıntıyla kafasını iki kolunun arasına gömdü. O an onun neyi dert ettiğini bilmiyor, anlamıyordum. Anlatacağını da düşünmüyordum.

"Sakin ol," dedim bir elimi koluna koyarken. Ne yapacağımı bilememiştim. "Sıkıntı yok. Zaten bu olacaktı."

"Elinde bıçak varken seni yanında istiyor," dedi ve kaldırmadan iyice gömdü kafasını. Konu bu muydu? "Albay ve diğerleri de geliyor. Fena içtiler bir de."

"Turan," diyerek asansörü durdurdum düğmeye basıp. Adımlarımı onun önüne çevirdim ve ellerimi dirseklerine koydum. Kafasını bana çevirmek için dirseklerini açtırmaya çalıştım. Kafasını kaldırdı, gözlerini bana dikti. "Sorun yok. Olabilir. Neden dert ediniyorsun?"

"Bıçağı var delinin."

"Ama görmüyor. Yani, görmüyor, değil mi?"

CamScanner ile tarandı

"Tamamen değil," dedi sinirle. "Korneası yırtılmış piçin."

"Görmüyor yani kısaca. Bu iyi bir şey. Hem ben yanına gireceğim de ne olacak? Sen olacaksın yanımda. Öyle anlaştık." Cevap vermeyince elini indirdim kolundan. "Başka bir şey mi var?" diye sordum.

"Bu gece-" Durdurdu kendisini. Yüzü kasıldı, dudaklarını kapattı. Devam durmasını beklemiyordum.

Kaşlarım çatıldı. "Bu gece ne?"

Yüzünü sıvazladı ve sıfıra tekrar bastı. "Boş ver," dedi. Elini kolum doğru uzatacaktı, sonra vazgeçip indirdi. Saçlarını iyice karıştırdı. "Git şu orospu çocuğuna."

Bir şey demeyerek indim asansörden. Onu takip ettim ekoseli pijamaylа. Turan, arabasının yanına gelip ilk önce benim oturacağım yerin kapısını açınca şaşkın şaşkın ona baktım. Yine de benim kapımı mı düşünüyordu?

*Kalbim durmaksız haykırışlarda. Ne yapsan ayrılamam senden asla. Hiçbir alma, aşk vurur insana. Bu kadar kolay sanma delikanlım.**

"Hadi, Kaza," deyince durduğum yerden hızlanıp koşarak girdim arabanın içine. Arabanın içi soğuk olduğu için ürpererek kendime sarıldım. Aracın önünden dolanıp sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırdı, avucu içi ile direksiyonu çevirerek park ettiği yerden çıktıktan sonra direksiyonun altından baş, işaret ve ortaparmağı ile tutup siteden çıktı. Telefonunun ekranını açıp bir şeylere bakındı. Ekranı kapattı.

Elektrik gittiği anda yanan parlak mumum, yayla balım, geç gelen fazlam.

O sıra telefonu çalmaya başladı. Telefonu arabanın sistemine bağlıydı. "Çıktık geliyoruz, komutanım. Sezin Komutan'ım sizinle mi?" diye sordu Fırat abinin sesini duydum arabanın içinde.

"Benimle. Sen çocukları aldın mı?"

Benim evimin olduğu lojmanın yanından geçerken bir arabanın evin önünden kalktığını fark ettim. Araba uzunlarını yakarak birkaç metre ötemizden gelirken dudaklarımı büktüm. "Aldım da bunlar fena dağılmış. Kafalarını kaldıramıyorlar. Bunları getirmeyeyim bence ben."

"Albay, *Keleş'i alayda istiyorum* dedi. Alaya geçin siz. Ben albayla konuşurum. Sen onları direkt yatakhanelerine atarsın."

"Emredersiniz, komutanım."

"Dikkat edin, Fırat Demir," deyince, "Emredersiniz," dedi Fırat abi. Turan, telefonu kapattı. Sonra anayola çıktığında gözlerim etrafı süzdü. En son dikiz aynasına takıldığımda, "Misafirimiz var," diyebildim arkamda rını yakmış olanı izlerken.

---

* Yıldız Tilbe – Delikanlım.

CamScanner ile tarandı

"Farkındayım," dedi sakince. "Alışkınsın zaten."

"Tabii," dedim alayla. "Her gün götümde şerefsizlerle gezmezsem günüm aymıyor. Bir ters gidiyor işlerim. Elim ayağım tutmıyor. İştahım kesiliyor vallahi."

"Bir şey yapacaklarını sanmıyorum. Göz boyama-" Birden arkadaki cama isabet eden kurşuna dönüp baktım. Cam kırılmamıştı. "Göz boyamıyorlarmış," dedi Turan. Kafasını iki yana yatırdı.

Bakışlarım dikiz aynasına kaydı. "Kurşungeçirmez araba almak isabetli bir karar olmuş."

Arabanın arkasına ısrarla ateş etmeye başladıklarında tıslar gibi güldü. Birden fazlalardı şimdi. İsabet eden kurşunlar arabanın içinde *tık* sesi çıkarıyordu. "Ulan," dedi. "Ulan, ben şimdi bu arabayı kenara çekip sizin ananızı, bacınızı sikerdim de anaya, bacıya hürmetim var. Hürmet meselesi. Hürmetim olmasa..." Susturdu kendisini, dikiz aynalarına bakmadan ilerlemeye devam etti.

Zırhlı arabası var, iki metre, anaya ve bacıya hürmeti var. Müsaadenizle Turan Alp Akkurt'un taştaşlarının heykelini yapacağım.

Koca elini üst bacağımda hissedince ona döndüm. Dikiz aynasına kilitlenmiş olan gözlerimin yanında elim refleks olarak cebimdeki silaha gitmişti. Elimin silahımda olduğunu fark etmemiştim bile.

"Şu an değil," dediğinde o elin uyarıcı gibi orada olduğunu anladım. Silahımı çıkarmayayım diye koymuştu elini oraya. Ama çekmemişti. Niye çekmiyordu? Silahı bırakmıştım. *Niye çekmiyordu?*

Tansiyon hastası çıktığımı, dilaltı hapımı eksik etmememi ve iğne oyasına başlamamı önerdi doktor. Turan'a yükselmekten kalbim yaşlanmış, Seziş.

Arabayı kullanılmayan yola çektiğinde arkamızdan girdiler. O ne kadar kararlıysa onlar da o kadar kararlı görünüyordu. Onun büyük elinin üst bacağımda olmasına takılmamaya çalışarak yutkundum. "Ne yapacağız?" diye sordum.

Elini yavaş bir şekilde bacağımda kaydırınca, nefesim boğazımda sıkışmış gibi gözlerim kocaman oldu. Yavaş hareketi içimdeki hisleri coşturdu. Eline baktım, bakmasaydım keşke. O eli, üst bacağımı resmen sahiplenmişti. Bunu söze dökmesine gerek yoktu. Onundu, imzasını atıyordu.

"Sakin olacağız."

"Ben sakinim," dedim. Gözlerim elinden kalkamıyordu. O da sakindi. Sanırım. Eli neden bacağımdaydı? Sakindi. Sakin değil miydi?

"Evet," diyerek hızını düşürdü ve arabanın yanında durdu. Arkadan kafalarını çıkarmış olanlar kafalarını hızla içeri sokmadan önce Turan'ın olduğu tarafa ateş ettiler. Turan, kafasını öne çevirip güldü sadece. Bir eli

CamScanner ile tarandı

asla bacağımdan ayrılmıyor, diğer elinin avucu direksiyonu kontrol etmekle meşguldü.

"Turan," dedim ısrarla. "Ne yapacağız?"

Direksiyonu kırıp onlara çarptığında sarsıldı arabaları. Bizde tık yoktu. Sarsıldıklarından dolayı camda dikilenler içeri girdiler. Turan yolda onları sıkıştırmaya başladı. "Bu geceyi bu hale getirenlerin cezasını keseceğiz."

Cevap vermeden yüzümü sıvazladım ve sonra, "Bacaklarını aç," dememle kaşları çatıldı. Diğer araba ile yan yanaydık. Ne olursa olsun bu gece alaya gidecektik ama bunların kim olduğunu öğrenmemiz gerekiyordu.

"Ne?"

Ne?

"Bacaklarını aç," dedim ve gözlerimi ona diktim. Kafasını sağa çevirmiş, bana şaşkınca bakıyordu. Sert gözlerinde seçilemeyen duygular olsa da kaşları yukarı kalkmıştı. Şaşkınlık emaresi olabilirdi bu. Ben şaşkınlığa yordum.

Sözümü dinledi. İlk önce koltuğunu geriye doğru kaydırdı, koltuğun sırtını yandaki düğmeden yatırdı hafifçe. Bana yer açtı kucağında. Bacaklarını araladı. Onun kucağına bakmadım, üst bacağımda duran eline de dönmedim. Vücudumu ona doğru döndürdüğümde göz ucuyla bana baktı. "Yola," dedim yutkunarak. "Yola bakacaksın. Bana değil."

"Daha oluru olan isteklerin olsun."

Sana bakmaktan vazgeçemiyor, ışığın gözlerini alıyor, seni bir tablo gibi evinin köşesine asmak ve hep izlemek istiyor diye yorumladım.

"Yola," dedim yüzünü bana çeviren adama. Gözlerini kısarak yola döndüğünde emniyet kemerimi çözdüm ve üzerimdeki monttan silahımı aldıktan sonra çıkarıp arkaya fırlattım. Turan yolda onları sıkıştırdığı için sadece arabanın bizden tarafındaki değil de diğer tarafındaki, şoförün arkasındaki camda kalan ateş etmek ister gibi pozisyon alıyordu. Elinde bir tabanca vardı fakat bu karanlıkta -gecenin üçü olmuştu- silahın ne olduğunu çözemezdim.

Kendimi toparladıktan sonra birden Turan'ın kucağına kurulduğumda, bana yer açmak ister gibi az önce üst bacağımı tutan eli ile belimden tuttu, hafifçe arkaya doğru toparladı kendisini. Kucağına iyice kurulmak ister gibi kalçamı oynatınca durdu, yüzlerimiz arasındaki kısacık mesafede kendilerini feda edebilecek nefeslerini tuttu.

"Kaza," dedi sabırlı bir sesle. Gözlerim ona döndü. "Sakin dur."

"Sakinim," dedim, sorgular gibi.

"Evet ama ben olamayabilirim."

CamScanner ile tarandı

Kaşlarımı çatarak anlamaya çalışırken bir tür genel açı aydınlanması yaşadım. Kaşlarım kalktı, kafam geriye doğru çekildi. "Ha," dedim. Anladım. "Evet, tamam. Anladım," dedikten sonra dudaklarını birbirine bastırıp kafasını aşağı yukarı salladı.

"Güzel." Ben yine kıpırdayınca dişlerini sıkarak, "Evet," dedi. "Sadece bir saniye önce sakin durmanı söyledim."

Bir eli belimi tutmuştu, dengemi korumaya çalışıyordu. Diğer eli direksiyon güvenliğini sağlıyor, kafamın yanından bakarak yolu görmeye çalışıyordu. "Pardon." Silahın şarjörünü yeniledikten sonra, "Şimdi, camı açacağım. Tek kurşun. Ben tek kurşunu sıktıktan sonra arabayı birden geri vitese atıp uzaklaşman lazım," dedim planımı ona aktarırken.

"Tek kurşun," dedi sakinleşmeye çalışır bir surat ifadesiyle. Hem yolu hem beni gözden kaçırmıyordu. İkimizi de kontrol altında tutuyordu. "Lastiğe sıkacaksın. Ben, geri vitese takıp geriledikten sonra onlar, lastikle birlikte yavaşladığı için ileri vitesle hızı artırıp, onlara çarpmamızı sağlayacağım."

Kafamı geri çekip yüzümde bir gülümsemeyle ona baktım. Gurur dolu gülümsemem çok mu garip görünüyordu? "Evet," dedim. Planı bu kadar detaylı anlatması garibime gitmişti. Kafamda oluşmaya başladığında onun anlamayacağını ve bu yüzden ona açıklama yapmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Ona sokacağım laflar bile hazırdı. "Çok çabuk anladın."

"Çok zor değildi."

Kaşlarım çatıldı şimdi. "Planıma basit mi dedin?"

"Estağfurullah."

Ondan gözlerimi çekmeden camı açmak için parmağımı kapı koluna koydum. Cam ağır ağır aşağı inerken gözlerimi ondan çektim, bir saniyeliğine. Zaten sıkıştıkları için bir şey yapamayan arabanın ilk önce ön lastiğine sıktım. Araba sarsılarak ilerlemeye devam ederken Turan Akkurt, birden vitesini değiştirdi. Gözlerimi ondan çekmezken diğer arabadan bir kurşun çıktı fakat Turan çoktan geri geri gitmeye başladığı ve ben onun kucağında, gövdesine neredeyse düştüğüm için kurşun gecenin içinde kayboldu.

Ellerim göğsünün iki yanında tutundu. Gözlerini gözlerimden çekmeden geri geri giderken, "Planına basit demedim," dedi. "Zekiceydi."

Yavaşladı, o aralıkta kendimi yan koltuğa atacakken belimdeki eli ile beni dikkatle kenara koydu, vitesi değiştirdi. İleri atıldığında kendimi toparlasam da Turan, kolunu sağa doğru uzatıp önümde bariyer gibi tuttu. Sanki öne savrulabilirdim ve o bunu engelleyebilirdi. Öyleydi gerçi. Bunu engellemişti. Gözlerimi ona çevirdim. Yavaşladıkları için durdukları arabaya büyük bir hızda çarptığında elim torpidonun üzerindeki tutunma

CamScanner ile tarandı

yerine emekli sandık. Araba, büyük bir gürültü ile araçtan çıkıp kaçmaya çalışan beriflere de yaklaştığında kaçabilen iki kişi arkalarına baka baka koşuyorlardı.

Turan ile aynı anda arabadan çıktık.

Kavgaya devam, alkına alındaki kırmızı elbiseli pijama geliyor. Sesiz.

Turan, büyük adımlarıyla kaçanlara doğru yönelirken, ben de duman çıkan arabanın çevresindekilere doğru ilerlemeye başladım. Islak zeminde tutunamayıp ayağa kalkmaya çalışanlardan birisinin yüzüne ayağımdaki bot ile topuğumu vurunca inleyerek geriye düştü.

Diğeri yerden tutunarak kalkmak isterken elini ayak bileğime sardı. Bacaklarım ona dönünce, birden beni bileğimden kendisine çekmesi ile aksadım. Durduğum yerde topallayarak gerilemeye başladım, onun elinden kurtuldum. Silahını çekince sinirli bir nefes alıp büyük bir adımla ona yaklaştım. O silahını çekip bana doğrulttuğunda sert bir tekme ile silahını düşürdüm. Yakasından tuttup kendime çektim, yumruğum yüzünde patladı. Acıyla yere geri düştüğünde gözlerim diğerini aradı.

O sırada, kaçan iki kişiyi enselerinden tutup, köpek yavrusu gibi ayaklarını yerden keserek buraya doğru getiren Turan'ı gördüm.

Yanımıza geldiğinde ikisini de fırlatınca diğerini aradım ama bulamadım. Beş kişi olmalılardı. Dört kişilerdi.

"Biri yok," dedim.

Turan diğerini arayarak vakit kaybetmek istemez gibi, "Sorulara tek cevap," dedi yerde duranlara. Onların hemen arkasında ben dikiliyordum, Turan ise önlerinde bela gibi yüksekten bakıyordu. "Mordim'in adamı mısınız?"

Cevap vermediklerinde dudaklarımı birbirine bastırarak ayağımı uzattım ve botumun ucuyla ayağıma en yakın olanın omzunu dürttüm. Kafasını bana kaldırdı. "Sana diyor."

Bana sakınarak baktıktan sonra, "Hayır," dedi Turan'a geri dönerek.

"Tahmin mi yolladı?"

"Hayır," dediler.

"Gerçek cevabı vermeyecekler, değil mi?" diye sordu Turan Akkurt gözlerini bana çevirerek. Kafamı iki yana sallayınca o da onayladı beni kafasıyla. "İyi," dedikten sonra onun arkasında kalan uzun yoldan gelen, uzunları yakılmış aracı görünce kollarımı göğsümde kavuşturdum. Soğukkanlı bir şekilde aracın gelişini izledim.

Gelen araç bizim alaya ait olan zırhlı askeri araçlardan biriydi.

CamScanner ile tarandı

Araç büyük bir hızla bize yaklaşırken Turan çarptığı, dumanlar yükselen arabaya ilerledi, arabanın kapısını açtı, "İn," dedi. Sona kalan herifin orada olduğunu anlamıştı. Bense o böyle bir harekette bulunmasaydı büyük ihtimalle anlamayacaktım. "Hadi."

Herif arka koltuğun aralığına kendisini sıkıştırdığından çarpışma anında çok büyük hasar almamış ve bulunmayacağından emin bir şekilde saklanmaya devam etmiş olmalıydı. İki elini ensesine götürüp Turan'ın onu ensesinden tutarak kaldırmasıyla arabadan çıkabildi.

Mahkûm aracından inen askerler yerde duranları kollarından tutup arabaya bindirmeye başladı. Turan ile yan yana olanları izlerken, "Ne zaman çağırdın?" diye sordum. Birbirimize bakmıyorduk. Ben kollarımı göğsümde birleştirmişken Turan elleri cebinde olanları izliyordu.

"Senin evin önüne yaklaşırken."

Askerlerden biri bize doğru koşarak gelirken ikimiz de ciddiyetle ona döndük. Asker büyük bir saygıyla önümüze gelip selama durduğunda Turan, "Rahat, asker," diyerek ona söz verdi.

"Komutanım, nereye götürelim?" diye sordu.

"Polis karakoluna götürün. Alayın nezareti müsait değil," dedi Turan. Hasan, erkeklik peşindeydi. Ona döndüm ama o bana dönmeden, "Keleş ilgilenecek onlarla daha sonra. Siz bu gece karakolda kalın, yarın sabah gelecek askerlerle birlikte dönersiniz geri," diye ekledi.

"Emredersiniz, komutanım," dedikten sonra gidecekti ki durdu, bize döndü tekrar. "Sezin Komutan'a suikast planlayan iki kösteğin nakli yarın cezaevine gerçekleştirilecek, emrettiğiniz gibi."

"Tamam, asker," dedi Turan.

İkimiz de askerin halen karşımızda oluşunu sorgulayarak izleyince gözleri ekoseli pijamama kaydı. "Aslında başka bir sorum olacaktı," diye konuştu asker. Gözlerini hızla yukarı kaldırdı. Yine cevap vermememize karşılık bakışlarımız altında yutkunarak, "Olmayacaktı," diye ekledi. Turan ile ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. Bir şeyi gerçekten merak ediyor gibi görünüyordu. "Sorum olmayacaktı. Kafam karıştı. İyi geceler dileyecektim." Gerginlikten üçe beşe ayrılacak gibi Turan'a, "İyi geceler, Turan Komutan'ım," dedi. Bana döndü, kafasını saygıyla eğdi. "Sezin Komutan'ım."

Arkasını dönüp gidişini izlerken kafamı Turan'a çevirmeden, "Pijamamı soracaktı, değil mi?" diye sordum.

"Pijamana ve benim kesilmemiş bıyığıma bakınca aynı evden çıktığımızı anladı. Sevgili olup olmadığımızı merak ediyordu büyük ihtimalle."

CamScanner ile tarandı

diyerek arkasını döndü ve yürümeye başladı. Arabanın farları kırılmış. Daha yeni bakımdan gelen arabası ona pahalıya patlayacaktı.

Oh olsundu. Hem bebek mezarı ayaklı hem de elektrik direği gibi uzundu. Allah bir yerden veriyorsa bir yerden almalıydı.

Ona yetiştim, bir yorum yapmadım arabanın haline, ilerledik birlikte. İlk önce benim kapımı açınca yanımızdan geçip giden askeri araca dönmeden arabaya bindim. "Öyle bir şey yoktu ama sen bu hareketinle onu daha da meraklandırdın."

Öyle bir şey yoktu mu? Seziş, üçüncü çocuktan sonra mı anlayacaksın aranızdakileri?

"Hayır, merakına cevap verdim," diye ağzının içinde homurdanıp kapımı kapattı. Kaşlarımı çatarak arabanın etrafından dolanıp sürücü koltuğuna geçmesini seyrettim. Umursamazca ağzının içinden söylendiğini görüyordum fakat ne dediğini duymuyordum. Bir ara dudak hareketlerinden küfrettiğini anladım.

Biz sevgili falan değildik. Hayır, böyle düşünmüyordu, değil mi? Flört olabilirdik. Flört daha uygundu.

İkiniz de otuz yaş kategorisinde iki insansınız. Flört ne ya? Çıkma teklif etsin bir de sana. Biz direkt evlilik teklifini gözlüyoruz, sen flört diyorsun. Ne flörtü ya?

Siz?

Ben ve diğer Turancılar.

Koltuğa oturup kemerini taktı. Soğukkanlı bir şekilde dikiz aynasını ayarladı ve arkasına bakınarak oyalandı. Bana dönüp bir şey dememesini neye yormalıydım, bilemedim. "Ne demek merakına cevap verdim?" diyerek ona döndüm.

"Emniyet kemerin," dedi gözlerini bana çevirmeden ileriye bakarken.

"Bir sa-"

"Kemerini tak, Kaza."

Sözümü kesip emir vermesi ile kaşlarım daha da çatıldı. Sağ elimi sert bir şekilde kemere atıp, taktım. Bedenimi düzeltip onun gibi karşıya bakmaya başladım. Bir şey demeyip arabayı çalıştırdığında ben de sesimi çıkarmadım. Bir süre o şekilde geçen yolculuğumuz alaya yaklaştı. Sesi o zaman çıktı.

"Montunu giy."

"Üşümüyorum."

"Montunu giy," dedi ısrarla.

CamScanner ile tarandı

"Sevgili değiliz," dediğimde bir şey demedi. Araba alayın sınırlarına yaklaşınca, kapıdaki askerler sorgulamadan kapıyı açtı bize. Park etmek için kenara doğru ilerledi Turan. "Değiliz," dedim tekrar, dikte etmek ister gibi.

Böyle bir şeyin hızla başlamasını istemezdim. Tamam, onunla güzel vakit geçiriyorduk. Bu yeterli değil miydi? Benim için bu bile fazlaydı. Her şeyi haldır huldur bir hızla yaşamak istemiyordum. Bunu anlamalıydı. Anlıyor muydu?

Derin bir nefes aldı. "Değiliz," deyip beni onayladığında kafamı salladım. Önüme döndüğümde arabayı durdurdu, arkaya uzanıp montumu aldıktan sonra kucağıma bıraktı. "Şimdi montunu giy."

Gözlerimi ona çevirdim, ters ters bakmaya başladım. O ise umursamazca arabadan indi.

"Değiliz tamam da böyle hödük de olunmaz. Olabiliriz diyebilirdi," dedim ve montumu giymeye başladım. Arkasını dönüp alayın içine doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Benimle oyun mu oynuyor ki bu? Hiç güven vermiyor bana. Zaten dersleri yarım falan bıraktı herhalde. Bilmiyorum. Ya her an derslere başlarsa?"

Montu giydikten sonra fermuarımı çektim ve arabadan indim. Kapıyı sertçe arkamdan kapattığımda arabanın kilit sesi duyuldu. Etrafa bakındım ama Turan'ı göremedim. Beni izliyor olmalıydı ki hemen arabayı kilitlemişti.

"Bir de öyle bıraktı beni arabanın içinde. Çıkmamı bekliyormuş. Hiç hoş bulmadım," dedikten sonra alaya doğru yürümeye başlayacaktım ki alayın bahçesindeki kapının açılışıyla içeri giren arabanın farkları yüzüme parlayınca adımlarımı durdurdum. Gözlerimi kısarak arabanın park edilişini izledim. Daha sonra arabanın farkları kapandı, ilk önce şoför koltuğundan Fırat abi indi. Ellerimi cebime sokup onları beklemeye başladım.

Ön koltuktan çıkan Özgür, birden yere yapışınca kaşlarım kalktı. "O kadar yer varken geldi, kucağıma oturdu ya bir de," dedi Serkan, Özgür'ün iki seksen uzandığı yerden uzak bir kısma ayak basıp arabadan çıkarken. Yalpaladı, kafasını tuttu.

Fena içmişlerdi, değil mi? Çok fena içmişlerdi.

"Siktir," diyebildim. Arka kapı açıldı. İlk çıkan Göktuğ olacak sandım ama arabanın bagajı da açıldı ve bagajdan çıkan kişi yalpalayarak yürüdüğünde göründü. Göktuğ, göbeğini şişirip elini göbeğinin üzerine koymuştu. Esneyerek, "Selam olsun bugünümüze, yarınımıza, öbür günümüze, ondan sonraki gün..." dedi ve kollarını kaldırıp bağırarak gevşemeye çalıştı.

CamScanner ile tarandı

Arka kapıdan çıkan Kubat da ayakta zar zor durdu, kafasını iki yana sallayıp etrafa bakınmaya çalıştı. Gözlerini kapattı, göz kapaklarını kaşıdı yumruğuyla, sonra tekrar etrafa bakarken, "Bu sefer yaraığı götten yedik," dedi kalın, mahmur sesiyle. Saçları o kadar dağılmıştı ki kafasının üzerinde dikenler varmış gibi görünüyordu.

Arkasından çıkan Nizami, "Hem de nasıl yedik. Albay böyle geldiğimizi görünce bize ismimizi unutturacak," diye söylendi ve arabanın içine eğilip birisini kolundan zar zor çekiştirdi. Çekiştirdiği kişi kendisini toparlayamayınca yüzüstü yere düştü ve sızlandı. Çekiştirdiği Şükrü'ydü, resmen sümük gibi yere yapışmıştı.

"Devasa taşaklarımı ben de bazen taşıyamıyorum," dedi Şükrü yattığı yerde asfalta karışabilirmiş gibi. "Sen nasıl taşıyacaksın?"

"Ben ikimizinkini taşıyamadığımdan..." dedi Nizami.

"Yok artık!" diye bağırdım. "Şu hale bak! Şaka gibi!" diye bağırınca Serkan kafasını kaldırdı ve güldü.

"Komutanım," dedi gülerek. "Albay bizi çağırmış." Arabanın içine eğildi, o sırada Özgür'ün eline bastı, Özgür acıyla inledi fakat sesi o kadar ince çıktı ki yere uzanmış olan Şükrü, onun sesini taklit etti.

Göktuğ sıçışmalı gülüşmeyi saldı ve gülerek yalpalamaya başladı. Gülüşü arttıkça eğimi azaldı ve en sonunda yere çok yumuşak bir şekilde geçiş yapıp yığılınca, onun yere düşen bedenine bakan Nizami gülerek gözyaşlarını sildi. Hıçkırdı.

"Bu çocuk beni gülerken öldürecek."

Serkan en sonunda arabanın içinden elini çıkarıp, "Biz de ona hediye getirdik!" diyerek elindeki bira şişesini gösterdi. Dudaklarım aralandı, şaşkın şaşkın onlara bakarken Serkan elindeki şişeye baktı, kaşları çatıldı. Şişenin içi boştu. Boş olduğunu anlamak için şişeyi ters çevirdi ve dibinde kalan birkaç damla da Özgür'ün suratına döküldü. Özgür ağlar gibi bir ses çıkardı ama konuşamıyordu.

"Allah aşkına," dedim kapıda onları büyük bir ciddiyetle dinleyen ama her an gülerek yerlere yatacak olan nöbetteki askerlere dönerek. Onları da bu sahneyi izletmek zorunda değildik ama olmuştu bir kere. "Alın şunları, yatakhanelerine götürün. Albay görürse hepimizi kesecek."

"Emredersiniz, komutanım."

İkisi de onlara doğru yürürken Fırat abi artık bıkmış gibi yanıma doğru yürümeye başladı. "Bir daha bunlarla beni muhatap ederseniz, çok büyük dargınlık olacak aramızda, komutanım. Gerçekten ama gerçekten çok büyük darılacağım. Ve unutmayın, kalp kırmak yetmiş kere Kabe'yi

yıkmaktan daha günahtır." dedi. Ben cevap veremeden de yanımdan geçip gitti. Arkamı dönüp onun gidişini izlerken tövbe çektiğini duydum.

Tekrar diğerlerine döndüğümde Kubat da daha dikkatli adımlarla bana yaklaşmaya başladı. "Neredeydiniz?" diye sordum ona.

Askerin ayağa kaldırdığı Göktuğ duydu. "Yoldaydık, Sezin Komutan'ım!" dedi bağırarak. Kafamı yana doğru çevirdim ve ona baktım. Şükrü ve Nizami onun arkasından geliyordu. Özgür'ü ayağa kaldıran askerin eline şaplak atıp, onu omzuna atan Serkan'ı izledim. Asker düşmek üzere olan Şükrü ile Nizami'yi tuttu.

Serkan da omzuna attığı Özgür'ün götüne bir şaplak atınca Özgür kıkırdadı. "Hangi yoldaydınız?" diye sordum. Özgür, Serkan'ın sırtına uzanmış kafasını kaldırıp, "Bir tane Volkswagen Golf'ün olduğu yoldaydık," dedi yayık yayık. Ne dediğini anlayınca, "Volkswagen Golf'ün olduğu yol neredeydi?" diye sordum. Şükrü sırıtarak, "Valla komutanım çok şaşıracaksınız ama bizim olduğumuz yoldaydı," dedi gülerek.

Boş bulunup güldüğümde Göktuğ gülmeye başladı. Onun sıçışmalı gülüşmesinin taklidini yapan Nizami ona katıldı, Şükrü de Nizami'ye falan derken hepsinden çirkin gülme sesleri yükselmeye başladı. "Susun," dedim kısık sesle. "Albay duyacak şimdi. Allah'ım, albay sizi çağırdı da ne ile karşılaşacağını o da bilmiyor ki," diye söylenerek yanıma gelen Kubat'ın bana dayanmasına izin verdim. Kubat kolunu omzuma attı. "Albayı boş ver, Turan Komutan çıldıracak," deyince zorlana zorlana arkama döndüm. Kubat, "Bırak," dedi ve kolunu omzumdan çekmeye çalıştı. Sanki kolunu omzuma atan o değildi. "Bırak, canımı yolda bulmadım ben. Daha otuz bir yaşındayım," deyince kaşlarımı çatarak ona baktım.

Nizami birden acıyla inledi. Ne olduğunu anlayamadığım için arkamı dönüp baktım. Nizami, Şükrü ve diğer askerle birlikte yere düşmüştü fakat askerden de Şeker'den de çıt çıkmıyordu. Şükrü, Nizami'ye döndü. "Bizim devasa taşaklarımızı Canberk de taşıyamadı aga," dedi. Canberk, nöbetteki askerlerden biriydi. Gülerek, "Abi, Allah aşkına kalkın," dedi fakat gerçekten kendini zor tutuyor gibi görünüyordu.

"Canberk, ben sana şeyi anlattım mı?" dedi Nizami yerdeyken. Canı acıyor gibi görünüyordu. Dikişlerini açmak gibi bir aptallık yapmış olabilirdi. "Temel'in ayakkabısını."

"Yok, abi," dedi asker.

"Temel, bir ayakkabı almış. Satıcı demiş ki bir iki hafta sıkar. Temel de durur mu yapıştırmış cevabı: E iyi iki hafta sonra giyerim o zaman." Şükrü, Göktuğ, Serkan ve Kubat salak salak gülerken en çok Kubat'a şaşırdım.

CamScanner ile tarandı

Götü başı dağıtmakla kalmamış bir de son gramlık akıllarıyla toz [illegible] dı. "Ben yazdım bunu. Ben Temel'dim."

"Ben de ayakkabı," dedi Şükrü.

"Ben satıcı," dedi Özgür, Serkan'ın omzunda içeri girerken.

"Ben iki hafta," dedi Göktuğ.

Hepsi birden sıçışarak gülmeye başladılar.

Kubat yalpalayarak kapıya tutununca, "Şuraya gel," diyerek ko[illegible] tum ama yine çekti kendisini. İşaretparmağını bana doğrulttu. "Ben," [illegible] "Canımı sokakta bulmadım."

"Ne canı, ne sokağı? Ayakta duram-" Gülme sesleri yükseldikçe [illegible] seldi. Artık lafımı kestim. Sinirlerim iyiden iyiye bozulmuştu. Bu kadar k[illegible] mişlerdi, anlıyordum fakat albay tarafından çağırılmışlardı. Derhal sesleri kesmelilerdi. "Keleş!" diye bağırışım gecenin içinde yankı yaptı. Hep[illegible] sesi anında kesildi. "Sesinizi kesiyorsunuz ve yattığınız ilk yerde uyuyacaksınız. Anlaşılmayan?"

"Emredersiniz!" dediler biraz sarhoş, biraz ayık bir sesle.

"Güzel." En önden ben, arkamdan sarhoş fakat gazi görünümlü askerlerim gelirken, albayın odasının önünden sessizce geçmeliydik fakat öyle olmadı. Albayın kapısı açıldı. İlk önce bana, ekoseli pijamama, sonra arkamdakilere baktı.

Hepsi ayıla bayıla yürümesine rağmen Serdar Komutan, "Keleş!" diye bağırınca mum gibi dikildiler.

"Emredersiniz, komutanım!"

"Bu haliniz nedir?" Cevap veremediler. Albay bana dönüp, "Sen de mi?" diye sorunca kafamı iki yana salladım. Ekoseli pijamama tekrar göz ucuyla bakıp, "Emin misin?" diye sordu.

Elimi pijamanın kenarına attım. "Yok, komutanım," dedim. Pijamamı çekiştirerek gösterdim. "Turan Komutan'ın kardeşinin bu. Benim kıyafetlerim ıslanınca-" Albayın suratındaki değişim büyük bir şekilde gerçekleşince dudaklarımı birbirine bastırdım. Battı balık Ganj Nehri'ne varır der gibi hızla girişmiştim konuya. Albay büyük bir keyifle bana bakarken, "Uzun hikâye, komutanım," dedim. "Bir gün anlatayım size."

"Vaktim var," dedi albay.

Bu albay bey komutan amca SezAlp'ci. Başka açıklaması olmaz.

"Bir gün inşallah," dedim gerginlikten kırılacak gibi.

Serdar Komutan, Keleş'e döndüğünde Keleş tekrar ayağa dikildi. "Özgür, rahat mısın oğlum?" diye sordu Serkan'ın omzundaki Özgür'e. Serdar yüzünü bize döndüğü için biz Özgür'ün götünü görüyorduk.

"Allah'a şükür, komutanım."

CamScanner ile tarandı

"Nizami," dedi albay onun götüne ters bir bakış atıp Nizami'ye dönerken. "İyisindir inşallah."

"Emredersiniz, komutanım!" diye bağırdı Nizami.

"İyi olacak mısın?"

"Haklısınız, komutanım!"

Albay garip garip ona baktı. "Raporun kaç güne bitiyor?"

"Astsubay Başçavuş Nizami Yıldırım, Ankara. Emret komutanım!"

Albay da ben de Nizami'ye doğumunda bir hata olduğunu, çıkış vaktinden çok önce çıktığını, gelişim sürecinde olduğunu anlatır gibi baktık. Albay, "Götürün şunları, gözüm görmesin bu rezilleri," dedi elini savurarak.

"Uygun adım, marş!" diye bağıran Serkan, omzundaki Özgür ile sol sağ yaparak yürüyünce diğerleri de onu aynı hizada takip etti. Artık gerilmekten çat diye ayrılacaktım. Albay bana bakınca, "Ben de gideyim," dedim sırıtarak. "İnşallah, komutanım."

"Hasan'ın yanına mı ineceksin?"

"İlk önce bir Turan Komutan'ıma görüneyim."

"Bu aralar çok vakit geçiriyorsunuz."

"Arkadaş olmaya çalışıyoruz," dedim Turan'ın bunu asla duymayacağının rahatlığı ile. "Aramız daha iyi."

Evet, öpüşüyoruz. Yetmiyor, yatağa atıyoruz birbirimizi. Bu bey amca çok geriden geliyor ya, üzülüyorum.

"İyi bakalım," dedi albay. Şöyle bir göz ucuyla beni süzdü. Gözleri ekoseli pijamamda çok fazla durdu ve sonra arkasını dönüp odasına girdi. Derin, yürekten bir *of* dudaklarımdan firar ettiğinde koşarak uzaklaştım oradan. Yan koridorda bana doğru koşan askeri gördüm. Yüzündeki endişeyi görünce adımlarım duraksadı. "Komutanım," dedi acele ile. "Sezin Komutan'ım." Onun devamını getirmesini bekliyordum. "Sezin Üsteğmen'im. Komutanım."

"Söylesene asker," dedim.

"Komut-" Derin nefeslerinden dolayı olduğu yerde durdu, ellerini dizlerine yasladı ve nefes nefese, "Turan Komutan-" deyince bende şalterler attı.

"Ne oldu Turan Komutan'a?" diye sorabilirdim ya da söylemesi için bekleyebilirdim. Beklemedim. Sormadım da bir şey. Koşarak merdivenlere ilerledim, hızlı adımlarla indiğimde nezaretteki topluluğa, "Çekil!" diye bağırmamla her biri hizaya girdi. Ellerini alınlarına götürüp selama dururken, onların yarattığı boşluktan hızlı adımlarla geçtim.

Altında ekoseli pijaman varken, her biri üniformalı, senin için selama durmuş dalyan gibi yirmi beş delikanlının arasından geçtiğin gerçeğini unutamam, Seziş.

CamScanner ile tarandı

Hasan'ın olduğu hücrenin önüne geldiğimde Turan Akkurt'un, Hasan'ın bıçak tuttuğu elini bileğinden yakalayıp onun eliyle, onun boğazına bıçağı yasladığını gördüm.

"Tekrar et," dedi sert bir sesle. "Bir daha söyle."

Kulağıma yaklaşan askerin, "Size küfretti," dediğini duydum. Konuşan Bahri'ydi. "*Sezin Kaza nokta nokta noktası gelmezse kendimi öldürürüm,* dedi. Turan Komutan içeri girdikten üç saniye sonra dedi bunu." Kendince sansür yapmıştı. "Sonra hücre kapısını açtı Turan Komutan." Yeri işaret etti işaretparmağıyla. Gözlerim yerdeki kilide kaydığında kilidin kırıldığını gördüm. Gözlerim hücre kapısına geri döndüğünde ise kilidin takıldığı yuvanın da koparıldığını gördüm. "O sese indi herkes."

Turan Akkurt, hücrenin kapısını kırmıştı.

Kapıdan içeri girdiğimde Turan Akkurt'un tekrar, "Söyle," dediğini duydum. Hasan'ın gözleri bandajlıydı. Yüzünü buruşturmuş, acıyla bağırıyordu. Turan'ın tek eliyle onu havaya kaldırdığı duvarda ayaklarını çırpıyor, "Lütfen," diyordu.

"Komutanım," dedi arkadan bir asker.

"Çıkın buradan," dedim onlara dönmeden. "Derhal."

"Emredersiniz," deyip çil yavrusu gibi arka arkaya sıraya girdiler, minik adımlarla yürümeye başladılar. Merakla bakınan Bahri ve Keklik kol kola girmiş fark edilmemeyi bekliyordu. Gözlerini kocaman açmış, Hasan'ın yere değmeyen ayaklarına ve yer ile arasındaki mesafeye bakıyorlardı. Onlara göz ucuyla bakmamla onlar da utana sıkıla hızla ayrıldılar oradan.

Turan'ın gözleri bana döndüğünde bir an Hasan'ı bırakacak gibi eli gevşedi fakat sonra daha sert sıkarak Hasan'ın boğazına bıçağı daha da bastırdı.

"Komutanım," dedim dikkatli bir sesle. "Bir sorun mu var?"

"Sezin Kaza ile konuşmak istiyormuş fakat kelimelerini düzgün seçmeyi beceremiyormuş. Kelime dağarcığını genişletiyorduk."

"Tamam," dedim derin bir nefesle. "Konuşmak istiyorsa konuşalım."

Hasan'ın yüzündeki acı ifadesi birden söndü, kafası sesimin geldiği yere doğru döndü. Turan, Hasan'ı gözlerini benden ayırmadan indirdiğinde hücrenin dışında kalan sandalyeyi yerde sürüyerek Hasan'ın tam karşısına getirdim. Sandalyeye oturdum, Turan da onu hücredeki banka sertçe oturttu.

"Sen," dedi Hasan titrek sesiyle.

"Evet," dedim, gözlerimi Turan'dan çekip ona diktim. Bandajlı olan gözleri yüzünden tam olarak göz göze sayılmazdık ama yüzü bana dönüktü.

"Sezin Kaza sen misin?"

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedim sakin bir sesle. "Sezin Kaza, Deli Komutan, Keleş'in komutanı. Ne diyorsanız. Benim." Turan göz devirdi. Tamam, o Keleş'in komutanıydı artık ama yeni komutan Turan Alp Akkurt diyecek halim yoktu. Onu ifşa etmeye de gerek yoktu.

"Bunca zaman..." Güldü. Elini dizine koydu ve hakiki bir kahkaha patlattı. "Biz bunca zaman bir kadının peşinde miydik yani?" Durdu. "Sen misin Sezin Kaza?" Soğukkanlı bir ifade ile onu izlemeye başladım. Acısını da korkusunu da unutmuş görünüyordu şimdi. "O yüzden mi yüzünü göstermiyordu? Sezin Kaza, kadın mı?"

Turan'a dönüp elimle Hasan'ı gösterdim *ne yapıyor bu dangalak* der gibi. Gözlerini benden Hasan'a doğru çevirdi, sonra da karşı duvara odaklandı. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Hasan en sonunda ona cevap vermeyeceğimi anlayınca gülüşünü kesti ve, "Geçen yıl," dedikten sonra durdu. "Mardin-"

"Dargeçit'teki binayı ben patlattım," dedim sert bir sesle. "İçinde Yassou'nun olduğu."

"İçeride Yassou yoktu," dedi. "Diyarbakır-"

"Bağlar. Özel harekât baskını sandığınız... Tahrir'in sınırlardan çıkamamasını ben sağladım. Ülkemde her yere saklanabilirdi ama benden kaçamazdı. Irak'taki bendim. Suriye'de, bendim. Mardin Nusaybin. Bendim."

Güldü, kafasını öne eğdi, omuzlarını yukarı kaldırıp aşağı indirdi. Yine güldü. "Çok aptalsın." Benden korktuğunu bildiğim için onun gülüşünü izledim. Aptal mıydım? Peki. "Her yeri patlattın. O kadar aptalsın ki. İstediğin her yeri patlat, yine durduramayacaksın."

Turan'ın yüzündeki karanlık ifadenin yüzüne doğduğunu sıktığı elini görünce anladım. Hasan'a çevirmişti vücudunu, fark ediyordum fakat ona dönmeden elimi kaldırdım sadece. Turan'ın yüzü bana çevrildi, ona bakmadım. İsteğimi göz ardı etmedi. Durdu olduğu yerde.

"Aptalsam niye benden saklandınız?" Yüzündeki gülüş soldu. "Diyelim ki ben aptalım Hasan, neden tek biriniz dahi karşıma çıkamadınız? Belli ki hücremandan çıkınca arabayla beni sıkıştıran sizdiniz o gece. Beni sıkıştırmak yerine öldürebilirdiniz. Beni öldüremeyecek kadar benden korkuyorsunuz, değil mi?" Hasan dişlerini sıkmaya başladı. "Benimle konuşmak istiyordun. Buradayım. Bana aptal olduğumu söylüyorsun ama unutma, siz onlarca, yüzlerce hatta binlerce kişi beni indirebilmek için plan yaparken ben tek kişilik aklımla sıkıştırdım sizi. İki yıl boyunca."

CamScanner ile tarandı

Turan Alp Akkurt'un yüzüne döndüm çok kısa bir an. Karanlık ifade yoktu. O yüzde yalnızca bana bakarken parlayan ela gözler, kabaran omuzlar, gurur dolu bir yüz vardı.

Bunun ifademe zeval getireceğini anlayınca Hasan'a geri döndüm. "Bugün, burada bana hiçbir şey anlatmayabilirsin. Hera'nın sizin tarafınızdaki işlerini, Tahrir'i, Yorgi'yi, Yassou'yu, kendini, bilmediğimiz diğer insanları... Bana bunları anlatmayabilirsin, kendi seçimin." Yüzündeki gerginlik rahatlar gibi oldu. "Ama sen anlatsan da anlatmasan da ben her birini tek tek öldüreceğim. Sen de dahil."

Turan bir omzunu duvara dayayıp kollarını göğsünde bağladı, keyifle beni izlemeye başladı. Keyfine diyecek yoktu ve yüzyılda bir görülen *keyifli Turan tutulması* yaşanıyordu. Bu aralar çok sık görünmesi biraz garipti. Yakında başımıza taş da yağardı.

Yüzümdeki soğuk ifadenin yanında içimde kol gezen tehlikeyi hissediyordum. İliklerim onu kurutabilecek bir ayazla doluydu ve nasibini almasına çok az kalmıştı bu adamın.

"Şimdi buradasın. Sanıyorsun ki biz Türk askeri, bize bir şey anlatana kadar işkence yaparız, sonra rahat bırakırız. Benim yöntemim bu değil. Ben işkenceye başvurmam, Hasan. Bana konuşmayacağım dersen tek kurşunuma bakar canını almam. Ben, Türk askeriyim. Sizin bağlılığınızla, yemininizle, davanızla, inatçılığınızla vakit kaybetmem. Kafana sıkar, vakit tasarrufu ederim."

"Bilmiyorum bir şey," dedi titrek sesiyle. "Hiçbir şey duymadım. Bildiklerimi de biliyorsunuz."

Şimdi Sezin Kaza ile konuştuğunun farkındaydı işte.

"Benimle neden konuşmak istedin o zaman?" Öne doğru eğildim. Hareketimden, çıkan sesten, yüzüne vuran havadan ona yaklaştığımı anlayınca geriledi.

Hülyalı ve biraz da meraklı bir sesle, "Şu an yüzünü görebilmek için her şeyi yapardım," deyince Turan'ın artık kendisini tutamayacağını anladım. Ayağa kalktığım gibi göğsüne ellerimi koydum. Kafamı Hasan'a eğmiş, dikkatle onu izliyordum. Turan durmuştu, elimin altındaki kasları ise daha fazla sabredemeyecek kadar gergindi.

"Benim vaktim değerli. Böyle zamanları sana ayırıyorsam bana bilmiyorum diyemezsin. Bir şeyler bilmeli ve bana anlatmalısın."

Kafamı Turan'a çevirdim. Onun öfkeden deli gibi yanan bela gözlerine bakarken dudaklarımı oynatarak, "Lütfen," dedim. *Bu adamdan bilgi almamız gerek ve elimizde kimse yok. Bir şekilde bu siktiğim herifini konuşturmalıyız. Bunu zorlaştırma. Lütfen.*

CamScanner ile tarandı

Turan ellerini kaldırıp göğsündeki ellerimi avuçları içine alınca gözlerimi sertçe kapattım.

"Ben, cidden-"

"Hakkari'deki köye yapılan saldırıdan haberin var mı?" Gözlerimi açtım ellerim Turan'ın sıcak avucundayken. Turan kafasını salladı aşağı yukarı, yavaşça ellerimi kendisinden indirdi ve sandalyemi gösterdi gözleriyle. *Tamam*, dedi sözsüz biçimde. *Saygı duyuyorum.* Geri oturdum sandalyeme. "Tahrir'in yaptığı."

Kafasını salladı, sırıttı Hasan. Onun yüzüne bakarken midemin bulandığını hissettim. Onlarca çocuk ölmüştü. Kaç anne, kaç baba yalnız kalmıştı. Ölen sayısı çok fazlaydı ve o kadar cana rağmen bu adam sırıtabiliyordu. Mutluluk duyabiliyordu. Turan birden onun saçına asılınca acıyla inledi. "Ne sırıtıyorsun?" dedi Turan ona sert bir sesle. "Çok mu hoşuna gitti, orospu çocuğu? Gözünü oyduğum yetmedi, çıkarayım mı onları?"

"Hayır, h-hayır. Tamam. Tamam, anlatacağım." Turan onun saçını daha da çekince bağırarak, "Yorgi!" dedi. "Yorgi var! Bir dakika!" Turan onun saçını bırakınca elini kaldırıp kafasına dokundu. Başını etrafa çevirdi, derin nefes aldı. "Tahrir'i korur, Yassou'yu saklar, diğer örgüt başlarına destek olur. Her ne kadar küçük balık olarak büyükleri telkinlese de Tahrir ile bir güç savaşındalar. Tahrir, Yorgi'ye göre daha güçlü. O yüzden Yorgi su altından iş çevirmeye çalışıyor." Yüzünü buruşturup yutkundu. "Tahrir'in destekçileri var. İçeriden, dışarıdan. Yassou Kamar ile teyze çocukları, birbirlerini korur kollarlar. Yassou elindeki kitabı Tahrir'e götürecekken Yorgi anlıyor, Tahrir'den uzaklaştırıyor Yassou'yu. Kitabı da kendi alıyor."

Elimdeki kitap gerçek kitaptı. Gerçek kitap olduğuna emindim. Peki Yorgi kitabın içinden ne almıştı?

Ve bu boktan olay neden sadece Tahrir ile kısıtlı değildi de onlarca orospu çocuğuyla uğraşmak zorundaydık? Bana göre hava hoştu, sıkar kurtulurdum. Ülkem temizlenirdi, halkım rahatlardı. Sorun o değildi. Sorun, Tahrir'e hiçbir zaman ulaşamayacağımız düşüncesiydi.

Senin adın, Sezin Kaza. Bir şeyi istersen alırsın. Tahrir'in elinde çürümesini istiyorsun. Çürüteceksin.

"Tahrir ile Yorgi dost gibi görünseler de içten içe nefret ederler birbirlerinden. Şimdi Yorgi, Tahrir'i indirmeye yaklaşmıştı, Tahrir anladı. Örgütleri ayaklandırmaya başladı. Bildiklerim bunlar. Ben de Yorgi için çalışıyorum. Hera ile ben. Hera üç sene önce Yorgi onu kendisine çekince Qero'yu bağladı Yorgi'ye."

Kafamı yana eğdim. "Yorgi'yi nerede bulurum?"

"Her yerde olabilir. Bilmiyorum."

CamScanner ile tarandı

"Mordim'i neden çağırdın?"

"Yorgi kitabı aldıktan sonra Yassou'yu öldürecekti. Yassou ölürse Tahrir durdurulamaz. Ben de İsrail'e teslim ettim Yassou'yu. Buralardan uzaklaştırdım. Ben, kaosa kurban gitmem."

"Tahrir nerede?"

"Saklanıyordur," dedi. "Yassou, İsrail'de. Geri dönecek Türkiye'ye. Mordim ile anlaşma yaptı. Türkiye'ye döndüğünde ve Tahrir ile Yassou bir araya gelince..." Sustu. "Kan gövdeyi götürecek."

"Başka kimler var?" diye sordum.

"Çok insan var. İsim bilmem. Biz Yorgi biliriz, onun dedikleri hakkında bilgimiz vardır o kadar." Kafasını eğdi. "Yakın zamanda Yorgi, İstanbul'da bir davete katılacak." Turan ile göz göze geldik. "Ama ne daveti, kimin daveti bilmiyorum."

"Tahrir diğerlerini ayaklandırmaya başladı, dedin. Bu ne demek?"

"Diğer örgütler halka zarar verecek. Halk ne kadar zarar görürse diğerleri o kadar korkuyor Tahrir'den. Bu yüzden... köylerde bulunurlar."

"Demek ki bir şeyler biliyormuşsun," dediğimde Hasan kafasını salladı. "Güzel," dedim. Gözlerimi Turan'a çevirdim. Turan, dudaklarını yaladı. Bakışlarımdan ne anladı ne yapması gerektiğini fark etti bilemezdim. Bildiğim tek bir şey vardı. Bu adam infazı hak ediyordu. "Seni biraz daha misafir ederiz," dediğimde kafasını korkuyla kaldırdı. "Sonra da... olması gereken olur, Hasan."

"Öldürülecek miyim?" Cevap vermeden ayağa kalktığımda Hasan korkuyla bana bakındı. Arkamı dönüp büyük bir adım attığımda, "Ölecek miyim?" dedi titrek sesiyle. Hücreden çıkacakken, "Yorgi," dedi tekrar. Durmadım, bir adım daha attım. "İsterseniz nerede olduğunu öğrenebilirim."

"Biz de öğrenebiliriz," dedim ve arkama bakmadan yürümeye devam ettim. Konuşma bitmişti. Fazlasına ihtiyacımız yoktu.

3 gün sonra, Suriye.

"Hayattaki yegâne üstünlüğüm, Türk doğmaktır."
M. Kemal Atatürk.

Ayaklarım birbirine dolanırken var gücümle koşmaya devam ettim. "Kubat, Şükrü, Serkan!" diye bağırdım. Kulaklarımıza kurşun sesleri dolarken ne kadar kalabalık olduklarını kahretsin ki biliyordum. Çok kalabalıklardı. "Bastırın!"

CamScanner ile tarandı

"Keleş, bilgi ver," diyen albayın sesine karşılık nefes nefese soluklanmaya çalıştım.

"Çok kalabalıklar. Köylüler çok azlar. Bir avuç insan. Aralarında çocuk da var," dedi Turan. "Fırat ve Özgür halkı buradan uzaklaştırmaya çalışıyor. Şimdi bekleyen ekibe ilerliyorlar emre uygun biçimde. Biz meydandayız."

Tahrir'in ayaklandırdığı çetelerden birinin Suriye köylerinden birisinde olacağı bilgisi kulağımıza gelince bizi almak için gelen helikopterle anında buraya intikal etmiştik. Tahrir, Yorgi'ye karşı güç kazanmamalıydı ve biz elimizden geleni yaparak Tahrir'in müttefiklerini azaltmalıydık. Bugün bu yüzden buradaydık.

Dakikalardır süren çatışmada her yerden bir piç çıktığı için saklana saklana ilerlemek zorundaydım. Turan ile aramıza düşen bomba ile ikimiz de ayrı kanatlara ayrılmak zorunda kalmıştık. Kubat ve Şükrü, merkezdeki okula ulaşmaya çalışırken etrafı temizliyordu. Serkan, konumlanan keskin nişancıları temizleyecekti.

"Meydan tarafına doğru ilerliyorum," dedi albay. "Dikkat edin. Plana sadık kalın," dediğinde gergince hepimizden, "Emredersiniz," lafı çıktı.

Bugün, burada Albay Serdar Köktür de vardı. Onun beraberinde bir tim daha bizimleydi. Bu operasyon, albayın burada olmasının şerefine hepimiz için daha bir değerliydi.

"Bir şerefsiz indi, diğer nişancıları ayıklıyorum," dedi Serkan. Turan, "Göktuğ," dediğinde, "Çevrede bir hareket yok," dedi direkt Göktuğ. Roketatar ile köy yolunda bir dağa konuşlanmıştı. "Fareler ortalıkta görünmüyor. Şu anlık oradakilerin bize yeterli geleceğini düşünüyorlar."

Fareler, teröristlerin destek ekibiydi. En hızlı üreyen hayvan olduğu için o piçlere lağım faresini uygun görmüştük.

"Yarağ-" Şükrü başladığı lafı yuvarlayarak bitirince güldüm ve saklandığım yerden çıkarak koşmaya başladım. "Ya onlar benim tüyüme yetmezler. Kim bize yetecekmiş?"

"Alınan her canın intikamını gerekirse kendi canımızla ödeyeceğiz," dedim nefretle. "Tomris'in bedeni ölse ne olur, gücü içimde."

"Sadece vatan için verilecek canımız var," dedi Serkan sakin bir sesle. "Bugün bu itlerin meselesine gitmeyeceğiz."

Önüme çıkan herifi görünce olduğum yerde durup indirdim ve koşmaya devam ettim. Bacaklarıma yüklendim. "Kaza, sana doğru gelen beş kişi. Sol arandalar," diyen Turan ile koruyucu yeleğimin bölmesinden bombayı aldım, silahı tutan elimin işaretparmağı ile pimi çektikten sonra solumda kalan sokağa attım, duvara sırtımı dayayıp beklemeye başladım.

CamScanner ile tarandı

Birkaç saniye içinde patlayan bomba ile oluşan dumanın içinden geçe... "Güzel," diyen Turan'a cevap vermeden ilerlerken ayağıma takılan cansız bedenleri umursamadım.

Gözüm, sağ üstümde kalan binanın çatısında silahıyla Turan'a odaklanmış olan puşiliyi seçti. Silahı kaldırıp atış yaptığımda binadan kayarak inmeye başladı ölü bedeni. Turan'ın tam arkasına düşünce Turan arkasını dönüp göz ucuyla cesede baktı. Ne olduğunu anlamış gibi metreler ötesindeki bana döndü.

Bir şey demeyince güldüm. "Önemli değil," diyerek koşmaya devam ettim.

"Kaç kişiler bunlar?" diye bağırdı albay. "Sabahtan beri amına koyduğumun yerinde vur, vur bitmiyorlar. Keleş 1!"

"Emredin, komutanım," dedi Turan üstümdeki evlerin önündeki patika yolda koşarken.

"Kaç kişiler?"

"Bir anlasam," dedi Turan. "Tahminen şu an sadece köy sınırı içinde altmış kişi var. Çevreden gelecek olanlar da net vardır."

"Fırat, durum ne?"

"Komutanım, sınır kapısına yaklaşmaya başladık. Sınırdaki askerler kalabalığı gördü. Yardıma gelenler oldu. Birazdan çatışma alanına geri döneceğiz," deyince albay, "Sivilleri terk etmeyin," dedi. "Militanlar artacak gibi görünüyor. Yanlarında durmanız gerek."

"Emredersiniz."

İleride su tankının arkasında saklanmış, çatışan Şükrü ve Kubat'ı görünce onların hemen sağındaki duvarın arkasına saklandım. Kubat beni görünce kafasını kaldırıp kontrol etti, elimi kaldırıp işaretparmağımı gösterdim. Bu *sorun yok* işaretimdi.

"Merkezdeki okul binasında yaralı askerler var," dedi Şükrü bağırarak. "Korumamız gerek. Şehit yok fakat iki ağır yaralı var!"

Kafamı kenardan çıkarıp benim duvar arkasını geçtiğimi görenlere ateş etmeye başladım. Bir, iki, üç, dört derken duvarın tam kenarına denk gelen kurşun ile saklandım tekrar.

"Kubat, koru!" diye bağırarak sağa doğru açılmaya başladım. Etrafımda uçan kurşunlara rağmen ilerideki evin içine girebildiğimde, "Bu kadar hızlı olmamaları gerekiyordu," dedi Turan. Evin kapısını arkamdan kapatırken evin arka kapısı açıldı. Silahımı kaldırıp nişan aldığımda içeri giren Turan ile silahımı ondan çektim.

Merdivenlere yöneldim. Hızla merdivenlerden iki kat çıkıp son katta konuşlandıktan sonra Şükrü ve Kubat'a ateş edenleri belirledim. Her birini

CamScanner ile tarandı

ben tek sıkmaya başladığımda beni fark ettiler. Onlar da olduğum yere sıkmaya başladı. O sırada Turan Akkurt, hemen yan pencereme yerleşti ve benim gibi karşı atağa geçti.

"Şükrü ilerleyin!" diye bağırdı Turan.

Biz Turan ile onların önünü temizlerken albay ve iki asker karşı arada görünüdü. "Temiz, komutanım. Devam edebilirsiniz," dedim mikrofona seslenerek. Albay sertçe kafasını indirip kaldırdıktan sonra ilerlemeye başladı iki askerle.

Benim bomba attığım sokağın başında beş kişi görününce Turan ile göz göze geldik. Bir saniye sonra her birine sıkmaya başladık. Kaçacak delikleri olmadığından kurşun yağmurumuzun arasında kendilerini kurtarmaya çalıştılar ama nafileydi.

"Gündoğdu hep uyandık, siperlere dayandık," dedi Kubat keyifli bir sesle.

Şükrü eşlik etti. "İstiklalin uğruna da al kanlara boyandık."

Göktuğ devam etti. "Sandılar Türk uyudu, ata cenge buyurdu."

Serkan güldü. "Türk'ün asker olduğunu dünyalara duyurdu.

Fırat abi de onlara uydu. "Ülkemiz Türk ülkesi, âşık eder herkesi."

Hep birlikte bir ağızdan, "Üstümüzden eksilmesin al bayrağın gölgesi!" diyince dudaklarımı birbirine bastırdım şevkle.

"Korku'yu tatma vakitleri geldi de geçti, değil mi komutanım?" diyen Tuğtar'ın sesi ile çaprazda kalan binadan Korku'nun kükremesi yükseldi. Öyle bir silahtı ki bu âlemde tek olduğunu her yerde belli ediyordu.

Ben Türk'ün elinde, Türk'ün nefretiyle sizi bitirmeye yemin ettim diyordu. *Bu intikam,* diyordu. *Bu Türk'ün intikamının sesi, acısı, kurşunu.*

Arka arkaya, bir ıslık gibi çıkan seslerle birlikte o sese koşanları indirmeye başladık Turan'la.

Bas konuş mikrofonu kapattım. "Üç gündür ortalıkta görünmüyorsun," dediğimde cevap vermedi. Operasyonda kişisel bir meseleyi açmam hiç de hoş değildi, evet fakat yalnız kalabildiğimiz tek an buydu. Son üç gündür onu ya albayla görüyordum ya da görmüyordum. "Şimdi de konuşmuyorsun, güzel."

"Yorgi'nin katılacağı davetin peşindeyim," dedi sakin bir sesle karşıdan gelen tek kişiyi indirip. "Sen de alaydan çıkmamışsın duyduğuma göre."

Evet çünkü evim biliniyordu ve bu hoş değildi. Alayda da onunla yan yana gelemiyorduk. Bu üç günde *Turan Komutan'ım şunu yaptı, albayla, Yorgi'yle değil* tarzı haberler dışında onun ismini kimseden duymamıştım.

CamScanner ile tarandı

Mesaj atmalıydım fakat ilk gün atmayınca ikinci gün atmak bana çok gurur kırıcı geldi. O da hiç sormamıştı beni. Yani ben en azından öyle biliyordum.

"Evim tehlikede, biliyorsun," dedim.

"Bana gelseydin."

"Çağırılmadım."

Cevap vermedi. Bok gibi hissediyordum.

Arka kapının açılma sesini duyunca kafam birden kalktı. Merdivenlerdeki koşuşturmalar ile Turan'la göz göze geldik. Kafasını eğip kaldırdığında hafifçe geri çekildik. Merdivenin yanına, onların bizi göremeyeceği korkuluğun yanına geçtik. Üçüncü saniyede yukarı ilk çıkan bana döndü. Turan hemen arkasındakinin boynuna kolunu sarıp arkasına geçti. Çıkan üçüncü kişiye tekmesini geçirdiğinde sona kalan merdivenlerden geri yuvarlandı.

Ben, benimle ilgilenenin eline tekme atıp silahımı çıkardığımda şerefsiz elime bir tekme attı. Yumruğumu yüzüne geçirdim, o toparlanamadan elindeki silaha davranıp kenara fırlattım. Yüzüne bir yumruk daha geçirdiğimde ayağını karnıma geçirdi. Geriye doğru düştüğümde üzerime çıkıp bir yumruğunu yanağıma geçirdi. Kafam yana savrulunca altdudağımı ısırıp güldüm.

"Çok yakından tanıdığım biri bana düşmana ilk hamleyi yapmamı ama asla kendimi tanıtmamamı söyledi." O geriye doğru düşerken kenardan silahımı aldım ve hiç beklemeden alnına sıktım. "Bu da öğrendiğin son bilgi oldu."

Turan iki adamı da halledip bana döndü ve, "İyi misin?" diyerek kolumdan tutup kaldırdı. Az önceki raconumu duymamıştı, buna üzülür gibi oldum.

"Bir şey yok. Acele etmeliyiz," diyerek ondan uzaklaştım. Yere attığım silahımı alıp dışarıyı kontrol ettim. Temiz görünüyordu.

"Durum nedir?" diye sordum.

"Okula ilerliyorum. Binalar temiz," dedi Serkan. "Çok fazla değillerdi. Destek yok. Hallettik, şükürler olsun."

"Etraf temizlendi," diyen Şükrü derin bir nefes aldı. "Şimdi etrafta saklanarak geziyorlardır. Az kaldılar büyük ihtimalle. Destek de gelmedi."

"Siz ne yaptınız?"

"Okul binasındayız. Bizimkilere yardım ediyoruz."

Albaydan ses çıkmazken, "Geliyoruz," dedi Turan. Aynı anda binadan çıktık ve etrafı kontrol ederek ilerlemeye başladık. Yavaş adımlarla yukarı doğru çıkarken Turan bana döndü. Demekle dememek arasında kalmış gibi durdu, sonra demeye karar verdi. "Sana mesaj atacaktım."

CamScanner ile tarandı

"Daha önemli işlerimiz var," dedim sadece. "Yoğunuz. Sorun değil."

Tabii ki sorun. Böyle yapmasıyla seninle oynadığını düşünüyorsun ve umursamıyormuş gibi davranıyorsun. Bunu alışkanlık haline getiriyor.

"Yazamadım," deyince tekrardan, "Sorun değil," dedim ve ona döndüm. "Bir şey değişmedi. İşimize geri döndük. Kafaya takılacak bir *şey yok.*"

"Var," dedi. Kaşları çatıldı. Hoşuna gitmediğini fark ettim. "Sen varsın. Seni kafama takıyorum."

Kalbim hızla bir kez duvarına vurdu ama buna vaktim olmadığı için ona dönmedim. Cevap vermeden ilerlemeye devam ederken, "Kaza," dedi yorgun bir sesle. Umursamazca ona döndüğüm an onun arkasında fark ettiğim şeyle gözlerim büyüdü.

"Siktir," dedim. "Siktir, siktir, siktir." Turan ne gördüğüme bakmak için arkasını dönemeden onu kolundan tutarak koşmaya başlamasını işaret ettim. "Siktir," dedim tekrardan. Koşmaya, koşturmaya başladık. Mikrofona dokundum. "Fareler geldi, burayı bastılar. Göktuğ, neredesin?" dedim öfkeyle mikrofona konuşurken. Göktuğ'dan ses çıkmadı.

"Komutanım, fareler geldi. Yaklaşık kırk kişi görünüyorlar," diyen Turan arkasına bakarak koşuyordu. "Hendeklere, batıya ve doğuya doğru dağılıyorlar."

"Anlaşıldı, tamam," dedi albayın sesi. "Yerinizi belli etmeyin. Oraya geliyoruz. Etrafı saracaklar. Kıskaç taktiği. Ben onay vermeden aksi hiçbir faaliyette bulunmayın. Keleş, duyuyor musun?"

"Anlaşıldı," dediler bir ağızdan. Göktuğ hariçti.

"Göktuğ," dedim tekrar mikrofona. "Göktuğ, ses ver."

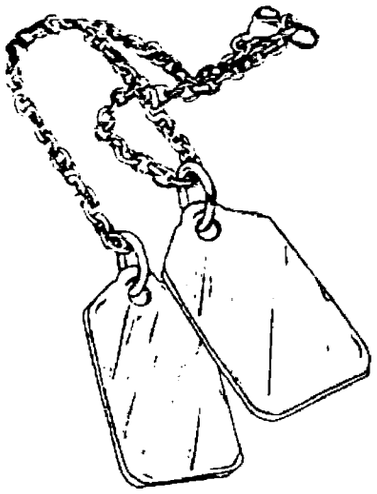
"Göktuğ," dedi Özgür'ün sesi. Endişeli geliyordu ve her birimiz farkındaydık. Destek gelmişti. Elinde roketatar ile bekleyen Göktuğ destek ekibini durduramamıştı. "Göktuğ duymuyor musun, oğlum? Sezin Komutan sana diyor."

"Göktuğ," dedi Turan sert bir sesle. "Ses ver."

"Göktuğ Alacak," dedi albayın aksi bir cevap dahi veremeyeceğiniz, nefes alırken bile titreyeceğiniz kendinden emin sesi. "Fareler buradalar. Nasıl izin verdin geçmelerine?"

Cevap vermedi. Bir nefes sesi dahi gelmedi ama hepimiz biliyorduk. O en açık açık söylememize gerek yoktu ama ben söyledim. Göğsümde oluşan boşlukla Turan'a döndüm. "Bir şey oldu," dediğimde Turan cevap vermedi. "Göktuğ'a bir şey oldu."

CamScanner ile tarandı

15. SERÇEPARMAK KURALI

Kim askerimi arkada bırakmamı sağlayabilirdi? Canımı bırakırdım, askerimi bırakmazdım.

Bunu kimseye anlatamıyor muydum? Anlatırdım. Askerim, vatanım kadar değerliydi gözümde. Göktuğ cevap vermemeye devam ediyorsa ondan cevabı söke söke alırdım. Bana cevap vermezlik yapamazdı.

"Göktuğ Alacak," dedim sert bir sesle. "Eğer başına bir şey gelmediyse gazabımdan kork. Başına bir şey geldiyse de gazabımdan kork."

Göktuğ, görev yerini terk etmeyecek kadar dikkatli, işini yarım bırakmayacak kadar gözü açık bir çocuktu. Onu tepede bulmaları imkânsız olmalıydı. O zaman ne olmuştu? Onun olduğu yere varmak burayı hep birlikte temizlemekten daha uzun süreceği için şimdi Göktuğ'a koşamazdım.

Turan ile okula girmiştik. İçeri girdiğimiz an acı çeken askerleri görmemizle kocaman bir küfür savurmuştuk. Ağır yaralılardı. Serkan, içeri girdiğimizde bize döndü. Askerlerden birisi deli gibi bağırıyor, inliyordu. Diğeri sessizce, boynu kan içinde, yere bakarak zor nefes alıyordu.

"Sıkıntı ne?"

"Birisi boyuna yemiş kurşunu." Onlara doğru koşup acele ile boynu kan içinde kalmış askere baktım. Gözleri kocamandı ve çok sık nefes alıyordu.

"Telaş yapıyor."

"Sakin ol," dedim ona kaşlarımı çatarak. "Heyecan yapma, korkma. Sakin olmazsan daha fazla kan kaybedersin." Kafasını salladı hızlı hızlı. Serkan elini çekince askerin boynunu dikkatli bir şekilde gerdirdim. "Kafanı böyle tut, gergin kalsın boynun. Damarlarına bir şey olmamış, kas yırtılmış. Elini tut burada. Sakin ol sadece."

"Kom-"

"Konuşma," dedim askere. "Meşgul etme boynunu şimdi. İyisin. Kırpırdama sadece." Gözlerini kapatıp açınca diğerine döndüm, Turan ile göz göze geldik. Turan'ın gözlerindeki sert bakış yerindeydi. Dhib, dikkatli bir öfkeyle beni izliyordu. Ondan bakışlarımı hızla çekip askerin omzunu kontrol ettim. Ağrı çektiği için inliyordu. Kurşun büyük ihtimalle omzundaki kemiğe denk gelmişti, şu anlık sol kolunu kullanamazdı. Hatta uzun bir süre kullanacağını düşünmüyordum. Ona bir şey demedim. Kandıracak halde değildim.

CamScanner ile tarandı

Ayağa kalkıp Turan'ın karşısında dikildiğimde beni baştan aşağı süzdü, eldivenlerimdeki kanlara bakıp gözlerime döndü. Güven veren gözlerine karşılık gözlerimi kapatıp açtım sanki onun emirlerini beklediğimi belli eder gibi.

"Okulda kal, konumlan."

"Emredersiniz."

Onun sol yanından geçerken sol serçeparmağım çok hafifçe kalktı ve onun da sol işaretparmağının kalktığını eldivenlerimiz üzerinden parmaklarımız temas edince hissettim. Kalbim yerinde sarsıldı, titreyerek gözlerimi sımsıkı kapattım. Bir saniye süren bir temastı çünkü ben hızla onun yanından ayrılmıştım fakat etkisi bir saniyeden oldukça fazla sürdü.

Hızla boş sınıflardan birisine ilerledim. Boynuma asılı silahım uzun ve yakın menzilde kullanılabilen bir silahtı. Diğerlerinde uzun menzil silahı olmadığı için konumlanmalıydım.

"Sezin, okul sana emanet. Birlikte durmamız daha iyi olacak fakat uzun sürecektir. Senin orada olman ve askerleri koruman gerek. Ayrılacağız hepimiz," dedi albay. Okulun içindeki adım seslerini duydum, Turan ve Serkan gidiyordu.

Boş sınıflardan birisinden bulduğum perdeyi üzerime aldım. Perdenin kirli olması şansımaydı. Sırtıma iyice yerleştirip cam kenarına geçtim. Dürbüne odaklandıktan sonra silahın ucunu doğru yere ayarladım. "Okul bende, komutanım," dedim.

"Eli silah tutabilen herkes ayaklansın. Duydunuz mu?" diye sordu albay sert bir sesle. Yanımızda gelen bir tim daha vardı. "Yanımdaki dört kişi ile devam ediyorum," dedi albay sonra. "Buradan acilen çıkmamız lazım. Göktuğ'un ne durumda olduğunu bilmiyoruz. O çocuğu oradan çıkarmamız lazım."

Göktuğ nasıldı?

"Emredersiniz, komutanım!" dedik her birimiz. Fareler kalabalıktı, artmaları an meselesiydi. Artmamaları adına farelerin başını azken koparmalı, buradan ayrılmalıydık. Yaralı askerlerimiz vardı, daha fazla bekleyemezdik. Göktuğ kafamı kurcalasa da şu an onu düşünemezdim. İçerideki askerleri korumalıydım.

"Komutanım, geri dönelim mi biz sınırdan?" diye sordu Fırat abi.

"Hayır!" diye hırıldayan albaydan sonra, "Emredersiniz, komutanım," dedi. Albay devam etti. "Turan, hendekler Şükrü ile sende. Serkan ve Kubat, sağ ve sol yakayı size bırakıyorum, çocuklar. Ben ayrılıyorum," dediğinde yanındakilerden birkaç ses geldi ama ne dedikleri anlaşılmadı. "Siz

CamScanner ile tarandı

ikiniz yukarıdaki eve, sen Şükrü'nün sen de Serkan'ın yanına," dedi albay yanındakilere. "Anlaşılmayan bir şey var mı, Keleş?"

"Hayır," dedik.

"On beş dakika," dedi Serdar Komutan boğazdan gelen bir sesle. "Bir dakikayı geçmeyecek. On beş dakika sonra hepsi temizlenmiş olacak. Duyuyor musunuz beni?"

"Emredersiniz!"

"Gazamız mübarek olsun, çocuklar."

Turan'ın Şükrü ile okulun önündeki meydana çıkmasını izledim. Şükrü'ye dönüp iki parmağı ile sağdaki hendekleri gösterince Şükrü sertçe kafasını salladı. Turan, gözlerini bana çevirdi rotasını şaşmaz gibi. Ona baktığımı fark etmedi büyük ihtimalle. Kafasını çok hafifçe, belli bile olmayacak şekilde iki yana salladığını seyrettim. Etrafa bakınarak uzaklaşmaya başladı.

Fareler, albayın dediği gibi her yere dağılırken okula doğru üçe ayrılarak gelenlerden en arkalarında kalanı tek kurşunla yere indirdim. Sakin bir şekilde onun hemen bir önündekine geçtim, bir atış daha yaptım. Omzundan vurulan, dramatik bir şekilde geriye doğru savrulunca en öndekinin beni fark ettiğini gördüm ve alnını hedef aldım. Onun kurşunu saklandığım yerin yanındaki duvara denk geldi, benimkisi alnına.

"Canına göz kulak ol," dedi Turan soğuk bir sesle.

"Ben mi?" dedi Şükrü şaşkınca.

"Aynen," dedi Turan geçiştirerek. "Ben her zaman olamam."

Bana mı diyordu?

Şeker'im sana söylüyorum Kazaim sen anla diyor, Seziş.

Kaşlarımı kaldırarak güldüm, gülme sesim ona ulaşsın diye gülüşümün yarısında mikrofona bastım. Benim gülüşümün kulaklara vardığından eminken tek bir silah sesi geldi. Gözlerim ilk silah sesine döndü, Turan'ın gittiği taraftandı.

Gülüşümü duymuş ve bana söylediğini kanıtlamak ister gibi boş atış yapmıştı. Havaya yaptığı atışından sonra köyün gebe kaldığı seslerin her biri, askerlerimin silahlarından kopuyordu.

Ses çıkarmadan önümdekileri indirirken ortada kalanın koşarak okula ilerlediğini gördüm. Göz devirerek üzerimdeki perdeyi attırdım, belimdeki kılıftan tabancamı çıkardım. Bir ayağımı kaldırdım, tabancayı arkama doğru uzatıp topuğumla süngüyü çektim ve fişek yatağına düşen fişekle birlikte girdiğim sınıftan serinkanlılıkla çıktım.

CamScanner ile tarandı

"Üç kişi hendeklere doğru koşuyor," dedi Kubat. "Korku'yu bağırtacağım da biriksinler diye bekliyorum. O üçlüye dokunmadım. Size gelecekler."

"Tamam," dedi Şükrü ciddi bir sesle. "Bende."

Okulun içine giren iki kişinin ayak seslerini duyamasam da içeride olduklarını biliyordum. Bu yüzden askerlerin olduğu sınıfın kapısının önünden geçip gitmeden kapılarını kapattım. Merdivenlere ilerleyip en yukarısına konumlandım. Merdivenler dönerek indiği için, kıvrıma nişan aldım ve bekledim. En öndeki aptalca davranıp, umursamadan yukarıya çıkmayı düşünecekken kafasının üstüne tek atışımla birlikte aşağı yuvarlandı.

Korku'nun kükremesini duyduğumda birikmelerini bekleyen Kubat, elindeki biricik silahı bağırırken mikrofonuna basıp gülüş sesini bize dinletti. Zevk alıyordu psikopat. Göz devirdim. Sadece Kubat'ı Korku ile salsak köy meydanına, yirmi kişiyi tek bir çizik dahi almadan kahkaha ata ata alırdı. Zaten onu keyiflendiren tek şey buydu.

Hazırlıklı bir şekilde aşağı inmeye başladığımda, yanımdaki duvara saplanan kurşuna baktım.

Ön tarafa istese de çıkamayacak olanın arka taraftaki sınıflardan birisine tırmanacağını düşünerek merdivene en yakın olan, kısa sürede çabuk çıkabileceği sınıfa baktım ilk önce ve *bingo*. Bacağını açık camdan içeri sokan salağı görünce onun göğsüne isabet edecek olan tek kurşunumla icabına bakıp arkama döndüm. İlk önce konumlandığım sınıfa girdim ve hızla silahıma koştum. Silahın şarjörünü yeniledikten sonra meydanda salak salak gezinen, etrafı kontrol ederek ve saklanarak okula doğru gelen üç gerzeği saniyelik aralıklarla bitirdim.

Göktuğ'u merak ediyordum ve çocuk halen daha ses çıkarmıyordu. Neredeydi?

Hızlı ve sakin düşünmeye devam etmeliydim. Perdeyi üzerime tekrar almak için kenara eğilmişken, çığlık atarak koşan bir adamın elindeki silahın tetiğine basarak okula geldiğini görünce ciddi bir şekilde kafamı kaldırdım ve izledim. Dokunmadım, öyle izledim boş boş o salağın koşuşunu.

Bana kalsa biraz daha izlerdim fakat askerlerin olduğu sınıftan gelen tek atışla adam beynine kurşun yedi ve geriye savruldu. Kafamı dışarı çıkarmadım, yaralı askerlerden biri olana dayanamamıştı düpedüz.

Silah sesleri yavaş yavaş azalırken perdeyi katlayıp kenara koydum, silahımı omuzladım ve iki yan sınıfa geçtim. Sınıfa girer girmez askerlerin ikisinin sıralarda geriye doğru yatıp gözlerini kapattıklarını gördüm.

Arkamı dönüp mikrofonun düğmesine bastım. "Durumları kritik görünüyor. Çok kan kaybettiler."

CamScanner ile tarandı

"Anlaşıldı, tamam," dedi albay. "Araç geliyor. Buradan ayrılıyoruz."

Askerlerin yanına dönüp durumlarını kontrol ettim, boynu parçalananın durumu hiç iyiye gitmiyordu. Yüzü sapsarı kalmıştı, gözleri neredeyse içeri çökmüştü ve boynuna sıkıca bastır dememe rağmen kan kaybından dolayı güçsüz düşmüş, elini öylesine yarasına bastırıyordu. Omzundan vurulan acıyla inliyordu ki artık onun kemiğinden vurulduğuna resmen emindim. Onu kurtarsak da çok uzun bir süre kemik ağrıları yaşayacaktı.

Silah sesleri kesildikten sonra Turan Alp Akkurt, "12 dakika 3 saniye," dedi nokta koymuş gibi pes bir sesle. "Çok bile sürdü."

"Toparla askerleri, Kaza. Daha fazla üremeden gidelim şuradan," dedi albay.

"Emredersiniz," diyerek askerlerin zaten duyduğu emri onlara iletmedim. Boynundan vurulmuş olanı dikkatle kaldırırken boynuna elimi sertçe yasladım. Eli vurulanlardan biri omzundaki kemikten vurulanı aldı. Diğerleri bana yardım etmek için yaklaştı.

"Turan. Askerlerden birisini tankı almaya gönderdim. Siz de birkaç kişi çıkın, Göktuğ'a gidin. Ben çocuklarla kalıyorum."

"Emredersiniz, komutanım," dedi Turan. "Kaza ve Kubat," dediğinde askeri dikkatle merdivenlerden indirirken, "Yukarı bak," dedim askere, asker dediğimi yapıp gerdirdi iyice boynunu. Turan Komutan devam etti. "Siz benimle gelin. Şükrü ve Serkan, siz askerleri alın."

"Anlaşıldı, komutanım," dediler. Serkan ve Şükrü'ye askerleri verirken onların oldukça arkasında duran Kubat ve Turan'ın ellerini silahlarına atmış, hafif aralık bacakları ile ciddi bir duruşta bu tarafı izlediğini fark ettim.

"Kendilerine çok güveniyorlardı," dedi Kubat'ın sert sesi.

"Biz de kendilerini yok ettik," diye devam etti Turan.

"Boynu gergin kalsın, yarasına sıkıca bastırmayı unutmayın." Dikkatle beni dinleyip kafalarını salladılar. Köye giriş yapan tankı gördüm, "Dikkatli olun, tamam mı?" diyerek Şükrü'ye geri döndüm.

"Emredersiniz komutanım. Bizde." Yutkunarak bana döndüğünde gergince onun omzunu sıvazladım. "Bizi habersiz bırakmayın, komutanım. Göktuğ hakkında her ne bilgi varsa..." Serkan devam ettirdi. "Bizim de haberimiz olsun. İyi veya kötü."

"Kötü bir şey yok," dedim ve geriye doğru bir adım attım. "Keleş için hep en iyisi var." Göz kırpınca güldü aslanlarım. Savaştan değil, düğünden çıkmıştım. Bizim en büyük kutlamamız bu kansızları havada, suda yahut karada temizledikten sonraydı. Köyün içine girmiş olan, onlara ilerleyen tankın yanından geçip koşar adımlarla Turan ve Kubat'a yaklaştım.

CamScanner ile tarandı

Üçümüz arkamızı dönüp ilerlerken Turan bana göz ucuyla baktı. Ben de ona bakınca Kubat'tan, "Korku'yla etmemiz gereken bir istişaremiz var. Üçadım arkanızdayım," sesi geldi. Sonra adımlarını yavaşlatarak arkamızda kaldı.

Turan onun arkada kalmasına göz ucuyla bile bakmayıp, "Nasılsın?" diye sorunca, "Endişeli," dedim. "Göktuğ'un başına bir şey geldiğini düşünmek istemiyorum ama o çocuk başına silahı da dayasan roketatarın başından ayrılmaz."

"Sende yeri ayrı, değil mi?" Konuşamadım çünkü gerçekten içten bir şekilde endişeleniyordum. Felaket senaryolarını şu an çalıştırmamalıydım. Çalıştırırsam Göktuğ'u döverken çok acımasız olurdum. Çok acımasız olmaya gerek yoktu. "Hepsi farklı ama Göktuğ daha bir farklı."

"Ona baktıkça o köprüdeki çocuğu görüyorum ister istemez," dedim omuz silkerek. "Hayattan vazgeçmek isteyen ama korkan bir çocuktu. Şimdi korkusu da yok. Dallama gibi dalar tehlikeye."

"Tehlike Keleş'in işi," dedi Turan.

"Varsın tehlike olsun, bize başka türlüsü yakışmaz."

"Bu üç günde ulaş-"

"Boş laf sıkmadığını biliyorum," dedim sakin bir sesle. "Her şey için, dedim sana." Ona ne için güveneceğimi sormuştum Hera konusunda. Her şey için demişti. Ona her şey için güvendiğimi biliyordu. "Lafımdan dönmem. Bana yazamayacak kadar meşgul olduğunu, olmasan bana yazacağını bilecek kadar tanıdım seni. Büyük adamsın, büyük konuşursun. O yüzden laflarına küçükmüş gibi bakmadım, bakmıyorum, bakmayacağım. Yazamadım diyorsan yazamamışsındır."

Gözlerini benden çekemedi. Sanki ben yüzyıllarca uzak yıldan ve günlerce uzak ülkelerden gelmiş olan o değerli mücevherdim. Tektim. Başka bir tane yoktu daha benden. Öyle bakınca bana, gözlerimi çektim ondan. Dikkatle, benden başkası yokmuş gibi, başka bir tane de zaten istemiyormuş gibi bakarsa çekerdim tabii bakışlarımı.

Köyden çıkmış, yukarı doğru çıkmaya başlamıştık. Kubat'tan ses gelmiyordu. Göz ucuyla ona bakınca o üç adımı bozmadığını fakat bizi dinlemediğini fark ettim. Tüm dikkatiyle etrafa bakınıyor, tek bir seste Korku'yu bağırtacak gibi tetikte görünüyordu.

Silahıma sarılmış yürürken gözlerim ileriye kilitlendi. Göktuğ'un konumlandığı yerde, kamuflajlı olan roketatar yerindeydi fakat başında kimse görünmüyordu. Kaşlarım çatıldı, "Yerinde yok," dedim, adımlarım hızlandı.

CamScanner ile tarandı

Turan, önüme geçip hızlı ve büyük adımlarla yukarıya tırmanırken Kubat, "Arkanızdayım, komutanım," dedi, etrafa bakınarak bizi koruyordu. Roketatarın arkasında kimse yokken öfkeli adımlarla ilerlemeye başladık. Sonra sesler geldi kulağıma. İnleyen ve küfreden. Küfreden sesi çok iyi bildiğim için, "Siktir," dedim. Hızlandım.

Ses Göktuğ'a aitti. Yorgundu, öfkeliydi, sinirliydi ve hiç durmadan küfrediyordu.

"İliğini, kemiğini siktiğimin çocuğu," diye devam eden küfür babasını yok edip onu piç bırakmakla devam ediyordu. Hızla yukarı çıktığımızda Göktuğ, ayı gibi duran dört adamın sonuncusunu yumruklayarak bayılttı. Hali hal değildi. Yüzü gözü şişmişti ve ciddi bir şekilde yorulduğu belli oluyordu. Ayakta zor durur gibi geriye doğru birkaç adım attı. Kafasını kaldırdığında Turan'ı fark etti. Gözleri kısılarak bizim tarafa baktı. "Komutanım?" diye sordu.

Sonra gözleri bana kaydı. "Abla!" dedi büyük bir hevesle. Kafası yerinde değildi ve komutanım demeyi unutacak kadar dağılmış gibiydi. Aşağı doğru sevinçle koşar adım ilerlemeye başladı. Adımları hafiften rotasından kayıyordu ama o bana kendisini kanıtlamakla meşguldü. "Abla, Allah belamı versin dördü de dalyan gibiydi. Tek başıma aldım. Ben aldım abl-" Benden yediği tek yumruk ile direk gibi yere yapıştığında Kubat kafasını yanımdan çıkardı, yere doğru yığılmış olan Göktuğ'a baktı. Turan, roketatara doğru ilerleyip onu toparlarken Göktuğ'un başına eğildim.

"Bu, başını belaya soktuğun içindi," dediğimde Göktuğ kanlı dişleriyle sırıttı hiç gocunmadan. "Şimdi ne olduğunu anlat."

Onu yakasından tutup diktiğimde, "Farelere roketatarı hazırladım, beklerken dört kişi birden başımda bitti," dedi gülerek. Kanları ağzından taşıp çenesine doğru süzüldü. Büyük ihtimalle damağı açılmıştı ve oluk oluk kanıyordu. "Roketatarı bıraktım, hedef alacakken birisi kafamın arkasına geçirdi silahı. Büyük ihtimalle bayılmam lazımdı ama hepsini aldım. Tek başıma, ben kendim ald-" Diğer yumruğum burnunda patladı, Göktuğ'un gülümsemesi de gözleri de yavaş yavaş kapandı. Sesi usulca söndü ve ellerimin arasında geriye doğru kaydı. "Bu da ses vermeyip beni endişelendirdiğin içindi. Şimdi dinlenebilirsin."

Onu elimden bıraktığımda derin bir nefes almıştım. Başının belaya girdiğini biliyordum fakat o kadar endişelendirmişti ki anlatamazdım. Orada çatışırken soğukkanlı kalmak ve Göktuğ'u düşünmek arasında defalarca kez gidip gelmiştim.

"Beyin sarsıntısı geçiriyor olmasın, komutanım?" dedi Kubat.

CamScanner ile tarandı

"Bir bok olmamıştır dimağını siktiğime," dedim öfkeli öfkeli. Turan gözlerini bana çevirirken ona baktım. "Ölmez herhalde?" dedim öylesine sorar gibi.

"Orasını sen bileceksin," dedi Turan ağırkanlı bir şekilde. "Bana mı soruyorsun?"

"Ölmez," dedim, yüzüm gerildi. "Yok yok, bir şey olmaz." Turan kaşlarını kaldırıp keyifle bakarken göz devirdim. "Olmaz olmaz."

"Ben bilmem," dedi Turan kafasını eğmiş, gülmemek için uğraşıyormuş gibi. Göktuğ'a bir bok olmazdı. Kötüye bir şey olduğu yoktu, asabım bozuluyordu. Yine de endişelenmeden yapamıyordum. Eğilip Göktuğ'un bileğini aldım sanki öylesineymiş gibi, nabzı normal atıyordu. Sanki yerden bir şey almış gibi ayağa kalktım.

Kubat, Göktuğ'a eğilecekken Turan roketatarı bana uzattı, hızla aldım. Hiç zorlanmadan sanki omzuna hafif bir çuval atarmış gibi Göktuğ'u attı ve en önden ilerlemeye başladı. Büyük adımlarını izlerken mikrofonuna bastı ve, "Göktuğ alındı, komutanım. Bir zararı yok. Bayılmış," dediğinde albay ona bilgi vermeye başladı, dudaklarımı yaladım.

Yıkılmayan koca bir duvar gibi aşağı iniyordu. Göktuğ, aslında dört kişiyi aldı diye sevinecek çocuk değildi. Aynı anda on kişiyi istese beş dakikada alırdı, büyük ihtimalle adamlar sert çıkmıştı. Bir de söylediğine göre kafasının arkasına darbe almışken dördü ile uğraşmıştı, bu yüzden tebrik bekliyordu. O darbe ile yere yığılmalıydı fakat roketatarın başına geçemesinler diye onlarla oldukça uzun süre boğuşmuş olmalıydı.

Düşüncelerim Göktuğ'u, bakışlarım Turan'ı ve arkasını *-kasasını yani,* Sezgi- izliyordu. O sırada sırıtarak sinsi sinsi, "Ne kadar da güçlü. Tam âşık olmalık, değil mi?" diyerek bana eğilen Kubat'a yan gözle baktım.

Göz devirdim onun keyifli haline. Bu konunun ona bu kadar keyif vermesi sinirimi bozuyordu. Ona aldırış etmedim. Zaten eğlendiği tek konu buydu. "Gay olduğunu biliyordum," dedim ve Turan'ın arkasından yürümeye başladım.

"Hayır, ben senden bahsediyordum!" diye bağırdı Kubat arkamdan koşarken. "Sizden yani. Komutanım. Sizden."

"Hıhı, aynen."

"Ben Nizami miyim? Vallahi sizden bahsediyordum. Hayır." Kusar gibi yaptı. "Hayır. Ben değilim. Ben kadınlardan-" Durdu. "Erkeklerden kesinlikle hoşlanmıyorum." Bekledi. Çenesinin yine düştüğünü fark edip, "Ben biliyorum ki âşık oldunuz siz," dedi ve bizi almaya gelen arabaya gidene kadar sesini çıkarmadı.

CamScanner ile tarandı

Bizi yol üzerinden alan arabaya bindiğimizde Turan, Göktuğ'u ortaya fırlatmıştı. Göktuğ'un baygın vücudu da aracın ortasına uzanmıştı. Kubat ayakları ile onun ellerini iterek adım atacağı yeri açtırdı, sağa kuruldu ve Korku'yu da dikkatle yanına oturtur gibi yaptı. Gözlerini bana dikti, Korku'nun gövdesini okşadı gözleri bendeyken.

Kubat, Korku'yu yanına oturtup bizi Turan'ın yanına postalarken herkesi şaşırtarak Turan'ın kucağına oturmamız şoku.

Göz devirerek araca bindim ve Turan'ın yanına kuruldum. Kubat, dümdüz karşısına baktı. Ben arabaya binince arkamdan da arka kapıyı kapatacaktım ki Turan üzerime eğilerek kapıyı çekmeye yeltendi. Ellerimiz çarpışınca kendimi yavaşça geri çektim fakat bu çok ama çok kötü bir karardı.

Turan üzerime eğildiği için geri çekilince ona fazlaca yaklaşmış bulundum.

Turanişko'nun kucağını otururuz diye düşünürken, dudaklarına yapışmamız şoku.

Böyle bir şey yaşanmayacaktı!

Turan kapıyı kapattı, gözlerini bana çevirdi kapıdan elini çekmeden. Ona dikkatle baktığımı görünce gözleri ilk alnıma, sonra gözlerime kaydı. Bedenini hafifçe geri çekti, üstümden tamamen kalkmış sayılmazdı. O koca ellerinden birisini yüzümdeki maskeye uzattı ve ağzım ile burnumu tamamen kapatan maskeyi aşağı indirdi. Nefes aldığımı hissederken yutkundum. O zaten çoktan kendi maskesini çıkarmıştı. Geçen günlerde geride bıraktığımız İsmet İnönü bıyığını kesmişti, yüzü yine pürüzsüz duruyordu.

"Sıcaklamışsın," dediğinde yaşadığım dejavu ile titredim. Gözlerimi acele ile ondan çektim.

Sıcakladın mı? Çıkaralım mı üzerini? Daha iyi olabilirsin, daha iyi yapayım seni.

Araba ilerlemeye başladı, bizim hazır olduğumuzu fark edip. Kubat'a yan gözle baktığımda onun öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yasladığını, ellerini önünde birleştirip kafasını iki bacağının arasında kalan zemine doğru eğdiğini gördüm. Bizimle ilgilenmediğine emin olamasam da çekinmeden Turan'a döndüm. "Yok, iyiyim böyle," dediğimde elinin tersini alnıma doğru getirdi.

Alnımdaki terleri eldiveninin tersi ile aldıktan sonra gözlerini yanaklarımda, burnumda ve gözlerimde gezdirdi. "İyi misin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Hıhı," dedim acele ile başımla onaylarken.

"Daha iyi yapmak istiyorum belki seni."

CamScanner ile tarandı

Boğazımı temizledim Kubat'a göz ucuyla bakarak. Kubat, yeri seyrediyordu. O da ne dediğini fark edince kendisini geri çekti. İkimiz de aynı anda kafamızı arkamıza yaslayınca çıkan sesten dolayı Kubat kafasını kaldırdı, fark ettim. Onu umursayamadım, gözlerimi sımsıkı kapattım. O an oturduğumuz yeri sımsıkı tutan elimin yanında bir el hissettim. Eldivenli elin serçeparmağı, serçeparmağıma dokundu. Gözlerim açıldı, tavanı seyrettim.

Bir insan sadece serçeparmağını dokundurarak güven verebilir miydi? Turan Akkurt, bunu iki seferdir nasıl başarıyordu?

O dakikadan sonra Fırat abi ve Özgür'ü alana kadar dördümüzden de ses çıkmadı. Albay, Serkan ve Şükrü; diğer timin askerlerini götürmek için birlikte Şırnak'taki askeri üsse gitmek zorunda kalmıştı. Askerleri Tunceli'ye kadar bekletemeyeceği için ve askerlerle kalacağı için albay emri ile rotamızı şaşmadan yol üzerinden Fırat abi ve Özgür'ü almıştık. Köy halkını Suriye'deki asker koruması altındaki bölgeye emanet etmişlerdi. Onlar yanımıza geldiğinde Özgür direkt Göktuğ'un yanına çökmüş, Fırat abi, Kubat Korku'yu çekince onun yerine kurulmuştu.

"Var mı kaybımız?" diye sordu Fırat abi yerleşirken.

"Yaralılar var," dedi Turan. "Kaza, yardım etmeye çalıştı. Durumları ciddi olduğu için Şırnak'ta durdular. Albay, Şükrü, Serkan bu gece dönecek geri. Askerlerin yanında duracaklar o zamana kadar."

"Allah güç, kuvvet versin aslanlara," dedi Fırat abi. "Rabbim bizimle beraber. İnşallah çabuk iyileşirler."

"İnşallah," dedik bir ağızdan.

Özgür, Göktuğ'un başında bağdaş kurup oturmuştu. Öndeki, arabayı kullanan asker alaydan bir askerdi. İsmi hatırıma gelmiyordu fakat soyadı Koçak'tı. Koçak göz ucuyla Göktuğ'a baktı. "Merakımı mazur görün fakat Göktuğ'un durumu ciddi değil, değil mi komutanım?" diye sordu endişeli bir şekilde. "Bindiğinden beri hiç sesi çıkmıyor."

"Yok, yorulmuş," dedi Turan.

Özgür, gözlerini bana çevirdiğinde onun korkusunu gördüm. En iyi dostu upuzun boyuyla yığılmış, kalmıştı. Bir santim bile oynamıyordu. Tabii endişelenirdi. Edi ile Büdü gibi her an birliktelerdi, ayrıldıkları anda da başlarına bir şey geliyordu. Gerçi birlikteyken de pek mantıklı kararlar vermiyorlardı fakat ayrıyken daha bir salak oluyorlardı.

Gözlerimi kapatıp açtım güven vermek ister gibi. Özgür kaşlarını çattı. Anlamamış gibi bakınca kafamı aşağı yukarı sallayıp tekrar gözlerimi kapatıp açtım. Onayımı kuvvetlendirmek istedim. Özgür'ün yüzü bembeyaz oldu. "Ne?" diye sordu büyük bir yıkım yaşamış gibi.

CamScanner ile tarandı

Fırat abi, Kubat, Turan; Özgür'e döndüler sesinin desibelinin yüksek çıkması nedeniyle. Anlayamaz şekilde baktılar. "Neye ne?" diye sordum.

"Komutanım, siz ne diyorsunuz?" diye sordu ve yutkunarak Göktuğ'a yaklaştı.

Benim de kaşlarım çatıldı. "Sorduğun soruya cevap veriyorum," dedim onun duygusallığını anlayamazken.

Gözünden yaşlar dökülürken kafasını kaldırdı, "Göktuğ, öldü mü?" diye sordu büyük bir üzüntüyle.

Başta anlayamadım. "Ne alaka lan?"

"Siz... onayladınız," dedi Özgür korkuyla. Kafasını Göktuğ'un zemine yapışmış yüzüne yaklaştırdı. "Kardeşim... Kardeşim!"

"Ne diyor bu?" dedi Turan.

"Oğlum, sen mal mısın lan?" dedim sinirle.

Kubat ne olduğunu anlayıp, kafasını iki yana sallayarak Fırat abiye döndü. "Gerçekten sıkıntıları var bu çocukların. Bir gün döveceğim elimde kalacaklar ha."

"İman eksikliğinden," dedi Fırat abi.

"Haklısın," dedi Kubat. "Cumaya bile benim zorumla."

Turan da ne olduğunu fark edip tek eli ile silahına tutundu, kafasını arkaya geri yasladı. Umurunda değilmiş gibi soyutladı kendini ortamdan. Gözlerini de kapattı. Diğer elinin serçeparmağı, serçeparmağıma dokunduğu için o elini kıpırdatmadı bile.

"Ne?" dedi Özgür onları duyamazken. Göktuğ'un kafasını kucaklamaya çalışıyordu.

"Geri zekâlı o hareketimden bunu mu anladın? Ne ölmesi lan?"

"Komutanım, siz öyle onay verince..." İsyanla dikleşti, gözyaşlarını sildi sertçe. "Ben size *Göktuğ öldü mü* diye sorar gibi bakıyordum komutanım, siz niye bana onay veriyorsunuz? Kalbim çıktı."

"Sen üzülme diye onay verdim ben," dedim. "Kuş beyinli uşak. Öyle bir şey olsa bu kadar sakin mi kalırım?"

"Ben ne bileyim, komutanım? Koçak'ın sorudan sonra ben öyle gibi baktım. Siz de sanki *başınız sağ olsun* der gibi-"

Ben, "Tövbe estağfurullah," diye sabır çekerken Turan kafasını yasladığı yerden kaldırdı, bela gözlerini ona dikti, "Sen beynini nerede bıraktın?" diye sordu ciddi bir sesle.

"Yani benimledir herhalde, komutanım," dedi Özgür tedirgin tedirgin.

"Yok," dedi Turan. "Bir yerde kalmış."

CamScanner ile tarandı

"Kalmış mı?" Özgür bana baktı yardım ister gibi. Ona bakmıyordum. Fırat abiye sığındı, o da ses etmedi. Kubat zaten ona bakmıyordu. "Kalmış herhalde."

"Bence de kalmış," dedi Kubat.

"Kesin kalmış. Geri dönelim mi?" diye sordu Turan.

"Dönelim. Beynim orada kalmasın," diyen Özgür'ün gerçekten de kafasının gittiğini fark ettim.

Dudaklarımı birbirine bastırıp *yazık olmuş* der gibi bakarken Fırat abi, "Eyvah eyvah," diyerek bir elinin tersini diğer elinin avucuna vurdu. "Başımıza bunlar da mı gelecekti?" dedim ben de. Fırat abi, "Yazık oldu çocuğa," derken Özgür gözlerini kırpıştırdı, bize baktı.

"Ben çok mu salağım?" diye sordu. Kubat, "Estağfurullah, evet," dedi.

Özgür, Göktuğ baygın durduğu sürece ortamdaki en mal insan olduğunu kabullenir gibi geriye yaslanıp susunca, ortamda konuşan başka kimse kalmadı. Tunceli sınırları içerisinde hepimiz kasklarımızı çıkarmıştık. Alaya yaklaştığımızda ayılmaya başlayan Göktuğ, "Ben neredeyim?" diye sızlanırken Özgür heyecanla, "Kardeşim," diyerek öne eğildi fakat ben onu omzundan geri itince ne olduğunu anlayamadı.

Ayılan Göktuğ'un yakalarına yapıştım saatlerdir bunu bekliyormuş gibi. "Sen nasıl o kadar dikkatsiz olursun lan? O kadar konuştuk, nasıl cevap vermezsin?" diyerek ona bir tane geçirince kolunu kaldırıp kendisini korumaya çalıştı. Araç alayın bahçesinde durunca Kubat gülerek, "Keyiflendim be," dedi, arabadan indi. Ben, Göktuğ'u döverek arabadan çıkarınca Kubat gerindi elindeki Korku ile. Rahatlamak ister gibi kollarını iki yana açtırıp esnedi. "Bugün çok güzel bir gün."

Göktuğ benden aldığı darbelerle sakınarak uzaklaşmaya çalıştı, izin vermedim. Turan da Fırat abi de Göktuğ'un benden dayak yemesine ses çıkarmadan alaya yürümeye başladı. Göktuğ'un kıçına tekmemi yedirdim. Göktuğ götünü tutarak benden kaçarken, "Komutanım!" dedi ama ben yakasından tuttum.

Yalpalayarak kendisini düzeltmeye çalıştı. Bir tane daha tekme yiyince, koşmaya çalıştı fakat dengesini sağlayamıyordu. Yere düşecek diye düşünürken Fırat abi onu ensesinden tutup toparladı. Göktuğ kafasını zar zor kaldırdı, Fırat abiye odaklanamayıp havaya baktı, önünü göremiyor gibiydi.

Turan, olayları umursamadan cebindeki telefonu çıkararak kulağına tuttu ve alaydan içeri girdi. Asla umurunda değildi.

CamScanner ile tarandı

"Allah razı olsun, abim. Canım abim. O kadar korku doluyum ki anlatamam, abim," dediğinde Fırat abi onu ensesinden tutmayı bıraktı, Göktuğ yüzüstü yere yapıştı. "Ya kurban olduğum abim. Niye, abim ya?"

Fırat abi, "Hepimizi korkuttun lan," diyerek ensesine yapıştırdı bir tane. Hırsını alamamış olacak, götüne de vurdu. "Bir kere mikrofona basıp *iyiyim* diyemedin eşrefini siktiğim. Abini de sikerim, abim deyip beni yumuşatma."

Fırat abi, ona ters ters bakıp içeri geçti. Göktuğ, göz ucuyla beni kontrol etti, ayağa kalkıp kaçacaktı ama çok yakınında olduğumu görünce pes etti. Kendi isteğiyle ellerini yere dayayarak ayağa kalktı. Onun karşısına dikildim. "Beni ne kadar korkuttuğundan haberin var mı?" diye boğazdan gelen bir sesle konuşunca dudaklarını birbirine bastırdı. Kafasını eğdi ve benden santimlerce uzun olan çocuk, önümde küçücük kaldı.

"Özür dilerim, komutanım."

"Özgür!" diye bağırdım. Kucağındaki Lazkiye'nin sarı tüylerini okşayarak bizi izliyordu. Göktuğ'u dövmem içine oturuyordu. Ne kadar birbirleri ile uğraşsalar da içleri gidiyordu diğerine bir şey olunca.

"Komutanım!"

"Gel buraya," dedim ona. Lazkiye'yi bırakıp koşarak gelirken Göktuğ'a tekrar döndüm. "Çocuk," dedim ona. Gözlerimi kıstım. "Beni ne kadar endişelendirdiğin hakkında bir fikrin var mı?" Kafasını iki yana salladı. "Kafana aldığın darbeye rağmen dört kişinin hakkından gelmişsin. Peki beni ne kadar gururlandırdığından haberin var mı?"

Sonunda bundan bahsetmeme karşılık gözleri parlayarak bana döndü ve yüzüne yediği son yumrukla geriye doğru yalpaladı. Özgür ne için geldiğini anlamış gibi hızla Göktuğ'u düşmekten kurtarırken, onları arkamda bırakarak yürümeye başladım. "Revire göster o dürzüyü. Kafası iyi değil, çok darbe almış," diye seslendim yürürken.

Özgür, "Emredersiniz, komutanım!" diye bağırırken, "Aslan Sezin Komutan'ım!" diye bağırdı Göktuğ arkamdan gülerek.

"Kes lan!" deyince, "Canınıza kurban, komutanım!" diye bağırdı.

Sırıtarak alaydan içeri girdim, odama doğru ilerlerken Turan Alp Akkurt'un bir hışım odasının olduğu koridordan çıktığını gördüm. Kulağındaki telefona, "Evet?" dedi. Adımlarını kocaman atıyor, bir an bile beklemiyordu. Gözlerim onu takip ettiğinde Turan'ın en son, "Hayır, birkaç seferlikti. Bir daha olmayacak demiştim," dediğini duydum.

Pardon, Seziş? Onun bal damlayan ağzı ne der?

CamScanner ile tarandı

Kaşlarımı kaldırdım, sırıtan yüzüm usulca soldu. Turan Alp Akkurt, yanımdan geçip giderken yüzüme baktı, kısaca kafasıyla selam verince ben de karşılık verdim. Acelesi varmış gibi göründüğü için gözlerimle onun hızlı hızlı yürüyen bedenini şaşkınca izledim. O kadar sinirli görünüyordu ki bir an anlayamadım. *Birkaç seferlikti, bir daha olmayacaktı* derken neden bahsediyordu? Hayır, aklıma kötü şeyler gelmiyordu da neden o kadar sinirliydi?

Birkaç seferlikti derken, Seziş?

Beni ilgilendirmiyordu.

Arkamı dönüp odama girdim, eşyalarımı alıp hızlıca banyoya ilerledim. Alayda duşa girerken artık normalden de tedbirli olduğum için etrafı iyice bir kontrol ettim. Bu dikkatimle birlikte banyoya gireceğimi fark eden sevimli kıyafetli Özgür, büyük ihtimalle evine giden adımlarını bana çevirip banyonun önünde nöbet tutmuştu. Ses etmeden banyomu yaptım. Üzerimi de banyo içerisinde giyindim ve ıslak saçlarımla çıktım dışarı. Sessiz anlaşmamız ben banyodan çıkınca bitti, Özgür bana bakmaya utanır gibi yere eğdi başını.

"Eyvallah, Toklu," dediğimde, "Ne demek, komutanım," dedi saygıyla. "Komutanım olmasanız da her daim kapınızda nöbet tutardım."

Elimi uzatıp onun saçlarını karıştırınca kafasını kaldırdı. "Eve gidecekmisiniz? Siz alayda mı kalacaksınız?" diye sordu, kafamı salladım. "İsterseniz bir şey yapayım," diyerek arkasını gösterdi ama kış kadar evine kendisi zor sığışmıştı. Benim gibi o da bekâr personel olmasına rağmen lojmanda kalıyordu. Nedenini merak etmiyordum, büyük ihtimalle kurallara uymadığı için lojmanlardan uzaklaştırılmıştı. Bir ara Serkan ile kalıyordu, Serkan da onu evden kovunca Tunceli'nin sokaktan hallice evlerinden birisini tutmuştu. Evinde bir yatak, bir koltuk, televizyon, mutfak ve banyodan başka bir şey yoktu. Tuvaleti giysi dolabıyla birlikte terastaydı. Zaten dağda yatıyorum, güzel eve gerek yok, demişti ve bulduğu ilk tek odalı eve girmişti.

Eve kendisi zor sığdığından bunu teklif etmesine tebessüm ettim. "Yok, sağ ol. Sağ olasın. Sen evine geç. Ha evim ha alay. İkisi de aynı, değil mi?" diye sorunca, "Evet, komutanım, tabii ki," dedi acele ile. Yorgun görünüyordu. "Turan Komutan eve gidebileceğimizi söyledi. Fırat abi ve Göktuğ çıktılar. Fırat abi, Göktuğ'u almış eve. Serkan ile Nizami abi de gitti."

"Ee, kim kaldı bizden?" dedim geriye kalanları bilsem de. Turan, bu gece büyük ihtimalle alayda kalırdı. Onunla konuşmak istediklerim vardı ve üç gündür devam eden kaçak meselemizi halletmek istiyordum.

CamScanner ile tarandı

Evet, müsait olsaydı bana mesaj atabilirdi fakat benim aklımda başka bir mesele daha vardı.

En son Hasan'ı sorguladığımız gün, ona sevgili olmadığımızı söylememden sonra başlamıştı bu *işim vardı, yazamadım* meselesi. Sanki benden kaçıyordu. Beni yalnız bırakıp düşünmemi falan mı istiyordu yoksa gerçekten de benden uzaklaşmaya mı çalışıyordu; bunu anlamalıydım.

"Valla bir tek Kubat Komutan'ım var sanırım."

Ne!

Ne?

"Öyle mi?" *Öyle mi? Peki ya Turan'ım?* "Turan Komutan da mı?"

"Turan Komutan'ım ben Göktuğ'u revire bıraktıktan sonra daha üzerini bile değiştirmeden çıktı alaydan. Arabasını da aldı. Hani şu görkemiyle baş ağrıtan G63-"

"Evet, evet, biliyorum," dedim kafam karışsa da. "Anladım." Turan gitmiş miydi? Tamam, gidebilirdi. Bana neydi?

Ama öyle gidince de biraz kırgın hissettin sanki, Seziş.

"Sen evine geç," dedim tekrardan. "Görüşürüz sonra."

"Görüşürüz, komutanım." Saygıyla baş selamı verip kayboldu koridordan. Ben de diğer eşyalarımı odama bıraktım, saçlarımı hafif nemli kalana kadar kuruttum çünkü tamamen kurutmaya dayanamıyordum. Başımı ağrıtıyordu kurutma makinesinin sesi.

Beyaz bir tişört ve altıma da kamuflaj pantolonumu giydim. Aralık ayında olduğumuz için alayın içerisi oldukça sıcaktı, dışarısı ise kara hazırlık yapıyordu. Tunceli'nin ayazı göt kesen bir soğuktu. Üzerime yine de ceketimi geçirip sigaramı ve kibritimi de aldım, dışarı çıktım. Banklardan birisine yürürken gece karanlığının ceketimin üzerine kar gibi yığılmasına izin verdim. Bir banka geçip sigaramı yaktım ve derince bir nefes çektim içime.

Sigara saatlerdir boğazımdan geçmediği için başta bir yaksa da daha sonradan başımdaki ağrıyı aldı. O sırada alayın kapısından çıkan Kubat Yürek, ceketinin yakalarını kaldırmış, ellerini cebine sokmuş bir şekilde iki yana bakındı. Benim bankta olduğumu bilir gibi adımlarını bana çevirdi, büyük adımlarla bana doğru yürümeye başladı.

Kubat'ın iki metre olduğuna emindim. Turan ile yan yana geldiklerinde aralarındaki boy farkı gözle fark edilecek kadar azdı. Yapılı bir adamdı. Adımları yere değdiğinde kendisinin yaklaştığının haberini veriyordu. Görmesem de onun geldiğini anlayabileceğim kadar aşinaydım korku salan adımlarına. Silahı gibi tek bir sesi ile kendisini belli ediyordu. Geç de olsa

CamScanner ile tarandı

kendisini vatanına adamıştı. Benden iki yaş büyüktü, rütbe olarak benden bir basamak düşük olması onun akademi çıkışlı değil de vatani görevinden sonra yedekte kalan bir asker olmasındandı.

"Yalnız mı kaldık?" diye sordu yanıma geçip kendi sigarasını yakarken.

"Her asker evine döner," dedim sigaramın dumanını havaya bırakırken.

Aynen, nefesimin buharı ile havaya süzüldü. "Bu sefer evsiz kalan Nizami Bey'in oğlu değil de biz olduk desene."

"Benim evim var," dedi Kubat.

"Benim de," dedim ama esasında evsiz sayılırdık.

Şimdi ikimiz de evimize gidemiyorduk. İkimizin de ailesi yoktu. Yüreğimiz boştu, elimiz boştu. Tek yükümüz omzumuzdakilerdi. Mezara bile omzumuzdakilerle gidecektik ve her asker gibi biz de evimize, toprağımıza dönecektik.

Ev için bir çatı, dört duvar gerekmiyordu. Sıcak bir sobaya, altı yanan ocaklığa da gerek yoktu. Toprak yeterdi ev olmaya.

Sessizce Kubat'la yan yana oturduk dakikalarca. Beşer tane izmarit bırakmıştık yerde. O bana sormadı, ben ona sormadım. O bana sormazdı, ben de ona hiç sormamıştım. Onunla birbirimize kendimizi anlatmamıza gerek yoktu. Omuz omuza verdiğiniz insanın omzunda ne taşıdığını önemsemiyordunuz. Bu zamana kadar bir kez dahi eski nişanlısını anlatmamıştı, ismini ağzına almamıştı. Ben de öyle. Eskiden evlenmek üzere olduğum kızı ya da geride bıraktığım ailemi ona anlatmamıştım. İkimiz de ketumduk, hiçbir sırrımızı kimseye söylemezdik.

Sezin ve Kubat olmaya devam ettik. Sustuk, birlikte. Oturduk, birlikte. Çok şey anlattık aslında, birlikte.

Aklıma düşen her şeyle birlikte, küçüldüm oturduğum yerde. Sanki her türlü musibetin başıma geldiğini hissetmiş gibi ailemin eskisi gibi başıma üşüşmesini düşündüm. Annem ve babam hastaydı. Babamı kanser, annemi de kalp hastası etmiştim belli ki. Bunun suçunu elbette bana atacaktı büyük ihtimal. Aynen geçmişte olduğu gibi başıma ne zaman kötü bir şey gelse beni daha da üzmek, ağlatmak için daha büyük bir bela ile geliyordu başıma.

Büyük abim, böyleydi. Babam beni azarlarken araya girer, "Seziş bunu bilerek yaptı," diyerek babamı daha da doldururdu bana karşı.

Şimdi de hayatımda bir sürü zorluğun doğduğunu bilir gibi damlayıp, "Senin yüzünden," nutuğu çekmişti sağ olsun. Omzuma bir yük de o bırakmış, hazır yükümden dolayı dizlerim bükülmüşken bir de tekme atmıştı.

Annem zaten sürekli bayılan, çabuk yorulan bir insandı. Kalp hastası olması için bana ihtiyacı yoktu eminim ki. Yine de onun hasta olduğunu

CamScanner ile tarandı

düşününce yüreğim sızlasın diye bekliyordum. Evet, şaşırmıştım ama niye aman aman üzülmüyordum?

Babam kanserdi. Ne kanseriydi bilmiyordum ve ölüm kapısına dayanmışken dahi bana bir telefon açıp da beni çağıramayacak kadar niye benden nefret ediyordu, anlamıyordum. Her zaman kızgın, eli ayarsız ve korkunç bir adam olmuştu. Ona üzülüyor muydum? Kanser olmasına şaşırmıştım. Ama deli gibi üzülmüyordum, açıkçası sadece korkunç hissediyordum.

On bir yıldır görmediğim ailemin durumuna üzülmem gerekirken hiçbir şey hissedememek miydi benim cezam? Yüzlerini unutmak mıydı? Başıma neler gelip gelmediğini merak dahi etmeyen insanlara ulaşmalı mıydım? Kalbimi kıran, yıllarca beni bir taraflarım mor şekilde gezmeye mahkûm eden insanları arayıp geçmiş olsun demeli miydim? Bir yabancı gibi?

Düşünmek çok korkunçtu. Onları on bir yılda pek anmayan babaannem ve sesini bile duymadığım abim Sezer neden son zamanlarda beni bulmuştu ki? Kafamı daha da dağıtayım mı istiyorlardı? Mutlu olmasa mıydım ben?

Onları düşünmekten kaçman lazım, Seziş. Onlarla, ancak onları unutarak başa çıkabiliyorsun.

Unutmak çözümdü. Unutmazsa insan yaşayamazdı. Her acıyla savaşarak başa çıkamazdı.

Ben, hayallerimin sadece bir hayal olduğu yüzüme bağırılırken ve asla asker olamayacağım bana vurularak öğretilmeye çalışılırken savaşabilirdim ama o hatıralarla başa çıkamıyordum.

Ortaokulda hayallerimizi yazdığımız o küçük kâğıtta *Yarbay Sezin Kaza* yazımı gören büyük abim, babama söylemişti asker olmak gibi bir hayalim olduğunu. O günü çok net hatırlıyordum.

"O düşüncelerinin hepsi hayal. Duydun mu? Sen asker olmayacaksın! Okutmam yoksa seni. Duydun mu beni? Askerlik sadece hayal. Hayallerin sadece hayal!"

"Anladım, baba. Lütfen vurma artık."

"Ben içeri geçiyorum," dedi Kubat. Beni daldığım yerden kurtaramadı. Kafamda hatıralar dönerken gözlerimin daldığı yerden kopamadım. "Sen de çok dışarıda durma. Bünyen sağlam olsa da Tunceli'nin soğuğu çarpıyor."

"Sezai yemek hazırladım, gel ye. Olmayacak asker. Kız başına, ne asker? Yemeğe gel."

"Anne babamı durdur, çok sert vuruyor. Dur de, ne yemeği? Anne bir kez olsun kızıma vurma de. Bir kez olsun karşısında dikil, yalvarırım sana," diye bağırıyorum içimden ona. Dışımdan söylemeye gücüm yoktu.

CamScanner ile tarandı

"Sezai yemek hazır diyorum. Gelsene."

Gözlerimi birden ona çevirdim ve düşünmeden, "Ziyafet'le aranız nasıl?" diye sordum. Aklımı meşgul eden gün tekrardan oynarken kafamdan silinmiyordu. Anneme bağıramıyordum ama içimden isyan ediyordum.

Kubat kalkacakken vazgeçti ve geri oturdu. "Ne?"

"Sesli söyle, Sezin. Sesli söyle. Hayallerin sadece hayal. Askerlik yok. Yarbay Sezin Kaza diye bir şey yok. Sen kızsın, ne askeri? Askerlik erkek mesleği, ben seni bunun için büyütmedim. Sesli söyle. Hayallerim sadece hayal de, gerçek olmayacak de."

"Hayallerim sadece hayal. Tamam, vurma. Gerçek olmayacak, vurma!"

Hatıralar susmuyordu. Geçmiş hiç mi hiç geçmiyordu. Bir balonun içinde birikiyor, tek bir iğne ucu ona değdiği an etrafa saçılıyordu. Sense etrafa saçılan her parçanın arasında boğuluyordun. Kendine gelemiyordun, zaten kendinden gitmişken iyice uzaklaştırıyordu geçmiş seni.

"Ziyafet'le aranızda bir şey var," dedim Kubat'a dönerek. Omzumu silkttim, iç dünyamı yansıtmayacak kadar deneyimli ve eğitimliydim. Dudağımın kenarıyla güldüm. Yaşadığım küçük krizi omuzdaşıma yansıtmamayı seçtim. Kafamı dağıtmak için onun yaptığını yaptım. Özel hayatıyla ilgilendim. "Çok belli. Yaşamamanız gereken bir şey yaşadınız, değil mi?" diye sordum göz kırpıp omzumla onun omzuna çarparken.

Kubat'ın kaşları çatıldı. Kafamdaki sesler susmasa da azaldı biraz, onlara olan odağımı kaybettim. Başka bir şeye ihtiyacım vardı açıkçası. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Turan'a ihtiyacın var çünkü o susturabiliyor kafandakileri.

"Nereden çıkardın?"

"Sen Turan Komutan ile benim aramdakini nereden çıkardıysan oradan." Sırıttım. "Götümden yani."

"Ben götümden çıkarmadım yalnız. Sizinkisini sağır sultan dahi biliyor artık." Kaşlarım kalkınca, "Tamam, sadece ben biliyor olabilirim ama herkes anlamıştır herhalde," diye düzeltti kendisini. "Kimse fark etmiyorsa yuh diyeceğim ama Serkan fark etmiyor. Turan'ın hâlâ seninle uğraşıp seni aşağıladığını düşünüyor. Turan'a da kızıyor bu yüzden. Bir de Turan sana alttan alttan yürüyor diye düşünüyor. Asıl sen adam yürüyorsun, bunu bilmiyor daha."

"Üstüme iyilik sağlık," dedim sadece. "Konuyu kendinden uzaklaştırmak için uzun konuşup, kafamı karıştırmak istemiş olmanı takdir ediyorum fakat Ziyafet'e olan ilginin farkındayım."

"O deli karıya ilgi mi duyacakmışım? Peh."

CamScanner ile tarandı

"Bir kadına asla *karı* demezsin. Nefret etsen dahi *karı* diyecek kadar saygısız bir adam değilsin. Abayı yakmışsın ve kendine çok sinirlisin."

"Yanlış anlamışsınız, komutanım. Kendisi ile anlaşabildiğimiz tek konu, Tunceli sınırları içinde ikimizin de yaşamak zorunda olduğu gerçeği." Kaşlarım kalktı. "Çalınmasın diye boynuna bağladığı ayakkabılarına kırmızı boya döktüğüm için, gidip de yeni alacağım arabanın sahibiyle flörtleşmesini izlediğim kadına mı abayı yakmışım?" Güldü *hah* der gibi. "Benim o kafadan kontak ile yanlışlıkla dahi işim olmaz."

"Öpüştünüz, değil mi?" dedim gözlerimi bayarak ona bakarken. Çok belliydi. Çok fazla konuşuyordu, telaşlanıyordu, sık sık yutkunuyordu. Hiç onluk hareketler değildi.

Kasıldı. İnkâr etmek için ağzını açtı, sonra vazgeçti. "Nasıl anlayabilirsin? Hiçbir açık vermedim bile," dedi yenilgiyle.

"Şükrü kardeşlikten bahsederken ruhunu teslim edecektin. Senin gibi bir adam kolay kolay bir şeyi kafaya takmaz. Ziyafet'le kavga etseniz üzerinde durmazsın çünkü umursamazsın. Onu umursayacağın bir şey yaşanmış olmalı. Şükrü'ye karşı o konuda mahcup gibisin ve sen..." diyerek kaşlarımı kaldırarak gözlerimi belerttim. "Ziyafet'le sadece kavga etseydiniz Şükrü'ye o kadar sert çıkışmazdın. Şükrü'ye karşı kendini suçlu hissediyorsun, bu da iki şeyle mümkün. Birincisi ya Ziyafet'le öpüştün ya da yattınız."

"Tövbe tövbe," dedi gergin gergin. Cebindeki paketten sigarasını çıkardı ve yaktı. "Tövbe," dedi yutkunarak ileri bakarken. Derince bir nefes daha çekti içine. "Tövbe estağfurullah," dedi tekrardan. Gözleri duvara kilitlenmiş gibiydi ve o duvarda sadece duvarı görmediğine emindim.

"Fırat abi, Kubat'ın içinde çıkar mısın? Bir şey konuşuyoruz," dedim sakince. Gözlerini duvardan çekemediğini görünce güldüm. "Ziyafet'ten etkilendiğini duvarda seviştiğiniz görüntüler oynuyormuş gibi izlerken belli etmene gerek yoktu."

"Ne?" dedi çarpılmış gibi bana dönerken. "Komutanım, siz iyice yanlış şeyler düşünüyorsunuz. Hasbinallah ya. Tövbe Allah'ım. Şeytandan koru beni."

"Yatmadığınızı anladık, tamam çakma Fırat abi. Zaten yattığınızı düşünmemiştim, onu direkt elemiştim ama şimdi haline bakılırsa sen kafanda çoktan seviş-"

"Yanlışlıkla oldu, tamam mı?" dedi birden patlayarak. Sigarayı tutan eli ile ileriyi gösterdi kızgın bir tavırla. Jest ve mimiklerini kontrol edemiyordu. "Remzi abiden çıktıktan sonra Şükrü'yü eve bıraktığım gece, sürekli kavga edip didiştiğim kadını öpmeyi ben de istemezdim."

CamScanner ile tarandı

"Yazık olmuş," dedim kafamda netleşen düşünce ile kalkarken. Kafamı dağıtmıştı biraz bu konu. Onun neden sürekli Turan ve benimle uğraştığını da anlamış olmuştum. Birkaç adım atıp uzaklaştım ondan. "Neyse, iyi geceler."

"Sarhoştum," deyince ona göz ucuyla baktım. Durdum, vücudumu ona çevirdim.

"İki üç kadehle sarhoş olmayan birisin, Kubat. Onlarca kadeh devirdiğin birisine de ayak yapmazsın," dedim ciddiyetle. Onunla çok kez içki masasına oturmuştum ve Kubat'ın gerçekten güçlü bir bünyesi vardı. "Sarhoştum gibi cümlelerle ne kendini kandır ne beni ne de onu. Hiç hoşlanmam öyle şeylerden. Bir şey yapıyorsan arkasında dur. Senin gibi bir adama, yaptığı yanlış da olsa arkasında durmalar yakışır."

"Benim gönül meselelerime kafa yormayın, komutanım. Siz kendi gönlünüzdekinin nerede olduğuyla ilgilenin," dedi yalnızca bana. Sigarasına geri döndü.

Duraksadım. Beklenmedik geldi ama ona cevap vermeden arkamı dönüp alayın içine girdim. Kafamda dönen geçmişi susturabilecek tek bir kişi tanıyordum. Ona gitmeliydim. Telefonumu bulup onun numarasını tuşladığımda bir süre açılmasını bekledim ama duymayı beklemediğim o robotik kadın konuştu. "Aradığınız kişiye ulaşılamıyor."

Bir şey mi olmuştu?

Saatlerce, oturduğum yerden telefonunu açmasını bekledim fakat aradığım her çağrı telesekretere düştü. Hepsinde de mesaj bırakmadan kapatırken en sonuncusunda biraz daldığımdan dolayı olsa gerek, mesaj için duyulan bip sesinden sonra kalakaldım.

Kapatacaktım, kapatmadım.

"Endişeleniyorum," dedim yutkunarak. "Saatlerdir seni arıyorum. Eğer bana geri dönmezsen evini basacağım. Evet, sen çağırmadın ama ben yine de basacağım." Telefonu çat diye kapattım. Sonra yine aradım, mesaja düştü. "Çok sinir oluyorum sana şu an. Hiç de hoşlanmadım bu durumdan. Arayıp karşılık almadığım kimse olmadı çünkü..." Dudaklarımı dişledim söylememek için. "Kimse olmadı çünkü daha önce kimseyi aramadım." Sonra kapattım hemen.

Sanki beni duyuyordu. Duyduğu yoktu, telefonu kapalıydı işte. Bir kez daha aradım, mesajı bekledim. Bu işi sevmedim diyemezdim. "Daha önce kimseyi aramadım çünkü kimseyi merak etmedim. Kimse için endişelenmedim. Ve sürekli arayınca da bir şey değişmeyecek biliyorum ama sanırım... sevdim bu işi. Sen duyacaksın ama ben söylerken değil. Bu, bana

CamScanner ile tarandı

biraz cesaret veriyor. Mesela sana alıştığımı söylemek istiyorum. Seni yüz meyi sevdiğimi söylemek istiyorum. Sonra... bir de ihtiyacım varken hep yakınlarımda olmanın hoşuma gittiğini söylemek istiyorum. Bunu birkaç kez yaptıktan sonra bunu hep isteyeceğimi anlaman gerekiyordu ama sen şu an yoksun." Yutkunarak, "Mesaj kotanı doldurmamak için burada bıra ceğim," diyerek kapattım telefonu.

Kaç saat sürmüştü bu mesaj bırakma işi, bilmiyordum. Saatlerdir telefonu mesaja düşüyordu. Uyuyakalmış olabilir miydi? Uyuduysa beni kapısında görürdü, olur biterdi. Beni bu kadar endişelendirmeye ne hakkı vardı?

Üzerimi değiştirdim. Yarım bir bluz ile bol pantolonumu giydim. Montumu geçirdim üzerime hemen. Taksi çağırdım bu sefer. Taksici biraz geç geldi, ona kızmadım bile. Arka koltuğa oturup adresi verdim. Ellerim cebimde, bacaklarım birbirine bastırılmış şekilde vardım onun sitesine. Saat gecenin iki buçuğuydu.

Ücreti ödeyip taksiden indim ve kulübedeki güvenlik görevlisine yüz ucuyla bakıp C bloğa doğru ilerlemeye başladım. Kulübenin önünden geçip gittikten en fazla dört saniye sonra, "Komutanım!" bağrışı duydum. Bu geçen beni içeri almak istemeyen çocuktu. "Komutanım, Turan Komutan'ım evde değil." Adımlarım durdu, kafamı ona çevirdim. Bakışlarım ona dönünce sertçe yutkunup hazır ola geçtiğini gördüm. "Kendisi Ankara'ya gittiğini söyledi."

Bana niye söylememişti? Söylemek zorunda değildi. Yani. Tabii ki. Ama böyle gidince de anlıyordum ki Turan Alp Akkurt, gerçekten de benden kaçıyordu. Benden kaçmasaydı alaydan çıkmadan önce kafasıyla selam vereceğine bana söylerdi. Söyleyeceğini düşünüyordum. Onu çok iyi tanıyor sayılmazdım ama izin alır gibi değil de haber verir gibi giderdi diye düşünüyordum.

"Anladım," dedim çocuğa. Biraz kırılmış gibiydim. Yani. Sanırım. Kırılmamış da olabilirdim. Hislerimi anlayamıyordum. "Peki telefonunu neden açmadığını biliyor musun?"

"Bilmiyorum ama evden Nisan Hanım ile acele çıkmışlardı, komutanım."

Melike Nisan, yani kız kardeşi, Tunceli'ye gelmiş miydi?

Dudaklarım aralandı. "Teşekkür ederim," dedim gerisin geri dönerken. "Sağ ol, çocuk."

"İsterseniz geldiğinizi söyleyeyim," dedi çocuk. "Sizin Komutan'ım geldi diye not alayım ben, gelince size dönsün."

CamScanner ile tarandı

"Yok, gerek yok," dedim boğazım yanarken. "Sen söyleme ona Sezin Komutan geldi diye. Haberi olmasın."

"Peki, komutanım. İyi geceler."

Kafamı sallayıp siteden çıktım. Sokakları gezdim. Parka gittim, salıncağa oturdum ve bir sigara yaktım. Bir oldu, iki. İki oldu, üç. Üç oldu, beş. Paket bitince de huysuz huysuz sallandım parkta.

"Paketim de bitti. Herkes evine döndü, benim evim bile yok." Ayaklarımı salladım bindiğim salıncakta. "O da yok. O, niye yok?" Ellerimle salıncağın iki yanını tuttum. "Aklıma da salak salak şeyler geliyor. Nerede ki o?" Canım iyiden iyiye sıkılmıştı. "Çok mu yalnızım ben?"

Artık saat sabah beşi gösterirken sallandığım salıncakta uyku ile uyanıklık arasında gidip gelirken birden cebimdeki telefonumun çaldığını hissettim. İrkilerek toparlandım ve telefonu çıkardım. Yanımdaki telefon askeriyede kullandığım telefon olduğu için onu arayabilecek çok az insan vardı. Çok, çok azdı.

Telefonu kulağıma koyduğumda, "Neredesin?" diye sordu direkt. Sesindeki yorgunluğunun tadı ağzımda gibiydi. O kadar tanıdık, o kadar aynıydı.

"Alaydayı-"

Bıkkın bir şekilde kesti sözümü. "Kaza, neredesin?"

"Lojmanın arkasında kalan park-"

Telefon suratıma kapandığında telefonu yüzümden uzaklaştırdım, şaşkın şaşkın baktım telefona. Beni sabahın beşinde arayıp bir de yüzüme mi kapatıyordu? Ben bir de onun beyefendi olduğunu falan düşünüyordum. Kıçımın beyefendisi. Hem akşam vaktinde hiçbir şey demeden gidiyordu hem haber vermiyordu hem de telefonunu kapatıyordu. Üstelik Ankara'ya gidiyordu ve beni sabahın beşinde arayıp yüzüme telefon kapatıyordu. Sevimsiz, biçimsiz, ibişin tekiydi.

Salıncaktan inerken gacır gucur sesler geldi. Biraz sarsıldı, ben de elimle sarsıntısını kesmek için salıncağın denge yerini sertçe tuttum. O sırada Mercedes G63'ün o tekerlek sesi, freni ve karizmatik duruşu ile arkamda durduğunu anladım ama arkama dönmedim. Salıncağı durdurmakla meşguldüm. Kapı açıldı, sertçe kapandı. Hızlı adımlar duydu kulaklarım.

"Kaza?"

Gelen sesle, acele ederek arkamı döndüm. "Aa," dedim sanki tesadüfmüş gibi. "Sen mi geldin? Nereden çıktın böy-"

"Evine yakın bir parkta, peşinde insanlar varken ne işin var senin burada?" diye sordu. Altında siyah bir pantolon vardı. Üzerinde kalın, açık

CamScanner ile tarandı

gri bir kapüşonlu duruyordu. Ayağındaki botları ve siyah montu ile [illegible] dar da çok... karizmatik görünüyordu öyle. Saçları darmadağınıdı, [illegible] bir görünüşü vardı ki görüyordum çünkü sokak lambasının altında. Ayrıca çok bitmiş gibi duruyordu. "Bir de üzerinde sadece [illegible] İnceciksin."

Gözlerimi ona dikmiş, öylece bakıyordum. Uykuluydum çünkü bu [illegible] günde pek uyumuş sayılmazdım. Kâbuslar baş ağrıtıcıydı, ben de uykusuzluğun neden olacağı baş ağrısını seçiyordum. Bugün ise neden alayı diğer de götümü devirip uyumamıştım, bilmiyordum. Sadece biraz vakit geçirmek, kendime itiraf etmeyi asla seçmeyecek olsam ve cümlede geçirdiğimi bilsem de onu beklemek için buralarda oyalanmıştım.

Onu beklemiştim.

Üzerindeki montu çıkarıp üzerime sarınca büyük olan montunun ağırlığı ile omuzlarım çöktü. Gözlerimi gözlerinden bir an bile ayırmadığımı gördüğünde, "Telefonumun şarjı bitti," dedi. Pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp ekranını gösterdi, düşük bataryayı gördüm. "Elazığ'dan uçağa binip Ankara'ya gittim, telefonumu şarj edebilecek aralığım yoktu. Bir şarjı da az önce arabada doldurdum. Babama bir şey oldu dediler diye gittim fakat önemli olan şey aile buluşmasıymış. Asker olduğum için ben ayda yılda bir kez katılıyorum diye Nisan'ı kullanıp beni Ankara'ya götürdü."

Üzerime sardığı montuna tek elimle sarılıp, diğer elimi kaldırdığımda sustu. Gözlerimin yakıcılığı, acı veriyordu. Bunun fiziksel acıyla bir alakası yoktu. Gözlerim her nasıl bakıyorsa artık, Turan Akkurt'u susturabilmişti. "Benden kaçtın," dedim sadece. "Bana anlatacağın şeyler doğru olsa bile haber vermemeni açıklamayacak. Bana haber vermek zorunda mısın? Hayır. Elbette ki hayır, bunu umursamıyorum."

"Kaza..."

"Umursadığım şey sensin." Ceketi üzerime daha da çektim. "Benden kaçtığını anlamayacak kadar salak mıyım ben? Bana haber verebilirdin bunu yapabilecek bin tane yolun vardı ama sen, uzak kalmayı seçtin. Geçen üç gün gibi bugünü de benden uzak kalarak geçirmek istedin."

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sordu. "Nefret ediyormuş gibi?" Ondan nefret etmiyordum. "Söylesene," dedi bana baktığı derin gözlerini dudaklarıma sabitlerken. "Benden nefret ediyordun ya hani. Söyle, benden nefret ettiğini söyle."

Ondan nefret etmiyordum!

"Nefret ediyorum," dedim. İki elini yanaklarımda hissettiğimde onu öfkeyle bakıyordum. "Nefret ediyorum, nefret ediyorum." Yüzü yüzüme

CamScanner ile tarandı

yaklaşmaya başladığında gözlerim kapandı usulca. Kafası bana yaklaştı, dudakları dudaklarıma dokundu ama bana karışmadı. Dudaklarımız üst üste dururken konuştum. "Nefret ediyorum, Akkurt. Fakat nefret ettiğim sen değilsin. Ben artık senden nefret edememekten nefret ediyorum."

"Allah kahretsin ki..." diyerek beni bir koluyla belimden tutup kendisine çekti ve diğer elini saçlarımın arasına soktu. "Ben inançlı bir adamım, Kaza. Allah'tan belamı istemem fakat Allah belamı versin ki seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Beni tüketiyorsun, beni bitiriyorsun ama yine sana gelmek için can atıyorum. Bir çocuğun, ailesi marketten gelince kendisine bir şey alınmış mı diye poşetleri kurcalaması gibi can atıyorum sende bir şeyler bulmak için."

Gözlerimi açtım, kocaman gözlerle ona baktım. "Bulacak mısın?" diye sordum fakat bu, poşette bir şey bulmak gibi değildi. Ben, beni bulmasını istiyordum.

"Baştan aşağı ben doluyum sanki sende. Nasıl bulmayayım? Öyle bakıyorsun ki sadece ben varmışım gibi. Sanki sadece ben olmuşum. Sanki sadece ben olacakmışım."

"Ama gittin," dedim bakışlarımı ondan çekemezken. Bunu konuşmalıydık. Güzel sözleri vardı, dürüst sözleri, açık bakışları içime işliyordu ama bana haber vermeden gitmişti.

"Ben senden gider miyim?" diyerek yaklaştı daha da. "Sence ben senden gidebilir miyim?"

"Ankara'ya gittin, haber vermeden. Saatlerce seni aradım, ödüm koptu. Başına bir şey geldi sandım. Evine gittim. Yoktun." Söylememe gerek yoktu belki ama söyledim. "Sana ihtiyacım vardı." Dudakları aralandı ve bana bakakaldı. Benden bu itirafı mı beklemiyordu yoksa ona ihtiyaç duymam mı garip gelmişti? "Bir kere daha yapmıştın. Beni hep arkanda mı bırakacaksın?" Ona karşı o kadar teslimdim ki. Ondan kaçamayacak ve onun da kaçmasını istemeyecek kadar ona bağlıymış gibi ellerimi omuzlarına yerleştirdim. "Benden kaçacak mısın, Alp?"

"Senden ne kadar kaçabilirim? Bilmiyorum, Kaza. Senden kaçamıyorum. Senden kaçmak ve hatta uzaklara savrulmak istiyorum. Tek sen düşünüyorsun sanıyorsun, değil mi? *Biz* olursa ortada felaket olur. Bunun bir felaket olabileceğini ben de biliyorum. Aramızdaki rütbe farkı, senin başındaki belalar, karakterlerimiz, farklılıklarımız... Hepsinin farkındayım, Kaza. Senin yaptığın kolay olan. Kaçmak istiyorsun sürekli. Ben sana bir adım gelince ödün kopuyor o mesafeyi kapatırsın diye." Kafasını iki yana salladı. "Ben o mesafeyi daha da açmak istemiyor muyum sence?

CamScanner ile tarandı

Senin gibi ben de senden kaçmak istiyorum ama beceremiyorum. Senden kaçtığım yer yine sensin. Senden kurtulmak isteyeceğim ama kurtulmak istediğim yine sen olacaksın. Kurtuluşum da kaçışım da sensin ve ben... ben ne bileyim ya? Ne bileyim, Sezin?" Yavaşça alnını alnıma yasladığında gözlerim kapandı. "Dediğini yaptın. Beni zeden yaptın. Ben, senden nasıl kaçayım artık?"

"Senden nasıl uzaklaşayım artık?" diye sordum içim erirken. "Senden beş adım gidiyorum, sonra son sürat sana çarpıyorum. Savruluyorum, sana dönüyorum. Uzaklaşmak istiyorum, yine seni buluyorum." Ellerim havaya kalktı, yüzünü avuçladım. "Sana ihtiyacım varmış, Akkurt."

"Sen böyle konuşursan bizi hiç hoş şeyler karşılamaz."

Dudaklarım dudaklarına çarparken konuştum. "Umurumda değil." Burunlarımız birbirini okşadı. Kafasını hafifçe yana eğmiş, dudaklarıma ulaşmanın derdindeydi. "Bana ceza vermek istedin."

"Sana ceza mı?" diye sordu. Cıkladı kafasını iki yana sallayarak. Öyle hareket edince burunlarımız sürtündü. Daha da yaklaştı bana. "Ben sadece sana istediğini verdim. Kafanı topla istedim."

"Kafamı toplamaya ihtiyacım yoktu."

"Ne istediğini anlamaya ihtiyacın vardı," dedi. "Aynı şeyi istediğimizi kabullenmeye ihtiyacın vardı."

"Bu yüzden mi haber vermedin?"

"Belki," dedi. Soğuk burnum, sıcak burnunu kucaklıyordu. Burnumun kıpkırmızı olduğuna emindim. "Belki de beni anlamanı istedim."

Sürekli ondan uzaklaşmamı bu kez o bana yaşatmıştı. Bunu çok uzatmasa da ne hissettiğini anlayabileceğim kadar başarılı bir şekilde oynamıştı.

"On iki saattir yoksun. Ben, bunu yapmadım hiç. O kadar yol gitmişsin, haberim yok."

"Benim bildiğim bütün yolların sonunda sen varsın, Kaza."

"Ankara'ya gitmişsin. Nereye ben varım yolun sonunda?" dedim isyankâr bir sesle. Sesim isyankâr olsa da kısıktı. O tonlamayı sadece onun yakalayabileceğini bilecek kadar tanıyordum onu. "Kaç saattir bu soğuktayım. İnsaf ya."

"Burnun buz gibi olmuş," dedi, burnunu sürterek geri çekildi. Ben tamamen geri çekileceğini düşünürken eğildi, burnuma minik bir öpücük kondurdu. Sesinin, sözlerinin, bakışlarının beni yükselttiği his bulutundan öpücüğü ile son sürat düşmeye başladım.

"Gel şuraya," diyerek belimdeki eli ile beni yönlendirdi.

CamScanner ile tarandı

Arabasına kadar yürüttü, kapımı açtı ve beni dikkatli bir şekilde oturttu koltuğa. Kemeri ellerinin tersini bana dokundura dokundura taktığında gözlerimi yüzüne kaldırdım, o da bakışlarını bana indirdi. Bir ateş yandı, içeriyen her uzvum bakışlarımız arasındaki ateşte sıcacık oldu sanki.

"Çok üşümüşsün."

"Isıt," dedim ben de yutkunarak.

"Isıtırım," dedi. "Şüphen mi vardı?"

"Hayır, hiç şüphem yoktu."

"Güzel. Bunu sevdim." Nefesi yüzüme vurdu. "Bu kararlılığını. Ne oldu bilmiyorum ama sevdim." Gözleri öyle baktı ki bir an neyi sevdiğini hatırlayamadım. Öyle bir baktı ki sevdiği şey sadece benim kararlılığım değildi. Sanki öyle hissettim. Yanlış hissettim belki.

Kemerimi otuz saniye bile sürmeyecek yol için bağladıktan sonra geri çekildi, kapımı kapattı. Arabanın etrafından dolaşmasını gözlerimi kırpmadan izledim. Uzun boyunu, dağınık saçlarını, uzun bacaklarını, hafif çilleri olan yüzünü...

Yanıma kurulup arabayı çalıştırdığında gözlerimi ona çevirdim. O kısacık yol için klimayı açtı, üzerimdeki montuna daha sıkı sarıldım. O kokuyu alabiliyordum, parfümünün kokusunu. Bu montundaki koku parfüm kokusuydu. Çaktırmadan kokladım derince. Turan'ın gözleri bana kayınca, "Ankara'ya geri dönecek misin?" diye sordum yaptığım eylemi gizlemek için.

"Sen gelirsen evet," dediğinde bunu beklemiyordum. "Sen gelmeyecekken gerek yok."

"Sizin aile buluşmanız."

"Gitmek istemiyorsan gitmeyiz."

"Ama sizin aile buluşmanız?"

Garip garip bana baktı. Kendi sitesine girdiğinde, yol otuz saniyeden fazla sürmüştü çünkü arabayı yavaş sürmüştü. Isınmamı bekler gibiydi. "Gitmek istemiyor musun?"

"Hayır, ben ne alaka?" dedim yutkunarak.

Arabayı siteye park etti. Gözlerini bana çevirdiğinde arabanın içinde sadece nefes seslerimiz vardı artık. "Ailemle tanışmak istemiyor musun?"

"Onlarla tanıştırmak mı istiyorsun beni?"

"Onların yanına gidersem seninle giderim."

"Ailenle tanışmak için çok erken değil mi?" diye sordum gerilerek. "Yani böyle on beş yıl sonra falan tanışabilirim."

CamScanner ile tarandı

"Niye saklayayım ki? Bir şeyi istiyorsam, onu istediğimi herkes bilir. Seni öpüyorsam öpüyorumdur, Kaza." Sağ eli, sol elime dokunduğunda ona elimi emanet ettim. Turan Alp Akkurt, koca eli ile küçük kalan elimi kavradığında bakışlarım hemen oraya çevrildi. İki yapboz parçası. Evet. Bir iki parça, bir bütündük. "Elini tutuyorsam bunu herkes görür."

"Anladım," dedim kalbim göğsümü dövdüğü için hali kalmayan göğsümle birlikte.

"Onlarla tanışmaktan korkuyor musun?"

"Hayır. Bir şeylerden korkan küçük bir kız değilim."

"O zaman?" Cevap vermedim. "O buluşmaya dediğim gibi ayda yılda bir gidiyorum o da babam, bağları koparmak istemediği için."

"Gitmezsen babana ayıp mı olacak?" diye sordum. Böyle bir kararı bana bırakması biraz garip hissettirmişti. Sanki... birlikteymişiz gibi.

Evlisiniz siz artık ne birlikteliği? Geriye bir tek çocuk yapması kaldı.

"Anlayışla karşılarlar."

"Ama bu buluşmaya önem veriyorlar ve birden böyle benimle gitmen saçma olur. Kim bu derler. Ne bileyim, nereden çıktı bu sırık derler." Sırık olduğum doğruydu, yalan mı söyleyecektik yani şimdi? İnsanlar da garipserdi. Birden sihirli kutudan çıkmış gibi mi gidecektim?

"Benim hiçbir zaman senin hakkında bir çekincem ya da şüphem olmadı, Kaza. Bu eli tuttuktan sonra herkes istediğini diyebilir."

"Tamam..." dedim garipseyerek ona bakarken.

Ateşim çıkıyordu. Havale geçiriyordum sanırım. Beni bu kadar sahiplenmesini garipsiyordum. Garipsiyordum, rahatsız hissetmiyordum! Kötü hissetmiyordum. Sadece o vardı ve sadece o olacaktı sanki. Böyle hissediyordum. Yabancı geliyordu bu tarz şeyler ama şimdi bu adam elimden tutarken, çok da tanıdık gibiydi.

"Şimdi seni uyutacağız," dedi halsiz halsiz. "Sonra da yola çıkacağız."

"Seni de uyutacak mıyız?" diye sordum onun yorgun görüntüsüne. Ankara'ya Nisan'ı bırakmış, geri dönmüştü. O yolu düşününce yorulurdu insan.

"Uyutacak mısın beni?"

"Evet," dedim, burnumu diktim. "Her zaman."

Dudaklarını birbirine bastırarak arabadan indi ve hızlı bir şekilde benim tarafıma gelip kapımı açtı. Elini bana uzattığında tuttum. Kocaman eli ile elimi sahiplenerek yürütmeye başladı. Asansöre ilerledik, evine çıktık. Evine girdiğimizde dışarısının gerçekten soğuk olduğunu anlayabilecek kadar

CamScanner ile tarandı

sıcağa dalmış bulunmaktaydım. Sıcaktım çünkü sessizce olsa bile bana çok şey anlatan adamın elini tutuyordum.

"Hoş geldin," dedi eve birlikte girmemişiz gibi. Üzerimde duran iki montu da çıkardım hızlı hızlı. İkisini de portmantoya asmak için uzandığımda Turan Alp Akkurt'un bedenini arkamda hissettim. Göğsünün sıcağı sırtıma vurunca elim donakaldı. "Ben asayım," dediğinde sessizce yutkunmaya çalışarak montları ona bıraktım. Üzerimden uzanarak montları astığında kafamı öne eğdim. Sanki bir kilometre yol koşmuştum. Niye bu kadar nefes nefese gibiydim?

Neden bu kadar aptaldım?

Bu aptallık değil ki. Bu kalbini duymak, Seziş. Alışkın olmadığın için aptal gibi hissettirmesin. Çok saklanmıştı kalbin, şimdi birisi fark etti, o kadar.

Turan'ın göğsünün sırtımdan ayrıldığını hissettim, derin bir nefes alarak arkamı döndüm fakat benden uzaklaşmadığını, onu dibimde görünce fark edebildim.

"Çok mu zor?" diye sordu. Bahsettiği şeyin onunla bu şekilde olmak olduğunu anladığımda kafamı iki yana salladım. Kaçmak istemiyordum. Ona kaçma deyip kendim mi kaçacaktım? Zaten kaçsam da kendimi onda buluyordum. "Neden senin için zormuş gibi hissediyorum?" Cevap veremeden ellerimi portmantoya yasladım, destek almak istedim. Ayakta duramayacak kadar uykulu, halsiz ve üşümüştüm. "Ben çocuk değilim. Otuz iki yaşında adamım. Ne istediğimi biliyorum. İlk andan beri. Fakat ben bunu istiyorum diye de seni zorlayamam."

İstediği şey şüphesiz ki bendim.

"Hayır," dedim kaşlarımı çatarak. "Ne zorlamasından bahsediyorsun? Kaç yaşındayım ben, üç mü? Zorla bir iş yapmayacak kadar büyüdüm, Akkurt."

"O zaman?"

"Sadece garip, anlıyor musun?" Bana doğru eğilip portmantodan destek alan ellerimin üzerine kapattı ellerini. Parmakları, elimin üstünü okşadı, bela gibi bakan gözlerini kahverengi gözlerime kenetledi. "Böyle bir şeye hazır olduğumu hiçbir zaman düşünmedim. Hayatımda her zaman önceliğim vatanım, mesleğim, baş koyduğum amacım oldu. Başka hiçbir şeye kafa yormadım. Kimseyi seni düşündüğüm kadar düşünmedim. Senin hakkında kafa patlattığım kadar kimseyi önemsemedim. Bu garip. Hayatıma bir bomba gibi düşüp beni yaralamak yerine yaralarımı sarıyor olman garip. Kafam geçmişe takıldığında o geçmişi kafamdan kovabilen ilk ve kahretsin ki tek adam olman çok garip, Akkurt."

CamScanner ile tarandı

"Benim için de garip," dedi boğazdan gelen, pes bir sesle. "Yeni, farklı, heyecanlı. İlk." İşaretparmağının tersi ile yanağımı okşadığında yanaklarımın hâlâ soğuk olduğunu anladım. "Ama zor değil."

Gülümsedim ve kafamı kaldırıp dudaklarımı yaladım. "Düşmüşsün bana."

Güldü kafasını eğerek. O karizmatik gülüşünü izlerken gülümsemem daha da büyüdü. Yorgunluktan geberecektim ama o gülümseyince içime enerji doldu.

"Kusura bakmazsın artık," dedi boğazdan gelen, içimi pır pır eden kalın sesiyle.

"Olur öyle şeyler. Cazibeme dayanamaz herkes." Göz kırptım. "Öyle derin etkilerim var."

"Evet var ama herkesten kastın neydi, anlayamadım," dedi. "Herkesi ben yaptın herhalde. Başka birisinin etkilerini fark etmesi mümkün değil."

"Nedenmiş?" diye sorduğumda, "Tanınmayacak hale gelmesini istemeyiz kimsenin de ondan," diyerek elimden tuttu ve beni yatak odasına doğru yürütmeye başladı.

Beni direkt kendi odasına çekmesine itiraz etmedim. Bu sefer beni kardeşinin eşyalarından giydirmek istemediğini anlayabileceğim bir kararlılıkla kendi giysi odasına çekti. Bir uzun kazak uzattı, odadan çıktığında şaşkın şaşkın ona baktım ama o birkaç saniye sonra odaya geri döndü. Elindeki siyah taytı bana uzattığında elinden aldım.

"Ev sıcak ama çok fazla dışarıda kalmışsın. Sen taytı giy, ben de sana sıcak bir şeyler hazırla-"

"Gerek yok," dedim ve bir adım attım ona doğru. Bir adımla birlikte tam önünde durdum, gözlerimi yüzüne diktiğim yerden indirdim, göğsüne baktım. Dayanamadım artık. Yorgunca, gerçekten bitmiş gibi alnımı göğsüne yasladım. Göğsündeki çarpışlar ufaktan sızdı kulaklarıma. "Sadece uyumak istiyorum."

İki elini belimin iki yanına yerleştirdi. "Nisan'ın yatağını hazırlayabili-"

"Seninle," dedim ve sağ elimi kaldırarak göğsünün soluna tutundum. Kalbi bu kadar hızlı çarparken nasıl bu kadar sakin durabiliyordu? Ben sakin olamıyordum. Alnımı göğsünden çektim, tepkisi görmek için gözlerimi ona çevirdim. "Senin yatağında, seninle uyumak istiyorum."

Dudakları aralık bir şekilde, sözlerimi yedirmek ister gibi bir süre bekledi. Bakışlarının beni mahvetmesine izin verir gibi bekledikten sonra başını çok minik bir şekilde eğdi. Kabullenir gibi, boyun eğer gibi. "Başım gözüm üstüne."

CamScanner ile tarandı

Islattım dudaklarımı, gözlerim onun dudaklarına kaydı. Günaha davet ediyordu. Bana günah dolu bir teklif yapıyordu ve bundan haberi dahi yoktu. Onunla yapmak istediklerim hakkında bir fikri var mıydı? Ona çok güzel anlatabilirdim ve daha önce hiç bu kadar güzel bir hikâye dinlememiş olurdu.

Derin bir nefes alarak geri çekildiğimde o da ensesini kaşıdı, kafasını çevirdi. Üzerindeki kapüşonlu ile otuz iki yaşında değil de yirmisinde bir delikanlı gibi görünüyordu. Hele o dağınık saçları...

"Ben üzerimi değiştireyim," dediğimde gülümsedi, işaretparmağının tersi ile dudağının kenarını kaşıyıp, "Sen üzerini değiştir," dedi, bir adım geri gitti. Uzun boyu ile uzaklaşan vücuduna bakmamaya özen göstererek yüzüne odaklandım. Yüzü de güzeldi. "Ben bir sigara içip geliyorum." Benden onay beklemeden çıkıp kapıyı kapattı.

"Aptal," dedim. "Aptal herif. Nasıl bu kadar çekici olabilirsin? Nasıl her hareketinden etkilenebilirim?" Öfkeyle kendime vurdum ve söylenerek üzerimdeki bluzun üzerine onun kazağını geçirdim. Baldırlarıma denk gelen kazağa baktım, uzun gelen kazağın kollarını kıvırıp ofladım. "Kocaman bir de. Şuna bak minicik kaldım kazağın içinde. İnanılır gibi değil." Pantolonumu çıkarırken biraz hırçın davrandım. Savurarak çıkardım ve üzerinde tepindim pantolonun. "Of!" diye bağırdım, biraz daha tepindim. "Ne yapacağım? Of!" Taytı da hırçın hırçın üzerime geçirdikten sonra yere çöktüm, pantolonumu savura savura aldım. Narin bir şekilde masasının önündeki sandalyenin sırt kısmına koydum.

Odasını ilk kez keşfedecek olmanın heyecanıyla etrafa bakındım. Haki yeşili nevresim takımı serdiği yatağı çok büyüktü. Önümdeki çalışma masasına baktım. Uzun, siyah, eskitme bir masaydı. Masanın üzerinde bir laptop vardı, laptopun üzerinde de bir kitap. Kalemliğindeki kalemlerin dış kaplaması siyah, gri ya da lacivertten oluştuğu için onun ciddiyetini zaten bilen biri olarak garipsemedim.

Masanın tam ortasında, laptopun üzerinde duran kitabı parmak uçlarımla okşadım. Kitap hiç okunulmamış gibi duruyordu ya da ben öyle düşünüyordum çünkü ben genelde oldukça hırçın davranırdım kitaplarıma. Bir kitabın benim elimden çıktığı belli olurdu.

Turan Alp Akkurt'un özenli duran masasının ortasındaki tek renkli eşya olan kitabıydı.

Kitabı elime almadan onun gibi hissetmek için sandalyeyi çektim, masasına kuruldum. Üzerimdeki kazaktan onun kokusu geliyordu ve hayır,

CamScanner ile tarandı

bu koku başkaydı. Deterjan kokusunun yanında kendisine has olan kokusu duyuluyordu, elbette ki ne olduğunu seçemiyordum.

Masaya otturur, önce kaşlarını çatarak masasında yamuk duran eşyalarını düzeltirdi kesin. Zımbasını düzelttim. *Sonra başını iki yana yatırır, rahatlamaya çalışırdı.* Başımı iki yana yatırarak kendimi esnettim. *İki elini masaya koyar, derin bir nefes alarak kitabını açardı.* Masayı ellerimle okşadım, derin bir nefes aldım, kitapta onun en son kaldığı yerin belli olduğu o sayfayı araladım fakat hiç düşünmediğim bir şey gördüm.

En son kaldığı sayfada buruş buruş duran bir not kâğıdı vardı. Not kağıdının tanıdıklığı ile uzun parmaklarımı uzatıp kâğıdı parmaklarımın arasına aldım. Sararmış olan yüzeyinin tersini çevirirken kalbimin atışları kulaklarımdaki büyük uğultuya sebep oldu. Tersinde yazan yazıyı ellerim titreyerek okudum.

Yarbay Sezin Kaza.

Sararmış, eski kâğıtta küçük Seziş'in hayali yazıyordu.

Ortaokulda hayallerimizi bir yere yazmamızı ve gün gelip okuduğumuzda ne durumda olduğumuzu fark etmemizi isteyen öğretmenimiz sayesinde her birimiz bir hayal yazmıştık kâğıtlarımıza. Yamuk yumuk el yazımla bir hayal yazmıştım o kâğıda. Hayallerimin sadece bir hayal olduğu yüzüme vurulduğu gece ağlayarak bu kâğıdı buruşturup çöpe atmış, sonra dayanamayıp hırsla çöpten almış, bir kitabımın arasına koymuştum. Kâğıt o geceyi taşıyan üzüntümden buruş buruştu. Bu geceye kadar gelen hırsım ise mürekkebin eskimiş dağılışından belliydi. Saklamıştım. Bir gün, yazıya döktüğüm o kadın olacaktım çünkü.

On iki yaşında, yarbay olmak isteyen küçük Seziş'e bugün Üsteğmen Sezin Kaza olduğumu söyleyebilseydim söylerdim. O akşam yaşadıklarını unutacağını, o zaman düşündüğü gibi her gün o acıyla yaşamayacağını ona anlatırdım.

Büyük bir kadın olduk, derdim. *Artık bize tokat atmak isteyen elden kaçınmıyoruz, o eli kırıyoruz.*

Bu kâğıdı evimde duran anahtarlarımı ve silahımı bıraktığım kâsenin altında tutuyordum. Uzun zamandır oraya bakmadığım ve açıkçası kâğıdı hatırlamadığım için orada olmadığını fark etmemiştim fakat Turan, onun orada durduğunu evime geldiğinde, silahını ve anahtarını kâseye bırakmasını istediğimde fark etmiş olmalıydı.

Ve üstelik küçük Seziş'in buruş buruş yaptığı hayalini ayracı olarak kullanacak kadar önem vermişti bu kâğıda.

CamScanner ile tarandı

Gözlerim dolarken kapının tıklatıldığını duydum. "İçeri girebilir miyim?" Sol gözümden düşen yaşı hızla silip kâğıdı yerine bıraktım. Benden habersiz aldıysa öyle kalmalıydı. Kitabı kapatıp sandalyeden kalktım. Yatağın oraya hızla geçtiğimde burnumu çekip, "Evet," dedim hevesle. "Gelebilirsin."

Kapıyı açıp içeri girdiğinde gözleri bana kaydı, ayakta durup onu beklediğimi görünce gülümsedi. "Seni, benim olan bir şeyin içinde görmek güzel," dediğinde tepki veremedim.

Bakışlarını direkt, hiç rotasını şaşırmadan masasına çevirdiğinde, dikkatini çektiğini anlayıp oraya döndüm. Sandalyeyi masanın iç kısmında değil, öylece ortada bırakmıştım. Bakışları bir süre orada kaldıktan sonra sabırla, büyük bir sükûnetle bana döndü. Bakışları kısıldı. Gerilmedi, korkmadı, çekinmedi. Tepkimi bekledi. Bir şey dememi bekledi.

Benden aldığı şeyi fark ettiğimi biliyordu.

Ona bir şey demeden yatağın üstündeki yorganı açtım, içine girdim ve yorganı burnumun üstüne kadar çekip gözlerimi kapattım. "Işığı kapatabilir misin?"

"İstediğini söyleyebilirsin, Kaza. Hazırım."

"Çok uykum geldi."

Ağzından derin bir nefes aldığını duyunca tek gözümü aralayıp ona baktım. Omuzlarını düşürdü, arkasını dönüp ışığı kapattı. "İyi bok yedin, oğlum," dedi sessizce. "Şimdi yine senden uzaklaşacak."

Ne?

Sabah ezanını duyduğumda derin bir nefes aldım, yattığım yerden saygı ile doğruldum. Turan'ın sırtı bana dönüktü. Yanıma gelmeyecek miydi? Kalbim hızla atıyordu. Hatta o kadar hızlıydı ki açıkçası göğsüm ağrıyordu biraz. Hakkıydı göğsümün. Kalbim daha önce hiç atmamıştı bile belki.

"Yanıma gelmeni bekliyorum," dedim.

Vücudunu bana çevirdiğinde oturduğum yerde gözlerimi kapattım.

Bacaklarımı kendime çekip sarıldım. Ezanın huzur veren sesini dinledim. Arkamda kalan boşluğa geçmesini beklerken bacaklarımın hemen yanına oturdu. Parmaklarını uzatarak çenemi tuttuğunda yutkundum. Bu temasla gözlerim aralandığında istediğini almış gibi derin bir nefes aldı. Bir şey demesini istemiyordum. Kesinlikle o not kâğıdı hakkında hiçbir şey dememeliydi çünkü gerçekten çok rahatsız ve gergin hissederdim.

Yüzüne uzun uzun baktığımı fark edince kafasını yana eğdi, kocaman bir nefes çekti içine. Yine de o ayracı fark ettiğimi biliyor, bunun konusunun

CamScanner ile tarandı

açılmasının beni kötü hissettireceğini anlıyor gibi bir şey demedi. "Sabah namazını kılacağım. İstersen Nisan'ın odasında kalabilirim," dedi.

Onunla uyumak istediğim konusunu bastıra bastıra söylerken anlaşılır değil miydim? Onu istiyordum. Bu kadar basitti. "Namazını kılıp gel. Sen gelmeden uyumayacağım," dedim sabah ezanının yürek titreten sesini dinlerken. Gülümsedi yamuk bir şekilde. Sonra yanağımı okşayıp ayağa kalktı. O abdestini alırken su sesini dinledim, sonra yavaşça oturma odası tarafına gidişini izledim.

Onun kokusu, onun yatağı, onun yastığı, onun odası... Her şey onundu burada. Bu bana iyi hissettiriyordu. Yabancı bir yerde değildim. Güvendeydim. Bunu biliyor, hissediyor ve kabul ediyordum.

Dizimin üzerine kafamı koydum. Evindeki huzuru dinlerken gözlerim kendiliğinden kapanmaya başlamıştı bile. Her şey ağır gelirken içeri giren bedenini hissettim fakat uyku bir yakamdan çekerken gözlerimi açmak çok zor geldi.

Bacağıma sardığım ellerimi dikkatli bir şekilde ayırdı bacaklarımdan. Mırıldanarak, "Teşekkür ederim, çok yorgunum," demeye çalıştım ama ağzımı kıpırdatamayacak kadar yorgun olduğum için mırladım sadece. Kendim bile ne dediğimi anlamadım.

"Biliyorum, bunu yapamayacak kadar yorgunsun," dedi Turan. Mırıltımdan ne dediğimi anlamış olması imkânsızdı. Neden anlamış gibi konuşuyordu? "Teslim olacak kadar yoruldun bu savaştan. Bu nefret savaşından." Saçlarımı okşayarak yatırdı beni, üzerimi örttü. Yastığa koyduğu başımla yastığa sürtündüm ve derin bir nefes aldım. Ne dediğini duyuyor, anlıyordum. "Ben de yoruldum."

Yanıma yatmasını beklerken, benden uzaklaştı ve odadan çıkacakmış gibi bedenini çevirdi. Gözlerim kapalı olsa da gideceğini hissettim. Konuşamayacak kadar yorgun olan zihnim bedenime emir verdi. Asker refleksim çalıştı, elim kalktı ve bileğine tutundu. Turan'ın bakışlarının bana çevrildiğini hissettim.

"Hiç kardeşinin saçlarını ördün mü?" diye sordum anlaşılır bir sesle.

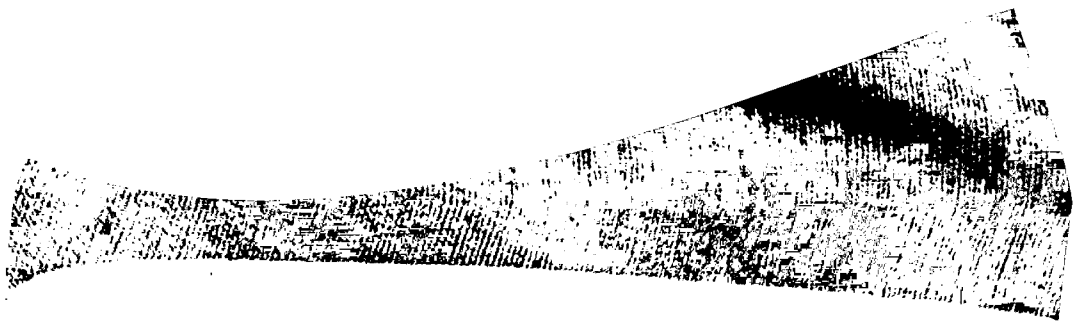
"Çok kez."

Elim bileğinden düştü, tutamadım daha fazla havada. Yorgunluktan bayılacak durumdaydım. Sıcak ve o, beni daha da mayıştırıyordu. "Saçlarımı örer misin, Akkurt?"

"Saçlarının örülmesinden nefret edersin, Kaza."

"Senin örmeni istiyorum." Ve eminim artık nefret etmeyecektim.

CamScanner ile tarandı

"Nasıl istersen," dedi, yatakta arkama geçti. Saçlarım zaten yatağa yayıldığı için zorlanmayacaktı, konumumu bozmadım. Turan Akkurt, koca elleriyle saçlarımı iyice toparladı ve üç tutama ayırdıktan sonra örmeye başladı.

Attırdığı her tutamla birlikte geçmişten bir gözyaşı eksildi. Akşam vaktinde zihnimde hissettiğim, boğulacak gibi olduğum her anının üzerine bir yara bandı yapıştırdı. Oluk oluk kanayan geçmişimi kucakladı. O sadece saçlarımı ördüğünü düşünebilirdi. Bense başa çıkamadığım her şeyle bu adam sayesinde başa çıktığımı, ona ihtiyacım olduğunu ve ondan başka kimse olamayacağını çok derinimde hissettim.

Sadece saçlarımı örmedi, acılarıma da koca bir ilmik geçirip susturdu onları.

Ne ile bağlayacağını düşünmesine gerek yoktu, bileğimdeki tokanın varlığını biliyordu. O yüzden narince tuttuğu bileğimden tokayı aldı, saçının ucunu bağladı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Senin saçımı örmenden nefret etmedim."

Arkama doğru hafif tereddütlü, hafif çekingen bir biçimde uzandığını hissettim. Kendisiyle çatıştı belki ya da benden bir şey bekledi. Artık daha ne bekleyebilirdi bilmiyordum. Hiçbir harekette bulunmadım. Uzandı, yorganı üzerine örttü ve elini belime attı. Kazağının üzerindeki eli ile beni kendisine çekti. Sırtım, göğsüne yerleşti.

Güven beş harfliydi. Onun sözlüğünde eş anlamlısı *Sezin* olabilirdi çünkü bunu amaçlıyordum.

Kalplerimiz üst üste geldi.

Dört kelimelik *kalp* kelimesinin karşılığı olan dört harfe denk gelen diğer kelime *Kaza*'ydı.

İlki beş, sonrası dört.

Güven ve kalp.

Sezin ve Kaza.

"Sezin Kaza," diye fısıldadı enseme doğru. "İşte şimdi olman gereken yerdesin."

Kollarında.

Evet, kesinlikle doğru yerdeydim.

"Gitmek istiyor musun gerçekten? Ben gitmek istemeyeceğine emin olduğum için sormuştum."

"Turan, aile buluşman. Ve ne demek insanları orada bırakıp geri döndüm?"

CamScanner ile tarandı

"Öyle yaptım. İşim gücüm varken Nisan onu götüreyim diye beni kışkırtmaya başlandı ve babam bunun yolunu yaptı."

"Hazır gitmişsin zaten. Niye döndün ki?"

"Çünkü sen buradaydın."

Kahvaltı masasında kokusu ve tadı tam oturmuş olan ve on bardak çay içmeden kalkmayacağım ince belli, kan rengindeki şekersiz çayımı içerek bu güzelliğin tadıyla güne başlamak istemiştim. Oysa şu an masamızda inatlaşan bir aile, masai zürafası ve bardağım gibi ince belli bir güzellik, yani ben vardı.

İnatlaştığımız konu Turan'ın ısrarla Ankara'ya, aile buluşmasına gitmek istememesiydi. O ortama gitmek istemiyormuş. Evet, ben o ortamda olmasını kolaylaştırabilirmişim ama o iki günü benimle yalnız geçirmeyi tercih edermiş ve hayır, bensiz de gidemezmiş çünkü oradan *partnerimi alıp geleceğim*, diyerek ayrılabilmiş.

Yirmi birinci yüzyıldayız. Kim partnerim der ki? Yaruklum dersin. Namusum dersin. Efuli dersin. Fingirdeştiğim dersin. Gelecekteki karım, ormanın sultanı dersin. Tunceli'nin en deli kadını ama âşık olduğumdan dersin.

"Gideceğiz, Turan. İnsanlara geri döneceğim deyip gitmemen çok ayıp olur."

"Anlarlar beni. Geçen gittim, birkaç ay yeter onlara."

"Tamam, gidiyoruz," dedim çayımdan bir yudum alarak. Ne güzel demlemiştim çayı yahu. Kokusu içimdeki Rizeliyi horona tutacak kadar güzeldi.

Bir şey diyecekti, tek kaşımı kaldırdım sorgular gibi. "Tamam," dedi yenilgiyle. Çayından bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. İstediği bir şey olmayan, inatçı bir çocuk gibi durmasına karşılık önce gözlerim şaşkınca kocaman açıldı, sonra birden ağzımdan çınlayan bir kahkaha döküldü. Şaşkın bakışları bana döndü. Gözlerimi kapatarak doya doya güldüm. "Ne" dedi ama o da gülümsüyordu.

Elimi dizime vurup işaretparmağımı ona çevirdim. "Yüzünü buruştururunca çok komik oldun," dedim. Neye güldüğümü öğrenince kafasını iki yana sallayarak masaya doğru çevirdi, kahvaltısına yüzündeki tebessümle devam etti. Kahkahaları artık azala azala yok olunca gözümdeki yaşları sildim. "Ayy," dedim. "Ne güldüm be."

"İyi, bitebildi bari."

"Kıskanma," dedim dün gece onun ördüğü ve benim bozmadığım yatağı omzumun üzerinden arkaya atmarak. "Sen de bir gün güleceksin. Kahkaha atamama hastalığını yenmende hep yanında olacağım. Bu zor günleri birlikte atlatacağız. Korkma, her zaman ciddi ve korkutucu kalmayacaksın."

CamScanner ile tarandı

"Ha ha." Kocaman gözlerle bana baktı keyifle. "Bak," dedi, çatalının ucunu kendisine çevirdi. Bir şeyi fark etmemi bekledi. "Gördün mü? Kahkaha atabiliyormuşum."

"Aynen, çok keyifli bir kahkahaydı," dedim gülerek. "Bu kadar keyifli ama, doktorun zararlarından da bahsetti. Kalbine ağır gelebilirmiş başlangıçtaki kahkahalar." Sessiz kaldığında öne doğru eğildim ve merakla, "Ailen hakkında neler bilmeliyim?" diye sordum. "Yani oraya gittiğimde mal gibi durmayayım."

"Annemi biliyorsun," dedi küçücük domatesi kesmeye başlayarak. "Zaten onu direkt tanıyacaksın. Ketum bir kadın değildir ama ciddiyetini hissettirir. Seni sevmeyeceğini düşünmüyorum. Nisan senin konundan bahsetmedik bahsetmez deli gibi seninle tanışmak istiyordu."

"Nisan beni nereden biliyor?" diye sordum şaşkınca.

Boğazını temizledi. Kasıldığını hissettim. "Biliyor işte. Ne yapacaksın nereden bildiğini?" dedi geçiştirerek. Domatesi minik minik parçalara bölmeye devam etti. "Annem sana birkaç soru soracaktır. Benim hakkımda olabilir, mesleğimiz hakkında olabilir, geçmişin hakkında olabilir. Bilmiyorum. Tavrını anlayabileceği kadar sorgulayacaktır seni. Kendisi biraz fazla sorgu yapabilir, mesleği gereği."

"Turan, domatesin suyu çıktı," dedim artık uyarma gereği duyarak. Ne yapığını fark edip çatalını da bıçağını da tabağına bıraktı. Çıkan sesle iyice şüphelenmiştim. Geriye yaslandı, ensesini kaşıyıp, "Neden annen konusu seni bu kadar geriyor?" diye sordum soğukkanlı bir merakla. "Ne zaman annenden bahsetsen sinirleniyorsun. Aranızda ne geçti?"

"Annelik yapması gerektiği zamanlar annelik yapmadı," dedi bir süre sonra. Bunu anlatmakta sakınca görmeyeceği kadar uzun bir süre beklemişti. "Küçükken belirli bir düzende büyüdüm. Yanlış hareket yapmamalıydım, ciddi ve planlı olmalıydım. Çocuğu gibi değil de duruşmaya hazırladığı stajyer avukatı gibi gördü beni her zaman."

"Bu Nisan'da ya da Furkan'da da böyle miydi?"

"Hayır," dedi. "Furkan, bizden farklı. Bu yüzden Furkan yaşamadı benim yaşadıklarımı. Nisan zaten çok küçüktü."

"Anladım," dedim fakat kafamda soru işaretleri vardı. "Furkan farklı derken ne demek istediğini anlamadım."

"Furkan'ın annesi başka birisi," dedi dikkatli bir sesle. *Pardon? Öyle mi?* "Babamız ortak sadece."

CamScanner ile tarandı

İşte şimdi Melike Nisan'ın odasındaki fotoğrafta Firuze Akkurt ve Furkan arasındaki yakınlığı anlayabiliyorum. Sezin. Bizim boşuna dikkatimizi çekmedi o fotoğraftaki duruş.

Furkan aslında öz kardeşleriydi, babaları ortaktı. Anneleri farklı olsa da fotoğraflardan anladığım kadarıyla Furkan'a hiç kötü hissettirmiyor, tamamen ailelerinden görüyorlardı. Firuze Akkurt adına konuşmuyordum.

"Furkan'la aranız nasıl?"

"Her zaman iyiydi, yine iyi."

Furkan'ı merak etsem de o konu beni ilgilendirmezdi. O kadarına hakkım yoktu. Turan ve onunla ilgili her şey ilgi alanımdı. Bu yüzden ona odaklandım. "Annenle aranızda küçüklükten beri bir gerginlik mi var? Bunu aşamıyor musunuz?"

"Aşamıyoruz," dedi derin bir nefes alarak. "Asker olmama sıcak bakmıyordu. Babam gibi hep görevde ya da uzakta olacaktım, canım tehlikede olacaktı. Bunu istemiyordu fakat ben küçüklükten beri bunu istiyordum."

Hepsi bu olamazdı. Başka bir şeyler daha olmuş olmalıydı, sormamayı seçtim.

Babası bir tabip yarbaydı. Tabipler genelde revirde durup askerlerin durumuna bakan, gerektikçe tatbikatlara, operasyonlara katılıp yaralananları yardım eden askerler olurlardı.

"Sen de annenin istediğini değil de kendi istediğini yaşamayı seçtin. Bu yüzden de annenle aranız açıldı. Sen onu Hera konusunda uyardığında sana bir askermiş gibi davranacak kadar açıldı hatta."

"Öyle oldu," dedi kabul ederek. "Bana saygı duydu. Hiçbir zaman karşımda dikilmedi. Bunun benim seçimim olduğunu hep yüzüme vurdu. Üzerimde kamuflaj varken bana Alp demiyor. İsmimi o koymasına rağmen bana rütbemle seslenirken Alp demez."

Güldüm. "Güzelmiş aslında," dedim. "Sana kızgın ama saygı da duymuş. Asker olmana karşı değil."

"Aramızda bir sınır var. Biz askerler savcılarla, başsavcılarla çok takışırız, biliyorsun."

Takışırdık çünkü kâğıtlarla konuşurlardı. Kurallarla, kanunlarla kafa tutarlardı. Bizse emirlere uyardık, dövüşmeyi bilirdik. Çok kez elimden alınan rehine ile kalakalmıştım çünkü ne zaman bir görevden elim dolu dönsem bir savcı çıkar, işime burnunu sokardı.

"Annem olarak değil de Başsavcı Firuze Akkurt olarak çok fazla çıktı karşıma. Bu yüzden gerginlik sürüyor aramızda."

CamScanner ile tarandı

"Baban peki?" diye sordum.

"Mustafa Yavuz Akkurt, sıcakkanlıdır. Seni çok seveceğine eminim. Ya- ında seni getiriyor olmam bile seni sevmek için sebeptir ona. Kendisi ına çok saygı duyar, bunu anlayacaksın onu görünce," dedi gülerek. "Şa- ası bir adamdır. Birkaç soru sorar, sonra kendi haline bırakır seni. Onun şına bir şey geldi diye apar topar Ankara'ya gittim Melike'yle. Meğerse aham demiş Melike'ye abini al gel diye. Ona kızdım işte alayda. Aile bu- şmalarına geçen ay son demiştim."

"Bağlarınıza çok değer veriyor olmalı."

"Değer verir öyle akrabalık ilişkilerine. Dışarıdan birisini getirmek de ak normalde."

"İlk mi olacağım yani?" dedim sırıtarak.

Yüzüme bakarken gülecekti ama gülümsemesini saklamaya çalışarak et- a bakındı. "Şebeklik yapma."

"İlk miyim?"

"Şebeklik yapmaya devam ediyorsun."

"İlkim yani?"

"Evet, Kaza. İlksin. Çoğu şeyde ilksin." Şımarıkça gülecekken yüzüm- leki gülümseme soldu. Çayım da soğumuştu hem. Turan'ın kızarttığı pa- ateşler de-

Aman Allah'ım âşık olduğum ilk kadınsın dedi!

Ayağa kalkıp bardağını alınca benden bir cevap beklememesine karşılık dudaklarım arasından derince bir nefes verdim. Kendi bardağımı da aldım ip dipteki çayı lavaboya döktüm. Tezgâhta yanına kaydım, bardağı onun ardağının yanına koydum.

"Bana da koyar mısın?" deyince çaya odaklanmış kusursuz yüzündeki aşları çatıldı, gözleri bana döndü. Neden öyle baktığını anlayamadım.

Sonradan anladım onun neden öyle baktığını. "Çay," dedim kocaman gözlerle. "Koyar mısın yani çay koyar mısın? Bardağıma," dediğimde kaşla- nı kaldırdı. "İnce belli olan." Gözleri belime kayınca, "Ne kadar sapıksın ya!" diye bağırdım ve ondan kaçıp sandalyeme oturdum. "Her şeyi yanlış anlıyorsun!"

"Bir şey demedim bile," dedi isyan eder gibi.

Gözlerimi kıstım. "Sen var ya sen," dedim ona kızar gibi.

"Ben yok muyum ben?" dedi muzip bir sesle.

CamScanner ile tarandı

Kasım, 2021, Ankara

"Hayır, iki kişilik oda istemiştim." dedi Turan resepsiyona. O resepsiyonla tartışadursun, ben etrafı inceledim.

Ankara'da dağ başında olan bir aile yaşam merkezinin içindeki otele gelmiştik. Büyük bir mekândı burası. Turan'ın dediğine göre Akkurtlar bu yaşam merkezini üç günlüğüne kapatmışlardı. Biz buluşmanın ikinci gününe yetişebilmiştik.

Henüz geldiğimizden kimsenin haberi yoktu. Bir gece kalacağımız için önce bir yerleşip sonra ailesinin yanına geçecektik. Açıkçası heyecanlı hissetmiyordum. Biraz dinlenmek istiyordum sadece.

"Turan Bey, Furkan Bey de bugün geleceği için Mustafa Bey diğer odayı sizden almamı söyledi. Şu an boş iki odamız yok, tek bir odamız var."

"İki oda demiştim ama ben. Benden habersiz niye odayı alıyorsunuz?"

Benimle kalmak bu kadar mı korkutuyordu onu? Tek geceydi yahu. Dün gece yatmıştı işte. Ben vebalı mıydım, tek gecede buna mı varmıştı? Niye iki oda istiyordu?

Adam korkuyla Turan'a açıklama yapmaya çalışıyordu. "Çünkü Mustafa Bey bu organizasyona bakan yetkili kişi. Onun dediğini yapmazsak kabak bizim başımızda patlayacak. Zorluk çıkarmayın, lütfen."

"Koskoca otelde iki odan yok mu şimdi senin? Bizden başka kimse yok otelde!"

"Başka oda açamıyorum." dedi adam korkuyla yutkunurken. Ağladı, ağlayacaktı artık çünkü Turan gibi bir adamın karşısında sağlam kalmak her yiğidin harcı değildi.

Turan, adama bir şey diyecekken lafını kestim, "Tamam. Tek oda olsun, ne olacak?" dedim dayanamayarak onlara dönüp. "Ver şu anahtarı. Ne dert ettiniz ya? Anahtarı ver, anahtarı!"

Adam, Turan'ın ördüğü örgüyü bozmamak için dokunmadığım fakat o kadar yoldan dolayı karman çorman olmuş saçlarıma baktı ilk. Sonra da deliyi yüzüme bakarak tescilledi. Titreyen elleri ile arkasına dönüp anahtar askısından bir tane anahtar aldı. "Dördüncü kat. 107 numaralı oda." Arkasını dönüp bana anahtarı uzatınca arkamı döndüm.

"Hızlı ol Turan, kapıyı kapattıktan sonra çalsan da içeri almam seni. Diğer odada yatarsın." Sonra arkama dönüp gözlerimi kısarak ona baktım. "Doğru ya diğer oda diye bir şey yok. Neyse, sokakta kalırsın o zaman."

Hızlı hızlı asansöre geçtim, kapılar kapanacakken büyük adımlarla yaklaşıp elini asansör kapısının arasına koyan Turan ile kapılar tekrar açıldı. "Bekleseydin keşke." Cevap vermeden duran asansörden indim ve

CamScanner ile tarandı

tekerlekli bavulumu sürüyerek hızlı hızlı uzaklaşmaya başladım. Turan arkamdan, "Kaza," diyerek gelse de umursamadım.

Kapıyı açıp içeri geçtim. İçeride iki kişilik koltuk ve iki kişilik yatak vardı. İçerisi dışarıya nazaran sıcacıktı. "Orada yatarsın," diyerek odadaki tekli koltuğu gösterdiğimde kapının hemen yanında, televizyonun altında kalan ikili koltuğa baktı.

Koltuğun başında dikildiğinde o koltuğa otursa dahi sığamayacağını anlayabilmiştim ama umurumda değildi. Benimle aynı odada kalmayı bu kadar dert edindiyse koltuğa razı gelecekti.

"Ben buraya sığmam."

"Bu benim ne kadar umurumda?" dedim ve valizimi durdurup ona döndüm. Ellerimi belimin iki yanına yasladım, kaşlarımı çattım. Duruma kaşlarını çatsa da benim halimi görünce az kalsın yüzündeki ifade kırılıyordu sanki. "Kendini ikiye mi katlıyorsun üçe mi beşe mi; ben bilmem. Sığmaya çalış. Sığamayacaksan da git karın üstünde yat."

"Karı kim?"

"Karı mı?" diye bağırdım ve yatağın üstündeki yastığı alıp kaldırdım ona atacak gibi. "Ne karısı? Karı kim?"

"Ne bileyim kim? Sen dedin."

"Ne dedim?"

"Karı dedin."

"Karı mı dedim?" Yastığı ona fırlatınca bir bacağını yukarı kaldırıp yastıktan korumaya çalıştı kendisini, yastığı yüzüne çarpmadan kurtarmıştı. "Kar dedim salak!"

"He," dedi yastığı yüzünden indirip. "Ben de kendinden bahsediyorsun sandım."

"Ne?"

"Karımdan bahsediyoruz ya."

"Ben senin karın mıyım?" dedim kaşlarımı çatarak.

"İnşallah," dedi yastığı kenara fırlatıp bana doğru bir adım atarken.

Onun bana doğru gelişine mi sinirlendim yoksa inşallah deyip yaptığı imaya mı şımardım bilmiyorum ama, "Sus!" dedim sakinleşerek. Bir adım daha atınca önüme gelmişti zaten bebek mezarı ayaklı herif. Bir adımı bir kilometreye bedeldi. "Tamam, yeterli. Bana çok yaklaşma."

"Nedenmiş?"

"Benimle bu kadar kalmayı istemiyorsan bana yaklaşamazsın da. Git buradan." Diğer yastığa uzanmak için yatağa doğru eğilmiştim ki belimden tutan büyük el beni birden ayaklandırıp karşısına dikti. Öyle bir de

CamScanner ile tarandı

sert çekince göğsüm göğsüne sürtündü. Üzerimizde montlarımız olmasına rağmen onu hissedince, "Olmaz," dedim yutkunarak. İşte yine onun çekim alanındaydım. "Dokunma."

"Seninle kalmayı istememek mi?" dedi montun altından tuttuğu belimdeki elini oynatarak. "Hiç mantıklı konuşmadın, Kaza."

"İkinci odayı ısrarla isteme sebebin ne o zaman?" dedim ben de gözlerimi ona dikip nazlanırken.

Nazlanmak nasıl da hoşuna gidiyor ama. Hayatın boyunca kimseye nazlanamamanın acısını bu adamdan çıkarıyorsun ama o da bundan çok memnun gibi.

"Çünkü," dedi, ellerini kaldırdı ve montumun fermuarını yavaş yavaş indirdi. Ben bana bile bile dokunarak inen eline odaklanmışken gözlerimde oyalanıyordu. Montu üzerimden çıkarmak için belimdeki elini kaldırdı ve omuzlarımı okşayarak montu üzerimden çıkardı. Ankara soğuğu için içime giydiğim kalın kazağın omuzları çıplaktı sadece. O da bilerek omuzlarımı okşadı sanki. Onu hissedeyim istedi resmen. "Sen böyle güzel ve ilgi çekiciyken..." Montumu yatağın üzerine bıraktı, tek eli ile belimden tuttu. Kafası omuzlarıma yaklaşırken metanetimi korumaya çalıştım. "Kendimi tutamayacağımı biliyorum." Omzuma ıslak bir öpücük bıraktığında göğsüm sertçe inip kalktı. Turan'ın ıslak dudakları omzumdan boynuma doğru kayınca ona yer açmak ister gibi kafamı sola doğru yatırdım. Boynuma kuruldu. "Sana çekildiğimi biliyorsun. Kendimi nasıl tutacağımı seçemiyorum bazen." Dudakları boynuma yerleşti, oradan derin bir nefes koparıp öpücük çaldı.

"Beni baştan çıkarmaya çalışma," dedim gözlerim kapanırken.

Boğazdan gelen bir sesle mırıldandı. O nasıl bir sesti bilmiyordum ve bayılacaktım. O *mm* neydi yani? Neydi o? "Seni baştan mı çıkarıyorum?"

"Bunu istiyor gibisin."

"Seni baştan çıkarmak istesem bunu fark etmezsin, Kaza," dedi kararlı bir tavırla. Boynuma bir öpücük daha koydurduğunda gözlerim açıldı. Tüm dikkatim dudaklarında, belimi tutan büyük elinde ve sıcaklığındaydı. "Fark ettiğinde çoktan baştan çıkarılmış olursun."

"Bu kadar emin olma," diyerek kafamı düzelttim. Kafasını geri çekerek gözlerini dudaklarıma indirdiğinde kollarımı kaldırdım. İçgüdüme güvenerek kollarımı ensesine sardım. Ellerimle ensesindeki saçlarını okşarken, "Çünkü ben gerçekten çok tehlikeli bir kadınım," dedim.

"Bunu biliyorum," dedi. "Sen gerçekten zehirli bir kadınsın." Diğer eli de belimdeki yerini aldı fakat belimdeki elleri belimde kalmadan

CamScanner ile tarandı

dudaklarıma doğru kaydılar. Kasıklarımı kendisine yasladığında gözbebeklerinin titreştiğini yemin ederim ki gördüm. Ona o kadar dikkatli bakıyordum. "Fakat ben de korkman gereken bir adamım."

Bana doğru eğilmiş olan kafasını fırsat bildim. Dudaklarıma doğru yaklaştım ve dudaklarına doğru inatçı bir tavırla konuştum: "Senden korkmuyorum."

Kaşlarını kaldırdı. Bakışları dudaklarımı delik deşik edecek kadar hırpalamak ister gibi bakıyordu. Edebilirdi. Hayır demezdim. "Korkmalısın."

"Bana ne yapabilirsin ki?"

"Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok," dedi, dudaklarıma yaklaşmaya başladı.

"Fikir sahibi olmak isterim."

Dudaklarıma saldırmakla benimle savaşmak arasında gidip gelir gibi yaklaştı. Bana yaklaşmak istiyordu. Beni mahvetmek istiyordu fakat benimle rekabet etme isteği de içindeydi. Bunu biliyordum çünkü onunla aynı duygular içerisindeydim. Nefesi dudaklarım arasından sızdı, onu soludum. Her yanımla onu hissettim.

Dudaklarıma dokunduğunda onu baştan çıkarma işini yaparken kendim de çoktan baştan çıktığını fark ettim ama o bana adım atmalıydı. Bu yüzden ensesinden onu kendime doğru çektim.

"İkinci odaya ihtiyacımız var," dedi Turan dudaklarımdan saniyelik ayrılıp. "Yoksa gerçekten-" Ensesindeki saçları arasına parmaklarımı daldırınca sesi kesildi. Dudakları aralıktı, kasıklarını kasıklarıma bastırdı. Onun gibi benim de nefesim içimde sıkıştı.

"Gerçekten ne? Cümleni tamamla," dedim yakıcı bir sesle.

"Olmaması gerekenler olacak."

"Olmasın mı?"

"Henüz değil." Dudaklarıma uzandı, kafamı geri çekerek ondan uzaklaştım. Turan bir kez daha uzandı, yine kaçtım. Yana çevirdiğim kafam yüzünden yanağıma değen burnundan çıkan rüzgârı hissedeceğim kadar tuhaf bir şekilde nefes verdi. Nefesi yanağımı okşadı. "Kaza," dedi hafif azarlar bir tonda. Kendisini geri çekince ona döndüm ama keyfim yerindeydi. Turan da keyfi yerindeydi.

"Akkun," dedim masum sesimle. Ensesini okşayarak aşağı indim ve tuhaf bir şekilde, onun bana yaptığı gibi indirdim montunun fermuarını. Montunu çıkardım, kenara fırlattım, ellerimi omuzlarına getirdim. Hâlâ omuzlarını okşayarak kafamı kaldırdım. Dudaklarıma uzanacakken

CamScanner ile tarandı

parmaklarımı çenesine sardım. Turan'ın elleri altındaydım fakat kendisi de benim ellerimdeydi. Avuçlarım arasındaydı.

Narin bir hareketle çenesinden tutarak kafasını yukarı kaldırdım, en sevdiğim yeri açığa çıkardım. Âdemelması ve temiz boynu bana el sallarken yutkunarak oraya yaklaştım. Kalçamdaki elini sıkarak minik uyarısını yaptığında dudaklarımdan kaçan ses yüzünden âdemelması oynadı. Burnumu oraya dokundurunca, "Yapma," dedi.

"Neden?" diye sordum. "Baştan mı çıkarsın?"

Derince yutkundu. "Sen gerçekten çok zehirli bir kadınsın," dediğinde boynuna doğru yaklaştım.

Islak dudaklarım âdemelmasını sahiplendi. Öptüm, dudaklarım arasına aldım. Daha sonra dilim dokundu. O çıkıntıyı dilimle okşadım. "Burayı seviyorum," dedim ıslattığım bölgeye doğru nefesimi üfleyerek. Turan yerinde duramıyor gibiydi. Kalçalarımı o kadar sert sıkıyordu ki orada izler bırakacağı gerçeğinin farkında değildi. Rahatsız değildim, aksine müthiş hissediyordum. "Dokunduğumda titreyen âdemelmanı, ince boynunu, benim için özel olan bu yeri..." Bir öpücük daha bıraktım. Bir öpücük daha. "Burada olmayı seviyorum."

İşte artık Turan Alp Akkurt'u tutmak çok zordu.

Çeneme elini getirip kafamı boynundan çıkardığı gibi dudaklarıma yapıştığında gözlerimi kapattım. Dudaklarını oynatmadan derin bir nefes alarak öptü beni. Üst bacaklarımdan tutup kaldırdığında kucağına kuruldum. Yatağın üzerine oturdu, kalçalarımı sıktı. Dudaklarım onun bu hareketi ile aralanınca hırçın bir tavırla dudaklarımın arasına sızmaya çalıştı. Ellerimle omuzlarına tutundum, kucağına sürtündüm ve dudaklarımı aralayıp onu kabul ettim. Nefes nefese öpüşmeye başladık.

Kalçalarımı kontrol edemeyerek, üzerinde hareket ederken dizginleri sıktır etmiş bulunmaktaydım. Bu adamı öpmek yeniden var olmak gibiydi.

Ellerim kazağının üzerinden karın kaslarına dokundu. O kasları dokunmak aklımı başımdan aldı. Nefes nefese dudaklarından ayrıldım. "Yaptığın tüm antrenmanlara minnetler."

Dudaklarını ıslatarak kalçamı sıktı. Sıkı kalçamdaki hareketi ile altdudağımı ısırdım. Turan Alp Akkurt, burnunu burnuma sürttü. "Aynısından."

Tekrardan dudaklarımız birleşti. Dillerimiz bir savaşa girdiğinde belirli aralıklarla ağızlarımız birbirine saldırıyordu. Bunu bir oyuna çevirdik. Ben onun altdudağını emip ısırınca dilime saldırıyordu. Bunu sevdiğim için devam ettirmek istedim. Oyun olamayacak kadar ateşli olması ise ileri

CamScanner ile tarandı

şitme isteğimi doğurdu. Ellerim kazağının uçlarını kavradığı gibi çıkardım kazağını.

Kapı alacaklı gibi yumruklanarak çalındı. Ben dudaklarından ayrılırken o kafasını eğerek ofladı.

"Abi. Abi gelmişsiniz, abi! Benim, Melike Nisan. Abi, çabuk aç kapıyı. Yezin'le tanışmam lazım! İlk ben!"

Hayır, git. İstemiyorum seni görümce. Görmeyeyim seni ömrümce.

"Daha gelmedik!" diye bağırdı Turan kapıya doğru. Omuzlarını sıkıntıyla gözlerini bana çevirdi. Gözlerimi belertince, "Ne?" diye fısıldadı. "Öyle denmez," diye fısıldadım ben de.

"Dendi bile," dedi.

"Abi!" Nisan ısrarla kapıyı yumrukluyordu. "Abi, yalan söyleme geldiğinizi biliyorum."

"Yoldayız daha!"

"Abi, içeridesiniz ya!" dedi. "Değil misiniz? İçerdesiniz işte. Olmasanız nasıl konuşacaksın içerden?"

Yüzümü buruşturarak güldüm. "Bu kız Hacettepe Hukuk'u nasıl kazandı?"

"Biz de şaşırdık," dedi, yüzümü buruşturduğum için parmakları arasında burnumu sıktı. "Kokarca."

"Masai zürafası," dedim ben de burnumu iyice büzüştürüp çirkin bir surat yaparken.

"Abi, hadi! Bak, kuzenler fark etmeden ilk ben geldim. Kapıyı açmazsan hepsini çağırırım, görürsün."

"Tam bir baş belası," diyen Turan ben kucağındayken ayağa kalktı ve beni yere indirdi. Üstümü başımı düzeltirken beni kontrol etti. Ben de yataktaki kazağı elime aldım, kafasını eğmesini bekledim, kazağını giydirdim ve saçlarına uzanıp onları tertipledim.

"Daha iyisin," dedim.

"Sen varken, hep," dedi. Ellerini saçlarıma uzattığında kaçtım ondan. "Saçların dağılmış."

"Biliyorum."

"Sal saçlarını."

"Yok," dedim. Örgülü saçımı sevmiştim. "Hadi git, kapıyı aç. Tanışalım Nisan'la." Gözlerini benden çekemezken kocaman gülümsemesine karşılık omzundan ittim onu. Nisan ile aynı anda aynı cümleyi söyledik. "Hadi be!"

"Birdi, iki oldu," diyen Turan kapıyı açtığında elindeki bardağı ile içeri doğru düşer gibi koşan Nisan'ı kolundan tutarak zar zor düşmekten

CamScanner ile tarandı

kurtardım. Turan, kaşlarını çatarak ona bakarken Nisan kahverengi ve bal rengi ombreli olan kısa saçlarını yüzünden çekip bana döndü.

"Merhaba," dedi ben onu kolundan tutmuş, ayakta tutarken. "Ben, Melike Nisan Akkurt. Sen de Sezin Kaza." Gözleri kolunu tutan elime ve sonra büyülenmiş gibi kollarıma kaydı. "Vay canına, ne kadar güçlüsün." Onu, ayakları üzerinde tuttuğumdan emin olarak ayağa diktim ve omuzlarının iki yanından dengesini sağladım. Nisan, elindeki bardağın içindeki içkinin yarısını yere döktüğünün farkında değilmiş gibi güldü.

Turan, öfkeyle bize doğru yaklaşıp onun elindeki bardağı çekti ve, "Ben sana ne demiştim?" dedi sert bir sesle.

"Ben gelene kadar tek yudum alma," dedi Nisan ve gözlerini kocaman açıp Turan'a döndü. "Ben ne yaptım?" dedi. Elini ağzının üzerine kapattı. Bana döndü ve fısıldadığını sanarak bağırdı. "Abim ben yokken içme demişti!"

Kaşlarımı kaldırarak Turan'a döndüğümde bardağı kenara koydu ve bıkkınca Nisan'a baktı. "Geri zekâlı."

İnce bir kızdı. Boyuna göre oldukça zayıftı. Kurdan gibi kolları vardı. Üzerine beyaz bir elbise giymişti. Benden en fazla beş santim uzun olmasına rağmen bir de topuklu giydiği için oldukça uzun görünüyordu. Resmen bir ortamdaki en kısa insandım. Çığlık atarak tepinecektim şimdi. Hem sinirden hem sevinçten. Nasıl en kısa insan olurdum? Nasıl da en kısa insan olmuştum!

"Merhaba, Sezin abla," diyerek elini uzattı Nisan abisini umursamadan. "Seninle tanışmayı ne kadar istediğimi bilemezsin."

"Öğrenmiş oldum," diyerek elimi uzatınca kahkaha atarak öne doğru eğildi, az önce abisinin aldığı içkisini tutan diğer eli ile elime sarıldı.

Cidden, birazcık yayık kahkahasıyla, "Bayıldım mizahına!" dediğinde kaşlarımı çatarak güldüm. Ne olduğunu asla anlamıyordum ama sarhoş Nisan çok deli görünüyordu.

"Hep böyle misindir, Nisan?" diye sorunca kıkırdadı.

"Hayır. Ailemin olduğu ortamda daha rahat oluyorum," dedi. "En bayan başkan kimdir? Joe Biden!" Kahkahası kulağımı tırmaladı. Neyden bahsettiğini bilmediğim için endişeli bir şekilde Turan'a döndüm. Turan zor sabrediyormuş gibi duruyordu. Nisan elimi daha da sıktı, gülüşü soldu. "Benimle tanıştığına memnun olmadın mı? Neden söylemiyorsun?" diye üzgünce fısıldadı.

"Hayır, çok memnun oldum," dedim kaşlarımı kaldırarak. Açık sözlü olmasını sevmiştim. "Her an yere yapışacak gibi duruyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Ben yapışmam," dedi. "Sen Ctrl V." Kahkaha attı. Kimse gülmedi. "Sen yapıştır yani. Ofansif mizah!" dedi ve kaşlarını kaldırarak kollarını iki yana açtı. Düşecek gibi olunca bir kolundan ben, bir kolundan Turan tuttuk. "Hadi ama! Abime bu kadar benzeyemezsin!"

"Sarhoş olduğu için mi böyle?" diye sordum Turan'a doğru dönüp fısıldayarak.

"Hayır, genel olarak böyle. Heyecanlı bir kız."

"Seni çok sevdim, Sezin. Şakalarıma gülseydin kesin sana âşık olurdum. Sen de bana olurdun, sonra abimi bırakıp Hollanda'ya kaçardık."

"Hiç iyi görünmüyor," dedim endişe ile. "Buraya yatıralı-"

"Hayır."

Kesinkes bir tavırla konuşunca bir şey diyemedim. "Abim kimseyi yatağında yatırmaz," dedi Nisan hafif kayık bir sesle. "Onun temizlik ve düzen takıntısını biliyorsundur. Kendi yatağının kirlenecek olma ihtimali çok korkutuyor onu. Ödü kopuyor."

O sırada onun yatağına çamurlu taytınla yattığında daha da kirlenebilirdi, diye huysuzca konuşan Turan Alp Akkurt.

Gözlerim Turan'a döndü, adımlarım durdu. Turan sıkıntılı görünüyordu. İfşa olmuştu. "Öyle mi?" diye sordum.

"Yirmi yıllık hayatımda onun kendi yatağına başkasını yatırdığını hiç görmedim," dedi, güldü. "Bu konuda çok hassas. Bazen merak ediyorum birlikte olduğu kadınları kapı dışarı mı ediyor diye? Düşünsene kadına-"

"Sus, Melike," dedi Turan sert bir sesle.

"Uu, aslancık kızdı," diyen Nisan kıkırdadı. "Yatağına oturmama bile çok kızar. Kirletirmişim. Yazıklar olsun, abi!" Onu odadan çıkardık. "Beni odama götürdüğünüzün de farkındayım ama odamı bilmiyorsunuz."

"Hangi odadasın ki de biz bilmiyoruz?" diye sordum sanki ona sır verecekmiş gibi fısıldayarak.

Gülerek bana eğildi. "105 ama abime söyleme."

"Tamam, söylemem," dedim, Turan ile onu 105 numaralı odaya götürdük. Kapı kilitli değildi. Onu yatağa yatırdık.

Nisan gülerek yatakta döndü, yorgana sarındı kozasıymış gibi. Yattığı gibi gözlerini kapattı ve, "Aslında sadece çakırkeyifim. Biraz dinlenip aşağı ineceğim ve evet abi, kahve içip ayılmadan karşına çıkmayacağım. Yine evet, bu gece bir daha ağzıma dokundurmayacağım alkolü. Zaten Firuze Sultan hazretleri beni bulduğu yerde sopalayacak," diyerek hızlı hızlı konuştu.

"Anlaşıldığıma sevindim, Melike," dediğinde kıkırdadı.

"Görüşürüz! Öpüşmenize devam edin! Evet, fark ettim bile!"

CamScanner ile tarandı

Onu odasında bırakıp dışarı çıktık. Odaya geri dönerken, "Onu odasında bırakmamız doğru muydu? Bizim odadaki yatakta da yatabilirdi," dediğimde kaşlarını çattı.

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü o yatakta yatamaz."

"Neden?"

"Olmaz." Elini saçlarına atıp sıvazladı kafasını bir kere, sonra indirdi elini. "Hem o kapı dışarı etmediğime dua etsin." Odamıza girdim, Turan giremeden kapının önünde durdum. Kaşlarımı kaldırarak ona döndüğümde, "Sezin, saçmalama," dedi.

"Giremezsin," dedim gülmemek için kendimi tutarken. "Diğer odayı bul."

"Burada durmak istiyorum."

"Neden?" dedim kapıya kafamı yaslayıp gülümserken.

"Çünkü senin yanından gitmeyeceğim."

"Hiç mi?" diye sordum mahsun bir bakışla.

Dudaklarındaki minik tebessümle kafasını koridora çevirdi. Tebessümünü yok edecek kadar ciddileştikten sonra bana döndü ve yemin eder gibi konuştu. "Hiç."

"Tamam o zaman," diyerek kapının önünden çekildim ve önünü açtım. Bu hareketime karşılık dudağının kenarında doğmak için can atan tebessümüne izin vermemeye çalıştı. "Hiç gitmeyeceksen gelebilirsin. Sözlerine güveniyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, içeri girdi. Kapıyı kapatıp ona dönmemi bekledi. "Sözlerime güvenmen güzel. Bunu da sevdim. Hislerini saklamıyor olmanı."

"Büyük konuşuyorsun ve bu hoşuma gidiyor." Yanından geçip gitmeden önce göz kırptım. "Büyük konuşuyorsun çünkü büyük adamsın."

"Büyük konuşuyorum çünkü karşımdaki büyük bir kadın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Deli gibi sırıtasım vardı. Rüyada gibi hissediyordum. İçim gidiyordu vallahi. Yine de kendimi tutmaya çalışarak valizimi açtım. Yanımda getirdiğim siyah elbiseyi çıkardım. Bu elbiseyi, dolabımdaki diğer elbiseler gibi lazım olur diye almıştım. Genelde askerlerimizin düğünlerine giderken elbise giydiğim için dolabım bu tarz elbiselerle doluydu.

CamScanner ile tarandı

"Banyoya gireceğim, rahat et," dediğinde kafamı salladım. O kendi valizinden havlusunu çıkarıp banyoya ilerlerken onu izledim. Kendi havlusunu yanında getirecek kadar takıntılı mıydı? Ben böyle şeylere hiç takılmazdım.

Banyoya girdi, kapıyı kilitlemediğini duyunca gülmemeye çalışarak hazırlanmaya başladım. Elbise, sırtı oldukça açık ve uzun kollu bir elbiseydi. Şakaklarımın üzerine uzanıyordu ve vücuduma tam oturuyordu. Saçlarım kuş yuvası gibiydi. Saçlarımı içim gide gide çözdüm, taradım. Çözülmeyen yerlerini söke söke açtırdım. Yüzüme ıvır zıvır sürdükten sonra onların kurumasını beklerken saçlarımı düzleştirmeye başladım.

"İyi iyi." Kendimi onaylayıp makyaj malzemelerini açtım. Bir rimel, biraz allık sürdürüp kendime baktım. "Şeytan diyor yap Frida* makyajını, çok insan içine, altlarına sıçsınlar." Güldüm şeytana da kendime de. "Çok komik olurdu."

Gergin olmamaya, rahat kalmaya çalışıyordum fakat biraz gerilmedim diyemezdim. Rahattım ama aynı zamanda garip bir gerginliğe de sahiptim. Sebebi Turan Alp Akkurt'un partneri olarak -ki bu meseleye henüz tamamen alışmış sayılmazdım- ailesi ile tanışacaktım. Kendimi beğendirmek gibi bir çabam hayatım boyunca olmamıştı. Onlara kendimi beğendirmek için uğraşmayacaktım.

Ama içinde beğenilmek isteyen, insanları etkilemeyi başarabilen o küçük Sevi'yi tutamıyorsun, değil mi?

Bir ruj çıkardım. Kırmızı bir rujdu. Onu dudaklarıma yaklaştıracakken açılan kapı ile gözlerim aynanın yansımasından arkamda kalan bedenine döndü. Çıplak göğsü ve altındaki tek parça havlu ile çıktığında yüzüme yaklaştırdığım ruju tutan elim aşağı düştü.

"Kaza," diye fısıldadı beni görür görmez. Gözleri elaya değil de yeşile dönük bir sıcak tonla beni izliyordu. "Çok güzel görü-"

"Senin kıyafetlerin nerede?" diye sordum şok içerisinde.

"Kıyafetlerimi burada unuttum," dedi. Islak saçından düşen su damlalarının göğsüne yapışmasını ve göğsünden aşağı kaymasını gözlerimle takip ettim. Yutkunmak zorunda hissettim kendimi. Karın kaslarının arasından geçip elyfe düşmesin diye tuttuğu havlunun altında kaybolan su damlalarını takip etmeyi, kasıklarında bitirdim.

Yanımasını yalayıp yutan bakışlarım yüzüne dönünce, kaşlarını kaldırarak haline baktı. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Gitmedi desem yalan olur."

"Yalan olmasın."

* Frida Kahlo.

CamScanner ile tarandı

"Gitti," dedim, bedenimi ona çevirdim. Gözlerimi yüzünden ayırmamaya gayret ettim. "Gitti," dedim tekrar. Sanki aynadan söylerken yalan söyleyeceğimi düşünecekmiş gibi gerçek gözlerine dönünce kanıtlamak istemiştim.

"Şu kusursuz güzelliğinle biraz daha öyle bakmaya devam edersen bu odadan çıkamazsın."

"Öyle de ayıp olurdu," dedim kendimi dizginlemeye çalışırken. "Aslene."

"Sikimde değil."

Böyle konuşmasa olmaz mı, Seziş? Zaten kendimizi zor tutuyoruz.

"Ben seni bekliyorum," dedim. Montumu kaptığım gibi cebinden eşyalarımı aldım, kafamı kaldırdım, onu dibimde bulunca kaçıştım geriye doğru. Valizimdeki kabanımı da koluma astım. "Dışarıda bekliyorum. Sigara içerim hem. Sen de şey yaparsın," diyerek gözlerimi vücuduna çevirdim. Islak damlaları kurumaya başlamıştı, bu da tüylerini diken diken etmişti. Göğsünün üzerinde dimdik olan tüylerini görebiliyordum.

"Ne yaparım?" diye sordu muzip bir sesle.

"Giyinirsin, Turan!" diye bağırdım ve topuklu çizmelerimi alıp çıplak ayakla kapıya koştum. "Anlamamış gibi soruyorsun bir de yani! Ne yapacaksın? Giyineceksin!" diye bağırarak kapıyı açtığımda, "Dikkat et," diye seslendi. Ayağım kapının kenarına çarpınca, "Sus!" diye bağırıp kapıyı kapattım arkamdan.

Çizmelerimi kapının önünde ayaklarıma geçirdim. Kabanımı hızla üzerime geçirip hızlı adımlarla asansöre ilerledim, defalarca kez sıfıra bastım. Asansörün kapısı artık gereğinden fazla sonra kapanmış gibi sertçe vurdum kapıya elimle. "Hadisene lan," dedim asansöre. "Geri döneceğim şimdi. Kapan artık." Asansörde yanıma aldığım kırmızı ruju dudaklarıma dikkatlice yedirmiştim.

Aşağı indiğim gibi koşar adımlarla dışarı çıktım. Ankara, Tunceli'den de soğuktu. Bacaklarımı ısıran soğuğu iliklerimde hissederken cebimden sigaramı çıkarıp yaktım hızla. Derin bir nefesi çektikten sonra kafam yukarı kalktı, gözlerim kapandı. Duman dudaklarımın arasından özgürlüğüne koştuğunda içime sıkışmış nefesim de huzura erdi.

Dudaklarımı yalayarak sigaramı içerken etrafa bakındım. Dışarıda çocuklar vardı. Başlarındaki bir adamla birlikte birkaç çocuk kar topu oynuyordu. Birkaç çocuk daha iki tane kardan adam yapmaya çalışıyordu. Fazla kar yoktu, yine de uğraşıyorlardı.

CamScanner ile tarandı

Onlara dalmışken, "Sigara içen bir kadınla mı beraber?" sorusu yanı başımdan geldi. Kaşlarımı çatarak yanıma döndüğümde büyükçe bir duman bulutu gözümün önünden kayıp gitti. Yanıma dikilmiş kadının elindeki puroya baktım ve gözlerim yüzüne döndü. Onu görünce şaşırmadan edemedim.

Ankara Başsavcısı Firuze Akkurt.

Kaynanamız geldi, Turancılar. Kaynanayı ne yapmalı? Kaynar kazana atmalı. Tetikte olmalıyız.

Keskin mavi gözleri ile ileride oynayan çocuklara bakarken, hafif buruşmuş olan ince ve damarlı elleri kocaman puroyu sırtlanmıştı. Benim nasırlı ve büyük ellerimin aksine onun elleri ince, uzun ve boyalı tırnaklı narin bir eldi. Çocukları izliyordu benim az önce yaptığım gibi. Ciddi duruşunda hiçbir bozulma olmadı. Benim ona döndüğümün farkındaydı, umursamıyordu.

Mavi gözlerinin yanında açık kahverengi, kısa, hareketli kesim saçlarına dikkat ettim. Gözlerinin etrafına siyah bir kalem çekmişti. İnce dudakları kırmızı ruja boyalıydı. Üzerindeki beyaz kürkü ile beyaz kurtlara benziyordu. Buz gibi saydam cam gözleri ile birleşen giyimi ile tehlikeli görünüyordu. Buraya avını kontrol etmeye gelmişti anne kurt.

"Bu ayıplanılması gereken bir detay mı?" diye sordum agresif olmamaya çalışarak. Başarılı olmuş olmalıydım.

"Alp, sigaradan nefret eder," dediğinde elimdeki sigara titredi. "Sigara içmekten de sigara içen insandan da."

Analı kızlı bildiğimiz her şeyi yalan mı çıkarmaya çalışıyor bunlar, Seziş? Yatağına da yattık, sigara içtiğini de gördük, sigara da içtik. Ne oluyor ya?

"Alp..." dedim bastırarak. Sadece samimi olduğu insanların kullanmasına izin verdiği ismini kullanmam Firuze Akkurt'un dudaklarında minik bir gülümsemeye sebep oldu. "Sigara içiyor."

Kaşlarını kaldırarak bana döndü ve kırmızıya boyalı dudaklarını ıslatıp, "Öyle mi?" diye sordu. "Küçüklükten beri yanında sigara içmemi istemez. Kokusundan hoşlanmıyor. Bir ara içiyordu fakat parmağında kalan koku midesini bulandırdığı için bırakmıştı."

Ama içiyordu şu an. Hem de çoğu kez birlikte- Duraksadım. Kafamda dönen düşüncelere sertçe yutkundum.

Ne? Niye duraksadın? Sigarayı bizim için mi içiyor? Ben bunu anladım. Sen ne anladın, Seziş?

"Tekrar başladı," dedim hiçbir bilgim olmamasına rağmen. Sigarayı bırakmış mıydı? Bilmiyordum bile.

CamScanner ile tarandı

"Alp, takıntılı bir çocuktur," dedi Firuze Akkurt yakıcı buzlarını gözlerime kenetlerken. "Küçüklüğünden beri belirli kuralları vardır hayatında. Belirli bir düzene göre yaşar. Düzenini, yaşantısını bozmayı sevmez. Doğrularını değiştirmekten hoşlanmaz. Yanında birisini taşımayı sevmez. Yalnızlığa alışkındır."

O düzeni ona sen dayatmışsın, diyemedim.

Vücudumu ona doğru çevirdim. "Birinin beni taşımasına ihtiyacım yok. Kendi ayaklarımın üzerinde durabilen ve tek başıma da yürüyebilen bir insanım. Onun kurallarını, düzenini ya da doğrularını değiştirmek için değil, bozmayı sevmediği yaşantısına ortak olmak için Alp'in hayatındayım." Sigaramı kenardaki çöpte söndürdüm, elimi ona uzattım o beni kısık gözleri ile seyrederken. "Sezin Kaza ben," dedim asker ciddiyetimle. "Siz de Alp'in annesi Firuze Hanım olmalısınız."

Cam gibi keskin gözleri yüzümdeki ciddiyeti kontrol etti. Karşımdaki kadının bir başsavcı olduğunu farkındaydım. Mesleği gereği insanları tanıyan bir kadın olduğuna emindim. Beni yüzümdeki ifadeye göre çözmeye çalışıyordu. Ciddi yüzümde ondan rahatsız olduğum değil de kendimi tanıtma isteğim okunuyor olmalıydı. Turan'ın dediği gibi değildi. Soru sormuyor, varsayımları ile tavrımı ölçüyordu.

"Ben de ondan bahsediyordum," diyerek purosunu indirdi. "Alp, yanında birisini taşımaz fakat seni yanında getirdi. Nedenini de şimdi anlıyorum," diyerek elimi sıktı. Narin eli büyük elimin arasında küçücük kaldı. "Evet, Alp'in annesiyim. Firuze Akkurt."

"Tanıştığıma memnun oldum, Firuze Hanım."

Gülümseyerek elini çekti. Yüzündeki gülümseme samimiydi. Gerçekten benden hoşlanmışa benziyordu. "Hanıma gerek yok."

Ne diyelim? Teyze? Hanım abla? Anne mi diyelim? Anne diyelim.

"Firuze demen yeterli."

"Öyle rahat hissedeceğimi düşünmüyorum, Firuze Hanım," dedim yine de. Anlayışlı bir şekilde onayladı beni kafasıyla.

"Askersin, değil mi?" Cevap vermeyince gözlerini bana çevirdi. "Kocan ve oğlun asker olunca nasırlı, güçlü ve kısa tırnaklı elin silah tuttuğunu anlayabiliyorsun."

"Askerim," dedim soğuk bir sesle. Elimde değildi soğuk olmamak. İlk kez tanıştığım insanla birden samimi konuşamıyordum.

"Oğlumu, her zaman kaçtığı bu buluşmalara getirebildiğine göre onun için önemli olmalısın. Neden seni Melike'ye anlattığını da öğrenmiş oldum." Göz ucuyla bana baktı. "Güzel bir kadınsın. Kendinden emin, özgüvenli, güçlü duruşu olan bir kadınsın. Bana kafa tutmana bakılırsa oğluma

CamScanner ile tarandı

da kafa tutmuş olmalısın. Onu sana çeken de bu güçlü tavrın olmuştur eminim."

"Kafa tutmak değildi amacım," dedim ağırbaşlı bir şekilde. "Yanlış anlaşıldığımı düşündüğüm için düzeltmek istedim."

"Emin ol," dedi Firuze Akkurt. "Senin ismini duyduğum ilk andan beri karşılaşacağım kadını düşünüyordum. Ve sen tam da görmeyi umduğum kadınsın. Yanlış anlaşılmadın, aksine keyif verdin." Purosundan bir nefes çekti. "Seninle tanıştığıma ne kadar memnun olduğumu tahmin edemezsin, Sezin."

Ailecek bize âşık mı olacaklar acaba? Cazibemize kimse dayanamaz derken Akkurtların hepsinden bahsetmiyorduk.

"Ben de memnun oldum, Firuze H-"

"Kaza!" diye seslenen sert, bariton sesi duyduk. Firuze Akkurt ile aynı anda arkamızı dönüp bize ilerleyen, üzerine kabanını giymiş olan Turan Alp Akkurt'u izledik. Üstünde beyaz bir gömlek vardı. Altına kumaş bir pantolon giymiş, ayaklarına da botlarını geçirmişti. Boynunda sarılı olan siyah atkısına bakarken onun görüntüsüne sertçe yutkundum.

Turan, ela gözlerini bana çevirip durumuma baktıktan sonra annesine döndü. "Anne," dedi saygıyla. Onun da yüzüne bakıp, ne olduğunu anlamaya çalışırken Firuze Akkurt da pek renk vermedi. Aramızda nasıl bir konuşma geçtiğini biliyor ve eminim ki meraktan kuduruyordu. Kudursundu. "Tanışmışsınız."

"Evet. Hoş geldiniz," dedi Firuze Akkurt. "Sen gelmeden önce biraz sohbet etme şansımız oldu. Melike bahsettiğinden beri pek bir merak ediyordum kendisini. Biliyorsun. Bize hayatından pek bahsetmezsin. Birimize ondan bahsetmen hepimizin dikkatini çekmişti." Gözlerini bana çevirip gülümsedi samimi bir şekilde. "Çok hoş bir kadın, Sezin."

"Teşekkür ederim," dedim saygıyla ama içimden de *ne sandın hanım teyze* demek isteyen sesi tutmaya çalışıyordum.

"Asıl ben teşekkür ederim," dedi Firuze Akkurt ve Turan'a ilerleyip, "Seni görmek çok güzel," dedi. Turan'ın koluna elini koyup yükseldi ve yanağına bir öpücük bıraktı. Geri çekildiğinde ben kaşlarımı kaldırmıştım, Turan kaşlarını çatmıştı. "Davet alanındayız. Fotoğraf çekilmek için sizi ve Uraz'ı bekliyorduk. Uraz da yaklaşmış. Acele edin."

Arkasını dönüp sivri burunlu botlarıyla otelin içine girdiğinde, "O neydi?" diye sordum, yanağındaki kırmızı öpücüğe bakakaldım.

"Ben de anlamadım," dedi Turan kaşlarını çatarak. Ona doğru bir adım attım, yanağındaki kırmızı ruju hafifçe silerek çıkardım. Turan gerçekten

CamScanner ile tarandı

şaşırmış ve gerilmiş görünüyordu. "Genelde bana laf sokardı bir arıya geldiğimizde. Öpmek falan pek adeti değildir."

"Anneni biraz etkilemiş olabilirim," diyerek kolunu çıkardığımda bir hayvandı gibi ayakları üzerinde arkasını döndü, otelin içine girdik birlikte. Büyük adımlarını benim için küçülttü çünkü ayağımdaki topuklu çizmelerimle hızlı yürüyemeyeceğimi o da anlamıştı.

"Hiç şüphem yoktu," dedi sıcak bir sesle. Üstüme bakındı. "Farklı görünüyorsun."

Beni kamuflaj ya da spor kıyafetler dışında görmediği için bu lafını garip bulmadım. Boğazımı temizledim ve dikkatli bir şekilde yere, bastığım yere baktık. Ayağımı burkup façayı çizdiremezdim. "Nasıl farklı?"

"Her şekilde kusursuz olduğunu kanıtlayabileceğin şekilde farklı."

Dudaklarım aralandı. *İmdat.* Asker Sezin ile sivil Sezin arasında dağlar kadar fark vardı ve o tüm farkları kusursuz mu buluyordu? *Sezgi'yi tanıyan ne düşünür sence?* Zar zor yutkundum. "Teşekkür ederim," dediğimde, "Güzelliğin için bana teşekkür etmemelisin," diye konuştu yine.

Bakışlarım ona döndü hızla. Bu konuyu kapatmak istedim çünkü iltifat almaktan gerçekten hoşlanmıyordum. "Sigaradan hoşlanmadığını öğrendim."

"Artık hoşlanıyorum."

"Neden tekrar başladın?" diye sordum kolunu okşayarak.

"Çünkü senin sigara içtiğini gördüm. Alaya geldiğim ilk gün," dedi. "Seninle sadece o şekilde konuşabileceğimi anlayınca nöbetçi askerlerin birisinden paketini istedim ve yanına geldim."

Kendisini benden kaçırmamasını seviyordum. Laf karıştırmıyordu. "Benim için sigaraya mı başladın?" diye sordum şaşkın bir tavırla. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sigara içmekten hoşlanmıyorsan içme."

"Seninle sigara içmeyi seviyorum. Uzun zaman sonra senin yanında içtim ve o içtiğim sigaradan nefret etmedim. Kibrit taşıyorsan kibrit, sigara içiyorsan da sigara, Kaza."

Sessiz kaldım. Kafamı omzuna yaslandım. Ağırlığımın hakkından geldi. Topuklu çizmelerim olmasına rağmen ondan oldukça kısaydım. Kafam çenesine zar zor geliyordu. O gerçekten oldukça büyük bir adamdı.

Beni yönlendirerek annesinin bahsettiği yere götürdüğünde davet alanında bir curcuna koptu. Birkaç garson bize yaklaşıp, üzerimizdeki kabanları alınca teşekkür ettik o curcunaya rağmen. Yaklaşık elli kişilik ortamda on kişi birden bize doğru büyük bir uğultuyla yaklaşınca kaşlarımı çattım. Turan'ın kolunu sıktım. Turan, "Neden gitmeyelim demedin ki?" diye yakınırken, "Ne oluyor? Savaşta mıyız?" diye sordum.

CamScanner ile tarandı

Ne? Turan'ı buradan kaçırıp odaya mı kilitleyelim?

Bizi o ses gürültüsünden ve bize yaklaşıp konuşmaya yeltenen insan topluluğundan kurtaran, "Herkes sahnenin oraya!" diye bir ses oldu. Gözlerimi sesin sahibine çevirdiğimde fotoğrafta gördüğüm baba Akkurt'u fark ettim.

Mustafa Yavuz Akkurt.

Uzun boyu, gür ve yanları beyazlamış siyah saçları, yeşil gözleri ile genç görünüyordu. Otuz iki yaşında bir oğlu yokmuş gibi hissettiriyordu. Üzerine giydiği lacivert takım elbisesi ile oldukça karizmatik bir adamdı. Etraftakileri hizaya sokmak ister gibi eli ile herkesi sahneye doğru nazikçe itmeye başladı.

Bize doğru yaklaştı. Beni gördüğü gibi yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Turan'ın tam karşısına geçip, "Yüzbaşı Turan Akkurt!" diye bağırıp karşımızda nizama uygun durdu ve elini alnına götürdü kocaman adam. Turan'ın önünde o şekilde durmasına karşılık şaşırmadan edemedim. Kendisi bir yarbaydı oysa.

Turan'ın ne dediğini hatırladım sonra. *Bana saygı duyar, bunu göreceksin* demişti.

"Yarbayım," dedi Turan da ona uyup elini alnına yaslarken. Şimdi baba oğul karşılıklı bir şekilde birbirlerine selam veriyorlardı. Gülümsemeden edemedim.

"Sizi burada görmek bizler için büyük bir şeref, yüzbaşım!" dediğinde Turan da, "O şeref bize ait!" dedi. Sahnede fotoğraf için kendilerine yer arayan kalabalık baba oğula güldüler. Büyükbaş iki Akkurt birbirlerine gülüp ellerini alınlarından indirdi ve Mustafa Yavuz Akkurt geniş omuzları ile, "Merhaba," diyerek bana dönünce, "Merhaba, Mustafa Bey," dedim saygıyla.

"Sen kimsin?" dedi, Turan'a dönüp göz kırptı. "Biliyorum da işte, sana kendini tanıtma şansını kimse vermez diye düşünüyorum."

Gülümsedim, "Sezin," diyerek Turan'ın kolunu tutan elimi indirdim ve ona uzattım. "Sezin Kaza."

O da büyük, yaşını belli eden elini uzattı. Firuze Akkurt'un bahsettiği gibi eşinin elleri asker eli değildi. Aslında kendisi askerden çok bir doktor eli taşıyordu. Sıcak avucunu avucumdayken bir baba sıcaklığını hissetmek, yüzümde tatlı bir gülümsemeye sebep oldu. "Memnun oldum, Sezin. Beni tanıyorsun sanırım."

"Pek değil," diyerek gülümsedim. "İsminizden başka bildiğim pek bir şey yok aslında."

CamScanner ile tarandı

Sahneden inip bize doğru gelecek olan birkaç kişiye döndü Mustafa Akkurt. "Yerinde dur! Herkes pozunu düşünsün! Yaklaşanın kellesini uçururum!" diye bağırdı. Kimse yerinden kıpırdayamazken, sert organizasyon sahibi rolünden sıyrılarak bana döndü. Gülünce gözleri kısılıyor ve yüzündeki gülümsemeyle neşe saçıyordu. Gerçekten mutlu ve yüksek enerjili bir adamdı. "Daha vaktimiz var. Tanışırız, kızım," deyince gözlerim acele ile Turan'a döndü.

Kızım hitabı ile göğsüm sertçe vururken Turan bana gülümsedi. Elimin hemen yanında duran elinin serçeparmağının tersini kendi serçeparmağımın üstünde hissedince bozguna uğrayan suratımın hafifçe rahatladığını hissettim.

Serçeparmak kuralı; artık onunla benim aramdaki en önemli kuraldı. Serçeparmağıma dokunursa dünyayı karşıma alırdım.

"Tanışırsınız," dedi Turan. Mustafa Yavuz Akkurt, koca elini Turan'ın omzuna koyup sıvazladı. Serçeparmağımdan temasını kesmeyen adamın yüzünde aydınlık bir tebessüm doğdu. Babasını ne kadar sevdiğini yüzünden anlayabiliyordum.

"Hoş geldiniz, oğlum," dediğinde, "Hoş bulduk, baba," dedi ve baba oğul sarıldılar. Turan, babasına sarılırken elime olan temasını kesmedi ve diğer kolu ile babasının omzunu sardı. Kısa kucaklaşmaları sırasında fısıldaştılar ama duymadım açıkçası. Turan'ın bir ara serçeparmağı uzaklaşacak sandığım için serçeparmağımı serçeparmağına sardım.

Bırakmayacağının teminatını verir gibi serçeparmağımı kavradı.

Kucaklaşmaları bittiğinde Mustafa Yavuz Akkurt bizden uzaklaştı. "Bacanak senin en arkada ne işin var, kısasın sen! Gel şöyle en öne, çocukların yanına!"

"Ayıp oluyor, Mustafa!"

"Hadi lan oradan. Bir altmış boyu var, ayıptan bahsediyor!"

Herkes bir ağızdan güldü Mustafa Yavuz Akkurt'un neşesine.

"Sakin ol. Ben buradayım," diyen Turan'a, "Sakinim," dedim. "Hem biliyorum burada olduğunu." Serçeparmaklarımızı ayırmamak için ısrarcı bir şekilde ona yaklaştım. Turan, dudağının ucuyla gülümserken, "Çünkü hiç gitmeyeceğini söyledin," dedim.

"Hiç," dedi yine bastıra bastıra.

Onun yoğun bakışlarından kaçmak için gözlerimi etrafta gezdirirken doğal olduğu belli olan kızıl saçlı bir kadının doğrudan Turan'a baktığını fark ettim. Tahminen aynı yaştaydık. Masmavi gözleri vardı ve saçlarının rengi gerçekten çok hoştu.

CamScanner ile tarandı

Yüzündeki gülümsemede hafif bir hüzün vardı ve o hüzün bana rahatsız hissettirdi. Kaşlarım çatıldı o kadının gülümsemesine. Bakışlarıma gerçek karşılık verince Turan'da olan bakışlarını bana çevirdi ve beni gördü. Elini kaldırıp bana parmak uçları ile el sallarken ona gerçekten boş bakışlarla baktığımı anlayıp parmaklarının hareketini kesti. Tereddütle elini aşağı indirdi.

O sırada kapı açıldı, kadındaki dikkatim dağıldı. Ondan bakışlarımı çektim ve kapıya döndüm. Kapıdan içeri giren uzun boylu iki bedeni tanıyordum.

Furkan Uraz Akkurt, koluna taktığı kız kardeşi Melike Nisan Akkurt ile tüm asaletini hissettirerek içeri girdi. "Kadro tamam! Turan, Sezin, siz ortaya!" Turan beni serçeparmağımdan çektirerek yürümeye başlayınca peşine düştüm. "Melike, Uraz! Siz de Turan'ın yanına!"

"Hoş bulduk ya!" dedi Furkan isyanla. "Evet, yol çok yorucu geçti ama korkmayın. Furkan Bel Kıran bunun da üstesinden geldi!"

"Uraz, acele edin!" diye bağırdı Firuze Akkurt kendisine oldukça benzeyen iki kadının arasından. "Yemeğe başlayacağız. Halledelim şunu." Sesi hiç de uzak değildi. Aksine sıcacık, anne azarlamasında bir sesti.

"Firuze Sultan, belime bir ağrılar girdi, bir ağrılar-"

"Boş yapma abi, hadi!" diyen Nisan onu çekiştirdi, arkamızdan geldiler. İnsanların bize açtığı yoldan dikkatle geçip ortaya kurulurken, onlar da açtırdığımız yoldan faydalanarak Turan'ın yanına kuruldular.

Turan koca elini bel boşluğuma koyup, beni kendisine çekince fotoğrafçının, "Herkes buraya baksın!" lafı ile gözlerimi kameraya diktim. Gülümseyerek kameraya bakarken flaş patladı. "Bir tane daha. Kocaman gülümsemeleri göreyim!" Gülümseyişim küçüldü. Fotoğrafçı yaklaşık beş fotoğraf daha çekince, "Tamam," dedi kalabalığın içinden birisi. "Kör etti flaş gözümü. Yeter."

Uğultular başladığında yüzümü buruşturmamak için büyük bir çaba harcadım. Turan beni sahneden indirmeye çalıştı, ona uydum. Nisan, fotoğrafçıya doğru koşarken yanında Furkan'ı da sürükledi. "Kız dur, yakışıklılığım bozulacak," diyen Furkan'ı umursamayıp kamerayı eline aldı Nisan.

"Ayy, çok güzel!" diye bağırdı, fotoğrafçıdan kamerayı aldığı gibi koşarak Turan ile bana doğru gelmeye başladı. Elbette peşinden Furkan'ı sürükleyerek... Onların yanımıza doğru koşmasına şaşkınca bakarken Turan, "Bir şey gösterecek," dedi serçeparmağımı okşayarak. Bu temaslarının nasıl rahatlattığını tahmin edemezdi.

CamScanner ile tarandı

İkisi de yanımıza gelince, "Bak!" dedi Nisan kamerayı yüzüme tutarak. "Bak, Sezin abla."

Burnumun dibine soktuğu kamerayı kendimden uzaklaştırıp fotoğrafa baktım. Herkes çok güzel görünüyordu fakat önemli olan ben olduğum için kendime odaklandım. Fark ettiğim detay ile Turan'dan elimi çektim ve kamerayı iki elimde tutup daha dikkatli baktım.

Fotoğrafta herkes kameraya bakıyordu, Turan Alp Akkurt ise bana.

Bir an ne diyeceğimi bilemezken kafamı kaldırdım fakat refleksle gözlerim kenara döndü. Bize doğru yaklaşan kızıl kadını görünce kamerayı yüzümün önünden indirdim. O kadındı. Bana rahatsız hissettiren kadındı.

"Turan," dedi kadın gülümseyerek yaklaşırken. Kaşlarım hafifçe kalkarken kadının yüzündeki o hüzünlü gülümsemeye odaklandım. Aynı zamanda Turan demesi de dikkatimden kaçmamıştı. "Geleceğini düşünmüyordum geçen olaydan sonra."

Efendim? Kimdir bu turuncu saçlarını elimde dolayarak yerden yere vurmak istediğim kadın?

"Gelmeyecektim," dedi Turan, elini belime sararak beni kendisine çekti. "Sezin istediği için geldim."

Kadının mavi gözleri Turan'ın yaptığı küçük bilgilendirme ile bana döndü. Gülümsedi. Kimdi ulan bu kadın? "Sezin sensin demek," dedi.

"Sen kimsin?" diye sordum sakin bir tonda. Saldırgan değildim fakat bu kadında bir şeyler vardı.

"Ben, Zeynep Akkurt," dedi elini uzatarak. Elini tutmak gibi bir girişimde bulunmadım. Yani? Kimdi? Neden karşımızdaydı? "Sen de herkesin merak ettiği Sezin Kaza olmalısın."

Beni neden herkes tanıyordu? Nisan'ın söylediği şey nasıl büyük bir hızla yayılmış ve insanların ilgisini çekmişti? Ona sorar gözlerle aslında kim olduğunu anlamak ister gibi baktığımın herkes farkındaydı. Turan beni yürütecekken gerildim. Beni kaçırmaya mı çalışıyordu? "Yani?" dedim Turan'ı durdurup Zeynep'e dönerken. Zeynep elini sıkmayacağımı anlayıp ince elini indirdi. "Alp bana senden hiç bahsetmedi."

"Normal," dedi sakin bir şekilde gülümseyerek. "Tanıştığıma memnun oldum, Sezin."

Onun ne dediğine odaklanmışken arkamda bir beden hissettim. "Zeynep abla," diye fısıldadı Furkan Uraz kulağıma fısıldayarak. Bana biraz daha yaklaştı ve, "Alp abimin eski eşi," diyerek yanımdan ayrıldı.

Pardon?

CamScanner ile tarandı

16. KURDUN GÖZÜNÜ KAN BÜRÜDÜ

Hayat seni boğazından kıskıvrak yakaladığında kaçmak için şansın olsa da ölümü görmek istersin.

Hayatımda bir sürü insan tanıdım. Bir sürü deneyimim, bir sürü başarısızlığım oldu. Edindiğim gerçekler boğazımdan sıkarak *bak burası son yolun,* dediğinde dahi ilerisini görmek için çabaladım. İlerisini yaşadım çünkü bir yaştan sonra anlıyordun ki insan kaldığı yerden değil, hayatın onu sürüklediği yerden devam ediyordu. Zorundaydın. Hayat seni buna mahkûm ediyordu.

"Zeynep benim eski eşim," diye Furkan ile sadece bir saniye aralıkla kulağıma fısıldayan Turan Alp Akkurt erkek kardeşinin bana verdiği gerçeği duymamıştı.

Geç kaldın eski evimin direği. Artık evimin parkesisin.

Hemen arkamda fakat Turan'dan yana olan kulağıma değil, diğer tarafta kalan sol kulağıma fısıldamıştı Furkan. Daha sonra hiçbir şey olmamış gibi süzülerek odanın içine kaçmıştı.

Zeynep'in karşımıza geçtiğini fark eden herkes susmuştu. Salondaki herkesin birden suskunlaşıp bizi izlemesine gerilmeliydim. Gergin değildim. Bu kadının benim gibi bir insana olumlu yahut olumsuz hiçbir etkisi olmazdı. Soğukkanlılığımı da tepkisizliğimi de korumak istedim.

Turan'a dönerek gülümsedim boğazımdaki kocaman yumru ile. Kendimi bu ortamda garip hissediyordum çünkü hayat bir başka gerçekle beni atacağım adımlardan metrelerce uzağa fırlatmıştı. *Buradan devam et,* demişti ve ben yine o siktiğimin hayatına ayak uydurmalıydım.

Onun belimdeki elinin üzerine sol elimi dokundurdum. Bu temastan ne anlamalıydı, o bilecekti. Bu olayla birlikte neyi nasıl ilerleteceği ona kalmıştı. Turan, belimi daha da sıkarken Zeynep'e döndüm. Gergince gülümsüyor, gitmek istiyordu. Neden gelmişti o zaman? Karşıma geçip de sanki *Turan'ın sana benden bahsetmemesi normal* diye nispet yapması ne kadar doğruydu? İnsanları yanlış anlama gibi bir huyum yoktu. Genellikle. Bazen yanlış anlayabilirdim fakat lütfen, karşımdaki kadının amacını biliyordum.

Eski eşiyim ve halen buradayım. Turan'ın ısrarla gelmek istememe sebebi benim ve bunu sana söylemedi bile. Normal. Bak, işte karşınızdayım ve yanınıza dahi geçmişten bahsederek geldim.

CamScanner ile tarandı

Hayır, kimseye bu keyfi vermezdim. Turan, bana anlatırdı. Turan, bu ortamda beni bu duruma sokmazdı ve siktir kere siktirdi ki bir adama bu kadar güvenmek çok fazlaydı. Ona güveniyordum.

Turan Alp Akkurt, her şey olabilirdi fakat beni bu ortama göz göre göre sokacak adam değildi.

Turan'a dönmedim tekrardan. Onda tek fark ettiğim oldukça rahat bir tavırda olmasıydı. Zeynep geldiğinde beni ondan uzaklaştırmak isteme sebebi neydi? Bana daha önceden söylemesi gerekirken bu ortamdan kaçırmaya çalışması ne demekti? Düşünüyordum. Amacını düşünüyordum.

Ne dedi o kızıl saçlı yılan? Akkurt mu? Bu da ne demek? Eskiyse neden Akkurt?

"Ben gide-"

"Hayatım?" diyerek onun lafını kesen başka bir beden Zeynep'in arkasına geçip ona sarıldı. Zeynep, huzurla gülümseyip arkasından ona sarılan adamın, omzuna çenesini yaslayarak bize kendisini göstermesine karşılık rahatladı. Yüzündeki rahatlama ifadesi bariz belli bir şekilde okunurken Turan kulağıma yaklaştı.

"Kaza-"

"Şşş," diyerek işaretparmağımı onun dudağının üzerine koyarak susturdum onu. Nefesler tutulmuştu. Tüm odanın kötü enerjisi tepemize kara bulut gibi çökmüş, bela bir yağmur gibi yağıyordu şimdi. Özellikle ben o beladan dolayı sırılsıklamdım.

Adamın simsiyah gözleri bana döndü. Sarı, uzun saçları vardı fakat saçının uzunluğu kulaklarının hizasını geçmiyordu. Yakışıklı bir adamdı. Zeynep'ten çok az uzundu ve ikisi yan yana Scooby Doo çizgi dizisindeki Fred ve Daphne'ye benziyorlardı.

Hayatım mı? Seziş biz bu ailede neler kaçırıyoruz? Nasıl bir bokun içindeyiz şu an? Aşk-ı Memnu Adnan, Turan mı?

"Sen Sezin olmalısın," dedi adam, gülümsedi kocaman. "Ben Faruk Akkurt," diyerek Zeynep'in arkasından çekildi ve elini bana uzattı. "Turan'ın kuzeni ve bu güzeller güzeli kadının kocasıyım."

Zeynep'in elini sıkmadığım gibi o adamın da elini sıkmadım ve bunun bir kabalık olmasını dahi umursayamadım. Gergin değildim, hayır. Ortada garip bir mesele vardı, bu garip meselenin içinde ben de vardım. Bir yanlış anlamaya kimseyi kurban etmemek için sakin kalıyordum. Buna kafa yormadan önce bugünü tamamlamalıydım.

Faruk onun da elini sıkmadığımı görünce Turan'a çevirdi gözlerini. Turan bana bakıyordu, ısrarla bir tepki vermemi bekliyordu. Tepki vermiyordum, daha doğrusu veremiyordum. Bu ortamda ayarlarım resetlenmişti.

CamScanner ile tarandı

Yine de fevri tepki verme, Seziş, sonra pişman olacağını biliyorsun.

Onu dinlememeliydim, aslında acilen Turan'ın yüzüne yumruğumu geçirmeliydim. Nedeni yoktu. Güzel bir yüzü vardı ve o güzel yüzü ile bana bu gerçeği vermek için kardeşinden sonra davranmıştı. Çok sonra. Üç saniye kadar. O yüzünü paramparça etmeliydim.

Onlara tek kelime etmeye gerek duymayarak Turan'a döndüm, eğilmesini işaret ettiğimde etrafa bir bakış atarak eğildi. Herkes nefesini tutmuş bir şekilde bizi izlerken onun belimdeki elini tutup yanağına bir öpücük kondurdum. Onu bu ortamda rezil etmeyecektim. Bunu yapacak kadar alçak değildim. Hiç kimse aramızdaki gerilimi görmek zorunda değildi, bundan sonrası onun ve benim meselemdi.

Kulağına doğru, "Seni de kendimi de rezil etmeyeceğim. Bu yüzden buradan siktir olup gideceğim, bir yerde sakinleşip seninle hesabımı sonra göreceğim. Ben geri dönene kadar sakın arkamdan gelmeye kalkışma," diye fısıldadığımda dakikalardır devam ettirdiği soğukkanlı oyununu kesebildi. Deli gibi kasıldı. Belimdeki eli tenime gömüldü ama o büyük eli ile belimin arasına kendi elimi sokabildiğim için istediği etkiyi yaşatamadı.

Fevri tepki verme. Fevri tepki verme, Seziş.

"Sessizliğimin ve kabalığımın kusuruna bakın," diyerek karşıma döndüğümde Faruk ve Zeynep şaşırdı. Odanın içerisinden birkaç şaşkınlık nidası geldi. Furkan, korku dolu gözlerle Turan'a baktığı sırada, ağzını sıkıştırdığı poğaçanın bir parçası yere düştü. "Alp ile geldiğimi bile bile karşıma böyle küstah bir şekilde geçip kendinizi tanıtmanız bir an beni çok şaşırttı. Umarım ne yaptığınızın farkındasınızdır da size olan nefretimde haklı çıkarım."

Benden bunu beklemiyorlardı. Bense yalan sıkıp *ay çok yakışıyorsunuz* diyemeyecek kadar Sezin'dim.

Nisan, "F-Faruk abi, babam sizi çağırıyor!" diye bağırıp babasına döndü ve gözlerini kocaman açtı. Orada bir senaryo kurduğunu fark etsem de çoktan salondakilere arkamı dönmüştüm.

Mustafa Akkurt'un, ben Turan'a arkamı dönüp dışarıya doğru yürürken, "Faruk! Buraya gelin bakayım ikiniz!" diye bağırması ile herkes tekrardan konuşmaya başladı.

Gözlerim kapıya yakın tarafta, ayakta durarak her şeyi izleyen Firuze Akkurt'u buldu. Firuze Akkurt, oldukça yavaş bir hareketle kaşlarını kaldırıp gülümserken gözlerimi sabırla kapatarak derin bir nefes aldım.

Takdirin zamanı değil, Firuze. Sen de geç kaldın. Artık kıskanmıyor rengini baharda yeşiller. Artık senin gelinin değiliz çünkü şu an sinirliyiz.

Kapıyı açacakken aklıma sigaramın kabanımda kaldığı gelince gözlerim garsonu aramaya çalıştı. Onun yerine elindeki kabanım ile bana yaklaşan

CamScanner ile tarandı

Turan Alp'i gördüm. Sigarasız da kalabilirdim. En azından buna razıydım. Arkamı döndüm, uzaklaşacakken Turan Alp çıplak sırtım ile Ankara soğuğuna çıkmama razı olmadığından olsa gerek kolumu tuttu. Ona döndüm. Kabanımı giymem için açtığında gözlerimi ona diktim, boş boş baktım.

Onun istediğini değil, kendi istediğimi yapacaktım. Onun istediği hiçbir şeyi yapmayacaktım. Önce bendim. Bu hayatta her zaman önce ben, benim hislerim, benim düşüncelerim önemliydi.

Odanın içerisinde herkesin bizi izlediğini bildiğim için hafifçe gülümseyerek, onun elindeki kabanımı giymek yerine elimi kabanımın cebine sokup sigaramı, kibritimi aldım. "Teşekkürler," diyerek kapıya döndüğümde, "Kaza-" dedi ama, "Hayır, Akkurt," diye onu kesip dışarı çıktım.

Topuklu çizmelerimle zar zor karlar içinde yürümeye başladım. Telaşlı değildim, sinirli de değildim. Ne durumda olduğumu anlamak için belki de Ankara'dan siktir olup gitmeliydim. Bana söyleyebilirdi, hazırlıksızdı vs vs şu an bunlara kafa yoramayacaktım. Tek düşündüğüm o ortamda öyle bir durumun içinde olmam saçmalığıydı.

Ayrıca neden? Neden henüz destur bismillahlık bir şekilde ailenin içine girmişken, karşıma geçip kendisini bu kadar rahat tanıtıyordu ki o kadın? Evliydi! Allah aşkına, evliydi! Hem de Turan'ın kuzeniyle. Ayrıca eski eşiydi. Eski eşi! Her şey tamamdı, Turan'ın aileye getirdiği kadının yanına gelip kendini tanıtmıştı! Bu ne hadsizlik, ucuzluk, çingenelikti böyle?

Amacı ben diye bir gerçek var ama ben zararsızım mı demekti Seziş? Zararsızım demek için yanlış yolu seçti.

Zararsızım diyemezdi. Zararın ta kendisiydi, Turan'dan boşanıp kuzeniyle evlenmişti!

Hızlı hızlı yürümeye devam ettim. Nereye gittiğimi bilmiyordum, önemi yoktu. Nereye varacağımı bilemeyerek yürüdüm. Hafifçe çiseleyen kar yüzünden saçlarım nemlenmişti. Kollarıma değen karlar saniyesinde eriyorlardı. Üşümüyordum, soğuğa alışkındım fakat maalesef ki gerçekleri sonradan öğrenmeye alışkın değildim.

"Kaza!" diyen sesini duymamla kaşlarım çatıldı. Gaipten sesler mi duyuyordum şimdi de? Kafamı arkama doğru çevirip baktım.

Turan Alp Akkurt, kendi kabanını değil, benim kabanımı almış, zorlukla tırmanmaya çalıştığım tepeyi büyük adımlarla aşmaya başlamıştı.

Götü boklu herif hem peşimden geliyordu hem de hızlıydı. O iki metre yedi santimlik boyu devrilseydi!

Önüme döndüm, hızlı olmaya çalıştım.

"Bekle! Üşüyeceksin."

CamScanner ile tarandı

"Askerim ben! Üşümem."

"Kaza, dinle!"

"Rüyanda!" diye bağırdım.

Arkamdan büyük adımlarla geldiği için tepenin başına ulaşmamla, kolumdan tutup kendisine çevirmesi bir oldu. Benim de adımlarım büyüktü ama o bir adım atsa ben iki adım atıyor olurdum muhtemelen. O yüzden bana ulaşmasına şaşırmadım.

Kolumu sertçe elinin arasından çektiğimde, "Bana zor kullandırtma," diye boğazdan gelen bir sesle konuşunca, "Sen zor kullansan ne olur?" dedim ve göğsünden ittim. En azından bunda başarılı olabildim. Turan Alp Akkurt, tek elinin avucunda sıktığı kabanımla karşıma geçti.

"Sezin..." diye fısıldadığında ona bakmak zorundaydım. Omuzları dikti, kaçmıyordu ve tamamen bana teslimdi. O, her zaman böyleydi. Benden hiçbir gerçeği saklamamıştı. Şimdi de benden gerçekleri sakladığını düşünmüyordum, ben duruma sinirliydim.

Mağaradan çıkmamıştım. Evli olabilirdi. Otuz iki yaşında adamdı, kim onu yargılayabilirdi? Ben yargılamazdım şahsen. Umurumda değildi evlenmiş olması. Geçmişini kurcalamayacaktım Hera meselesinden sonra. Ne yok yemişse yemişti. Önemli olan şimdi yediği boklardı.

Elimdeki sigara paketimi açtım, bir dalı dudaklarımın arasına asi bir tavırla aldıktan sonra burnumu çekerek kibritimi çıkardım. Sakindim. Titrek ellerim kibriti yakamazken sakin olduğumu düşünmeye devam ediyordum. Bir kibrit elimde kırıldıktan sonra ikinci kibriti, ikinci kibritin ucu kopunca üçüncü kibriti yakarken sakin olduğumdan emin olamamaya başladım. Ellerimin neden titrediğine dair bir fikrim yoktu. Ya da vardı. Sanırım düşündüğüm kadar sakin değildim.

Kibritimi yakamadığımı anlayınca, elini sakince elimin üzerine koydu. "Buna mı ihtiyacın var?" diye sorduğunda ona değil, kibritime odaklanmış şekilde sertçe başımı aşağı yukarı salladım. "İyi o zaman," dedikten sonra elimdeki kibritimi aldı, sakin tavrını bozmadan kibriti yakıp yüzüme doğru yaklaştırdı.

Gözlerim ona kalktı. Gözlerimi ondan çekmeden sigaramı alevlendirdim, derin bir nefes çektim. O da derin bir nefes aldı. Bir an dahi dikkatini benden çekmiyordu.

Duman dudaklarımın arasından sızdığında gözlerimi kapattım, başımı arkaya doğru yaslayıp dumanı dudaklarım arasından saldım. Büyük bir huzur boğazlarımdan kayıp giderken gözlerimi açtım ve ona bakmadan arkamı döndüm. Yürümeye devam ettim.

CamScanner ile tarandı

birkaç adım atıp siktir olup gitmek ve onu arkamda b[illegible] yoluma devam ettim. Ondan uzaklaşmakta amacım [illegible] arkamda bırakamadım. O, benim arkamdan bir k[illegible] mak için gelen merhametli bir elken bunu yapamaz [illegible] bilmeliydi.

Kafamı yere eğdim, yürümü sertçe sıvazladım. "He[illegible] dedim kendime. Sigaramdan bir nefes daha alıp yere f[illegible] döndüm.

Gitmeye karar vermiş olmalıydı ki bana sırtını çevirmiş [illegible] sonra bir şey oldu. O da ben ona döndükten birkaç [illegible] dönüp, "En azından kabanını-" diyerek elindeki kaban[illegible] ona dönmüş olan beni gördü. Sesi, soluğu kesildi. Saçl[illegible] müştü ve beyaz gömleğinin üzerine düşen kar taneler[illegible] yapıştırmıştı. "Üşüme," diye fısıldadı kararlı gözlerle bana bakarken.

"Ver," dedim, karların arasına bata çıka ona yürüdüm. "Zatürree olurum bir de. Sonra al başına belayı," diyerek elinden çektim kaban[illegible] üzerime geçirdim. Saçlarımı kabanın altından çıkardım, gözlerine [illegible] diktim.

"Bela mı?" dedi. "Ben olsam bela demezdim."

"Ama neyse ki sen değilsin," diyerek kabanımın ceplerine ellerimi [illegible] mi. "Ne duruyorsun hâlâ? Git hadi."

Kaşları çatıldı, yutkundu. "Nereye?" diye sordu kısık bir sesle.

Turan sanki senden tırsıyor. Bana mı öyle geldi yoksa cidden seni [illegible] korkutuyor mu?

"Benden uzağa."

"Daha oluru olan isteklerin olsun."

"Gideceksin."

Gözlerini bayarak derin bir nefes aldı. Omuzları yükselip [illegible] "Kapını mı kapatacaksın?" diye sordu. Anlamadığım için kaşlarımı çattım. "Kapımı kapattıktan sonra kapımı çalsan da seni içeri almam dedim. Kapımı kapattım mı?"

Dudaklarım aralandı ve telaşla, "Hayır," dedim. Kaşlarını kaldırınca "Hayır, kapımı kapatmadım," dedim. "Saçmalama."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Evet." Elimi rastgele ileri salladım. "Konuşma benimle. Git [illegible] ğini ye."

"Sensiz boğazımdan geçmez."

CamScanner ile tarandı

O bana hızla cevap verince dudaklarım aralandı ama tek bir söz çıkmadı ağzımdan. Dün dediği şey aklıma geldi. Zor muydu? Ona güvenebilmek, inanabilmek, ona inanabilmek, ona gidebilmek çok mu zordu? Bana yalan söylemediğine ismimin Sezin olduğu kadar emindim. Sanıldığı kadar zor olmamalıydı.

"Bunu Furkan'dan öğrenmeme gerek yoktu," dediğimde Turan'ın yüzü kızardı ve, "Ne?" dedi. "Furkan'dan duymana... derken?"

"Furkan yanıma gelip kulağıma fısıldadığında."

Yüzü kardı. "Neden bana suçlu suçlu bakıp ağzına poğaça sıkıştırmaya alıştığı şimdi anlaşıldı."

"Bana neden önceden söylemedin?"

"Bilmiyordum," dedi. "Onların son olaydan sonra daha fazla gelmeyeceklerine emindim, bu yüzden söylemedim. Bilseydim söylerdim."

Son olay neydi? "Turan, bu saklanacak bir şey değil. Eskiden evliymişsin ve eski karın karşıma geçip kendisini Akkurt olarak tanıttı. O an yaşadığım şoku, hayal kırıklığını tahmin edebiliyor musun? Ne demek, dedim ya! Ne demek o laubalilikle karşıma geçebiliyor dedim!"

"Zeynep ile annemin ısrarı ile tanıştım," dediğinde bu kavgayı yapmayarak direkt kendisini açıklamaya karar vermesine saygı duydum. "*Hayatın boyunca hep yalnız mı olacaksın* diye sordu bana teğmenlik zamanlarımda. *Hayatına şu an birisini kabul etmezsen hayatın boyunca yalnız olacaksın*, dedi. Yalnız olmak umurumda değildi, Kaza. Ben yalnızlığa alışmak zorundaydım çünkü bilirsin, askersen kayıpların her daim olacaktır. Yalnız olmak zorundasındır. Zeynep, annemin savcı arkadaşlarından birinin kızıydı, avukattı. Onunla birkaç kez aynı ortamda bulunsam da hiçbir zaman konuşmamıştım. O, benden etkilenmiş, görüşmek istemiş ısrarla. Tanışmak istemesem de annem Zeynep'in iyi birisi olduğunu ve bir hayat geçirebileceğimi söyledi. Ben de tamam dedim."

Hiç hoşlanmamıştım konudan. Kaşlarım çatıktı ve yüzüm huzursuzdu şüphesiz. Başka bir kadından bahsediyordu bana. Biraz önce gevşek bir tavırla karşıma geçmiş ve gülümseyerek kendisini tanıtmış kadından bahsediyordu.

"Görüştüm birkaç kez. Zararı yoktu, anlayışlıydı, mesleğime saygı duyuyor, uzakta olabileceğimi kafaya takmıyordu. Her zaman anlayışlıydı. Avukat olduğu için o da meşguldü. Benimle evlenmek istiyordu, o kadar. *İstediğin şey evlenmek mi? Tamam Zeynep, evlenelim ama ben mesleğime devam edeceğim. Evlensek de evlenmesek de ben senden uzakta olacağım.*" Benim konuşmamı bekledi, konuşmayacağımı anlayınca cebinden

CamScanner ile tarandı

sigarasını çıkarıp, kafasını eğerek kibritimle yaktı. Derin bir nefes çekip dudaklarından bıraktı dumanı. "Yemin ederim, ona görüştüğümün ilk günü dedim. *Önce vatan*, dedim. *Her zaman önce vatan olacak bu yüzden beni bekleme aşkı* dedim. *Kendini hapsetme, beni beklerken yürüme, gerçek aşkı bul* dedim. Yemin ederim ona söyledim, Kaza. *Umutlanma çünkü sana verdiğini veremeyeceğim*, dedim. İyi bir kızdı, onun kalbini kırmak istemedim, onu yaralamak istemedim. Israrla *senden başka kimseyle evlenmek istemiyorum, senden başka kimseyi sevmeyeceğim* diyordu. Kabul ettim, küçük bir nikahla kamuoyuna duyurmadan evlendik. Ondan sonra onu İstanbul'a kendi hazırladığı eve bırakıp iş başına döndüm."

"Kaç yıl evli kaldınız?" diye sordum soğukkanlı bir tavırla.

"Bir yıl."

Kaşlarım kalktı alayla. "Bir yıl boyunca bir insan sevilmez mi, Akkurt?" diye sordum. "Bir yıl boyunca bir insana karşı sert durabilir misin?"

"Belki de ben kendi yazılmış kaderimi aramakla meşguldüm?" diye sorunca alayım söndü. Yüzüm kasılırken tüm kaslarım yere düştü sanki. Sigarasını yüzünden çekti ve kaşlarını kaldırdı. "Bir insanı bir yılda sevmezsin, Kaza. İnsan yalnızca kendi kaderine bir günde yenilebiliyor."

Gözlerimi kaçırdım.

"İlk üç ay onu sadece bir kere gördüm. Onunla telefonda konuşuyorduk sık sık. Kendisi de avukat, dediğim gibi. Bana kendi hayatını anlatıyordu, sonra nasıl olduğumu soruyor, kapatıyordu. Yemin ederim ki ona kendim hakkında bir şey anlatmıyordum çünkü anlatırsam karşılık gördüğünü düşünüp üzülecekti." Niye yemin edip duruyordu? "Birkaç ay boyunca böyle devam etti. Dokuzuncu ayda eve döndüm. Birkaç haftalık iznim vardı. Dhib'in yeni yeni doğmaya başladığı zamanlardı. Tek başıma görevlerde kaldığım oluyordu, bu yüzden göze batmam çok büyük ihtimaldi. Üstler benim ortalıktan kaybolmamı söylediler. Dhib, durulmalıydı. Ben de eve döndüm."

Rahatsız olarak, "Aşk hayatınızı mı anlatacaksın?" diye sordum. "Bunu dinlemeye ihtiyacım yok."

"Onunla cinsel veya duygusal hiçbir şey yaşamadım. Ben yalan söylemem, Kaza."

"Söyledin sayılır," dedim hızla geri cevap vererek. "İçeride beni o iğrenç durumda bırakmadan önce bana, bir evlilik yaptığını söylemeliydin. Yalan dediğin şeyin dudağından çıkmasına gerek yok. Hiçbir şey söylememek de yalanın eşlikçisidir."

"Orada olacaklarını bilmiyordum," dedi bastıra bastıra.

CamScanner ile tarandı

"Bilmesen de bahsedebilirdin! Onların burada olup olmaması önemli değil, senin daha önce bana bu konudan hiç bahsetmemen önemli!"

"Haklısın," dedi. "Belki daha önce anlatmalıydım ama Kaza, hiç vakit olmadı ki. Her şey çok aceleye geldi. Ailemle tanışmak istemen bile aradan sadece birkaç saat öncesi. Ne ara söyleyecektim?"

"Daha önce."

"Daha önce seninle birbirimizi yemekten normal iki çift lafımız bile yoktu, ne diyecektim daha konuşamazken? *Ben önceden evliydim haberin olsun da bana öyle gel* mi?"

Burnumu çektim. Tamam, gerçekten öyle bir şey için ortam da yoktu, kırılanacak bir durum da. "Evet."

"Saçmalıyorsun."

Tamam, cidden. Uzatmak istemiyordum. "Eve döndün," dediğimde anlamadı, kaşları çatıldı. "Dhib durulmalıydı, eve döndün sen de. Devam et."

"Eve döndüm," dedi, gözlerini kaçırdı. "Bir şeyler olmasını istedi, bense karşılık vermedim. Bağırmaya başladı. Asker olmamı sorun ettiğini, üzüldüğünü, kocasıyla böyle bir hayat istemediğini, bunu hayal etmediğini söyledi. *Hayatım boyunca yalnız mı olacağım* diye sorunca bende de kayışlar koptu. Bunu bilerek benimle evlendiğini, ona tüm riskleri anlatmama rağmen kabul ettiğini söyledim. *Ben bu kadar yalnız olacağımı düşünmedim,* dedi."

"Sevil abla da asker eşi," dedim ısrarla. "Fakat yalnız değil."

"Çünkü Fırat Demir onu seviyor, Kaza. Sevil Hanım bekler çünkü Fırat Demir gibi bir adama sahip. Ben Fırat Demir değilim. Ben kimse değilim," dediğinde dikkatle onu dinliyordum. "Onu hiçbir zaman sevmedim."

"Niye böyle bir evliliğe razı gelir ki bir kadın?" diye sordum. "Neden?"

"Ona göre istediği, hayal ettiği kişi bendim ama hayal ettiği hayat benimle yaşadığı hayat değildi." Sigarasını yere attı. "Ben bir askerim, Kaza. Her zaman vatanım, mesleğim her şeyden önce gelir. Zeynep onlardan da önce gelmek istedi." Kafasını kaşıdı. "Onu sevemediğimi anlayamadı belki. Ben o gece evi terk ettim, sonra üç ay boyunca hiç konuşmadık. Boşanma isteği de yoktu, barışma isteği de. Hiçbir şekilde arayıp sormuyordu. Ben de düşündüm, taşındım. Ona istediği hayatı vermeyi istedim çünkü hayatımı hep yalnız mı geçirecektim? Kimseyi sevemiyordum, istemiyordum, kimseyi düşünmüyordum bile," dediğinde bunun beni rahatsız ettiğini hissettim. Bunun ihtimali bile canımı çok yakıyordu. "Onu gerçekten sevmek istedim. Sonra..."

CamScanner ile tarandı

"Boşandınız," dediğimde yüzünde tek bir oynama olmadan düzeltti beni. "Faruk'la aldattı."

"Ah," dedim ve etrafa bakındım. "Gerçekten." Kafamda on bin tane *ne diyeceğim* döndü ve sonra, "O, aşkı yanlış da olsa yaşamak istedi ve sen de kendi isteğinden devam ettin," diyebildim. "Biz asker insanlarız."

Hatırlıyordum. İlk görev yerimdeyken bir asker ağlayarak gelmişti bulunduğumuz parkura. Parkurda hepimiz kendimizi kanıtlama derdindeydik. O ağlıyordu. Komutan gelmişti yanımıza onu ağlarken görünce. "Ne oldu asker?" diye sormuştu koskoca şehri sarsacak kuvvette sesiyle.

"Karım, erkek kardeşimle aldatmış, komutanım!" diye bağırmıştı. Ağlıyordu, gözlerinden yaşlar dökülüyordu ama sesi bir o kadar gürdü.

"Aldattı mı? Aldatmıştır. Erkek kardeşinle mi? Öyle kardeşi sikeyim. Ne yapacaksın şimdi? Ağlayacak mısın? Ne yapacaksın? Gidip ikisini de alnının çatısından mı vuracaksın? Aldatılmışsın lan! Ne yapacaksın?" diye bağırmıştı komutanımız.

"Yapacak bir şey yok, komutanım. Vatan uğruna bu acıyı da gömerim içime, bir gün toprağa gömüleceğim gibi," demişti.

"Aldatılmışsın, oğlum. Ne yapacaksın?" diye yüzüne yüzüne bağırmıştı.

"Ben asker olduğum gün öldüm, herkes hayatına devam etti," dediğinde hepimiz derin bir nefes almıştık. "Ben de herkesi, vatanımı, dinimi korumaya devam edeceğim. Sonu neresiyse."

O gün o çocuk parkurda birinci oldu. O günden tam üç ay beş gün sonra şehit oldu. O gün söz verir gibi konuşmuştu, sözünü de tutmuştu Mehmetçik. Her şeyi unutuyordum, Uzman Çavuş Burak Uzun'un vatan uğruna içine gömdüğü acıdan üç ay sonra toprağa gömüldüğünü unutamıyordum.

Bizler asker olduğumuz gün ölmüştük ve herkes hayatına devam etmişti. Yaşımızı silip hedefimize devam etmiştik. İşte şimdi diyebiliyordum ki biz asker insanlardık, herkes hayatını buluyordu. Bizim hayatımız zaten vatan üzerine kuruluydu. Biz hayatımızı ölümle devam ettiriyorduk.

Bana doğru bir adım attığında ona bakabildim sonunda. "Tanışmışlar, anlaşmışlar, boşanmak istedi, boşandık. Bundan bir buçuk yıl önce evlendiler. Haberim vardı, onlardan olabildiğince kaçmaya çalışıyordum. Babam, onların bu buluşmalara gelmesini istemiyordu ama bu son buluşmada sıkıntı çıkardı. Faruk'u herkes çok sever. Babam da bağlarımızı çok önemsediği için geçen sefer izin vermiş. Ben de bunu bilmediğim için o buluşmaya gitmiş bulundum. Zeynep yanıma geldi, bir şeyler zırvaladı. *Mutlu ol, özür dilerim* diyordu. Sonra Faruk, Zeynep'e kızdı, bana saldırmaya çalıştı, Zeynep bayıldı derken ben de ayrıldım Ankara'dan. Tatile gittim."

CamScanner ile tarandı

Onaylatmak istedim düşüncemi. "Bu son buluşma ne zamandı?"

"Alaydaki askerlere ceza verdiğim zaman."

"Haberin yok muydu bu buluşmaya gelecekleriden?"

"Yoktu," dedi. "Yemin ederim yoktu. Babam *bir daha gelmezler* dedi ama ben bilmeliydim. Düşünemedim ki. Düşündüğüm tek şey sendin. Ben böyle bir duruma düşeceğimizi hiç düşünmedim." Yemin edip durmasına gerek yoktu.

"Neden beni çıkarmaya çalıştın oradan?"

"Çünkü dışarıda kendim açıklayacaktım, orada hazırlıksız kalmanı istemiyordum."

"Önceden evliydin," dedim kafamda bir şeyleri oturtmaya çalışır gibi. "Onu sevmek istedin, o kadın senin eski eşin."

"Kaza, önemi yok. Bu evliliğe gerek yoktu, ona boşanırken de söylediğim gibi; onu sevmek imkânsızdı, o benden imkânsızı istedi."

Kalbim tek bir soruyu sormak istedi. Tek bir sorunun cevabını istedim ve hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar fazla istememiştim. "Ben de mi imkânsızı istiyorum?" diye sordum.

Zamanında başkası için imkânsız olan sevgiyi o kadar istedin ki üzerinden on bir yıl da geçse tekrar aynı şeyi yaşamak istemiyorsun. Öyle yorgunsun ki bir sevgisizlik daha kaldıramaz omuzların.

Sevgisizlik insanı kırk yıl yorar. On bir yıldır kırk yılın yorgunluğunu taşıyordum.

"Hayır," dedi yutkunarak. Kafasını iki yana salladı. "Hayır, Kaza."

"Ama imkânsız, değil mi?" diye sordum. Bir kırk yıl daha mı yorulacaktım? Görüyordum, bir şeyler vardı ama fazlasının olmayacağını bilemiyordum. Küçüklüğümden beri kolay kolay sevmeyen bir yapım vardı. Bu hem arkadaşlık ilişkilerimde hem de aşk ilişkilerimde geçerliydi. Seversem bunu öylesine yapmazdım. Seversem vazgeçemeyecek kadar severdim. "Sevemez misin?"

"Seni severim," dedi. "Ben seni severim ve Rabbim bizden razı olur, Kaza. Seni severim, biz iki savaş kalırız geriye. Seni seversem bizi bin ışık yılı uzağa da fırlatsalar seni bulurum çünkü seni öyle severim ki bırak zamanın ötesini, tüm olası evrenlerin her dakikasında benim olursun."

Şimdi yemin etmiyordu. Ağzından tek bir yemin çıkmamıştı ama sözleri bir yeminden daha kıymetliydi. Sanki gözlerimin önünde kanını akıtıp kanı üzerine konuşmuştu. Öyle bir etkisi oldu sözlerinin üzerimde. Onu bu kadar hissetmek hiç iyi değildi.

"Seni öldürmek istiyorum," dedim öfkeyle.

CamScanner ile tarandı

"Beni bir öpücükle öldürebilirsin. Teslim oluyorum." Ellerini iki yana kaldırdı. "Beni hazırlıksız yakala."

Bir adım, iki adım derken ona ilerledim ve ona bir tokat attım. Turan gözlerini kapatarak tokadın şiddetini yedirirken ensesine uzandım onu birden kendime çektim. Dudaklarımı dudaklarının üzerine hırsla, öfkeyle bastırdığımda iki eli kabanımın önü açık olduğundan belimin iki yanına yerleştirdi. Kollarımı ensesine sararak dudaklarımı araladığımda dudakları ile beni tüketmeye, tüm kara rağmen içimde sonu gelmez bir ateş kurmaya başladı.

Kafasını yana yatırdığında ağzımı ona daha da aralayarak, ağzımın içine girmeye can atan dilini karşıladım. Dillerimiz çarpıştığında ikimizin de boğazından keyifli bir mırıltı yükseldi. Ensesini okşayarak, parmaklarımın uçlarını gömleğinin yakasından içeri sokunca inleyerek çıplak bacağımın üst kısmına elini değdirdi. O soğuklukla dudaklarından ayrıldığımda birden bacağımı kendisine çekti, dengem zaten altüst olmuşken ayakta duramadım. Karların arasına düşecekken, onu da ensesinden tuttuğum için çekmiştim fakat o bana hazırlıksız değildi.

Kolunu belime sımsıkı sarmış, düşmemi engellemişti, ensesinden tuttuğum içinse ben kendimi düşmekten kurtarmıştım. Onun kolu ve göğsü arasında nefes nefese ona bakarken gözleri dudaklarıma düştü. Derin bir nefes alarak beni bıraktığı an sırtım ve saçlarım kara serildi.

Tepki veremeden Turan Alp Akkurt'u dudaklarım arasında buldum. Gözlerim anında kapanırken ona şehvetle karşılık vermeye başladım.

Koskoca savaşın ortasında susuz kalmışım ve tek damla suyum oymuş gibi onu tüketmeye devam ederken, elini kafamın arkasına getirdi, kafamı karın üzerinden uzaklaştırmış, kendisine çekmişti. Nefessiz kalana kadar onu öpebilirdim ve belki de bu dudaklar arasında can verebilirdim. Zaten şu an fiziken bir ölüm olmasa da ruhen cenazemi kaldırmıştım onun dudaklarında.

Ensesine sarılarak onu kendime iyice çektim ve birden yerlerimizi değiştirdim. Karların üzerine yatan o olmuştu. Kucağına iyice yerleşerek ellerimi kafasının arkasına getirdim ve onun yaptığı gibi kafasını karlardan uzaklaştırmaya çalıştım. Sonra kafasını üşütmemeliydi. Onu kendime çekmiş doya doya öperken birden dudaklarımdan ayrıldı. Gözlerimi henüz açmamışken yükseldi, bir öpücük daha kondurdu dudaklarıma. Ben karşılık vermeden geri çekildi. Bir kez daha öptüğünde ona karışacaktım ki geri çekildi. Huysuzca gözlerimi açtım ve çatık kaşlarla ona baktım.

CamScanner ile tarandı

Dudaklarında minik bir tebessüm, beni izliyordu. Elim koca kafasının altında, kafasını kardan uzakta tutuyordu. Onu istesem kendime çekerdim ama ben de onu izledim. Kabanımın ne kadar kaliteli olduğunu anlayacak kadar sıcak ve kuruydu sırtım. Oysa onun üzerindeyken ona temas ettiğim her yer yanıyordu.

"Çok kötüsün," dediğimde, "Öyle miyim?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Dudaklarımı yalayarak ona bakmayı seçtiğimde cevabını beklemedi, beni boynumun iki yanından hafifçe kendisine çekti ve boynuma zorla yer açtırarak nazik bir öpücük kondurdu. Derin bir nefes alıp göğsümü yükseltince boynuma doğru fısıldadı. "Teşekkür ederim," dediğinde başta anlayamadım. "Beni dinlemeyi seçtiğin için. Ne kadar değerli bir harekette bulunduğunu tahmin edemezsin."

Boynumda onu sıkıştırarak geri çekilmesini istediğimde istediğimi yerine getirdi. Ela gözlerini kendime çektiğimden emin olarak, "Ödün koptu," dedim sırıtarak. "Değil mi?"

"Erkek adam, hanımından hafif tırsar," dediğinde kafamı geriye attırarak kocaman bir kahkaha attım.

İki elim de onun kafasını kardan koruyor olsa da bir an odağımı kaybettim, kafası karların üzerine düşünce kahkahamı küçük gülüşlere çevirerek ona döndüm, "Çok ıslandın," diyerek üzerinden kalkmaya çalıştığımda kalçama iki elini sararak kalkmamı engelledi.

"Hayır, kal böyle."

Şaşkın şaşkın ona baktım. "Turan, üzerin kirleniyor. Çamur olacak üstün başın. Onu da geçtim; ıslanacak, hasta olacaksın."

"Kirlensin," dedi ve üzerine doğru eğilmem için kalçalarımı sıktı. Ellerini göğsüne yasladım. "Hasta olsam bana bakmaz mıydın?"

"Bakardım," dedim.

"Babaanne çorbası da yapar mıydın?" diye sorunca güldüm.

"Yapardım."

"Peki döner?"

"Onu da yapardım."

"O zaman bu gece burada yatabilirim," diyerek kafasını karların arasına gömdüğünde gülerek üzerinden kalkmaya çalıştım. "Hatta birkaç gece yatarsam daha iyi olur. Kolay kolay hasta olmayan bir bünyem var çünkü."

"Olmaz," dedim ve üzerinden kalkmayı bu sefer becerebildim. Onun elini tuttum ve kaldırmaya çalıştım. "Mezopotamya eşeği," diyerek onu kendine çektim. "Kalksana."

CamScanner ile tarandı

"Ne eşeği?"

"Mezopotamya," diyerek birden çektiğimde onu kaldırabilmiştim ama birkaç adım da geri gitmeye başlamıştım. Düşecektim. O sırada hızlı davranıp belimden tuttu, beni kendisine yasladı. "Yakaladım," dedi derin bir sesle.

Kafamı göğsüne saklayarak derin bir nefes aldım. "Yakaladın, Kazazede," dedim. "Kaçamayacağım kadar güçlü yakaladın."

Affettim. Seziş. Kırgınım ama ona kızgın değilim. Benim Turan'a dayanma süresi bu kadarmış. Başım sağ olsun.

Onun üzerini değiştirmek için odaya uğramak durumunda kalmıştık. O üzerine siyah, vücuduna yapıştığı için üzerindekini parçalama isteği doğuracak kadar dar bir boğazlı kazak giymişti. Altına siyah bir pantolon geçirerek ona olan çekimimi arşa ulaştırmıştı.

O giyinirken, saçlarımın ıslaklığını almıştım ama maalesef ki tekrar düzleştirmeye uğraşamazdım. Sadece uçları kıvrılmıştı, onlara da çözüm aramayacağım için, "Hadi, çıkalım," diyerek kuruması için kenara bıraktığım kabanımı aldım. Sırtıma geçirdikten sonra saçlarımı kabanın altından çıkarmak için kollarımı arkaya doğru getirdim ama izin verilmedi.

Büyük eller, saçlarımı kabanımın altından çektikten sonra arkaya doğrulttuğum ellerimi tek eli içerisinde topladı ve beni kendisine çevirdi. İki elimi bileklerinden tutarak tek avucu içinde topladığından, yutkunarak gözlerimi ona diktim.

Yüzümü inceledi. Alnım, kaşlarım, burnum, yanaklarım, çenem ve en son dudaklarım. Bakışları ağır ağır yüzümde ilerledikçe, sıklaşan nefeslerim yüzünden göğsüm sancılı aralıklarla yükselip alçalmaya başladı.

"Baştan çıkarılmaya çok müsaitsin," diye boğazdan gelen bir sesle konuştuğunda, "Konu sen olunca," dedim utanmaz bir tavırla.

"Konu ben olunca?" diyerek yamuk bir sırıtışla kafasını eğdi ve boynumdan hızlıca öptü. Gözlerim o aralıkta sımsıkı kapanırken kulağıma yaklaştı, ellerimi bırakırken, "Zaten başka bir kişi söz konusu dahi olamaz, değil mi?" diye fısıldadı.

Gözlerimi açtığımda onun uzaklaştığını fark ettim. Vücudum onun etkisinden dolayı pelte haline geldiğinden kendimi toparlamam üç saniyeden fazla sürdü. "Kendine çok güveniyorsun." Aynanın karşısına geçip bu sefer kırmızı rujumu sürebilecek gücü kendimde buldum. "Tebrik etmeli miyim? Ne kadar yüksekten uçarsan düşüşün o kadar kuvvetli olur. Bunu unutma."

CamScanner ile tarandı

"O tenin sadece bana çekilir, Kaza." Tek elini pantolonunun cebine ıyarak omzunu duvara yasladı. Rujumu dudaklarıma yedirmemi izledi. Bunu kanıtlamaya ihtiyacım dahi yok çünkü seni ezbere biliyorum. Ben- 'en başkasına yasak o ten ve yasak kılan sensin. Sen olmasaydın da ben ıten yasak kılardım başkasına. Sen de bunu unutma."

"Bu kadar emin olma," dedim kaşlarımı çatarak. Rujun kapağını kapa- ıp cebime koydum.

"Sen benden daha çok emin ol, o zaman. Ben, bir şey söylüyorsam ya- ınım. Ağzımdan boş laf çıkmaz." Duvara yasladığı omzunun hemen ya- ındaki kapıyı açtı benim için ve eli ile reverans yaptı. "Daha fazla beklet- meyelim."

Yüzümü buruşturarak yanından geçmek için hızlı hızlı yürümeye baş- adığım. Kapıdan geçecekken eğilerek, "Kokarca," dediğinde dişlerimi sık- ım. Arkamı dönerek onun sırtını kapıya dönmüş şekilde kapıyı kapatan ıedenine döndüm.

"Sırıtık sansar."

"Bir karar veremiyorsun. Ne diyordun? Ne zürafaydı?"

"Masai zürafası."

Gözlerini kısarak gülümsedi. "O daha güzel."

Göz devirerek asansöre ilerlemeye başladım. Bir de öyle gülümsüyordu ilan, çakasım geliyordu suratına. "Sevimsiz," dedim.

Arkamdan gelirken konuştu: "Cık."

"Züğürt."

"Benim param var."

"Biçimsiz."

"Her sabah spor yaparım."

"Hilkat garibesi," diyerek asansöre bindim ve sıfıra bastım. Arkamdan girip yanımda dikildi. İkimizin de yüzü asansör kapısına dönükken yine ıkladı. "Kerhaneci."

"Tövbe," dedi. "Kızım, nasıl konuşuyorsun sen?"

"Sana ne be? İstediğim gibi konuşurum. Çok hanımefendi görmek isti- yorsan, yetmişlere döneceksin."

"Keşke," dedi son harfi uzatarak. Kaşlarımı çatarak ona döndüm, yüzü ne kadar da ciddiydi.

"Ne demek o?" diye sorduğumda göz ucuyla bana baktı.

"Yetmişlere dönsem fena mı olurdu? Güzel zamanlarmış. Dedelerimiz, ninelerimiz hep-"

CamScanner ile tarandı

"Yani başka bir hanımefendi istiyorsun?" diye sordum lafını keserek. Kaşlarını kaldırdı yüzüme bakarken. "Defol, Turan ya. Bugün zaten gereğinden bir hanımefendi görmem yetmezmiş gibi başka birisini diyorum." Yanıma gelmiş olan asansörden çıktım hızlı hızlı. "Hiç yüzünde bir kızarma bile yok. Yazıklar olsun."

"Kaza," diye seslendi, sesindeki keyfi duyabiliyordum.

"Yok, Kaza," dedim. "Kaza'yı eşekler kovaladı."

"Mezopotamya eşekleri mi?" diye sordu. "Buyurun benim."

"Utanmaz. Sus. Git sen yetmişlere. Kendine göre birini bul."

"Sezin," diye hafif bir serzenişte bulunduğunda hızlı hızlı giden adımlarım yavaşladı, onu bekledim. Eli ile omzuma dokundu, eline döndüğüm sırada onu karşımda buldum. Kafamı kaldırarak ona baktım. "Eskiden aşklar çok güzelmiş. Ne yalan varmış ne de sırlar. Utanma varmış insanlarda. Aşk gerçekten aşkmış, birisini severse insan bir tek onu severmiş. Şarkılar tek kişiye yazılmış, tek kişiye ithaf edilmiş, tek kişi anlamış değerini."

"Çok güzelmiş," dedim onu onaylayarak. Ne güzel söylemişti. "Kalbindekiyle dilindeki birmiş insanların. Aşk sadece aşk da değilmiş. Dostlukmuş, güvenmiş, sevgiymiş, sadakatmiş."

"Anlatmış Erkin Koray zaten. *İnan ki senden başka kimse yok içimde.* demiş."

"Öyle mi demiş?" dedim nefesim içimde sıkışırken. "Başka ne demiş?"

"*Yüzüne bakmasam da, başımı çevirsem de seni her gördüğümde inan ki senden başka kimse yok içimde,* demiş."

Ve devam etmiş esasında: *Ne kadar kırgın olsam, dargın olsam da bile inan ki senden başka hiç kimse yok içimde.*

"Senden başka kimse yok. Ne geçmişte ne şimdide ne de gelecekte." Yutkunamadım. "Yetmişlere gitseydim hanımefendilik istemezdim. Aldım seni, geçmişlerde de yaşardım. Anladın mı?"

Gözlerimi kırpıştırmak zorunda hissettim. "Hıhı," dedim dilimi lal etmeden önce. Böyle bir adama ne denirdi? Mal mıydım acaba ben? Hep böyle oluyordum. Böyle anlarda mal gibi kalıyor, ne diyeceğimi bilemiyordum.

Sanki içimdeki karmaşayı anlamış gibi, "Hiçbir şey deme," diyerek elimden tuttu ve beni arkasından yürütmeye başladı. "Ben gözlerinden alıyorum cevabımı."

Birlikte mekânın içerisine geri döndüğümüzde kahkahalar, dans eden insanlar, sohbetler gözümüze çarptı. Turan ile içeri girer girmez herkesin gözü bize döndü. Bu sefer kendimi aşırı derecede gerilmiş hissetmeliydim

CamScanner ile tarandı

fakat Turan Akkurt'un elinin üzerine elimi emanet etmişken, geri alınmak mümkün değildi.

"Alp!" diye bağırarak bize doğru koşan birkaç kişi bize varmadan önce Turan, benim kalkanımı yine çıkardı ve bir görevliye uzaktan işaret verdi. Çocuk koşarak yanımıza gelip, kalkanımı alırken kibarca gülümsedi bana. Ben de gülümsemesine karşılık verdim.

İnsanlar birden bizi soru yağmurunu tutmaya başladı.

"Sizin, kaç yaşındasın?"

"Yirmi dokuz, efendim. Nisan'da yeni yaşıma basacağım."

"Sen de mi askersin?"

"E-"

"Ne kadar kalıplı görünüyorsun, maşallah çok çekicisin. Sorumun bu suruna bakma ama boyun kaç?"

"Kaç kilosun, kaç?"

"Kürben ne?"

"Maşallah, çok yakışıyorsunuz. İkiniz de boylu poslusunuz. Allah nazar değdirmesin."

"Nasıl tanıştınız?"

"Ne zaman sevgili oldunuz?"

"Allah ellerinizi hiç ayırmasın. Tü tü, güzelim kızsın."

"İyi bulmuşsun Alp yeğen bu kızı. Başkaları alsaydı geceleri uyku uyuyamazdım."

Benzeri dilekler, baş ağrıtan sorularla birlikte Turan dudaklarını birbirine bastırarak bize sorulan soruları dinlemeye başladı. Başta tüm sorulara yetişmeye, onları cevaplamaya çalışsam da önemli olanın onların merakları olduğunu, cevaplardan önce sorularını sıralamayı istediklerini ben de anlamış ve sakin bir gülümsemeyle hepsine tek tek bakmıştım.

"Çekilin ulan çocuklarımın başından!" diye bağıran Mustafa Yavuz Akkurt, kalabalığı dağıtmaya çalıştı. "Bit yavrusu gibi üşüştünüz tepelerine! Çık şuradan, Bacanak, nerelesin lan? Kaybolmuşsun hepsinin arasında."

"Mustafa, kalbimi kırıyorsun, bacanak."

"Gel, sen öyle herkesin arasına dalma. Ezer bunlar seni, bacanak."

"Ben de seni, bacanak."

"Eniştemin gay olduğunu hep düşünmüşümdür," diyen Furkan'ın sesini duyunca Turan kafasını kaldırdı ve benden yirmi yedi santim kadar yükseklikten etrafa bakındı.

"Uraz?" diye sordu odanın içine doğru. "Abim, nerelesin? Sesver."

"Öldüm," dedi Furkan, ortalıkta görünmüyordu.

"Daha değil. Gel yanıma, sonra zaten öleceksin."

"Ben yokum," dedi Furkan, o sırada baba kurdun etrafımızdaki kalabalığı savuşturduğundan dolayı onu Firuze Akkurt'un arkasına saklanmaya çalıştığını gördük. Herkes bu iki kardeşe kısık sesle gülerken Firuze Akkurt, Furkan'ın saklandığı yerden hemen kaçıp Furkan'ı ortada bırakıyordu. Yüzünde onu ilk gördüğüm zamana tezat duran kocaman bir keyif, mutluluk ve gülüş vardı. "Firuze Sultan, düşman mıyız ya? Yapma, vallahi dövecek."

"Vardır bir bildiği," dedi Firuze Akkurt. "Benim oğlum boşu boşuna dövmez birisini. Ye dayağını adam gibi."

"Aşk olsun!"

"Olmuş bile!" dedi birisi arkadan.

"Bana olmadı ama!" diye bağırdı Furkan da. "Ya abi, gözünü seveyim ya."

"O dayağı yiyeceksin. Gel buraya, boşuna yorma beni."

"Sen mi yorulacaksın? Peh!" diye bağırdı Furkan. "Abi, sen yorulmuyorsun ki!"

"Aynen," dedi Turan. "Gel o yüzden."

Furkan, Firuze Akkurt ile aynı masada oturan kadınlar dönüp, "Dua edin bana yengelerim, teyzelerim, halalarım," deyince yaşlı, koca koca kadınlar kahkaha attılar. Furkan, teslim olmuş gibi iki elini kafasının kenarına getirip, "Razıyım kaderime!" diye bağırdı. "Sapla hançeri kalbime kanasın. Fazla derine inme orası kalabalık!"

Turan kafasını bana çevirdi ve, "Benim bir işim var," dedi. Bir an kasılsam da Nisan, "Sezin abla!" diye bağırarak üç kızla birlikte yanıma geldi, birden koluma girdi. Şaşırarak onlara döndüm. Beni çoktan Turan'dan uzaklaştırmış, boydan boya kurulmuş olan masaya çekmeye başlamışlardı.

"Abi, yemin ederim ben bilmiyordum!" diye bağıran Furkan'ı ensesinden kedi yavrusu gibi kaldırıp dışarıya doğru götürürken hiçbir sesi çıkmadı Turan'ın. Tam o an Turan'ın önüne koşan kırmızı elbiseli, saçları iki yandan bağlı küçük kız çocuğunu gördüm. Turan, kız çocuğunu fark edince Furkan'ı dışarı doğru fırlattı, eğildi ve kızı birden kucağına aldı.

Kalbim göğsüme sertçe vurdu. Zaman kavramım kafamın etrafında dönerek kayboldu. Nerede olduğumu unuttum.

Kız, Turan'ın burnuyla oynayarak kahkaha atarken Turan yüzünü onun karnına dayadı ve onu yiyormuş gibi yaptı. Kızdan kopan kahkahaları yüreğim ağzımda izledim. Muhteşem derecede kan kaynatacak bir görüntüydü. Turan, o sert görüntüsünü umursamadan kız çocuğuyla öyle güzel oynadı ki onu bir baba olarak düşünmekten alıkoyamadım kendimi. Müthiş bir baba olacağından hiç şüphem yoktu o an.

CamScanner ile tarandı

Onun dar, boğazlı kazağından dolayı görkemli görünen omuzlarına kızı almasını izlerken bir kızın, "Alp abim de nasıl heybetli, değil mi Sezin... abla?" diye sorduğunu duydum. Abla demekte kararsız kaldığı sürede ona dönmüştüm. Upuzun sarı saçları ve simsiyah gözleri vardı. Çok tatlı bir çekiciliğe sahipti. Üzerindeki toz pembe elbisesi dizlerinin altına geliyordu. Hoş bir görünümü vardı.

"Öyledir herhalde," dedim ben de.

Mal olmuştum resmen. Ne düşüneceğimi seçemiyordum. O nasıl bir görüntüydü? Bu görüntünün beni bu kadar etkilemesi normal miydi?

Tekrar Turan'a döndüğümde, kız çocuğunu annesi olduğunu düşündüğüm kadına uzattı ve bana son kez baktı. Bakışlarımız çarpışınca onu izlediğimi anlayarak duraksadı. Belli ki gözlerimin onda olmasını beklemiyordu. Ben de o tarz bir görüntü beklememiştim.

Turan, bana göz kırparak mekândan çıktı. Furkan'ı dövmeye gitmişti.

"Öyledir, öyledir," dedi Nisan kıkırdayarak. Hâlâ üzerindeki çakırkeyifliği atamamıştı. "Onun heybeti bir yana sen de çok heybetlisin."

Kaşlarımı çatarak güldüm bir an anlamaz gibi. "Ne?"

"Evet. Sen de uzun ve yapılısın. Tam Alp abime göresin," dedi diğer kız. Onun saçları kulaklarının altında bitiyordu ve boya olduğunu anlayacağınız kadar kırmızıydı. "Biz daha önce Alp abimin sana baktığı gibi birisine baktığını görmedik. Hele biri için kimseye bağırdığını görmüş değiliz. Onu ilk defa bu kadar sinirli gördüm valla. Küçük dilimi yutuyordum, zor kurtardım."

Onay verdi uzun saçlı kız. "Alp abi sinirli, soğuk, sert duruşlu adamdır ama kimseyi kolay kolay kırıp azarlamaz. Bir bağırdı, hepimiz put olduk."

"Anlamadım?" dedim onlara en sonunda neyden bahsettiklerini kavrayamayınca. "Neyden bahsediyorsunuz şu an?"

"Sen Zeynep abladan sonra çıkıp gidince döndü Faruk abimle Zeynep ablaya: *Siz ikinizin nè bok yiyip yemediği sikimde değil. Beni gram ilgilendirmiyorsunuz ama o üzülürse yeminim olsun önce ikinizi, sonra buradaki herkesi yakarım,* dedi, senin arkandan çıktı hemen. Mustafa amca da kovdu ikisini buradan. *Bir daha gözüme görünmeyin,* dedi."

Kayınpeder bizci. Kayınpeder bizci! Allah'ım herkesi bir gün SezAlp'ci yapacağız. #sezalpcilerçoğalıyor #akkurtfamilyabizekurban

"Öyle mi?" diye sordum sebepsiz yere etrafa bakınırken. O ikiliyi kafama hiç takmadığımdan bakınmamıştım ama gerçekten de burada değil gibi görünüyorlardı.

CamScanner ile tarandı

"Evet. Biz de çok kızdık valla onlara. Yanlış yaptılar. Zeynep abla amacının kötü olmadığını, sadece kendisinin zararsız olduğunu söylemek için geldiğini falan belirtti ama Mustafa amca ona gitmesini söyledi. Açıkçası neden hâlâ Alp abiyle konuşmaya çalışıyor ki? Sanki Alp abim mutlu olmayacak ondan so-"

"Tamam," dedi Nisan sert bir sesle. "Yeter artık cidden. Gittiler, bitti işte. Şimdi Sezin abla buradaysa onlardan söz etmenin ne anlamı var?" Kızlar ona hak verip özür dilerken kafamı salladım sadece. Nisan beni yavaşça masaya oturturken kızlar ayakta kaldılar. Nisan yanıma kuruldu.

Onların olduğu ortamda garip hissetmezdim açıkçası. Akkurt ailesine sonradan giren onlar değil, bendim. Yani eğilip bükülmezdim. Benim yüzümden kovulmaları kötü olmuştu.

"Velhasılıkelam Alp abim hepimizi yakmakla tehdit etti," dedi biri gülerek. "Aranızda hallettiniz mi?"

"Aramızda bir sorun oluşmadı," dedim soğukkanlı bir şekilde. "Geçmişi, geçmişteki Alp'i ilgilendirir. Ben onu geçmişiyle yargılayamam çünkü şimdisindeyim," deyince kızlar, "Ooo," dediler. Garipseyerek onlara baktım. "Sigara içmeye çıktım, Alp de peşimden geldi. O gelmeseydi ben zaten geri dönecektim."

"Çok sevindim aranızda sorun olmamasına. Konuşarak anlaşan çiftlerden kim kaldı şimdi? Bu devirde herkes toksik, herkes kavgacı. Şöyle güzel ilişki, ne zaman?" dedi Nisan.

Ben de genç kız olmuştum. Ne kadar erkek Fatma da olsam kız arkadaşlarım da oldukça fazlaydı. Kızlar olarak artık oyunlar ilgimizi çekmeyince mahalledeki ablalara sarardık. Aynı böyle birisini alır, kenara götürür, fısır fısır bilgi alırdık ablalardan. O zamanlarda mahallenin evlenecek ablaları bize enişteleriyle yaşadıkları romantik anları söylerdi, biz de kıkır kıkır gülerdik. Güzel zamanlardı.

Şimdi bizi hatırlatmıştı bana bu kızlar. Eski mahallemi, kız arkadaşlarımı, dostlarımı... Onlar; ben ve arkadaşlarım, ben ise bilgi almaya çalışılan ablaydım. Büyümüş de abla olmuştum resmen.

"Sezin abla, bu arada konuyu değiştiriyor gibi olacağım ama konuşup hallettiyseniz siz niye bu kadar geç kaldınız?"

"Alp abimin de üstü değişm-"

"Aa ama siz de be!" diye bağırıp itti onları Nisan. "Ne koca karısınız ya! Daha yeni geldi kadın. Destur size! Çık şuradan," deyince pembe elbiseli kız geri çekildi. Nisan ona karşı gözlerini kocaman açtı. "Üstüne de salça dökmüşsün. Evlendireceğiz seni, gelinliğinde bile salça lekesi olacak. Salça âşığı. Pasaklı. Git de temizlen."

CamScanner ile tarandı

"Melike, valla çok konuşma sen," dedi kızıl saçlı. "Alp abime geçen seferki olayı anlatırsak görürsün."

"Hiih!" diye bağırdı Nisan tiz bir şekilde, "Koynumda yılan değil de zırıltıkör fil beslemişim!" diye bağırınca kızlar kahkaha attılar. "Hiçbir şey anlatamazsınız. Vallahi konuşmam sizinle." Bana döndü. "Kuzen dedik, başımıza bastık; görüyor musun şunları, Sezin abla?"

Kaşlarımı kaldırıp gülünce boğazını temizleyip bana yaklaştı ve, "Kusuruma bakma," dedi, kızlar uzaklaşmaya başlamıştı. "Öyle bir durumun yaşanmasını hiçbirimiz istemezdik. Onlar adına ben özür dilerim. Lütfen kendini kötü hissetme."

"Kötü hissetmiyorum, Nisan," dedim rahatça. "Ben kendimden de Alp'ten de eminim. Evet, bir an saçma bir ortam oluştu ama bu olay beni Alp'ten uzaklaştıramaz."

"Sorun yok o zaman?"

"Hayır."

Gerilmiş gibi öksürdü, boğazını temizledi. "Bu arada bana Melike diyebilirsin," deyince şaşırdım. "Yani buradaki herkes bana Melike der. Kendini onlardan ayrı görme."

Turan nerede kalmıştı? Tamam, bir yumruk atsaydı yetmiyor muydu? Çocuğun haşatını mı çıkarmayı hedefliyordu? Oflamak istiyordum çünkü gerçekten bana bakan birkaç kişiyi görüyor ve Turan'a ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

"Şakalarına gülmesem de sen bana âşık olmuş gibisin, Melike," dediğimde rahatlayarak kahkaha attı.

"Çok belli ediyorum ya. İnanamıyorum kendime. Hiç sır saklayamıyorum." Ben de ona tebessüm edince annesinin kopyası olan gözleri parlayarak bana baktı. Bana güvendiğini, kanının ısındığını ve beni sevdiğini anlayabileceğim bir süre kadar sonra, "Bu arada senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu.

İşte geldi, Seziş. Küçükken Sezer abinin sevgilisine yaptığımız taktik geliyor. Savun kızım silahları.

Birden ciddileştim. "Hayır, abine karşı hiçbir hatanı savunmam. Abinle aranı girmem. Yalan söyleyemem. Ne bok yediysen hepsi senin sorumluluğunda. Bana da hiçbir şey anlatma, abine söylerim."

Ağzı kocaman açıldı, ben konuştukça gözleri büyüdü. "Ya ama yok artık ya! Sorsaydım bari."

"Sorularından birisi büyük ihtimalle söylediklerimden birisine çıkacak." Tek kaşımı kaldırdım. "Doğru mu? O sorudan birinin cevabını aldın, değil mi?"

CamScanner ile tarandı

Omuzlarını düşürüp ofladı. "Evet."

"Anlaşıldığıma sevindim," diyerek etrafa bakındım. Çocuğu öldürmemişti inşallah. Dışarı çıkıp ortalığı yatıştırmalı mıydım? Furkan'ın yaptığı gerçekten ayıptı, bu yüzden aman çocuğa yazık olur demiyordum. Yine de çok da dayak yemesindi.

Ben onları düşünmeye dalmıştım ki kapı açıldı, içeriye iki beden girdi. İkisi de tüm asaleti ile içeri ilerlediğinde Furkan'da bir yara bere göremedim. Boyları yakın olan iki kardeş etrafa bakınınca ıslıklar çaldı, anlam veremedim.

Nisan alkışlayarak, "Miladımız!" diye bağırdığında yüz ifademi bozmadan ne olduğunu anlamaya çalıştım. "Alp abim, Furkan abimi dövmemiş!"

Furkan dişlerini göstererek kocaman sırıtıp, elini yumruk yaparak havaya kaldırdığında Firuze Akkurt, "Hadi yemeğe," diyerek Nisan ile oturduğumuz masayı gösterdi. Herkes masaya kurulurken Nisan bana döndü ve, "Tahtı krala bırakma vakti," diyerek yanımdan kalktı. Kalkması ile Turan'ın oturması bir olunca yüzüm aydınlandı.

"Selam," dedi Turan sandalyemin altından tutup beni kendisine çekerken. Sandalyem onun sandalyesinin dibine kadar gelince elimi omzuna koyarak destek aldım ondan.

"Selam," dedim kocaman gülümsememle. Bu gülümsemenin halen daha benimle olduğunu dahi bilmiyordum ama şimdi Turan'ın yüzündeki o parıltı ile anlıyordum ki küçük Seziş o kadar da derinlerde kalmamıştı.

Arkasına yaslanıp derin elaları ile kontrol etti. "Özledin mi?"

"Hayır," dediğimde gözlerini kıstı, ben de yaramaz bir tavırla dudaklarımı yaladım.

Dudaklarıma döndü, derince nefes aldı. "Ah," dedi. "Ah!"

Kahkaha atmamak için zor durdum. "Çok uzun sürdü. Ne yaptınız o kadar?"

"İmplantım oynadı diyerek ağladığı için ona inanmadım, bir yumruk daha yediğinde dolgusu düştü salağın. Yere çöküp bağırarak deli taklidi yapınca bıraktım ben de. Yeter ona iki yumruk."

"Yok ya Alp kimmiş de bana vuracak? Yok be yenge, aslan gibi adamım artık ben, Alp bana vuracak da yere devrileceğim ben he? Pes." Korku dolu gözlerle Turan'ı kontrol etti ama ona değil de bana baktığını görünce derin bir nefes verdi, diğer insanlarla konuşmaya başladı.

Yaklaşık on garson servis açmaya başladı. Sandalyenin sırtına yaslanmış bir şekilde elini arkama doğru uzatıp, "Bu elbisenin arkasının açık olduğunu peşinden gelirken öğrenmek zorunda mıydım?" diye soğuk eli ile sırtımı okşadığında kafamı ona doğru çevirdim.

CamScanner ile tarandı

Mağara adamı olmadığını biliyordum, bu yüzden hiç bunun lafını açmadım. "Yakışmış mı? Nasıl? Hoşuna gitti mi?"

"Elbise mi, sen mi?" diye sordu. "Elbiseyi soruyorsan, senin giydiğin her şey hoşuma gider. Kendinden bahsediyorsan..." Sırtımı okşayarak yaslandığı yerden doğruldu, kulağıma yaklaştı. Sır verir gibi fısıldadı. "Sen zaten hoşuma gidiyorsun."

"Ya, Uraz abi!" diye bir bağırış kulağıma dolunca acele ile etrafıma bakındım. Firuze Akkurt ve Mustafa Yavuz Akkurt'un tam karşımızda, dudaklarındaki kocaman gülümseme ile bizi izlediğini fark edince telaş yaparak sandalyeye yan oturmuş şekilde Turan'a odaklanmış halimi düzelttim. Serinkanlı tavrımla herkesin oturduğunu fark ettim. Yanımdan uzanan garson Turan'a, "Şarap?" diye sorunca Turan kafasını iki yana salladı.

"Sen istiyor musun?" diye sorduğunda kafamı salladım. Garsona bir işaret yapıp benim bardağımı gösterdi, garson önümdeki şarap bardağını doldurdu.

"Alp abi, şu hergeleye bir şey de!" diyen Nisan, Furkan'ın kolu altından kendisini kurtarmaya çalışarak elini salladı. Onlara döndük.

"Benim için de hırpala," dedi Turan umursamaz bir tavırla. "Benim sözümü dinlemedi."

"Ben sizin stres topunuz muyum?" diye bağırdı Nisan nefes nefese.

"Evet," dedi Furkan soğukkanlı bir şekilde. "Seni neden cami kenarından aldı babam? Biz seninle uğraşalım diye. Yoksa orada kalacaktın sen."

"Yalan söyleme."

"Yalan değil ki. Biz bir gün teravihten çıkıyorduk. Cami avlusundan bir ses geldi, inga inga diye. Babam dedi *hayır olsun.* Alp abim, ben, babam bir gittik cami avlusuna, bir de ne görelim? Bir avuç kıl yumağı. Çirkin mi çirkin bir çocuk. Normalde almayacaktık ama acıdık sana. Çocuğumuz oldun sen bizim."

"Ya anne, Allah aşkına ya! Yalan, değil mi?"

Turan'a bir şey söylemek için yaklaşırken belimi tutup dengemi sağladı ve eğildi onun kulağına konuşacağımı anlayarak. "Bu kızın Hacettepe Hukuk kazandığına inanmıyorum," diye fısıldadım kulağına doğru.

Yüzünü bana çevirip, "Bir hata var, iki yıldır çözmeye çalışıyorum," dedi. Onlara döndü. "Doğru söylüyor," dedi Turan. "Babam acımasaydı almazdık biz seni. Çok çirkindin. Keşke cami avlusunda kalsaydın."

"Sezin abla, görüyorsun değil mi ailede nasıl bir muamele görüyorum?" diye ağlamaklı şekilde konuşunca güldüm.

"Abiler böyledir," dedim neşeyle.

"Senin de mi abin var?" diye sordu Firuze araya girerek.

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedim boğazımı temizleyerek. "İki tane."

"Aynı kaderi yaşıyormuşuz!" dedi Nisan bağırarak. "Sen de onları bazen gırtlaklamak istiyor musun?"

Evet. Evet ve hatta bunu çok kez de yaptım.

"Sadece istemekle kalmıyordum."

"Boğazladın mı onları?"

"Çok kez."

"Senden ders almam gerek!" diyen Nisan'a cevap vermeden bardağımı elime aldım ve dudaklarıma dayadım. Yanmış içimi biraz serinletmek için kocaman bir yudum aldığımda duymak istemediğim soru geldi. "Ailen nasıllar?" diye sordu yanımızdan bir ses.

Dudaklarımı yalayarak ıslattıktan sonra boğazımı temizledim. "Bilmiyorum açıkçası," dedim soğukkanlı bir sesle.

Başka bir ses konuştu. "İnsan ailesinin nasıl old-"

"Ne yapacaksın?" dedi Turan'ın sert sesi araya girerek. Bunu kimin söylediğini anlamak için baktı masanın diğer ucuna doğru. "Bilmiyorum diyor işte, Canan teyze."

Canan dediği kadının, "Ne dedim canım sanki?" diye mırıldayarak, söylenip sessizleşmesini dinledim.

Tüm dikkat bendeyken, "Ailem yok," diye mırıldandım, sonra boğazımı temizledim, kendimi düzelterek, "Yani onlarla görüşmüyorum," dedim gözlerimi Firuze'ye dikerek. Bir an bu ortamda, bu gerçeği söylerken neden ona baktığımı bilmiyordum. Masadaki herkesin sesi kesilirken Turan'ın elini bacağımın üzerinde duran elimin üzerinde hissettim. Elimi sıktığında bakışlarımı tam karşımdaki anne kurttan çekmeden elini sıktım.

Firuze, gözlerini benden çekmeden bardağına davrandı ve bardağındaki şaraptan bir yudum aldı. Bardağı tekrardan masaya bıraktıktan sonra Mustafa Yavuz Akkurt'a baktı göz ucuyla. Mustafa Yavuz Akkurt kendisine verilmiş mesajı almış gibi, "Nereliydin, kızım?" diye sorunca *kızım* hitabı ile Turan'ın eline daha sıkı sarıldım.

Bu hitap neden bu kadar canımı yakıyordu?

"Rizeliyim, efendim."

"Askersin, değil mi?"

"Asker," dedi Turan araya girerek. Sonra masaya hitaben, "Başlayabilirsiniz yemeğe," diyerek son sözünü söyledi. Bu saatten sonra herkes kendi halinde sohbet ederek yemeklerine dönerken Firuze Akkurt, "Seninle daha önce karşılaşmamıştık hiç," dedi. "Çoğu askerle karşı karşıya kalmışımdır ama seni pek görmedim."

CamScanner ile tarandı

"İstanbul savcısı beni daha iyi bilir," dediğimde, "Zafer mi?" diye sordu.

"Zafer Bey," diyerek onayladım. "Bir ara İstanbul'da görev yaptım, o zamanlar kendisiyle pek çok sürtüşmemiz oldu."

"Zafer, dişli adamdır. Kafaya koyduğunu almadan bırakmaz. Kimse onun düşmanı olmak istemez," dediğinde keyifle arkama yaslandım.

"Olaya bakın ki o da benim düşmanım olmak istemiyor."

Baba Akkurt, "Tunceli'deki komutanın kimdi?" diye sordu. "Ben de emekli olalı çok olmadı. Biliyorumdur belki."

Gülümsedim sadece. Cevap vermeyip yemeğime döndüğümü anlayınca oldukça yaşlı olan bir kadın, "Onlar asker insanlar. Ağızlarından laf alacağını mı düşünüyorsun Yavuz? Yani sen de," dedi gülerek.

"Siz nasıl tanıştınız?" dedi o pembe elbiseli kız. "Çok merak ediyorum, hadi anlatın."

"İsmi Nur," dedi Turan bana eğilerek. "Büyük amcamın kızı."

"Aynı karargâhtayız," dedim sadece. "Alp'le..." Ona döndüğümde keyifle kaşlarını kaldırdığını gördüm. Nasıl anlatacağımı merak ediyordu. "Sen anlatmak ister misin?" diye sorduğumda, "Emin misin?" dedi.

"Ay neden ki? Aynı hikâye değil mi? Yoksa Alp abim seni önceden görmüş de sevmiş mi? Aynı kitaplardaki gibi!"

"Ben de hep oradaki kurgular gibi bir aşk isterdim. Yoksa gerçek miymiş? Siz gerçek misiniz?" İsmini bilmediğim için ona düz düz baktım. Kızıl saçlı olandı.

"Onun ismi Alina. Küçük halamın kızı."

"Yani öyleyim," dedim kendimden şüphe duyarken. "Herhalde öyleyimdir."

Turan, elimi tutarak havaya kaldırdı ve herkese gösterdi. "Ben kontrol ettim," diyerek elimi kendisine yaklaştırdı ve bir öpücük kondurdu. Kalbim göğsümün duvarlarını altüst etmeye başladı. Nefesim içimde sıkıştı. "Gerçek. Hem de oldukça."

"Ay, Nur! Baksana Alp abimde de tam oradaki adamlar gibi bir enerji var. Şimdi fark ettim. Baksana, Nur."

"Görüyorum, görüyorum. Vallahi öyle."

"Tam olarak öyle olmadı," dedi Turan.

"Nasıl oldu?" dedim kaşlarımı kaldırıp ona dönerken.

"Sezin ablanız meğerse bana uzun zamandır âşıkmış. Böyle posterlerimi falan çıkarmış, odasına as-"

"Tam ismini daha iki hafta önce öğrendim," diyerek altyazı geçer gibi konuştum. "Kendisini bir buçuk ay önceye kadar umursamıyordum."

CamScanner ile tarandı

"Öyle mi? Dövüş teklif eden kimdi?"

"Sendin," dedim göz ucuyla ona bakarak.

Bana değil, masada bizi kocaman gözlerle izleyen insanlara baktı. "Sen istediğin için."

Ağzında çatalıyla güleıek beni izleyen Furkan'a yandan bir bakış attım "Senden öyle bir şey istemedim ki."

"Ben teklif ettikten bir saniye sonra kollarını sıvazlayınca istememiş mi oluyorsun?"

"Sana hayır demiştim iki kez."

"Kaşımı yararken de hayır dediğini hatırlıyor muydun?"

Kafamı ona çevirdim ve onun dik dik bana baktığını gördüm. "Sen benim yaramı açtırırken hatırlıyordum."

"Ben flört ediyoruz sanmıştım."

"Flört etme yöntemin çok hoş ama bil diye söylüyorum, ilk pes eden sen olmuştun."

"Evet, pancara dönmüştün çünkü."

"Bacaklarım arasında can verecektin. Hadi oradan. Şimdi senin için bıraktım falan deme."

"Senin için bıraktım."

"Berabere bitti."

"Senden daha deneyimli ve daha kalıplıyım, Kaza."

"Evet, bir de berabere bitti," dedim gözlerimi kısarak ona yaklaşırken.

"Rövanş ister misin?"

"Tabii ki."

"Ne zaman?"

"Ne zaman istersen."

"İyi."

"İyi."

"Ne?" diye bir çığlık duyunca kafalarımızın çok çok yaklaştığını ikimiz de fark edebildik ve ayrıldık. "Allah'ım bu enerji, bu çekim, bu tansiyon neydi?" diye bağırdı Nur. "Siz gerçek olamazsınız! Gözlerime inanamıyorum. Keşke videoya alsaydım, geceleri izlerd..." Sona doğru sesi kısılıp yok oldu ve kafasını eğip yemeğine odaklandı.

"Yani başta birbirinizi sevmiyordunuz, öyle mi?" diye sordu Mustafa Akkurt.

"Hâlâ da pek seviyor gibi görünmüyorlar, şunlara bak," dedi Uraz güleıek. "Birbirlerini hem gırtlaklamak isteyip hem de birbirlerine bakmadan duramıyorlar. Hâlâ ellerini ayırmadıklarını fark eden sadece ben miyim?"

CamScanner ile tarandı

diye sorunca ikimiz de aynı anda ellerimizi bırakıp ters ters birbirimize baktık.

"Birbirinizi mi dövdünüz?" diye sordu biri şaşkınca.

Diğeri, "Ama Sezin kadın. Ona niye karşılık verdin, Alp?" deyince Turan ile ikimiz de aynı sertlikte o sesin çıktığı yere döndük.

"Askerlikte kadın erkek olmaz," diyerek olduğu yerde dikleşerek bana eşlik eden Turan Akkurt, "Aslanın dişisi de aslandır," demişti omuzlarını yükselterek.

Senin ona dövüştükten sonra dediğin şeyi söyledi. Ben bu adamdan razıyım. Senden de razıyım. Hepinizden razıyım. Ben bu hayata size ve sizi ilgilendiren her şeye razı olmaya gelmişim.

"Gördüğümüz üzere kurdun eşi de kurt oluyormuş ve..." dedi Furkan. "Kurdun gözünü kan bürüdükten sonra cinsiyet fark etmiyormuş."

Ben ona dönünce yavşak bir tavırla ayağa kalkıp elini bana uzattı. "Seninle tanışmamıştık. Ben, Furkan Uraz Akkurt." Turan onun eline bir tokat atınca kalktığı yere geri döndü. "Aslında tanıştık ama ben sonra dayağımı yedim." Gergin gergin etrafına baktı. "Yani yemedim. Yemedim." Kimse ona inanmayınca, "Valla yemedim. Alp abi, yemedim, değil mi?" diye yüksek sesle konuştu.

"Yemedin," dedi Turan göz devirerek. Furkan etraftakilere göz kırptı.

"Genelde bana kızlar Furkan der ama sen çok güzel olduğun için bana Uraz diyebilirsin." Göz kırptı. "Çoğu kadın bu ayrıcalığa sahip değil ama sen en güzellerinden olduğun için diyebilirsin. Hem *sugar mommy*-" dedi, gözleri yanıma kayınca pilav boğazında kaldı ve öksürdü. Ağzındaki pirinçlerden birkaçı tabağının içine düştü. "Allah seni Alp abime bağışlasın, yenge hanım bacım," diye ekleme yaptı.

"Sugar mommy ne?" diye sorarak Turan'a döndüğümde onun son derece sövücü, parçalayıcı bakışlarla Furkan'a baktığını gördüm. Benim ona döndüğümü anlayınca gözlerini bana çevirip suratındaki o korkunç ifadeyi sildi.

"Efendim?"

"Furkan'ın *sugar mommysi* olmamda ne var ki? *Sugar mommy* ne demek?"

Tabii ki ne olduğunu biliyordum. Sadece onun cevabını ve tepkisini merak ediyordum. O da benim bildiğimi çok iyi bilir gibi gözlerini kısarak bana baktı. Onunla alay edeceğimi, oyun oynamak istediğimi anladı.

Çatal tutan elimi ağzımın üzerinde tutarak gülmemek için kendimi tutmaya çalıştım. Dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım ve boğazdan gelen

CamScanner ile tarandı

bir şekilde güldüm. Birkaç kişi benim ne yaptığımı anlayarak gülerken zar zor bardağımı alıp bir yudum aldım.

Kulağıma yaklaşıp, "Benimle dalga mı geçiyorsun, Kaza?" diye sorduğunda cesur bir tavırla kafamı ona çevirdim. Yüzlerimiz karşı karşıya kaldı.

"Çok mu belli ettim?" diye sordum kışkırtıcı bir tatlılıkla. Kaşları keyifle havalandı. Yüzünde çok tehlikeli bir gülümseme vardı.

"Seninle alay etti," dedi Uraz. "Ama Allah'ıma şükür, ben onlardan elimi kolumu çektim. Tek yol, Allah yolu."

"Bunu Fırat abi duysaydı seni çok sev-"

Oturduğum ve hiç durmadan kıpırdandığım için iyice yukarı sıyrılan elbise eteklerimden dolayı çıplak kalan üst bacağıma sürtünerek ilerleyen eli hissettiğimde donakaldım. Lafım yarım kaldı. Gözlerim acilen yanımdaki adama döndü. Tüm tüylerimi diken diken ettirecek kadar yavaş bir şekilde ilerledi ve üst bacağımı koca elleri ile yavaşça sıktığında göğsümde şahlanan duygu ile gözlerimi ona çevirdim.

"Severdi," dedi Turan lafımı devam ettirerek. "Bizim bir asker arkadaşımız var, ismi Fırat. Senin böyle dinine bağlı olduğunu bilseydi çok severdi seni. Kendisi çok dindar ve iyi kalpli bir adam."

"Sen bize hiç arkadaşlarından falan söz etmezdin, Alp. Senin hakkında çok yeni şeyler öğreniyorum bugün. Sonunda ailen olduğumuzu hatırladın sanırım," dedi Firuze Akkurt. Turan'ın dediği o sürekli laf sokan anneyi gördüm ama tüm dikkatim maalesef ki üst bacağımı sahiplenmiş olan eldeydi.

Gülüşüm kesilmiş, elim tabağımın yanına kurulmuştu. Çatalı yavaşça tabağımın yanına bıraktığımda, "O aileyi ilgilendirdiğini düşünmediğim şeyleri anlatmam. Yanımdaki kadın konusunu açtıysa gerekli bir konuymuş ki söz ettim," dediğinde dudaklarımı yaladım.

Firuze Akkurt, dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını kaldırdı teslim olur gibi. "Sen öyle diyorsan."

Benimle uğraşmasını karşılıksız bırakmayacağımı hissettirmek ister gibi elimi elinin üzerine koydum. Ben bir elimle masanın üzerindeki telefonumu tutup ekrana bakıyormuş gibi yaparken diğer elimle elini sıktım. O ise diğer elini su bardağına götürdü ve, "Öyle diyorum," diyerek suyundan bir yudum aldı.

Üst bacağımı sıktığı yerden elini tutarak, bacak arama doğru ilerletirken bakışlarım yemeğimdeydi. Tam eteğimin altındaki iç çamaşırın üzerine elini getirdiğimde Turan'ın yuttuğunu düşündüğüm su, öksürdüğü için etrafa

CamScanner ile tarandı

oğuldı. Allah'tan suyun yarısını yutmuştu da geri kalan az bir kısım ikimizin yüzüne gelmişti.

Ben gülmemek için kendimi sıkarken Mustafa Akkurt, "Aslanım? Oğlum? Canım? Ne oldu? İyi misin? Boğazına mı kaçtı?" diyerek panikle ayağa kalktı.

Boğazıma kocaman bir yumru oturdu. Taş gibi nefesimi kesmek istedi. Elim ayağım birbirine dolandı.

Babasının paniğini görünce, "İyiyim," diyerek bileğimden tutarak beni ayağa kaldırdı. "Size afiyet olsun," dediğinde Firuze Akkurt, "Alp, öyle demek istemedim," diye ayağa kalktı.

"Hayır hayır, sizden değil!" diyerek Firuze'ye döndüm. "Geliyoruz biz şimdi. Haber geldi karargâhtan!"

"He ondan..." dedi birisi ama Turan çoktan beni çıkarmıştı. Dışarı çıktığımızda havanın karardığını yeni fark ettim. Vaktin bu kadar çabuk geçtiğini anlamamıştım bile.

"Demek canın yaramazlık istiyor," dediğinde, "Uslandır," dedim yaramaz bir tavırla.

Çizmelerimden dolayı yavaş yürüdüğümü fark ettiği an arkasını döndü, ben ağzımı açmışken birden eğildi ve beni omzuna attı. Elbisem açılmasın diye de eteklerini sıkıştırdı eli altına. "Uslandıralım."

Büyük adımlarla yürümesine dayanamadım, güldüm. "Turan, saçmalama Allah aşkına."

"Konuşma. Sen konuşunca daha kötü oluyorum."

Kahkaha attım. "Aileni içeride bıraktık, ayıp olacak."

"Sen çok olmaya başladın," dediğinde gülerek, "Alp, indir lütfen!" diye bağırdım keyifle. "Ayıp olacak. Şakalaştık sadece."

Beni aşağı indirip karşısına dikti. Yüzüme gelmiş saçlarımı çekmeye çalışırken büyük elleri ile bana yardım etti, suratımı koca elleri arasına aldı. Yüzümü kaldırdı ve artık sadece siyahlarını çok net göreceğim gözlerinin çevresindeki ince ela çizgiyle bana baktı.

"Bugün kendimi tuttuğum kadar başka gün tutsam ödül alırdım."

"Ben verirdim ödülünü."

Gözlerinde bir minnet doğdu. "Öyle mi?"

"Sürekli insanların yanından ayrılıp duruyoruz ve gerçekten böyle hiç iyi hissetmiyorum. Bir de yanlarında kavga ettik." Güldüm kendime. Ellerimi kaldırıp ellerinin üzerine kapattım. "Saygısızlık olmasın, geri dönelim. Hem geri geleceğiz dedim ben insanlara."

"Benim yerime mi konuşuyorsun şimdi de?"

CamScanner ile tarandı

"Öyle oldu. Kusura bakmazsın artık."

Huysuz huysuz konuştu. "Baktım."

"Bakmadın bakmadın," dedim. Parmaklarımın ucunda yükseldim, yürkundum. Sonra yapmayı hiç düşünmediğim şeyi yaparak onun hafif çıkmış sakallı yanağına yaklaştım. Burnum değdi yanağına ilk önce, sonra hızla öpüp geri çekildim. Turan gözlerini bana çevirirken ona dönmedim bile. "Baksana, kar yağıyor," diyerek arkamı döndüm.

"Kaza?"

Gözlerim yemek yediğimiz o yerden çıkarılan çocukları gördü. Onlara birkaç kişi eşlik etti, otele girdiler. "Hımm," diyerek çocukları izledim. Utanıyordum çünkü böyle küçük temaslar bana çocukça bir heyecan veriyordu. Bunu inkâr etmeyecektim. Onunla olan temaslarımı seviyordum. İleri gitse de gitmese de. Ama bu küçük, kaçak, çocuksu temaslar daha değerli geliyordu. Tamamen içgüdüsel bir masumlukla oluyordu.

Mesela benim ceketimi kapattığında, saçlarımı çektiğinde, serçeparmağıma dokunduğunda, yanağımı okşadığında, boynumu kokladığında, belime tutunduğunda daha hoşuma gidiyordu. İleri gitmeyen, korkak ama oldukça cesur olan minik dokunuşları tercih ederdim.

"Bir şarkı var, küçükken babamın çokça dinlediği bir şarkı."

"Neymiş?" diyerek lambanın altında dikildim. Tüm ışık benim üzerimde toplanırken ona döndüm. Hayran bakışlarını görünce canım döküldü ayaklarımın dibine. Kalakaldım. Beklemiyordum.

Bana doğru bir adım attı. *"Beni çölden çöle sürdün, sen Leyla'dan da güzelsin,"* dedi düz sesiyle. Devrildim olduğum yerde. Hiç duymamıştım böyle bir şarkı. *"Kerem yandı Aslı için, sen Aslı'dan da güzelsin."* Bir adım daha attı. Bana yaklaştıkça eridim, yok olmak istedim.

Kar tanelerinin konduğu saçımı iki parmağı arasına sıkıştırıp önümden çekti. Saçımı kulağımın arkasına bıraktı, uzaklaştırmadı dokunuşlarını. Usulca yanağımı okşadı. *"Ferhat gibi dağlar deldim, sen Şirin'den de güzelsin."*

Yanağımı parmaklarına doğru sürttüm, derin bir nefes aldım. Ondan bir an uzaklaşmadığımı gördü. "Ne kadar değerli, ne kadar imkânsız bir kadın olduğunu bilmiyorsun."

"O imkânı sadece sana sağladığımı görüyor musun?" diye sordum.

"Görüyorum. Ne kadar benim için, bana olduğunu da görüyorum. İlk zamanlar tanıdığım o inatçı, soğuk, sert kadın bir yanında, diğer yanın sadece bana."

---

*Cumhur – Sen Aslı'dan da Güzelsin.

CamScanner ile tarandı

"Bir yanım devlet devirir," dedikten sonra elimi elinin üzerine kapattım. Elinin tutarak aşağı indirdiğimde gözlerinin bana hayranlık dolu bir ifadeyle baktığını görüyordum. Elini tutarak ona yaklaştım. "Bir yanım sana devrilir, Akkurt."

Gözleri yüzümü en değerli heykeli sadece bir kez görme hakkı olan bir adam gibi çok detaylı inceledi. Onun bakışları altında daha da değerlendim, daha da dikildi omuzlarım, küçücüktüm de kocaman oldum. "Bu cesur kadın hoşuma gidiyor."

Artık ondan gözlerimi çektim ve yutkunarak etrafa bakındım. Davet alanında ışıklar yanıyordu. Camlardan görebildiğim kadarıyla yemek masasındalardı fakat içki içip şarkılar söylüyorlardı. O ortamda olmak istiyordum.

Ben kafamı kenara çevirince yanağıma denk gelen burnundan uzaklaştım ve, "Gidelim mi?" diye sordum.

Kahverengi bilyelerimde ne tür bir duygu yakaladı ya da ne anladı bilmiyorum ama kafasını yavaşça eğerek, "Nasıl istersen," dedi. Kocaman gülümseyerek serçeparmağına serçeparmağımı sardım ve onu peşimden sürüklemeye başladım. İkimiz koca adımlarla içeri girdiğimiz an herkesin başı bize döndü.

Hepsi bir ağızdan şarkıyı söylüyorlardı. Biz içeri girer girmez, "Altın, gümüş, pırlanta. Zümrüt, sedef, yakutla kim mutlu olmuş dünyada?"* diye bağırınca Turan'a dönüp baktım. Dudaklarını birbirine bastırıp, bana veya ailesine değil duvarlara bakındı.

Turan'ı çekiştirdiğimde peşimden yavaş adımlarla geldi. Masadaki yemek tabakları kaldırılmıştı. Herkes kendi bardağıyla şarkıyı bağırıyordu. Sabahtan beri kadeh devirdiklerinden olsa gerek çıktığımızdan beri içtikleri birkaç bardaktan sonra herkes çakırkeyif olmuştu. Ayrıca çocukların hiçbiri ortalıkta görünmüyordu. Masanın etrafındaki herkes yetişkindi.

Masaya kurulduğumda Firuze Akkurt bir işaret yaptı kenardaki garsona. Garson birkaç saniye sonra önüme bardak koydu. Amcalardan birisi bana, "Sezin kızım, al!" diye bağırıp şişeyi bana uzatınca hevesle aldım. Turan, "Kullanma sen de," dedi sandalyemin arkasına kolunu atıp beni sabiplenirken.

"Olmaz olsun tek dikilmiş ağacım, kalbimde sevgin oldukça! Neye yarar bütün de altın, tacım yanımda sen olmayınca?"

*Sezen Aksu – Olmaz Olsun.

CamScanner ile tarandı

Herkes içiyor, eğleniyor, Sezen Aksu şarkısını bağırıyordu. Onlara katılmak istediğimden omuz silktim, herkesle aynı hizada koydum bardağıma içkiyi.

Kulağıma yaklaştı. "Sarhoş olmak mı istiyorsun?"

Onun kulağına döndüm, "Eğlenmek istiyorum!" diye bağırıp rakı bardağını kafama diktim. Aldığım tek büyük yudumla boğazımı tabiri caizse siken acı ile bardağı uzaklaştırıp öksürdüm.

"Aman Sezin kızım, yavaş ol. Rakı çarpar adamı," dediğinde enişteye döndüm. Mustafa Akkurt'un uğraştığı bacanağıydı.

"Alışkınım, teşekkürler," dedim saygıyla. Peynirden bir çatal aldım. "Ben rakıdan etkilenmem hiç zaten."

2 saat sonra

Masada herkes eğlenerek kahkahalar atarken ciddi bir suratla boğazımı temizleyerek çok ciddi bir şey diyecekmiş gibi doğruldum. Masada sanırım on beş kişi kalmıştık. Beni ilgilendiren Akkurt familyanın hepsi buradaydı. Çoğu kişi alkol çok ağır geldi diye, birkaç kişi uykusu geldi diye, çocuklu olanlar hiç içmedikleri için insanları kendi haline bıraksınlar diye ayrılmıştı.

"Bir şey diyecektim," dediğimde, "De kızım," diyen Mustafa amcaya döndüm.

Kızım mı? Kimse bize senin kadar sahip çıkmamıştı, Mustafa amca. Sana baba diyebilir miyiz? Deriz tabii. Bir gün o da olacak.

"Bir fıkra anlatacaktım ama unuttum," dediğimde, "Kaza," diye sabırla uyaran Turan'a baktım. İki saattir o kadar keyifli, o kadar mutluydu ki anlatamazdım. Eşlik ettiğim her şarkıda, konuştuğum her anda, birini tüm ilgimle dinlediğim her saniyede masaya dirseğini yerleştirip yüzü avucu içinde, öyle uzun uzun izlemişti beni.

"Ben anlatayım mı? Ben anlatayım mı?" diye atladı Nisan.

"Anlat bakayım," dedi bacanak.

Bacanak mı? Bizim de mi bacanak, Seziş? Doğru, Turan'ım heybetlim kudretlim hariç herkes bize bacanak.

"Günlerden bir gün Temel hipodroma gitmiş, bakmış atlar deli gibi koşturuyor. Merak edip yanındakilere sormuş," dediğinde Firuze, "Ne sormuş?" dedi merakla kızına.

"*Hemşerum ha bu atlar niye koşayi* diye sormuş. Demişler *birinciye beş milyon ödül var.*" Yutkundu ve gözlerini kapatıp güldü. Kendini zar zor

CamScanner ile tarandı

durdurdu, masadakilere döndü. "Temel de demiş ki *ha o zaman diğerleri ne için koşayi?*"

Onun Laz ağzına karşılık benden kısık bir gülüş kaçarken masadaki herkesten kocaman bir kahkaha kopuverdi. Turan'a dönüp gülerken onun kaşını çatmış, iki yana sallayarak dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm. Koluna sarılıp başımı kafasının önüne getirdim.

"Gülsene bir kere."

Bir kerecik güler misin? Bizi bitirdin be.

"Ne?"

"Sen gül diye anlatacaktım fıkrayı, unuttum. En azından Nisan anlattı, insan bir güler."

"Komik değildi."

"Söyle o zaman Karadeniz'de seçimler nasıl kazanılır?"

Gözlerini kapattı, dudaklarını birbirine bastırıp sabır dilenir gibi bekledi. "Nasıl kazanılır?"

"Uiy birliğiyle."

Ağzımdan yine kahkaha çıkarken öne doğru eğildim, karnına yaslandım. Doya doya gülerken birden duraksadım, gülüşümü kestim, kafamı ona kaldırdığımda gülmediğini gördüm. "Bakayım, güldün mü? Güldün mü? Turan ama çok komikti, niye gülmedin?"

"Gülesim gelmedi."

"Tamam, bir tane daha."

"Hayır," dediğinde inatla gözlerimi açtım ve yavaş yavaş, gıcıklığına konuşur gibi, "Karadenizlilerin aşk felsefesi nedir?" diye sordum kocaman gözlerle.

"Hımm?" dedi sadece. Hiç de duymak istemiyormuş gibi duruyordu.

"Haçan kovalanur."

Kendimi tutamayıp yine gülerken, Turan artık adrenalinden yüzüme yapışmış saçları kenara çekti ve, "Sen Rizelisin, niye kendi bölgenin şakalarını yapıyorsun? Bu tarz şakalar sizin orada sevilmeyen bir şey değil mi normalde?" diye sordu hafif bir tonlamayla.

"Çünkü komik," dedim kaşlarımı çatarak. Ona sinirlenmiştim çünkü gülmüyordu kaç gündür. Tamam normalde de gülen bir adam değildi ama birkaç kez onun o gülüşünü duymuştum. Duymuştum! Görmüş müydüm peki? Görmemiş miydim? Ondan nefret ediyordum.

Aklıma bir şey geldi, duraksadım birden. Yine gülünce Turan, "Karşımda hastane kaçkını varmış gibi hissettiriyorsun," dedi. Ona dönmeden

CamScanner ile tarandı

doğruldum, aklıma ne geldiğini unutmuştum. Ona öyle baygın baygın bakarken odanın içinde bir şarkı yükseldi.

Bu şarkıyı biliyordum.

Şarkıya Nisan ve kankaları bağırarak eşlik etmeye başlayınca Turan'a döndüm. *"Bir eda bir çalım aldın başını gittin. Ne kadar masum bir şeyi terk ettin. Avunurken olur olmaz aşklarla, seni hem sevdim hem senden nefret ettim!"*

Turan'ın kaşları, onun yüzüne eğilerek bağırdığım şarkıya karşılık havalandı. Dudaklarındaki sırıtışı izledim. "*Ne sen unuttun ne ben unuttum, aldatma kendini gel!*" Onun kulağına doğru dudaklarımı yaklaştırdım ve dudaklarımı kasten kulaklarına sürterek, "*Yanıyor içim, eriyor içim eskisinden de beter,*" dedim.

Kafasını birden bana çevirdiğinde dudaklarımız çarpıştı. Dudaklarının üzerine doğru güldüğümde, "Yanıyor mu için?" diye fısıldadı.

"Yo," dedim. Dudaklarımı büzüştürünce dudaklarına ulaştığımı fark ettiğim için ciddi bir neşeyle uzattım. "Yoo."

Sezen'in sesine eşlik ederek, "Gel gel sarışınım gel," dediğinde birden ondan uzaklaştım.

"Ne?" diye bağırdığımda Turan birden etrafa baktı. Kimsenin bize bakmadığından emin oldu herhalde, bana döndü. Belimden tutup kendisine çekti.

"Bağırmasana."

Onu dikkate aldım. "Kim o sarışın, Alp?" diye fısıldadım sinirle ona. "Ne diyorsun sen?"

"Şarkı öyle diyor, ben demiyorum."

"Hangi şarkı, Turan? Sabahtan beri yüz elli tane şarkı söyledin, hepsi benimle ilgiliydi. Bu şarkıyı niye söylüyorsun?"

"Kızım, şarkı öyle devam ediyor," dedi şaşkın şaşkın.

Kaşlarımı biraz daha çatarsam suratım kırışacaktı, öyle kalacaktı. Daha da çattım. "Sarışın kim, Turan? Cevap ver. O sarışın kim? İsmini ver bana, ismini!"

"Ne sarışını ya?"

"*Gel gel sarışınım*daki sarışın."

"O şarkıdan öyle," dedi, omuz silkti. "Bana ne sarışınlardan. Ben esmerle ilgileniyorum."

---

*Sezen Aksu – Sarışınım.

CamScanner ile tarandı

"Ne esmeri?" diye sordum kocaman gözlerle. İçim yanıyordu. "Alp kızıl vardı, sarışın çıktı, şimdi de esmer mi? Sen nasıl bir adamsın?" diyerek göğsüne vurdum birden.

"Ya Kaza," diyerek elimi tutmaya çalıştı. Bir tane daha vurdum göğsüne. Beni zapt etmeye çalıştı. "Elinin ayarı da yok. Ha ayık ha sarhoş, fark etmiyor sana. Gavura vurur gibi geçiriyorsun."

"Sus, kerhaneci. Gavursun sen, geçiririm."

"Sezin," dedi uyarır gibi. Yüzündeki sırıtışa rağmen yine ciddi durabiliyordu.

"Esmer kim, Turan? Esmer mi var?"

"Doğru," dedi, omuzlarını kaldırıp kabardı olduğu yerde. Boğazını temizledi. "Var bir esmer."

"Ne!" diye bağırınca sırtıma götürdü elini ve etrafa bakınarak beni kendisine daha çok çekti. Sesim soluğum kesildi. Etrafın nabzını yokladıktan sonra bana döndü. Gözleri gözlerime değer değmez çarpılmış gibi yutkundum.

"Bir esmer var. Böyle insanı bülbül gibi konuşturacak, çiçek gibi açtıracak, köpek gibi süründürecek..." Yanağımı okşayarak saçlarımı çekti. Göğsüm onun göğsüne yaslıydı. Gözlerimi dört açmış, kulaklarımı havaya dikmiştim. Diğer eli ile usul usul sırtımı sıvazlıyordu. "Dili de zehirli, hiç durmuyor kokarca gibi zehirliyor sözleriyle. Bir gözleri var, topraktan da kara. Ama hüzne boğmaz bir kara. Gece gibi." Gözleri dudaklarıma kaydı, derin bir ah çekti. "Bir gülsün hele, gör meydan yerini. Alev alev. Bakışı yakıyor, gülüşü yakıyor, endamı yakıyor. Öyle bir esmer bu esmer."

"Kimmiş bu esmer?" dedim göğsünü okşayarak. O dar, siyah kazağından nasıl da belliydi vücudu... İnsanın bir yoklayası geliyordu içinden. "Kimlerdenmiş?" Sırtımdaki elini açınca avucunun sıcaklığı sırtımı yaktı, gözlerimi kaldırdım ve dudaklarımı yaladım. Anlamıştım esmeri şimdi.

"Geldi bir yerlerden. Bomba gibi düştü yamacıma."

"Hımm," diyerek ensesine sarılınca derin bir sesle, "Çok fena bir esmer ama bu, biliyor musun?" dedi.

"Nasıl fena?" diye sordum ensesindeki saçlarına parmaklarımı geçirirken.

"Gözü kara, dili bela, yüzü de çok güzel bir manzara."

"Bu esmerden uzak durmalı," dedim esneyerek. O sırtımı sıvazlayınca çok fena bir ağırlık çökmüştü üstüme. Çok uykum gelmişti. Bayılacaktım şimdi. "Vallahi insanı fena çarpar."

"Var öyle marifetleri. Adamı fena çarpıyor."

CamScanner ile tarandı

"Sen çarpılma ama," diyerek göğsünün soluna yattım, başımı kedi gibi kazağına sürterek ona yaklaştım. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. O temiz kokulu parfümü doldu burnuma. "Bana lazımsın daha." Cevap vermediğinde göğsünün sağıyla oynayarak derin bir nefes aldım. O benim sırtımı sıvazladıkça uykum geliyordu. Gözlerimi açtım, elimin hareketlerini izledim. "Turan," dedim fısıltıyla.

"Hımm?"

"Adı ne bu esmerin?"

Çenesinin altını başımın üstüne yasladı ve derin, çokça derin bir nefes aldı. "Esmerin adı... Sezin."

Beni taşıyan adamın kucağında mayışmıştım. Gözlerimi kapatarak uykuya dalacakken birden uyandım ve, "Bu gece çok eğlendim, çok teşekkür ederim!" diye bağırdım onun omzunun üstünden.

"Sezin, oradan ayrıldığımızdan beri dört kere boşluğa teşekkür ettin," diyerek kapının kilidi açmaya çalışmasına dönüp gözlerimi kırpıştırdım. "Odaya geldik." Kaşlarımı çatarken yüzüme ısrarla bakmayarak, "Evet, onlara da teşekkür ettin. Çok da güzel bağırdın hem de," dedi. Cevabımı almıştım.

"Ama duydular, değil mi?"

"Evet, duydular."

"Alp, oğlum!" diye bağıran sesi duyunca ikimiz de kafamızı asansöre çevirdik. "Telefonun kalmış masada," diyen Mustafa Akkurt ile yutkunarak baktım baba kurda. Saçı başı dağılmıştı, gözleri kızarmıştı, yine de o uzun boyundan ve duruşundan bir şey eksilmemişti. Yine de kudretli bir adamdı. Orman gibi gözleri daha da parlıyordu mesela. Gerçekten de karizmatikti.

"Mustafa Bey!" dediğimde, "Ne beyi?" dedi baba Akkurt. Turan telefonunu ondan alıp cebine attı. O güçlü kollarının beni taşıyabilmesine çok şaşkındım. Tamam, güçlülerdi ama benim gibi kalıplı kadını taşıyabilecek kadar güçlü olduklarını şimdi daha iyi anlıyordum. "Sen bana amca de, kızım."

Baba niye demiyoruz Mustafa baba? Neden? Niçin?

Gülümsedim. "Mustafa amca," dedim, Turan'ın omzunu sıvazladım. "Bana bu adam hakkında en utanç verici, en yüz kızartıcı, en boktan çocukluk anılarından birisini anlatır mısın?" dediğimde yankılı bir kahkaha attı Mustafa Akkurt. Turan göz devirdi. "Bu kadar kusursuz olması imkânsız!"

CamScanner ile tarandı

"Tabii anlatırım. Bu hergele on iki yaşında, bizim yazlıktayken almış yumurtaları-"

Sözünü kesti Turan. "Evet, baba. Telefonu getirdiğin için sağ ol. Seni tanımak güzeldi. Bir on beş yıl sonra tekrar konuşuruz." Arkasını döndü.

Ağzımdan orantısız bir kahkaha kaçtı. Çok çınladı kahkaham. Mustafa Akkurt arkamızdan, "O zaman torunlarım olacak mı?" diye sordu. "Torunlarının olduğu günleri on beş yıl sonra göreyim bari."

"Evet ama onlar seni tanımadan büyüyecekler. İyi geceler."

Kapıyı ayağıyla kapattığında kapının arkasından kahkaha koptu. "Bir de benim çocukluk anımı araştırıyorsun. Adı üstünde çocukluk," dedi, beni yatağa oturttuğunda geriye devrildim. "Yerinde dur, böyle yatamazsın." Beni geri oturttu. Üzerimdeki kabana baktım şaşkın şaşkın. Kabanı giydiğimi hatırlamadığım için öksürerek elimle kabana dokundum.

"Ne olmuş? Ödün koptu utanç verici anını duyarım diye. Tamam, en sert, en soğuk sensin. Ne bu haller? Sanki hep böyleydin. Bir tane komik bir şey duyacaktım işte."

"Yok komik şey. Sorgulama."

Kabanı çıkarmak için kollarımı çektim. Önümde eğilip çizmelerimi yavaş yavaş çıkardı, ben de kabanı bin bir uğraş ile çıkarabilmiştim. Kabanı altımda bırakarak geriye yattım yine.

Benim valizime ilerlerken, "Sutyenlerim var valizimde, bakma," dedim vurdumduymaz bir sesle.

Valizine sutyen koymadın ki, Seziş.

"Utanır mısın?"

"Yo, sen benim memelerimi görmüş insansın. Ne utanacağım?"

"Görmedim," dedi.

"Yalancı. Baktın. O köstebekler beni banyoda sıkıştırdıktan sonra geldiğinde gördün. Gördün!"

"Bakmadım, Kaza."

"Benimle ilgilenmediğini de söylemiştin ama sonra yalan söyledim dedin. Bu da mı yalan? Memelerimi görmedin mi?"

Sesini duyuyordum, ona bakamayacak kadar üşeniyordum şu an. "Bu yalan değil. Gerçekten görmedim."

"Yazık. Çok güzeller aslında. Keşke baksaymışsın. Şansını kaçırdın. O şans yılda bir kere gelirdi."

Güldüğünü duyduğumu düşündüm bir an. Saçlarım yatağa dağılmışken esnedim tekrar. "Sabah hiçbir şeyi hatırlayamayacak kadar mı sarhoşsun?" diye sordu gülerek ve onun gerçekten güldüğünü anlayınca,

CamScanner ile tarandı

"Güldün mü?" diyerek kafamı kaldırdım. Ona baktığımda benim valizimden bir pijama altı, kendi valizinden bir kazak çıkardığını gördüm.

"Gülmedim."

"Yalancı."

Bacaklarımın ucunda dikildi, gözlerimi ona diktim. Uzun boyu ve görkemi ile gölgesi üzerime düştü. "Sen mi giydireceksin?" diye sordum. "Çok mu istiyorsun görmeyi?"

Sırıttı. "Sen göstermek mi istiyorsun?"

"İçime sutyen giymedim," dedim muzip bir tavırla. Kaşlarını kaldırdı. "İnanmıyor musun? Gerçekten giymediğime inandırabilirim seni."

"Giymediğini biliyorum, Kaza," dedi ve iki elini iki yanıma koyarak üzerime doğru yavaşça eğildi. Vücudu üzerime serildiğinde ellerim iki yanımda kaldı. Oynatamadım. "Beni inandırmana gerek yok. İki gözümle gördüğüm her şeye inanırım ben."

Gördün yani giymediğimizi. Gerçi adam çıplak sırtını okşadı durdu iki saat. Anlamıştır illa ki de... Gördüm diyor bu...

"Neden elbisemi çıkarmıyorsun, Akkurt?" dedim kafamı hafifçe kaldırarak. "Sana o şansı bir kez daha veriyorum." Göğsü yavaşça inip kalkarken, sağ elimi kaldırıp göğsünün soluna yerleştirdim. Göğsü hızla çarpıyordu. Aceleciydi, telaşlıydı. Buna rağmen yüzü oldukça sakindi. Bu nasıl olabilirdi? Nasıl bu kadar sakin kalabiliyordu?

Dizini iki bacağımın arasında hissettim. Dizi ile iki bacağımı açtırdığında uysal birisi gibi bacaklarımı açtım, iki bacağımın arasına dizini yasladı. Yatakta üzerime doğru gelirken gözleri bir an düşmedi kahvelerimden.

Elalarının beni üşüttüğünü hissediyordum. Çok soğuktu sanki hava. Ellerini ilerleterek kafamın iki yanına getirdi, bedenini bana doğru sürttü. Çıplak bacaklarımda onun pantolonunun kumaşını hissediyordum. Bana yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyordu.

Dudaklarımı ısırarak tek elini tuttum ve bir cesaretle koca elini göğsümün üzerine getirdim. Tek eliyle destek alarak üzerimde dururken diğer eli tamamen mememi kaplamıştı. Büyük bir arzu her bir yanımı sardı.

"Hissettin mi?" diye sordum. Göğsümün taş gibi olan ucu onun avucuna değiyordu. Sertleşmişti çünkü konu Turan Alp Akkurt'sa başka şansları yoktu. "Devam et, Akkurt."

"Bana ne yapacağımı söyle, onu yapacağım," dedi sert, kesin bir sesle.

"Elbisemi çıkaracaksın," dedim, diğer eli elbisemin eteğine değdiğinde, onu ensesinden tutarak kendime çektim. "Beni öperken."

CamScanner ile tarandı

Dudakları uysal bir gibi dudaklarımın üzerine geldi, öpmedi. Koca eli göğsümü sıktı. Dişlerimi o anın hazzı ile altdudağıma geçirdiğimde burnumdan verdiği o zor nefes, yüzüme çarptı. Koca elini göğsümün ucuna getirip dokunduğunda gözlerim kapandı. Orası oldukça hassastı. Tek dokunuşu ile tüm sinirlerim gerilmişti sanki.

Turan Alp Akkurt, dokunduğu yeri iki parmağının arasında sıkıştırınca ağzından kocaman bir inleme döküldü. "Bunu istememiştim." Nefes nefese zar zor konuşabildim.

"Bana ne istersem yapabileceğimi söyle," dedi tehditkâr bir tavırla. "Ne istersem." İki kelimeyi de bastırarak vurgulamıştı. "Onu yapacağım."

"İpleri elimden bırakmamak gibi bir huyum var."

"Ellerin avucumun içindeyken ipleri sımsıkı tutman hiçbir işe yaramaz, Kaza."

"Alp," diye soludum.

"Dinliyorum."

Ölüyorum. Konuşamıyorum. Yanıyorum.

"Alp."

"Kaza..." Alnını alnıma yasladı. "Bu ismi bu kadar sevdiğimi bilmiyordum bile."

Nefes nefese, dağılmış aklıma konuşmaya çalıştım. "Yeni mi fark ettin?"

"Evet," dedi. "Kimse senin gibi söyleyemiyor."

Sıkıştırdığı göğüs ucumu serbest bırakıp omzumdan öptü. "Fermuarı indir," dedim, biraz ilerledi, elbisenin yanındaki fermuarı buldu. Elini fermuarın üzerine getirip yavaşça indirdi. Gözlerim ellerini buldu. Damarlı, büyük ve nasırlı duran güçlü ellerini... Kendisini ne kadar sıktığını damarlarının elinden çıkıp kendi hürriyetini kuracak kadar şişmesinden anlayınca bunu yapamayacağını anladım.

Kafam yerinde değilken bunu devam ettiremeyecektim. Onun kendisini tutmasını istemiyordum ama o öyle düşünceli bir adamdı ki ben sarhoşken ileri gitmeyecek, kendisini hep sıkacaktı. Bunu ona yaşatmak istemedim. Bir kerede vazgeçirmeliydim.

Ellerim hızla onun çenesini kavradı, onu kendime çektim. Altdudağına iki dudağımı bastırarak küçük bir buse verdikten sonra, "Bunu kendim halledeyim," dedim. "Teşekkür ederim," diyerek onu üzerimden yatağın diğer yanına ittim. Şaşırmış gibi bana döndüğünde gülümsedim, elinden yatağa düşen kıyafetleri alıp hızlı hızlı banyoya ilerledim. Kapıyı arkamdan kapattım.

CamScanner ile tarandı

"Azgın aygır," dediğini duydum. "Her şeye atlama hemen. Kızı korkutun diyeceğim, kız da korkacak kız değil ki. Beni düşündü diyeceğim..." Sesi kesildi. Altıma pijamayı geçirmiştim o sırada. "Beni düşündü. Beni düşündü. Bu öndeki bağımsızı düşündü tabii. Hay anasını avradını... Of."

Kazağı da başımdan geçirdikten sonra aynanın karşısına geçtim. Burnuma dolan anasonla birlikte tüm midemin kalktığını hissettiğim gibi zar zor klozete eğildim. Saçımı tek elimle tutmaya çalıştım ama hepsini toplayamadım. Kapağı açar açmaz midemdekilerin hepsi su gibi dökülmeye başladı.

"Sezin?"

Kapı hızla açıldı, uzun boyuyla lavaboya girdiği gibi beni gördü. Klozetin önüne eğilmiş, kendi saçlarını tutmaya çalışan ben, ona mahmur bakışlarla bakıyordum. Tek koca adım attı ve hızla yanıma eğilip saçlarımı tek avucunda topladı. Tek eli ile sırtımı okşarken gözlerimi kapattım sımsıkı, midemden gelen ikinci dalgayı da bıraktım. Dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım.

"Kus, rahatla. Tutma kendini."

O sırtımı sıvazlayınca kendimi saldım ve bir dalga daha gelince eğilerek klozetin içine bıraktım kendimi. Boğazım cayır cayır alkol acısına yanıyordu. Midemin suyu da ağzıma gelmişti. Halsiz bir şekilde klozete tutunurken başka bir dalga gelmedi. Midem rahatlamıştı fakat üzerime tarif edilemez bir ağırlık çökmüştü.

Beni belimden tutarak ayağa kaldırdı, sifona bastı. Musluğu açıp ıslattığı eliyle yüzüme, boynuma, enseme dokundu. Daha da ferahladım. Avucuna su doldurup, "Çalkala ağzını," dediğinde eğildim, avucundaki kuyudan su çektim. Kuyuydu, evet. Eli o kadar büyüktü. Tükürdüm, musluğu kapattı. Belimden tutarak beni içeri yürüttü, yatağın yorganını açtırdı ve içeri yatmamı sağladı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım halsiz halsiz. Boğazımdaki acı yerli yerindeydi ama daha iyiydim. İkinci partide ruhum bedenimden çıktı sanmıştım resmen. Gözlerim yavaşça kapanırken burnumu çektim. "Ve evet, senin için geri çekildim çünkü sabah uyandığımda her şeyi hatırlamak isterdim." Onu duyduğumu belli ettim. Yastığıma sarılarak derin bir nefes aldım. "Hatırlayıp hatırlamayacağıma emin değilken sana bu geceyi yaşatmak istemedim."

"Olanları da hatırlamayacağını biliyorum, Kaza," diyen sesin eli saçlarımı okşadı. "Sorun değil."

"Ve yine teşekkür ederim. Yıllar sonra bana bir ailenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattığın için. Birbirinizi çok seviyorsunuz, gerçeksiniz. Onları gerçekten çok sevdim."

CamScanner ile tarandı

"Keşke gerçek olsalardı," dedi kısık bir sesle. Artık dediklerini duyuyordum ama pek bir anlam veremiyordum çünkü zihnim karanlığa düşmeye başlamıştı. "Keşke gerçekten nasıl olduklarını gösterselerdi sana. Tüm gün bir senaryo çevirmeselerdi." Şakağımda bir öpücük hissettim ama bunun gerçek olup olmadığını anlayamadım. "Seni sevdiler ve sana iyi görünmek istediler. Senin onları sevmeni istediler. Kamera karşısında nasıl rol yaptılarsa bu gece de yaptılar, Kaza. Senin için."

Turan ile Tunceli'ye sabahın erken saatlerinde dönmüştük çünkü albay tek telefonla Keleş Timi'ni alaya çağırmıştı. Ne olduğunu bilmediğim için sabah sabah gördüğüm kırk gazeteci kızlı kâbustan ve gece içtiğim kadehlerden sonra kafamda filler tepişirken dikilmiştim. Ne olduğunu sorduğumda bilmediğini söylemişti, hazırlanmıştık. Mustafa Akkurt ve Firuze Akkurt'a haber verdiğimizde ikisi de hazırlanıp bizi havaalanına götürmek için ayaklanmıştı.

"Ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa, başın sıkışırsa, canın sıkılırsa beni araman yeter, Sezin kızım," demişti Mustafa amca havaalanında. El sıkışmak için elini uzatmıştı tekrar, elini sıktığımda ise diğer eli ile de elime sarılıp sıcak ellerini hissettirmişti. "Nerede olursam olayım sana yardımcı olurum. Bir ailen daha olduğunu sakın unutma."

Bir babanın şefkatle bana böyle konuşmasına binlerce yıl ağlayabilirdim.

Büyürken saçımı okşayan, sırtımı sıvazlayan, her zaman arkandayım, sana güveniyorum diyen bir babam olmamıştı. Kendisi gördüğü sevgisizliğin binlerce katını omuzlarıma fırlatıp bunu babalık sanmıştı. Babalık sevgini saklamakla, onu kendinden korkutmakla ya da elini kaldırdığında sakındırmakla olmuyordu. Elimi tutabilirdi, elimi kıracağını söylemeden önce. Saçımı okşayabilirdi, saçlarımı çekmeden önce. Sırtımı sıvazlayabilirdi, sırtıma yumruklarını indirmeden önce.

Ona çok kırgındım. Bir başka sevgi gösteren babayı görünce aklıma zalimliğiyle düşmesine, yüzümü güldürdüğü zamanların birkaç parmaktan fazla olmadığını fark ettirmesine çok kızgındım. Bir babanın gülümsemesini gördüğümde onu bağırışlarıyla, beni kolumdan itip yemek masasından kaldırmalarıyla ve kavgalarımızla onu hatırladığım için çok öfkeliydim ona.

Bir babanın oğlunun boğazına su kaçınca endişeden dağı taşı yıkacakmış gibi kalkmasını dün gördükten sonra boğazıma oturan yumru yine hissettirdi kendini.

CamScanner ile tarandı

Çok mu zordu, diyebilmek istedim o an ona. *Benim arkamda durmak, kızım o benim deyip herkesin karşısında dikilmek, kızını başka sevgilere muhtaç etmemek çok mu zordu? Kızım seni seviyorum demek çok mu zordu? Baba yalvarırım söyle, babam olduğunu hatırlamak çok mu zordu?*

"Teşekkür ederim, Mustafa amca," diyebilmiştim zar zor. "Gerçekten çok eğlenceliydi dün akşam." Öne doğru eğilmiş, "Ayrıca Alp'in en rezil anısını duymak için can atıyorum," deyince kocaman gülmüştü.

"Yazlıkta, marketten aldığımız yumurtaları komşunun tavuklarının altına koyup geri içeri girecekler mi acaba diye deney yapmış ama tavuklar bunu kenarda sıkıştırmış. Tavuk kümesinden zor kurtarmıştık," dediğinde kocaman gözlerle bakakalmıştım. Beklediğim etkiyi yaratmamıştı tabii anı. Ben işemeli, sıçmalı bir anı bekliyordum. Bu yüzden Mustafa amcadan uzaklaşmıştım.

"Dün gece gerçekten çok güzeldi. Çok keyifli bir insansın," demişti Mustafa amca.

"Ne?" demiştim.

"Dün geceyi hatırlamıyor, baba. Ne kadar bahsetsen de hatırlamaz," demişti Turan.

Her bir saniyesini hatırladığını ve devam etmemenize çok sinirlendiğini ona söyleyelim, Seziş. Pişman olduğumuzu söylemeyelim ama.

O sırada beklemediğim bir şekilde Firuze birden boynuma sarılmış ve, "Bir daha bekliyorum, Sezin. Sakın arayı çok açma," demişti. Daha sonra ise kulağıma usulca fısıldayan sesi ile taş kesilmiştim. "Teşekkür ederim. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmedim. Kolay bir insan değil fakat belli ki onun tüm duvarlarını yıkmışsın. Çok teşekkür ederim."

Saatler sonra Elazığ'da indiğimizde, Turan çalan telefonunu açtı. "Neredesiniz?"

Turan'ın arabasını arkada bırakmamızı söyleyen albayin emri ile Elazığ Havalimanı'ndan bizi almaya Nizami ve Şükrü gelmişti.

"Ön tarafın neresi?" dedi Turan sabırlı bir sesle. Benim de valizimi kendi valiziyle çekiyordu. Kabanıma sarılmış etrafa bakınıyordum dikkatle. "Ön tarafta olduğunuzu anladım, Şeker. Arabanın modeli ne?" Birkaç konuşmadan sonra, "Oğlum, sen benim sabrıma düşman mısın? Arabadan inme, arabanın modelini söyle. Modelini!" Karşı taraf bir şeyler deyince telefonu kulağından indirip cebine attı ve büyük bir sükûnetle, "Dayak yiyecekler," dedi bana dönerek.

"Ne oldu?"

CamScanner ile tarandı

"Boş ver," dedikten sonra beni sırtımdan destekleyerek dışarı çıkardı. Ön tarafa geçtiğimizde Turan, az önce aldığı konuma göre beni giriş kısmının karşısına geçirdi. Ön koltuktan inen Nizami ellerini çırparak bize kendisini gösterirken, bunun yeterli olduğuna emin olamamış olsa gerek, "Turan ve Sezin Hanım!" diye bağırdı büyük bir çabayla.

Onlara doğru büyük adımlarla ilerlemeye başladık. Şükrü bu sefer yeri öpen bir Tofaş değil de büyük bir cip seçmişti. Geçenki arabasının götü yere değiyordu çünkü.

"Turan ve Sezin Hanım mı?" diye sordu Turan arabaya yaklaştığımızda. "Ben babanın eşeği miyim lan senin?"

"Komutanım ben dikkat çekmemek iç-" Turan onun ensesinden tutup kendisine yaklaştırınca Nizami sesini kesti. "Emredin, komutanım," dedi titrek sesiyle.

"Valizleri bagaja," dedi Turan onu ensesinden tuttuğu için kafasını ilk valizlere, sonra da bagaja çevirirken.

"Emredersiniz."

Turan öne geçerken ben de arka koltuğa geçtim. "Komutanım, hoş geldiniz! Nasıl buldunuz bizi?" diye soran Şükrü'ye çevirdi başını. Bir süre baktıktan sonra, "Allah'ım sabır," diyerek dışarıya çevirdi kafasını Turan.

"Arabanın modelini söyledin ya, Şeker," dedim ben de büyük bir sabırla.

"He," diye eşek gibi sırıttı. "Pardon."

Nizami yanıma geçtiğinde, "Sezin Komutan'ım ben açardım kapınızı, siz neden beni beklemediniz ki?" diye sordu. "Bayanlara nazik-"

"Şükrü sür şu arabayı," dedi Turan dayanamayarak. Şükrü arabayı çalıştırdı.

"Siz neden Ankara'daydınız?" diye sordu Nizami bana eğilerek. Gözlerimi ona çevirdiğimde, "Ayıptır sorması, komutanım," diye de ekledi.

"İş."

"Bir durum mu var, komutanım?" diye sordu Şükrü birden ciddileşerek. "Tahrir ya da Yorgi hakkında bir gelişme mi?"

"Hayır," dedi Turan. "Ankara'da başsavcı ile küçük bir işimiz vardı." Yalan değildi. Annesi bir başsavcıydı.

"Anladım," dedi Şükrü. "Serdar Komutan, Tahrir'in rahat durmadığını söyledi. Ben de onunla alakalı sandım."

"Nasıl rahat durmamak?" diye sordum dışarıyı soğuk gözlerle izlerken.

"Bilmiyorum ki, komutanım. Sanırım yeni göreve çıkacağız." Ona döndüm. Gülerek dikiz aynasından Nizami'ye baktı. "Bu sefer Nizo'm da olacak Allah'a şükür. İyileşti kardeşim artık."

CamScanner ile tarandı

"Sahi," dedim Nizami'ye dönerek. "Bitti mi senin raporun?"

"Yok, birkaç gün var ama Serdar Komutan *çok uzıyorsan dön* dedi, komutanım."

"Var mı ağrın, uzun?"

"Yok komutanım, ayı gibiyim. Kükreyeyim mi?"

"Yok," dedim sakince "Kükreme."

"Ama bir dinleyin, anlayacaksınız nasıl yıkıldığımı." dedi güleryüz. "Kükreyeyim mi?"

"Hayır, Nizami. Kükreme, oğlum," dediğimde, "Emredersiniz, komutanım," diyerek susmuş ve geri çekildi.

Kafamı tekrar dışarı çevirdiğimde Turan ile Şükrü bir maç konuşması başladı. Nizami de onlara katılırken bu sıralar futbol izlemediğim için katılmadım onlara. Beş boş dışarıyı izledim. Şükrü kısa yoldan gittiği için en fazla elli dakikada Tunceli'ye dönerdik.

"Bir ara halı sahaya gidelim, komutanım. Olur mu? Kalay olarak," dedi Nizami heyecanla.

Turan, "Şu olaylar bir bitsin," dedi.

"Komutanım, ısrar çok özlemişim ya."

"Cıvıklık etme."

"Ama çok özlemişim ya. Beni unutmadınız değil mi? Nizami be."

"Nizami."

"Emredin, komutanım."

"Tunceli'ye dönene kadar sesini duymayayım," dedi Turan.

"Anlaşıldı, komutanım."

"Ve unutmadım, asker. Ben askerlerimi unutmam." Nizami bir şey diyecekken, "Tunceli'ye dönmemiz çok var, Nizami," diyerek susturdu onu.

Nizami heveste başını salladı, kafasını bana çevirdi, gözlerini kocaman açıp sesi olmayan bir çığlık attı. Yani ağzını açarak bana bakmıştı, sesi çıkmamıştı ve çirkin görünmüştü. Göz devirdim onun bu haline. Camdan dışarıya kafamı çevirdiğimde ise gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sapsaldı.

Tunceli'ye geçtiğimizde Turan'a yöneldik. "Komutanım, benim lojmandan almam gerekenler var," dedim.

"Tamam, Şükrü lojmana sür."

"Yok, siz alaya dönün. Nizami benimle kalsın. Sonra taksiye atar, geliriz."

CamScanner ile tarandı

"Evet, olur," dedi Nizami hemen. Turan arkasını dönüp ters ters ona bakınca, "Komutanım, Tunceli'ye geldik ama," diye isyankâr bir tavırla konuştu Nizami.

Turan onu umursamadı. "Emin misin, Kaza?"

"Evet, siz gidin."

"Başınıza bir şey gelebilir. Ben de geliyorum."

"Acemi değilim, Turan Yüzbaşı'm," dedim sert bir sesle. "Bana güvenmiyor musunuz?"

Dişlerini sıktığını sağ dikiz aynasından gördüm. Dümdüz karşısına bakıyordu ama büyük bir öfkenin içinde doğduğunu fark edebilmiştim. "Şükrü, sür oraya doğru."

Bulunduğumuz mahalleye girdiğinde lojmanın önüne kadar gitmedi, Şükrü. Kenarda kaldığımızda arabadan inecekken Turan, "Silahlarınız var mı?" diye sordu sert sesiyle.

"Evet, komutanım," dedi Nizami. Ben de onayladığımda arabadan indik. Turan'ın kapısının yanına geldiğimde cam indi, Turan göründü.

"İçim rahat değil."

"Sorun yok. Birkaç eşya, komutanım," dedim ve eğilerek kulağına doğru, "Bir sıkıntı çıkarsa çağırırım ama sanmıyorum. Evin içerisinde resimlerim var. Onları almam lazım," dediğimde kafasını salladı. "Bana güveniyor musun?"

"Her şey için," dedi sert bir tavırla.

"O zaman sıkıntı yok," diyerek ayağa kalktım, kafasını bize çevirmeyen Şükrü'ye, "Şeker," diye seslenince Şükrü hemen bana döndü. "Komutanım?" Onun saygılı haline gülümseyip, "Dikkatli olun," dediğimde kafasıyla onayladı seri bir şekilde. Arabayı park ettiği yerden çıkarıp ilerlediğinde Nizami'ye döndüm.

"Altı kişiler," dediğimde, "Ne?" dedi Nizami birden şokla.

"Evimin etrafında altı kişi var. Evime girmeye çalışıyorlar, Yıldırım."

"Komuta-"

"Üçü bende üçü sende," dediğimde Nizami endişeyle dikleşti.

"Neden Turan Komutan'la Şükrü'yü gönderdiniz?" diye sordu. "Ve evinize girmeye çalıştıklarını nereden biliyorsunuz?"

"Evim izlenirken kapımı kilitleyip çıkacak kadar rahat bir kadın mıyım, Yıldırım?" diyerek yürümeye başladım. "Onları gönderdim çünkü bunu ikimiz halledeceğiz."

"Komutanım, hiç içime sinmiyor. Geri mi çağırsak?"

CamScanner ile tarandı

"Ne yaptığımı bilmiyor muyum ben?" diye sertçe ona döndüğümde arkamdan kedi gibi geldiği adımlarını durdurdu.

"Tövbe haşa, komutanım. Öyle demedim. Sadece... hiç iyi hissetmiyorum."

"Tekrar mı vurulacaksın?"

"Sikimi yerler," dedi öfkeyle. Belindeki silahına davrandığında kaşlarımı kaldırdım. Tek eli ile sürgüyü çekti ve mermisini yeniledi. "O soysuz köpeklerin tek kurşununa daha kurban gitmem ben."

Sırıtmamak için yüzümdeki tüm kasları serbest bıraktım, başımı kaldırdım. "Güzel, o zaman ilerle."

O önden, ben arkadan ilerlemeye başladık. Lojmanın ilk önce arka tarafına bakındım. Tek kişinin benim boş tarlaya bakan yatak odamı dikizlediğini görünce dudaklarımı yalayarak adamın boğazına kolumu sardım, onun çırpınmaya başlayacağını anlayarak ayağım ile sırtından destek aldım. Ayağımla sırtından onu itiyor, boğazını sıkıyordum. Birkaç saniye çırpınsa da daha sonra kollarımın arasında yere yığıldı adam. Onu arkamda bırakarak yavaş adımlarla ilerlemeye başladım.

Binanın arka kapısından içeri girdik, silahlarımızla etrafı kontrol ederek yukarı çıkmaya başladık. İki kişinin kapımın önünde oyalandığını biliyordum. Kapının kilidinin üzerine minik bir kamera yerleştirmiştim. Kilit sistemini Kubat'ın tavsiyesiyle birkaç gün önce değiştirdiğimden o kilidi açmaları imkânsızdı. Kamerayı ise Turan ile evime valiz hazırlamak için döndüğümde kilit üstüne yapıştırmıştım.

Dudaklarımı yalayarak yukarı çıkmaya başladım. Önde Nizami, arkada ben dairemin olduğu kata kadar merdivenlerden çıktık. Kilidi kurcalayan iki eziğin tekini Nizami, diğerini arkasından çıkan ben hallettim. Daha sonra derhal aşağı inmeye başladım merdivenlerden. Nizami arkama takıldı.

"Beni dinle, Nizami."

"Ne oldu?" diye sordu kafasını kaldırarak. Arkamdan gelmeyi kesmiyordu. Sistematik bir hızla aşağıya indikten sonra, "İki sokak öteye geç. Geleceğim," dediğimde, "Komutanım-" dese de bir faydası olmayacağını bilir gibi, "Ben Turan Komutan'dan yüzbaşı dayağı yemek istemiyorum," dedi omuzlarını düşürerek.

"Benden Sezin Kaza dayağı mı yemek istiyorsun?" diye sertçe ona dönünce, "Onu da istemiyorum," deyip arkasını döndü ve diğer yana ilerlemeye başladı. Üzerimdeki siyah montumun şapkasını başıma geçirdim, silahı belime sıkıştırdım.

CamScanner ile tarandı

Büyük adımlarla ön tarafa doğru, sanki etrafı kurcalıyormuş gibi ilerlemeye başladım. Bir kadın kilitlenmiş gibi perdesi açık olan pencereme bakıyordu. Sezin Kaza'ya dair bir şeyler arıyor gibi duruyordu.

Sezin Kaza'yı, o istemediği sürece bilmesi imkânsızdı.

Ben bu ülkedeki, kadın olan tek bordo bereli tim komutanıydım. Bu meseleyi pek insan bilmezdi çünkü gizliydi. Bununla övüneceğim bir ortamım da yoktu açıkçası, gizli kalması işime geliyordu. Teröristler Keleş'i bilirlerdi çünkü gittiğimiz her yere izimizi bırakırdık. En doğudan en batıya herkes Keleş'i tanır, sayardı fakat başlarında olan Sezin Kaza'nın kim olduğundan herkes bihaberdi.

Benim erkek olduğumu düşündüren oldukça güçlü kanıtlar vardı. Öncelikle tek mağaradan yedi leşle çıkmam, Kuzey Irak'taki bir evi sadece üç dakikada tarayıp herkesin leşini çıkarmam, Tahrir'i Diyarbakır Bağlar'da yakalamama ramak kalması; Suriye, Nusaybin, Dargeçit gibi çoğu yerde onları sıkıştırıp bulundukları yeri bombalamam onlara benim erkek olduğumu düşündürtmüştü.

Benim evimi biliyor olabilirlerdi, benim durduğum yeri, kimliğimi, bindiğim arabanın plakasını biliyor olabilirlerdi ama benim yüzümü, cinsiyetimi, asıl beni tahmin edemezlerdi. O lojmandan çıkarken beni bir asker eşi sanırlardı, öylesine normal biriyim diye düşünürlerdi; en fazla bu olurdu. Bu yüzden rahattım, kimse beni tanımıyordu.

Benim kim olduğumu görenler de kadın olduğumu anlayanlar da olmuştu. Şimdi hepsi mezardaydı.

"Tanıyor musun?" diye sordum kadına pencereme bakarken. O pencerenin perdesi bu yüzden açıktı. Biri benim içeride olup olmadığımı anlamak için içeriyi kontrol etsin diye.

"Kimi?" diye sordu bana dönmeden. Kafasında bir şapka vardı, üzerindeki montu boldu ve sırt çantası vardı. Kafamı hiçbir şeye yormamaya çalışıyordum.

"Buradaki Deli Komutan'ı?" İlgisini çekmiş olmalıyım ki birden bana döndü. Kaşlarını çattı. "Duyduğuma göre burada yaşıyormuş."

"Sen nereden biliyorsun Deli Komutan'ı?" dedi ağır aksanıyla.

"Doğru dedi bana da. Var ya bizim Hasan Doğru. Yorgi'nin."

"Sen Yorgi'ye mi davacısın?" diye sordu alayla. Soğukkanlı kalmaya çalıştım. "Tahrir görmesin seni. Bu aralar Yorgi'ye yapışanları indiriyor. Dikkat et. Yorgi'yi severim ama çizgisini aşar."

"Ben de Tahrir'e gideceğim ama bir türlü gidemiyorum," dedim. "Fazla zeki adam. Herkesi yanına koymuyor."

CamScanner ile tarandı

"Öyle," dedi gülerek. "Çok ince düşünüyor ama bizimkinin de bazı hataları var. Ha bu Deli Komutan denen adamı kendi araştırmıyor, milletten alıyor bilgiyi."

"Gizli olması hoşuna gidiyordur belki," dedim kaşlarımı kaldırıp ellerimi cebime sokarken. "Güç savaşı yapıyorlardır."

"Yok," dedi. "Tahrir'e sözler verildi diye duydum. Deli Komutan'ı kaldırmadan bir şey yapmasına izin vermeyecekler."

Ne sözü?

"Bu Deli Komutan'ı gördün mü sen hiç?"

"Burada yaşadığını biliyorum," dedi. "Zaten gören ölmüş diyorlar. Geride kalanların hiçbiri Deli Komutan'ı görmüş değil."

Gözlerimi ona dikip dudaklarımı büzdüm. "Kötü olmuş desene."

"Neye?"

"Deli Komutan'ı tanımamanıza." Yüzü yavaşça donuklaşırken gülümsedim. "Çünkü ne zaman karşınıza çıkacağı belli olmuyor."

Kız, ne olduğunu anladığı gibi koşmaya başladığında dişlerimi sıkarak yavaşça yürüdüm peşinden. Deli gibi hızlı koşturmasına karşılık derin bir nefes alıp koşmaya başladım. "Değil altı, altı bin de olsanız beni bitiremeyeceksiniz!" diye bağırdığımda kuytu sokaklardan birisine girdi.

Bir binanın hemen yanındaki rampanın üzerine çıktım, o hemen yanımda koştururken rampanın sonundaki ince direğe sarıldığım gibi vücudumu savurdum. Bacaklarım sertçe onun bana doğru yaklaşan bağrına geçtiğinde acıyla geriye savruldu.

Yerde kıvranmaya başladığında sokağın başından gelen, "Kaza!" bağırışını duydum. Kızın acıdan kıvranan bedeninin üzerine çöktüğüm gibi şapkasını çıkardım ve saçlarını avucumda sıkarak, "Neden oradaydın?" diye bağırdım.

"Bır... ak."

Sert adım seslerini duyarken kafamı kaldırdım hızla. Turan Alp Akkurt, arkasında Şükrü ve Nizami ile büyük bir öfkeyle bana yaklaşırken kafamı kıza çevirdim yine.

Onun sırtındaki çantayı tabiri caizse sırtından koparıp kafasını sertçe yere vurunca kız acıyla ağlamaya başladı. Çantayı açtığımda gördüğüm kutu ile ellerim hızla kutuyu kavradı. Ellerime bulaşan kanları hissederken sertçe yutkundum.

Kutuyu yırtarak açtırdığımda gördüğüm manzara ile içindeki notu aldım.

Notun hemen altında gördüğüm kanlı, yeni kesildiği belli olan el ile Turan'a döndü bakışlarım. Bildiğimiz bir el vardı kutunun içinde. Turan,

CamScanner ile tarandı

olduğu yerden hızlı adımlarla bana yaklaştı ve benim okuduğum notu sesli bir şekilde okudu.

"Senin yüzünden gazeteci kıza çok yazık oldu, Deli Komutan. Ben de biraz yaramazım, bilirsin. Rahat durmadım, bir yaramazlık yaptım. Başka bir sivil, Sezin Kaza imzasıyla ölecek. İkinci defa.

Şimdi, seninle bir oyun oynayalım. Hasan Doğru'yu bana getir ya da bu elin sahibini gözümü bile kırpmadan öldüreyim. Hasan'ı nereye getireceğini ve bu elin sahibinin nerede olacağını aşağıdaki bilmeceye sakladım.

Dağdan gelir sekerek, bozuk üzüm dökerek.

Bu kişinin nerede olduğunu bulabileceğini biliyorum. Bana Hasan'ı getir, sivili kurtar."

"Bir sivil daha ölecek, Alp," dedim ve kesilmiş olan ele baktım. "Bir sivil daha benim yüzümden ölecek." Ona döndüm. Cayır cayır yanıyordu göğsümdeki ev. "Onun ruhunu, önümde diz çökerken görmek istiyorum," dedim büyük bir nefretle. "Kalbini canlı canlı elimde tutmak, kanından kabir yapmak istiyorum ona, Alp."

Her sözümle ölüm yazıldı sayfalara. Herkesin başına canlar yağdı ve gördüm; Turan Alp Akkurt'un gözünü saran kanı canlı canlı, saniye saniye izledim ve emin oldum.

Kurdun gözünü kan bürüdü.

DEVAM EDECEK...

CamScanner ile tarandı